În LUMINA ETERNITĂŢII
Viata lui Leonard Ravenhill

Mack M. Tomlinson

Editura Perla Suferinţei

Editor: Valentin Leonaş Traducere: Anca Toculet
| Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TOMLINSON, MACK M.
! în lumina eternităţii: viaţa lui Leonard Ravenhill / Mack M. | Tomlinson ; trad.: Anca Toculeţ. - Scheia : Perla suferinţei, 2012 | ISBN 978-606-8000-59-6 (
ii. Toculeţ, Anca (trad.)
(286 Ravenhill,L.]929 Ravenhill,L.

Dedicaţie
Soţiei mele, Linda, care îi iubeşte pe Leonard şi Martha Ravenhill la fel de mult cum îi iubesc şi eu.
Strănepoţilor lui Leonard şi Martha Ravenhill:
Deborah Ruth, David, Brenna, Paulette şi Andrew;
Lisa, Kristina şi Debra; Geoffrey, Brendan şi Amanda.

CUPRINS

DESPRE LEONARD RAVENHILL

Cei care l-au cunoscut pe Leonard Ravenhill vor recunoaşte în el pe „specialistul religios", omul trimis de Dumnezeu nu să continue lucrarea Bisericii în mod convenţional, ci, dimpotrivă, să-i apuce de barbă pe preoţii lui Baal chiar pe vârful muntelui lor, să-1 facă de râs pe preotul neglijent de la altar, să-i înfrunte pe profeţii mincinoşi şi să avertizeze oamenii care sunt duşi în rătăcire.
Un om ca el nu este un tovarăş comod de drum. El nu este evanghelistul de profesie, care iese imediat după ce s-a terminat întâlnirea de biserică pentru a se retrage iute în cel mai luxos restaurant şi care se îndoapă la masă şi face glume cu susţinătorii lui. Pe astfel de evanghelişti omul acesta îi jenează, fiindcă el nu poate să scape de povara pe care i-a pus-o Duhul Sfânt pe umeri aşa cum închizi robinetul la apă. Omul acesta insistă asupra faptului că un creştin trebuie să fie creştin tot timpul şi pretutindeni. Iată ce îl face diferit.
De ce avem oameni ca Ravenhill cu asemenea săbii înflăcărate? Lor le vine să vomite când îi văd pe copiii cerului trăind ca fiii acestei lumi. Faţă de astfel de oameni Biserica are o datorie mult prea mare ca să poată fi plătită. Faptul interesant este că rareori încearcă să-i răsplătească cu ceva în timpul vieţii lor. Abia generaţia următoare le zideşte mormântul şi le scrie biografia, ca şi cum ar vrea, stângaci şi instinctiv, să scape de o obligaţie pe care generaţia trecută a ignorat-o în mare măsură.
A.W. Tozer

UN CUVÂNT DE LA DAVID RAVENHILL

Ca adolescent, nu pot spune că am fost vreodată un şoarece de bibliotecă prea lacom. Dar de atunci lucrurile s-au schimbat mult. Ceea ce îmi amintesc însă cu claritate este că prima cunoaştere reală a Bibliei am dobândit-o citind epistola Leonard. Da, exact, epistola Leonard. Nu o veţi găsi în Bibliile voastre, dar, cu toate acestea a fost lăsată să se subînţeleagă de apostolul Pavel în 2 Corinteni când a scris: „Voi sunteţi epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută şi citită de toţi oamenii".
Am fost privilegiat să cresc într-o casă evlavioasă cu părinţi care L-au iubit pe Domnul şi au înălţat voia Lui deasupra oricărui alt lucru. Tatăl meu a devenit o epistolă vie pe care am citit-o în fiecare zi a vieţii mele. Viaţa lui a fost una de constanţă, nu de contradicţie.
A fost un om care nu a căutat niciodată să se trâmbiţeze pe sine, ci a ales mai degrabă să umble smerit înaintea lui Dumnezeu. A trăit zilnic în lumina eternităţii, căutând mereu să-I facă pe plac Aceluia care 1-a înrolat ca un bun ostaş al lui Isus Hristos. înainte de a sta la amvon, stătea întotdeauna înaintea lui Dumnezeu. A fost un om al rugăciunii. Rugăciunea a fost viaţa lui, iar felul în care predica reflecta faptul că stătea singur cu Dumnezeu.

în multe feluri, tatăl meu a fost o enigmă, căci lucrul pe care 1-a iubit cel mai mult, 1-a şi urât cel mai mult. El a iubit Biserica şi cu toate acestea a urât compromisul, căldicelul, păcatul şi starea lumească pe care a văzut-o în atât de multe biserici. A petrecut ore în şir plângând din cauza stării în care se afla aceasta şi totuşi nu a renunţat niciodată să creadă că Dumnezeu poate şi că va restaura anii pe care i-a mâncat lăcusta şi omida. A murit în credinţă, crezând până la sfârşit că Dumnezeu va avea totuşi o biserică glorioasă „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta".
Da, această epistolă a fost prima care a trezit interesul meu pentru a-L cunoaşte mai mult pe Dumnezeu şi Cuvântul Lui. Viaţa tatălui meu, rugăciunile, lacrimile şi predicarea lui nu au fost irosite deloc în acest fiu foarte recunoscător. îţi mulţumesc, Doamne.

CUVÂNT ÎNAINTE DE AL WHITTINGHILL

A fost privilegiul meu să-1 cunosc pe Leonard timp de peste douăzeci şi cinci de ani şi să îl am ca partener în rugăciune şi mentor. Pentru mine el a fost un tată în credinţă şi slujire. Numai cerul va descoperi influenţa colosală pe care a avut-o în împărăţia lui Dumnezeu prin dorinţa lui plină de pasiune de a-i încuraja pe predicatori şi de a-i propulsa în arena trezirii trimise de Dumnezeu.
Dumnezeu a făcut viaţa şi slujirea lui Len un catalizator pentru inimile celor flămânzi din punct de vedere spiritual. Din spatele scenei, el părea să fie parte din viaţa care se revarsă către toate părţile trupului lui Hristos. Sute, dacă nu chiar mii de predicatori şi studenţi creştini au fost influenţaţi puternic de el. Era un lucru glorios de observat.
Leonard a avut o adâncă teamă de Dumnezeu care a pătruns în tot ceea ce a făcut şi a spus. El s-a temut de Domnul atât de mult încât nu se mai temea de niciun om. Lucrul acesta se vedea în felul în care predica. El nu considera aprecierea omului un lucru vrednic de căutat. în mod constant chema Biserica la cea mai înaltă şi cea mai pură frumuseţe a sfinţeniei... aproape ca un purtător de cuvânt al inimii lui Dumnezeu.
Această „conştientă a prezenţei lui Dumnezeu" a fost fundalul arzător a tot ceea ce a făcut şi a spus. Nu îi era teamă să conteste lucrurile omului sau lucrurile care satisfăceau doar preferinţele sau tradiţiile noastre religioase. Ravenhill le cernea prin Scripturi şi prin caracterul revelat al lui Dumnezeu.
Am fost conştient şi de umanitatea fratelui Len. Probabil unii nu sunt conştienţi de latura lui blândă şi de acea parte din el care era foarte blajină, dar îl laud pe Dumnezeu pentru că mie mi-a permis să o văd. Deşi adesea părea cumplit la amvon, l-am văzut plângând în taină cu o compasiune blândă pentru aceia care erau pe un drum greşit. Se pare că toate lucrurile care-1 împovărau şi-1
tulburau îl puneau pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. îşi simţea profund dependenţa totală de Domnul. Iubea Biserica Domnului nostru şi a rămas împovărat pentru ea zi şi noapte. De asemenea, lucrul acesta 1-a ţinut pe genunchi şi stătea acolo până noaptea târziu.
Nu am cuvinte potrivite să-mi exprim recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru că mi-a acordat privilegiul de a-1 cunoaşte şi de a petrece timp cu fratele Ravenhill. Părea că avea totdeauna în jurul lui o euforie care venea din faptul că respira aerul neasemuit din jurul tronului lui Dumnezeu! Mi-a fost un prieten minunat şi un mentor autentic ca om al lui Dumnezeu. Abia dacă trece o zi în care să nu-mi aduc aminte de ceva ce mi-a spus sau de un bulgăre de aur din predicile sale. Mulţi oameni îi datorează atât de mult pentru modul în care Dumnezeu 1-a folosit ca să ne încurajeze în umblarea şi chemarea noastră! Odată mi-a spus că se rugase pentru mine zilnic timp de cincisprezece ani! Cine poate pătrunde un asemenea lucru? „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit." Uimitor har.
Sunt recunoscător că s-a scris o relatare a vieţii şi slujirii lui şi sper ca această carte să

câştige o largă audienţă. Rugăciunea mea este ca această povestire minunată a unei vieţi aprinse de Dumnezeu să înflăcăreze multe inimi şi să mişte Biserica Lui să caute cu ardoare Faţa Domnului pentru o trezire în zilele noastre.

INTRODUCERE

îmi este încă viu în minte momentul în care am auzit pentru prima dată numele Leonard Ravenhill. Eram student la Seminarul Baptist de Teologie din sud-vest, în Fort Worth, Texas, în toamna anului 1977. într-o zi am observat un anunţ pe o tablă dintr-un dormitor din internat cu privire la o serie de întâlniri ţinute la Biserica Baptistă de pe James Avenue, unde urma să predice un evanghelist englez.

Nu mai auzisem niciodată numele acesta. Nu aveam niciun interes să ascult un evanghelist carnal care face presiuni şi este interesat numai de numărul deciziilor evanghelistice pe care le-ar putea produce sau de suma primită din colectă. Dar, din simplul motiv că un prieten a insistat să merg, m-am dus. Presupun că dacă nu aş fi ascultat acel îndemn, această carte nu s-ar fi scris niciodată, cel puţin nu de mine.

Ceea ce am auzit a fost exact opusul a ceea ce anticipam. Mă aşteptam la mediocritate şi status-quo. Ravenhill era oricum altfel numai tributar mediocrităţii nu. Foarte curând am realizat faptul că acest englez aprins nu era evanghelistul tipic. Departe de aşa ceva. El nu semăna cu niciun predicator pe care îl auzisem.

Nu am participat doar la o întâlnire, ci la cât de multe posibil. Cum aş putea să descriu ceea ce am experimentat ascultându-1 pe Ravenhill pentru prima dată? Am fost alarmat, zdrobit, dat pe faţă, pus la colţ, umilit, inspirat, mustrat, cutremurat, trezit, buimăcit şi încurajat de puterea şi pasiunea adevărului care venea printr-un om ce avea Duhul lui Dumnezeu peste el.

Până la sfârşitul săptămânii, perspectiva mea asupra sfinţeniei lui Dumnezeu, asupra Bibliei, Evangheliei, vieţii creştine şi slujirii creştine a fost diferită. Am văzut niveluri de carnalitate în mine care fuseseră ascunse până atunci. Am văzut motivele slujirii care mă făceau să mă ruşinez. In săptămâna aceea mi-am dat seama că
nu ştiam nimic despre predicare. Mi-am văzut superficialitatea şi carnalitatea în multe domenii, pe care cumva, până în acea săptămână, nu le văzusem. A fost o săptămână de descoperire, umilire şi transformare.

în primăvară, şase luni mai târziu, Ravenhill s-a întors la biserica James Avenue. M-am întors şi eu să-1 ascult din nou. Ca rezultat al celor două săptămâni în care a predicat Ravenhill, direcţia vieţii şi slujirii mele s-a schimbat pentru totdeauna.

Curând, a început să se dezvolte între noi o relaţie care s-a extins în următorii şaptesprezece ani, până la moartea lui Leonard în 1994. Când Len vedea tineri care erau flămânzi din punct de vedere spiritual, vroia să-i încurajeze, în special pe predicatorii tineri. Eu eram unul dintre acei predicatori tineri flămânzi.

Soţia mea, Linda (logodnica mea la acea vreme) 1-a auzit pe Leonard predicând chiar înainte de a-i auzi eu numele. Ea ascultase doi baptişti plini de putere, Vance Havner şi Manley Beasley, care au îndrumat-o spre slujirea lui Ravenhill. Aşa că el era deja unul din predicatorii ei favoriţi înainte de a ne logodi.

La foarte puţin timp după ce ne-am căsătorit, am primit un scurt anunţ de la Leonard care spunea aşa: „Am început noi întâlniri de rugăciune vineri seara aici, în Lindale - vă rog, veniţi." Acea primă vizită la întâlnirile de rugăciune de vineri seara ţinute la Leonard a fost pentru noi debutul unei perioade de zece ani, timp în care am participat la foarte multe întâlniri de felul acesta. Mulţi creştini au învăţat ce este adevărata rugăciune ca rezultat al vieţii lui de rugăciune şi al întâlnirilor de rugăciune.

Pe măsură ce în viaţa noastră creşteau cerinţele copiilor şi ale slujirii, nu l-am văzut sau auzit aşa de des ca înainte. Dar efectele slujirii lui în vieţile noastre au continuat. Influenţa lui Ravenhill asupra noastră cu privire la aspectele primare ale

creştinismului — să doreşti mai mult Biblia ca pe o carte vie, să-L cunoşti şi să-L iubeşti pe Isus Hristos, să fii centrat pe împărăţie în loc să fii centrat pe denominaţie, să te temi de Dumnezeu şi să trăieşti numai pentru gloria lui Dumnezeu. El a trezit în mine dorinţa unei vieţi reale de rugăciune şi a unei treziri adevărate. Slujirea lui m-a făcut să-mi dau seama că predicarea nu este o performanţă menită

să impresioneze oamenii, ci mai degrabă un dar divin numai pentru slava Lui, ca să avanseze împărăţia Lui şi să îşi înalţe Numele.
O relatare a vieţii lui Ravenhill nu are nevoie de justificare; vreau doar să spun că până acum nu s-a scris nicio biografie a lui. Cartea aceasta s-a născut din convingerea că povestea vieţii lui Ravenhill poate fi folosită pentru a provoca şi inspira o generaţie viitoare de creştini şi lideri creştini. Dacă se ajunge la acest rezultat, s-a meritat efortul.
Una dintre provocările în scrierea vieţii lui este aceea că Leonard nu a păstrat niciodată un jurnal. Primii 28 de ani din lucrarea lui publică i-a petrecut în Marea Britanic Nu există efectiv nicio însemnare din acei ani în familia Ravenhill. A doua jumătate a slujirii lui o reprezintă ultimii 36 de ani petrecuţi în America, din 1958 până în 1994. Sunt mai multe informaţii disponibile care acoperă aceşti ani. Paul, cel mai mare fiu al lui Ravenhill, mi-a scris cu privire la această realitate:
Faptul că tatăl meu nu a avut o istorie bine trasată a fost parte din ceea ce era el - un om a cărui singură justificare era ungerea sa, cunoaşterea sa şi autoritatea sa. Era unul care a venit ca o voce „de-nu-ştiu-unde", neîmpiedicată de nevoia ca trecutul să îi autentifice mesajul.
Ravenhill a fost unul din puţinii specialişti din secolul al XX-lea în domeniul rugăciunii şi al trezirii. Mesajul lui cu privire la o trezire autentică a fost vital pentru biserica evanghelică timp de peste şaizeci de ani în Marea Britanie şi Statele Unite, la fel ca al lui J. Edwin Orr din America şi dr. M. Lloyd Jones din Marea Britanie. Leonard însuşi a fost un iubitor de biografii bune. Cunoştea influenţa unei vieţi trăite în comuniune cu Dumnezeu şi cum o astfel de viaţă are impact asupra altora. A citit mult istoria Bisericii şi se desfăta citind vieţile creştinilor din trecut - John şi Charles Wesley, George Whitefield, Robert Murray M'Cheyne, David Brainerd, Jonathan Edwards, Jim Elliot, Amy Carmichael şi mulţi alţii. A crezut că vieţile individuale înseamnă mult pentru Dumnezeu şi îi influenţează pe alţii pentru timp şi eternitate.

Ravenhill şi-a spus deseori convingerea cu privire la citirea vieţilor creştinilor din trecut: „Nu cred că este nimic mai captivant în afara citirii Cuvântului lui Dumnezeu decât citirea biografiilor şi autobiografiilor creştine pentru a vedea cum a făcut Dumnezeu oamenii." Prietenul lui apropiat, A.W. Tozer, şi-a exprimat aceeaşi perspectivă când a spus: „Unul dintre cele mai spirituale şi folositoare lucruri pe care le pot face creştinii este să citească biografiile şi autobiografiile creştinilor din trecut." Cu toate că este adevărat că Leonard a iubit biografia creştină, nu sunt sigur că ar fi participat la o carte despre propria-i viaţă, dintr-un simplu motiv: El era în asentiment cu profesorul John Murray, teologul scoţian care a spus: „Smerenia, căinţa şi o minte umilă sunt esenţa evlaviei." Ravenhill, ca şi Murray, a detestat ideea de a-şi face un nume.
Singura cale de a înţelege viaţa lui Leonard Ravenhill este să realizezi faptul că a fost în primul rând un om al rugăciunii. Dr. Martyn Lloyd Jones, slujitorul din Westminister Chapel din Londra în perioada 1938-1968, după ce 1-a auzit pe Ravenhill predicând despre rugăciune, i-a spus: „Felul de rugăciune despre care vorbeşti îmi este străin; pot să studiez toată ziua, dar adevărata rugăciune este o lucrare grea pentru mine." Iată cuvintele unui om care, chiar dacă el însuşi era un om care se ruga, a auzit şi a văzut ceva din profunzimea rugăciunii care venea din viaţa

lui Ravenhill.
In cartea sa, *Revival God's Way (Trezirea după voia lui Dumnezeu),* Leonard a spus că biografiile sunt întotdeauna incomplete: „Există experienţe personale mult prea intense ca să fie descoperite, sau prea incerte ca să fie etalate... iar unele fapte şi întâmplări pur şi simplu rămân necunoscute; anumite pasaje ale istorisirii sunt detaliate, iar altele dimpotrivă - lapidate, şi totul la discreţia biografului." El are dreptate în această afirmaţie. Biografia aceasta va fi incompletă. Nu poate fi altfel. Sunt fapte şi detalii care rămân necunoscute. Cât despre ceea ce se cunoaşte cu privire la viaţa şi slujirea lui, m-am străduit să nu spun nici mai mult, nici mai puţin decât ceea ce este real şi precis.
Scriind despre Leonard mi-am văzut din nou lipsa de zel, de rugăciune şi de evlavie şi cât de mult teritoriu mai am încă de cucerit în călătoria mea spirituală. De asemenea, mi-am simţit neputinţa de a pune pe hârtie puterea şi impactul vieţii şi mesajului lui Ravenhill. Pur şi simplu nu se poate. Slujirea lui trebuie experimentată la prima mână pentru ca beneficiul ei să fie cunoscut cu adevărat. Socotesc un mare privilegiu să relatez viaţa unui om ca Leonard Ravenhill.
Pe aceia care nu au auzit niciodată predicile lui sau nici nu au citit cărţile lui, îi încurajez să nu citească doar această carte. Ascultaţi predicile lui şi citiţi ce a scris. Ravenhill va înflăcăra orice creştin la o umblare cu Domnul mai adâncă şi îl va provoca să meargă cu mult dincolo de locul în care e acum în pelerinajul său creştin. Pentru o listă a scrierilor lui Ravenhill, vă rog să consultaţi pagina dedicată acestui scop de la sfârşitul cărţii.
Rugăciunea mea este ca relatarea vieţii acestui om al lui Dumnezeu să-L glorifice pe Domnul Isus Hristos astăzi, în mijlocul unei noi generaţii. împărăţia lui Hristos încă are nevoie de bărbaţi şi femei care au evlavia, pasiunea, viaţa de rugăciune, zelul, seriozitatea, lepădarea de sine şi ungerea divină pe care le-a avut Leonard Ravenhill. Exemplul lui poate să stimuleze evlavia, viaţa de rugăciune şi să ofere o concepţie înaltă despre Dumnezeu şi despre Evanghelie printre creştinii de azi şi de mâine.
în ultimă instanţă, cartea aceasta nu este doar despre Ravenhill, ci despre Dumnezeul Cel viu şi despre felul în care El foloseşte oamenii. Leonard a fost doar un vas. Slujitorii lui Hristos trăiesc şi mor, dar Dumnezeu rămâne şi împărăţia Lui înaintează. Fie ca Dumnezeul lui Leonard Ravenhill să fie onorat prin citirea vieţii slujitorului Lui care a umblat cu Domnul şi i-a învăţat pe mulţi să umble în neprihănire.

Mack M. Tomlinson

Denton, Texas

Octombrie 2010

MULŢUMIRI SPECIALE

Lui David şi Nancy Ravenhill pentru încurajarea, sprijinul, ospitalitatea lor şi pentru furnizarea multor informaţii despre viaţa lui Ravenhill, slujirea şi istoria familiei lui. Ei mi-au fost de o inestimabilă încurajare.
Lui Paul Ravenhill care mi-a pus la dispoziţie gânduri înţelepte şi informaţii precise cu privire la detaliile istoriei familiei şi faptelor slujirii.
Asistenţilor în cercetare, Lee Dodd din Dayton, Texas, şi Kevin Williams din Middleton, Manchester, Anglia, care au ajutat semnificativ la conturarea acestei cărţi. Multor prieteni din ţară care au ascultat cu atenţie sutele de predici ale lui Ravenhill. Sârguinţa lor în obţinerea de material a fost de nepreţuit şi fără ei multe informaţii din această carte nu ar fi fost disponibile.
Echipei editoriale formate din Cathy Butler, dr. T.J. Gentry, Jon Green, Sarah Howard, Vicki Johnson, dr. E. A. Johnston, Kathleen Lorence, pastorul Mike Morrow

şi Van Vowell. Faptul că am lucrat cu voi toţi a fost plin de semnificaţie şi apreciere.
Lui Don Maciver, bibliotecarul şi arhivistul de la Colegiul Teologic Nazarene din Didsbury, Manchester, Anglia. Dl Maciver şi-a arătat calda ospitalitate faţă de noi când am vizitat colegiul şi ne-a oferit material suplimentar din arhivele bibliotecii colegiului despre slujirea lui Ravenhill din Marea Britanie.
Lui Tommy şi Karen Littleton din Birmingham, Alabama, care au fost foarte mărinimoşi în sprijinirea şi producerea acestei cărţi.
Lui Al Whittinghill din Woodstock, Georgia, pentru adevărata lui prietenie de 33 de ani. Al a fost primul care mi-a făcut legătura cu Leonard Ravenhill şi a fost o sursă importantă de încurajare şi sprijin pentru această carte. Mulţumesc, dragă frate.
Numeroşilor oameni care au făcut contribuţii în diverse feluri, atât de mulţi încât este practic imposibil să-i menţionez. Ei ştiu cine sunt şi vă sunt recunoscător fiecăruia dintre voi.
Conducerii şi congregaţiei bisericii noastre Providenţa din Denton, Texas, pentru suportul lor binevoitor şi iubitor de-a lungul perioadei de scriere a acestei cărţi.
Familiei mele, care a umblat cu mine în cercetările mele cu privire la Ravenhill şi a răbdat cu har preocuparea pe care o cerea o asemenea carte. Linda şi copiii noştri - Philip, Elizabeth, David, Cristina, Richard şi Caroline - au fost toţi o încurajare şi un sprijin. Va iubesc pe toţi.
în sfârşit, îi mulţumesc Dumnezeului şi Tatălui meu pentru privilegiul şi binecuvântarea cunoaşterii vieţii şi slujirii înmiresmate a lui Leonard Ravenhill, care şi-a trăit viaţa în lumina eternităţii.

Mack M. Tomlinson
Denton, Texas
Octombrie 2010

NAŞTEREA UNUI profet

Oraşul Leeds, din Anglia, este unul dintre oraşele din Insulele Britanice care s-a dezvoltat cel mai rapid, un centru urban cu peste 700 000 de oameni, cu o populaţie de 2-3 milioane de locuitori în regiunea mai mare a Leeds-ului. Situat în partea de vest a regiunii Yorkshire, la o distanţă de aproximativ trei ore de nordul Londrei, este al doilea mare district metropolitan din Marea Britanic
Istoria înregistrată a Leeds-ului datează din secolul al V-lea. în secolul al XH-lea, satul nu era nimic mai mult decât un mic centru agricol. A evoluat de la un mic orăşel-târg din valea râului Aire din secolul al XVI-lea la un mare centru manufacturier la sfârşitul secolului al XVIII-lea, aproape jumătate din exporturile Angliei trecând prin acest oraş.
în primii ani ai secolului al XX-lea, un cuplu proaspăt căsătorit din Leeds şi-a început viaţa de căsnicie. Walter Ravenhill şi-a adus soţia, Lucy, în casa lor cu două niveluri de pe strada Bewerly, nr 53, din Hunslet. Vremurile erau dificile, salariile mici şi munca grea şi greu de găsit. Walter şi-a găsit, totuşi, de lucru la o firmă de oţel şi familia Ravenhill era pregătită pentru provocarea cu care se confruntă tinerii căsătoriţi la începutul călătoriei lor împreună.
Cineva, urmărind istoria familiei Ravenhill, a crezut că Walter s-a născut în micul ţinut englez Oakham, Rutlandshire. Dar recensământul din 1911 din oraşul Leeds arată că acesta s-a născut, de fapt, în 1877, lângă Londra. Lucy, care era cu trei ani mai mare decât Walter, s-a născut în Saltburn, Yorkshire, în 1874. Familia ei 1-a întâlnit pe Walter atunci când acesta se întorcea din

Scoţia în sudul Angliei. El îşi pierduse slujba în gospodăria Ducelui de Argyle, probabil din pricina problemelor pe care le avea cu alcoolul. A coborât din tren în Leeds şi a ajuns să fie în mod providenţial găzduit în casa viitoarei lui soacre.
Trăind acolo a cunoscut-o pe Lucy şi s-au îndrăgostit unul de celălalt. Mai târziu, când Walter a cerut-o în căsătorie, mama ei s-a opus acestei relaţii, dar Lucy i-a spus că simţea că Domnul i-a arătat că el se va converti. Chiar dacă se părea că la acel moment ea făcea o alegere neînţeleaptă, ei au fost aduşi împreună, într-adevăr, de mâna providenţei.
Istoria familiei arată că s-au căsătorit în 1902, când Walter avea douăzeci şi cinci de ani şi Lucy douăzeci şi opt. După doi ani de căsătorie s-a născut fiica lor, Annie. Registrele cu naşterile înregistrate în Leeds indică faptul că lui Walter şi lui Lucy li s-au născut trei copii, dar al treilea copil a murit la naştere sau imediat după aceea.
în timpul unei alte sarcini, trei ani mai târziu, în 1907, Lucy i-a cântat băieţelului din pântece şi s-a rugat pentru el. Mama ei, care se numea, şi ea, Annie, s-a rugat pentru pruncul care avea să se nască în curând. La data de 18 iunie 1907, Leonard s-a născut acasă, cu ajutorul unei moaşe care 1-a îmbăiat, 1-a îmbrăcat şi apoi a părăsit în linişte camera, lăsându-i singuri pe mamă şi pe copil.
Mama lui Len i-a spus după douăzeci de ani că, după ce moaşa a plecat din cameră, ea şi-a pus mâinile peste el şi s-a rugat: „Doamne, fă din acest băiat un predicator; dacă nu, nu-1 lăsa să trăiască". Apoi s-a îmbrăcat şi a mers împreună cu Leonard la întâlnirea săptămânală de rugăciune. Astfel Leonard a participat la prima întâlnire de rugăciune când era în vârstă de două ore. Aceasta a fost atmosfera în care s-a născut Leonard.

EVLAVIA MAMEI ŞI A BUNICII

La acea vreme casa familiei Ravenhill era un amestec de lumină şi întuneric. Lucy era singura creştină din casă, în timp ce Walter era un catolic neconvertit. Ea era o creştină devotată şi o femeie a rugăciunii. Chiar dacă Walter nu mergea la biserică, Lucy era îndeajuns de puternică să nu îşi compromită credinţa. Annie,

mama ei evlavioasă, care locuia pe aceeaşi stradă, era un bun exemplu şi o încurajare pentru ea.
Vieţile lor i-au oferit lui Leonard primele impresii despre realitatea lui Dumnezeu, începând cu primii lui ani de viaţă. Deseori Lucy 1-a dus la căsuţa bunicii sale aflată pe aceeaşi stradă. în timpul orelor sale private de rugăciune, Annie îşi trăgea şorţul ei lung pe cap şi cânta: *„Fă-ţi timp să fii sfânt, vorbeşte des cu Domnul tău; petrece mult timp în secret doar cu Isus ".*
Pe măsură ce creştea, Len devenea intrigat de comportamentul bunicii sale. în fiecare zi, dacă era posibil, mergea la căsuţa sa. Acolo era expus credinţei ei şi o auzea cântând marile imnuri metodiste. Mai târziu el şi-a dat seama că ea memorase aproape întreaga carte de imnuri metodiste:

> Obişnuiam să fiu cu bunica mea Annie, care stătea într-un colţ sau lângă sobă. Se balansa şi obişnuia să cânte *Take time to be holy (Fă-ţi timp să fii sfânt)* sau *Trust and obey (Crede şi ascultă).* Obişnuiam să mă furişez în spatele casei şi stăteam, pur şi simplu, şi o ascultam. Avea unul dintre acele şorţuri enorme colorate; îl lua, îl arunca peste cap şi oprea orice altă activitate. Stătea pe scaun şi se legăna, cântând ore în şir. Influenţa bunicii mele s-a resimţit în mama mea şi influenţa mamei m-a atins pe mine.[1]

Acesta a fost climatul spiritual care a condus la prima conştientizare a lui Dumnezeu în viaţa lui Leonard. A simţit o atmosferă sfântă, aşa cum a numit-o el. Cu privire la

mama lui, a scris:

Ştiţi ce făcea mama mea cât eram încă în pântecele ei? Cânta. întotdeauna cânta de bucurie pentru că eu urma să mă nasc curând. Avea o voce frumoasă şi, oh, cum obişnuia să

[1] Cititorul va observa că multe citate de Leonard Ravenhill nu au note de subsol. Toate citatele lui Ravenhill cu note de subsol sunt din scrierile lui publicate. Citatele care nu au notă de subsol sunt din scrierile sale autobiografice nepublicate şi din predicile sale din perioada 1932-1994, majoritatea dintre ele neincluzând locaţia sau data. Acurateţea întregului material citat s-a menţinut de-a lungul cărţii.

cânte! îmi plăcea să o aud cântând. Rezultatul a fost că mi-a plăcut să cânt. în trei dintre anii în care am călătorit cu echipa mea de evanghelizare nu am predicat niciodată. Am cântat, am cântat şi iar am cântat. îmi plăcea să cânt.

Tatăl meu predica despre flăcările iadului, chiar dacă nu a fost ordinat de nicio biserică. îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tatăl meu, dar viaţa mamei mele m-a influenţat mai mult decât cea a tatălui meu deoarece mama petrecea mai mult timp acasă cu mine.

CONVERTIREA LUI WALTER

A doua influenţă spirituală majoră asupra lui Leonard a fost exercitată de convertirea tatălui său la vârsta de 35 de ani, când Leonard avea cinci ani. Părinţii lui Walter erau din Oakham, lângă Leicester, la jumătatea distanţei dintre Leeds şi Londra. Cuplul avea o cârciumă veche de două sute de ani în centrul oraşului şi un grajd pentru caii vânătorilor. Viaţa de cârciumă a avut o influenţă negativă asupra lui Walter. A început să bea regulat la vârsta de 14 ani şi a ajuns să fie controlat total de băutură înainte să împlinească 24 de ani. Viaţa sa era dominată acum de alcool şi de obiceiul de a fuma mult. Una dintre posesiunile lui dragi era o colecţie mare de pipe lucrate manual pe care a deţinut-o până când Leonard avea cinci ani.

într-o dimineaţă, Len a observat că toate pipele tatălui său dispăruseră şi a alergat la mama lui, spunându-i că cineva le-a furat. „Nu, dragule. Aseară tata a luat toate pipele şi tutunul şi I le-a dat Domnului." Walter fusese convertit într-un mod minunat la Hristos.

Providenţa lui Dumnezeu a făcut ca mântuirea lui să aibă loc în 1912, când un predicator galez pe nume David Matthews a venit în Leeds. Matthews a devenit foarte cunoscut mai târziu din pricina cărţii sale / *Saw the Welsh Revival (Am văzut trezirea galeză),* care este o relatare exactă a Trezirii din Ţara Galilor din anii 1904-1905. Matthews fusese unul dintre predicatorii din timpul trezirii care a avut loc, în primul rând, sub conducerea tânărului Evan Roberts.

Naşterea unui profet

Matthews a luat trenul din Wales până în Leeds într-o sâmbătă după-amiaza. Când a ajuns la staţia principală, a privit dincolo de piaţă şi a văzut o clădire mare, una dintre cele mai prestigioase biserici din oraş. Neştiind dacă va găsi pe cineva acolo, s-a dus în biserică şi a fost salutat de portar. El a ascultat cu foame în timp ce Matthews i-a povestit despre trezirea din Ţara Galilor şi a răspuns: „Am auzit despre trezire - e minunat."

Nu se ştie prin ce împrejurări a ajuns bine-cunoscutul Matthews sa fie invitat să predice la biserică duminică. Predica lui a debordat de pasiune şi energie. La sfârşitul serviciului divin, liderii i-au cerut să plece, de vreme ce acea biserică era unitariană. Matthews s-ar fi putea duce în alte zece locuri, dar a urcat în mod providenţial spre Dewsbury. A văzut clădirea marii Biserici Metodiste Unite şi a predicat acolo pentru o vreme. Walter a fost de acord în cele din urmă să meargă împreună cu Lucy să îl asculte pe Matthews predicând şi s-a convertit la Hristos. Apoi Walter a plecat acasă, şi-a aruncat toate pipele în sobă şi a încetat să mai bea. Pentru el a fost o pocăinţă radicală de tot ceea ce ştia că e păcătos. Walter Ravenhill era un om schimbat.

Lucrurile vechi s-au dus şi toate lucrurile au devenit noi.
Acum Leonard avea ambii părinţi evlavioşi, care îl influenţau profund spre binele lui veşnic. Mai târziu, reflecta cu privire la schimbarea din casa lor astfel:
Mama a văzut o transformare totală în tata; toate lucrurile s-au schimbat şi întreaga casă a fost transformată. Atunci am avut şi o mamă evlavioasă şi un tată evlavios. Nu există niciun mod prin care să pot exprima influenţa pe care viaţa de acasă a avut-o asupra mea, cu un tată care se ruga şi cu o mamă care cânta. Tata a avut parte de o transformare atât de radicală! Biblia spune că dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Acest lucru a fost adevărat cu privire- la tatăl meu — el avea un vocabular nou şi interese noi. Era un om uriaş, dar atât de blând, iar transformarea lui a fost şi ea blândă. Nu îi mai păsa de sporturi şi nu mai avea nicio dorinţă pentru vechile sale obiceiuri de a bea, de a fuma sau spre altceva din vechea lui viaţă. Acum Hristos era viaţa lui.

Familia Ravenhill mergea la Biserica metodistă New Connexion din Leeds. într-o zi, Lucy a spus:
- Lenny, lustruieşte-ţi pantofii şi ia-ţi cele mai bune haine; mergem la biserică în seara asta.
- Dar, mami, nu este duminică. E luni.
- Ei bine, cineva pe care tatăl tău îl iubeşte foarte mult predică la biserică - David Matthews.
în timp ce intrau în sanctuar, Matthews era la amvon şi cânta:
Rănit pentru mine, rănit pentru mine, Acolo, pe cruce, El a fost rănit pentru mine.
Matthews a terminat imnul, făcând cu mâna spre cer în timp ce cânta:
într-o zi va veni pe pământ, va veni pentru mine, Fărădelegile mele s-au dus, iar acum sunt liber, Totul din pricina faptului că Isus a fost rănit pentru mine.
Walter Ravenhill a devenit prieten bun cu Matthews. în curând atmosfera socială şi spirituală din casa lor s-a schimbat în mod minunat. Ţineau cu sfinţenie Ziua Domnului şi mergeau la trei servicii divine în fiecare duminică. Era o bucurie, nu o corvoadă. Leonard era străpuns de cântec şi de predică. Nu auzise niciodată pe cineva care să expună Cuvântul Domnului în puterea Duhului.
Parfumul unor aşa experienţe timpurii a rămas cu el permanent. Leonard a avut amintiri dragi cu privire la părtăşia solidă pe care familia lui o avea cu alţi credincioşi. A fi împreună cu biserica în întâlnirile ei nu era ceva opţional pentru ei. Familia şi-a folosit şi vacanţele pentru a participa la conferinţe creştine. Ascultarea de predici bune a devenit o prioritate a familiei lor. Deseori Leonard reflecta la amintirile simple din viaţa lor de acasă:
îmi amintesc că într-o noapte m-am dus la un magazin din capătul străzii noastre unde se făcea peşte şi cartofi; aveau deschis întotdeauna noaptea, cu ce mai rămânea din marfa din

seara precedentă. Ei aruncau peştele în uleiul încins şi puteai lua un peşte cu un penny, şi jumătate de peşte cu jumătate de penny. Dacă mama mea se simţea bine, îmi dădea jumătate de penny pentru o jumătate de peşte. Uneori devenea generoasă şi îmi dădeau un penny întreg, şi mă duceam să iau peşte şi cartofi prăjiţi.
Au existat influenţe bune în viaţa timpurie a lui Leonard, în special în timpul anilor pe care i-a petrecut în şcolile engleze. A mers la şcoala Cross Flats Council din Leeds până la vârsta de treisprezece ani. în acele zile, în Anglia era obligatoriu să mergi la şcoală începând cu vârsta de cinci ani. Importanţa şi puterea Scripturii îi erau imprimate de timpuriu în viaţa sa nu numai acasă şi la biserică, ci şi în şcoală. Primul

lucru pe care 1-a învăţat în şcoala publică a fost Cele Zece Porunci. La sfârşitul fiecărei săptămâni, profesorul le dădea ca temă să înveţe versete din Biblie: „Reţineţi, luni vreau să citaţi jumătate din Psalmul 8 sau Psalmul 23."

în ceea ce priveşte influenţa părinţilor, a bunicii şi a predicării lui David Matthews, Leonard a spus:

Era ca şi cum puneai o cărămidă, apoi alta, apoi alta. Am învăţat despre Dumnezeu prima dată de la mama şi de la bunica, simţind prezenţa Lui în timp ce le ascultam rugându-se şi cântând - era ceva din afara acestei lumi. Apoi pipele tatălui meu au dispărut şi schimbarea din viaţa lui era evidentă. Apoi am fost confruntat cu prezenţa lui Dumnezeu prin David Matthews.

Pe măsură ce Leonard vedea realitatea creştinismului, simţea uneori că se împotriveşte din pricina sfinţeniei lui Dumnezeu:

îmi era teamă să merg cu tata la întâlniri când eram tânăr. Un bătrân evlavios obişnuia să spună: „Vino, Doamne, şi umblă în mijlocul nostru". „Sper să nu o facă", mă gândeam eu, pentru că mi-era groază că ar putea-o face.

Dacă Leonard a văzut evlavie în mama şi în bunica lui, el a observat-o şi în stilul de viaţă zilnică al tatălui său. Până să

<u>*Naşterea unui profet*</u>

Familia Ravenhill mergea la Biserica metodistă New Connexion din Leeds. într-o zi, Lucy a spus:

- Lenny, lustruieşte-ţi pantofii şi ia-ţi cele mai bune haine; mergem la biserică în seara asta.
- Dar, mami, nu este duminică. E luni.
- Ei bine, cineva pe care tatăl tău îl iubeşte foarte mult predică la biserică - David Matthews.

în timp ce intrau în sanctuar, Matthews era la amvon şi cânta:

Rănit pentru mine, rănit pentru mine, Acolo, pe cruce, El a fost rănit pentru mine.

Matthews a terminat imnul, făcând cu mâna spre cer în timp ce cânta:

Intr-o zi va veni pe pământ, va veni pentru mine, Fărădelegile mele s-au dus, iar acum sunt liber, Totul din pricina faptului că Isus a fost rănit pentru mine.

Walter Ravenhill a devenit prieten bun cu Matthews. în curând atmosfera socială şi spirituală din casa lor s-a schimbat în mod minunat. Ţineau cu sfinţenie Ziua Domnului şi mergeau la trei servicii divine în fiecare duminică. Era o bucurie, nu o corvoadă. Leonard era străpuns de cântec şi de predică. Nu auzise niciodată pe cineva care să expună Cuvântul Domnului în puterea Duhului.

Parfumul unor aşa experienţe timpurii a rămas cu el permanent. Leonard a avut amintiri dragi cu privire la părtăşia solidă pe care familia lui o avea cu alţi credincioşi. A fi împreună cu biserica în întâlnirile ei nu era ceva opţional pentru ei. Familia şi-a folosit şi vacanţele pentru a participa la conferinţe creştine. Ascultarea de predici bune a devenit o prioritate a familiei lor. Deseori Leonard reflecta la amintirile simple din viaţa lor de acasă:

îmi amintesc că într-o noapte m-am dus la un magazin din capătul străzii noastre unde se făcea peşte şi cartofi; aveau deschis întotdeauna noaptea, cu ce mai rămânea din marfa din

seara precedentă. Ei aruncau peştele în uleiul încins şi puteai lua un peşte cu un penny, şi jumătate de peşte cu jumătate de penny. Dacă mama mea se simţea bine, îmi dădea jumătate de penny pentru o jumătate de peşte. Uneori devenea generoasă şi îmi dădeau un penny întreg, şi mă duceam să iau peşte şi cartofi prăjiţi.

Au existat influenţe bune în viaţa timpurie a lui Leonard, în special în timpul anilor pe care i-a petrecut în şcolile engleze. A mers la şcoala Cross Flats Council din Leeds

până la vârsta de treisprezece ani. în acele zile, în Anglia era obligatoriu să mergi la şcoală începând cu vârsta de cinci ani. Importanţa şi puterea Scripturii îi erau imprimate de timpuriu în viaţa sa nu numai acasă şi la biserică, ci şi în şcoală. Primul lucru pe care 1-a învăţat în şcoala publică a fost Cele Zece Porunci. La sfârşitul fiecărei săptămâni, profesorul le dădea ca temă să înveţe versete din Biblie: „Reţineţi, luni vreau să citaţi jumătate din Psalmul 8 sau Psalmul 23."
în ceea ce priveşte influenţa părinţilor, a bunicii şi a predicării lui David Matthews, Leonard a spus:
Era ca şi cum puneai o cărămidă, apoi alta, apoi alta. Am învăţat despre Dumnezeu prima dată de la mama şi de la bunica, simţind prezenţa Lui în timp ce le ascultam rugându-se şi cântând - era ceva din afara acestei lumi. Apoi pipele tatălui meu au dispărut şi schimbarea din viaţa lui era evidentă. Apoi am fost confruntat cu prezenţa lui Dumnezeu prin David Matthews.
Pe măsură ce Leonard vedea realitatea creştinismului, simţea uneori că se împotriveşte din pricina sfinţeniei lui Dumnezeu:
îmi era teamă să merg cu tata la întâlniri când eram tânăr. Un bătrân evlavios obişnuia să spună: ^Vino, Doamne, şi umblă în mijlocul nostru". „Sper să nu o facă", mă gândeam eu, pentru că mi-era groază că ar putea-o face.
Dacă Leonard a văzut evlavie în mama şi în bunica lui, el a observat-o şi în stilul de viaţă zilnică al tatălui său. Până să

împlinească şapte ani, Leonard i-a spus tatălui său: „Tată, du-mă la armată", referindu-se la întâlnirile de stradă organizate de Armata Salvării. împreună cu lucrătorii Armatei Salvării, cu metodiştii, baptiştii, penticostalii şi alte grupări mărturiseau cu toţii Evanghelia pe străzi. Din pricina unor astfel de timpuri, Len şi-a amintit de perspectiva eternă a tatălui său şi de pasiunea pentru lucrurile lui Hristos:
în tinereţea sa, tatăl meu se mişca printre cei din societatea înaltă din Anglia, cu duci, lorzi şi doamne. îmi amintesc că odată, la cină, s-a discutat despre acest lucru. Regele obişnuia să viziteze uneori castelul în care locuia. Tatăl meu a spus: „Sunt fericit că nu m-am născut într-o astfel de societate înaltă." Când cineva 1-a întrebat de ce, el a răspuns: „Deoarece în toţi anii în care am stat acolo nu am auzit niciodată Evanghelia. Ei trăiesc în acel tărâm artificial al *Noi avem totuF.* Totul se rezuma la spectacol şi la stil. *Iahtul nostru este mai mare decât iahtul vostru. Castelul şi averea noastră sunt mai mari decât ale voastre.* Nu îndepărtau niciodată niciun obstacol din calea Evangheliei pentru familia care se strângea în jurul mesei."
Sunt bucuros că tatăl meu a ieşit din acea stare. El a fost primul care m-a provocat cu privire la viaţa creştină. Nu au existat niciodată reviste de sport în casa noastră. Toată literatura din casă era spirituală. întotdeauna citeam ceva despre un misionar care se afla într-o ţară îndepărtată. într-o zi am citit despre cineva din Japonia care lucra cu Japan Rescue Mission şi apoi despre cineva din Congo. Toate cărţile de pe rafturile noastre erau cărţi pe teme spirituale deoarece tata a pus aceste lucruri înaintea noastră.
El nu numai că ne-a spus adevărul, ci 1-a şi trăit. îşi punea o haină ruptă sâmbăta seara şi cobora spre cârciumă, aşteptând până când bărbaţii ieşeau împletecindu-se; îi lua de braţ, îi ducea la subsolul bisericii şi le împărtăşea dragostea lui Hristos. Nu aveam maşină, şi totuşi tata pleca din nou şi din nou, iar eu întrebam: „Unde s-a dus taţi?" „Oh, a întâlnit un om aseară şi îl ajută." Apoi aducea bărbatul în biserică, murdar, jerpelit şi cu reputaţie proastă. Apoi tata se ducea să îl viziteze în timpul săptămânii şi mergea după el următoarea noapte de, sâmbătă, şi tot aşa. După aproximativ două sau trei săptămâni, omul venea cu o cămaşă curată şi cu un costum nou, iar eu spuneam:

- Cine era omul cu care ai venit în seara asta, taţi?
- Oh, era omul cu care am venit săptămâna trecută.
- Nu, nu, în seara asta ai venit cu un om drăguţ, nu cu omul zdrenţuros, murdar şi urât

mirositor, cu hainele jerpelite.
- Dar este acelaşi om. Vezi tu, acesta este lucrul pe care îl face Isus atunci când intră într-o viaţă.

Pe măsură ce Walter îl lua pe Leonard să îi asculte pe predicatori şi pe misionari, experienţele erau semnificative pentru modelarea vieţii lui Len:

Tata m-a luat să îl ascult pe C.T. Studd, considerat de mulţi a fi la acea vreme cel mai mare jucător de cricket al Angliei, în anii săi universitari. După mai mulţi ani, predicam des într-un câmp al Air Force, în Anglia, în timpul celui de-al doilea Război Mondial şi se vedea în depărtare un castel mare -un loc minunat cu un hipodrom. Era casa unde a fost crescut Studd, căminul ancestral al tatălui său.

Tatăl meu era un mare admirator al lui C.T. Studd. Acasă primeam lunar o revistă misionară pe care o citeam. Niciodată nu lipseau din ea cuvintele lui Studd: „Dacă Isus a fost Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nu există niciun sacrificiu prea mare pe care să îl fac pentru El." Studd şi-a predat viaţa complet Domnului Isus Hristos şi a avut trei activităţi misionare distincte, călătorind pe ape cu *Cambrirge Seven* către China, apoi spre India pentru a lucra printre oamenii dependenţi de opium şi apoi, la vârsta de 56 de ani, în Africa pentru a înfiinţa Misiunea African Inland, care mai târziu a devenit *The Worldwide Evangelization Crusade.*

Tata m-a luat într-o zi să îl aud pe Studd predicând. Mi-a spus şi despre Armata Salvării şi îmi amintesc vag că am văzut un om cu barbă despre care acum sunt sigur că eira William Booth. îmi amintesc de un alt om care a venit, de Paget Wilkes, care a fondat *The Japan Evanghelistic Bând.* în timp ce îi ascultam, eram mişcat în inima mea.

Efectul zelului evanghelistic al lui Walter era evident pentru toată lumea. După convertirea sa, şi-a petrecut aproape fiecare duminică după-amiaza vizitând bolnavii din spitalul Leeds timp de treizeci de ani. Deoarece fusese un romano-catolic devotat toată

viaţa, a avut succes în special în convertirea catolicilor. într-o zi, un om a ascultat mărturia lui Walter şi a răspuns cu amărăciune:
- M-am rugat lui Dumnezeu şi El nu m-a auzit - de ce?
- Să presupunem că regele ţării noastre intră acum în această cameră şi îi cer să îmi dea cinci lire. Mi-ar da regele aceşti bani? Până la urmă, sunt un supus credincios coroanei, a răspuns Walter.

Omul s-a gândit o clipă, apoi a spus:
- Nu cred că ţi-ar da banii.
- Ei bine, să presupunem că după ce eu îi cer regelui şi după ce sunt refuzat, Prinţul Ţării Galilor intră şi cere acelaşi lucru. Ar primi el banii?
- Oh, da, fiindcă este fiul regelui. Walter a răspuns:
- Exact. Relaţia schimbă totul.

Un actor important din India juca la cel mai mare teatru din oraş. într-o după-amiază, între piese, a ascultat o predică pe stradă. A fost atât de impresionat, încât a cerut ajutor. A fost crescut ca sikh şi încă purta un turban. Imediat, el a spus: „Nu am acest ceva despre care vorbiţi voi. Ce este acesta?" I s-a explicat Evanghelia completă şi s-a întors la Domnul în acea seară.

David Matthews a predicat în Leeds cu regularitate şi Leonard 1-a auzit de mai multe ori. Len a avut prima oară dorinţa de a fi un predicator atunci când 1-a ascultat pe Matthews, înainte chiar de a deveni creştin.

IMPACTUL METODISMULUI

John Wesley scrie în jurnalul său că a predicat în Hunslet şi în Leeds în timpul ultimei săptămâni din luna august a anului 1769.[2] S-a întors acolo 12 ani mai târziu, în 1781, predicând unei mulţimi de cel puţin o mie de oameni.[3] După anii 1770 este posibil ca lui Wesley să i se fi interzis să predice în bisericile din nordul Angliei.

[2] John Wesley, *Works of John Wesley* (Lucrările lui John Wesley), Voi. 4, (Londra: editat de Joseph Benson, 1810), pag. 414.

[3] Historical Society for Leeds and District (aprox. 1889) http://www.thoresby.org.ukychronology.htm

Mare parte a lucrării lui a avut loc, după câte se pare, pe străzi sau în câmp deschis. A avut, cu siguranţă, o lucrare minunată în toată partea de nord a Angliei, în timp ce predicatorii metodişti propovăduiau Evanghelia cu perseverenţă, chiar şi în cele mai grele circumstanţe.

Istoria metodismului wesleyan din secolul al XVIII-lea arată că Leeds era în primul rând un centru al *Methodist New Connexion.*[4] Derek Fraser afirmă că Leeds era „un cuib pentru metodismul radical" la şase ani de la moartea lui Wesley.[5] înainte de moartea sa, John Wesley a înfiinţat un curs marţea seara în Leeds, care a durat aproape o sută de ani, până în ultima parte din secolul al XlX-lea. Cursul a fost readus la viaţă imediat după trezirea din Ţara Galilor (1904-1905).

Acesta a fost cursul la care participa Leonard, care a ajuns să fie cunoscut la acea vreme ca *Leeds Holiness Mlssion.* Ori de câte ori era în oraş, David Matthews participa şi el la aceste întâlniri. Leonard îndrăgea cursurile de marţea seara şi momentele de rugăciune. A preţuit până la sfârşitul vieţii sale cartea de imnuri metodiste legată cu piele marocană, pe care o folosea împreună cu sora lui la întâlniri. îşi amintea în special de cântarea plină de fervoare: „Nu ai auzit cântându-se aşa în toată viaţa ta! Nimeni din această lume nu poate cânta ca oamenii din Yorkshire", aceasta fiind, bineînţeles, opinia unui om din Yorkshire!

Viaţa spirituală a lui Ravenhill, marcată de evlavia experienţială, a fost înrădăcinată de la început în metodismul englez din secolul al XVIII-lea. Bunica, mama şi tatăl lui au fost convertiţi la Hristos prin influenţa acelei moşteniri spirituale. De asemenea, marţea seara, la Leeds Holiness Mission, a fost locul în care Leonard a văzut creştinismul iradiant trăit efectiv. întâlnirile erau vii de puterea lui Dumnezeu, în timp ce cântau imnuri ca cel al lui Charles Wesley (Se poate, oare, să am şi eu parte

de sângele Mântuitorului?). Chiar ca adolescent nemântuit, nimeni nu a trebuit să îi spună lui Leonard că Dumnezeu era real. Acest lucru nu putea fi negat, deoarece realitatea se reflecta pe feţele credincioşilor din jurul lui Leonard.

Walter îndrăgea în mod special duhul şi inima Armatei Salvării. Leonard a ajuns să îi iubească şi să îi respecte şi el. Lucrarea lor de a duce Evanghelia la cei mai răi şi mai săraci oameni ai societăţii era uimitoare în acei ani. Mai târziu, Leonard rememora:

Când aveam douăzeci de ani, în timpul unei perioade de pastorat, îmi plăcea să trec pe lângă clădirea Armatei Salvării, care era cea mai mare din afara Londrei. Acolo, în faţă, este un bloc imens de piatră. Pe o piatră sunt inscripţionate cuvintele: „William Booth de la Armata Salvării a deschis acest corp [de armată]", şi apoi este scris anul 1910. Pe o altă piatră scrie „Kate şi Mary Jackson, ofiţeri în acest corp."

în acest oraş micuţ oamenii suceau şi ţeseau bumbacul şi întregul oraş era la limita sărăciei; Kate şi Mary Jackson au lucrat aici doi ani şi nu s-a întâmplat nimic. Acele fete lucrau cu sârguinţă şi mergeau seara la culcare epuizate.

I-au scris, deci, lui William Booth: „Vrei, te rog, să ne muţi în alt loc? Suntem atât de obosite şi de descurajate! Am încercat tot ce am fost învăţate să facem. Te rugăm, mută-ne în alt loc." Booth le-a trimis o telegramă cu două cuvinte - „încercaţi lacrimile." Au făcut-o, şi au văzut venind o adevărată trezire. Acele fete au apelat la rugăciunea-travaliu - nu doar la rugăciune, ci la rugăciunea-travaliu, la rugăciunea cu agonie. Drumul către trezire este pavat deseori cu lacrimi şi cu zdrobire.

Privind înapoi la tinereţea lui, Leonard a ştiut că Dumnezeu 1-a păstrat pentru

propriile Sale scopuri divine. Se apropia vremea când acele scopuri aveau să i se înfăţişeze mai clar, pe măsură ce umbla în lumina care i se dăduse.

APUCAT DE DUMNEZEU: CONVERTIREA ŞI CHEMAREA

—

Burton Tailor Works, unde Leonard a lucrat în croitorie, între 1920 şi 1927

32

Cel mai mare miracol pe care îl poate face Dumnezeu este să ia un om nesfânt dintr-o lume nesfântă, să îl facă sfânt, să îl aşeze înapoi într-o lume nesfântă şi să îl păstreze sfânt.

La vârsta de paisprezece ani, Leonard a participat la prima sa noapte întreagă de rugăciune. întâlnirile de rugăciune din biserica lor metodistă nu erau îndeajuns de substanţiale pentru familia Ravenhill, astfel încât atunci când Walter a auzit despre o întâlnire bună de rugăciune la o Biserică Holiness locală, au început să participe şi ei. într-o după-amiază, a venit acasă şi i-a spus lui Lucy:

- Ne vom ruga toată noaptea.

Leonard a auzit cuvintele tatălui său şi a venit în camera unde se aflau părinţii lui:

-Vreau să merg şi eu, a spus el.

Mama sa a protestat:

-Va sta treaz prea mult timp.

Dar a fost de acord şi Leonard a participat la prima sa noapte de rugăciune. Amintirile din acea noapte i-au rămas vii:

Am mers la Biserica Holiness şi acolo, ei chiar se rugau. Nu se predica mult, dar oamenii de acolo erau uimitori. Am început să participăm în fiecare miercuri seara şi ne rugam consistent timp de o oră. Era un îndemn timp de aproximativ un sfert de oră şi apoi erau doar rugăciuni. Se rugau cu lacrimi şi cu zdrobire. Se rugau pentru o lume pierdută şi au început să se roage pentru naţiuni despre care eu nu ştiam nimic. Existau nişte plăcuţe şi semne în interiorul acelei încăperi Una era o irnagine cu cascada Niagara, dar în loc de apa cars trebuia să cadă de pe marginea stâncii erau înfăţişaţi oameni care cădeau.

Mai târziu, am mers la o căsuţă şi am început să ne rugăm până la ora 2. Tata şi-a scos haina de pe el şi a început cu adevărat să se roage, apoi l-am auzit plângând.

Deodată am observat diferenţa dintre formalismul bisericii metodiste şi aceşti oameni ai rugăciunii. Dacă tata nu era într-o întâlnire de rugăciune, era acasă, rugându-se. Dacă nu se ruga, era la un colţ de stradă, propovăduind Evanghelia. Nimeni nu i-a spus să o facă şi nimeni nu a organizat nimic: era doar revărsarea vieţii lui.

INFLUENŢELE TIMPURII

Onestitatea, integritatea şi puritatea exterioară au fost semănate în minţile copiilor lui Ravenhill întreaga lor viaţă. Walter avea grijă să vegheze asupra vieţilor copiilor săi şi îi corecta constant în mod corespunzător. Leonard nu a uitat niciodată acele vremuri şi şi-a amintit un incident:

Obişnuiam să îmi cheltuiesc jumătatea de penny pe care o primeam săptămânal, sâmbăta, la magazinul dnei North. îmi plăcea de ea deoarece era oarbă, aşa că atunci când cântărea ceva, balanţa se înclina, dar ea tot continua să pună bomboane pe ea. Am fost învăţat să nu vorbesc

niciodată când nu sunt întrebat, aşa că nu i-am spus nimic niciodată. Pur şi simplu luam punga împreună cu bomboanele care erau în plus. într-o zi, când m-am întors acasă, tata mi-a zis:
- Lenny, vino la mine. Ai bomboane în mână şi ai şi o pungă. Cât te-au costat?
Ei bine, era Crăciunul. Am plătit patru cenţi şi am primit bomboane în valoare de jumătate de liră - bomboane englezeşti foarte bune. Tata mi-a zis:
- Nu se poate. Unde ai fost? La Scargills?
Nu, nu m-aş fi dus la magazinul lui Scargill. Dl Scargill era un diacon din biserica noastră şi era atât de avar încât i-ar fi dat câteva lecţii lui Scrooge. Am răspuns, deci:
- Nu. M-am dus la buna mea prietenă, dna North.
- Vrei să spui, la femeia care stă vis-a-vis de acea vale? Ei bine, este aproape oarbă.
- Da, cred că are o problemă la ochi; este adevărat.

Tata şi-a dat seama că am luat prea multe bomboane, aşa că m-a întors imediat cu faţa către uşă şi mi-a zis:
- Te vei duce înapoi la dna North, îi vei mărturisi că ai fost un băiat obraznic şi îţi vei cere iertare. Spune-i că nu vei mai face niciodată asta.
Când a împlinit paisprezece ani, Leonard nu era încă un creştin. Ca tânăr, câteodată se confrunta cu probleme, acestea devenind, însă, nişte lecţii pentru el, pe care Dumnezeu le-a folosit:
A venit o criză în viaţa mea şi am răscolit întregul oraş într-o sâmbătă după-amiaza, cu tatăl meu, în căutarea unei perechi de încălţăminte, deoarece iubeam fotbalul şi jucam bine. în acele zile puteam alerga ca un iepure iute. Am fost la cinci sau şase magazine şi aveau toate mărimile posibile, însă nu şi pe a mea. Am mers din magazin în magazin şi, într-un final, am fost dezgustat. Eram supărat pe tata, eram supărat şi pe Domnul, deoarece m-am rugat şi L-am rugat să îmi trimită încălţăminte de fotbal. Atunci când nu a făcut-o, eram destul de mânios. Bineînţeles, aveam doar paisprezece ani.
Dar, vă spun un lucru. De multe ori îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu am găsit încălţămintea potrivită. Este uimitor că Dumnezeu nu vorbeşte întotdeauna şi nu lucrează după cum gândim noi, ci în alte moduri. Nu este vorba întotdeauna de ceea ce face El, ci de ceea ce nu face.
Leonard a devenit un adevărat credincios în Hristos şi a primit siguranţa faptului că Hristos a murit pentru el personal în anul 1921. Nu a vorbit niciodată prea mult despre convertirea lui, chiar dacă a spus, într-adevăr, că exemplul tatălui său 1-a condus la o credinţă personală. A vorbit deseori despre evlavia părinţilor lui şi despre influenţa pe care a avut-o asupra lui:
Am venit singur la credinţa în Hristos, dar nu am fost mântuit pentru că am auzit o predică despre focul din iad, ci, atunci când aveam paisprezece ani, am început să îmi pun întrebări: „De ce are tata atâta zel de a merge la întâlnirile evanghelistice de stradă? Eu nu merg la astfel de întâlniri. De ce

citeşte Biblia şi se roagă atât de mult? Eu nu o fac." Aceasta m-a făcut să îmi dau seama cât de gol eram.
în această perioadă din viaţa mea, în jurul vârstei de paisprezece ani, am ajuns să îl cunosc personal pe Hristos. Nu am venit la Isus pentru că aveam o viaţă distrusă de păcat; am ajuns să îmi văd nevoia de El deoarece am observat că tatăl meu avea ceva ce eu am realizat că nu am.
Pe măsură ce creştea în înţelegere, Leonard era afectat adânc de întâlnirile de rugăciune la care lua parte. A învăţat din experienţă realitatea vieţii lui creştine trăite zilnic. El a observat o dragoste adevărată între creştini în timp ce se rugau împreună, îşi purtau poverile unii altora şi mergeau împreună la părtăşie. Leonard a început să vadă noi dimensiuni ale realităţii şi experienţei creştine pe care nu le mai văzuse niciodată.
în anul 1920, când Leonard a terminat şcoala publică, a mers să lucreze ca şi croitor la Burton's Tailoring Works din Leeds. El s-a pregătit mai mulţi ani pentru a deveni croitor.

Leonard îşi aminteşte de înţelepciunea şi călăuzirea mamei sale când a mers la locul de muncă pentru prima dată:
Mama era o femeie isteaţă. îmi plăcea filosofia ei; era, cu adevărat, extraordinară. Am încheiat şcoala la treisprezece ani pentru a lucra într-o fabrică. Mama m-a luat de-o parte şi mi-a zis: „Len, când vei intra în acea fabrică, vor fi multe lucruri care te vor surprinde. Vreau să îţi ţii mintea ocupată, deoarece Satan nu poate pătrunde atunci când mintea ta este ocupată."
După convertirea sa, Leonard şi-a oferit timpul liber pentru a-L sluji pe Domnul duminicile, în întâlnirile de marţea seară şi în evanghelizarea săptămânală de pe stradă.
La doi ani de la convertirea lui, Leonard a mers la pastorul său, spunându-i: „Am fost metodist toată viaţa mea; am şaisprezece ani, dar nu am făcut niciodată ceva pentru Dumnezeu, iar noi nu avem întâlniri de stradă şi nu facem nimic pentru a ne îngriji de săraci. De ce nu mergem pe străzi pentru a începe să dăm mărturie oamenilor?"

Acela a fost momentul în care Leonard a învăţat pentru prima dată să evanghelizeze pe străzi. împreună cu opt prieteni, a început să ţină întâlniri în aer liber, la colţurile străzilor, în Leeds. Au luat pe străzi o remorcă veche acoperită şi o orgă mică, portabilă, pentru a le folosi la întâlnirile cu oamenii care veneau din toate direcţiile, în special pe strada Roxborough, pe unde treceau oamenii din biserica din St. Peters, când se întorceau de la biserica metodistă. Oamenii ascultau în timp ce aceştia vorbeau. Ei ţineau, de asemenea, servicii în aer liber în diferite cartiere din oraş, în timp ce oamenii stăteau pe scaune, în soare, ca să asculte.
într-o după-amiază, în timp ce Len începea să vorbească din Biblie, a urcat la el un om care avea clar un caracter dificil. Nebărbierit şi murdar, mirosea ca şi când nu ar fi făcut baie de mult timp:
- Tu eşti doar un copil; dar, ca bărbat, eu am fost foarte rău; am făcut nişte lucruri foarte rele. Ştii unde este râul? Nu este la aproape un kilometru de aici?
- De ce întrebi de râu?
- Pentru că vreau să mă înec. Sunt obosit. Mi-am pierdut casa şi soţia pentru că sunt un beţiv."
Leonard 1-a privit direct şi a răspuns: „Ei bine, eşti un om pe care Dumnezeu îl doreşte. El te poate schimba." Având doar şaisprezece ani, Leonard nu a putut vorbi aşa cum ar fi trebuit cu el, aşa că 1-a chemat pe liderul şcolii duminicale; el 1-a adus pe bărbatul acela la biserică. Nu a trecut mult timp, şi bărbatul a fost cu adevărat născut din nou. Aceasta a fost prima roadă directă în lucrarea evanghelistică timpurie a lui Leonard.
în 1927, la vârsta de douăzeci de ani, Leonard s-a alăturat lucrării făcute de Leeds Holiness Mission. în această perioadă, un om i-a dat lui Leonard o copie a cărţii *Viaţa lui David Brainerd {Life of David Brainerd).* Aceasta a fost cartea despre care John Wesley i-a scris lui Charles, fratele său: „Charles, fă în aşa fel încât fiecare dintre tinerii noştri predicatori să primească o copie a cărţii *Viaţa lui David Brainerd şi* să o citească."
Această carte a avut o influenţă care i-a schimbat viaţa lui Ravenhill. Pentru el a reprezentat un şoc spiritual. A văzut viaţa de

rugăciune a lui Brainerd ca fiind, cu adevărat, incredibilă. Nu ştia pe nimeni care să se roage aşa cum s-a rugat Brainerd în urmă cu două sute de ani. Atunci când a citit despre viaţa tânărului misionar, a izbucnit în plâns: „întotdeauna am fost învăţat că acest fel de lucruri s-a sfârşit odată cu terminarea erei nou-testamentare. Dar, dacă Brainerd a putut să aibă o astfel de viaţă de rugăciune, atunci, prin harul lui Dumnezeu, o pot avea şi eu."
Leonard a început să meargă în pădure pentru a petrece timp în rugăciune. A făcut lucrul acesta multe nopţi, singur. într-o noapte, s-a dus pe nişte stânci şi a privit în jos, la oraş. In timp ce privea luminile cum strălucesc în Leeds, şi-a ridicat mâinile către cer şi s-a rugat: „Doamne, Tu ai plâns pentru Ierusalim; îţi cer, deci, să-mi dai lacrimi! Vreau să fiu pregătit să plâng până când vei aduce trezire. O, Doamne, aşa cum ai

plâns pentru Ierusalim, te rog, dă-mi lacrimi! Nu mă lăsa, Te rog, să mor fără să văd o adevărată trezire făcută de Duhul Sfânt."

Leonard era învăţat din ce în ce mai mult de Domnul, şi învăţa lecţii de credinţă şi de ascultare. O lecţie principală a fost aceea de a învăţa să se încreadă în Dumnezeu pentru nevoile lui zilnice cu privire la toate lucrurile.

De la vârsta de cinci ani până la optsprezece ani, Leonard s-a dus în fiecare joi la spital din cauza unei boli de piele pe care a avut-o de când era în vârstă de un an. într-o seară, 1-a rugat pe pastorul lui să îl ungă cu untdelemn deoarece vroia ca Dumnezeu să îl vindece. Leonard a spus: „Chiar dacă nu credeţi în vindecarea divină, cum rămâne cu Iacov capitolul cinci?" L-au uns cu untdelemn şi s-au rugat pentru el. Din acel moment, nu a mai avut această boală.

S-a întors la slujba sa de la fabrică a doua zi şi a mărturisit:

- Am fost vindecat noaptea trecută.
- Eşti nebun, i-a zis un coleg. Cum adică ai fost vindecat?
- Ei bine, m-am dus în fiecare joi timp de mulţi ani la spital pentru a face tratament, a răspuns el.
- Da, au zis ei, de când ai venit să lucrezi aici; aveai treisprezece ani. Vom şti dacă eşti vindecat sau nu atunci când nu va mai trebui să mergi la spital. Leonard nu a mai trebuit să se întoarcă la spital niciodată pentru tratament. Singura dovadă că a

avut odată această boală era o mică cicatrice de pe gât care a rămas până când a murit.

La vârsta de optsprezece ani, Ravenhill a avut o experienţă puternică de umplere cu Duhul Sfânt. Rareori a vorbit despre această experienţă în ultimii săi ani şi, cu siguranţă, nu i-a păsat ce terminologie era folosită, fie că era botez, umplere sau ungere. Cel mai important lucru pentru el era că i s-a dat putere într-un mod care i-a schimbat radical viaţa de creştin şi viitorul său. Ultimii ani ai adolescenţei sale au fost caracterizaţi de o creştere solidă în har. Viaţa de citire a Scripturii şi de rugăciune au căpătat consistenţă şi un caracter real ce au pus o temelie pentru restul vieţii şi lucrării sale.

UN PUNCT DE COTITURĂ

Anul 1930 1-a găsit pe Leonard, acum în vârstă de douăzeci şi trei de ani, lucrând pe un post de croitor la Burton Tailor Works. în acelaşi timp, era implicat din ce în ce mai mult în lucrarea creştină cu International Holiness Mission, o lucrare evanghelistică ce funcţiona în Insulele Britanice.

într-o zi, la sfârşitul turei sale, în timp ce tăia material pentru un nou costum, dintr-o dată Leonard a simţit adânc prezenţa convingătoare a lui Dumnezeu spunându-i că trebuie să îşi părăsească slujba imediat. Cuvintele *„Vino după Mine!"* erau atât de puternice încât aproape că s-a întrebat dacă a auzit o voce audibilă.

Mi-am pus foarfecele de croitor jos, mi-am dat jos metrul de pe umeri, mi-am împreunat mâinile în acea fabrică de opt mii de oameni şi am spus: „Doamne, Te voi urma; nu numai că nu mă voi întoarce înapoi; nici măcar nu mă voi uita înapoi."

în acea seară Leonard a trimis o scrisoare colegiului Cliff, de lângă Sheffield, în Derbyshire. El ştia ce reputaţie are şcoala. Ştia că atmosfera din Cliff era un loc al evlaviei şi al auto-disciplinei. Mai presus de toate, a simţit călăuzirea lui Dumnezeu de a aplica pentru admiterea lui acolo. Nu după mult timp a fost acceptat ca student şi şi-a făcut planuri de a pleca de acasă pentru prima dată.

A citit cuvintele lui Isus de multe ori: „Oricine pune mâna pe plug, şi se uită înapoi nu

este destoinic pentru împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 9:62). Când Leonard şi-a pus mâna pe jugul ascultării, nu a mai privit niciodată înapoi.

COLEGIUL CLIFF ŞI LUCRAREA EVANGHELISTICa

Studenţii de la Cliff Colege împreună cu Samuel Chadwick, 1932 -Chadwick, rândul din faţă, centru, iar Leonard, rândul din faţă, dreapta

Dă-mi dragostea care arată calea,
Credinţa pe care nimic nu o poate descuraja,
Speranţa pe care nicio dezamăgire nu o stinge,
Pasiunea care arde ca focul;
Nu mă lăsa să mă cufund ca să fiu un bulgăre de lut,
Fă-mă combustibilul tău, Flacără a lui Dumnezeu.
AMY WILSON CARMICHAEL

Colegiul Cliff, situat în Derbyshire, lângă Sheffield, în Anglia, a fost înfiinţat în anul 1903 de către Henry G. Guiness pentru a-i instrui pe tineri pentru misiuni creştine. De când a fost înfiinţat, Cliff a trimis mulţi absolvenţi în misiune şi în lucrarea evanghelistică din jurul lumii. Mai mulţi studenţi din Cliff au slujit împreună cu misiunea China Inland a lui Hudson Taylor în China şi în alte naţiuni.

Joe Brice, cronicizând istoria lui Cliff, a vorbit despre duhul din colegiu în anul 1934:

De la începutul colegiului, nu a eşuat niciodată. Trece de la inimă la inimă şi de la generaţie la generaţie ca o flacără sfântă. Este puterea unei succesiuni spirituale care se exprimă pe sine printr-un zel evanghelistic, amestecat cu bucurie şi cu siguranţă. Cliff insistă asupra faptului că evanghelistul trebuie să exemplifice Evanghelia pe care o predică pentru a confirma eficienţa ei. Ceea ce *este* evanghelistul, aceea câştigă victoria. Cliff este preocupat să sădească plinătate de har şi de putere.[1]

Doctrina colegiului Cliff cu privire la mântuirea prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos a fost, la acea vreme, pur evanghelică. Mântuirea nu putea fi găsită nicăieri altundeva decât în moartea sacrificială a lui Isus Hristos. Problema de bază a omului este păcatul originar şi întreaga omenire se află sub

[1] Joe Brice, *The Crowd for Christ* (Mulţimea pentru Hristos), (Salem, i Mogon: Schmul Publishing), 1939, pag. 105-106.

stăpânirea lui Satan. Remediul la această problemă este găsit într-o singură persoană - Isus Hristos:

Cliff crede în miracolul iertării prin harul ispăşitor al lui Hristos. Evanghelistul de la Cliff nu face speculaţii cu privire la ispăşire - el o proclamă. Temelia fixă a credinţei sale este convingerea că moartea lui Hristos este o lucrare mântuitoare. Soarta naturală a păcătosului, din perspectiva sfinţeniei divine a lui Dumnezeu, este osânda. Crucea este graţierea. Păcătosul nu este acceptat de Tatăl decât în Fiul Său preaiubit. El este împăcat cu Dumnezeu prin lucrarea de pe Calvar. Dumnezeul cu care are de-a face este drept, sfânt şi neprihănit, iar dragostea Lui este o dragoste sfântă. Criza răscumpărării nu are legătură cu modalitatea prin care îl poate găsi păcătosul pe Dumnezeu, ci cu modalitatea prin care Dumnezeu îl poate îndreptăţi pe păcătos şi prin care cel răzvrătit poate fi iertat.

Evanghelistul de la Cliff, cu slavă şi cu încredere, proclamă iertarea păcatelor prin meritele Hristosului crucificat şi le spune tuturor celor ce vor lua aminte:

A murit ca să ispăşească Păcatele care nu erau ale Lui; Datoria ta a plătit-o, Şi lucrarea ta a făcut-o.
Toţi puteţi primi Pacea pe care a lăsat-o El; Care a făcut mijlocire, „ Tată, iartă!"
SAMUEL CHADWICK

La acea vreme, directorul colegiului Cliff era Samuel Chadwick, proeminentul predicator metodist englez. Viaţa lui Ravenhill a fost influenţată permanent de Chadwick, aşa că este important să cunoaştem ceva din viaţa şi din lucrarea acestuia din urmă.

Ibid,pagll2, 113

Chadwick s-a născut în Burnley, Anglia, pe 16 septembrie 1860 unor părinţi evlavioşi care posedau o moştenire spirituală adâncă. Norman Dunning spune că tatăl lui Samuel a fost convertit sub influenţa unuia dintre predicatorii lui Wesley şi a devenit foarte ataşat de el.[3]

Deoarece vremurile erau foarte grele, Samuel începuse să lucreze cu jumătate de normă la o fabrică locală înainte să împlinească opt ani. La vârsta de 11 ani terminase deja gimnaziul şi lucra cu normă întreagă pentru a ajuta la întreţinerea familiei.

Samuel a devenit creştin la vârsta de zece ani, la un serviciu aniversar de la şcoala duminicală. Pe măsură ce creştea, a învăţat să se roage: „Mă duceam singur de trei ori pe zi să mă rog şi mă rugam, de asemenea, în duh restul timpului. De trei ori pe zi nu era uşor. Timpul după cină era scurt, familia era mare şi casa era mică. Dar am reuşit."[4]

Pe la cincisprezece ani, Chadwick a devenit pe deplin conştient că Dumnezeu îl cheamă în lucrarea Evangheliei. Nu s-a împotrivit, ci a hotărât să lucreze cu sârguinţă pentru a recupera oportunităţile educaţionale pierdute:

La vârsta de cincisprezece ani, mintea lui trează era pe deplin conştientă de o chemare în lucrare. Acest lucru a declanşat o criză care a accelerat pregătirea pentru lucrare. Timp de douăsprezece luni băiatul a cântărit problema în inima lui. Pentru el nimic nu ar fi putut părea o posibilitate mai îndepărtată ca aceea de a-şi găsi un loc în lucrare. Practic nu avea nicio educaţie şi familia lui era săracă, dar a certificat chemarea lui prin faptul că a devenit un elev serios şi sârguincios. Muncea de la şase dimineaţa până la şase seara, dar înainte de ora şapte seara era printre cărţile lui unde stătea timp de cinci ore, luptându-se cu gramatica şi cu aritmetica, cu geografia şi cu istoria, cu teologia şi cu Biblia.[5]

[3] Norman G. Dunning, *The story of Samuel Chadwick* (Povestea lui Samuel Chadwick) (Salem, Ohio: Convention Book Store, H.E. Schmul), publicată pentru prima dată în 1934; ediţia din 1971, pag. 23. [4]Ibid,pag. 31. [5] Ibid, pag. 36, 37.

Colegiul Cliffşi lucrarea evanghelistică

Pe când era încă un adolescent, Chadwick a aplicat pentru ordinare în circuitul metodist local. La început cerinţa i-a fost respinsă din pricina lipsei lui de educaţie formală, dar un alt circuit metodist de la Bacup 1-a invitat pe tânărul predicator să devină evanghelistul lor neprofesional la Stacksteads, un sat din Rossendale, Lancashire. Acum a luat naştere lucrarea lui Chadwick, izvorând din nişte începuturi foarte umile.

în anul 1883, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, a intrat la Colegiul Teologic din Didsbury şi a excelat în studiile lui. La sfârşitul verii anului 1886 a lăsat în spate cursurile colegiului, iar luna septembrie 1-a găsit pe Chadwick în Edinburgh pentru începutul primului său an de probă în circuitul metodist Nicholson Square pentru a începe lucrarea practică pentru ordinare. Norman Dunning spune că Edinburgh a fost o experienţă minunată pentru Chadwick, care acum avea douăzeci şi opt de ani:

Capitala Scoţiei 1-a impresionat mult. Era un oraş de predicatori. Dr. Alexander Whyte era la biserica Free St. George. Henry Drummond era la apogeul puterii sale în universitate. John McNeil îi uimea pe toţi. Tânărul metodist aflat în probe s-a desfătat de această ocazie. 1-a

ascultat pe aceşti giganţi ai amvonului şi a vorbit cu oameni care scriau cărţi. în acest oraş universitar, a simţit stimularea unei şcolarizări mature şi a măreţiei intelectuale.
Din Edinburgh, Chadwick a mers să slujească la Clydebank, lângă Glasgow, în luna septembrie, 1887. A îndeplinit lucrarea cu credincioşie timp de trei ani, până în 1890, când s-a propus ca tânărul predicator dăruit să fie trimis ca misionar principal la Wesley Chapel, o lucrare misionară din Leeds. A fost o chemare pe care a acceptat-o şi a devenit o lucrare prosperă sub conducerea lui, până în 1893.
Chadwick a avut o misiune ulterioară la Shoreditch, lângă Londra. în final, în timpul pastoratului care a avut efectele cele mai mari, la Oxford Place Church din Leeds, din 1894 până în
Ibid, pag. 63, 64.
1907, Chadwick a exercitat o influenţă spirituală tot mai mare în toată Anglia. Dunning spune despre Chadwick următoarele:
Numele lui a devenit un cuvânt familiar în metodism. Era foarte solicitat ca predicator şi lector. A călătorit de la un capăt la celălalt al metodismului, aducând inspiraţie asupra marilor congregaţii cu abilitatea sa unică de prezentare expozitivă a Bibliei şi stârnind entuziasmul auditoriului cu zelul şi oratoria sa, ca un reformator social.
Lucrarea de predicare a lui Chadwick a avut o influenţă puternică în toate Insulele Britanice. Dragostea lui pentru predicare nu s-a răcit niciodată:
Dacă este o persoană în lume de care să îmi fie milă, este cea care nu are niciun fel de dragoste pentru munca sa. Ce corvoadă! Mi-am iubit lucrarea cu o dragoste pasională şi mistuitoare. Mai degrabă aş predica decât să fac orice altceva în această lume. Nu am pierdut nicio ocazie de a predica. Mai degrabă aş predica decât să mănânc seara, să merg în vacanţă sau să fac orice altceva ar oferi lumea. Mai degrabă aş plăti ca să predic decât să fiu plătit să nu predic. Are preţul ei, în ceea ce priveşte agonia sudorii şi a lacrimilor, şi nicio chemare nu are asemenea bucurii sau zdrobiri de inimă. Dar este o chemare pe care un arhanghel o poate invidia şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a chemat în această lucrare. Este un privilegiu slăvit să împărtăşeşti truda şi vinul lui Dumnezeu. îmi doresc să fi fost un lucrător mai bun, dar nu este nimic altceva în lumea lui Dumnezeu care să vreau să fiu.[8]
în anul 1904, cu trei ani înainte de sfârşitul lucrării la Oxford Place, Chadwick a devenit lector cu jumătate de normă în teologie şi lucrare creştină la colegiul Cliff, şi apoi a condus lucrarea misionară în minele de cărbuni din Yorksire. în 1913 s-a întors la şcoală, unde a devenit director al colegiului până la moartea sa, în 1932.

[7] Ibid, pag. 90.
[8] Ibid, pag. 17.

Cu ani în urmă, Leonard 1-a auzit pe Chadwick predicând atunci când era pastor la Oxford Place Church. Chadwick a preluat pastoratul acolo în timpul unei perioade financiare dificile pentru biserică. Erau o mie de scaune goale în sala mare a bisericii, aşa că Chadwick a chemat biserica la o dedicare faţă de rugăciune. în următorii trei ani, la acea biserică s-au adăugat o mie cinci sute de oameni, fără şiretlicuri sau divertisment.
întregul oraş Leeds a cunoscut puterea lucrării lui Chadwick. Lucrarea sa de predicare a fost unul dintre răspunsurile principale la spiritul din ce în ce mai secular al locuitorilor din oraş care îşi băteau joc în mod public de credinţa creştină. Una dintre criticile aduse a fost faptul că în majoritatea bisericilor protestante participarea devenea tot mai slabă, dovedindu-se astfel că la acea vreme creştinismul nu avea nimic de oferit. Toate bisericile erau în declin, în afară de cea din Oxford Place.
în mod normal, după serviciul de duminică seara Chadwick mergea peste drum de

biserică, în faţa monumentului reginei Victoria, unde ateii stăteau şi ridiculizau mesajul şi lucrarea lui Chadwick. Săptămână de săptămână îşi băteau joc de Cuvântul lui Dumnezeu, arătând cu degetul înspre toată ipocrizia din biserici. Chadwick a ascultat discuţiile filosofice a treisprezece atei.
într-o duminică seara, vorbea un ateu care nega adevărul creştinismului. Unul dintre ascultătorii de la acel moment a arătat spre mulţimea care ieşea din Oxford Place şi a spus:
- Ei bine, cum rămâne cu biserica Oxford Place? Acel loc e plin, nu-i aşa?
Vorbitorul a răspuns:
—Ei bine, acel loc reprezintă excepţia; nu putem să o explicăm. O numim „Magazinul cu mister".
într-o seară, Chadwick le-a zis, în cele din urmă, ateilor: „Luaţi aminte! Eu am venit şi v-am ascultat săptămâni la rând. Este rândul vostru să veniţi şi să mă ascultaţi deoarece vă e teamă să auziţi Evanghelia."
Ei au acceptat provocarea. într-o duminică seara, au umplut galeria de sus a bisericii şi chiar în acea seară unul din liderii lor a fost convertit. Au continuat să vină şi în zilele următoare, până când toţi cei treisprezece s-au întors la Domnul, ascultând

predicile lui Chadwick. Acest fapt a afectat întregul oraş, deoarece s-au închis barurile şi cârciumile şi s-a produs o mică trezire în zonă.
în timpul ultimilor lui ani la Cliff College, Chadwick pregătea o generaţie viitoare de tineri care să predice Evanghelia şi care să păstorească turma lui Dumnezeu. Sub îndrumarea unui asemenea predicator de excepţie şi om evlavios a dorit tânărul Ravenhill să se pregătească pentru lucrarea evanghelistică.

LA COLEGIUL CLIFF

în octombrie 1930, Leonard a sosit la Colegiul Cliff împreună cu alţi doi tineri care lucraseră cu International Holiness Mission. Ravenhill a mers acolo pentru a fi sub învăţătura lui Chadwick, şi a stat până în primăvara anului 1931, ultimul an plin din viaţa lui Chadwick.
Mai târziu, Leonard şi-a amintit că a fost la Colegiul Cliff timp de numai şase luni. Dar arhivele colegiului arată că Leonard a fost acolo trei semestre; primul din octombrie până în decembrie, al doilea din ianuarie până în martie şi al treilea din aprilie până în iunie 1931, în total nouă luni.
Leonard a găsit o atmosferă sfântă şi spirituală printre studenţii şi personalul de la Colegiul Cliff. Viaţa academică nu era divorţată de un duh de dragoste şi devoţiune faţă de Hristos în rugăciune şi în închinare. Chadwick cânta deseori cu studenţii un imn scris de Nahum T. Gate în 1690:

Prin toate scenele schimbătoare ale vieţii,
In necaz şi în bucurie,
Laudele Dumnezeului meu vor continua să anime
Inima şi limba mea.
Mă voi lăuda cu această eliberare, Până când toţi cei ce sunt istoviţi, Vor fi mângâiaţi de exemplul meu, Şi îşi vor transforma durerile-n odihnă.

Dintre toate cursurile la care participa Ravenhill, unul dintre cele mai importante era cursul săptămânal de critică a predicilor. Joia seara, în fiecare săptămână, în capela colegiului predica, pe rând, câte un student, iar în dimineaţa următoare întreg colegiul se aduna în sala principală de lectură pentru a auzi şase studenţi dând un raport asupra predicii din seara precedentă.

Unii evaluau acurateţea expoziţională a predicatorului, în timp ce alţii observau alcătuirea predicii sau cuvintele şi exprimarea predicatorului. La final, Chadwick analiza atât predica, cât şi comentariile studenţilor. Era grav şi minuţios atunci când îi ajuta pe studenţi să îşi îmbunătăţească abilităţile lor de predicare. Predicarea era supusă „unei operaţii şi, ocazional, unei amputări", aşa cum spune Norman Dunning.[9] Această perioadă a ajuns să fie cunoscută printre studenţi ca o „clinică", de vreme ce întotdeauna era implicat un diagnostic cu privire la predica fiecăruia. Un student a numit acea perioadă chiar o anchetă, simţind că singurul lucru pe care trebuia să i-1 facă predicii lui era să o îngroape![10] La vârsta de douăzeci şi trei de ani, fiind încă foarte tânăr în lucrarea sa, cineva s-ar putea întreba cum erau predicile lui Leonard la aceste cursuri.
Predicile şi darurile de învăţător ale lui Chadwick au avut un mare impact asupra lui Ravenhill şi a colegilor lui:
Niciunul dintre noi care a stat în mod repetat la picioarele lui Samuel Chadwick nu poate uita vreodată acest lucru. El nu era un predicator obişnuit. Era un om al amvonului, un predicator pentru predicatori. Renumitul G. Campbell Morgan şi el erau prieteni buni, dar niciodată rivali. Fiecare considera darul celuilalt prea sacru ca să îl critice sau să îl compare cu vreun altul. Amândoi erau predicatori expozitivi, dar Morgan a folosit termeni străluciţi atunci când s-a referit la Chadwick.[11]
în timp ce se afla la Cliff, Leonard a avut privilegiul să cineze de câteva ori cu bine-cunoscutul evanghelist Gypsy Smith
[9]Ibid,pag. 112.
[10] Ibid.
[11] Leonard Ravenhill, *Sodom HadNo Bible (Sodoma nu a avut Biblie)*

care, în anumite circumstanţe, se afla în campus. Cunoaşterea lui Smith şi influenţa experienţei şi a zelului său asupra lor a fost o încurajare pentru Leonard şi colegii lui.
Timpul petrecut de Ravenhill la Colegiul Cliff a produs o creştere adevărată în înţelegerea sa teologică, în viaţa lui de rugăciune, în darurile evanghelistice şi în zelul misionar. Viaţa de colegiu la Cliff era serioasă şi disciplinată - o viaţă de muncă, de studiu, de rugăciune, de lectură şi de lucrare evanghelistică. Tinerilor bărbaţi li se cerea să se trezească devreme, să alerge aproximativ trei kilometri în fiecare dimineaţă, după micul dejun, şi apoi să facă un duş rece înainte de a se îndrepta spre timpul lor de lectură şi de studiu.
Când Chadwick îi trimetea pe tinerii predicatori în biserici la sfârşit de săptămână, le dădea un scurt îndemn şi se ruga cu ei. Ultimele lui cuvinte au devenit un motto: „Duceţi-vă, şi fie ca diavolul să meargă cu voi. Fiindcă dacă diavolul nu merge cu voi şi nu vi se opune, atunci nu se merită să fiţi trimişi!"
în ceea ce priveşte viaţa de rugăciune a lui Chadwick şi influenţa ei asupra celorlalţi, Leonard a spus mai târziu următoarele:
Voi fi întotdeauna recunoscător că Samuel Chadwick a scris *Cărarea rugăciunii.* Sunt şi mai recunoscător că l-am auzit vorbind despre rugăciune şi sunt cel mai recunoscător că s-a rugat. A fost un mare teolog şi a devenit un maestru al amvonului. Totuşi, la fel ca Stăpânul lui, era în primul rând un om al rugăciunii.[12]
După ce a părăsit Colegiul Cliff în iunie 1931, Leonard a intrat imediat full-time în lucrarea de evanghelizare, slujind cu Maynard James şi cu alţi tineri evanghelişti care s-au alăturat lucrării din cadrul Holiness Mission. Aceasta urma să fie lucrarea lor în viitorul apropiat.
[12] Leonard Ravenhill, *Revival Praying* (Rugăciunea pentru trezire)

THE INTERNATIONAL HOLINESS MISSION

Pentru a înţelege rădăcina şi contextul celor douăzeci şi şapte de ani de lucrare ai lui Leonard din Marea Britanie, este esenţial să cunoaştem ceva din istoria International Holiness Mission (IHM) şi a Calvary Holiness Church (CHC). Majoritatea anilor de lucrare ai lui Ravenhill - din 1931 până în 1958 - au avut legătură cu aceste două grupuri.

Fondatorul IHM a fost David Thomas din sudul Ţării Galilor, un om de afaceri prosper care locuia în Clapham, în sudul Londrei. Thomas a fost afectat adânc din punct de vedere spiritual de influenţa lui Richard Reader Harris. Harris, care s-a născut în anul 1847, era un avocat englez proeminent, un slujitor metodist, autorul a peste treizeci de cărţi şi fondatorul Ligii Penticostale de Rugăciune.

Liga de Rugăciune nu era o biserică sau o denominaţie, ci mai degrabă o societate care promova rugăciunea şi sfinţenia. Până în 1897, membrii Ligii de Rugăciune au depăşit numărul de 13 000 de oameni. Din pricina influenţei lui Harris în viaţa lui David Thomas, Thomas a susţinut lucrarea Ligii de Rugăciune timp de cincisprezece ani.

în anul 1906, Thomas a simţit nevoia de ceva mai mult decât de o simplă societate creştină care să îi influenţeze pe oameni în timpul săptămânii. De aceea, a stabilit întâlnirile de duminica într-o încăpere mare la sediul afacerii sale. Iniţial a numit această lucrare The Holiness Mission. Mai târziu, numele s-a schimbat în The International Holiness Mission, având centrul în Sydney Hali, Battersea. La acea vreme, Thomas a scris în jurnalul său următoarele:

Scopul Misiunii Holiness este de a proclama unei lumi pierdute adevărul unei mântuiri depline. Regenerarea pentru păcătos şi botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc sunt privilegiul fiecărui credincios, şi aceasta se va face în mod efectiv în fiecare oraş şi sat din toată ţara.[13]

[13] T. A. Noble, *Calledto be Saints: A Centenary History ofthe Church ofthe Nazarene in the British Isles 1906-2006 (O istorie centenară a Bisericii*

IHM a crescut atât de mult încât înainte ca primul jurnal al misiunii să fie publicat în anul 1908, erau deja stabilite centre de misiune la Battersea, Penn Bucks, Southampton şi Carmarthen.[14] Sub conducerea lui Thomas, lucrarea noii misiuni a crescut constant. în perioada 1908-1916 s-au înfiinţat treizeci şi două de alte misiuni în Marea Britanie.

Chiar dacă s-ar putea spune mult mai multe cu privire la lucrarea International Holiness Mission, scopul nostru aici nu este de a povesti lucrarea ei, ci mai degrabă de a arăta relaţia ei cu vieţile lui Leonard Ravenhill şi Maynard James, amândoi începând să lucreze cu misiunea aceasta între anii 1930 şi 1931.

In anul 1914, David Thomas a stabilit o conferinţă anuală de Paşte în Battersea, lângă Londra. La această conferinţă, câţiva ani mai târziu, Maynard James a fost influenţat puternic pentru Hristos. Conferinţa de la Battersea a fost locul în care James, Ravenhill şi alţii s-au întâlnit pentru a începe viitoarea lucrare evanghelistică.

Evidenţierea lui Maynard James în IHM şi în CHC este importantă. El a devenit colegul-lider al lui Leonard Ravenhill timp de mulţi ani, în timp ce lucra cu ambele grupuri. Amândoi au avut un impact major asupra vieţii celuilalt şi împreună asupra împărăţiei lui Hristos din Marea Britanie timp de trei decenii.

MAYNARD JAMES

Persoana-cheie din lucrarea evangheliştilor de la Colegiul Cliff a fost Maynard James.[15] Relaţia lui cu Leonard Ravenhill a început la colegiu, în anul 1930. Având toate caracteristicile unui evanghelist curajos şi ale unui lider adevărat, Maynard a progresat

Nazarene din Insulele Britanice), (Manchester: Didsbury Press, The White House, Didsbury, 2006), pag. 49. [14] Ibid, pag. 49-50.
Pentru o consemnare a vieţii lui Maynard James, vezi cartea lui Paul James, *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om înflăcărat: istoria lui Maynard James), (Ilkeston, England: Moorleys Prinţ & Pulblishing, Ltd., 23 Park Road, DE7 5DA, United Kingdonm).

de la a fi un tânăr lucrător promiţător la a fi o personalitate conducătoare în cadrul lucrării Holiness Mission.
Născut în Bargoed, în sudul Ţării Galilor, la data de 17 aprilie 1902 într-un cămin creştin puternic, James 1-a cunoscut pe Hristos în tinereţea sa, când participa la serviciile divine de la Bargoed Holiness Mission. Ca tânăr, s-a alăturat grupării de tineri Bând of Hope (Grupul Speranţei) la Capela baptistă locală Hambury Road. Aceasta se întâmpla la doar câţiva ani după trezirea din Ţara Galilor care a avut loc în anii 1904-1905, şi multe zone experimentau încă influenţa trezirii. în toată Ţara Galilor se ţineau, încă, întâlniri până târziu în noapte. Wyn Griffith a descris acest lucru ca un „flux al pasiunii religioase".[16]
Trezirea din Ţara Galilor a măturat ţara când Maynard era încă un copilaş. El nu îşi amintea acele evenimente mişcătoare, dar Paul James povesteşte că mişcarea de trezire i-a afectat foarte mult pe părinţii lui Maynard şi avea să îl influenţeze profund pe însuşi Maynard.[17]
La vârsta de 17 ani, Maynard a fost afectat puternic de predica lui Leonard Wain şi s-a rededicat lui Hristos. La conferinţa IHM de Paşte din 1920 care a avut loc în Battersea, cu câteva săptămâni înainte de a împlini 18 ani, James a avut o experienţă cu Dumnezeu care a stabilit direcţia vieţii şi a lucrării sale viitoare:
Nu am auzit sunetul unui vânt care suflă puternic. Nici limbi de foc despicate nu s-au oprit asupra capului meu, nici nu mi s-a dat darul vorbirii într-o altă limbă, dar viaţa mea creştină a fost revoluţionată din acel moment. Teama firească a fost izgonită de dragostea desăvârşită. Frustrarea a fost schimbată cu o viaţă de biruinţă în Duhul Sfânt. Rugăciunea a devenit o plăcere intensă şi Biblia era hrană şi băutură.
Cea mai minunată dintre toate a fost descoperirea lui Hristos inimii mele doritoare. El a devenit magnetul dragostei mele. Frumuseţea şi harul Său au încântat sufletul meu fericit şi s-a întâmplat ceva ce nu am cunoscut niciodată - Duhul Sfanţ mă înduioşa până la lacrimi atunci când mă rugam pentru
[16] Why Griffit, *The Welsh* (Galezul), Penguin Books, nd, pag. 156.
[17] Paul James, *A Man ort Fire: The Story of Maynard James,* pag. 15.

oamenii în nevoie şi dragostea lui Dumnezeu a fost turnată din
belşug în inima mea de către Duhul Sfânt.[18]
Datorită experienţei din Battersea, Maynard s-a ataşat de lucrarea IHM mai mult decât înainte. Fiind influenţat mult de liderii lui, nu a trecut mult timp până şi-a părăsit căminul pentru a se pregăti mai adânc să fie el însuşi un lider în împărăţia lui Dumnezeu.
Imediat după conferinţa de la Battersea, James şi-a luat o slujbă într-un laborator chimic care lucra pentru spitalul de boli mintale Cardiff City. Aceasta s-a dovedit a fi o perioadă de maturizare, de creştere şi de pregătire în cei câţiva ani pe care i-a petrecut la locul de muncă.
Maynard a simţit o chemare clară de a predica Evanghelia în anii adolescenţei şi această chemare a devenit evidentă şi s-a reînnoit înainte de a împlini vârsta de 25 de ani. în 1923, James a fost ales liderul Misiunii Cardiff Holiness în sudul Ţării Galilor, când slujea cu credincioşie la spitalul Cardiff. Slujba sa de la spital i-a permis de asemenea să urmeze cursurile colegiului Cliff, la vârsta de 24 de ani.
James a intrat la colegiu în ianuarie 1927 şi curând a devenit un lider în rândul

studenţilor. Era foarte inteligent, un vorbitor iscusit şi un creştin zelos. A fost poreclit amabil de către unele persoane din colegiu „Sanctitatea James" din pricina vieţii sale creştine sănătoase.[19] Chiar înainte de a intra în semestrul de toamnă, Samuel Chadwick 1-a ales pe James să fie liderul corpului de studenţi. Caracterul vieţii sale şi darurile în lucrare erau văzute desluşit de către toată lumea.

în 1930, Maynard s-a căsătorit cu Louisa Jackson care era, şi ea, din Bargoed. După ce şi-a încheiat studiile la Cliff, s-a implicat full-time în lucrarea evanghelistică cu IHM, timp în care împreună cu Ravenhill, a devenit lider printre oamenii din această misiune.

[18] Maynard James, / *Belive in the Holy Ghost* (Cred în Duhul Sfânt), (Nelson, Lancs: Coulton, 1964), citat în *Chemaţi să fim sfinţi* de T.A. Noble, Didsbury Press, Manchester, U.K., 2006, pag. 107.

[19] *The Flame* (Flacăra), CHC Magazine, November - December, 1935, pag. 28.

Colegiul Cliffşi lucrarea evanghelistică

Ani mai târziu, James a dezvoltat prietenii cu lideri creştini din Marea Britanie, inclusiv cu doi oameni distinşi din Londra, W.E. Sangster de la Westminister Hali şi Martyn Lloyd-Jones de la Westminster Chapel. Lloyd-Jones, care venise recent din sudul Ţării Galilor, a corespondat cu James în mod regulat şi relaţia s-a adâncit de-a lungul anilor. Chiar dacă James era diferit atât faţă de Lloyd-Jones, cât şi faţă de Sangster în anumite aspecte ale adevărului, exista un duh înrudit şi o apreciere mutuală între ei. Dr. Lloyd-Jones a comentat în mod favorabil unele din scrierile lui James, iar dr. Sangster şi James au continuat o corespondenţă regulată până la moartea lui Sangster în 1960.[20]

în 1964, Maynard James a scris cartea sa cea mai populară - / *Belive in the Holy Ghost {Cred în Duhul Sfânt),* care a devenit foarte influentă în Insulele Britanice. James a lucrat la acest material o perioadă lungă de timp, câteva capitole fiind publicate iniţial ca articole în *The Flame {Flacăra),* revista IHM-ului. Cartea a fost publicată în Marea Britanie şi apoi, un an mai târziu, în America de către Bethany Fellowship din Minneapolis.

Cartea aceasta tratează botezul şi revărsarea Duhului Sfânt. Lloyd-Jones, vorbind despre poziţia lui James cu privire la darurile spirituale, i-a scris: „Cred că modul în care ai tratat problema vorbirii în limbi este perfect. Nu îmi pot imagina o expunere mai bună."[21]

Perspectiva lui James era că darurile Duhului trebuie să fie împărţite aşa cum vrea Duhul suveran. Dar roadă Duhului, a spus James, trebuie să fie dovedită tot timpul, în toţi creştinii adevăraţi. Puterea lui Hristos este văzută în daruri, a explicat James, dar roadă arată natura şi caracterul lui Hristos, pe care fiecare creştin trebuie să le evidenţieze permanent. Această viziune echilibrată a fost numită de Lloyd-Jones „perfectă".[22]

Chiar ca tânăr lucrător, James a demonstrat o adâncime a conţinutului predicii lui. Darul său de predicare a crescut şi s-a dezvoltat tot mai mult pe măsură ce predica. Leonard a spus că

[20] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om în flăcări: istoria lui Maynard James), pag. 76.

[21] Ibid, pag. 127.

[22] Ibid.

James era predicatorul favorit din Marea Britanie al Marthei. Aceasta era o afirmaţie importantă, având în vedere cu cine era ea căsătorită. O predică a lui James despre rugăciune ne serveşte ca exemplu:

Multe lucruri sunt necesare în serviciul creştin - predică, cântare, îndemnare etc, dar

rugăciunea este indispensabilă. Trebuie să ne rugăm, altfel pierim. Priviţi la Petru în Faptele Apostolilor 6:2-4 şi la Moise şi Amalec în Exod 17:9-11; gândiţi-vă la răspunsurile date în Scriptură. Adevărata rugăciune trebuie să fie: 1. în Duhul, 2. într-o atitudine corectă, 3. zeloasă, 4. perseverentă, 5. concretă, 6. fără să se îndoiască.[23]

De-a lungul anilor, predicarea lui James a avut un impact foarte mare asupra a mii de oameni, asupra multor biserici şi asupra multor sute de lucrători creştini. Au existat mulţi tineri ale căror vieţi şi lucrări au fost aduse la noi niveluri de dedicare şi de consacrare.

O astfel de persoană a fost tânărul Colin Peckham, care 1-a auzit pe James predicând în Pietermaritzburg, Natal, în Africa de Sud în ultima campanie a lui Maynard în această ţară, la mijlocul anilor '50. Predica lui James - *Ce cauţi?* a fost un eveniment de cumpănă în viaţa lui Peckham, de vreme ce era cercetat adânc de Duhul Sfânt în timpul predicii şi a răspuns la apelul Evangheliei. După ce s-a rugat cu unul dintre bărbaţi şi i-a cerut lui Dumnezeu să lucreze în inima sa, el s-a întors la colegiu. Pe drum, a îngenuncheat pe stradă şi s-a rugat, cerându-I lui Dumnezeu să îl umple cu Duhul Sfânt. Acea experienţă i-a schimbat viaţa.[24]

Peckham a mers mai departe şi a devenit un predicator veritabil al Evangheliei. S-a căsătorit cu Mary Morrison, care a fost convertită în 1949 în trezirea din insulele Lewis din Scoţia, în timpul lucrării lui Duncan Campbell. Mai târziu, Peckham a devenit directorul Colegiului biblic Faith Mission din Edinburgh şi apoi a condus o mare lucrare de predicare itinerantă până la

[23] Ibid.

24
Interviu luat de Paul James lui Colin Peckham, mai 1982.

moartea sa în anul 2009. Lucrarea lungă şi roditoare a început într-o noapte prin auzirea unei predici de-a lui Maynard James.

James a slujit ca pastor de mai multe ori în mai multe biserici ale misiunii, inclusiv în Manchester, Bolton, Oldham, Bradford şi Burnley; a mai slujit timp de cinci ani la Colegiul biblic Beech Lawn din Stalybridge. însă noi ne amintim de el în primul rând ca de un evanghelist internaţional şi un vorbitor de conferinţe care a străbătut Anglia ca lider evanghelist împreună cu trekkerii pelerini. Relaţia lui James cu Leonard Ravenhill a fost de lungă durată, chiar şi atunci când Leonard şi Martha s-au mutat în America. Ei au corespondat prin scrisori până în ultimul an de viaţă al lui James.

în anul 1979, James a condus o lucrare vastă în Africa de Sud timp de zece săptămâni, incluzând călătorii aspre în Transvaal, în Natal şi în Cape. A predicat în biserici wesleyene, luterane, nazarene şi baptiste şi la două colegii biblice care aveau atât studenţi albi cât şi negri. A avut, de asemenea, privilegiul de a predica la două adunări evanghelistice în Soweto, o zonă urbană din Johannesburg. Scriind mai târziu, James a menţionat cu bucurie scena mişcătoare pe care a văzut-o acolo: „erau şapte sute de zuluşi care s-au adunat să cânte, să se roage, să mărturisească şi să asculte Cuvântul lui Dumnezeu".

Maynard a continuat să conducă ce misiuni a putut până în 1984, când a suferit un atac de cord care i-a generat declinul fizic. A murit în ziua de 21 mai 1988, într-o sâmbătă. Paul James spune despre tatăl său şi despre conlucrătorii lui: „împreună cu Jack Ford, Leonard Ravenhill şi Clifford Filer, au trasat un drum în Marea Britanie care nu are egal în acest secol [XX]."[25]

James şi Ravenhill, împreună cu alţi bărbaţi de la Cliff, au fost pregătiţi de Dumnezeu să intre în lucrarea evanghelizării care avea să fie roditoare şi care avea să îi atingă pe mulţi într-un mod în care ei nu şi-1 imaginau. Nu şi-au plănuit drumul, ci au fost

călăuziţi de Dumnezeu pas cu pas în arena credinţei.

Colegiul Cliff şi lucrarea evanghelistică

'■

ÎNCEPUTUL LUCRĂRII LUI RAVENHILL

Leonard a avut amintiri vii cu privire la începuturile lucrării sale chiar şi după cincizeci de ani:

îmi amintesc că, atunci când am ieşit din şcoală, fierbeam să merg şi să predic. Am predicat puţin în Bristol, în Londra şi în Newcastle. John Wesley obişnuia să îşi pună şaua pe cal în Bristol, să călărească de acolo până în Londra, şi apoi din Londra până în Newcastle, dar eu nu aveam un cal. Nu aveam nici maşină, nici bicicletă, aşa că parcurgeam pe jos distanţa aceasta. Anglia nu este o ţară mare, dar încearcă să mergi pe jos şase sute cincizeci de kilometri şi ţi se va părea destul de greu. Apoi o parcurgeam din nou.

Mă opream în sate, predicând aşa cum eram, cu sacul de dormit. Băteam la uşa unei biserici şi întrebam:

- Am putea dormi în biserica dumneavoastră? Avem saci de dormit.
- De unde sunteţi?
- De la colegiul Cliff.
- Da, am auzit de colegiul Cliff, deci e în regulă.

însă uneori ne trimeteau afară în ploaie. M-am bucurat de fiecare minut din aceste experienţe. Uneori nu puteam ajunge nicăieri. Aveam un cărucior, şi în ea un cort. îl montam şi noaptea dormeam în el. De multe ori eram udaţi până la piele şi bătuţi de vânt, dar ce conta!?

Nu este înregistrată data exactă în care Ravenhill s-a lansat în lucrarea de predicare. Ce este sigur este faptul că înainte de 1931, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, era implicat full-time în evanghelizare. în acel an el a predicat în misiunea Oldham, care a devenit o trezire spirituală locală. De asemenea, 1-a asistat pe Arthur Fawcett în pastorat, la Bolton. Prima menţionare a lui Ravenhill în jurnalul Holiness Mission datează din ianuarie 1933, când Leonard se afla pe lista celor „novice", aceasta însemnând că

[25] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om în flăcări: istoria lui Maynard James), pag. 178.

el era unul dintre noii evanghelişti care lucrau acum cu IHM pe tot cuprinsul Angliei.[26]

BOLTON **1931**

Biserica din Bolton a fost una dintre primele biserici IHM. Tabernacolul Bolton Holiness s-a născut dintr-o mişcare a Duhului Sfânt în vara anului 1931, aceasta fiind rezultatul a douăsprezece săptămâni de evanghelizare locală făcută de trekkeri (predicatori itineranţi).

Echipa din Bolton, condusă de Maynard James şi Dan Phillips, a constat iniţial din Clifford Filer, Fred Haines, Albert Hart, Albert Lown, William Măslin şi Harold Waterson. Cu atât de mulţi oameni împovăraţi şi rugativi strânşi în oraş pentru câteva săptămâni cu Evanghelia, nu este de mirare că Dumnezeu a lucrat într-un mod extraordinar.

Răspunsul la mesajul Evangheliei a fost atât de răspândit, încât campania s-a extins de la patru săptămâni la trei luni. Nevoia de lucrători a crescut atât de mult încât echipei iniţiale i s-au alăturat alţi evanghelişti - Jack Ford, Arthur Fawcett, John T. Henson, Maurice Winterburn, Eric Smith şi Ravenhill.

O consemnare a istoriei acelei biserici redă detalii ale începutului lucrării harului:

în vara anului 1931, în zona Daubhill din Bolton a ajuns un grup de bărbaţi care predica Evanghelia lui Hristos. înainte de aceasta un grup de creştini din Westhoughton a ajutat la pregătirea drumului acestora prin distribuirea de literatură creştină.

Predicatorii au ridicat un cort pe terenul vechii pieţe şi au început să propovăduiască în zonă, să ţină servicii şi să se roage pentru binecuvântarea lui Dumnezeu peste regiunea nevoiaşă a Boltonului. Mulţi au venit din curiozitate, mulţi din nevoie, şi alţii doar că să dezbată. Dar, spre mirarea majorităţii, au descoperit curând că era vorba de ceva special. Dumnezeu le descoperea multora nevoia lor de ceva ce nu cunoşteau înainte -

[26] *The Holiness Mission Journal* (Jurnalul misiunii The Holiness), Ianuarie 1933, pag. 7.

o pace care întrece orice cunoştinţă. Ei şi-au dat seama că moartea lui Hristos în urmă cu multe secole nu era doar ceva istoric, ci că schimbă şi acum vieţi omeneşti.

în curând cortul a fost înlocuit de unul mai mare, pentru a adăposti mulţimile care creşteau numeric zilnic. în majoritatea serilor vedeau convertiri adevărate, spre mirarea întregii zone Daubhill. Dimineaţa devreme se ţineau întâlniri în aer liber în afara Tootal Mill-ului şi pe treptele edificiilor publice ale oraşului, iar mesajul harului salvator a fost adus miilor de oameni, având ca rezultat întâlniri prelungite ale acestei campanii. S-a continuat aşa timp de trei sau patru luni. Era evident că se întâmpla ceva neobişnuit.

Unii dintre primii convertiţi ale căror vieţi au fost schimbate radical încă merg înainte şi astăzi, „ţinând drumul" şi găsind harul lui Dumnezeu cu adevărat de ajuns pentru toate circumstanţele şi pentru toate încercările.[27]

Echipele au experimentat momente minunate de rugăciune în diferite locuri. Leonard şi-a amintit de unul în mod special:

Pe când eram în cort o femeie a venit într-o zi la noi. Oh, s-o fi văzut! Ea trăia cea mai săracă viaţă din oraş şi era cea mai urâtă femeie pe care am văzut-o vreodată. Era îmbrăcată în negru şi arăta atât de jalnic. Ne-a invitat la o ceaşcă de ceai, aşa că am mers. Am urcat într-un apartament; nu ai fi dat niciun dolar pentru vreun lucru din acea cameră. Ceştile şi farfuriile erau ciobite. Ea a început să se roage după ce a îngenuncheat lângă masă. Am privit-o pe această femeie cu trăsături oribile şi cu pielea foarte aspră, dar când şi-a deschis gura, slava lui Dumnezeu a umplut acea cameră. Nu am uitat niciodată aceasta. Nu m-am mai putut ruga după ea. M-am rugat cu mulţi bărbaţi din toată lumea, dar am fost mişcat adânc de rugăciunea acelei femei.

în timpul acestor săptămâni prelungite din Bolton a avut loc o lucrare măreaţă a harului. Convertirile înregistrate au fost peste o

[27] Eric Lucas, Bolton Church Anniversary Report: *His House at Southend Street: A Brief History of the Church of the Nazarene, Southend Street,* Bolton, nd, pag. 6-7.

mie în timpul acestei perioade de trei luni, chiar dacă evangheliştii nu încercau să evidenţieze numărul. Era evident faptul că avea loc o lucrare divină şi au existat mai multe cazuri notabile de vindecare acordată în mod suveran de către Dumnezeu.

Minnie Hope Singleton, o tânără din Bolton, a îngenuncheat cu pocăinţă şi şi-a predat inima lui Hristos în timpul întâlnirilor din ziua de 7 august 1931. Ea îşi aminteşte cum părinţii ei, familia Hope, au fost şi ei mântuiţi în mod minunat în acea vară. Mai târziu, Minnie a plecat misionară în Africa, iar domnul şi doamna Hope au devenit primii îngrijitori ai noii biserici din Bolton.[28]

Amintindu-şi de efectele lărgite ale campaniei din Bolton, Paul James a spus:

Nu este nicio exagerare să spui că era vâlvă. Dar, mult mai mult decât atât, a adus binecuvântare asupra a mii de oameni. Proprietarii de magazine au anunţat achitarea datoriilor vechi [ale clienţilor], chiar dacă salariile erau mici şi rata şomajului era în creştere. Ziarele locale şi chiar cele naţionale luau notă de acest fapt.[29]

Este, de asemenea, important să observăm faptul că majoritatea convertiţilor erau oameni care nu merseseră până atunci la biserică, care nu erau membri în vreo biserică. Trekkerii se simţeau responsabili pentru ei, cunoscând faptul că majoritatea bisericilor din zonă erau liberale, nu evanghelice. A devenit clar faptul că roadă

trezirii locale trebuia să fie menţinută prin înfiinţarea unei noi biserici:

Era nevoie urgentă de o nouă clădire! în mod providenţial, terenul acoperit de praf pe care a fost ridicat cortul le-a fost închiriat de către un moşier local. Albert Lown a negociat cu el o arendă şi a supravegheat ridicarea unei clădiri din prefabricate care avea patru sute de locuri.[30]

[28] Arthur Fawcett, *Golden Jubilee, Bolton First Church, 1931-1981 Report,* Southend Street, Daubhill, Bolton, pag. 2.

[29] *A Man on Fire: The Story of Maynard James,* pag. 36.

[30] Ibid, pag. 37.

Minnie Singleton îşi aminteşte cum a început biserica:

O biserică adevărată era o necesitate. S-au făcut schiţe şi Albert Lown, care fusese tâmplar şi constructor de profesie, a început temelia bisericii. Pe lângă petrecerea nopţilor în rugăciune, a ţinerii serviciilor în aer liber şi a predicării Cuvântului, mâinile consacrate erau ocupate cu ridicarea unei clădiri spre slava lui Dumnezeu. Serviciile au continuat să fie ţinute în cort şi entuziasmul a crescut pe măsură ce construcţia se apropia de final. Apoi a fost anunţată ziua deschiderii, şi Lown împreună cu colaboratorii săi au lucrat şi nopţile pentru a finisa sanctuarul, ce a devenit locul de naştere al multor suflete.[31]

Sâmbătă, 31 octombrie 1931, Tabernacolul Bolton Holiness şi-a deschis uşile cu un serviciu de după-amiază. Dr. Samuel Chadwick a fost invitat să predice, dar din cauza bolii a fost înlocuit de Norman Dunning. Seara a fost invitat un predicator american, Arnold Hodgin.

ARTHUR FAWCETT

Arthur Fawcett a fost ales ca pastor principal la noua misiune din Bolton. Fawcett, un tânăr din Yorkshire, încă studia la colegiul biblic Emanuel din Birkenhead atunci când a acceptat lucrarea pastorală din Bolton. Tatăl lui, un miner, 1-a dedicat pe Arthur pentru a fi un om al lui Dumnezeu atunci când acesta din urmă era să moară la naştere. Arthur nu a ştiut acest lucru până la moartea tatălui său, deoarece domnul Fawcett nu a dorit să împiedice lucrarea lui Dumnezeu în chemarea fiului său. Arthur a întâmpinat multe dificultăţi în anii următori, dar întotdeauna părea să aibă bucurie şi voioşie care radiau din viaţa lui.

în timpul studiilor sale la Emanuel, Fawcett s-a alăturat lucrării evanghelistice a trekkerilor din campania de la Bolton. Exemplul şi lucrarea sa au fost atât de puternice încât liderii au simţit că el este acela care trebuia să preia noua lucrare pastorală

[31] *Golden Jubilee, Bolton First Church, 1931-1981 Report,* pag. 2.

de acolo. Abordarea lui Fawcett era de o asemenea manieră încât a fost descris ca fiind conducătorul „unei lucrări viguroase", iar biserica a crescut în mod consecvent de la pruncia ei.[32]

Ravenhill a fost invitat să devină pastorul asistent al lui Fawcett în timpul primului an, dar a rămas doar până în anul 1933, atunci când a fost rugat să se întoarcă în biserica din Oldham pentru a i se alătura lui Maynard James în lucrarea pastorală de acolo. Fawcett a rămas la Bolton până în anul 1940, când a plecat pentru a conduce o nouă lucrare în alte locuri din Marea Britanie, precum şi lucrarea de păstorire a bisericii din Uddington, până în anul 1949. Apoi a urmat alte studii teologice la Universitatea Glasgow, dându-şi doctoratul în Istoria Bisericii. A fost apoi ordinat în Biserica din Scoţia şi a slujit ca lucrător în biserica Johnstone High Parish, oraşul Renfrewshire, timp de douăzeci şi patru de ani. Printre cărţile scrise de Fawcett se află şi mult apreciata sa lucrare istorică - *Cambuslang Revival: The Scotish Evanghelical Revival of The Eighteenth Century {Trezirea din Cambuslang: Trezirea evanghelică scoţiană din secolul al XVIII-lea),* publicată de The Banner of Truth Trust. Hugh Rae îşi aminteşte astfel de Fawcett:

Arthur Fawcett a devenit pastorul principal din Bolton şi a fost o legendă locală pe vremea

lui. A avut probleme cu vederea, dar a avut o cultură literară foarte vastă şi a fost un predicator foarte influent. A părăsit Boltonul cu o congregaţie înfloritoare şi, pentru ei, el era predicatorul-pastor fără egal. [3]
La moartea sa, în 1975, lucrătorul baptist de la Johnstone a spus despre Fawcett următoarele: „Prin chemarea acasă a lui dr. Arthur Fawcett, Biserica Scoţiei şi viaţa sa evanghelică a pierdut un erudit şi un sfânt distins. A fost un teolog remarcabil, un predicator în aer liber foarte căutat şi un scriitor dăruit."[34]

Colegiul Cliffşi lucrarea evanghelistică
Despre Fawcett s-a spus că era „un om în flăcări pentru Hristos şi că aprindea flacăra credinţei în inimile multor oameni din Scoţia şi de mai departe."[35] Ravenhill a spus că Fawcett a fost unul dintre cei mai străluciţi şi dăruiţi predicatori pe care i-a auzit el vreodată.
Jim Snape, unul dintre membrii de seamă ai bisericii din Bolton, obişnuia să povestească cum îl tachinau colegii lui de la Lees Mill când mărturisea despre credinţa sa în Hristos. O persoană i-a spus lui Snape că biserica nou deschisă se va dizolva curând şi va înceta să existe, iar clădirea bisericii va trebui să fie folosită pe post de depozit pentru moară. Cincizeci de ani mai târziu, însă, biserica era încă puternică.
După campania de vară din Bolton, Fawcett a preluat lucrarea de pastorat şi Maynard James s-a întors pentru a continua lucrarea pastorală din Manchester. însă darul şi motivaţia evanghelizării l-au însufleţit în final pe James să continue cu dorinţa sa de a vedea mai multe biserici plantate. în următorul an, 1932, au existat şi alte campanii în Leeds, Farnsworth şi în alte locuri, dar nu s-au comparat cu lucrarea harului din Bolton.
ORDINAREA LUI RAVENHILL
Leonard nu a fost împuternicit sau ordinat oficial de nicio biserică până în anul 1937, când George Sharpe, un predicator metodist scoţian care era pastor în bisericile metodiste şi congregaţionale atât din Statele Unite, cât şi din Anglia a condus serviciul de ordinare a lui Ravenhill şi a altor doi bărbaţi în lucrarea Evangheliei, în biserica Calvary Holiness (CHC). Ceilalţi lucrători, J.B. Maclagan şi James Macleod au participat şi ei la ordinarea care a avut loc marţi, în săptămâna pascală, în anul 1937.
Mai târziu, Leonard a ajuns să creadă că ordinarea făcută de oameni nu era atât de esenţială ca ordinarea făcută de Dumnezeu. Perspectiva lui mai matură consta în faptul că a fi cu adevărat
35
Ibid.

trimis de Dumnezeu era mult mai important decât a fi ordinat de oameni.
Ravenhill nu era conştient pe de-a întregul de lucrarea vieţii sale. Nu ştia ce îi stă în faţă, nici faptul că îi stăteau înainte alţi douăzeci de ani de predicare a Evangheliei şi de evanghelizare roditoare în Insulele Britanice, o lucrare vastă care va afecta mii de vieţi înainte şi după cel de-al Doilea Război Mondial. De asemenea, nu a ştiut că în afara Angliei îl aştepta o lucrare internaţională, departe de pământul ţării sale iubite.

UN GRUP DE FRAŢI: TREKKERII DE LA *HOLINESs*

Trekkerii (evangheliştii itineranţi) de la *Holiness Mission,* 1931
 Trekerii (evangheliştii itineranţi) erau un grup de fraţi tineri în Hristos care veneau din diferite contexte culturale, economice şi religioase. Ei vedeau diferit problemele teologice secundare - unii ţineau morţiş la botezul credinciosului prin scufundare, alţii nu. în ceea ce priveşte escatologia, unii erau amilenişti, alţii premilenişti. Unii credeau în etica războiului, alţii erau pacifişti.
Ceea ce aveau în comun erau lucrurile esenţiale - o Biblie infailibilă şi suficientă, domnia lui Isus Hristos ca singurul Răscumpărător, regenerarea prin Duhul Sfânt, îndreptăţirea doar prin credinţă, necesitatea unei convertiri personale evanghelice,

sfinţenia vieţii, puterea şi botezul Duhului lui Dumnezeu. Trăiau o viaţă de credinţă, luând în considerare preţul pe care îl plăteau pentru urmarea lui Hristos, şi manifestau o inimă iubitoare şi un duh catolic. Au experimentat o autoritate divină în predicare şi în evanghelizare. îl predicau pe Hristos crucificat fără teamă, ca singura speranţă pentru păcătoşii pierduţi.
Urgenţa mesajului Evangheliei i-a determinat să străbată Anglia de mai multe ori, predicând pe unde mergeau. John Wesley şi George Whitefield s-ar fi bucurat de vieţile şi mesajul lor. Ca şi Stăpânul, mergeau şi făceau bine, alergând cum se cuvine până la finalul călătoriei lor, trăind şi murind în credinţă. Erau oameni plini de credinţă şi de Duhul Sfânt, de care această lume nu a fost vrednică.
MACK M. TOMLINSON
în anul 1931, pe când se afla la colegiul Cliff, Leonard a fost invitat să participe la o lucrare care şi-a pus amprenta asupra anilor ce aveau să vină. Samuel Chadwick avea o viziune cu privire la o lucrare evanghelistică mai mare prin echipe de tineri evanghelişti care să străbată Insulele Britanice pentru a duce Evanghelia maselor care nu au fost atinse de ea.
Pe când era încă student la Cliff, James a fost afectat de povara şi viziunea lui Chadwick pentru o misiune cunoscută ca *trekking* (evanghelism itinerant), care deja fusese folosită în Marea Britanie în unele lucrări evanghelistice. *Trek* este un cuvânt olandez, foarte cunoscut pe atunci în Africa de Sud, care înseamnă să mergi pe jos, o distanţă mare, să străbaţi ţara pe jos, într-o călătorie lungă - literal, *a călători trăgând după tine un cărucior.* Albert Lown a înregistrat cuvintele lui Chadwick atunci când a spus:

Viziunea este de a trimite grupuri de tineri plini de credinţă şi de Duhul Sfânt pentru a-L predica pe Hristos mulţimilor de oameni nemântuiţi, care nu sunt căutaţi de biserici. Nu vor primi niciun salariu, dar vor merge înainte după cum sunt călăuziţi şi vor trăi prin credinţă. Nu se vor face colecte, nu se vor cere semnături şi nu se va cerşi niciun favor. Vor călători din loc în loc pentru a predica, pentru a mărturisi şi pentru a cânta pe străzi, în pieţe, pe câmpuri şi pe plaje, depinzând de

Dumnezeu pentru toate lucrurile şi dormind oriunde se găseşte un adăpost.

f

Maynard James a devenit unul dintre primii lideri ai evangheliştilor itineranţi la colegiul Cliff, începând să conducă misiuni sau campanii în locuri unde IHM evangheliza. Predicarea itinerantă a fost folosită de Dumnezeu pentru mântuirea multor suflete şi pentru înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu în Marea Britanie, în special în Anglia şi în Ţara Galilor.

TREKERII PELERINI

Prima echipă de evanghelişti de la Cliff şi-a început lucrarea imediat ce a fost anunţată această viziune de către Samuel Chadwick. O echipă de zece evanghelişti tineri a pornit la drum, cunoscută sub numele de *trekkerii de la Cliff.* Cea dintâi echipă a mers aproape 800 km în prima ei călătorie. Ei îşi stabileau baza oriunde îi primea vreo biserică şi întotdeauna duceau Evanghelia celor care nu mergeau la biserică. Dacă nu erau bineveniţi într-o biserică, găseau un loc unde să-şi amplaseze cortul şi îl puneau acolo.
Prima echipă a lui James era compusă din încă trei colegi de la Cliff - Albert Hart, Bill Henson şi William Maslen. Cea dintâi misiune a fost la Fenton; ea a început în 27 iunie 1928, iar a doua a fost la centrul internaţional IHM din Battersea, unde li s-a alăturat un al cincilea evanghelist, Kenneth Bedwell. Ambele misiuni au avut un

succes real. De Paşte, Leonard şi alţi doi evanghelişti li s-au alăturat la conferinţa Holiness din Battersea, de lângă Londra. Curând, s-au format mai multe echipe şi au plecat să predice.
Cum funcţionau echipele? Trekkerii călătoreau pe jos din oraş în oraş, predicând. Astăzi, o astfel de lucrare evanghelistică ar fi numită o lucrare misionară sau chiar o campanie. Terminologia de atunci a făcut ca aceasta să fie numită „o misiune". Ajungeau într-un oraş, uneori invitaţi, alteori neinvitaţi, şi rămâneau de obicei trei săptămâni. Lucrarea lor includea predicarea Evangheliei

[1] Albert Lown, *The Story of Trekking* (Istoria evanghelismului itinerant), articol nepublicat, pag. 5.

în aer liber - în parcuri, la colţ de stradă şi în pieţe, dar şi evanghelizare de la om la om în fiecare zi:

Peste tot pe unde călătoresc predică şi depun mărturie, şi pretutindeni văd bărbaţi şi femei convertiţi. în fiecare an trekerii pornesc la drum în număr din ce în ce mai mare, dar în acelaşi mod simplu. Ei au parcurs mii de kilometri. Au depus mărturie tuturor oamenilor de pe câmpuri şi din pieţe, de pe plajele aglomerate şi de la tot felul de curse. Bărbaţi şi femei care trăiau departe de Dumnezeu şi de Biserica Lui, care nu puneau nicio valoare pe religie au fost captaţi de mesajul lor şi mântuiţi. Tineri, care au fost educaţi în case creştine şi care au fost hrăniţi cu religie, simţind atracţia mesajului lor real şi voios, au fost conduşi să îl mărturisească pe Hristos şi să găsească o experienţă personală în El.

într-o zi s-ar putea să-i întâlneşti pe drum pe trekkeri. Sunt înjur de 8-10, nişte flăcăi fericiţi, bronzaţi, îmbrăcaţi în khaki, trăgând un cărucior cu ustensile de gătit. Nu se poate spune de când călătoresc. Cântă, întotdeauna cântă, deoarece sunt trubadurii Domnului. Vor călători cu o certitudine plăcută şi îi vei cunoaşte după „aleluia-urile" lor, pentru că duc o campanie a unui evanghelism vesel şi sacrificial. Dacă îi ajuţi, se vor bucura, dar nu vor cere niciun favor şi îşi vor termina campania cu exact suma necesară pentru a schimba roţile de la cărucior pentru cruciada din anul următor. Viaţa lor este o romanţă a providenţei.

Implicaţiile lucrării trekkerilor sunt inspiratoare şi revoluţionare. Pentru un grup de tineri, a se angaja într-o lucrare atât de serioasă şi de larg răspândită care necesita un devotament şi un sacrificiu total este ceva uimitor. Trekkerii au străbătut Anglia de mai multe ori, dormind în parcuri şi pe câmpuri, uneori rămânând fără mâncare şi fără bani. Echipele se deplasau trăgând un cărucior care conţinea obiecte de necesitate primară, mergând într-un oraş diferit la fiecare trei săptămâni pentru a-şi ridica cortul.

[2] Joe Brice, *The Crowdfor Christ* (Mulţimea pentru Hristos), pag. 131-133.

Trăirea prin credinţă le-a adus multe experienţe noi şi interesante pe măsură ce tinerii de la Cliff călătoreau de-a lungul Angliei şi în unele părţi ale Ţării Galilor. într-o zi, un bărbat necioplit care lucra într-un port în Liverpool s-a apropiat de unul dintre evanghelişti şi i-a înmânat o pungă cu chec.
- Poftim, a spus el cu ochii în lacrimi. Am renunţat la cele două halbe de bere de astăzi pentru a vă da acest chec.
Trekkerilor nu le-a lipsit nimic atâta timp cât au fost în călătoriile lor. Erau ajutaţi atât de creştinii pe care îi întâlneau, cât şi de oamenii care nu frecventau biserica. Atunci când aveau nevoie ca hainele să le fie cârpite sau încălţămintea reparată, erau ajutaţi de oameni. O echipă de trekkeri era departe de colegiul Cliff şi rămăsese fără bani, aşa că s-a rugat. în următorul loc în care au mers, un om de afaceri bogat i-a invitat la ceai. La finalul vizitei, fără să ştie de nevoia lor, le-a înmânat un plic în care erau cinci lire. Mai târziu, când au ajuns la feribotul din canalul Bristol, o persoană anonimă i-a dat unuia dintre ei suficienţi bani cât să îşi plătească toţi biletele de feribot.
Amintirile pe care Leonard le avea cu aceşti evanghelişti erau speciale pentru el:

Doi dintre bărbaţii care călătoreau în echipa mea erau prinţi ai rugăciunii. Eram şase persoane care străbăteau Anglia în lung şi în lat. Toţi banii noştri, adunaţi, nu făceau nici cinci dolari. Majoritatea zilelor trăiam cu o felie de pâine şi cu jumătate de roşie.
Am învăţat mai multe de la oamenii aceştia [când eram cu ei] decât înainte sau după aceea. Ne întorceam de la o întâlnire la care oamenii aruncaseră în noi cu pietre sau cu apă, beam o ceaşcă de ciocolată caldă, mâneam o felie de pâine şi poate o jumătate de roşie şi spuneam: „Băieţi, la miezul nopţii ne vom ruga un timp."

EVANGHELISMUL TREKKING

Cum era evanghelismul lor? Este o scenă care nu se poate uita repede. Cu 8-10 oameni într-o echipă, nu este o lucrare mică. Echipa se opreşte oriunde întâlneşte oameni şi începe să

mărturisească Evanghelia. Piaţa unui oraş este invadată de trekkeri şi, în timp ce oamenii freamătă, se ridică să vorbească primul bărbat. Apoi, unul după altul, fiecare bărbat mărturiseşte despre ce a făcut Hristos pentru sufletul lui. Oamenii încep să se oprească şi să asculte. Puterea şi varietatea mărturiilor sunt impresionante. Iniţial oamenii sunt izbiţi de caracterul demn şi impresionant al bărbaţilor. Dar nu aceasta îi determină să asculte mai departe. Puterea şi harul cuvintelor evangheliştilor devin magnetul. Curând apar mărturii de la diverşi oameni şi apoi evangheliştii predică:
Un miner urmează unui funcţionar bancar şi un om dintr-o fabrică de bumbac se alătură unui băiat de la fermă, mărturisind aceeaşi mântuire. Cel cu inima trudită începe să asculte, fermecat de mesajul lui Hristos. Evangheliştii sunt simpli, fervenţi şi siguri. Ei cunosc Evanghelia Noului Testament şi îl predică pe Hristos. Nu se dau în lături din faţa niciunei dificultăţi, dar nu argumentează. Ştiu în Cine au crezut şi au asigurări şi temeiuri pentru credinţa lor. Sunt atât de siguri de mesajul lor încât este inutil să îi contrazici. îl predică pe Hristos în termeni neînduplecaţi; ei se ocupă de nevoia păcătosului oferindu-L imediat pe Isus ca pe o mântuire fără plată, întreagă şi reală.
în întâlnirile lor au venit la Hristos tot felul de oameni -beţivi, prostituate, atleţi, studenţi, oameni de afaceri şi un număr semnificativ din cei care trăiesc în mocirla comunităţii. Deseori, convertiţii sunt membri ai unei biserici. în fiecare loc, bărbaţii şi femeile se întorc la Hristos şi înainte de a părăsi o locaţie, trekkerii caută să facă legătura între cei convertiţi şi bisericile locale unde să fie bineveniţi şi păstoriţi.[3]
Exista un oraş atât de nelegiuit încât evangheliştii au fost avertizaţi să nu îl viziteze deoarece ar fi fost inutil. Trekkerii au ignorat sfatul, au intrat în oraş şi curând au fost martorii unei scene mişcătoare, când un student la colegiu, două fete de liceu, un bărbat şi o femeie săracă împreună cu alte opt persoane îngenuncheau cu toţii în rugăciune căutându-L pe Hristos, ca rezultat al propovăduirii din acea după-amiază.
Ibid, pag. 134.

IN LUMINA ETERNITĂŢII

Intr-un oraş minier, West Riding [din Yorkshire], şase bărbaţi au ieşit clătinându-se dintr-o cârciumă şi au ajuns la întâlnirea evanghelistică ce se ţinea în aer liber. înainte de sfârşitul serii, deveniseră serioşi şi au fost găsiţi îngenuncheaţi în rugăciune cu unii dintre lideri; însă mulţi s-au îndoit că vreo lucrare reală a harului a avut loc printre ei. Şase săptămâni mai târziu unii trekkeri s-au întors şi i-au găsit pe acei şase bărbaţi împreună cu alţi şase, gata să stea în picioare şi să depună mărturie chiar în locul unde ei fuseseră convertiţi. Primii şase au devenit inima şi sufletul bisericii metodiste din acel oraş.
Nu doar mesajul trekkerilor i-a afectat pe oameni. Exemplul şi voioşia lor au fost instrumente folosite pentru mântuirea oamenilor fără ca aceştia să o ştie măcar.
Doi lucrători de la şcoala duminicală au fost expuşi unei echipe de evanghelişti de la Cliff într-o misiune de zece zile. Deja erau conştienţi întrucâtva de reputaţia celor de la Cliff şi se aşteptau doar la ceva amuzant de la ei. Dar efectele au fost foarte diferite

pentru cei doi tineri.
In drumul lor spre casă, unul i-a zis celuilalt: „Simţi în viaţa ta bucurie, pace, putere şi frumuseţea lui Hristos - lucruri despre care vorbeau acei bărbaţi?" Răspunsul a fost tăcere. Prietenul lui nu avea un răspuns şi, în seara aceea, lucrul acesta 1-a condus la rugăciune personală:

In acea noapte m-am rugat cu insistenţă: „Doamne, amândoi am ratat ceva. Acei bărbaţi de la Cliff au ceva ce noi nu avem. Arată-ne amândurora unde am greşit." Crezul meu, idealismul şi membralitatea mea în biserică - tuturor acestora le lipsea ceva atunci când erau puse alături de adevărata religie a acelor bărbaţi. Duhul Sfânt era doar o sintagmă pentru mine. Nu L-am cunoscut niciodată ca pe o prezenţă care locuieşte înlăuntrul meu. Marţi seara ne-am dus din nou. înaintea Lui, m-am golit de mine însumi în acea noapte în inimă, minte şi voinţă şi Hristos m-a umplut. El mi-a dat de o sută de ori mai

mult decât ce am cerut - curaj, putere, dragoste şi o minte sănătoasă.[4]

Istoricul din Biserica Nazarene, Jack Ford, era membru al uneia din echipele de trekkeri; mai târziu, a devenit director al colegiului British Isles Nazarene din 1966 până în 1973. Ford datează progresul lucrării trekkerilor din anii 1930:

A apărut un entuziasm atât de mare printre tinerii misiunii, încât în următorul an s-au format două echipe de trekkeri, una mergând prin nordul Angliei şi Ţara Galilor, iar cealaltă în sud. în anul 1931, mai existau încă două echipe, una călătorind din Manchester în Sunderland şi în nord-est, şi cealaltă
angajându-se în campania cu cortul din Bolton.

Trekkerii s-au străduit să acopere în lung şi în lat Anglia cu o lucrare evanghelică itinerantă. Aceasta nu era diferit de ceea ce au făcut evangheliştii metodişti în urmă cu două sute de ani prin John şi Charles Wesley. Primii predicatori metodişti mergeau de obicei pe cai, dar trekkerii de la Cliff, majoritatea tineri necăsătoriţi până în treizeci de ani, mergeau împreună în echipe să ducă Evanghelia în toată Anglia şi, parţial, în Ţara Galilor.
Leonard s-a alăturat echipei din sud a lui Jack Ford în 1931, din care mai făceau parte Ken Badwell, Albert Hart, Bill Henson şi Bill Mallon. Leonard a ajuns să vadă lucrarea evanghelistică a trekkerilor ca pe voia lui Dumnezeu pentru viitorul lui apropiat şi ca pe o pregătire elementară pentru întreaga sa lucrare viitoare. Misiunea lui Leonard a înflorit şi viitorul lui a început să se dezvolte în mod semnificativ. Au existat situaţii în care Ravenhill şi colegii lui au văzut revărsări autentice ale Duhului şi numeroase convertiri.
Len scria multe scrisori, având în vedere angajamentul săptămânal pe care şi 1-a luat de a le scrie tuturor celor ce îl contactau sau sprijineau lucrarea lui. Dar fără un jurnal zilnic care să înregistreze activităţile lor, doar câteva rapoarte ale bisericilor

[4]Ibid,pag. 110.
[5] Jack Ford, *In the Steps of John Wesley* (Pe urmele paşilor lui John Wesley)

locale şi ale unor misiuni consemnează câte ceva despre lucrarea lui Dumnezeu printre trekkeri.
Paul James, fiul lui Maynard, are amintiri clare cu privire la primii ani de lucrare ai lui Leonard:

Leonard Ravenhill era un om înflăcărat şi aprig, ceea ce înseamnă că avea o mare forţă spirituală şi că înainta cu o viaţă şi cu o forţă spirituală puternice. Avea o personalitate grozavă şi inimile multor domnişoare erau emoţionate când el se afla în preajma lor. Era înflăcărat pentru Domnul şi, atunci când predica, rareori stătea locului. Fiind un băieţandru, îmi amintesc cum parcurgea platforma de la un capăt la celălalt cu paşi mari, pe măsură ce se implica din ce în ce mai mult în mesajul lui. Era plin de

maxime pline de miez şi de afirmaţii memorabile, ca „Această generaţie de predicatori este responsabilă pentru această generaţie de păcătoşi" şi „Un om ambalat în sine însuşi nu rămâne decât un pacheţel atunci când moartea îi taie sforile." în 1931, el a devenit pastorul asistent la noua biserică din Bolton şi câţiva ani mai târziu i s-a alăturat lui Maynard James la Oldham, luându-i locul atunci când acesta din urmă a plecat pentru a forma o nouă echipă evanghelistică.[6]

CRIZĂ ŞI TRANZIŢIE

în 1934, The International Holiness Mission s-a confruntat cu o criză în relaţia ei cu patru evanghelişti cu care lucrase mai mulţi ani. Atunci când apar diferenţe şi separări între creştini, problema este, deseori, de natură personală. în acest caz, însă, criza a avut de-a face cu problema practicării darurilor spirituale; în cadrul misiunii, criza a fost doar de natură teologică şi politică.

în acel an, un pastor al acestei misiuni a îmbrăţişat ideile şi practicile penticostale, care nu erau într-un acord oficial cu poziţia doctrinară a misiunii. Nu a fost prima dată când acest subiect a devenit o problemă printre ei, deoarece mai fusese discutat şi cu un an în urmă în întâlnirea lor anuală. Acum conducerea, determinată să asigure o direcţie împăciuitoare şi în aceeaşi

[6] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om înflăcărat: istoria lui Maynard James), pag. 50.

măsură să se ţină ferm de politica generală a misiunii, s-a întâlnit sub forma unui comitet executiv pentru a stabili o poziţie definitivă a IHM.

în anul precedent, Maynard James a oferit o declaraţie care i-a satisfăcut pe toţi liderii misiunii atunci când a scris: „Nu dorim în niciun fel să discredităm darurile şi manifestările minunate ale Duhului Sfânt, dar protestăm cu tărie împotriva învăţăturii greşite care face dintr-un anumit dar dovada infailibilă a botezului cu Duhul Sfânt."[7]

După multe discuţii la întâlnirea de la comitet, a fost dată o moţiune care le cerea tuturor membrilor misiunii să condamne toate practicile de felul acesta şi să le interzică celorlalţi să exercite astfel de daruri. Maynard James şi Jack Ford nu au putut fi de acord cu o poziţie atât de rigidă şi au refuzat să îi asigure pe ceilalţi că vor susţine noua politică. Atunci când James şi Ford au realizat faptul că Ravenhill şi Clifford Filer erau de acord cu ei, cei patru bărbaţi şi-au dat seama că, dacă li se cerea să se supună poziţiei liderilor, trebuiau să plece.

Era clar faptul că problema era atât de natură doctrinară, cât şi de conştiinţă în ceea ce priveşte poziţia IHM de a interzice vorbirea în limbi. Ford, Filer, James şi Ravenhill nu au pretins că au acel dar, dar au considerat că se trece peste Scriptură atunci când le interzici altora să manifeste acest dar.

Leonard Wain, un lider în IHM, s-a referit la vorbirea în limbi ca la ceva „diabolic" şi a condamnat-o foarte categoric.[8] Dar cei patru evanghelişti nu puteau sprijini o asemenea perspectivă cu o conştiinţă curată. „Nu erau pregătiţi să o interzică, de vreme ce ei credeau că era, cu adevărat, de la Duhul Sfânt. Dar s-au retras [din IHM] din pricina faptului că această problemă a interferat cu cea a autorităţii din IHM"[9], afirmă T.A. Noble. Cei patru şi-au făcut cunoscută decizia înaintea conducerii misiunii, ceea ce a fost surprinzător şi dezamăgitor. Anunţul public s-a făcut în ziarul IHM, în luna decembrie:

[7] T.A. Noble, *Called to Be Saints* (Chemaţi să fim sfinţi), pag. 114.

[8] Ibid, pag. 115. [9]Ibid,pag. 155,116.

Ne pare rău să anunţăm faptul că Rev. Maynard James împreună cu pastorii Jack Ford, Leonard Ravenhill şi Clifford Filer s-au retras din mişcarea International Holiness. Ne

amintim de slujba lor din trecut cu mulţumire şi regretăm paşii pe care i-au făcut.[10]
A fost o perioadă foarte dificilă pentru toţi cei care erau implicaţi. IHM îi pierdea pe unii dintre cei mai de seamă bărbaţi ai săi şi acum se confrunta cu o criză gravă. Pentru Filer, Ford, James şi Ravenhill a fost o direcţie nouă enormă, toţi patru fiind dezamăgiţi de această problemă, iar lucrările lor au fost întrerupte pentru un timp. Aşa cum vedeau cei patru problema, ştiau că singura lor alegere era să se rupă de International Holiness Mission şi să se lanseze într-o nouă lucrare evanghelistică. Dar cum să înceapă?
Se pare că răspunsul a venit dintr-o dată şi pe neaşteptate. Când anumite biserici din această mişcare au fost confruntate cu luarea deciziei în privinţa perspectivei pe care să o adopte, bisericile aveau de făcut o alegere clară:
A fost o criză cruntă. Maynard îi iubea pe liderii mai în vârstă din misiune, dar a simţit că el şi cei trei prieteni ai lui făceau voia lui Dumnezeu; liderii IHM mai vechi au fost devastaţi din pricina faptului că, peste noapte, i-au pierdut pe unii dintre cei mai buni pastori şi predicatori ai lor, îngrijorându-se că vor urma şi alţii. Bisericile nou formate au fost, de asemenea, în agonie. Trebuiau ele să rămână loiale misiunii sau trebuiau să se rupă şi ele de ea? Oldham, Salford şi Queensbury i-au urmat pe „rebeli" şi s-a format o nouă denominaţie - The Calvary Holiness Church. A devenit cunoscută prin iniţialele ei - CHC.[11]
Pe neaşteptate, nefiind influenţate de cei patru predicatori, trei biserici au acceptat poziţia lor şi i-au susţinut pe aceşti bărbaţi. Prin această direcţie providenţială, Clifford Filer, Jack Ford,
[10] Ibid.
[11] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om înflăcărat: istoria lui Maynard James), pag. 47.

Maynard James şi Leonard Ravenhill au fost numiţi fondatorii noii mişcări.
Nu exista vreme pentru a privi înapoi. Bisericile aveau nevoie să fie îndrumate şi era nevoie să se predice Evanghelia în câmpurile extinse. Acum, cei patru erau liderii unei noi mici denominaţii - The Calvary Holiness Church - mişcare ce a apărut ca o lucrare suverană a lui Dumnezeu, când câteva biserici şi lucrătorii lor au mers înainte pentru a continua să răspândească flacăra. Avându-i ca lideri principali pe Maynard James şi pe Leonard Ravenhill, s-a născut CHC.

TREZIREA ŞI MIŞCAREA CALVARY HOLINESS

Cartea Faptele Apostolilor este în mod fundamental o consemnare a trei aspecte ale lucrării Duhului Sfânt - predicarea cu putere a Evangheliei, mii de convertiri şi plantarea continuă de noi biserici locale.
După ce au părăsit IHM, cei patru lideri ai lucrării Calvary s-au îndreptat spre Scoţia pentru a ţine întâlniri evanghelistice pentru nazarenii din Uddington, Coatbridge, din nordul Lanarkshire-ului şi în districtul Govan din Glasgow.[1] Au început din nou lucrarea obişnuită în nordul Angliei, acum ca evanghelişti CHC. în noua lor misiune Calvary Holiness Church, Dumnezeu Şi-a pus pecetea binecuvântării pe lucrările lor, Ravenhill şi colegii săi fiind martori la vremuri speciale de har revărsat de Duhul Sfânt, în special în locuri ca Oldham, Bolton, Burnley şi Salford..
Paul James comenta cu privire la bisercile Calvary Holiness din anul 1932 astfel:

Acele zile de la începuturi erau, cu adevărat, zile de pelerinaj. O mare povară apăsa pe cei patru lideri ai mişcării şi anumite administrări dificile erau inevitabile. Dar nu au lăsat ca aceasta să îi stânjenească, mai ales la început. Erau înflăcăraţi pentru sfinţenia scripturistică şi aveau viziunea convertirii Marii Britanii.[2]
în timpul anilor imediat următori, în timp ce Hitler se pregătea pentru a prelua puterea, evangheliştii călătoreau în centrul şi în nordul Angliei şi în Ţara Galilor, văzând roade adevărate ale

[1] *Calledto be Saints* (Chemaţi să fiţi sfinţi), pag. 119.
[2] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om înflăcărat: istoria lui Maynard James), pag. 55.

lucrării lor. Nu a fost doar o vreme de semănare, ci şi una de recoltă reală. în toate parohiile, faptul că „Dumnezeu a venit în oraş" s-a răspândit de la o familie la alta.
Pe măsură ce lucrarea lor evanghelistică mergea mai departe, se înfiinţau multe alte biserici care deveneau parte din CHC. Au fost câteva oraşe unde evangheliştii au planificat să predice timp de două sau trei săptămâni, dar puterea Duhului peste predicare a adus atâta creştere încât trei săptămâni s-au transformat în trei luni de predicare roditoare. Când se terminau diferite campanii, erau sute de convertiţi gata să fie învăţaţi şi păstoriţi. Apoi au fost stabilite biserici locale, conduse de aceiaşi evanghelişti care veniseră să predice acolo.
CHC a adoptat o politică de bază pentru viaţa bisericii care nu era diferită de poziţia IHM - botezul şi celebrarea regulată a Cinei Domnului, cu un comportament care evidenţiază sfinţenia vieţii. Botezul trebuia să fie prin imersiune, bazat pe mărturisirea credinţei personale; totuşi, botezul nu era o condiţie pentru a putea fi membru în biserică. Cina Domnului era celebrată în general în fiecare duminică dimineaţa, deseori reprezentând partea centrală a închinării.[3]

OLDHAM

Oldham este o suburbie din Manchester, în nordul Angliei. Vara anului 1932 i-a adus pe Ravenhill şi pe colaboratorii lui -Maynard James, George Thomas, Clifford Filer, Johnny McMullen şi Fred Haines - la Oldham să îl predice pe Hristos celor neconvertiţi din oraş. Ei s-au rugat pentru două lucruri -înălţarea lui Hristos şi convertirea sufletelor. Şi-au ridicat cortul evanghelistic pe strada West, gata să rămână acolo întreaga vară, dacă era necesar, predicând şi mărturisind de la om la om, încrezându-se în Domnul pentru înmulţire.
Au rămas mai multe săptămâni în acea vară, mergând pe străzi în fiecare zi, împărtăşind, mărturisind, ţinând servicii în aer liber, rugându-se ca Dumnezeu să lucreze. Seară de seară cântau şi

[3] *In The Steps of John Wesley* (Pe urmele paşilor lui John Wesley), pag. 147.

predicau cu pasiune, claritate şi putere. Evangheliştii nu predicau numai evanghelistic, ci şi expozitiv, tratând şi anumite subiecte, pentru a-i ajuta pe credincioşi să îl caute mai mult pe Dumnezeu.
Ceea ce au anticipat evangheliştii şi lucrul pentru care s-au rugat a devenit o realitate, deoarece experienţa divină pe care o avuseseră în urmă cu un an în Bolton le-a fost dată şi în Oldham. întâlnirile au afectat întreaga zonă Oldham, în timp ce cortul mare şi puterea Evangheliei au devenit subiectul de discuţie al oraşului. Nu e nicio exagerare în a spune că au participat mii de persoane, ascultând cântecele care vibrau, mărturiile pline de viaţă şi predicile puternice. Au fost convertite sute de persoane. Nu era ceva neobişnuit să vezi după un mesaj cincizeci sau şaizeci de persoane pe genunchi, căutându-L pe Dumnezeu. Maynard James a spus următoarele lucruri cu privire la campania din Oldham:

> încă de la început potopul binecuvântărilor lui Dumnezeu a curs în mod irezistibil. Mulţimile, convertirile, vindecările şi întâlnirile minunate de rugăciune erau la ordinea zilei. O seară în care îngenuncheau în pocăinţă douăzeci şi cinci de oameni era numită de noi o seară săracă; ne aşteptam să fie cincizeci, şaizeci sau şaptezeci de oameni şi de obicei, aşteptările noastre erau împlinite.

Trebuie să mărturisesc faptul că, uneori, mă simţeam neliniştit. în fiecare seară eram martori

la puterea adevărată a Duhului Sfânt. Bărbaţii, femeile şi tinerii se înghesuiau la întâlniri şi îl căutau pe Dumnezeu la altar într-un număr atât de mare încât mă întrebam dacă rezultatele nu erau cumva superficiale. Totul părea prea uşor pentru evanghelişti, chiar dacă se rugau cu ardoare în fiecare zi. Până când nu s-a terminat campania cu cortul din acea vară în Oldham şi nu a luat fiinţă o nouă biserică drept rezultat al misiunii, nu am conştientizat succesul minunat pe care ni-1 dăduse Dumnezeu în anul 1932.
[4] Maynard James, *„Ye Shall Be Witnesses"* (îmi veţi fi martori), Church of the Nazarene Report, The Tabernacle, York Street, Oldham: 1932-1972, pag. 2.

O tânără care lucra la fabrica din Lancashire, dra Farmery, a scris câteva versuri care oglindeau convertirea sa în acea vară, în cortul trekkerilor:
A plecat, a plecat şi privesc îndelung cu regret Locul unde a stat, acum noroios şi ud; Nicio urmă de frânghie, de pânză sau de lemn Nu a rămas în locul unde a stat cortul evanghelistic.
De acolo de unde a stat cortul pot data fiecare ceas;
Locul unde Salvatorul mi-a arătat pentru prima dată puterea Sa
Şi deseori privesc lung la acest loc liber
Şi strig din inimă: „ Oh, loc dulce, sacru!"
Aici l-am dat Mântuitorului inima mea;
Nu e de mirare că sunt tristă că vechiul cort aplecat;
Am râs când a venit, dar am plâns când aplecat,
Deoarece L-am găsit pe dragul meu Mântuitor în vechiul cort
evanghelistic.
Apropiindu-se sfârşitul campaniei cu cortul, evangheliştii aveau o problemă - ce urmau să facă cu toţi noii convertiţi? Nu puteau fi trimişi nicăieri pentru a fi învăţaţi şi hrăniţi spiritual. Sute de oameni se uitau acum la echipa lui Ravenhill pentru a fi păstoriţi. A fost luată decizia ca Maynard James şi unul dintre membrii celeilalte echipe să rămână în urmă pentru a consolida lucrarea în noua biserică.
într-o zi, mergând prin oraş, unul dintre ei a văzut magazinul de textile al lui Rose de pe strada Manchester. Deasupra lui era o sală mare cu o emblemă pe care scria „Ebenezer." Au achiziţionat-o şi Biserica Oldham s-a înfiinţat pe strada Manchester, la început participând aproape şapte sute de oameni. Duminica după-amiaza se împărţeau în trei grupuri şi umpleau zona din jurul oraşului, chiar şi în mijlocul opoziţiei şi a împotrivirii. Mesajul a mers mai departe, sământa a fost semănată cu perseverenţă şi sufletele au fost aduse la Hristos.
Una dintre femeile convertite în anul 1932 a fost Armie Blând, care patruzeci de ani mai târziu a scris următoarele:

în vara anului 1932, s-a ridicat un cort mare în capătul străzii West. Mama mea a început să participe la serviciile divine de acolo. Era creştină de mulţi ani şi mergea la biserica anglicană. Am fost învăţată să merg acolo, dar timp de câţiva ani nu am mers la nicio biserică şi nu am avut niciun interes faţă de lucrurile spirituale; abia trecusem de douăzeci de ani, eram căsătorită şi aveam un fiu.
Mama m-a rugat de mai multe ori să mă duc cu ea la întâlnirile evanghelistice, dar nu am avut nicio dorinţă să merg. în final, într-o zi, doar ca să îi fac pe plac şi să o fac să nu mă mai invite, am decis să merg. A fost surprinsă că am acceptat şi s-a temut că nu-mi va plăcea deoarece în acea seară era planificată o întâlnire de rugăciune.
Am fost foarte intrigată de întreaga atmosferă, deoarece era foarte diferită de cea din serviciile divine la care participasem în biserica anglicană. Era un cort mare aşezat pe iarbă, corul cânta neprofesionist, totul fiind degajat. Am fost mişcată în mod special de mărturiile personale şi de mesajele predicate. Am decis să merg din nou şi din nou şi nu după mult timp am început să fiu interesată de învăţătura Bibliei. Curând, Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze în mine şi I-am răspuns lui Hristos. Nu am înţeles, cu siguranţă, întreaga învăţătură, dar

Dumnezeu a început să mă conducă şi să mă înveţe, biserica devenind căminul meu spiritual. în acele zile piaţa oraşului era deschisă până seara târziu, în fiecare vineri seara obişnuiam să ne strângem lângă piaţa de peşte pentru o întâlnire în aer liber. întotdeauna erau mulţimi de oameni împrejur. Unii dintre ei ascultau şi vedeam convertiri adevărate în mod regulat.
în Oldham erau oameni evlavioşi care îl căutaseră pe Domnul ani de zile, nădăjduind să vadă trezirea venind din nou în nordul Angliei. Leonard a conştientizat faptul că Dumnezeu folosea oameni necunoscuţi să îi îndeplinească lucrarea, oameni care nu se aflau deloc în lumina reflectoarelor. Cu mulţi ani mai târziu, şi-a amintit de acest lucru:

[5] Annie Blând, *„Ye Shall be Witnesses"* (îmi veţi fi martori), Church of the Nazarene Report, nd, pag. 4.

în urmă cu cincizeci şi cinci de ani păstoream o biserică din nordul Angliei. Era cea mai mare biserică Holiness din Insulele Britanice. Dacă veţi socoti că era măreaţă din pricina numărului membrilor, greşiţi. Duminica seara erau în jur de cinci sute de persoane, dar la patru sute de metri de noi era o catedrală minunată care avea doar cincizeci de membri. Exista un singur motiv pentru aceasta - aveam şapte întâlniri de rugăciune pe săptămână.
într-o duminică dimineaţa, în timp ce predicam, eram sigur că am auzit o voce. M-am întors şi nu era nimeni. Vocea mi-a spus: „Nu eşti cel mai important, nici cea mai spirituală persoană din biserica aceasta." M-am gândit: „Ei bine, atunci cine e?" Atunci am văzut o doamnă în vârstă, micuţă, care purta o bonetă legată sub bărbie. Era o doamnă minunată, mică de statură. Domnul mi-a arătat că nu eu, ci această femeie este adevărata putere din spatele bisericii noastre, chiar dacă eu am fost unul dintre fondatorii ei cu ani în urmă. Am aflat că aparţinea unui grup de opt persoane care s-au rugat pentru trezirea din acel oraş timp de patruzeci de ani.
Sub lucrarea lui Ravenhill, biserica din Oldham a experimentat o mişcare continuă a Duhului Sfânt timp de doi ani. în acest timp el şi-a continuat lucrarea de predicare şi de evanghelizare în aer liber în diferite locuri. într-o întâlnire în aer liber, Leonard a ascuns un craniu uman sub haina lui ca să îl arunce pe trotuar şi apoi să pretindă că 1-a găsit acolo. Atunci când s-au adunat mulţi oameni, a predicat un mesaj aprins despre eternitate. A fost arestat pentru că a deranjat liniştea publică şi a fost adus în faţa instanţei. El s-a apărat singur, sala de judecată fiind plină de membrii bisericii lui. Leonard i-a spus, respectuos, judecătorului: „Astăzi eu stau în boxa dvs., dar într-o zi dumneavoastră veţi fi cel care va sta în boxa acuzaţilor lui Dumnezeu!"
în timpul unei săptămâni, Leonard predica în oraş, când o doamnă încântătoare 1-a oprit pe stradă următoarea dimineaţă şi i-a spus:
- Oh, dle Ravenhill, întâlnirea de aseară a fost extraordinară. Mi-aţi amintit de tatăl meu. L-aţi cunoscut pe tatăl meu?
- Nu; era fotbalist?, a întrebat el, nerecunoscând-o.

Tatăl meu? Nu, tatăl meu a fost Jonathan Goforth, a răspuns ea.
- Acel Jonathan Goforth, care a văzut trezirea din China?, a întrebat-o Ravenhill.
- Da, şi predicaţi exact ca el.
Ravenhill a trudit cu hărnicie în Oldham, aşa cum a făcut peste tot pe unde a fost. Lucrarea de acolo era solicitantă la acea vreme, deoarece succesul tot mai mare al Evangheliei presupunea mai multe responsabilităţi pastorale. Biserica a ales un pastor asistent şi o diaconiţă pentru a conduce majoritatea lucrărilor şi pentru a-1 ajuta pe Leonard:
Pastorul Ravenhill, după ce a purtat cu vrednicie pentru mult timp o responsabilitate aproape supraomenească, acum se bucură de sprijinul a două persoane - sora L. Taylor şi pastorul Crossley Griffiths. Această unire a celor trei a fost deja recunoscută de Dumnezeu spre înaintarea lucrării.[6]

Maynard James a atribuit succesul evanghelic din Oldham unei anumite persoane. Un creştin sfânt, cunoscut doar de el sub numele de fratele McMullen, s-a rugat ani de zile ca Dumnezeu să trezească lucrarea Lui acolo. După mulţi ani de rugăciune perseverentă, Dumnezeu a răspuns într-un mod glorios:

Porunca divină a ajuns la un grup de bărbaţi sfinţiţi, plini de Duhul Sfânt: „Pune secera şi seceră o recoltă bogată în Oldham". Am fost trimişi să secerăm unde alţii au semănat cu credincioşie şi noi am intrat în truda altor oameni.[7]

Biserica din Oldham a avut câţiva pastori în primii ani, primii fiind Maynard James şi Michael Keely, Ravenhill alăturându-se mai târziu echipei pastorale. în 1933, James a renunţat [la această lucrare] pentru a se întoarce la lucrarea evanghelistică şi 1-a lăsat responsabil pe Ravenhill în următorii doi ani. Ravenhill a slujit cu

[6] *The Flame* (Flacăra), revista CHC, ianuarie-februarie, 1936, pag. 5.

[7] *"Ye shall be witnesses"* (îmi veţi fi martori), Church of the Nazarene Report, pag. 13.

credincioşie aici ca păstor şi în acelaşi timp a condus întâlniri în aer liber şi lucrări evanghelistice săptămânale oriunde putea. Predica în mod regulat de treisprezece ori pe săptămână, şase dintre predici fiind ţinute în întâlnirile în aer liber de pe străzi, lângă piaţă sau în parcurile din oraş.

în ceea ce priveşte lucrarea lui Leonard de la acea vreme din Oldham, Jack Ford spune că Ravenhill „a exercitat o lucrare evanghelistică dinamică şi s-a dedicat unei misiuni de predicare şi de rugăciune...; fiind o personalitate plină de culoare, putea capta imaginaţia mulţimii...; el a exercitat, fără îndoială, o influenţă însemnată la începutul acelei biserici."[8]

Biserica din Oldham, care la început a fost biserica Oldham IHM, a devenit centrul mişcării Calvary Holiness Church. Câţiva ani mai târziu, biserica Oldham a devenit o parte a Bisericii Nazarene. Astăzi este destul de mică. Clădirea bisericii se află în umbra pasajului cu două benzi de pe strada York din Oldham.

[!] *In The Steps of John Wesley* (Pe urmele paşilor lui John Wesley), pag. 152.

PASTORul

Arthur Fawcett şi Leonard Ravenhill: pastori împreună la Bolton Holiness Tabernacle, 1931

Fratele Leonard Ravenhill a fost trimis să păstorească în Barnsley, el experimentând o binecuvântare specială atât în întâlnirile din biserici, cât şi în cele din aer liber. întâlnirea de rugăciune din fiecare duminică de la 7:30 înfloreşte, la această oră participând mai mult de treizeci de persoane, iar mulţimile care vin seara sunt de asemenea în creştere. Priveliştea sufletelor preţioase îi înviorează atât pe păstor, cât şi pe membrii bisericii.

RAPORTUL BARNSLEY HOLINESS CHURCH, 1938

Leonard Ravenhill nu era doar un evanghelist dăruit, ci şi un păstor iubitor.

UN MEMBRU AL BISERICII OLDHAM în nordul şi în partea centrală a Angliei au fost înfiinţate numeroase biserici ca rezultat al lucrării lui Ravenhill şi a trekkerilor. Până la sfârşitul anului 1934, doar trei biserici au fost plantate în Bolton, Oldham şi Salford. în anul 1940 existau alte optsprezece, în principal în nordul Angliei şi în Ţara Galilor.

Aceste locaţii au inclus şi Barnsley, Bargoed, Bath, Bradford, Burnley, Cardiff, Colne, Eccles, Gillingham în Kent, Grimsby, Middleton, Hebden Bridge, Pudsey, Rochdale, Sheffield, Skipton în Yorkshire, Thornaby-on-Tees şi Queensbury, toate acestea fiind rodul misiunii lor de predicare.

Multor biserici le lipsea o îngrijire pastorală adecvată, mai ales în primii ani. împreună cu ceilalţi predicatori din CHC, o mare parte din lucrarea lui Leonard timp de câţiva ani a fost pastoratul intermitent pentru bisericile nou formate. Pur şi simplu

nu existau destui bărbaţi calificaţi să păstorească şi să aibă grijă de biserici.
Unii dintre evanghelişti au preluat ei înşişi lucrarea pastorală a bisericilor la începuturile lor, slujind acolo până când puteau să se ridice alţi pastori. Pe lângă lucrările iniţiale importante din Bolton şi Oldham, Leonard a slujit şi alte biserici între anii '30 şi '40, stând o perioadă de unu până la trei ani în fiecare loc. Nu au rămas decât puţine consemnări cu privire la lucrarea pastorală din acele locuri. Ceea ce este cunoscut e faptul că din 1931 până în 1947 Leonard nu a fost doar un evanghelist plin de putere, ci şi un pastor iubitor şi un păstor credincios al sufletelor în mişcările International Holiness şi Calvary Holiness.

S-a spus că RavenhiU nu ar fi putut păstori niciodată o biserică deoarece nimeni nu îl putea asculta săptămână de săptămână fără să se simtă doborât, descurajat şi copleşit de propria lui nevoie. Există o măsură de adevăr în această afirmaţie, deoarece darul lui principal în lucrare era acela de evanghelist.
Totuşi, Dumnezeu foloseşte uneori evanghelişti pentru lucrarea pastorală, aşa cum foloseşte pastori pentru lucrarea evanghelistică, după cum îi spune Pavel lui Timotei în 2 Timotei 4:5: „...fă lucrul unui evanghelist...". Adevărul este că Leonard avea tot timpul o inimă iubitoare de păstor pentru oile turmei lui Hristos. El considera lucrarea pastorală o chemare înaltă şi vorbea deseori despre influenţa pe care o poate avea un pastor dacă este un om cu o gândire spirituală:
Cred că pastorii au o responsabilitate imensă. Este o vorbă: „Un râu nu se ridică niciodată mai presus de sursa lui." Pastorul formează cultura spirituală a bisericii. Dacă este un om al rugăciunii, va fi şi o biserică a rugăciunii. Dar dacă este un politician, se va amesteca cu mulţimea şi aceasta este influenţa pe care o va avea asupra lor.
Inima lui Leonard pentru îngrijirea pastorală chiar şi a unei singure persoane s-a văzut în legătura pe care a avut-o cu o congregaţie mică unde a predicat. El s-a împrietenit cu tânărul pastor, fiindu-i mentor şi încurajându-1.
Mai târziu, tânărul a căzut în imoralitate şi a trebuit să părăsească biserica. Atunci când Leonard a auzit acest lucru, şi-a anulat programul de predicare pentru a-1 căuta pe tânăr şi 1-a îndemnat să se întoarcă la Hristos. Nu s-a pocăit atunci, chiar dacă Dumnezeu i-a trimis un mesager personal, ca Leonard. El a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a ajunge la un singur tânăr predicator căzut.
PASTORATUL LUI RAVENHILL ÎN PERIOADA **1931-1947**
Primii ani de lucrare pastorală ai lui Ravenhill printre bisericile noi au fost între 1931 şi 1933 la Bolton şi între 1933 şi 1935 la Oldham, amândouă perioadele fiind deja menţionate. Mai

târziu a slujit în cel puţin alte cinci biserici, un total de şapte biserici pe o perioadă de şaisprezece ani.
SALFORD **1935**
în iulie 1933, Maynard James a condus o misiune în Salford. Campania a fost atât de roditoare încât a apărut o nouă biserică într-o fabrică nefolosită de pe strada Lissadel. Biserica din Salford a devenit una dintre primele biserici CHC.
în 1935, Ravenhill a fost pus pastor predicator acolo şi a fost martor la binecuvântarea însemnată a lucrării. Leonard a avut amintiri vii despre Salford:
Obişnuiam să predic o oră şi jumătate în fiecare duminică seara. Tot oraşul a fost mişcat timp de doi ani. Aveam mai puţin de treizeci de ani şi oamenii se aliniau ca la un cinematograf pentru a intra în biserică în serile de duminică.
în ianuarie 1937, George Brayshaw s-a alătuat echipei pastorale şi apoi a plecat după câţiva ani într-un nou câmp de lucru. Ravenhill a rămas ca pastor evanghelist. în aprilie, pastorul Dyson a renunţat şi el. în iunie 1937, lui Ravenhill i s-a alăturat Harold Hawkins până în iunie 1938, când Leonard s-a întors la evanghelizarea full-time, ţinând şi prelegeri la diverse conferinţe; el a lăsat lucrarea în mâinile lui Hawkins.

într-o ediţie din anul 1937 a revistei *Flacăra (The Flame),* Leonard a scris un scurt articol despre răspândirea Evangheliei într-un oraş de lângă Salford:

Afară şi înăuntru!

Afară! - din ce? Din modă, din obişnuit? Nu! Ceva mai mare, mai măreţ şi mai glorios. Mulţi oameni, care cu câteva săptămâni în urmă erau stăpâniţi de păcat şi de diavol, acum nu se mai află sub puterea lui rea. Care este motivul? Sângele Mielului!

Da, El i-a scos afară, în afara căii păcatului, în afara practicii păcatului şi chiar în afara dorinţei pentru păcat. în ce? In părtăşia cu Dumnezeu, în bucuria care vine odată cu

ascultarea de vocea Duhului Sfânt şi în pacea care întrece orice pricepere. Binecuvântat să îi fie Numele!

Există o consemnare despre o lucrare care s-a născut recent din Duhul Sfânt în Thornaby-on-Tees. A fost dată o povară de a merge acolo, provocarea a fost acceptată şi Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a fost revărsat. Care a fost rezultatul? O lucrare înfloritoare a lui Dumnezeu.

Nu, nu I-am făcut lui Dumnezeu o favoare - niciun om nu a făcut vreodată aşa ceva. El le-a oferit oamenilor de aici o altă oportunitate şi mulţi dintre ei au primit harul Lui. Vieţile sunt transformate, căminele strălucesc mai mult, vecinii sunt uimiţi, colegii de muncă sunt şocaţi şi diavolul este mânios. Vă rog, rugaţi-vă pentru lucrarea de aici.

în această săptămână a existat o dovadă reală a interesului manifestat de oamenii dragi. Joi seara a fost o ploaie torenţială, totuşi au fost mulţi oameni la întâlnire. Luni seara am văzut doi oameni la picioarele Domnului, unul dintre ei fiind un medium spiritist, iar celălalt secretarul bisericii. Lăudat fie Dumnezeul oricărui har!

„Mergeţi afară după cealaltă oaie" este mottoul nostru acum. Mulţi se confruntă cu o opoziţie cruntă din partea oamenilor de la care nu se aşteptau. Puteţi să îi ajutaţi rugându-vă pentru ei. Vă rog, puneţi Thornaby-ul pe lista voastră de rugăciune.

Munciţi mai departe, nu vă pierdeţi curajul,
Continuaţi să vegheaţi şi să vă rugaţi,
Fiţi înţelepţi şi câştigaţi sufletul supus păcatului;
Mergeţi pe magistrala lumii,
Siliţi-lpe cel ce rătăceşte să intre.

L. Ravenhill

Cincizeci de ani mai târziu, în septembrie 1982, Maynard James s-a întors la Salford să predice la biserica Golden Jubilee. Chiar dacă fusese bolnav, i-a surprins pe doctori şi pe asistente insistând să meargă la Salford să se ţină de angajamentul său. Cei de la începuturi care erau încă în viaţă au văzut doar o umbră din omul pe care îl cunoscuseră. Dar în acel week-end a predicat cu

[1] *The Flame* (Flacăra), Septembrie-Octombrie, 1936, pag. 16.

ungerea Duhului Sfânt. Unul dintre cei prezenţi acolo pentru câteva zile era Herbert McGonigle, pastorul interimar din acea perioadă:

Week-endul a fost, cu adevărat, neobişnuit. Maynard era foarte slăbit şi fragil şi a stat jos în timpul închinării din cele trei servicii divine. Dar când s-a ridicat să predice, Duhul a venit asupra lui şi transformarea a fost uimitoare. A umblat încoace şi încolo pe platformă ca un tânăr, iar cuvintele curgeau. Duminică seara am avut opt membri acolo care fuseseră mântuiţi în campania cu cortul din Salford, în anul 1933. A fost un week-end de neuitat, cu prezenţa lui Dumnezeu, cu o predicare unsă cu putere; oamenii îl căutau pe Domnul - o modalitate foarte potrivită de a termina una dintre, poate, ultimele mari campanii de predicare.[2]

CONFERINŢA CALVARY HOLINESS DIN 1936

Conferinţa anuală a bisericilor Calvary Holiness a fost ţinută în Bradford în octombrie 1936. Lucrarea Cuvântului a fost împărţită între Norman Grubb, Jack Ford, Maynard James şi Ravenhill. Ediţia de iarnă a revistei *Flacăra (The Flame)* a făcut o consemnare cuprinzătoare a săptămânii:

O mie şapte sute de oameni la Conferinţa Holiness!
A doua conferinţă anuală a bisericii Calvary Holiness s-a deschis la Bradford duminică, 24 octombrie 1936. Mai mulţi membri din fiecare biserică a misiunii s-au strâns în Eastbrook Hali pentru primele întâlniri la ora 15. Era o privelişte însufleţitoare să vezi mai mult de o mie de oameni din toate părţile Yorkshire-lui şi Lancashire-lui adunaţi să proclame întreaga Evanghelie. întâlnirea a fost plină de viaţă şi mărturiile sfinţilor atât din misiunile noi, cât şi din cele vechi declarau realitatea bucuriei şi biruinţei creştine.
Pastorul Randolph Murray a cântat cu ungere şi H.B. Kuhn a vorbit despre „Un popor pur". Subiectul lui a fost că nimeni

[2] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om în flăcări: istoria lui Maynard James), pag. 166.

nu poate pretinde că are vreun merit separat de mântuirea lui Hristos.
La întâlnirea de la 18:15 au participat mulţi oameni. Fratele Norman Gmibb, de la Worldwide Evangelization Crusade, a vorbit despre sacrificiul ilustrat în viaţa lui C.T. Studd, misionaruil pionier din Congo. Fie ca Dumnezeu să ne dea o viziune misionară reală!
întâlnirea de seară nu va fi uitată niciodată. încăperea era plină cu cel puţin oi mie şapte sute de oameni. Cântecele, mărturiile şi părtăşiai erau unice. A fost o zi minunată în prezenţa lui Dumnezeu. O soră din Doncaster a zis că se întoarce înviorată la misiunea ei.
Mărturiile erau deosebit de mişcătoare. Un bărbat care lucra la o gară mare s-a lăsat de băut, o fată săracă ce scăpase de comunism s-a convertit ascultând Evanghelia la Colne, o asistentă care se auto-îndreptăţea a fost salvată din făţărnicia şi ruşinea ei - toate acestea erau mărturii ale adevărului Evangheliei lui Isus Hristos şi ale ascultării servilor Lui care mergeau pe la drumuri şi garduri. Slavă lui Dumnezeu!
După-amiaza aceea s-a dovedit a fi un timp de cercetare a inimii, când fratele Kuhn a vorbit despre restaurare. La încheierea întâlnirii aui fost multe cereri de iertare printre sfinţi şi toţi au fost atraşi imai aproape de Mântuitor. Cântecele lui Wesley - *Would Jesus Have the Sinner Die? (Ar vrea Isus să moară păcătosul?)* şii *Come over into Canaan Land (Vino în ţara Canaan)* erau *o* binecuvântare în ele însele. Mesajul fratelui Mirell Sabine de luni dimineaţa a fost de asemenea un cuvânt de care era mare nevoie, despre „A lucra pentru Dumnezeu", care pleda pentru lucrarea agresivă şi înţeleaptă.
în acea seară Norman Grubb a vorbit despre creşterea şi lucrarea Cruciadei de Evanghelizare Internaţională. Povestea trimiterii unui număr din ce în ce mai mare de misionari în zeci de teritorii neevanghelizate este inspiratoare. Dar relatarea creşterii acestei misiuni agresive este uimitoare. Doi fraţi de-ai noştri au povestit despre chemarea lor de a fi misionari în America de Sud. Ei speră să meargă cât mai repede şi cer ca fraţii să se roage pentru ei.
Marţi dimineaţa, fratele Kuhn a avut un mesaj foarte adânc despre sfinţenie, în care a criticat aspru învăţătura doctorului CI. Scofield despre sfinţenie din Biblia sa Scofield. A fost un

mesaj folositor şi a reprezentat o binecuvântare pentru toţi. A fost, cu adevărat, o conferinţă minunată![3]

BURNLEY, **1936**

Echipa de evanghelizare itinerantă a lui Maynard James, Randolph Murray, Len Ravenhill, John Dyson, George Brayshaw şi George Deakin a ajuns în Bumley în luna august a anului 1936 pentru a începe câteva săptămâni de evanghelizare. Un scriitor a spus că „interesul era atât de mare, încât s-a decis să se formeze o ramură permanentă a lucrării, care să devină o nouă biserică."[4] Liderii au găsit o clădire goală pe strada Eastgate care odinioară fusese o sală de box, situată pe malul canalului oraşului. în luna octombrie, după ce a fost achiziţionată clădirea şi după ce s-au făcut reparaţiile şi schimbările necesare, aceasta a devenit Burnley Calvary Hali.
Leonard a fost considerat evanghelistul fondator al noii biserici. El a fost asistat de

pastorii John Dyson şi George Brayshaw. Ravenhill a slujit ca pastor interimar din 1936 până în luna iunie a anului următor. Nu se cunosc multe lucruri despre lucrarea lui de acolo, decât că şi-a continuat lucrările sale obişnuite - de rugăciune, de predicare şi de evanghelizare - cu pasiune şi cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Ravenhill a slujit biserica Burnley pentru a doua oară la începutul anilor 1940.
In august 1936, în Burnley a avut loc o vindecare extraordinară, confirmată. Harriett Roberts nu fusese în stare să îşi folosească vocea timp de trei ani deoarece era bolnavă; nu putea vorbi deloc. Roberts însăşi povesteşte:
Timp de mai bine de trei ani nu am putut vorbi, ca rezultat al unei boli grave, şi am fost complet mută. Evangheliştii itineranţi conduceau o campanie într-un cort, în piaţa de vite din Burnley. în acea seară m-au uns cu untdelemn în numele lui Isus. M-am încrezut în Dumnezeu pentru vindecare şi El a

[3] *The Flame* (Flacăra), noiembrie-decembrie, 1936, pag. 10-11.
[4] Biserica Calvary Holiness, Burnley, *Inauguration of the* (Inaugurarea bisericii), consemnări oficiale, publicate în 1956

Church

făcut-o. Nu a avut loc o schimbare imediată în privinţa vocii mele, dar dis-de-dimineaţă, în ziua următoare, m-am trezit şi am simţit cum mi s-a ridicat din piept o greutate. Atunci mi-am recăpătat vo<!ea. Din acea zi până acum vocea mea a fost clară şi puternică.[5]
Leonard a scris din Burnley un articol despre progresul şi provocările lucrării de acolo, care a fost publicat în *The Flame:*
A fost o călătorie bine petrecută
Aşa spune Anne Ross Cundell Cousin în imnul ei fără egal, *ImmanueVs Land (Tara lui Emanuel).* O călătorie bine petrecută în lupta creştină, bineînţeles, pe calea spre Cetatea Cerească, aşa cum spune Bunyan. Critici fireşti, descurajări întunecate, îndemnuri dulci de a face rău, privilegii profitabile, interziceri dureroase, încercări, necazuri, batjocuri şi ocări - acestea şi o mulţime de alte măguliri încearcă să îl întoarcă pe călător de la calea îngustă. De cealaltă parte, felicitările încurajatoare vor căuta să îl facă nefolositor în slujba Regelui etern. Dar cu toţi aceşti duşmani prădători care se află pe calea călătorului serios, răsplata finală va fi, aşa cum spune autorul de imnuri, următoarea: „Doar un zâmbet de la Mântuitorul meu va fi slavă pentru mine."
Burnley-ul degenerat
Un ziar local a întrebat în urmă cu câteva zile de ce bisericile protestante din acest oraş au rămas părăsite în timp ce romano-catolicii trebuie să construiască biserici pentru a-i adăposti pe închinători. Poţi răspunde la întrebare? Observatorul superficial, neinteresat de religie, zâmbeşte batjocoritor, pe ascuns, când îl vede pe diavol că se laudă cu faptul că strânge masele de oameni şi că le rătăceşte, împreună cu religiile moderne ca universalismul, ştiinţa creştină, martorii lui Iehova şi mormonii. Un succes de temut! Buruienile se împrăştie şi

Man on Fire: The story of Maynard James (Un om în flăcări: istoria lui Maynard James), pag. 53, 54.

grădina multor inimi tinere şi cinstite este poluată rapid de neghina duşmanului aici, în acest oraş foarte nevoiaş.
Dar steagul alb al sfinţeniei a fost înfipt ca rezultat al suflării măreţului Duh Sfânt asupra efortului unui grup de tineri care au predat totul la picioarele Celui Crucificat. Mulţi cunosc Burnley-ul din pricina industriei de aici. Dar ştiţi unde se situează acest loc din punct de vedere spiritual? Nu este departe de Sodoma!
Burnley, renumit pentru pastile, are nevoie disperată de Evanghelie, care este singurul remediu sigur. Sământa, care este Cuvântul lui Dumnezeu, a fost semănată cu răbdare şi cu credinţă şi duşmanii sunt totdeauna aproape. îi auzim şi îi vedem în fiecare zi gata să fure sământa preţioasă. Fie ca Duhul Sfânt să lucreze în aceşti oameni dorinţa, sfânta ambiţie şi

scopul de a fi neclintiţi şi de nestrămutat chiar şi în mijlocul unui neam stricat şi pervertit. Suntem siguri că ei vor arăta în faţa unei lumi pe moarte frumuseţea unei vieţi sfinţite, nu putrede, ci consumate şi care dăinuie pentru gloria Lui. Ultimele săptămâni din campania cu cortul au fost dovada foamei acestor oameni scumpi după lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Mulţimile au fost, cu adevărat, martire, îndurând cu mult curaj seară de seară vânturile semiarctice care au vuit în jurul pieţii de vite şi au stat cu noi în aer liber cu o râvnă pe care era frumos să o priveşti în aceste zile de prăbuşire spirituală.
Acum suntem adăpostiţi, din fericire, într-o sală spaţioasă, cu o capacitate de cinci sute de locuri, dar mai există spaţiu pentru încă o sută de scaune. Congregaţiile sunt bune şi sunt o pricină de uimire pentru mulţi. Avem parte de un timp minunat iarna aceasta. Lucrarea va creşte şi mai mult şi vom împrăştia rândurile diavolului. Promisiunea este sigură şi puterea Stăpânului nostru este nesfârşită.
Dacă, pentru o vreme, te opreşti şi meditezi la bunătatea Domnului, vei realiza faptul că ea este, aşa cum a spus Cousin, „o călătorie bine petrecută". Dumnezeu ne-a binecuvântat alegându-ne să lucrăm pentru El. Nu suntem fanatici, nu urmărim cu înverşunare să ne facem un nume şi o mişcare, dar suntem extrem de îndrăgostiţi de Domnul Isus şi suntem geloşi pentru Numele Lui ca El să poarte război împotriva oricărei forme de păcat şi, cu ajutorul Dumnezeului nostru, să clădim avanposturi în împărăţia Regelui Isus.

Căpetenia mântuirii noastre este Domnul Isus. Trebuie să ne mobilizăm imediat, pentru că nu este promis niciun armistiţiu, iar duşmanul nostru este necruţător. Dar noi ne luptăm având o răsplată sigură a biruinţei. Aici intervine C.T. Studd cu cântecul său:
Biserica lui Dumnezeu ne cheamă; Deci, nu fi leneş în îndatorirea ta, Căci nu poţi să lupţi lupta cea bună In timp ce stai întins pe spate.
Vă rog, amintiţi-vă de acest lucru duminica viitoare, dimineaţa, la primul ceas de rugăciune. Avem un grup de tineri care, pe orice vreme, merge cu bicicleta aproape treizeci de kilometri să se roage. Dumnezeu să vă binecuvânteze eforturile.
- Pastorul Leonard Ravenhill
BARNSLEY, **1938**
In 1935, a fost stabilită o evanghelizare în Barnsley, condusă de Maynard James şi de echipa lui, acest fapt având ca rezultat înfiinţarea unei noi biserici. Trei ani mai târziu, Leonard a lucrat în Barnsley ca evanghelist şi ca pastor pentru scurt timp. în ediţia de vară a revistei *The Flame (Flacăra),* consemnările şi ştirile spuneau despre lucrarea scurtă a lui Leonard de acolo:
Adunarea din Barnsley şi-a luat recent râmas-bun de la pastorul ei iubit, Crossley Griffîths, care a plecat la Londra pentru studii teologice. Fratele Leonard Ravenhill a fost trimis pastor aici şi deja a experimentat binecuvântări speciale atât în serviciile din biserici, cât şi în cele din aer liber. întâlnirea de rugăciune de la 7:30 de duminica dimineaţa înfloreşte, participând peste treizeci de persoane, iar la întâlnirile de seara vin din ce în ce mai mulţi oameni. Priveliştea acestor suflete preţioase îi înviorează atât pe pastor, cât şi pe membri.[6]
[6] *The Flame* (Flacăra), iulie-august, 1938, pag. 13.

ANII DE RĂZBOI
Izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial din anul 1939 a adus o nouă perspectivă şi schimbări asupra lucrării bisericilor Calvary Holiness, aşa cum a făcut pentru întreaga Mare Britanic în timp ce războiul a adus schimbări necesare pentru diferite aspecte ale misiunii şi ale conferinţelor anuale, lucrarea de evanghelizare şi de predicare a continuat atât cât s-a putut. In acea perioadă au fost ţinute multe întâlniri speciale de rugăciune pe tot întinsul Insulelor Britanice şi războiul a determinat Mişcarea Holiness şi bisericile acesteia să privească în special la problemele sale.
în luna octombrie, au mutat conferinţa anuală de la Bradford la Manchester. Aceasta a fost prima conferinţă CHC de la începutul războiului. La acea vreme, liderii au spus: „Suntem

încrezători în biruinţă şi într-o roadă care va rămâne. ‚Mai bine ca niciodată' este mottoul nostru. Prin harul lui Dumnezeu, aşa va fi."[7] Totuşi, evangheliştii au lucrat mai departe, în ciuda apăsării crizei naţionale. Mai târziu, Leonard şi-a amintit experienţa echipei lui, când se afla într-o zonă atacată:

Obişnuiam să le spun băieţilor: „Să ne rugăm acum. Ştiţi că nemţii vor fi aici înainte de ora 2, aşa că haideţi să ne rugăm, băieţi." Şi ne rugam în fiecare seară în timp ce nemţii veneau în jur de ora 2 dimineaţa şi sirenele sunau. Trebuia să părăsim clădirea şi ne târâm la umbra pereţilor ca obuzul să nu ne urmărească.

în mintea lui Leonard şi a colegilor lui existau diferite perspective despre etica creştină privitoare la implicarea unui creştin în război, în special la pacifismul creştin. Ar trebui să fie implicat în război un creştin? Părerea dominantă a majorităţii liderilor era îmbrăţişarea pacifismului, faptul că un creştin nu trebuie să se lupte sau să susţină războiul în vreun fel. Unii dintre liderii CHC considerau că războiul era îndreptăţit atunci când se opunea agresiunii răului dintre naţiuni, dar că un creştin nu trebuia

[7] Ibid, noiembrie-decembrie, 1939, n.p.

să pună mâna pe armă în luptă. Dintre liderii lor principali, Ravenhill a avut opiniile cele mai pacifiste, opunându-se vreunei implicări în război. De-a lungul anilor, predicarea lui a reflectat acest sentiment. Chiar dacă era pacifist, Leonard se ruga cu putere, în mod real, pentru poporul său care trecea prin război. El a spus:

îmi amintesc când a venit bombardamentul asupra Angliei şi loveau peste tot. Una dintre măreţele imagini ale celui de-al Doilea Război Mondial era crucea din vârful catedralei Sf. Pavel, cu nori înfricoşători în jurul ei şi foc peste tot - dar nu au lovit niciodată casa lui Dumnezeu din acel oraş.

Lucrarea de predicare a lui Leonard a continuat în diverse locuri în acei ani, în timp ce întâlnirile lui atrăgeau mulţimi mari, un mare număr de convertiţi dedicându-se lucrării creştine şi slujind pe câmpuri de misiune din toată lumea.

SHEFFIELD **1939**

Perioada în care Ravenhill a lucrat în Barnsley a fost scurtă, deoarece el se afla acolo temporar, până când putea veni un pastor permanent. înainte de a veni toamna, Leonard a fost trimis la Sheffield ca pastor interimar. Biserica aceea experimenta deja lucrarea harului divin înainte să ajungă Leonard. Biserica din Sheffield avea o nouă clădire chiar în inima oraşului. Consemnarea făcută de revista *The Flame (Flacăra)* în ediţia noiembrie-decembrie a fost scurtă, dar încurajatoare:

Noua biserică din Sheffield experimentează vremuri de înviorare din pricina prezenţei Domnului. Fratele Ravenhill, care acum se ocupă de lucrare, vorbeşte despre un val constant de căutători serioşi şi despre un duh de pasiune printre credincioşi. Cel puţin trei autobuze cu oameni din Sheffield aşteaptă să călătorească spre conferinţa din Bradford, pentru marea adunare din capela Horton Lane sâmbătă, 29 octombrie.

Asupra bisericii este un duh rugăciune şi de evanghelizare agresivă, şi un duh dulce de unitate îmbibă atmosfera din întâlniri. Recent, pastorul Ravenhill a primit mai multe persoane ca membre ale acestei biserici, după care au fost ordinaţi ca

diaconi şapte bărbaţi evlavioşi - o ocazie cu adevărat sacră şi memorabilă! Rugaţi-vă în continuare pentru Sheffield!

în Sheffield, în zilele de luni şi miercuri Leonard şi alţi bărbaţi mergeau pe străzi pentru a vorbi despre Hristos şi altora. Ei au văzut că oamenii erau deschişi să vorbească despre probleme spirituale şi, de multe ori, erau dornici să asculte. Sâmbăta seara, lângă piaţa Sheaf, cu miros de frunze de varză şi de ceapă verde, spuneau vânătorilor de averi despre „darul fără plată" pe care îl poate avea oricine. împărţeau literatură creştină, vorbind tuturor celor care ascultau, mulţimile de oameni adunându-

se pentru un scurt mesaj. Leonard a scris atunci despre Sheffield: „Jumătate de milion de suflete din acest oraş par neatinse. Oh, să vină o trezire de la Duhul Sfânt! în bunătatea Lui, Domnul ne dă suflete pentru mijlocirea şi strădaniile noastre unite."
în oraşul Sale, în vara anului 1940, pastorul de acolo a scris CHC-ului despre misiunea din acel loc:
Dumnezeu ne binecuvântează din belşug în Sale. Puterea Sa minunată este simţită în toate serviciile şi în aceste zile periculoase noi rămânem în El. Participarea din timpul săptămânii se menţine constantă, dar fluctuează în ziua Domnului. La studiile biblice de duminica după-amiaza participă mulţi, iar lecţiile despre sfinţire sunt foarte apreciate.
în ediţia de iarnă a revistei *The Flame (Flacăra)* a fost redat rezumatul întregii lucrări:
O scurtă trecere în revistă a ultimelor şase luni în CHC ne face să îi dăm multă slavă lui Dumnezeu şi ne încurajează să înaintăm cu stăruinţă în viitor. Misiunile din Sheffield şi Hebden Bridge au fost martore la scene de triumf glorios pentru Dumnezeu şi au rezultat în două noi centre care s-au ridicat în Yorkshire. Sute de suflete preţioase au venit la cruce pentru mântuire şi trupurile bolnave au fost şi ele atinse de Vindecătorul divin. Un alt motiv de mulţumire a fost modul în

[8] Ibid, noiembrie-decembrie, 1938, pag. 12.
[9] Ibid, septembrie-octombrie, 1940, pag. 14.

care Domnul a plătit toată datoria acumulată de Forward Work şi a trimis bani pentru a împinge lupta pentru sfinţenie înspre noi teritorii. Ne înălţăm propriul nostru Ebenezer.[10]
Evangheliştii au deschis noi misiuni în trei oraşe imediat după conferinţa de Paşte din anul 1940. După campania din Sale, şi-au montat cortul lor mare în Stalybridge, lângă Manchester. Au lucrat trei săptămâni în această zonă dificilă, văzând peste o sută de oameni care îl căutau cu adevărat pe Mântuitorul. De acolo au plecat la Hazel Grove lângă Stockport, unde au găsit „terenul pregătit de ani de rugăciune răbdătoare şi de strădaniile câtorva sfinţi.""
Această zonă a fost considerată de Wesley a fi una dintre cele mai greu accesibile din Anglia secolului al XVIII-lea. Dar predicatorii CHC au văzut congregaţii mari cu un simţ clar al prezenţei lui Dumnezeu. Presentimentul lor atunci când au părăsit Hazel Grove era foarte promiţător:
Sunt toate şansele să se înfiinţeze o lucrare bună, ca rezultat al campaniei. Slavă lui Dumnezeu. Sfinţilor care s-au rugat pentru noi le spunem un mare „mulţumesc" pentru
12 '
mijlocirea lor plină de credincioşie pentru Hazel Grove.
Iarna anului 1940 i-a găsit pe Ravenhill şi pe Maynard James în Edinburgh, Scoţia, vorbind la misiunea Faith, unde un fost lector de la Cliff, domnul D.W. Lambert, era acum director. Au mers apoi în Perth pentru o misiune de predicare; acolo vremea a împiedicat lucrarea şi a adus şi boală. Prin toate acestea, ei îl vedeau totuşi pe Domnul la lucru:
în timpul misiunii recente a fraţilor James şi Ravenhill, zăpada, ceaţa, gheaţa şi frigul pătrunzător au conspirat, împreună cu o epidemie de gripă, să reducă numărul celor ce participau la întâlniri. Chiar şi evangheliştii aveau febră, dar au fost susţinuţi de rugăciunile celorlalţi.
Ibid.
io
[11] Ibid.
[12] Ibid.

Domnul a venit cu putere în timpul serviciilor divine. Biserica din Perth ştie ce înseamnă rugăciunea şi dăruirea sacrificială. Domnul continuă să îi binecuvânteze pe ei şi pe pastorul lor, Peter Connolly.[13]

BATH, **1940**

După ce a slujit ca lucrător interimar la Burnley a doua oară, la începutul anilor 1940,

Leonard a plecat la Bath să păstorească biserica Holiness Church şi a rămas acolo cel puţin până în 1946. Nu se cunosc multe lucruri despre lucrarea lui Ravenhill din Bath, cu excepţia faptului că a continuat să fie pastor şi evanghelist. El ţinea întâlniri în aer liber joia şi sâmbăta după-amiază, în timp ce mulţi soldaţi se perindau prin oraş, inclusiv polonezi, americani şi trupe franceze. Leonard a fost arestat de mai multe ori pentru că a deranjat publicul blocând traficul, din pricina mulţimilor de oameni care ascultau predica. De asemenea, în întâlnirile de pe străzile din Bath, Leonard a auzit pentru prima dată un om spunând atunci când îşi depunea mărturia: „Un om care are o experienţă nu este niciodată la mila unui om care are un argument." Acesta a devenit unul dintre gândurile sale favorite cu privire la experienţa creştină.
Odată, Leonard i-a văzut pe câţiva membri ai familiei regale care vizitau oraşul Bath, şi Dumnezeu i-a vorbit prin această experienţă:
Odată, când ne aflam în Bath, le-am văzut pe prinţesele Angliei acolo. Nu ştiam cine sunt, dar mai târziu am aflat din ziar că erau prinţesa Elizabeth, care acum este regină, şi sora ei, prinţesa Margaret. Nu era nimeni acolo; nu era nicio recepţie regală şi nici măcar primarul; au coborât din Rolls Royce şi au trecut pe lângă mine, la aproximativ trei metri. Atunci nu am ştiut cine sunt, dar mergeau cu o aşa demnitate şi autoritate, încât mi-am dat seama că sunt diferite. Atunci m-am gândit că aşa trebuie să umblăm prin. această lume, ca fii ai lui Dumnezeu.
[13] *The Flame* (Flacăra), martie-aprilie, 1940, pag. 9.

Paul James, evaluând diferitele daruri în lucrare ale celor patru lideri CHC, se pare că îi descrie cu acurateţe: „Putem spune, probabil, că Leonard şi Maynard erau profeţi şi evanghelişti, Jack [Ford] era învăţător şi Clifford [Filer] era pastor. Bineînţeles, etichetările simplifică prea mult lucrurile şi există deseori o încrucişare a lor în practică."[14]
Lucrarea pastorală a lui Ravenhill a experimentat binecuvântarea lui Dumnezeu în toate felurile. Sub supravegherea lui pastorală, păcătoşii erau convertiţi, credincioşii au crescut în har, întâlnirile de rugăciune au înflorit în mod special şi bisericile s-au mărit.
In ceea ce priveşte păstorirea, Leonard a exprimat câţiva ani mai târziu ce avea în inimă:
Apostolul Pavel a spus că faptul că trupul său a fost bătut, experienţele brutale din închisoare şi împotrivirea totală faţă de omul nostru exterior erau ca nimic - „grija faţă de biserici" era cea care cântărea greu pentru el. Aşa este şi cu noi.
Ravenhill a fost folosit mult de Domnul în partea de nord a Angliei timp de peste şaisprezece ani ca un păstor credincios. Dar lucrarea pastorală era doar una temporară şi secundară pentru el. în ultimă instanţă, evanghelizarea a fost chemarea principală a lui Ravenhill şi aceasta avea să reprezinte impactul său cel mai mare asupra împărăţiei lui Dumnezeu.
[14] *A Man on Fire: The Story of Maynard James* (Un om în flăcări: istoria lui Maynard James), pag. 104.

MISIUNILE CALVARY HOLINEss
Vino ca focul şi curăţă inimile noastre
Cu o flacără a sacrificiului;
Fie ca întregul nostru suflet să fie o jertfa
Numelui Răscumpărătorului nostru.
ANDREW REED
Biserica era odată o barcă a vieţii care îi salva pe cei care piereau, dar acum este un vas de croazieră care îi recrutează pe cei promiţători.
Misiunile străine i-au preocupat întotdeauna pe liderii bisericilor Calvary. IHM a fost implicată în misiuni înainte de formarea CHC sub îndrumarea lui Maynard James şi a lui Ravenhill.
Problema legată de misiunile organizate cu care se confruntau acum era faptul că

mişcarea Calvary Holiness era prea mică pentru a avea propria ei organizaţie misionară întreagă. Aveau nevoie de ajutor din exterior, iar James şi Ravenhill l-au cerut cruciadei Worldwide Evangelization, condusă de Norman Grubb. Misiunea Worldwide Evangelization Crusade (WEC) a devenit imediat agenţia care îi trimitea, iar în 1935 a fost înfiinţată societatea misionară Calvary Holiness. Paul James a descris astfel această relaţie: „Noua mişcare îşi menţinea propria identitate, dar cu susţinerea şi suportul organizaţiei mai mari."[1]
Patru candidaţi misionari s-au oferit imediat pentru misiunile străine. Clifford Filer şi logodnica lui, Elenor Gregory, împreună cu George Thomas şi Edith Moore, logodnica lui, au fost acceptaţi ca primii misionari ai CHC. Mărturia lui Filer cu privire la chemarea lui Dumnezeu la misiune a fost consemnată în revista *Flacăra:*

[1] *A Mart on Fire: The Story of Maynard James* (Un om în flăcări: istoria lui Maynard James), pag. 104.

De la groapa de cărbune pe câmpul de misiune

Când eram un băiat miner, Dumnezeu mi-a vorbit despre lucrarea misionară. Citeam într-o atitudine de rugăciune o carte despre viaţa lui Hudson Taylor, *The Growth of a Soul {Creşterea unui suflet),* şi a urmat provocarea din partea lui Dumnezeu: „Vei merge?" Frica mi-a paralizat inima şi mi-a amorţit creierul. De aceea, la momentul acela nu am putut răspunde.
Dar scena s-a schimbat acum. Groapa cu cărbune a făcut loc amvonului. Dumnezeu m-a chemat la o lucrare full-time. El nu îi alege întotdeauna pe cei străluciţi şi pe cei mai buni. Ia pietre şi din ele ridică nişte copii ai lui Avraam. Acesta a fost şi cazul meu.
Luni de zile inima mea a fost atrasă de câmpul de misiune. Apoi, în timpul conferinţei din Bradford, a venit punctul culminant. Dumnezeu a vorbit din nou. După multă rugăciune, I-am spus „da" lui Dumnezeu şi El a adresat inimii mele Isaia 54:3 şi prima parte din versetul 9, capitolul 6 al aceleiaşi cărţi. Chemarea a venit ca o constrângere a Duhului Sfânt care nu poate fi exprimată în cuvinte. Vai de mine dacă nu ascult! Sufletul meu este atras înspre indienii din America de Sud. Nevoia lor este mare, iar instrumentul care merge este slab. Dar Dumnezeu poate.[2]
T.A. Noble a scris despre aceşti creştini căliţi care au fost trimişi să ducă Evanghelia până la marginile pământului:
în aprilie 1937, Filer şi Thomas au navigat până în Columbia, iar mai târziu i-a urmat şi Elenor Gregory. După un timp de pregătire la sediul WEC din Bogota, au pornit spre Santa Marta în martie 1938 pentru a înfiinţa primul câmp de misiune CHC. în 1939 i-au urmat Edith Moore şi Annie Noble.[3]
Ravenhill a scris din Oldham, unde slujea la acel moment, cu privire la bucuria de a-L vedea pe Dumnezeu că trimite lucrători în câmpurile de seceriş ale lumii:
Misiunile Calvary Holiness

[2] *The Flame* (Flacăra), nedatată.
[3] *Calledto Be Saints* (Chemaţi să fiţi sfinţi), pag. 121-122.

Este o bucurie negrăită pentru noi să ştim că Dumnezeu cheamă bărbaţi şi femei din biserica Calvary Holiness să lucreze pentru El într-un câmp din afară. Chiar dacă suntem tineri, ca mişcare, simţim că Duhul Sfânt ne constrânge aşa cum a făcut-o în satul acela de moravieni din Hernhut, în anii 1730, să ne întindem mâinile spre cele mai îndepărtate hotare ale pământului într-o încercare disperată de a ajunge la păgâni înainte de a veni Isus.
Cine va veni în ajutorul Domnului împotriva celor puternici? Dacă Domnul vă spune să îi susţineţi pe aceşti tineri în misiunea lor, trimiteţi, vă rog, toate donaţiile şi cereţi cutii pentru acestea Secretariatului nostru de Misiune Externă.
- Rev. L. Ravenhill, Tabernacolul Holiness,
strada Manchester, Oldham, Lancs.

LUCRAREA ÎN WALES

Nu se cunosc multe lucruri despre lucrarea de predicare a trekkerilor din Wales de-a lungul anilor. Leonard a predicat peste graniţă, printre galezi, la intervale regulate, în anii 1930 şi 1940. A predicat de mai multe ori în Cardiff şi la Cross Gates, Newport, şi în văi. Unii creştini galezi au avut mai multe amintiri legate de lucrarea de predicare a lui Leonard în diferite locuri.

în 1932 a petrecut o după-amiază cu maiorul Russell pe dealurile din Wales. Maiorul fusese mâna dreaptă a lui William Booth în Armata Salvării. La vremea aceea, Russell era în vârstă de optzeci de ani. Ochii bătrânului străluceau în timp ce îi povestea lui Ravenhill, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, lucrările minunate ale lui Dumnezeu în zilele în care misiunea Armatei Salvării devenea puternică. Era o vreme când majoritatea grupurilor lor aveau patru-cinci ore de întâlniri de rugăciune în fiecare sâmbătă seara. Inima lui Leonard era încântată să fie cu predicatorul veteran, luptătorul în rugăciune.

într-un oraş mai mic din Wales avea loc o lucrare a Duhului Sfânt sub predicarea lui Leonard care începuse să atingă întreaga zonă. La acea vreme, o doamnă în vârstă spunea următoarele: „Cu

The Flame (Flacăra), nedatată.

adevărat, Dumnezeu vine să ne viziteze din nou, la fel ca în 1904!", referindu-se la Trezirea din Ţara Galilor, din anii 1904-1905. Aceasta a fost, cu siguranţă, o exagerare entuziastă, deoarece nu a existat vreo trezire la scară largă, ci mai degrabă o revărsare reală a Duhului Sfânt doar în acea zonă.

La mijlocul anilor '40, curând după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Leonard a mers în satul Aberaman în sudul Ţării Galilor pentru câteva zile de predicare şi de evanghelizare. I s-au alăturat şi Glyn Thomas, dăruitul predicator orb, şi George Deakin. Dumnezeu lucra în mod special acolo printre tineri, în timpul anilor de după război.

Când Leonard a fost invitat să vină la întâlnirea tinerilor din biserica locală, a replicat foarte serios:

-Nu mă interesează o campanie publicitară.

-Va fi o întâlnire de rugăciune, i-au răspuns ei.

-Cât timp se vor ruga? Zece minute? a întrebat Len.

-Nu, au spus ei, va fi o noapte de rugăciune.

-Ei bine, atunci mă interesează; nu am fost la nicio întâlnire de rugăciune a tinerilor la care să se roage toată noaptea.

Leonard şi George Deakin au fost la noaptea de rugăciune, care a durat până la 7:30 duminică dimineaţa. George, fiind foarte mişcat de noaptea de rugăciune, a vorbit la serviciul divin din biserică dimineaţa, iar Leonard seara.

în clădirea bisericii fusese odinioară un club, deci nu arăta ca o biserică. Leonard a spus că vroia să ţină un serviciu divin în aer liber, pe străzi: „Vom predica pe străzi în fiecare seară, atâta timp cât suntem aici."

în fiecare seară se strângeau în jur de patruzeci de tineri pentru a cânta, iar apoi George, Glyn sau Leonard predicau. Len începea să predice pe străzi la ora 22, când se închideau barurile şi cluburile. Nu a trecut mult timp şi poliţia a trebuit să împrăştie mulţimile de pe străzi pentru a putea circula maşinile.

în Ţara Galilor, Leonard avea reputaţia de pastor elocvent şi înflăcărat. Predicile lui despre sfinţenie din fiecare seară îi înfuriau atât de tare pe beţivi, încât uneori doreau

să îl omoare. A predicat în Aberaman în fiecare seară timp de o săptămână.

Des Evans, pastorul bisericii Bethesda din Fort Worth, Texas, începând cu anul 1976, era un adolescent galez care trăia în Aberaman atunci când a venit Leonard pentru prima dată acolo. Acea săptămână a fost un moment hotărâtor pentru Evans, influenţându-i mult planurile de viaţă şi de viitor. Şi astăzi Evans îşi aminteşte detaliat şi viu despre Leonard şi influenţa sa asupra lui:
Leonard a venit în satul meu, Aberaman, atunci când eram tânăr. Era sclipitor, fiind foarte versat în chestiunile vremii respective, atât în domeniul artei, cât şi în domeniul politicii. Era foarte citit, dar elocvenţa cuvintelor şi pasiunea inimii sale erau ceea ce îi atrăgeau pe oameni să îl asculte.
Mai târziu m-am mutat la Londra ca student şi Leonard predica încă în multe locuri. După ce m-am întors din Londra în Ţara Galilor, Leonard vorbea acolo şi eu am mers să îl ascult. Nu voi uita niciodată ce a vorbit — despre profetul Ilie pe muntele Cârmei, despre confruntarea profetului cu profeţii lui Baal, unde Ilie proclama şi demonstra că Iehova este Dumnezeu, chemând focul lui Dumnezeu.
Am pierdut legătura cu Leonard după ce m-am mutat în sudul Pacificului şi el a venit în Statele Unite. Abia după ce m-am mutat în Texas, mulţi ani mai târziu, în 1976, m-am întâlnit din nou cu el. A predicat pentru mine aici, în biserica noastră, şi au fost ocazii în care l-am vizitat şi m-am rugat cu el în casa lui din estul Texasului.
Nu ai putea să asculţi pasiunea lui Ravenhill pentru sfinţenie sau pentru măreţia lui Dumnezeu fără să fii mult influenţat. Nu poţi observa felul în care a trăit şi intensitatea propriei lui inimi fără să fii atins de acest om. îl iubesc şi îl admir mult pe Leonard.
Ravenhill a iubit mult biserica şi a dorit ca ea să fie, cu adevărat, ceea ce trebuie să fie. Paradoxul unei lucrări profetice a fost slujba lui. Ceea ce predici şi lucrul după care tânjeşti, chiar dacă nu îl vezi cu ochii tăi, nu micşorează lucrul despre care ştii că e divin. Chiar dacă Leonard nu a trăit să vadă o trezire larg răspândită, nu era îndrăgostit atât de mult de trezire cât de Răscumpărător. Oamenii pasionali, chiar dacă sunt dezamăgiţi de ceea ce arată biserica, îşi au încă speranţa în Domnul. Chiar dacă nu a văzut întâmplându-se toate lucrurile

pe care le avea pe inimă, ţinta lui era întotdeauna însuşi Dumnezeu.
Leonard era o persoană intimidantă din pricina felului său de vorbire. Era foarte elocvent şi avea un control extraordinar asupra limbii engleze. Era expert în folosirea cuvintelor, cu siguranţă, dar nu doar modul în care întrebuinţa cuvintele a făcut ca el să fie influent printre oameni, ci şi perspectiva sa asupra lucrurilor în lumina sfinţeniei lui Dumnezeu. Era un om care L-a atins în mod evident pe Dumnezeu şi care zărise ceva din măreţia tronului. Nu era niciodată flecar sau neglijent în conversaţiile lui. Indiferent de ce gândeau oamenii despre Ravenhill, au ştiut, cu siguranţă, ce perspectivă avea.
Existau daruri ale lui Dumnezeu care l-au făcut pe Leonard diferit şi unic faţă de ceilalţi predicatori. Dumnezeu a pus ceva unic în acest om care l-a făcut precum Ioan Botezătorul pentru biserica din zilele sale. Cred că Leonard a fost un dar pentru biserica din Marea Britanie şi din America. Felul în care mulţi au răspuns lui Ioan Botezătorul a fost modul în care i-au răspuns lui Leonard. Mulţi dintre ei au urât ceea ce spunea, dar nu au putut ridica vreun deget acuzator pentru a condamna felul în care a trăit. A fost fie iubit, fie urât, şi nu puteai fi neutru în privinţa lui. Din pricina autorităţii cu care vorbea, nimeni nu putea să nege ce zicea, deoarece spunea adevărul. El spunea adevărul deoarece îl credea şi îl spunea pentru că îl trăia.
Când îl ascultai pe Leonard predicând, trebuia să te hotărăşti dacă vrei mai mult din Domnul şi dacă vrei să trăieşti o viaţă împuternicită de Duhul Sfânt sau dacă vrei să fii indiferent şi să spui: „Mă mulţumesc să trăiesc o viaţă obişnuită." Leonard nu îi lăsa pe cei din jurul său să îşi permită luxul de a trăi o viaţă delăsătoare. Trebuia să iei o decizie. Cred că mesajul lui Leonard era inconfortabil pentru majoritatea oamenilor deoarece el trăia şi predica în timpul

unei perioade de tranziţie, unde biserica era preocupată mai mult să se simtă confortabil.
Cum ar trebui tinerii predicatori să caute să fie ca Leonard Ravenhill? în primul rând, şi cel mai important, trebuie să fie învăţăcei şi să îşi dezvolte o viaţă devoţională. Dar trăim într-o vreme în care programele sunt mai importante decât rugăciunea. Astăzi, ceea ce poate face şi spune omul este mai important decât ce poate face şi spune Dumnezeu. Oamenii trebuie să

caute să fie ca el având o pasiune pentru relaţia lor cu Domnul, aşa cum avea Leonard.
Dar nu încercaţi să îl copiaţi - niciun om nu îl poate copia pe Leonard, la fel cum niciun pictor nu îl poate copia pe Michelangelo. Ceea ce a fost Leonard şi ceea ce avea el era un dar de la Domnul. încă onorez amintirea lui, dar încercarea de a-1 copia nu ar avea izbândă, deoarece o copie nu e niciodată la fel de bună ca originalul. Dar putem avea dorinţa lui de a-L cunoaşte, de a-L iubi şi de a-L sluji pe Dumnezeu.
în secolul al XXI-lea, mesajul lui Leonard încă poate avea un impact real. Dacă Biblia este adevărată, dacă există un cer de câştigat şi un iad de ocolit şi dacă Isus Hristos Se întoarce, atunci nu mai există niciun alt mesaj pentru vreo altă generaţie. Dacă eternitatea este reală şi crucea este o ispăşire reală pentru păcat, şi nu doar o reacţie negativă faţă de un rabin deziluzionat, atunci biserica şi lumea încă au nevoie de adevărul pe care l-a predicat Leonard.[5]
în martie 1951, la conferinţa anuală de Paşte din Oldham, bine-cunoscutul evanghelist James A. Stewart, directorul Campaniilor Evanghelistice Europene, a fost unul dintre predicatorii principali. Stewart experimentase înviorări autentice în Europa, în diferite ţări, în timpul lucrării sale din ultimii ani. Ravenhill şi Stewart se cunoşteau bine şi, mai târziu, urmau să predice împreună la conferinţe din toată America.

1956 - O FUZIUNE INTERNAŢIONALĂ A BISERICII

In anul 1950, CHC a ajuns la o răscruce în ceea ce privea viitorul ei. Existaseră numeroase provocări, încercări şi greutăţi pe care le înfruntase mişcarea, inclusiv presiuni financiare, schimbări interne şi direcţii noi printre liderii mişcării. După şaisprezece ani roditori, providenţa lui Dumnezeu a făcut ca mişcarea Calvary să fie pusă în faţa unei decizii permanente. Trebuia să meargă înainte împreună cu provocările cu care se confruntau, care păreau prea mari pentru ei, sau să fuzioneze cu un alt grup?
' Des Evans, interviu, 2010

După şase ani de controverse şi discuţii, mişcarea Calvary Holiness a decis să fuzioneze cu Biserica Nazarene. După săptămâni de discuţii şi de votări în bisericile surori ale celor două denominaţii, a avut loc o conferinţă a liderilor la Houldsworth Hali, în Manchester, la data de 11 iunie 1956, sub tutela lui Samuel Young, inspector general, şi în prezenţa unei mari adunări a membrilor bisericilor Calvary Holiness şi Nazarene.[6]
La întâlnirea finală, a avut loc o discuţie amplă, urmată de votul celor treizeci şi şase de membri reprezentanţi ai celor două biserici. Votul a fost aproape unanim, treizeci şi patru pentru şi unul împotrivă.
Rugăciunea de încheiere a lui George Frame pentru unirea celor două mişcări reflectă atmosfera de acolo:
Oh, Dumnezeule, ce în mila şi bunătatea Ta ne faci un popor, ne faci vrednici de acest mare privilegiu şi binecuvântare. Păstrează vie în minţile noastre perspectiva scopului Tău măreţ în această unire, ca toţi oamenii să Te cunoască pe Tine în binecuvântarea dragostei desăvârşite. Oferă-ne o ungere curăţitoare şi înviorătoare a Duhului Sfânt şi fa-ne pe noi, ca biserică, un canal al trezirii. De dragul lui Isus Hristos. Amin.[7]
Au existat patru lideri principali în lucrarea de la Calvary Holiness care au ales să nu se alăture bisericii Nazarene. Aceşti bărbaţi erau Glyn Thomas, George Deakin,

Maynard James şi Leonard Ravenhill. în schimb, au ales să meargă pe căi diferite în lucrare, conform planului lui Dumnezeu pentru ei. Ani mai târziu, James s-a întors pentru a fi parte a bisericilor Nazarene.

O DIRECŢIE NOUĂ

Pentru familia Ravenhill a devenit clar în aceste momente că li se deschidea o nouă direcţie. Leonard şi Martha aveau să ia o decizie importantă. Inima lui Leonard era tulburată cu privire la

[6] *In The Steps of John Wesley* (Pe urmele paşilor lui John Wesley), pag. 174.
[7] Ibid.

schimbarea care avea să îl ducă în propria sa lucrare de predicare independentă, fiind despărţit de cele două mişcări cu care fusese timp de un sfert de secol.

Decizia nu a fost luată fără urmă de întristare, având în vedere pe cine şi ce părăseau. Len colaborase îndeaproape cu toţi liderii IHM şi CHC, în special cu Maynard James, timp de douăzeci şi cinci de ani. Familia Ravenhill ştia că a sosit timpul să lucreze într-o sferă diferită a lucrării conferinţelor şi a evanghelizării. în 1956 ediţia de vară a publicaţiei *The Flame* anunţa astfel plecarea lui Leonard:

Ne pare rău să anunţăm retragerea reverendului Leonard Ravenhill din lucrarea CHC. El a fost unul dintre fondatorii acestei societăţi. îi mulţumim lui Dumnezeu pentru slujba zeloasă şi sacrificială pe care a adus-o fratele nostru câtă vreme a fost în această mişcare şi am vrea să folosim această ocazie pentru a ne exprima aprecierea pe care o simţim în inimile noastre pentru acest lucru. Ne rugăm ca binecuvântările Domnului cele mai îmbelşugate să se odihnească peste strădaniile viitoare ale fratelui nostru pentru Stăpânul. îl încredinţăm în continuare de rugăciunile şi dragostea noastră în Duhul.

în ziua de marţi, 13 martie, fratele nostru a urcat la bordul vasului Queen Elizabeth, cu destinaţia SUA. Am înţeles că plănuieşte să facă un tur de şase luni în Statele Unite şi Canada pentru a predica. Vă rugăm să vă amintiţi zilnic de fratele nostru preaiubit.[8]

în cele din urmă, Clifford Filer, Jack Ford, Maynard James şi Leonard Ravenhill au fost cei pe care toţi şi-i aminteau ca fiind fondatorii bisericii Calvary Holiness din Anglia.

Fără un jurnal şi cu foarte puţine amintiri scrise, multe dintre detaliile anilor în care Leonard a lucrat în Marea Britanie au fost cunoscute doar lui Leonard, Marthei şi colegilor săi, evangheliştii itineranţi. Fie erau prea ocupaţi pentru a-şi scrie experienţele, fie nu au prevăzut importanţa lor pentru viitor. Jack Ford le schiţează istoria într-un mod sumar în cartea sa *In The Steps of John Wesley*

The Flame (Flacăra), mai-iunie, 1951, pag. 26.

{Pe urmele paşilor lui John Wesley), o istorie a Bisericii Nazarene din Marea Britanie, aşa cum o face şi cartea lui Paul James, *Man on Fire: The Life of Maynard James {Un om aprins: Viaţa lui Maynard James).* Singura relatare a lucrării lor, pe lângă acestea, ne este oferită de T.A. Noble în cartea sa *Called to be Saints: A Centenary History of the Church of the Nazarene in the British îs Ies 1906-2006 (Chemaţi să fiţi sfinţi: O istorie centenară a Bisericii Nazarene din Insulele Britanice, 1906-2006).*

Principala amintire a acelor ani a rămas doar în mintea şi memoria ascuţită a lui Leonard. De-a lungul anilor, în diferite ocazii, a făcut referire la lucrurile măreţe pe care le-a făcut Dumnezeu în Anglia, Irlanda şi Ţara Galilor. între anii 1930 şi 1940, lucrarea puternică de evanghelizare a lui Leonard şi reputaţia lui s-au răspândit din ce în ce mai mult. Predica lui era atât de eficientă şi de captivantă încât atrăgea mulţimi care blocau traficul în diferite locuri din Marea Britanie, chiar şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Familia a mai rămas în Anglia câţiva ani, chiar dacă lucrarea lui Leonard era din ce în ce mai mult în America de Nord. Leonard preţuia anii în care a lucrat în Marea Britanie (1930-1958) şi vorbea des despre ei: „John Wesley a străbătut Anglia în lung şi în lat calare pe cal, dar eu am străbătut-o pe jos - ceva ce el nu a făcut niciodată!" Restul acelor ani a rămas o amintire păstrată cu mare grijă.

8
CĂSĂTORIA ŞI FAMILIA

Ziua nunţii familiei Ravenhill, 30 septembrie 1939

Leonard a fost soţul şi tatăl perfect pentru noi.
Leonard şi-a trăit întreaga viaţă având în vedere valorile eterne.
MARTHA RAVENHILL

Până la finalul anului 1936, Leonard se angajase de cinci ani în întregime în lucrarea evanghelistică, din Marea Britanic El predica în Insulele Britanice atât în biserici, cât şi la conferinţe, în aer liber şi în orice alt loc unde putea ajunge. Fiind burlac, venea şi pleca fără să se gândească la nimeni altcineva şi stătea sau dormea oriunde, fără să se îngrijoreze cu privire la nevoile sale temporare. Viaţa unui evanghelist itinerant necăsătorit era deschisă înaintea lui. Anii aceia erau plini de călătorii, de lucrare roditoare şi de o binecuvântare continuă. O binecuvântare şi mai mare avea să vină curând pentru Leonard în persoana unei asistente medicale irlandeze pe care avea să o întâlnească.

MARTHA WILSON

în anul 1937, în timp ce era pastor în Oldham, Leonard a întâlnit o tânără care participa la întâlnirile în care predica el. Martha Wilson, o moaşă care terminase studiile în domeniu, lucra ca director al asistenţilor medicali din Spitalul Hope, Salford, unul dintre cele mai mari spitale din Anglia la acea vreme.

Când Martha era în vârstă de şaptesprezece ani, a plecat din Irlanda spre Australia pe o corabie, pentru a fi instruită să devină asistentă. Călătoria a durat trei luni. După ce a terminat studiile, a venit în Anglia şi a găsit un post în spitalul din Oldham. Cu patru ani mai tânără decât Leonard, Martha provenea dintr-o familie cu şapte copii - cinci băieţi şi două fete - din Country Monaghan,

Sudul Irlandei, unde tatăl ei era fermier şi fierar, deţinând şi o moară.

Martha a participat la unele întâlniri la care predica Leonard, lângă Manchester. Nu se cunosc detaliile dezvoltării prieteniei lor şi perioadei de curtare, dar ştim că Dumnezeu i-a condus să fie parteneri pe viaţă. Leonard a vorbit foarte scurt despre cum s-au căsătorit: „Mi-am întâlnit preţioasa mea soţie irlandeză în Eccles, un mic oraş care se află la 16 kilometri de Manchester. Era supraveghetorul de noapte la unul din cele mai mari spitale din Anglia. Dumnezeu ne-a adus împreună în mod minunat."

Relaţia lor s-a dezvoltat cu părtăşie şi prietenie creştină şi a ajuns să fie dragoste. Leonard şi Martha erau credincioşi serioşi şi priveau căsătoria ca având un singur scop principal - să înainteze împărăţia lui Hristos şi să îl slujească împreună.

Nunta a avut loc în Leeds, în septembrie 1939, perioadă în care Leonard păstorea în Oldham. Vieţile lor s-au unit pentru următorii cincizeci şi cinci de ani. Revista de la Calvary Holiness a anunţat nunta la rubrica de ştiri:

Sâmbătă, 30 septembrie, clopotele de nuntă au sunat în Leeds cu ocazia căsătoriei fratelui Leonard Ravenhill cu sora Martha Wilson. Lucrătorii care au oficiat acest eveniment

important au fost Maynard James şi Jack Ford. Ne rugăm ca binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu să fie partea noului cuplu întotdeauna, de vreme ce s-a unit să îl slujească pe Domnul în lucrarea creştină.[3]

Martha a renunţat la slujba de asistentă pentru a se dedica căminului lor şi a luat în grija ei toate responsabilităţile casnice pentru ca Leonard să poată studia, să se poată ruga şi să poată predica. Mai târziu, fiul lor, David, a spus:

Tatăl meu nu putea nici măcar să fiarbă un ou - ceea ce vreau să spun este că nu a trebuit să facă nimic în casă. Mama a făcut totul, pentru ca el să poată fi liber să se roage, să studieze,

[3] *The Flame* (Flacăra), noiembrie-decembrie, 1939, n.p.

să sfătuiască, să îi influenţeze pe oameni şi să predice. Ea a vrut ca lucrarea lui să nu fie stânjenită de nimic.

Martha era protectivă cu privire la viaţa şi la slujirea lui Leonard, fiind înţeleaptă şi cumpătată. Când s-au căsătorit, le-au cerut invitaţilor să nu le aducă niciun cadou de nuntă; la acea vreme, se gândeau serios să meargă misionari în Africa printre pigmeii din pădurea Iruri, Congo. Ei s-au oferit acelui câmp, dar Dumnezeu a închis uşa. Din perspectiva lui Leonard, a fost cam aşa: „Ne-am oferit Isaac-ul nostru, iar Domnul a spus «Nu.»" Anglia urma să fie câmpul lor de misiune în anii care urmau.

Curând, au început să sosească băieţii Ravenhill. Paul, primul lor fiu, s-a născut în 1940, în perioada în care locuiau în Sheffield. Un al doilea fiu, David, s-a născut în Burnley doi ani mai târziu şi, în cele din urmă, Philip s-a născut în Bath, în anul 1945. în timpul acestor ani, Leonard a fost lucrătorul interimar pentru bisericile din Bath, Burnley, Oldham, Salford şi Sheffield. Faptul că toţi trei s-au născut în oraşe diferite reflectă faptul că au trăit în diferite locuri în aceşti ani.

Martha era dedicată în întregime vieţii de acasă, crescându-i pe băieţi şi susţinându-1 pe Len. Mai târziu, el a spus: „Fiecare mamă este o femeie de carieră". Şi aceasta s-a aplicat, cu siguranţă, şi în cazul Marthei. O singură dată şi-a lăsat băieţii cu un baby-sitter, când Leonard a fost rănit grav în 1951, în timp ce se afla în America; Martha a stat la căpătâiul său mai multe săptămâni, lăsându-i pe băieţi la două familii din biserica lor.

Dacă te aflai în preajma lui Leonard şi a Marthei chiar şi pentru puţin timp, observai că aveau o relaţie specială. Ei se onorau unul pe celălalt prin cuvinte şi prin fapte. Apelativele lui favorite erau „scumpo" sau „Martha dragă". După ce fiii lor au crescut, Martha a mers cu Leonard peste tot pe unde trebuia să ajungă el. Făceau totul împreună, iar relaţia cu ea şi cu copiii lor era foarte specială, deseori fiind mai mult văzută decât declarată. Apropierea dintre ei era evidentă şi aceasta intensifica credibilitatea mesajului său.

INCENDIUL DIN CHICAGO

In luna noiembrie a anului 1951, Leonard a călătorit din Anglia la Chicago pentru a predica la Tabernacolul Southside Gospel din Chicago, păstorită de dr. A.W. Tozer. în noaptea de 18 noiembrie, la hotelul Norwood unde erau cazaţi Leonard şi Thomas Haire, prietenul lui din Lisburn, Irlanda de Nord, a izbucnit un incendiu puternic. Focul s-a dezlănţuit lângă camerele lor de la etajul al treilea şi a blocat toate ieşirile. Ravenhill avea o singură şansă. A fugit în camera alăturată, la Haire, 1-a trezit şi s-au grăbit să ajungă la fereastră, unde 1-a ajutat pe Haire să sară în siguranţă. Apoi, Leonard a sărit pe trotuarul îngheţat de la etajul trei:

Am căzut pe trotuar şi mi-am fracturat spatele în trei locuri, piciorul stâng la fel, tot în trei locuri, şi picioarele mi-au fost zdruncinate. Stăteam întins la 3 dimineaţa pe alee, în zăpadă, lângă hotelul care ardea - niciun predicator nu ar trebui să fie afară, în pijamale, la ora aceea! Era o noapte groaznică, cu -15 grade, iar ambulanţa a venit după o jumătate de oră.

în timp ce stăteam acolo, a apărut un om de după colţ şi m-a întrebat: „Ce faci aici?" Aproape că am spus: „Joc tenis, nu vezi?" El a spus: „Nu poţi sta aici. Poate veni o maşină de după colţ şi te va lovi." „Mulţumesc", i-am răspuns eu sarcastic. Şi-a pus mâinile sub picioarele şi

spatele meu şi m-a ridicat; fiecare os rupt a ţipat în gura mare. îmi amintesc că toate oasele acelea mă dureau în continuu şi simţeam tremurul lor.
SLAVA LUI DUMNEZEU PRIN SUFERINŢĂ
în următoarea zi, un ziar din New York a relatat:

Erou-pastor în incendiul de la hotel -şi-a salvat prietenul şi a sărit
Duminică, 9 noiembrie 1951
Un evanghelist din Lancashire, Anglia, a fost eroul unui incendiu izbucnit într-un hotel din Chicago în care au murit trei oameni, iar nouă au fost răniţi.
El este reverendul Leonard Ravenhill (44 de ani) de pe strada Frederick, din Oldham, Manchester, Anglia. Ravenhill şi-a salvat colegul semi-inconştient, pe dl Thomas Haire (74 de ani), din Lisburn, Irlanda, lăsându-1 în jos în siguranţă de la o fereastră a etajului trei şi apoi sărind şi el.
Ravenhill a fost dus la spital cu răni la picioare, arsuri şi în stare de şoc. Dl Haire are o fractură de şold, arsuri şi răni interne.
După toate acestea dl Ravenhill a spus: „M-am gândit la prietenul meu, Tom, din camera alăturată şi m-am dus să-1 trezesc. Ne-am dus la fereastră, lângă scara de incendiu, dar flăcările ne împresuraseră. Se auzeau numai ţipete şi urlete. Ne-am dus la o altă fereastră şi i-am ţinut capul lui Haire afară ca să poată respira. Mi-am ars mâinile pe cărămizi. L-am ajutat pe Tom să iasă pe fereastră şi apoi am sărit şi eu."
Dl Ravenhill a păstorit, la un moment dat, biserica Calvary Holiness din Oldham, Anglia, dar mai târziu a început să călătorească în lucrări evanghelistice independente. El conduce întâlniri evanghelistice în Chicago.
- Stanley Burch
News Chronicle Correspondent, New York
în acele momente, Tozer a scris următoarele cu privire la acel incident:
Era patru dimineaţa, într-o noapte cumplit de friguroasă din luna noiembrie, când a sunat telefonul şi o voce agitată mi-a spus că hotelul Norwood ardea şi că oaspeţii fugeau în stradă ca să scape de flăcări.
[1] Articol dintr-un ziar din New York, duminică, 19 noiembrie 1951.

Leonard Ravenhill, evanghelistul englez, şi Tom Haire, cel care îl susţinea în rugăciune, erau implicaţi în întâlnirile evanghelistice din biserica noastră locală şi stăteau la Norwood. Cel care mi-a dat această veste nu a putut să îmi spună nimic despre cei doi; ştia doar că au murit câteva persoane în acel incendiu şi că altele au fost grav rănite.
Locul în care era cel mai normal să îi caut era spitalul catolic Sf. Bernard care se afla la câteva blocuri distanţă de hotel. Era multă confuzie acolo. Am oprit-o pe una dintre asistente şi am întrebat-o dacă în ultimele minute au fost primiţi în spital doi evanghelişti protestanţi. Mi-a răspuns că nu ştie, dar apoi a adăugat: „în timp ce îl ajutam pe un om în vârstă, care fusese rănit în incendiu, să intre în spital, acesta m-a bătut uşor peste obraz şi m-a întrebat dacă îl iubesc pe Isus." Nu a trebuit să întrebăm mai departe. îl găsisem pe Tom Haire.
După accident l-am vizitat des. Era zdrobit în mod brutal de căderea pe trotuarul de beton. Şoldul şi coapsa lui erau fracturate, spatele îi era rupt în mai multe locuri, iar pe una din mâini avea arsuri grave. Stătea întins acolo şi avea dureri mari.
Săptămânile pe care Ravenhill şi Haire le-au petrecut în spitalul Sf. Bernard au descoperit lucrarea lui Dumnezeu în multe feluri. De vreme ce scriu despre Tom Haire, mă voi concentra asupra lui, chiar dacă trebuie menţionat faptul că unele experienţe de-ale lui Ravenhill nu au fost mai puţin minunate. Atunci când cei doi bărbaţi s-au însănătoşit într-o oarecare măsură şi au putut fi mutaţi, au fost duşi cu avionul în patriile lor din Anglia şi Irlanda.[5]
Atât Ravenhill cât şi Haire au suferit răni fizice grave, extinse. Pe lângă toate oasele rupte, au existat şi răni interne. Ravenhill a fost pus în ghips cu totul şi avea dureri foarte mari. Apoi a ajuns să aibă temperatură mare, 40 de grade, din pricina

pneumoniei. Le-a cerut celor care erau cu el să se roage şi, curând, febra 1-a lăsat. Când doctorul a spus că rănile sale interne vor fi permanente, Leonard a cerut să fie uns din nou cu untdelemn şi să fie purtat în rugăciuni, şi de atunci a început să se vindece.

[5] A. W. Tozer, *The Praying Plumber* (Instalatorul care se ruga) (Wheaton: Christian Readers Club, Good News Publishers, 1957), pag. 11-16.

Rănile fizice nu l-au mai afectat niciodată, dar nu a mai fost niciodată acelaşi din punct de vedere fizic. înainte de accident era imaginea unei sănătăţi de fier. Fiind un alergător timp de mai mulţi ani, Leonard întotdeauna era în formă. Acum avea să trăiască având o durere constantă pentru tot restul vieţii, cu excepţia unei scurte perioade când Dumnezeu i-a dat eliberare de orice disconfort.

Au venit mai multe persoane să îl viziteze pe Leonard în spital, stând puţin şi citând versete din Scriptură care nu prea îl încurajau, mai ales atunci când predicatorii, aflaţi în drum spre turneul de golf, citau Romani 8:28. Era uşor să spui cuvinte, dar inimile şi trupurile lor nu erau zdrobite, aşa cum erau inima şi trupul lui Ravenhill.

într-o zi, dr. Tozer a ajuns în camera de spital a lui Len aducând cu el un chinez mic de statură, unul dintre creştinii care suferiseră persecuţie în timpul Răscoalei Boxerilor la începutul secolului al XX-lea. Chinezul i-a luat mâna într-a lui, s-a aplecat şi a spus simplu: „Domnul să-ţi sfinţească cele mai adânci suferinţe." Acele puţine cuvinte l-au ajutat pe Leonard mai mult decât toate cuvintele tuturor celor ce au venit să îl vadă. Un cuvânt spus la vremea potrivită celui frânt - „Domnul să-ţi sfinţească cele mai adânci suferinţe."

Nu exista terapie intensivă la acea vreme în spitale. Cele mai grave cazuri trebuiau să aibă parte de o cameră separată cu asistente private. Martha se afla, încă, în Anglia, iar Leonard nu avea asigurare de sănătate. Imediat Dumnezeu a împlinit această nevoie şi a trimis două tinere asistente care să stea lângă Leonard până când Martha putea veni.

Jean Smith şi Cathy Brokke erau două asistente care lucrau cu Bethany Fellowship din Minneapolis, ce aveau şi ele la rândul lor familii şi lucrări particulare. Amândouă aveau treizeci de ani când s-au văzut nevoite să călătorească pe rând din Minneapolis în Chicago pentru a sluji ca asistente ale lui Leonard.

Lui Jean şi Cathy li s-a pregătit un loc de găzduire şi au mers în fiecare zi să aibă grijă de Leonard. Atunci când Martha, fiind şi ea o asistentă certificată, a putut să vină din Irlanda, s-a alăturat echipei. Ted Hegre, preşedintele Bethany Fellowship de la acea

vreme, a venit de mai multe ori în Chicago pentru a-1 vizita pe Leonard în timpul anului său de suferinţă.

Cathy Brokke, care încă locuieşte în Bloomington, Minnesota, a remarcat următoarele: „Uneori, durerea lui Leonard era covârşitoare, dar s-a încrezut în Dumnezeu şi nu s-a plâns niciodată. Credinţa lui era reală şi era un privilegiu imens să-i porţi de grijă."

Recuperarea iniţială a durat aproximativ un an şi a fost o vreme de suferinţă care a afectat familia Ravenhill în aspecte importante. Tot ce era drag chemării vieţii sale - toată lectura şi studiul, timpul regulat de rugăciune, predicarea şi activitatea erau lăsate deoparte, în timp ce el stătea nemişcat înaintea lui Dumnezeu, având dureri constante.

Efectul adânc asupra credinţei lor, asupra predicării lui Ravenhill şi asupra vieţii lor ca şi cuplu a fost dincolo de cuvinte, înainte de incendiu, Len era într-o formă fizică

excelentă, cu un piept bine format de la alergat. Era un om izbitor de bine-facut, stând întotdeauna într-o poziţie clasică, verticală. Dar sănătatea sa 1-a părăsit, fiind înlocuită de o cunoaştere mai adâncă a lui Dumnezeu şi a căilor Sale.
Această experienţă a schimbat un alt aspect important din viaţa lui Leonard. A învăţat mai adânc despre închinarea personală. Propriile lui cuvinte descriu cum a început Dumnezeu procesul:
Stăteam în acel pat de spital de câteva săptămâni; într-o noapte, ca în multe alte nopţi, nu am putut dormi, aşa că mi-am luat Noul Testament, l-am deschis la capitolul 7 din Evanghelia după Luca şi am citit aceste cuvinte: „Nu Mi-ai dat apă, ..., nu Mi-ai dat sărutare [...], capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn". Fusesem programat să predic în toată lumea şi acum stăteam întins în pat, zdrobit din punct de vedere fizic. Mi-am dat seama atunci că nu mă puteam ruga întotdeauna prea bine din cauza durerilor intense; cu siguranţă, nu mă puteam duce să predic nicăieri; dar pentru prima dată am realizat faptul că pot face ceea ce Dumnezeu cere de la noi - mă pot închina Lui.

Leonard a devenit un alt om din acea seară. închinarea a trecut pe primul loc în viaţa lui personală. A învăţat personal în acele luni ceea ce deseori a predicat în mod public mai târziu: „Rugăciunea este preocuparea cu nevoile noastre, lauda este preocuparea cu binecuvântările noastre, dar închinarea este preocuparea cu însuşi Dumnezeu."
Timp de un an, pe când se afla în spital, închinarea personală a reprezentat marea realitate din viaţa sa. Suferinţa i-a oferit lui Leonard o adâncime a cunoştinţei legată de căile lui Dumnezeu pe care oamenii care nu experimentează niciodată suferinţe adânci nu o pot cunoaşte. A fost o hotărâre divină pentru o perioadă de linişte, un dar al suferinţei oferit lui pentru a câştiga adâncimi de părtăşie cu Hristos. în luna decembrie a anului 1958, i-a scris unui prieten care trecea prin încercări:
Te rog, aminteşte-ţi că Dumnezeu plănuieşte totul pentru tine în dragoste. Dumnezeu nu este niciodată capricios, cu toane şi niciodată nu face experimente pe noi. El întotdeauna plănuieşte toate lucrurile în dragoste. Dacă există răni (şi cine dintre noi poate scăpa de ele?), atunci încă există balsam în Galaad. Dacă este respingere, atunci să ne amintim că toţi oamenii L-au respins. încă putem împlini ce lipseşte suferinţelor lui Hristos. Amintiţi-vă de cuvintele lui Madame Guyon:
Sunt o mică pasăre, despărţită de câmpurile de aer,
Mulţumită să stau întinsă în patul meu,
De vreme ce Dumnezeu m-apus aici;
îmi face mare plăcere să fiu o prizonieră
Deoarece aceasta îţi face plăcere Ţie, Dumnezeul meu.
THOMAS HAIRE
în acest punct ar fi bine să vorbim despre Thomas Haire, care a supravieţuit incendiului împreună cu Ravenhill. Haire era un om simplu, prieten apropiat atât lui Ravenhill, cât şi lui Tozer. Provenea din Irlanda şi era cunoscut ca *instalatorul rugativ din Lisburn.* Nu era predicator şi, cu siguranţă, nu era celebru din niciun punct de vedere.

Haire avea foarte puţină educaţie formală. Ca meserie, era instalator, şi ca vocaţie divină, mijlocitor. Tozer scria următoarele cu privire la el:
Cele două caracteristici care îl marchează pe Tom Haire sunt devotamentul său total peniru rugăciune şi pătrunderea sa spirituală minunată. La trei luni de la convertirea sa, la vârsta de şaisprezece ani, şi-a format obiceiul de a se ruga patru ore pe zi. Această practică a fost urmată de el cu credincioşie timp de mai mulţi ani. Mai târziu, a adăugat o noapte întreagă de

rugăciune în fiecare săptămână. în anul 1930, aceste nopţi de rugăciune care aveau loc o dată pe săptămână au crescut la două, iar în 1948 la trei nopţi pe săptămână.[6]

Haire s-a rugat pentru mulţi oameni. Odată, o femeie a trimis după el să se roage pentru vindecarea ei. Ea era într-o stare gravă, dar Tom a simţit că nu trebuie să se roage. El a văzut că în dorinţa ei de a fi bine exista puţină răzvrătire cu privire la voia lui Dumnezeu. A întrebat-o, deci: „Soră, ai citit vreodată versetul care spune — 'Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El?' Dacă El vrea ca tu să treci prin această boală, nu ai vrea să îl privezi pe Domnul de toată această plăcere, nu-i aşa?"

Aceasta a dezarmat-o. Era modul lui de a-i spune că dacă nu era gata să moară, nu era vrednică să trăiască. După ce au mai vorbit, Tom a simţit că era predată voii lui Dumnezeu şi apoi s-a rugat pentru ea.

Haire a menţinut o prietenie de lungă durată atât cu Ravenhill, cât şi cu Tozer şi se ruga întotdeauna pentru lucrările lor de acasă, din Irlanda.

După accident, Leonard a fost mai blând cu cei care sufereau. Mai târziu, a scris pastorilor care treceau prin dificultăţi:

Sunteţi ascunşi şi uitaţi? Nu! Nimeni nu este ascuns de ochii Domnului. Misionar singuratic, eşti uitat şi neglijat într-un trib din Amazon? Niciodată! Este planul Său şi El te modelează pentru eternitate. Pelerinule, dacă Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu a putut aştepta în umbră cu răbdare şi perseverenţă

'Ibid.

recunoaşterea lui Dumnezeu, atunci de ce să avem o dorinţă arzătoare după recunoaştere?[7]

ÎN IRLANDA

După o perioadă de recuperare în America, familiei Ravenhill i s-a pregătit un zbor înapoi, în Anglia. Hotelul a plătit spitalizarea lui Ravenhill şi le-a oferit o mică sumă de bani. I-a luat cel puţin doi ani până când a putut să reintre în lucrare. Au trebuit să înceapă din nou o viaţă normală.

în 1953 sănătatea lui Leonard era destul de bună şi şi-a reluat treptat lucrarea de predicare; dar accidentul 1-a afectat mult din punct de vedere fizic, iar vindecarea sa a durat mai mulţi ani şi tot restul vieţii lui a avut dureri.

Odată cu acest nou început, în mintea lor a apărut dorinţa de a trăi într-un loc liniştit, departe de forfota oraşului. Acesta avea să fie un început proaspăt pentru familie în toate aspectele.

Curând, au auzit despre o fermă de vânzare din Irlanda, aflată la distanţă de o oră de familia Marthei. Era numai bună pentru ei. Au folosit banii primiţi de la hotel în urma accidentului pentru a achiziţiona proprietatea. Băieţii Ravenhill, care aveau între zece şi cincisprezece ani, se bucurau de viaţa la ţară şi de tot terenul pe care îl aveau.

Frumoasa fermă de patruzeci şi cinci de hectare din Tamlaught, Enniskillen, Fermanagh din nordul Irlandei se numea Innishmore Hali. Casa iniţială, aproape un castel ca mărime, fusese demolată în anii anteriori, iar familia locuia acum în apartamentele mari pentru servitori care aveau paisprezece camere, o curte pavată, grajduri, o locuinţă pentru îngrijitorul grajdurilor şi o poartă de intrare elegantă. Era situată lângă proprietăţile unor oameni foarte bogaţi, având ca vecini conţi şi lorzi. Era o frumoasă proprietate clasică, care avea puţin din toate - găini, vaci care dădeau lapte, bovine, oi, diferite culturi şi câteva lacuri mici pline de peşti.

Călătorind douăzeci de ani în mod constant, Leonard dorea un ritm mai liniştit pentru familia lor de cinci persoane. Băieţii

[7] *Sodom HadNo Bible* (Sodoma nu a avut Biblie), pag. 73.

creşteau repede şi au ajuns să fie tineri bărbaţi. Ferma era un loc minunat pentru creşterea lor şi Leonard o considera minunată pentru toţi:

La fermă am trăit într-o casă veche de două-trei sute de ani. Era o parte a unui vechi castel, iar partea din faţă a acestuia a fost demolată. Noi locuiam în apartamentele servitorilor. Era foarte frumos, şi vis-a-vis de noi era un castel superb.

Au trăit aici timp de patru ani. A fost un timp minunat pentru familie. Băieţii lucrau la fermă şi iubeau viaţa la ţară. Martha crescuse la aproximativ 50 km de fermă, în Monaghan, aşa că erau destul de aproape ca să viziteze din când în când familia ei. Cu siguranţă, ei s-ar fi stabilit acolo permanent dacă voia lui Dumnezeu nu i-ar fi condus spre America.

Mai târziu, au vândut ferma unor prieteni, în proprietatea cărora a rămas mai mult de patruzeci de ani. Recent, terenul a fost împărţit şi vândut cu peste un milion de dolari. Dacă Leonard ar fi putut auzi această veste, mi-1 închipui ridicând din sprâncene şi spunând cu un zâmbet: „Băiete, ce-am ratat! Nu - voia lui Dumnezeu este tot ce contează."

Tommy Littleton din Birmingham, Alabama, este un om de afaceri şi un evanghelist care le-a fost prieten foarte bun lui Leonard şi Marthei. Leonard iubea în mod special predicatorii de stradă, iar Tommy era în inima şi rugăciunile sale. Tommy îşi aminteşte de unele incidente din istoria familiei lor, în timpul anilor când locuiau în Anglia:

Paul ne-a povestit despre rugăciunile lor de familie în timpul anilor de război şi cum a fost cruţată casa lor de bombe noapte de noapte. Apoi, într-o zi Leonard a apărut conducând o maşină nouă, sport. Paul a întrebat de unde era, deoarece tatăl lui conducea numai vechituri. Maşina era un dar de mulţumire din partea unei femei bogate. Această femeie îl rugase pe Leonard să o viziteze pe o prietenă de-a ei aflată într-un spital de boli mintale. După ce Leonard a vizitat-o şi s-a rugat pentru ea de mai multe ori, a fost eliberată şi convertită la Hristos. Mai târziu a ieşit din spital complet vindecată. Femeia bogată nu şi-a putut stăpâni recunoştinţa şi i-a trimis maşina lui Leonard.

Aproape în fiecare sâmbătă seara Len mergea cu maşina într-un alt oraş din Irlanda, pentru a se întâlni cu oameni pentru evanghelizări stradale. David, care avea doisprezece sau treisprezece ani, obişnuia să meargă cu tatăl său. Mai târziu, el a spus că uneori îi era teamă că o să fie rugat să facă anumite lucruri în întâlniri. El şi tatăl lui mergeau apoi în casa cuiva pentru o întâlnire de rugăciune. Dacă Leonard era în oraş, el şi unul dintre fii plecau aproape în fiecare sâmbătă noaptea, ajungând înapoi acasă în jurul miezului nopţii. Predicarea stradală era prima sa dragoste în lucrare, mai presus de toate celelalte.

David a privit cei cinci ani petrecuţi în Irlanda, până în 1958, ca fiind cei mai buni ani împreună, ca familie:

Mutarea din Anglia în Irlanda, în ceea ce priveşte viaţa noastră de familie, a fost unul dintre lucrurile cele mai inspirate pe care le-a făcut tata. Trăiam la ţară, aveam mult teren şi noi, băieţii, am învăţat să conducem tractorul, să hrănim găinile, să mulgem vacile, să lucrăm la fermă şi să ne plimbăm printre toate frumuseţile acelor locuri. Era minunat şi sănătos să trăieşti acolo. Aveam trei lacuri pline cu ştiucă care erau minunate pentru pescuit.

Tatăl meu călătorea din ce în ce mai des în America în anii '50. Cu cât apăreau mai multe oportunităţi pentru el acolo, era plecat perioade din ce în ce mai mari, în timp ce noi eram cu toţii în Irlanda. De obicei mergea cu vaporul, nu cu avionul. îi lua o săptămână să ajungă în

New York, şi după câteva săptămâni petrecute în America, îi mai lua o săptămână să ajungă acasă, aşa că era plecat şi două-trei luni odată. Faptul că eram la fermă a fost un factor mare de echilibra pentru noi în perioada în care el era plecat de acasă aşa mult timp.[8]

Ceea ce au exprimat alţii - unul pentru celălalt, amândoi pentru Domnul - este modul în care Len şi Martha au intrat în căsnicie şi modul în care au trăit cincizeci şi cinci de ani ca şi cuplu. Se potriveau perfect şi Martha era ajutorul potrivit pentru un astfel de om ca Leonard.

: David Ravenhill, interviu, 2010.

Căsătoria şi familia

De obicei, Martha era tăcută şi îşi arăta dragostea pentru familia ei sprijinindu-i pe fiecare în parte. Leonard făcea la fel, dar era diferit într-un aspect. îi plăcea să vorbească în mod public în predici despre fiii lui, despre vieţile şi lucrările lor. El nu şi-a stăpânit dragostea şi mândria de tată. în 1989, când predica liderilor de la Life Action Ministries pentru câteva zile, a început să vorbească despre fiii lui:

Doi dintre cei trei băieţi ai mei sunt printre cei mai buni predicatori din America de astăzi. Al treilea este directorul Muzeului de Artă Africană la Institutul Smithsonian diri Washington D.C. Cei doi predicatori au nişte vieţi de rugăciune extraordinare. Ei sunt bucuria mea. Aş fi extrem de nefericit dacă ar face altceva. S-ar putea să nu fie bogaţi niciodată, dar adună comori în cer. Prima ta grijă trebuie să fie familia ta. Trebuie să cauţi rezultatele tale spirituale în propria casă.

Am predicat într-un loc şi a venit un om la mine spunându-mi:

- Vreau să vă mulţumesc că aţi venit. V-am auzit data trecută când aţi fost aici, aşa că m-am întors, pentru că eu cred în dumneavoastră.
- Ce vrei să spui, l-am întrebat.
- Aţi crescut trei băieţi, doi dintre ei fiind predicatori minunaţi şi toţi vă fac cinste.

Am petrecut ore întregi în rugăciune pentru ei. Când Paul, cel mai mare fiu al meu, avea şaisprezece ani, se ruga mai multe ore pe zi decât mine.

Atât Leonard, cât şi Martha au avut diferite provocări fizice, operaţii şi tratamente medicale de-a lungul anilor, cu perioade de refacere. în iunie 1960, Martha a avut o operaţie la ochi şi a fost extrem slăbită din punct de vedere fizic timp de mai multe săptămâni. Leonard a suferit câteva operaţii, mai multe atacuri de apoplexie şi de asemenea, câteva atacuri de cord. întotdeauna s-au hrănit şi s-au îngrijit reciproc în astfel de situaţii.

într-o astfel de circumstanţă, nişte prieteni le-au trimis prin poştă ceva muzică de care amândoi s-au bucurat foarte mult. Leonard le-a mulţumit în felul următor:

Da, au ajuns înregistrările; ce cântece superbe! Să ne obişnuim să îi mărim Numele şi să îl adorăm înainte de acea zi fără egal! Ieri, Marthei i s-au scos nişte fire, dar celelalte trebuie să rămână încă două săptămâni. Sunt sigur că o deranjează mult, dar de pe buzele ei nu a ieşit nicio plângere. Aşa că Martha stă întinsă şi ascultă toată această muzică nouă; i-am văzut lacrimi în ochi în timp ce ei cântă imnuri despre Hristos. Multe mulţumiri pentru bucuria pe care acestea ne-au adus-o.

Ne rugăm pentru voi,

Leonard şi Martha

DRAGOSTEA FAMILIALĂ

Căminul familiei Ravenhill era caracterizat de dragoste, soliditate şi autodisciplină. Martha era consecventă în privinţa ordinii din viaţa lor de familie şi a devoţiunii familiale. îi conducea zilnic, cu credincioşie, pe băieţi în acest timp atunci când Leonard era plecat săptămâni întregi. David îşi aminteşte cât de perseverentă şi de

autodisciplinată era în casă astfel:
Mama era o fanatică în ceea ce privea timpul familiei de devoţiune. Tata călătorea regulat şi ea citea cu noi Biblia sau vreo istorisire despre un misionar. întotdeauna aveam un scurt timp devoţional înainte de a merge la şcoală citind fie câteva versete din Biblie, fie dintr-un devoţional, şi apoi stăteam un scurt moment în rugăciune. Existau momente în care mă gândeam: „Of, o să întârziem şi vom pierde autobuzul!" Dar ea nu făcea niciun compromis. Era vechiul tip de consecvenţă pe care unii l-ar numi astăzi legalism. Avea o dragoste solidă şi credea în „punerea mâinilor" peste băieţii ei.
Mama ne disciplina mai mult decât tata, deoarece ea era întotdeauna prezentă. Tata făcea lucruri amuzante cu noi, ne lua în maşină şi ne ducea în diferite locuri, la castele sau muzee. îi plăcea mult să ne plimbăm pe câmpuri şi iubea viaţa la ţară.
Viaţa la fermă făcea ca lucrurile să fie plăcute deoarece, fiind adolescenţi, ne plăcea să mulgem vacile şi să conducem tractorul, şi apoi să aducem fânul - toată munca în aer liber.

Puteam să colindăm teritoriul şi să pescuim în lacuri. în acei ani am avut o viaţă de familie minunată.[9]
Leonard preţuia căsnicia şi era profund dedicat relaţiei lor plină de dragoste. Dar, ca la oricare alt soţ, existau momente în care trebuia să i se amintească acest lucru. într-o noapte, după ce Martha şi Len s-au rugat şi s-au pregătit de culcare, Len zăbovea în sufragerie, continuând să se roage. Nu după mult timp, a auzit-o pe Martha strigându-1:
- Len, vino la culcare.
- O să vin când termin, a răspuns el.
—Len, ai şi o soţie, au fost cuvintele mai insistente ale Marthei.
Dumnezeu i-a vorbit prin acele cuvinte. S-a ridicat de la rugăciune, s-a dus în dormitor şi s-a furişat în pat. Mai târziu, a spus că uneori cel mai spiritual lucru pe care îl poate face un om este să meargă la culcare cu soţia lui!
Influenţa, sfatul şi îndemnul înţelept pe care Len şi Martha le-au dat tinerelor cupluri au oferit un exemplu a ceea ce trebuie să fie căsnicia.
Paul şi viitoarea lui soţie, Irene, s-au cunoscut într-o şcoală biblică şi s-au căsătorit la sfârşitul unui serviciu de închinare de acolo. Mai târziu s-au mutat în Oregon pentru instruire în lucrare, apoi în New York City pentru o perioadă de slujire şi apoi în Argentina, ca misionari, în anii '60. Paul şi Irene se află încă acolo şi L-au văzut pe Dumnezeu lucrând cu putere de-a lungul anilor în moduri minunate. în mesajele lui, Leonard a făcut deseori referire la lucrarea lor:
în Argentina, fiul nostru Paul îl vede pe Domnul făcând lucruri mari. Ei conduc peste o mie patru sute de oameni în rugăciune până după miezul nopţii. Unde putem vedea asta în Statele Unite? Aici suntem atât de plini şi de mulţumiţi, atât de satisfăcuţi de noi înşine, atât de indiferenţi.
'Ibid.

David şi Nancy, cea care avea să-i fie soţie, s-au cunoscut tot la colegiul biblic unde învăţau amândoi pentru a ajunge misionari. Familia lui Nancy era din Michigan, dar mai târziu s-a mutat în deşertul Mojave din Victorville, California. Dumnezeu i-a unit în căsătorie pe 24 august, 1963.
După ce au terminat colegiul biblic, au mers în New York City împreună cu Len şi Martha pentru a lucra cu Brooklyn Teen Challenge. Mai târziu au mers la sediul Christian Literature Crusade din Fort Washington, Pennsylvania, pentru un timp de slujire. în octombrie 1966, au părăsit America pentru a ajunge pe insula Barrier de pe

coasta Noii Zeelande şi de atunci L-au slujit pe Hristos în Noua Guinee şi în Noua Zeelandă. începând cu anii '80, David şi Nancy s-au implicat în lucrarea pastorală şi evanghelistică din Florida, Missouri, Washington şi Texas. Acum David pleacă des din casa lor din Siloam Springs, Arkansas, în jurul lumii ca predicator itinerant.
Leonard şi Martha şi-au iubit profund copiii. într-o predică, Len a vorbit despre viaţa lui David din Noua Zeelandă:
David îmi aminteşte întotdeauna de bunătatea şi blândeţea lui Isus. Era cel mai agitat tânăr până când Domnul 1-a mântuit şi 1-a umplut cu Duhul Sfânt. Acum păstoreşte o biserică din Noua Zeelandă de o mie şase sute de persoane şi cu şase sute de copii la şcoala duminicală. Dumnezeu îl foloseşte în toată lumea. Spun asta nu ca să mă laud cu fiul meu, dar nu e nimic rău să realizezi faptul că Dumnezeu te poate lua şi folosi. Dacă gândeşti „Dumnezeu nu mă poate folosi", ei bine, El poate! Nu ceea ce îi aduci tu lui Dumnezeu contează - ci ceea ce Dumnezeu îţi poate aduce ţie.
Philip, cel de-al treilea fiu al lui Leonard şi al Marthei, a fost implicat în lucrarea din New York City în anii '70 împreună cu David Wilkerson. Mai târziu şi-a luat doctoratul la Universitatea New York şi apoi a mers pe Coasta Ivoriană din vestul Africii. Leonard a admirat etica muncii şi integritatea lui Philip şi a soţiei sale, Judy. El a scris următoarele în ziua de 1 decembrie 1976:

Philip şi Judy au părăsit New York-ul. Au plecat spre Bruxelles, în Belgia, şi apoi spre vestul Africii. Lui Philip i-a fost oferită o slujbă plătită cu o mie de dolari pe săptămână, dar a refuzat-o deoarece simţea că aceasta nu le oferea nativilor drepturile lor într-o anumită zonă. Lui Judy i s-a oferit un post de profesor la Universitatea Columbia, dar 1-a refuzat pentru a-şi putea termina lucrul în Africa. Mă bucur că sunt atât de scrupuloşi.
Philip a continuat să se specializeze în istoria artei africane înainte să fie invitat la Institutul Smithsonian în 1988 pentru a fi custodele Muzeului de Artă Africană Smithsonian din Washington D.C., unde a trăit până la moartea sa subită din noiembrie 1997.
Din pricina faptului că membrii familiei Ravenhill au fost împrăştiaţi în lume majoritatea anilor de maturitate, strângerile de familie erau aproape inexistente - Philip era în vestul Africii, David în Pacificul de Sud, Paul în Argentina şi Len şi Martha în America. O singură dată în douăzeci şi cinci de ani au fost împreună în acelaşi timp.
Leonard şi Martha au unsprezece nepoţi. De la Paul şi Irene: Deborah Ruth, David, Brenna, Paulette şi Andrew. De la David şi Nancy: Lisa, Kristina şi Debra. De la Philip: Geoffrey, Brendan şi Amanda.
Efectul influenţei lui Leonard şi al Marthei asupra fiilor lor a fost nemăsurat. Odată, Len a spus: „Soţul este deseori plecat şi vine şi se duce în mod frecvent, aşa cum am făcut şi eu; deci Martha a fost cea care a avut o influenţă profundă asupra celor trei băieţi ai noştri."
Dragostea şi respectul reciproc dintre părinţi, fii şi nurori s-a adâncit pe parcursul vieţii lor. Acest lucru se vede într-un lucru simplu pe care 1-a făcut Leonard într-o noapte, fapt ce nu a fost uitat niciodată.
Când David Ravenhill avea nouăsprezece ani, era responsabil cu verificarea terenurilor campusului Bethany Fellowship din Minnesota. într-o noapte a mers la culcare mai târziu decât în mod obişnuit şi, fiind încă treaz, a auzit deschizându-se uşa de la camera lui şi 1-a văzut pe tatăl său lipind o bucată de hârtie pe interiorul uşii; dimineaţa a citit următoarele cuvinte:

Ridică-mi un fiu, o, Doamne, care va fi îndeajuns de puternic să ştie Când este slab, şi să cunoască îndeajuns pentru a se autoconfrunta când
îi e teamă;
Care va fi mândru şi categoric într-o înfrângere onestă, Şi care va fi smerit şi blând în biruinţă.
Ridică-mi un fiu al cărui iadeş

Nu va fi acolo unde trebuie să fie coloana lui vertebrală;
Un fiu care Te va cunoaşte pe Tine şi care se va cunoaşte pe sine
Ca fiind piatra de temelie pentru cunoaştere.
Mă rog să-l conduci nu pe calea tihnei şi a confortului, Ci sub presiunea şi imboldul dificultăţilor şi provocărilor; învaţă-l să stea drept în furtună, învaţă-l mila pentru cei care cad.
Ridică-mi un fiu a cărui inimă să fie limpede şi al cărui scop să fie înalt, Un fiu care se va stăpâni pe sine înainte să caute să stăpânească alţi
oameni;
Unul care va învăţa să râdă, şi totuşi nu va uita să plângă, Unul care va ajunge în viitor, şi care totuşi nu va uita niciodată trecutul.
Şi după ce toate acestea sunt ale lui, adaugă, Te rog,
Destul simţ al umorului,
Ca întotdeauna să fie serios
Şi totuşi niciodată să nu se ia pe sine prea în serios.
Dă-i smerenie ca să-şi amintească întotdeauna
Simplitatea adevăratei măreţii, mintea deschisă a adevăratei înţelepciuni
Şi blândeţea adevăratei tării;
Atunci eu, tatăl lui, voi îndrăzni să şoptesc: „Nu am trăit în zadar. "
Dumnezeu a răspuns din abundenţă rugăciunii inimii lui Leonard înălţate în seara aceea.
143 Ceea ce este greşit în privinţa creştinismului american este că nu îl iubim pe Dumnezeu - doar ne place de El.
Ce binecuvântare este să nu ai niciun nume, nicio faimă, nimic de făcut decât voia Lui şi nimic de căutat decât slava Lui.
L.R.

Bethany International Fellowship, aflată în Bloomington, Minnesota, este o agenţie misionară americană care a fost folosită de Dumnezeu să influenţeze această lume începând cu anul 1945.
Ted Hegre, pastor la Bethany Chapel din sudul Minneapoils-ului, era singur şi se ruga într-o duminică după-amiază, în anul 1944, când Domnul 1-a provocat în inima lui ca biserica să trimită o sută de misionari. El se întreba cum vor accepta oamenii provocarea, luând în considerare faptul că nici denominaţia pe care o părăsiseră nu avea atâţia misionari. Acum se părea că Dumnezeu chema însăşi biserica Bethany să trimită atât de mulţi misionari.
în acea seară, Hegre a împărtăşit cu biserica ce i-a pus Dumnezeu în inimă. Spre mirarea sa, trupul bisericii a simţit că Dumnezeu era la lucru şi şi-au luat angajamentul în acest scop.
Curând, Ted Hegre 1-a auzit pe Norman Grubb predicând, acesta fiind ginerele legendarului misionar C.T. Studd, fondatorul misiunii Heart of Africa (Inima Africii), ce mai târziu avea să devină Worldwide Evanghelization Crusade (Cruciada Evanghelizării Mondiale). Grubb lucra ca director al WEC la acea vreme, care trimisese patru sute de misionari în douăzeci şi nouă de ţări.
Când unii misionari din WEC au venit să vorbească în Minneapolis, Hegre şi alţii au mers să îi asculte şi i-a invitat să vină la Bethany Chapel. Ei au împărtăşit experienţe ale lucrării puternice făcute de Dumnezeu în Africa, şi acestea au avut un impact adânc asupra bisericii.

Drept urmare, cinci familii din biserică - Halvard şi Helen Ştrand, Ted şi Lucile Hegre, Duane şi Virg Lovestrand, Rich şi Carol Dahlen şi Morry şi Bettye Johnson au fost unite de Duhul

Sfânt pentru a începe o nouă misiune cu viziunea de a trimite o sută de misionari. Au fost mişcaţi adânc de cuvintele din Hagai 1:4-6:

Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiţi în case căptuşite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată? Aşa vorbeşte acum Domnul oştirilor: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănaţi mult, şi strângeţi puţin, mâncaţi, şi tot nu vă săturaţi, beţi, şi tot nu vă potoliţi setea, vă îmbrăcaţi, şi tot nu vă este cald; şi cine câştigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!"

împreună cu acestea, au venit şi cuvintele lui Isus:

Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu (Luca 14:33).

Aceste versete au fost folosite de Duhul Sfânt pentru a deveni porunca literală şi direcţia cuplurilor, aceasta însemnând că familiile şi-au vândut casele şi au achiziţionat o proprietate comună care să slujească drept bază de misiune pentru instruirea şi consolidarea misiunilor globale. Ei s-au dedicat construirii - nu pentru ei, ci pentru împărăţia lui Hristos.

A fost un pas radical, deoarece aceste familii nu erau tinere şi instabile, ci aveau copii, ipoteci şi slujbe permanente. Rugându-se mult, au ascultat de călăuzirea lui Dumnezeu; au avut parte de opoziţie reală, dar erau siguri că Dumnezeu i-a chemat, deşi nu realizau încă faptul că Dumnezeu înfiinţa o lucrare misionară care avea să se extindă în secolul al XXI-lea şi care avea să schimbe zeci de mii de vieţi pentru veşnicie:

Cele cinci cupluri erau formate din oameni obişnuiţi care au primit o viziune ce a devenit o pasiune şi care, în cele din urmă, a stabilit cursul vieţii lor. Ei nu se potriveau profilului fanaticilor religioşi care vroiau să demonstreze că aveau

dreptate şi că toţi ceilalţi greşeau. Ei au ştiut, pur şi simplu, că era o lucrare care cerea o dedicare sacrificială şi un efort unit pentru a face ca aceasta să aibă loc. Ştiau că pot face mai multe împreună decât singuri. Erau determinaţi să construiască o misiune care să nu atragă atenţia asupra lor înşişi, ci asupra lui Dumnezeu şi a împărăţiei Lui. Niciun obstacol nu era prea mare şi nicio bătălie prea grea. îl aveau pe Dumnezeu şi se aveau unul pe celălalt.[1]

Decizia nu a fost una pripită, ci a fost luată după ce s-au gândit mult, după ce au primit sfaturi, după ce s-au rugat şi după ce a trecut un timp pentru a fi absolut siguri că se aflau în voia lui Dumnezeu.

După ce şi-au vândut casele, a fost achiziţionată o proprietate contra sumei de 21000 de dolari, aproape de centrul Minneapolis-ului. Casa din cărămidă, cu trei etaje avea paisprezece dormitoare, toate moderne şi renovate, şi se afla pe strada Blaisdell South, nr. 2302. Era locul perfect ca misiunea să înceapă în octombrie 1945.

în decursul unui an, Bethany şi-a extins graniţele şi a cumpărat o fermă de douăzeci şi trei de hectare, aflată pe strada Auto Club din Minneapolis, în suburbia Bloomington. Această proprietate a devenit centrul pentru o perioadă mai lungă de instruire, de predare, de muncă agricolă, de publicare şi de producere a bunurilor care erau vândute pentru a susţine misiunile. Exista şi o capelă pentru biserica Bethany şi locuri de cazare pentru personal şi pentru studenţi.

Numeroşi predicatori şi misionari au venit să vorbească şi să lucreze la Bethany de-a lungul anilor, inclusiv oameni ca Paris Reidhead, Norman Grubb, Alfred Ruscoe şi mulţi alţii.

Ravenhill a venit prima oară în contact cu Bethany Fellowship în anul 1951, prin Norman Grubb. Acela a fost momentul în care Ted Hegre 1-a invitat pe Leonard să vină din Anglia pentru a predica la conferinţa lor de vară care avea loc în fiecare an. Lucrarea sa de predicare a

[1] Halvard Ştrand, *With Eternity 's Values in View: The Bethany International Story* (Bloomington, Minnesota: Bethany International Fellowship, 2005), n.p.

avut un impact imediat asupra părtăşiei de la Bethany şi s-a născut o relaţie care a crescut pe tot parcursul anilor '50.

In vara anului 1951, în timp ce se afla în America, Leonard a predicat în York, Pennsylvania, la conferinţa WEC. Prezenţa lui Dumnezeu a fost reală pe tot parcursul săptămânii la întâlniri.

Acolo, o anumită doamnă a participat la fiecare serviciu; ea stătea întotdeauna pe ultimul rând şi lua notiţe în timpul fiecărui mesaj.
Pe măsură ce Dumnezeu începea să lucreze în multe inimi, a fost stabilită o noapte de rugăciune. în jurul orei 2 sau 3 în acea dimineaţă, femeia a strigat în agonie. Leonard s-a uitat la ea şi a văzut-o cu mâinile ridicate, cu lacrimi pe obraji, în timp ce se ruga: „Da, mărturisesc că eu am făcut-o. Eu am facut-o, Doamne; mărturisesc că eu am comis acea crimă cu ani în urmă. Eu sunt vinovată, deşi altcineva a fost învinuit pentru ea. Am ascuns acest lucru, dar eu l-am făcut." O astfel de convingere de păcat demodată nu era neobişnuită sub predicarea lui Leonard.
Despre o astfel de convingere de păcat, Leonard a spus, mai târziu, următoarele: „Nu mai vedem multe astfel de convertiri. Vedem mulţimi venind în faţă, dar nu mai vedem multe vieţi transformate. Dar atunci când Duhul Sfânt vine peste un păcătos, el este extrem de tulburat pentru o vreme, până când face pace cu Dumnezeu."
Leonard s-a întors la Bethany în vara anului 1953 pentru a predica la conferinţa de vară. în fiecare an Leonard venea cu vaporul din Anglia. Pentru a profita de călătoria lui, liderii de la Bethany au stabilit un itinerariu de vară pentru Leonard, pentru a putea vorbi în mai multe biserici şi conferinţe biblice. Drept urmare, Len a primit din ce în ce mai multe invitaţii de la biserici din America de Nord şi se deschidea o lucrare tot mai mare în fiecare vară până în anul 1958.
în ianuarie 1957, Leonard era vorbitorul principal la Conferinţa Biblică Bethany de la început de an. Mesajele sale de seara au fost difuzate la un post de radio din Minneapolis. Halvard Ştrand, unul dintre fondatorii de la Bethany, a spus:
Conferinţa de început de an din 1957 a fost una dintre cele mai bune avându-1 pe reverendul Leonard Ravenhill din nordul

Irlandei ca vorbitor principal. Mesajele de seara au fost difuzate la postul de radio KTIS. Mulţi L-au întâlnit pe Dumnezeu într-un mod proaspăt şi două sute de persoane au căutat ajutor spiritual în camera de rugăciune, după serviciile divine. Dumnezeu a turnat un duh minunat de rugăciune şi mărturii despre o nouă perspectivă cu privire la Isus Hristos, cu o dorinţă mai mare de a-L lăuda şi de a-L face cunoscut.[2]
Acum Leonard era implicat într-o lucrare de predicare internaţională, cu multe invitaţii din toată lumea, şi chiar mai multe în Statele Unite. Inima şi audienţa lui Leonard se aflau din ce în ce mai mult în America. Cel care 1-a încurajat în cele din urmă să se mute în America a fost Norman Grubb. „Biserica de aici are nevoie de mesajul tău", a fost sfatul lui Grubb.
Ravenhill a simţit că Dumnezeu i-a vorbit despre chemarea Lui de a merge în America. După un timp de rugăciune, Leonard şi Martha au ştiut amândoi că aceasta era voia lui Dumnezeu. Ted Hegre, preşedintele Bethany, a invitat familia Ravenhill să locuiască în campusul lucrării din Minneapolis. Aceasta nu i-ar fi permis lui Leonard doar să lucreze cu liderii şi studenţii din Bethany, ci i-ar fi oferit şi un loc în centrul Americii de unde să poată călători pentru a predica în America de Nord şi pretutindeni. Dar o astfel de mutare necesita câteva luni de pregătiri. Trebuiau planificate mai multe detalii şi ferma trebuia să fie vândută.
în luna aprilie, Leonard le-a scris prietenilor lor, familia Bloom, din Carolina de Sud: „Se pare că drumul ne este deschis pentru a veni în America, sperăm până în luna iulie. Vom veni cu întreaga familie; vom vedea cum ne va călăuzi Domnul în toate."
în luna iunie, cu o lună înainte de mutare, Leonard le-a scris din nou:
De azi într-o lună, noi, ca familie, vom fi pe mare, îndreptându-ne spre noul nostru cămin din Statele Unite. Nu ştiu ce înseamnă toate acestea, dar El ştie, şi asta este tot ce contează. Vom merge la Bethany Fellowship de pe strada Auto Club, nr. 6820, Minneapolis, Minnesota şi ne vom stabili acolo
Ibid.

pentru o vreme sau pentru totdeauna. Acum, la treabă, la împachetat şi la celelalte o sută de lucruri ce trebuie făcute! O, de-am vedea trezirea înainte ca această generaţie, cu tot păcatul ei

ca cel al Sodomei să ceară o pedeapsă ca cea a Sodomei.
Dăruit vouă în rugăciune, în dulceaţa crucii Lui,
- Len Ravenhill
Chiar dacă erau multe planificări şi multe de făcut înainte de mutare, Dumnezeu a netezit curând calea prin vânzarea fermei, punând la punct fiecare detaliu şi împlinind orice nevoie. Leonard călătorise cu vaporul de câteva ori în anii precedenţi între Anglia şi America. Nu întotdeauna i-a plăcut acest lucru. Când era singur, la bordul vasului folosea timpul pentru a se ruga, pentru a-L mărturisi pe Hristos, pentru studiu şi meditaţie. Mai târziu, a spus:
Am traversat Atlanticul de vreo douăzeci de ori pe vase mari, cum ar fi Mauretania şi Queen Mary, când acesta din urmă a transportat cinci sute de persoane din America în Anglia. Uneori eram, cu adevărat, în pericol din pricina minelor marine şi a furtunilor teribile, dar sunt recunoscător că întotdeauna am traversat oceanul în siguranţă.
De această dată, familia era împreună, călătorind din Londra spre New York. David şi-a amintit întotdeauna de marea mutare care a avut loc atunci când avea treisprezece ani:
A venit în sfârşit vremea când ni s-a deschis calea de a ne muta aici, în 1958. Erau mai multe uşi deschise pentru lucrarea tatălui meu aici decât în Marea Britanic Ambii părinţi au ştiut că era mai bine ca familia să fie împreună decât ca tata să călătorească întotdeauna singur. în ultimă instanţă, cu toţii am simţit în mod clar chemarea lui Dumnezeu de a merge.
Fratele meu, Paul, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani, era foarte dezamăgit că ne mutăm. Iubea foarte mult viaţa de la fermă şi munca. Tata i-a spus că dacă va încerca să stea cu ei timp de un an şi după aceea tot va vrea să se întoarcă în Irlanda, îl vor lăsa să o facă. Astfel, în vara anului 1958, familia mea a

călătorit cu Mauretania spre New York City, apoi cu trenul spre Ohio şi apoi cu maşina spre Bethany Fellowship.[3]
Leonard, Martha, Paul, David şi Philip au ajuns cu toţii la campusul Bethany după lunga călătorie şi Bethany Fellowship a remarcat următoarele în istoria lor oficială:
Reverendul Leonard şi Martha Ravenhill, împreună cu fiii lor, Paul, David şi Philip, din Irlanda, au ajuns la Bethany pe 12 iulie 1958, stabilindu-se în campus, fapt ce îi oferă o bază domnului Ravenhill şi lucrării sale evanghelistice din Statele Unite.[4]
La scurt timp de la mutare, Leonard şi Norman Grubb au împărţit responsabilitatea de a predica la Bethany, la conferinţa despre Viaţa Biruitoare din vara anului 1958. Lucrarea sa a continuat să fie rugăciunea, predicarea intensivă, scrierea şi acum editarea revistei Bethany Fellowship, *Dayspring (Zorii Zilei),* care mai târziu a devenit parte a revistei *Message ofthe Cross (Mesajul Crucii).*
Curând, prima carte a lui Leonard, *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea),* a fost terminată şi publicată. Cartea a avut succes imediat după publicare şi a devenit cea mai cunoscută şi mai influentă scriere a lui Ravenhill. într-un sens, cartea a devenit emblema lui şi, de-a lungul anilor au fost vândute între 100 000 -200 000 de copii.
Spre sfârşitul anului 1958, Bethany a fost vizitată de nişte misionari şi predicatori minunaţi. în luna decembrie, a venit să vorbească un sud-african foarte cunoscut, Nicholas Bhengu. Ravenhill a vorbit apreciativ la adresa lui:
Săptămâna trecută l-am avut aici pe Nicholas Bhengu. El este numit Billy Graham al Africii de Sud. Acest titlu abia dacă este potrivit. Binecuvântatul om de culoare strânge patruzeci de mii de oameni în întâlnirile sale şi se spune că 75% dintre
[3] David Ravenhill, interviu, 2010
[4] Halvard Ştrand, *With Eternity 's Values in View: The Bethany International Story,* n.p.

aşa că aceasta m-a făcut să fiu interesată să ascult ceea ce spunea. Acesta a devenit unul dintre motivele pentru care am renunţat, într-un final, să mai fiu asistentă şi am început programul de misiune de la Bethany Fellowship.
- Joan Frazerhurst

Ravenhill nu a avut prea mult timp să se stabilească la Hethany, pentru că în luna august a condus o cruciadă la o adunare din Caldwell, Idaho, sponsorizată de treizeci şi două de biserici. Aceasta a fost urmată imediat de o a doua cruciadă într-un alt oraş unde au existat două convertiri semnificative, una fiind a fiicei **unui** lider de la martorii lui Iehova şi cealaltă a unui bărbat important din biserica Romano-Catolică.
In mai 1958, Maynard James a ajuns din Anglia pentru un **turneu** evanghelistic în America şi a venit în Minneapolis. James şi-a reînnoit părtăşia cu Leonard şi Martha şi a scris mai târziu despre aceasta:
Domnul ne-a dat o atingere a trezirii în timp ce predicam în Minneapolis. Seară de seară, fără niciun apel presant, sufletele îl căutau pe Dumnezeu cu toată inima lor. Pe când mă aflam acolo, am avut o dulce părtăşie cu dragul meu prieten şi fost coleg, fratele Ravenhill. El şi soţia sa, împreună cu fiii lor, locuiesc acum la Bethany Fellowship, la 50 de kilometri de centrul oraşului. I-am spus fratelui Ravenhill că încă îmi doresc ca el să fie aici, cu noi.
Anul 1959 1-a găsit pe Leonard aşteptând confirmarea pentru predicarea în Suedia şi în alte locuri din Europa. Zelul lui de la acea vreme a fost exprimat în modul tipic lui Ravenhill: „Cineva simte că are nevoie de o mie de limbi şi de o mie de vieţi pentru a duce mesajul la marginile pământului pentru slava Domnului."
în luna mai Leonard a vorbit în insula Presque, Mâine, unui grup de baptişti reformaţi care aveau o povară pentru sfinţenie. O **altă** lucrare s-a dezvoltat pe parcursul restului anului în diferite state din nord şi din centru-vest. Pe atunci, lucra şi la o nouă carte.

^ *A Mart on Fire: The Story of Maynard James,* pag. 109.

La începutul anului 1960, Leonard a predicat la Conferinţa Bethany de început de an. Mai erau şi alţi vorbitori, ca Don McKaughan, John Buffam, un misionar din India, Gene McBride, misionar şi el din Noua Guinee portugheză, Ted Hegre şi Leonard. Un duh de reînnoire şi un nou angajament faţă de Hristos au pus stăpânire pe acea săptămână.
La finalul iernii, Ravenhill a plecat într-o călătorie lungă cu maşina spre New England, unde avea să predice în Boston. Pe 12 aprilie a predicat la celebrarea anuală a misiunilor din biserica Park Street, păstorită de dr. Harold J. Ockenga.
în luna mai a vizitat Biserica Baptistă Reformată din St. John, New Brunswick, Canada şi apoi s-a întors în SUA în luna iunie pentru a predica într-o tabără a unei biserici Holiness din Kansas.
în acest punct putem învăţa o lecţie din viaţa lui Leonard. Faptul că a fost printre baptiştii reformaţi şi grupările Holiness ale Bisericii lui Dumnezeu în acelaşi turneu evanghelistic ne oferă o perspectivă corectă du privire la chemarea lărgită a lui Leonard şi la atitudinea sa faţă de lucrare de-a lungul anilor. El a slujit cu deschidere în orice loc unde oamenii erau serioşi în privinţa adevărului, indiferent de denominaţie sau de afiliere. Avea dragoste pentru toţi oamenii, ca să-i vadă influenţaţi şi ajutaţi de adevărul lui Dumnezeu. în lucrul acesta, el a exemplificat adevărata lipsă de prejudecăţi.
în anul 1960, Bethany Fellowship a achiziţionat un cort mare cu o mie de locuri pe care să-1 folosească în cruciade, din oraş în oraş. Acesta a fost folosit timp de mai mulţi ani pe parcursul primei perioade a lucrării pe care a făcut-o Leonard în timp ce se afla la Bethany. Folosindu-se de cort, Leonard a început să predice la cruciade locale din Minnesota, Wisconsin şi Iowa. Cathy Brokke, asistenta sa după incendiul din Chicago, era organista şi pianista de la unele din cruciadele cu cortul, mai ales în nordul Minnesotei şi în Michigan, în lunile iulie şi august.
Prima dată cortul a fost dus la Grand Rapids, Michigan, pentru lucrarea de vară, de pe 24 iulie până pe 14 august, iar Leonard şi Ted Hegre au împărţit responsabilitatea predicării timp de trei săptămâni. El predicase zilnic timp de cinci săptămâni

înainte de întâlnirile de la Grand Rapids. Din pricina faptului că a predicat de două-

trei ori pe zi, a avut probleme cu vocea. Echipa L-a văzut pe Dumnezeu lucrând în întâlniri, în timp ce Leonard comenta scurt într-o scrisoare de la acea vreme - „Nicio seară fără suflete."
Pe când era în Grand Rapids, le-a scris prietenilor săi, familia Bloom, pe 6 august:
Preaiubită familie Bloom,
Salutări în Numele Lui. Suntem atât de bucuroşi să auzim din nou de voi. Slavă Lui că încă ne este permis să asudăm pentru Cel care a asudat cu picături mari de sânge pentru noi. Doar El este vrednic - haideţi să-L lăudăm!
Cred că sunt ca voi - trudit. Am avut cinci săptămâni consecutive de predicare, de două sau trei ori pe zi, deci sunt foarte răguşit. Momentan mă aflu în Grand Rapids cu un cort umflat cu aer de o mie de locuri. Este un lucru fantastic şi generează multe comentarii; dar este excelent să lucrezi în el. O să termin duminică seară şi sper şă avem câteva săptămâni de pauză; apoi vom petrece o altă săptămână cu cortul în Fairmont, Minnesota.
Se observă din ce în ce mai mult că oamenii au fie o religie a intelectului sau o religie moartă, fie o înţelegere foarte superficială a religiei reale. Se pare că în aceste zile cei mai mulţi evanghelişti oferă prea mult pentru prea puţin. Este acceptată o pocăinţă superficială, dacă o putem numi aşa, şi apoi „credinciosului" îi este garantată imunitatea în faţa dreptăţii divine, o siguranţă veşnică, o scăpare din focul iadului şi îi este dat titlul de proprietate al unei locuinţe de primă mână pe vârful dealului, cu un milion de îngeri care cântă în cor. Ce denaturare a lucrului real! Dumnezeu să aibă milă de noi!
Mi-ar plăcea să văd piersicii din Carolina înfloriţi, dar, sigur, pot încerca şi îngheţata! însă părtăşia ar fi cea mai bună dintre toate. Vă voi scrie din nou înainte să plec.
Ai voştri în părtăşie şi în înaintarea Evangheliei,
Leonard şi Martha
Imediat după întâlnirile din Grand Rapids, Leonard şi Martha şi-au luat două săptămâni de vacanţă şi apoi, la iniţiativa lui

Clarence Finsaas, pastorul bisericii luterane din Fairmont, Minnesota, au plecat într-acolo pentru a predica într-o cruciadă de trei săptămâni în mai multe oraşe, pentru un grup de biserici.
Leonard fusese programat să zboare în Irlanda pe 1 septembrie 1960, dar a trebuit să-şi anuleze călătoria din pricina unei reacţii urâte la variola şi holera pe care le-a contactat la Universitatea din Minnesota. Planurile de a călători în altă ţară necesitau acest tratament. Avea temperatură mare, era slăbit, nu avea poftă de nimic, îi era greaţă şi avea o inflamaţie mare la braţul drept. Nu era în stare să călătorească nicăieri, cu atât mai puţin să traverseze Atlanticul. în timpul acela, perspectiva lui era simplă: „Am cam intrat în încurcătură, dar Dumnezeu nu greşeşte!"
La sfârşitul anilor '50, lucrarea de predicare a lui Ravenhill se extinsese. Curând avea să facă cea mai lungă călătorie din viaţa sa de dragul Evangheliei.

10
EXTINDEREA PREDICĂRII ŞI MISIUNI MONDIALE

i

Nădăjduiesc ca Dumnezeu să-mi dea o viziune care nu se va şterge, un zel care nu va slăbi niciodată şi o povară care nu va fi uşurată niciodată.
ALLAN MCLEOD
Nu există oameni mari sau oameni mici în împărăţia lui Dumnezeu - numai oameni

credincioşi Lui şi necredincioşi Lui.
L.R.
în mod regulat, Leonard era plecat de acasă în lucrare perioade lungi de timp. O astfel de lucrare a durat din ianuarie 1960 până în luna aprilie a aceluiaşi an, când a plecat în statele nord-vestice ale Americii şi în Canada. în Oregon, a condus întâlniri în Sweet Home şi în Portland, apoi mai la nord, în Moose Jaw, Canada, şi în alte locuri despre care nu a rămas nicio consemnare. Acelaşi lucru s-a întâmplat în multe locuri unde a călătorit Leonard - nu a fost ţinut niciun jurnal privitor la călătoriile de predicare din aceşti ani.
Leonard s-a întors apoi în Minneapolis pentru scurt timp şi a plecat în Olean, New York, pentru o conferinţă la nivel de oraş în colaborare cu douăzeci de biserici. Programul lui Ravenhill 1-a ţinut în Minneapolis pentru tot restul anului 1960, până în noiembrie, când s-a îmbarcat pentru cea mai lungă călătorie pe care a făcut-o vreodată departe de familie. Primise mai multe invitaţii de la numeroase ţări din jurul lumii, în primul rând de la grupări misionare care doreau ca el să predice la centrele lor de misiune. După ce s-a rugat, a planificat o călătorie de mai multe luni care urma să fie un tur mondial al centrelor misionare, cât şi al bisericilor şi conferinţelor biblice din diferite locuri.

PREDICAREA LA MISIUNI MONDIALE

în prima săptămână din noiembrie 1960, Leonard a plecat într-o călătorie de cinci luni care avea să-1 poarte prin diferite

puncte de predicare în centrele misionare din Australia, Fiji, Djakarta, Noua Zeelandă, Noua Guinee, Singapore, Liban, Israel, Thailanda şi diferite ţări din Europa de Vest. Leonard a fost însoţit de tânărul Allan MeLeod, care la acea vreme era student la Bethany Fellowship. MeLeod a fost influenţat puternic de viaţa de rugăciune şi de predicare a lui Leonard. Având sub douăzeci şi cinci de ani, Allan a fost tovarăşul constant al lui Ravenhill în aceste cinci luni. El a mers cu Leonard ca să îi fie de ajutor şi ca partener de rugăciune şi, de asemenea, ca să fie expus mai mult câmpurilor de misiune din jurul lumii. Călătoria i-a modelat semnificativ viaţa lui MeLeod ca om şi ca misionar.
Prima oară au mers în insulele Fiji şi în Noua Zeelandă şi au stat o lună; apoi au mers în Australia pentru a vizita centrele misionare; s-au întors în Sydney, de unde au mers mai departe în Noua Guinee, înainte să se îndrepte spre alte continente. Programul era extenuant chiar şi pentru un tânăr ca MeLeod.
în cinci luni au călătorit în mai bine de douăzeci de oraşe de pe cinci continente, iar Leonard a vorbit cam de o sută cincizeci de ori în locuri ca insulele Fiji, Noua Zeelandă, Australia, Singapore, New Delhi, Bombay, Beirut, Calcutta, Bangkok, Zurich, Roma, Paris şi Londra.
In această călătorie Leonard a predicat misionarilor din diferite locuri, în biserici, la centrele de misiune, printre triburile aborigene din regiuni slab populate şi în diferite locuri evanghelistice.
în Noua Zeelandă, Joy Dawson de la *Youth With a Mission {Tineri cu o Misiune)* 1-a auzit pe Leonard pentru prima dată. Ea îşi aminteşte clar chemarea lui Ravenhill adresată credincioşilor - de a o termina cu lucrurile superficiale:
Era la începutul anilor '60. Eram la o conferinţă din Eastern Beach, lângă Auckland, în Noua Zeelandă. Leonard Ravenhill era vorbitorul. Nu-mi amintesc mesajul specific din acea seară, dar îmi voi aminti întotdeauna momentul în care şi-a îndreptat degetul spre audienţă şi, ridicând vocea cu autoritate şi convingere, a spus: „Veţi fi atât de

spirituali pe cât vreţi să fiţi!"

La o lună după ce a plecat din Minneapolis, MeLeod le-a scris din Australia bunicilor săi care se aflau în Canada:

Melbourne, 2 decembrie 1960

Salutări tuturor rudelor şi prietenilor din „Down Under", Southern Cross.

Dragă bunică şi bunicule, salutări în Numele lui Isus. Tata mi-a sugerat să vă scriu şi am considerat că este o idee bună, aşa că iată-mă. Veţi putea înţelege mai uşor aşa decât prin scrisul meu de mână, dacă o să funcţioneze cum trebuie. Nu am mai folosit o astfel de maşină de scris de mult timp.

O să vă relatez câteva detalii cu privire la această călătorie, în cazul în care nu ştiţi despre ea. Călătoresc cu Leonard Ravenhill, despre care ştiţi, într-un turneu evanghelistic. Principalul nostru obiectiv este Australia, unde ne aflăm acum, până la mijlocul lunii ianuarie.

Am petrecut o săptămână în Noua Zeelandă şi apoi vom urca spre Noua Guinee pentru o săptămână. Vom vizita ţara cu ajutorul Missionary Aviation Fellowship. în acea zonă există unele dintre cele mai primitive triburi; sper să pot face câteva poze.

De acolo mergem în Manila şi apoi în Bangkok, unde vom avea o conferinţă cu Worldwide Evangelization Crusade. Apoi plecăm spre Calcutta şi Benares. De acolo vom zbura în nord, spre graniţa cu Nepalul, pentru câteva zile, împreună cu un misionar de la Bethany Fellowship. Din Benares ne vom îndrepta spre New Delhi, Ankara şi Roma, apoi spre Londra şi Irlanda pentru câteva zile şi, în cele din urmă, înapoi, în Minneapolis.

Călătoresc cu reverendul Ravenhill ca partener de rugăciune la cererea sa. Dumnezeu îi binecuvântează lucrarea şi eu învăţ atât de multe. Simt că nu mai încape nimic în mine. Nu suntem într-o excursie, ci căutăm să îi îndemnăm pe oameni să îşi dea seama de caracterul urgent al zilelor în care trăim.

Diavolul îi târăşte pe oameni spre iad, şi nouă, creştinilor, nu ne pasă aproape deloc. Avem nevoie de o trezire reală de la Duhul Sfânt. Acesta este scopul călătoriei noastre. Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de mişcat; Dumnezeu mă face să îmi văd automulţumirea. Se pare că noi credem că Dumnezeu va

ajunge fără ajutorul nostru la milioanele de oameni care mor. Aşa că stăm şi ne relaxăm în confortul propriei noastre experienţe creştine şi îi lăsăm pe oameni să meargă în iad. Oh, fie să ne trezim şi să ne vedem responsabilitatea! Sângele lor se va cere din mâinile noastre dacă nu ne dăm toate strădaniile.

Sunt sigur că există resurse în rugăciune care nu au fost niciodată atinse, iar majoritatea rugăciunilor făcute în biserică sunt luate în râs de diavol. Calvarul, însă, a oferit tuturor oamenilor eliberare din robia diavolului. Avem nevoie să îl căutăm pe Dumnezeu până când El ne descoperă secretele războiului spiritual.

Nu ştiu dacă mama v-a spus despre itinerariul iniţial, dar ceea ce ne stă înainte a schimbat planurile. Nu vom ajunge în Palestina, Atena, Elveţia, Germania sau Franţa, aşa cum planificasem, din pricina întoarcerii noastre în Noua Zeelandă şi şederii în Bangkok. Dar prefer să merg în Noua Guinee, Bangkok şi India pentru a vedea lucrarea misionară.

Nădăjduiesc ca Dumnezeu să-mi dea o viziune care să nu fie niciodată ştearsă, un zel care nu va slăbi niciodată şi o povară care nu va fi uşurată niciodată.

Misionary Aviation Fellowship are încă nevoie de un tehnician pentru radio, aşa că poate voi rămâne. Mi se pare că e o ruşine să ajungi acolo şi după aceea să trebuiască să pleci din nou, când nevoia este atât de mare. Singura mea dorinţă este să fac voia lui Dumnezeu oriunde, cu orice preţ. Rugaţi-vă pentru noi, vă rugăm, în timp ce continuăm să propovăduim Cuvântul Domnului. Vrem ca în toate lucrurile să fie îndeplinită voia desăvârşită a lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu pentru biruinţa peste toată puterea vrăjmaşului.

Vă rog să-mi scrieţi dacă aveţi timp,

' Allan
Lunile de călătorie împreună cu Ravenhill au avut un mare impact asupra lui McLeod şi acesta a fost, în parte, unul dintre motivele pentru care el şi soţia lui, Joann, au slujit ca misionari în Brazilia timp de patruzeci şi patru de ani.
în astfel de călătorii, Leonard a văzut într-un mod nou starea oamenilor pierduţi din ţările îndepărtate care nu aveau o copie a Bibliei în limba lor şi a câmpurilor de misiune fără destui lucrători

creştini. Inima lui tânjea ca împărăţia lui Dumnezeu să înainteze unde Hristos nu era cunoscut. După o călătorie în jungla unei ţări îndepărtate, Leonard a scris următoarele lucruri despre o fată nativă pe care a văzut-o:

Fata din junglă

Ochii ei erau mari, bulbucaţi, Doar o fată de pe poteca junglei; Era una din fiicele pădurii, Cu desagă pe spate.
Era dezbrăcată, doar cu o sfoară,
La fel de întunecată ca o bucată de cărbune;
Dar murdăria de pe trupul ei mirositor
Era albă în comparaţie cu noroiul din sufletul ei.
în spatele pielii era femeie, Chiar dacă arăta la fel de sălbatic precum o fiară; Nu cunoştea nimic despre drepturile femeii, Ca să nu spunem mai mult.
Ziua lucra pentru bărbatul ei Iar noaptea îi potolea pofta; O femeie, Doamne drag, o femeie Fără drepturile ei umane.

Când se ruga pentru ţările lumii şi pentru starea pierdută în care se aflau oamenii de pretutindeni, inima lui Leonard era deseori zdrobită. Dragostea lui Hristos îl mişca atunci când vedea personal idolatria ţărilor străine:
îmi amintesc că în Tahilanda urcam pe o stradă unde se afla un templu imens cu un Buddha culcat de 36 de metri, acoperit cu aur, iar oamenii se aplecau la pământ în faţa lui. Ei strigau la un dumnezeu care nu poate auzi, la un dumnezeu care nu poate simţi, la un dumnezeu care nici măcar nu se poate mişca! Milioane de oameni de felul lor se află în chinurile iadului în această seara.

Am mers într-o casă din Papua Noua Guinee, unde uşa era de vreo 75 cm înălţime şi 75 cm lăţime. A trebuit să mă târăsc în patru labe. Murdăria este peste tot, iar femeile sunt complet dezbrăcate. Au o căţea cu şase pui şi unul dintre ei nu ajunge să fie hrănit. Femeia îşi lasă jos bebeluşul şi pune câinele la sânul ei. Apoi îl lasă pe podea şi îşi ridică bebeluşul.
în următoarea casă, o femeie îşi hrăneşte porcul la sân. Apoi vin copiii, apucă sânul mamei şi se hrănesc astfel până la şase-şapte ani, iar un ignorant cu doctorat îţi spune să îi laşi în pace pe aceşti oameni păgâni pentru că sunt fericiţi!
Dar adevărul este că acum sunt la fel de fericiţi cum vor fi când vor ajunge în iad! Le e groază de întuneric. Ţipă şi scrâşnesc din dinţi. Urlă când îşi îngroapă morţii şi nu au absolut nicio speranţă.
într-o noapte, Leonard şi Paul, fiul lui, zburau în Australia. Au trecut de Sydney şi acum zburau deasupra ţării, îndreptându-se spre Port Darwin. In timp ce priveau pe fereastră, în noapte, Leonard a spus: „Paul, vezi luminile acelea pe pământ? Vezi focurile arzând? Ştii ce sunt? Oamenii aceia nu au case şi nici măcar nu poartă haine. Nu au ustensile de gătit şi trăiesc ca şi cum ar fi înainte de Hristos, nu după Hristos." Astfel de scene îi mişcau inima pentru că ştia că acestora nimeni nu le duce Evanghelia.
După întoarcerea lui din câmpul de misiune, Leonard a predicat în multe locuri, în special în statele estice şi peste ocean. Invitaţiile de a sluji au continuat să vină din diferite locuri. în prima săptămână a lunii septembrie 1961 a plecat spre Canada, la 1100 km la nord de Winnipeg. în a doua săptămână era în Churchill, lângă Hudson Bay, apoi la 560 km mai în nord, la Rankin Inlet. în aceste locuri a slujit în primul rând misionarilor care lucrau printre

indienii canadieni şi printre eschimoşi.

SCRISUL

Această perioadă a fost, de asemenea, un timp în care lucrarea de scriere a lui Leonard a crescut semnificativ. Următorii trei ani au reprezentat o perioadă de muncă intensivă la câteva cărţi noi. în 1961, a fost publicată prima ediţie a *A Treasury of Prayer {O*

comoară a rugăciunii), o carte compilată şi editată de Leonard, care consta într-o colecţie a scrierilor lui E.M. Bounds.

în acel an a terminat şi a doua sa carte, *Meat for Men {Carne pentru oameni maturi).* Cartea nu este o chemare clasică la trezire, ci este mai degrabă un îndemn pentru creştini să se trezească spiritual, să se apropie de Dumnezeu şi să apuce tot ceea ce posedă în Isus Hristos. Printre capitolele sale sunt şi *Ruşinat la Venirea Lui, Har ieftin, Sfinţenia pe care tânjesc să o simt, Să nu ne mai jucăm de-a Biserica, Filosofia şi gândirea modernă — erezia ei* şi *Hamul disciplinei.* T.A. Hegre a scris următoarele în prefaţă:

Chemarea la rugăciune a domnului Ravenhill este puternică deoarece el se roagă. Provocarea lui la disciplină este impresionantă deoarece el se disciplinează. El ştie ce înseamnă renunţarea la sine şi sacrificiul.

Am avut privilegiul atât să locuiesc, cât şi să lucrez cu el, dar cel mai mare privilegiu a fost să mă rog cu el. El practică ceea ce predică. Din această pricină poate fi atât de dur cu alţii şi poate fi iubit pentru asta. El impune altora numai ceea ce şi-a impus prima dată lui însuşi. Ravenhill a trăit cu oamenii rugăciunii, atât din vechime, cât şi contemporani, şi are acelaşi duh care i-a inspirat pe ei. El nu poate să împace contradicţia: un creştin care nu se roagă.[1]

Anul 1962 a adus cu sine publicarea celei de-a treia cărţi a lui Leonard, *Revival Praying {Rugăciunea pentru Trezire),* care arată legătura dintre rugăciune, exerciţiul credinţei şi trezire. Statornicia în rugăciune este o responsabilitate, aşa cum este şi credinţa adevărată, amândouă fiind legate de trezirile adevărate. Cartea a câştigat o audienţă largă şi a devenit una dintre cărţile sale cele mai influente, foarte asemănătoare cu *De ce întârzie trezirea?.*

După Ziua de Anul Nou din 1963, Leonard a început să lucreze la două cărţi noi. Prima avea ca subiect scaunul de judecată al lui Dumnezeu. A doua, *Tried and Transfigured {încercat şi transfigurat),* publicată în acel an, a reprezentat o

[1] Leonard Ravenhill, *Meat for men* (Carne pentru oameni maturi), (Pensacola: Christian Life Books; publicate pentru prima dată de Bethany House Publishers, Minneapolis, Mn., 1961), pag. 11-12.

abatere de la subiectele sale obişnuite - trezirea şi rugăciunea. Ea a fost cea de-a treia carte publicată a sa şi reprezintă un studiu a două experienţe principale ale omului Isus Hristos - ispitirile sale din pustie şi experienţa Schimbării la Faţă.

Lucrul intensiv necesar pentru cărţi plus faptul că nu se simţea bine din punct de vedere fizic l-au determinat să anuleze toate angajamentele de predicare din următoarele câteva luni, cu excepţia unei scurte călătorii la Chicago în luna aprilie pentru a predica la două conferinţe ale lucrătorilor, al căror subiect era rugăciunea.

DIN NOU PE DRUM

înainte de venirea toamnei, a reînceput o perioadă de predicare mai solidă. în octombrie a predicat în Tulsa, Oklahoma, unui grup mare de lucrători şi în una sau două biserici, timp de nouă zile. El îl vedea din ce în ce mai mult pe Dumnezeu cum atinge vieţile predicatorilor care ascultau predicile sale. După întâlnirile din Tulsa, a spus: „Sunt bucuros că Domnul a dat putere în slujire, pentru ca aceşti oameni în nevoie să poată avea parte de o atingere proaspătă a Domnului."

în luna iunie, Leonard şi-a ţinut primele serii de întâlniri din acea vară la o cruciadă din Viroqua, Wisconsin, unde a predicat timp de trei săptămâni. Sheldon Olson, un om de afaceri din Gays Mills, Wisconsin, a devenit prietenul familiei Ravenhill în

acel timp petrecut în Viroqua. Olson îşi aminteşte astfel de lucrarea lui Leonard de acolo:

L-am întâlnit prima dată pe Leonard Ravenhill atunci când Bethany Fellowship şi-a adus cortul imens în Viroqua, Wisconsin, pentru trei săptămâni de întâlniri. Atunci am văzut multe suflete mântuite. El vorbea cu autoritate din Cuvântul lui Dumnezeu şi predicile sale de la radio erau răsunătoare. Când Sheldon i-a spus lui Leonard că era bucuros să-1 audă predicând, Len a răspuns: „Domnul îmi spune ce să spun şi eu spun." Biserica destul de liberală în care era nu a dorit să îl mai reţină pe Leonard după terminarea lucrării. Unui pastor local nu

i-a plăcut o astfel de predicare ca a lui şi a spus despre Ravenhill: „Trebuie să îl scoatem pe acel om afară din oraş!"

într-o serie de întâlniri, un om s-a întors la Domnul după ani de rătăcire şi eşec. Recuperarea lui a fost întreagă şi completă - o minune a harului. Pe când se ruga, a izbucnit în lacrimi şi nu a putut să-şi termine rugăciunea din pricina poverii sale pentru sufletele pierdute.

în luna iulie, Leonard s-a întors la Wisconsin pentru a predica la o tabără de vară wesleyană, apoi a plecat împreună cu Martha spre Denver pe 13 august pentru o vacanţă şi pentru a predica la o mare conferinţă de vară.

O NOUĂ DIRECŢIE

în anul 1963, Leonard a început să simtă că Bethany Fellowship ar trebui să se concentreze pe rugăciune şi trezire, dar liderii de la Bethany Fellowship nu împărtăşeau aceeaşi viziune. Bethany fusese dintotdeauna o organizaţie misionară şi nu credea că Dumnezeu vroia ca ţinta lor să se schimbe. în timp ce Leonard a rămas credincios propriei sale chemări de a rămâne concentrat pe trezire, el şi Martha simţeau din ce în ce mai mult că Domnul are o nouă direcţie pentru viaţa şi lucrarea lor.

în timpul verii Leonard a fost invitat să predice în Denver, la o conferinţă renumită, unde 1-a întâlnit pentru prima dată pe David Wilkerson. Noua carte a lui Wilkerson, *The Cross and the Switchblade {Crucea şi Pumnalul),* tocmai fusese publicată şi era citită pretutindeni. Pe când se afla în Denver, Leonard a fost invitat de Wilkerson să îl viziteze în New York. Leonard şi Martha, împreună cu David şi Nancy Ravenhill, au mers acolo pentru o săptămână şi au văzut lucrarea Teen Challenge.

După ce s-au întors în Minneapolis, la scurt timp Leonard a fost invitat de Wilkerson să se mute în New York pentru a se alătura personalului lor în lucrare, pe post de capelan la Teen Challenge. Responsabilităţile lui erau de a predica, de a scrie, de a instrui liderii şi de a edita revista lucrării lor, *The Cross and the Switchblade (Crucea şi Pumnalul).* Această invitaţie a fost atractivă pentru Leonard şi Martha şi le-a deschis o uşă şi lui

David şi Nancy, pe atunci logodiţi, pentru a se alătura liderilor de la Teen Challenge după căsătoria lor.

In luna iulie a fost luată decizia de a merge la New York, iar Leonard le-a scris prietenilor săi, familia Bloom:

Cred că în câteva luni ne vom încheia şederea aici, la Bethany. Am lucrat şase ani fără să primim un salariu oficial şi am dat fiecare bănuţ din vânzările cărţilor noastre misiunii de aici. Am fost scutit de călătoria planificată în Africa. La momentul de faţă mi se pare de neconceput să petrec câteva luni acolo.

Deci acum plecăm. Pentru moment se pare că vom merge într-o casă pe care David Wilkerson a achiziţionat-o în partea nordică a New York-ului. Casa este magnifică; se află la ţară, pe un teren de patruzeci de hectare. Locul este liniştit şi izolat -exact ceea ce ne trebuie pentru

următoarea perioadă de scriere şi rugăciune. Când vom fi gata de mutare, vă voi scrie toate detaliile. Martha mi se alătură în exprimarea dragostei creştineşti pentru voi.
-Len
Cei şase ani petrecuţi în Minneapolis au fost roditori atât pentru Bethany Fellowship, cât şi pentru familia Ravenhill. Acest timp i-a lărgit misiunea lui Leonard în toată America. El i-a influenţat adânc pe mulţi studenţi şi pe cei din personal prin predicile, cărţile şi viaţa sa de rugăciune. Paul şi David ajunseseră la Bethany ca adolescenţi, le-au întâlnit pe Irene şi pe Nancy acolo, şi au plecat de acolo căsătoriţi îndreptându-se spre propria lor slujire. Niciunul nu ştia unde vor duce toate acestea. Ceea ce ştiau era că următoarea lor destinaţie urma să fie Brooklyn, în inima oraşului New York.

11

NEW YORK CITY ŞI TEEN CHALLENGE

Exista o aură în jurul predicaţii domnului Ravenhill care impunea atenţie. Niciodată nu era vreo promovare de sine atunci când el se afla la amvon.
JOHN KENZY, DESPRE LUCRAREA LUI RAVENHILL
ÎN NEW YORK CITY

Bethany Fellowship a încredinţat familia Ravenhill harului lui Dumnezeu atunci când a plecat din Minneapolis în Brooklyn, New York. Nu putem decât să ne imaginăm ce emoţii trebuie să fi simţit Leonard şi Martha în timp ce părăseau Minnesota pentru a ajunge în New York City. Ce avea pregătit pentru ei viaţa şi lucrarea de acolo? După ce au ajuns în New York, au scris familiei Bloom:
După cum vedeţi, suntem acum la Teen Challenge. Nu ştiu pentru cât timp. David Wilkerson va începe o nouă revistă despre trezirile din trecut, cele prezente şi din viitor, *The Cross and the Switchblade (Crucea şi Pumnalul),* la care o să lucrez şi eu.
Imediat după ce au sosit în New York, Leonard şi-a început lucrarea extinsă. Aici a început să redacteze noua revistă şi a continuat cercetările pentru următoarele cărţi şi scrieri.
în loc să trăiască pe proprietatea de la ţară pe care au văzut-o iniţial, Leonard şi Martha s-au stabilit într-un apartament de la etajul al doilea de pe bulevardul Clinton nr. 436 din Brooklyn, care fusese ocupat doar câteva săptămâni de tinerii John şi Carol Kenzy. Familia Kenzy ajunsese şi ea recent la centrul Teen Challenge pentru a lucra acolo.
Când a ajuns familia Ravenhill, John şi Carol au cedat cu bunăvoinţă apartamentul lor proaspăt curăţat şi s-au mutat la etajul al treilea. A fost bucuria lor să îi cunoască pe noii vecini englezi care în curând aveau să devină oaspeţii şi prietenii lor favoriţi.

Martha a luat-o pe tânăra Carol sub aripa sa maternă pentru a o încuraja şi a o ajuta în multe feluri.
Carol, o proaspătă soţie în vârstă de douăzeci şi unu de ani, a avut sarcina intimidantă de a sluji ca secretară atât pentru David Wilkerson, cât şi pentru Leonard Ravenhill. Drept urmare, a ajuns să îl cunoască pe Leonard ca persoană mai îndeaproape decât pe ceilalţi membri ai personalului. A lucra pentru Leonard a devenit, după cum spunea ea, o gură de aer proaspăt. Ea a bătut la maşină două dintre cărţile sale care au avut un impact durabil asupra vieţii ei. Pentru ea, cea mai personală amintire a fost o experienţă dintr-o zi care a arătat realitatea umblării zilnice a lui Leonard cu Dumnezeu:
Ceea ce m-a afectat cel mai mult în timpul petrecut cu Leonard a fost o zi când mi-a dictat o

scrisoare care era destul de dură; pe atunci nu mi s-a părut că era nepotrivită, dar în următoarea zi mi-a cerut-o şi a rupt-o, spunându-mi că Domnul a lucrat în inima lui, convingându-1 că avusese o atitudine nepotrivită şi că vrea să o îndrepte. Atunci am văzut că era un om cu adevărat integru.[1]

Una dintre cele mai bogate binecuvântări ale acestei perioade de lucrare din New York a fost prietenia care s-a dezvoltat între familia Ravenhill şi rnembrii personalului de la Teen Challenge. Doug Detert, un tânăr în jur de douăzeci de ani, rememorează această perioadă de timp:

Iniţial am fost puţin timid faţă de Leonard din două motive: în primul rând, din pricina diferenţei de vârstă - el avea cincizeci şi opt de ani la acea vreme, iar eu aveam douăzeci şi doi; în al doilea rând, din pricina faptului că nu mai lucrasem niciodată cu cineva de statura lui spirituală. După ce Len îi dicta în timpul zilei, soţia mea, Millie, îmi spunea seara cum le-a scris unor oameni ca Billy Graham sau Oral Roberts. Când căile noastre se intersectau în mod providenţial, încercam să fiu cât se poate de politicos, dar păstram, încă, distanţa. Aşa că m-a surprins faptul că el şi Martha ne-au abordat, invitându-ne la ei

[1] Carol Kenzy, interviu, 2010.

seara. în general, erau invitaţi câte trei sau patru lucrători din conducere, iar noi eram mereu incluşi. Serile acelea ne-au schimbat viaţa, fapt pentru care vom fi întotdeauna recunoscători.[2]

Acele momente de părtăşie, învăţătură şi mărturie ţineau de multe ori până la miezul nopţii, în timp ce lucrătorii mai tineri absorbeau filosofia slujirii lui Leonard şi multele istorisiri cu privire la anii pe care i-a petrecut în Insulele Britanice ca evanghelist. Familia Kenzy şi liderii de la Teen Challenge au fost influenţaţi profund de viaţa şi predicile lui Leonard. Prima dată când John 1-a auzit pe Len predicând a fost într-o biserică baptistă din Brooklyn. Nu auzise niciodată o asemenea predică, iar aceasta i-a schimbat viaţa:

Fratele Len chiar credea ce predica. Era împuternicit de Duhul Sfânt într-un mod real. Uneori, când predica, era ca o bombă care exploda sau ca un tun în acţiune. îl lăsa să spintece. Afirmaţiile cu care începea erau aproape ca nişte acuzaţii, pentru a-i face pe oameni să gândească, pentru a-i trezi şi pentru a-i confrunta cu adevărul.

Lua adevărurile evidente şi le prezenta în aşa fel încât îţi dădeai seama că tu luai lucrurile ca pe ceva de apucat. Putea fi ceva ce auzisei şi înainte, dar el îl prezenta în aşa fel încât te făcea să stai drept şi să iei seama. Prezenta adevărul evident ca fiind atât de important încât ştiai că trebuie să acţionezi conform lui.

Leonard făcea ca adevărul să se deschidă ca o floare şi dintr-o dată devenea ca un junghi în inimă. Imediat după ce predica, de obicei reacţia consta într-un timp de tăcere şi apoi plâns sau începea rugăciune adevărată. Oamenii erau pătrunşi de faptul că trebuiau să răspundă la ceea ce li se spusese. Mesajele lui cereau acţiune. „Ce vei face cu ce ai auzit?" era gândul cu care te lăsa. Exista o aură în jurul predicării domnului Ravenhill ce impunea atenţie. Niciodată nu era vreo promovare de sine atunci când el se afla la amvon.

: Doug Detert, scrisoare, 2009

Prin puterea Cuvântului şi a Duhului, Leonard avea capacitatea de a ţine audienţa într-o atenţie concentrată mult timp, ca şi cum ar fi fost doar pentru câteva momente. Când a predicat în bisericile din New York a pus accentul foarte puternic pe sfinţenie, ca şi cum tocmai cobora cu Moise de pe munte şi vorbea, în chip profetic, precum un sunet de trompetă, făcându-i pe mulţi să rămână într-o tăcere de moarte, plângând uşor.

Timp de doi ani, în fiecare marţi şi joi Leonard a instruit liderii de la Brooklyn Teen Challenge şi a imprimat puternic adevăruri simple în inimile şi minţile noastre, îndemnându-ne la lacrimi, mijlocire şi pocăinţă. Marea sa putere era abilitatea primită de a trăi şi de a rosti adevărul prin puterea Duhului Sfanţ. Spunea adevărul cu focuri de armă direct aprinse din

Biblie, dublat de ungerea şi puterea Duhului Sfânt şi el însuşi trăia această viaţă - acesta era Leonard Ravenhill.[3]
De-a lungul anilor au existat mulţi oameni care au simţit că Leonard era mentorul lor, chiar dacă el simţea sau nu acest lucru. Unii au avut într-adevăr parte de o astfel de relaţie cu el, dar alţii nu, deşi el a fost persoana care i-a influenţat cel mai mult din punct de vedere spiritual. îi erau mulţi oameni apropiaţi? Probabil că nu, chiar dacă mulţi credeau asta din pricina faptului că simţeau un beneficiu mare de pe urma vieţii lui. Uneori, acest lucru i-a făcut pe oameni să îl vadă ca pe tatăl lor spiritual, chiar dacă Leonard nu-i cunoştea deloc. în general, Leonard păstra distanţa cuvenită, îndepărtându-i pe ceilalţi de el însuşi şi apropiindu-i de Hristos. Nu îi lăsa pe oameni să se lipească de el sau să depindă de el într-un mod greşit.
John Kenzy şi Doug Detert au fost doi bărbaţi din New York care l-au avut pe Leonard ca mentor. John 1-a urmărit îndeaproape pe Leonard şi i s-a oferit o astfel de relaţie:
îl căutam tot timpul pe Leonard, stând lângă el la masă, conducându-1 prin tot New York-ul şi invitându-1 în mod regulat în apartamentul nostru pentru a-i asculta înţelepciunea.
Profitam de fiecare moment în care vorbea cu alţii şi mă aşezam în aşa fel încât să îl aud. L-am auzit spunând printr-o provocare indirectă că orice om va beneficia de pe urma disciplinei postului şi rugăciunii. Aceasta a avut ca rezultat angajamentul meu de a posti în fiecare duminică timp de un an. Lepădarea de mine însumi şi perioadele de rugăciune au fost de mare folos pentru mine în procesul creşterii mele spirituale. Simţul prezenţei lui Dumnezeu, umblarea sa demnă cu Hristos şi comportamentul său abordabil făceau ca fiecare persoană pe care o întâlnea să se simtă specială, iubită şi preţuită.
Unii l-au privit pe Len ca pe un predicator în vârstă şi nu şi-au dat seama că pierd o ocazie unică în viaţă. Am simţit că Len şi cu mine eram foarte ataşaţi din punct de vedere spiritual, pentru că eram ca apostolul Ioan cu Isus, stând la pieptul Lui şi vrând întotdeauna să fim cu El. Len a determinat o schimbare profundă în viaţa mea. Peste ani, Leonard continuă să lase urme în inimile şi vieţile celorlalţi prin propria-mi viaţă. Sinceritatea, caracterul şi integritatea sa profundă se revărsau peste cei care îndrăzneau să stea la picioarele lui.
El m-a îndrumat îndeaproape investind în mine timp, dragoste, cunoştinţă şi înţelepciune. Aceasta s-a răsfrânt asupra a patruzeci şi şase de ani de lucrare, deocamdată. Influenţa lui Leonard Ravenhill continuă să se simtă peste tot în lume chiar şi astăzi.
Scrierile lui Len erau extrem de incisive, dar gramatica sa era brută şi deseori necesita îmbunătăţiri redacţionale. Dumnezeu a împlinit această nevoie trimiţându-1 pe David Lutzweiler, care a lucrat pentru *American Mission to the Greeks* (Misiunea Americană pentru Greci), fondată de dr. Spiros Zodhiates, binecunoscutul predicator expozitiv grec.
Atunci când Lutzweiler nu a mai putut lucra la cărţile lui Leonard, Doug şi Millie Detert, tinerii proaspăt căsătoriţi care lucrau cu ei, au devenit curând redactorii lui Leonard. Millie avea o diplomă universitară în domeniul limbii engleze, aşa că era de mare folos în rolul redacţional. Ea a lucrat la cărţile lui, a corectat revista şi a stenografiat după dictarea lui Leonard corespondenţa sa zilnică ce includea, uneori, şi douăsprezece scrisori. Joia Millie
John Kenzy, interviu, 2010
Ibid.

lucra întotdeauna singură, deoarece Leonard avea obiceiul de a petrece acea zi din săptămână în rugăciune.
Doug a redactat cărţile lui Leonard timp de mai mulţi ani, începând cu *Sodom Had No Bible {Sodoma nu a avut Biblie).* Doug, absolvent al Universităţii Harvard, a adus şi un aport

calitativ la procesul editorial. A lucrat la articolele lui Len nu numai pentru *Crucea şi Pumnalul,* ci şi pentru publicaţii ca *Decision Magazine {Revista Deciziei)* şi *Herald of His Corning {Vestitorul venirii Lui).* Acest lucru a continuat mai mulţi ani, chiar şi după ce familiile Ravenhill şi Detert au părăsit lucrarea de la Teen Challenge. Din perspectiva unui editor, era o plăcere încă de la început să lucrezi cu Leonard. Mai târziu, Doug a afirmat următoarele cu privire la acest aspect al relaţiei lor:

Chiar la începutul relaţiei noastre redacţionale, Leonard mi-a zis ceva ce spunea mult despre respectul lui faţă de ceilalţi: „Doug, nu voi schimba nimic din ce vei redacta tu. Dacă tu crezi că este prea dur, scoate-1. Rearanjează după cum crezi că e cel mai bine. Va rămâne aşa cum vei edita tu." Nu şi-a încălcat niciodată acea promisiune şi îl cinstesc pentru o asemenea integritate.

Curând după aceea, Leonard mi-a dat un sfat de neuitat: „Doug, să nu ajungi niciodată în punctul în care să nu mai pe nimeni de la care să înveţi. Fiecare are nevoie de cineva care să vegheze asupra lui."[5]

LUCRAREA CONTINUĂ

în martie 1964, Leonard a condus întâlniri în Pittsburgh la care veneau câte şase mii de oameni, apoi a mers în Buffalo, New York în prima săptămână a lunii aprilie unde a predicat la o conferinţă de tineri în colaborare cu Teen Challenge. Câteva sute de tineri au fost foarte interesate de Evanghelie şi au avut loc mai multe convertiri puternice, inclusiv a paisprezece catolici. în următoarea seară a predicat mai multor pastori din Rochester, iar

[1] Doug Detert, scrisoare, 2009.

Dumnezeu i-a mişcat pe mai mulţi dintre ei în ceea ce priveşte propria lor lucrare şi nevoie. Mai târziu, în acelaşi an, Leonard a călătorit în Barbados pentru a predica, inclusiv unei mari mulţimi de pastori.

în august 1965, diferiţi cântăreţi au început să călătorească cu Leonard în biserici şi cruciade. Era foarte scrupulos în această privinţă. Solistul său de ani de zile a fost Eddie Menaldino, un tenor italian care se închina adânc atunci când cânta. Pe lângă el mai era şi The Bloom Trio - Richard, Catherine şi Martha (un frate şi două surori), care locuiau în Spartanburg, Carolina de Sud. Leonard şi Martha erau foarte apropiaţi de familia Bloom. Ani de zile, ei au fost părtaşi la aceeaşi lucrare şi s-au vizitat.

în centrul Brooklyn-ului era o biserică neobişnuită, *Rock {Stânca),* păstorită de Arnie Vick, un veteran unic în cercurile penticostale. Biserica susţinea mesajul despre o viaţă mai adâncă în Hristos. Chiar dacă Leonard nu era penticostal, ei l-au invitat să predice în fiecare miercuri seara.

După câteva săptămâni, părea că nimeni nu răspunde la mesaje. Cineva i-a spus lui Leonard: „Oamenii au urechi care îi mănâncă; le place să te audă predicând, dar ei tot timpul învaţă şi nu ajung niciodată la cunoştinţa adevărului. Sunteţi sigur că trebuie să mai mergeţi acolo săptămână de săptămână?" Nu după mult timp, Leonard şi Martha au început din nou să îşi petreacă majoritatea serilor de miercuri în apartamentul lor.

Marţea şi joia dimineaţa Leonard ţinea studiul biblic al personalului. Doug Detert îşi aminteşte de venirea lor în lucrare şi de efectul pe care a început să-1 aibă asupra lui învăţătura dată de Leonard:

Când am ajuns la Teen Challenge, domnul Ravenhill predica din Matei 5:3: *ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăţia cerurilor!"* Chiar dacă eu crescusem în biserică şi memorasem fericirile la şcoala duminicală, nu auzisem niciodată o predică despre a fi sărac în duh. Cu siguranţă, stilul de predicare al lui Leonard îi împiedica pe oameni să se uite la ceas atunci când vorbea; dar ce m-a afectat pe mine cel mai mult a fost că nu şi-a schimbat subiectul nici măcar o dată în decursul a şase săptămâni! A vorbit despre Matei 5:3 de

douăsprezece ori, câte o predică întreagă de două ori pe săptămână, timp de şase săptămâni. Aceasta a lăsat o urmă permanentă în sufletul meu. în plus, mi-a arătat puterea predicii unse, pentru care britanicii sunt renumiţi. O astfel de predicare i-a scos pe unii oameni din prejudecata cu privire la denominaţii

generată de minţile lor înguste.[6]
Ocazional, Len conducea o întâlnire de rugăciune a liderilor iniţiată de el, pe lângă cele regulate. Tuturor liderilor mai tineri le plăcea mult să îl audă rugându-se. El i-a învăţat prin sfat şi prin exemplu adevărul următor: „Lipsa rugăciunii - lipsa puterii." Când alţii erau cei care slujeau într-un serviciu divin, deseori Leonard era rugat să se roage la final din pricina caracterului real al rugăciunii sale.
Viaţa de credinţă a lui Leonard i-a cerut să nu fie dependent de oameni, ci numai de Dumnezeu. într-o seară, după o serie de întâlniri pline de har dintr-un oraş sudic al Statelor Unite, un grup de afacerişti creştini care luaseră parte la ele a cerut o întrevedere cu Leonard la hotelul în care stătea. După o scurtă prezentare, ei i-au propus următorul lucru: „Frate Ravenhill, credem că sunteţi omul lui Dumnezeu de astăzi pentru America. Aveţi o ungere de la Dumnezeu peste viaţa şi predicile dumneavoastră. Am vrea să vă ajutăm. Dacă veţi fi de acord, de acum înainte ne vom ocupa de programarea tuturor întâlnirilor dumneavoastră, inclusiv de locurile de întâlnire, costuri - de tot. Pe lângă aceasta vă vom garanta un salariu astfel încât să nu vă mai îngrijoraţi niciodată de nevoile financiare ale familiei dumneavoastră."
Cu privire la vizita lor, Leonard a zis: „A trebuit să le spun *nu.* Dacă acceptam, aş fi fost proprietatea lor şi nu aş mai fi fost liber să urmez călăuzirea Domnului pentru mine. Cu cât te bazezi mai mult pe oameni, cu atât mai puţin o să ai din Dumnezeu."
Pe parcursul lucrării sale, Leonard s-a împrietenit cu probabil cel puţin douăzeci de multimilionari. Mulţi dintre ei i-au spus că are acces la resursele lor oricând. Dar mărturia lui a fost că nu a cerut niciodată niciun bănuţ de la nimeni, în afară de Dumnezeu. A văzut cum Dumnezeu a purtat de grijă ca fiii lui să termine

[1] Ibid.

colegiul şi să absolve. Nu a cerut ajutorul nimănui. Un astfel de angajament a stabilit un standard durabil pentru mulţi din cei care au privit la exemplul lui.

O NOUĂ DIRECŢIE

în luna mai a anului 1966, Leonard şi Martha au simţit că se apropie finalul timpului petrecut în New York, dar încă nu aveau o direcţie clară cu privire la viitorul lor. Pe 30 mai, Leonard le-a scris fraţilor Bloom:

Unde vom pleca de aici? Nu ştiu. Cel puţin nu ştiu nimic despre vreun loc permanent. La finalul lunii vom merge la castelul din insula Thousand, New York, aproape de graniţa Canadei. Cred că voi putea predica oaspeţilor care vin acolo. Venitul va fi mic, dar Dumnezeu ştie totul. Voi avea timp pentru rugăciune şi pentru a-L căuta pe Domnul pentru următorul pas.

PROPRIETATEA DARK ISLAND

Curând lui Leonard şi Marthei li s-au alăturat David şi Nancy împreună cu familia Detert timp de două săptămâni pe proprietatea castelului de pe proprietatea Dark Island, ascuns în Insulele Thousand, lângă graniţa canadiană. Dark Island a fost construit de Frederick Bourne (1851-1919), cel care a produs maşina de cusut Singer. Domeniul a fost achiziţionat în anul 1966 de dr. Harold Martin care îşi petrecea verile acolo cu soţia şi cei doi fii ai lor. Castelul a primit de curând numele Castelul Singer. Dr. Martin îl cunoştea pe Leonard şi vroia ca el să le predice oamenilor bogaţi ale căror vacanţe includeau şi croaziere pe canalul maritim St. Lawrance. în acelaşi timp, ţinând servicii divine la castel, dr. Martin putea cere să fie scutit de impozitul pe proprietate, de vreme ce aceasta era locul unde se ţineau adunări regulate.
Cele două săptămâni petrecute la castel au reprezentat o vacanţă minunată pentru toţi, dar şi un timp de studiu biblic. Este o clădire uimitoare, cu patruzeci şi două de camere şi optsprezece băi. Sub ea există tunele secrete, construite pentru sclavii care mergeau

spre nord la staţia de tren. Vasele de pe ocean care mergeau uşor în timpul nopţii îşi aprindeau reflectoarele imense pentru a vedea structura uimitoare. La acea vreme, proprietatea de două hectare era alimentat cu energie de la douăsprezece acumulatoare ale unor submarine din cel de-al Doilea Război Mondial. Avea, de asemenea, un loc special pentru bărci care adăpostea cel puţin patru vase. în acel timp, Leonard i-a scris lui Catherine Bloom: „Suntem aici, în Dark Island, în St. Lawrance; dar nu e mai uşor să te rogi într-un castel decât într-o colibă."
în aceste două săptămâni tineri din toate insulele vecine s-au strâns la castel pentru un serviciu special de evanghelizare. Dr. Martin a dorit ca Len să predice duminica dimineaţa nu numai din pricina faptului că oaspeţii insulei aveau nevoie de mântuire, ci şi pentru ca mesajul lui Leonard să aibă un impact asupra localnicilor. La unul dintre servicii, Martin 1-a prezentat pe Leonard ca pe unul dintre cei trei mari predicatori ai Americii. Lui Leonard nu i-a plăcut această prezentare, şi nici nu 1-a interesat cine erau ceilalţi doi „mari" predicatori.
După ce s-au întors cu toţii în New York City, nu a trecut mult timp şi au primit o invitaţie care le-a arătat în mod clar direcţia pe care aveau să o urmeze. Un om de afaceri creştin, ştiind că familia Ravenhill se gândeşte să părăsească New York-ul, i-a contactat şi le-a oferit o casă în nord-estul statului Illinois, în Rockford. De acolo, Len se putea ruga, putea scrie cărţi şi putea călători în locurile în care trebuia să predice. în câteva săptămâni, au luat decizia de a se îndrepta spre Illinois.

PLECAREA DIN NEW **YORK CITY**

Plecarea lui Leonard din New York a lăsat un gol în Teen Chalenge şi în inimile celor care îi iubeau. Doug Detert a fost rugat să conducă ultimul serviciu divin de la biserica Teen Challenge înainte să plece familia Ravenhill. A vorbit din cuvintele de rămas-bun pe care le-a adresat Pavel bătrânilor din Efes - Faptele Apostolilor 20 - în special din cuvintele: *„Căci erau întristaţi mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea faţa.""*

12
1966 -1979: NOI ORIZONTURI ALE CREDINŢei

Un om care este intim cu Dumnezeu nu trebuie să fie niciodată intimidat de oameni.
în timp ce Leonard şi Martha se îndreptau spre oraşul Rockford, Illinois, la vest de Chicago, lumea de pretutindeni îl solicita să predice şi să vorbească la conferinţe. Au venit invitaţii de peste tot - din America, Irlanda, Anglia, Canada, Bahamas, Argentina, Brazilia şi Columbia, dar prioritatea lor era să se stabilească în Illinois.
Familia Ravenhill a ajuns în Rockford în timpul verii anului 1966, reîntorcându-se într-un stadiu al vieţii lor în care nu mai fuseseră din primul an de căsnicie. Paul şi Irene erau pe drum spre câmpul lor de misiune, David şi Nancy erau implicaţi în lucrarea lor, iar Philip îşi dădea doctoratul la Universitatea New York. Până să se mute în Rockford, unul sau doi din fiii lor erau întotdeauna cu ei acasă şi în lucrare. Acum doar Leonard şi Martha se îndreptau spre vest, începând o lucrare pe care nu o mai cunoscuseră de când se mutaseră în Statele Unite.
Leonard şi Martha au făcut parte din două slujiri diferite în cei nouă ani cât au fost în America. Acum ei aveau o lucrare mai simplă şi mai personală, fără staff, secretară, nefiind legaţi de nicio organizaţie, într-o lucrare de predicare itinerantă.
Din Rockford, le-a scris prietenilor lor, familiei Bloom:

20 decembrie 1966,
Preaiubită familie Bloom,
Vreau să vă mulţumesc, până nu uit, pentru sfatul şi recomandarea în folosul acestui trup muritor. Salutare, veşnicie,

vin curând! Ce zi va fi aceea când Martha nu va mai avea oase care să scârţâie şi toţi vom avea trupuri ca trupul Său glorios!
Am primit o invitaţie la cea mai mare conferinţă din Irlanda, la fel şi în Anglia. Suntem aşteptaţi şi într-o cruciadă într-un oraş din Canada pentru credincioşi şi pentru întâlnirile lucrătorilor. De asemenea, sunt cereri şi din Bahamas, Argentina, Brazilia şi Columbia.
Binecuvântări şi dragoste, Len

VAYLARD ŞI LORNA ZUPKE

Curând după mutare, Leonard şi Martha au plecat din Rockford pentru două săptămâni ca să predice la Gays Mills, Wisconsin, la invitaţia lui Sheldon Olson. Olson 1-a invitat şi pe pastorul Harry Moller din biserica wesleyană din Eastman, Wiscounsin, pentru a-1 asculta pe Ravenhill. Apoi Moller le-a spus prietenilor săi, Vaylard şi Lorna Zupke din Iowa, despre întâlniri. Ca rezultat al acestei invitaţii, s-au dezvoltat curând două relaţii noi şi speciale pentru familia Ravenhill.
Familia Zupke deţine o afacere cu nisip şi pietriş la ferma lor de lângă Randalia, Iowa, la care lucrează şi astăzi. Chiar dacă nu e pastor, Zupke a fost predicator zeci de ani, un martor credincios, un îndrumător al tinerilor creştini şi un înflăcărat om al rugăciunii. De-a lungul anilor familia Zupke i-a influenţat pe mulţi oameni pentru Hristos şi au avut o reală slujire de ospitalitate la ferma din nord-estul statului Iowa.
Unul dintre tinerii asupra cărora Vaylard a avut un mare impact în anii '60 a fost John Breshears, care la acea vreme era profesor la Colegiul Upper Iowa din Fayette, Iowa. Familia Breshears a ajuns să îl cunoască pe Vaylard la colegiu, prin lucrarea pe care o făcea printre studenţi. John şi soţia lui, Virginia, au mers cu familia Zupke la întâlnirile ţinute de Ravenhill în Gays Mills. Participarea la aceste întâlniri avea să aibă un efect mult mai mare decât şi-au imaginat vreodată John şi Virginia.
Singura atracţie a săptămânii de întâlniri o constituiau predicile lui Leonard, care au fost însoţite de puterea lui

Dumnezeu. în fiecare seară se cântau câteva imnuri şi de fiecare dată, înainte de a vorbi, Leonard conducea imnul *Break Thou the Bread of Life {Frânge Tu Pâinea vieţii).* Urma apoi o predică de cel puţin o oră. Realitatea cu care predica capta atenţia tuturor, inclusiv a copiilor. A fost o săptămână minunată pentru familiile Zupke şi Breshears.
Curând, o biserică metodistă wesleyană dintr-un oraş învecinat 1-a invitat pe Ravenhill să predice la o serie de întâlniri speciale într-o clădire a comunităţii. Prin predicare a avut loc o mişcare a Duhului Sfânt şi mai multe suflete au fost, într-un mod încurajator, convertite.
în timpul săptămânii, familia Olson i-a invitat pe Leonard şi pe Martha la masă. Leonard le-a spus că Duncan Campbell, evanghelistul scoţian, avea să vină în Statele Unite în următorul an şi că îl va aduce în zonă pentru întâlniri dacă liderii părtăşiei locale urmau să aranjeze lucrurile. Campbell a fost folosit de Dumnezeu în trezirea de pe insula Lewis din 1949-1953, din Insulele Hebride, unde văzuse puterea lui Dumnezeu revărsându-se în multe locuri şi mulţi oameni convertiţi în mod puternic. Planul iniţial era ca Ravenhill să împartă responsabilitatea predicării cu Campbell, dar Campbell a predicat aproape tot timpul, în vreme ce Leonard s-a concentrat pe

rugăciune şi pe conducerea întâlnirilor. Olson a descris cele două săptămâni ca fiind un timp minunat.
în 1968 Leonard s-a întors din Wisconsin pentru nişte întâlniri care au avut loc la Country Fair Grounds, la Viroqua, Wisconsin. Familia Zupke şi-a învoit copiii de la şcoală întreaga săptămână pentru a lua parte la întâlniri, deoarece doreau ca întreaga familie să fie sub minunata influenţă spirituală. Ei conduceau deseori distanţe lungi pentru a lua parte la întâlniri evanghelistice sau la conferinţe biblice.
Apoi familia Ravenhill a mers acasă la Rockford pentru o campanie de evanghelizare a oraşului sponsorizată de şaptezeci de biserici. întâlnirile de la Rockford nu au fost frecventate de prea mulţi oameni, dar se pare că cei prezenţi au fost mişcaţi şi edificaţi de predicile unse.

Leonard şi Martha au găsit un duh înrudit în vieţile lui Vaylard şi Lorna Zupke. Exista rugăciune reciprocă, evlavie, smerenie şi zel adevărat între ei. în timpul întâlnirilor de la Viroqua, Leonard le-a spus că simte faptul că Dumnezeu vrea ca el să meargă la Fayette, aproape de ei, pentru întâlniri. Imediat ce au găsit un timp liber, Len şi Martha au plecat în nord-estul statului Iowa pentru a ţine mai multe întâlniri la universitatea Upper Iowa. în acea săptămână legăturile dintre familia Ravenhill şi familiile Zupke şi Breshears s-au strâns şi mai mult.

JOHN ŞI VIRGINIA BRESHEARS

în timpul săptămânii petrecute în Fayette, Len şi Martha au stat la familia Breshears. John şi Virginia erau nişte creştini care creşteau, având o foame pentru adevăr şi pentru părtăşie. Nu mai găzduiseră niciodată un predicator, mai ales pe cineva atât de cunoscut ca Leonard Ravenhill. L-au primit pe acest predicator englez înflăcărat şi pe soţia sa încântătoare în casa lor timp de o săptămână, sentimentele Virginiei fiind marcate de entuziasm amestecat cu teamă. Mai târziu, John a spus:

Leonard Ravenhill a fost primul predicator pe care l-am auzit vreodată faţă de care am simţit că îmi vorbeşte direct. A fost ca şi cum eram singura persoană din audienţă. Câţiva ani mai târziu, el şi Martha au stat în casa noastră mai multe zile. A cerut doar un loc în care să se roage şi un covoraş pe care să se întindă. I-am arătat piciorul scării care ducea în pivniţă şi el a încuviinţat. Acele zile au fost pline de bucurie pentru noi. între întâlniri am petrecut ore întregi în conversaţii vesele şi utile. în timpul serviciilor, el era, ca de obicei, înflăcărat. îl binecuvântez pe Dumnezeu pentru părtăşia cu acest scump rob al lui Dumnezeu.

Virginiei îi era teamă de felul direct şi curajos de a fi al lui Ravenhill. Nu auzise niciodată un asemenea fel de predicare. Cuvintele lui pătrunzătoare păreau că aprind inimile celor care îl auzeau. La amvon, Ravenhill era neînfricat. Impresia Virginiei era că Len era dur cu oricine îl auzea.

însă temerile ei au fost topite de gingăşia pe care Leonard şi Martha au adus-o în casa lor. Toate sentimentele de felul acesta dispăreau când, la masa de prânz sau la cină, Leonard era bun, binevoitor şi atent, caracteristici pe care Martha deja le manifesta în mod continuu!
Familia Breshears nu putea avea copii; „Ei bine, Virginia, rugăciunea poate rezolva lucrurile acestea", i-a spus Martha. Cuvintele ei s-au dovedit a fi adevărate şi profetice. înainte să plece de la ei, Leonard s-a rugat ca John şi Virginia să aibă copii. Două luni mai târziu, Virginia era însărcinată şi aşteptau o fată, prima din cele patru care aveau să vină. I-au pus numele Lynne, după fratele Len. Curând, micuţa Lynne a primit prima ei scrisoare

— era de la Leonard, spunându-i probabil că ea a fost răspunsul rugăciunilor unui tată şi ale unei mame evlavioase.
Acesta a fost începutul unei prietenii lungi, de douăzeci şi şase de ani, între cele două cupluri. Toate fetele familiei Breshears
- Lynne, Andrea, Rebekah şi Joanna - au fost totdeauna în rugăciunile soţilor Ravenhill, fapt ce reiese din scrisorile trimise de-a lungul anilor; John şi Leonard îşi scriau în fiecare lună. Familia Breshears i-a întâlnit din nou pe Len şi pe Martha într-o călătorie în Texas din anul 1984 şi Leonard s-a rugat din nou pentru ei.
Leonard şi Martha au vizitat familia Zupke de mai multe ori de-a lungul anilor pentru întâlniri şi pentru a avea părtăşie cu ei. Casa lui Vaylard şi a Lornei Zupke era întotdeauna plină de tineri şi de adulţi care veneau să asculte istorisirile incitante ale lui Ravenhill despre trezirile din trecut.
Leonard îi respecta şi îi aprecia mult pe Vaylard şi pe Lorna. După mai mulţi ani, a scris familiei Breshear: „Mă bucur că fratele Vaylard este o binecuvântare aşa de mare pentru voi. El este, într-adevăr, un israelit în care nu se găseşte vicleşug. Lucrul acesta nu se poate spune despre mulţi oameni."
în anul 1968, familia Ravenhill a călătorit în California, la sud de San Francisco, în oraşul Redwood, unde Leonard a predicat o săptămână întreagă la Redwood City Assembly of God, biserică păstorită de Ed Scratch. Steve Farrar, vorbitor la conferinţe şi autorul cărţii *Point Man {Omul hotărât),* era un adolescent din

biserică pe atunci. El îşi aminteşte de predica mişcătoare a lui
T.ennarH-
Leonard Ravenhill era un predicator înflăcărat, uns. A venit în biserica noastră când aveam în jur de optsprezece ani. îmi amintesc cât de pătruns am fost când a predicat mesajul *A Man Known in Hell {Un om cunoscut în iad)* din Faptele Apostolilor 19, când diavolul le-a spus celor şapte fii ai lui Sceva: *Pe Isus îl cunosc, şi pe Pavel îl ştiu; dar voi cine sunteţi?* „Vrei să fii un om cunoscut în iad?", a întrebat Ravenhill. Mi-am dat seama că nu eram cunoscut în acest fel, aşa cum erau cunoscuţi Isus şi Pavel. Aceasta m-a mişcat şi m-a zguduit ca tânăr. Nu am uitat niciodată predica lui Ravenhill.

MERGÂND ÎNAINTE ÎN BAHAMAS

în anul 1968, familia Ravenhill i-a cunoscut pe William şi Winifred Russel din Bahamas şi a fost invitată acolo pentru un timp de odihnă. Cele două familii au devenit imediat prietene, iar aceasta i-a făcut pe Leonard şi pe Martha să îi viziteze anual timp de câteva săptămâni, de obicei în luna decembrie, pentru a scrie, pentru rugăciune şi pentru înviorare personală.
Nu se ştie de ce, dar Leonard a început să-1 strige pe William „Chief (Şefule). Copiii familiei Russell le spuneau lui Leonard şi Marthei „Buni şi Buna" şi îi priveau ca pe nişte bunici adoptivi.
Don Russell, fiul lui William şi al lui Winifred, are amintiri minunate legate de familia Ravenhill:
Le spuneam Buni şi Buna. Buni se trezea foarte devreme să se roage la capătul patului său. Fiul nostru mic, Paul, mergea atunci în camera lui Leonard şi urca foarte uşor în patul lui doar ca să fie aproape de el.
Seara, înainte de a merge la culcare, ne strângeam în camera lor şi Leonard ne spunea istorisiri din trecutul lui. Când obosea şi vroia să rămână singur, spunea: „Când plecaţi, lăsaţi pisica să iasă", sugerându-le tuturor că e vremea de culcare.
 Am petrecut atât de multe momente frumoase în prezenţa lor! Buni era foarte ager la minte. Soţia mea, Joan, s-a armonizat foarte bine cu Buna încă de la început. Făceau totul împreună. Am preţuit timpul petrecut cu ei. Buni nu era unul care să-ţi impună credinţa lui, dar o puteai vedea în viaţa sa. Era un om foarte evlavios.[1]

Curând, familia Russell a invitat familia Ravenhill să se mute la ei şi să locuiască într-o casă de-a lor. Un an s-a transformat în doi, apoi în trei şi a devenit casa lor toţi aceşti ani. Leonard şi Martha nu au trăit niciodată în vreun loc extravagant, dar Bahamas a fost o mină excepţie. Len şi Martha au fost într-o situaţie plăcută acolo devreme ce aveau servitor, maşină şi acces la un iaht mare atunci când doreau să fie pe apă.
Lui Leonard îi plăcea să pescuiască acolo şi uneori avea mare succes: „Am ieşit într-o zi şi am prins peştele care sunt sigur că 1-a înghiţit pe Iona. A cântărit 15,5 kg - era un *kingfish,* o frumuseţe."
La începutul anului 1971, Leonard a programat o conferinţă şi a invitat un predicator din Marea Britanie pentru a i se alătura în Bahamas. Ieuan Jones, care era lector la Colegiul Biblic din Swansea, sudul Ţării Galilor, a venit pentru a i se alătura lui Leonard în lucrare. Pe 4 ianuarie 1971, Leonard le-a scris unor prieteni: „Săptămâna viitoare vom avea aici o conferinţă despre viaţa mai profundă împreună cu Ieuan Jones, de la Colegiul Biblic din Wales. Este un suflet ales."
Ospitalitatea familiei Russell le-a oferit un cadru minunat lui Leonard şi Martha. El a lucrat la cărţi şi articole noi în mod regulat în aceşti ani. în 1971 a fost publicată a cincea sa carte, *Sodom Had no Bible (Sodoma nu a avut Biblie),* mare parte din ea fiind scrisă în Bahamas.
Pe 26 martie 1972, Leonard le-a scris prietenilor lui, Billy şi Bobby Moore din Kentucky:
Ne aşteptăm cât de curând să petrecem câteva săptămâni la Zachary, Louisana; apoi vom putea avea o săptămână de

[1] **Don Russell, interviu, 2010.**

întâlniri în Londra cu voi înainte de a ne îndrepta spre Canada, unde vom sta toată luna iunie. Slavă lui Dumnezeu că ne aflăm în serviciul regal al Regelui. Nu se compară cu nimic; îngerii ne invidiază sarcinile şi demonii se tem ca nu cumva să revendicăm toată plinătatea lui Dumnezeu. Ei ştiu că potenţialul nostru în Dumnezeu este o putere mai mare decât toată puterea ştiinţei din lume.
Cei trei ani petrecuţi în Bahamas au fost odihnitori şi, aparent, fără multe evenimente. Faptul că erau acolo le-a oferit lui Leonard şi Marthei o perioadă mai îndelungată de un stil de viaţă mai încet şi mai mult timp pentru scris şi pentru rugăciune. A fost o pauză binevenită din ritmul lor anterior mai rapid de călătorie şi lucrare, chiar dacă Leonard a călătorit în State din când în când pentru a predica, zburând spre şi din Miami, Florida.
La această vreme, familia Ravenhill se gândea să achiziţioneze o casă mică în Florida, dar acest lucru nu s-a întâmplat, aşa că drumurile din şi în Bahams au continuat.
Timpul petrecut acolo i-a oferit ocazia lui Leonard de a-i influenţa pe unii oameni care, altfel, nu ar fi auzit adevărata Evanghelie. Una dintre oportunităţile acestei lucrări a fost în casa familiei Russell; acolo se întâlneau săptămânal 30-40 de oameni pentru a auzi învăţătura dată de Leonard.
După cel de-al treilea an petrecut acolo, principala dificultate cu care s-au confruntat a fost greutatea din ce în ce mai mare de a călători în Statele Unite pentru lucrare. După ce ajungeau cu avionul din Bahamas în Miami, trebuiau să călătorească cu maşina distanţe lungi spre biserici din toată ţara.
în cele din urmă, cerinţele călătoriilor i-au făcut pe Leonard şi pe Martha să vadă că era vremea să se întoarcă în Statele Unite, într-un loc mai central. Gândurile de a se muta înapoi nu au venit fără urmă de ezitare. Acesta fusese un loc ideal de a se ruga şi de a scrie. Totuşi, lucrarea de predicare ce se lărgea tot mai mult era o prioritate pentru el, mai presus de dorinţele personale. Len şi Martha au revenit de mai multe ori în Bahamas în următorii ani. Ultima vizită a avut loc atunci când Leonard avea optzeci şi patru de ani, în 1991, pentru a oficia nunta lui Paul, nepotul familiei Russell.

Pe 6 aprilie 1972, Leonard i-a scris unui prieten:

Am fost singuri aici, în ceea ce priveşte legătura cu bisericile; timp de trei ani bisericile aproape că ne-au ostracizat. Acum ne cer să le slujim înainte de a părăsi insula. Ieri am avut ocazia de a sluji mai multor lucrători de aici, din Nassau, la o conferinţă. Domnul ne-a ajutat într-un mod minunat. Joia viitoare voi predica personalului de la un liceu creştin de aici.

LA ZACHARY, LOUISIANA

Leonard şi Martha ştiau că trebuie să se întoarcă în Statele Unite, dar nu erau siguri unde vor merge. Au existat mai multe invitaţii din locuri diferite, dar ştiau că trebuie să aleagă locul potrivit.

în timp ce se rugau pentru călăuzirea lui Dumnezeu, a apărut o ocazie bună de a se muta în Louisiana, pentru a fi parte la lucrarea de la Centrul de Coferinţe bibice din Milldale (Milldale Bible Conference Center), din Zachary, Louisiana, sub îndrumarea lui Jimmy Robertson. La acea vreme, lucrarea de la Milldale era caracterizată de rugăciune şi de predicare, punându-se accent pe adevărata trezire.

De-a lungul anilor, la Milldale au slujit mai mulţi predicatori, inclusiv Hyman Appleman, Manley Beasley, Duncan Campbell, C.L. Culpepper, R.G. Lee, Sonny Holland, Conrad Murrell, Jesse Norris, Leonard Ravenhill, Jimmy Robertson, J. Harold Smith şi James A. Stewart.

în decembrie 1972 au luat decizia de a se muta la Zachary. Pe lângă predicarea la conferinţele obişnuite de la Milldale, Leonard şi-a continuat slujirea personală de predicare în multe locuri şi a preluat responsabilitatea editorială de la revista Milldale, *Fires of Revival (Focurile trezirii).*

Pe 30 decembrie, Leonard i-a scris unui prieten din Bahamas:

La şaizeci şi cinci de ani nu pare un lucru prea raţional să părăseşti siguranţa şi confortul acestui loc, cu servitori şi cu maşină, să mergi la o slujbă care nu îţi oferă niciun salariu şi în care este mult de lucru. însă voia Lui este cea care contează cel

mai mult. Zachary va fi în curând ca grânarele pline ale lui Iosif. Astăzi este, fără îndoială, o foame după Cuvântul lui Dumnezeu.

Mutarea la Zachary a fost indicată de mai multe chestiuni. în primul rând, familia Ravenhill avea nevoie de un loc mai central. De asemenea, accentul de la Milldale cădea pe trezire, cea care a fost dintotdeauna povara lui Leonard. Acesta urma să fie şi un loc de încurajare pentru adevărata părtăşie cu mai mulţi predicatori care gândeau la fel şi cu alţi credincioşi. în cele din urmă, atunci când cineva a auzit că familia Ravenhill se gândeşte să se mute acolo, le-au dat un teren pentru a-şi construi o casă. Aceasta a fost ultima confirmare de care aveau nevoie.

Mutarea a avut loc spre sfârşitul anului. O lună mai târziu, John şi Virginia Breshears au primit una dintre scrisorile lor obişnuite de la Leonard:

30 decembrie 1972

Dragii mei John şi Virginia,

Salutări în numele Lui. Vă doresc un An Nou foarte binecuvântat. De obicei nu trimitem astfel de felicitări de Crăciun şi nici nu scriem în acest anotimp. Mi se pare că toţi ceilalţi o fac, aşa că noi ne odihnim! Vă mulţumim pentru darul vostru atât de folositor! Domnul a fost atât de îndurător cu noi în acest an!

Am simţit că trebuie să ne întoarcem în Statele Unite să locuim în Zachary, Louisiana. De când cu mutarea, majoritatea oamenilor care ne face de obicei cadouri de Crăciun ne-a trimis bani în loc de lucruri materiale. Mă bucur că aţi fost atât de binecuvântaţi la Zachary în acest an. Fratele Jimmy Robertson este un om bun. De-abia aştept să lucrez cu el. în fiecare dimineaţă au întâlnire de rugăciune la 8, aşa că asta va fi o binecuvântare.

Voi prelua responsabilitatea de redactor la revista *Fires of Revival {Focurile Trezirii)* începând cu luna ianuarie. Rugaţi-vă să am înţelepciunea necesară pentru această sarcină. Publicaţia este citită de aproximativ 50 000 de persoane. Jumătate din ei

sunt predicatori, aşa că gândiţi-vă ce oportunitate avem de a le sluji!
Fratele Conrad Murell are gânduri bune. Este un om înţelept. Ultimele sale mesaje de la conferinţa Zachary din luna august au fost cele mai bune pe care le-am auzit vreodată de la el. Vaylard şi Loma Zupke sunt, într-adevăr, scumpi. Ce familie încântătoare au! Felicitări pentru noua fiică. Fie ca acest nou an să fie unul cu binecuvântări excepţionale pentru voi toţi.
în dragostea Lui, Leonard şi Martha

La sfârşitul lunii ianuarie sau la începutul lui februarie 1972 Leonard a predicat timp de o săptămână la o biserică baptistă din Jacksonville, Florida. întâlnirile au fost dificile pentru el. Iniţial duhul bisericii era rece şi nereceptiv, fără niciun semn vizibil că biserica i-ar primi mesajul. Combaterea răcelii spirituale pe care o simţea în fiecare seară 1-a secătuit de puteri pe Leonard.
Pe de altă parte, întâlnirile de dimineaţa erau diferite; începuseră să vină pastori din zonă şi erau atinşi de lucrarea lui Leonard.
în ultima duminică, a existat o mişcare a Duhului Sfanţ şi unii oameni au venit la el şi i-au mărturisit că îi boicotaseră întâlnirile şi i-au cerut iertare. Acesta a fost lucrul de care era nevoie, deoarece în acea zi câteva persoane au fost convertite în mod puternic şi mai mulţi oameni au fost frânţi în pocăinţă. La finalul săptămânii, unii oameni au spus că acolo nu mai fusese auzită o învăţătură atât de adâncă şi astfel de predicare de ani de zile. în acea săptămână, Leonard i-a scris din Jacksonville unui prieten:
Seara trecută, preşedintele conferinţei Southern Baptist Evangelism m-a sunat să mă invite să predic la conferinţa lor din Philadelphia, pe 7 iunie. Am spus „da" imediat. Ce şansă! După aceea el se aşteaptă ca cei de acolo să mă cheme să predic la peste o mie de predicatori din Dallas. Rugaţi-vă pentru aceste oportunităţi frumoase.

Pe 15 ianuarie, Leonard a predicat la o conferinţă a lucrătorilor în Dallas şi a avut parte de o manifestare măreaţă a prezenţei lui Dumnezeu acolo. Astfel de întâlniri au fost un sprijin în lucrarea lui Leonard - de a fi în stare să îi înflăcărezi pe predicatori pentru a fi mai serioşi cu privire la lucrurile lui Dumnezeu.

JESSE NORRIS ŞI CONRAD MURRELL

Prima conferinţă Milldale de după mutarea lor a avut loc în 1972. Len s-a bucurat de predicarea şi de părtăşia cu oamenii evlavioşi. Aici a fost locul în care Leonard şi Martha au putut să construiască o casă nouă pentru prima dată. Erau vecini cu Jesse Norris, un evanghelist zelos din pădurile Louisianei. Norris fusese convertit într-o trezire de la cort cu ani în urmă, când a intrat călare într-o întâlnire evanghelistică doar pentru a provoca tulburare. Dar Dumnezeu avea planificată o altfel de tulburare - Jesse s-a convertit şi a fost chemat în lucrarea creştină. A devenit evanghelist şi misiunea lui s-a extins pe parcursul a mai mult de treizeci de ani, ducându-1 peste tot în sud şi în diferite centre misionare, în special în insulele Caraibe. Jesse era un predicator credincios şi avea o inimă mare. A devenit prieten apropiat de-al lui Ravenhill şi s-au îndrăgit reciproc până la sfârşitul vieţii.
O altă relaţie care a început în Zachary a fost prietenia lui Len cu Conrad Murrell, un predicator şi autor de la Bentley, Louisiana, lângă Alexandria. Conrad este unul dintre cei mai profunzi oameni care comunică adevărul pe care l-au auzit vreodată mulţi credincioşi.
Leonard a citit micuţa carte a lui Murrell, *My Dear Charismatics My Dear Charismatics {My Dear Charismatics),* care este o scrisoare deschisă referitoare la darurile spirituale adevărate şi false. După ce 1-a citit, Ravenhill i-a scris unui prieten: „Săptămâna asta am citit manuscrisul lui Conrad Murrell, intitulat *My Dear*

Charismatics. Fără îndoială, prietenul meu nu va câştiga titlul de Omul Anului pentru această scriere, dar este impunătoare şi trebuie citită. Ţi-1 voi trimite imediat ce se publică."

Pastorul Murrell a predicat de mai multe ori la Milldale şi unele din predicile lui au fost dintre cele mai răsunătoare care s-au auzit vreodată acolo. Leonard şi Conrad au făcut cel puţin un tur de predicare împreună pe coasta de vest, în biserici din Texas până în California şi înapoi. Conrad păstrează încă amintiri preţioase legate de acele săptămâni speciale în care a slujit împreună cu Ravenhill:

Leonard şi cu mine am fost şase săptămâni într-un itinerariu de predicare în biserici din sudul Californiei şi mai sus, pe coasta de vest, până în Washington. După ce predicam în fiecare seară, mergeam la hotelul nostru şi el mă ţinea treaz până la miezul nopţii, povestindu-mi experienţele sale din Insulele Britanice. Trebuia să îl înregistrez. A ales în mod deliberat să îmi spună aceste lucruri, aşteptându-se ca eu să le păstrez pentru posteritate. Am pierdut ocazia şi am regretat tot timpul. Chiar dacă a avut greutăţi financiare în cea mai mare parte a lucrării sale, la acea vreme avea o situaţie destul de stabilă. Fără îndoială, trăia la fel de econom ca întotdeauna, spălându-şi şosetele în baia de hotel şi atârnându-le pentru a se usca. A insistat să îmi cumpere nişte şosete şi cămăşi, în ciuda împotrivirii mele. O suna pe Martha aproape în fiecare seară şi îi povestea cum a fost la întâlniri.

într-o zi, în timp ce mergeam cu maşina, l-am întrebat: „Len, de ce nu facem noi ce predici tu - să mergem undeva, să ne încuiem, să postim şi să ne rugăm până când Dumnezeu trimite o trezire?" După ce s-a gândit puţin, Leonard a răspuns: „Ei bine, frate Conrad, în această privinţă trebuie să ţinem cont de voia lui Dumnezeu!"[2]

Murrell, fiind probabil surprins de răspunsul lui Leonard, şi-a dat seama că în spatele întregii pasiuni pentru trezire, Ravenhill ştia că, în ultimă instanţă, Dumnezeu este suveran în toate căile Sale şi că va lucra la vremea Lui, potrivit cu voia Sa. Răspunsul lui a reflectat această perspectivă.

în luna iunie, familia Ravenhill a călătorit în Florida pentru nişte întâlniri importante din două biserici. Prima a fost la o

Conrad Murrell, scrisoare, 2010

biserică baptistă din Insula Merritt, unde s-au adunat mulţimi mari de oameni pentru a-1 asculta pe Leonard. Mulţi au fost mişcaţi de Duhul Sfânt, în special tinerii. O fată de şaisprezece ani a fost atât de mişcată şi de zdrobită încât s-a dus acasă şi s-a rugat toată noaptea. Mai mulţi tineri au venit şi au spus că au fost umpluţi puternic cu Duhul Sfânt în timpul întâlnirilor.

Leonard i-a scris unui prieten despre lucrarea lui Dumnezeu de acolo pe care a făcut-o în multe inimi:

Luni seara pastorul a încercat de trei ori să pună punct întâlnirii, dar oamenii rămâneau nemişcaţi. Părea că eternitatea pluteşte peste noi. Niciun bebeluş nu a plâns şi nimeni nici măcar nu a tuşit. Singurul sunet auzit era cel al suspinelor înăbuşite. Oh, de-am avea parte de mai multe momente de genul acesta! Banii nu le pot cumpăra, ştiinţa şi organizarea nu le pot produce şi teologia nu le poate explica.

După întâlniri, lui Leonard i s-a spus că diavolul încerca să se opună lucrării harului prin oamenii religioşi din biserică; el a spus:

După ce am plecat, o doamnă s-a ridicat la o clasă de şcoală duminicală pentru adulţi şi a spus: „Nu trebuia să îi fie permis dlui Ravenhill să se ridice la amvonul nostru. El a spus că putem fi sfinţi. Aceasta înseamnă perfecţiune fără de păcat!" Bietul suflet! Mă întreb ce face cu Evrei 12:14 - *Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.* Faptul că ne e teamă mai mult de sfinţenie decât de păcătoşenie este o imagine tristă a bisericii de astăzi.

După ce au plecat din Insula Merrit, au mers în Titusville, Florida, pentru a predica la biserica baptistă Park Avenue, păstorită de Peter Lord, care în acele momente era în concediu. Domnul a binecuvântat mult serviciile divine printr-o revărsare a Duhului Sfânt. Pastorul Lord a auzit de lucrarea pe care o făcea Dumnezeu şi suna de câte trei ori în acele zile, pentru că se bucura mult să audă cum este mişcată biserica din punct de vedere spiritual. Len avea să se întoarcă acolo şapte ani mai târziu pentru a predica iarăşi.

Leonard şi Peter s-au respectat şi s-au iubit reciproc; Len vedea în el un om după inima lui Dumnezeu, care îl căuta serios pe Domnul.
Apoi Len şi Martha au plecat în West Palm Beach pentru o întâlnire de trei zile, apoi în Okeechobee, pentru o conferinţă a pastorilor (12-15 septembrie).
Primii ani de la Zachary au fost buni pentru Len şi Martha, deoarece erau întăriţi de părtăşia pe care au găsit-o în Milldale, iar lucrarea de predicare a lui Leonard era din ce în ce mai solicitantă.
în prima săptămână din octombrie 1972, Leonard a călătorit în vestul Canadei pentru a predica la conferinţa anuală a misiunilor de la institutul biblic Prairie din Three Hills, Alberta, Canada. Lucrarea sa de acolo a avut un impact puternic asupra studenţilor şi a facultăţii Prairie, deoarece multe persoane au fost înflăcărate pentru evlavie şi rugăciune, având o povară pentru misiune.
Când era în Canada, Leonard a călătorit în Winnipeg pentru a participa la întâlnirile care erau parte a trezirii ce atingea preria vestică a ţării. Mişcarea a început deodată cu un an în urmă la biserica baptistă Ebenezer din Saskatoon, în octombrie 1971, când Bill McLeod era pastor acolo. în anul 1972, McLeod călătorea ca om al trezirii şi ca evanghelist în timpul mişcării de trezire.
Sherwood Wirt, redactor la *Decision Magazine {Revista Deciziei),* i-a scris despre această trezire redactorului de la Winnipeg Free Press în martie 1972:
Ştiu despre trezire de două săptămâni, citind relatările extraordinare din *Christianity Today {Creştinismul Astăzi),* dar nu eram sigur cum să relatez această întâmplare în *Decision Magazine.* Am telefonat în Saskatoon şi am aflat că evangheliştii Lou şi Ralph Sutera plecaseră la Regina, iar lucrătorul de la Ebenezer, reverendul Bill L. McLeod, era în Winnipeg; întâlnirile de la Saskatoon continuau însă în fiecare seară. Apoi am primit o scrisoare de la un prieten care este o autoritate mondială în domeniul trezirii, Leonard Ravenhill, din Nassau, Bahamas.
Ravenhill a scris: „Dragă Woody, atunci când întâlnirile durează până la 2-3 dimineaţa, când cuplurile rup actele de divorţ în faţa a 1800 de oameni, când şeful poliţiei spune că

lumea se îmbulzeşte să îşi mărturisească delictele, când proprietarii de magazine spun că sunt uimiţi de numărul de oameni care le mărturisesc că au furat, când avocaţii şi psihologii sunt mântuiţi, când membrii bisericilor mărturisesc că au trăit în păcat - când toate acestea şi multe altele se întâmplă seară de seară, timp de săptămâni întregi, atunci se poate spune că există o atingere a trezirii. Urcă-te într-un avion, frate, şi gustă din slava divină."
Aceasta părea a fi chemarea pe care o aşteptasem, aşa că am zburat spre Winnipeg pe 15 decembrie 1971 şi am luat parte la serviciile din acea seară de la biserica Elim.[3]
McLeod predica în Winnipeg atunci când Ravenhill a apărut la acele întâlniri, după ce părăsise Institutul Biblic Prairie. McLeod şi Ravenhill nu se întâlniseră niciodată, chiar dacă pastorul canadian ştia despre reputaţia lui Ravenhill şi despre cărţile sale. Leonard nu a predicat în timpul întâlnirilor, ci participa la ele ca să vadă şi să se bucure de lucrarea lui Dumnezeu în trezire.
în noiembrie, Leonard a predicat în Chattanooga, Tennessee. A scris un scurt

comentariu, vorbind despre nota de plată de la motelul Scottish Inn, unde au stat. Au stat acolo plătind opt dolari pe noapte împreună. Amândoi au simţit că îşi pot permite acest lucru.

PRIETENI ADEVĂRAŢI: BILLY ŞI BOBBIE MOORE

în 1969, Leonard şi Martha au cunoscut un cuplu care a ajuns printre prietenii lor cei mai apropiaţi. Billy şi Bobbie Moore avuseseră un magazin de mobilă în Londra, Kentucky, dar se mutaseră în Dallas, Texas, pentru a studia la un colegiu biblic, plănuind să meargă în Africa de Sud ca misionari.

înainte să plece din Dallas, familia Moore 1-a auzit pe Leonard predicând. Niciunul dintre ei nu mai auzise un predicator cu atâta putere ca Ravenhill. Billy a spus următoarele: „Oh,

[3] Sherwood Wirt, Arhivele Părtăşiei Canadiene a Trezirii, 70 Froom Cres., Regina SK S4N 1S7, Canada, 1971.

predica lui Leonard m-a întors cu susul în jos! Asta am căutat toată viaţa noastră de creştini." Chiar dacă Billy şi Bobbie aveau jumătate din vârsta lui Leonard şi a Marthei, Dumnezeu a unit inimile lor şi au devenit prieteni pe viaţă. în noiembrie 1970, Leonard le-a scris din Bahamas, încurajându-i în ceea ce privea chemarea lor misionară şi inima lui faţă de ei:

Sunt foarte serios, dragilor. Nu vreau să deveniţi misionari obişnuiţi şi, cu siguranţă, nu doar vânzători de cărţi sau distribuitori de broşuri. Vreau ca asupra voastră să fie puterea unei alte lumi. Există un Dumnezeu întreg, o Biblie întreagă şi o revelaţie întreagă disponibile pentru voi. Dar aceasta vă va costa - oamenii vă vor înţelege greşit, şi nu vă veţi aştepta la aceasta. Nădăjduiesc că voi creşteţi în har şi în cunoştinţă. Este foarte important să fiţi atât de unşi de Duhul Sfânt încât să fiţi cunoscuţi în iad. Acesta este singurul lucru care vă poate diferenţia de misionarii obişnuiţi. Avem prea mulţi misionari nepotriviţi.

Când ajungeţi pe câmpul de misiune, amintiţi-vă că nu veţi fi primiţi de o fanfară. S-ar putea să fie o zonă în care secole la rând au stăpânit demonii şi superstiţia. Atunci toată învăţătura pe care aţi primit-o vreodată, tot curajul pe care îl puteţi aduna, toată credinţa pe care o puteţi exercita, toată răstignirea sinelui, oboseala, dorinţa de a mânca o masă bună, lipsa părtăşiei - toate vor fi la maxim. Aceasta a fost calea pe care a mers Stăpânul; nu ar trebui oare să o urmeze şi robul?

Bobbie Moore avea treizeci şi trei de ani când 1-a auzit pentru prima oară pe Leonard predicând. S-a întors în apartamentul ei, a stat trează aproape toată noaptea şi a plâns. Ea fusese creştină practicantă încă din copilărie, dar când 1-a auzit pe Leonard predicând s-a simţit de parcă nu auzise niciodată adevărata Evanghelie. A fost ca şi cum ar fi fost mântuită din nou, convertită a doua oară. Acea noapte a fost pur şi simplu copleşitoare pentru ea. Dumnezeu lucra minunat în sufletul ei şi a fost adusă la un nou stadiu al dedicării şi al schimbării, nivel pe care nu îl mai atinsese niciodată.

Lucrarea lui Leonard a făcut-o pe Bobbie să îşi dea seama de importanţa cunoaşterii Cuvântului lui Dumnezeu şi de realitatea nevoii zilnice după Duhul Sfânt. Mai târziu, ea a spus:

Pentru mine este o provocare să vorbesc despre Leonard şi Martha, pe care nu o pot exprima în cuvinte. E ca şi cum ar trebui să explici de ce iubeşti pe cineva. Ce i-a făcut speciali au fost toate lucrurile care au compus vieţile lor.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost faptul că nu am văzut nimic altceva decât pe Hristos în viaţa lui Leonard. Nu m-am închinat omului, dar viaţa lui m-a făcut să îmi doresc să mă închin lui Hristos, nu lui. Nu ştiu unde ne-am afla astăzi, eu şi Bill, dacă nu l-am fi cunoscut pe Leonard Ravenhill. Când mă gândesc la o carte care să îl reprezinte, ar trebui să se intituleze / *Remember a Man of God {îmi amintesc de un om al lui Dumnezeu).* într-o dimineaţă, când eram acasă, m-a întrebat unde era versetul în care Măria a spus *„Să faceţi tot*

ce vă va spune." Ştia foarte bine exact unde se afla, dar vroia ca eu să-1 găsesc şi să-1 citesc singură, ca să îmi amintesc întotdeauna unde se găsea.

Darren, al treilea fiu al nostru, a petrecut cât de mult timp a putut cu Leonard. A studiat cărţile lui Leonard, i-a ascultat mesajele şi a petrecut multe ore în rugăciune atunci când era adolescent. Darren venea de la şcoală, bea un pahar cu apă, mergea în camera lui şi uneori nu ieşea de acolo până a doua zi dimineaţa. L-am văzut de mai multe ori stând cu faţa la pământ pe podeaua din camera lui, căutându-L pe Domnul.

Acesta este efectul pe care 1-a avut Leonard asupra vieţii lui Darren. El a fost folosit de Domnul pentru a ne face flămânzi după Dumnezeu în vieţile noastre. Leonard s-a rugat pentru fiii noştri în fiecare zi. Voi fi recunoscătoare întreaga veşnicie că o familie simplă de pe dealurile din Kentucky a fost binecuvântată de Dumnezeu să stea la umbra vieţii unui om al Lui de departe, din Anglia. Numai Dumnezeu poate face acest lucru. Tot ce pot să spun este că nu ştiu unde ne-am afla astăzi dacă nu ar fi fost Leonard Ravenhill.

Mai târziu, familia Moore a fost înştiinţată că din pricina problemelor rasiale din Africa de Sud nu li se va permite să

pătrundă în ţară. Uşa s-a închis şi nu au putut merge niciodată acolo. După ce a primit vestea, Leonard le-a scris imediat:

Preaiubiţii mei Billy şi Bobbie,

Cel mai dificil lucru este să primeşti ridiculizarea şi batjocura celorlalţi. întrebarea comună a celorlalţi va fi: „Ce vor zice acum Billy şi Bobbie, când uşa le este trântită în faţă? Cum vor mai putea fi vreodată siguri de ceva?"

Acesta este unul din cele mai mari teste ale vieţii noastre spirituale. E uşor să ne încredem în Dumnezeu când totul ne merge cum dorim. Dar aceasta vă va întări credinţa. Acum băieţii vă vor privi cu atenţie şi vă vor analiza reacţiile, chiar dacă nu vor spune nimic. Dacă „veţi zâmbi în furtună", asta va însemna foarte mult pentru ei. Dumnezeu vă modelează. Asta înseamnă mult mai mult pentru voi decât să transpiraţi pe undeva, pe câmpul de misiune. El face toate lucrurile după buna plăcere a voii Sale. Deci „bucuraţi-vă, iarăşi zic, bucuraţi-vă!" în spatele unei providenţe care se încruntă, El ascunde o faţă zâmbitoare.

Joia viitoare, seara, o să vorbesc din nou la sute de lucrători. Dumnezeu are puterea şi privesc la El pentru ungere.

Leonard şi Martha au vizitat anual familia Moore în Kentucky şi apoi în Scottsdale, Arizona. Casa familiei Moore era un refugiu pentru Len şi Martha unde se relaxau cu adevărat şi se simţeau ca acasă. Leonard îi iubea într-un mod special pe cei patru băieţi ai lor - Steven, Marlon, Darren şi Rodger. Mai târziu, fiind adulţi, i-au vizitat cu toţii pe Leonard şi pe Martha în casa lor din Louisiana şi Texas.

Când familia Ravenhill mergea în Scottsdale pentru vizita anuală, familia Moore ţinea întâlniri în casa lor, invitând mulţi oameni pentru a-1 asculta pe Ravenhill. Leonard era deja bine cunoscut în Arizona şi mulţi oameni veneau să îl asculte.

PE DRUM

în aprilie 1973, Leonard a condus mai multe servicii evanghelistice în Florence, Alabama, şi au venit mai mulţi

predicatori să îl asculte. Unul era un predicator metodist a cărui viaţă a fost schimbată mult ascultându-1 pe Ravenhill. Leonard i-a scris despre el unui prieten:

La întâlnirile noastre din Florence, Alabama, au venit mai mulţi predicatori. Unul dintre ei este un predicator metodist care a fost zdrobit de Duhul în timp ce noi predicam. Duminica următoare a spus bisericii lui: „Nu am niciun cuvânt de la Domnul, aşa că duceţi-vă acasă." Au fost uimiţi, iar unii dezgustaţi. Le-a spus acelaşi lucru şi săptămâna următoare şi la fel şi a treia săptămână. Diaconii se urcau pe pereţi. Dar în a patra duminică, Dumnezeu a coborât şi unii oameni au fugit în faţă pentru a fi salvaţi. Slavă Domnului că atunci când El mişcă, se

mută munţii.
Se cunosc puţine informaţii despre lucrarea lui Ravenhill din anii '70. Una dintre călătoriile sale mai de seamă a fost în Australia, unde Leonard a întâlnit un grup de tineri creştini ruşi. Ei fugiseră din Uniunea Sovietică prin Shanghai şi Hong Kong. După experienţa lor, Australia părea că este paradisul.
Dar exista o doamnă mai în vârstă în acest grup care dorea să se întoarcă în Rusia. Ei îi lipsea închinarea din bisericile ruseşti şi prefera problemele ţării ei cu o închinare adevărată, nereţinută, decât confortul Australiei cu răceala ei religioasă.
în 1973, Leonard a predicat din nou la biserica baptistă Park Avenue din Titusville, Florida. Mai târziu, în acelaşi an, liderii de la Park Avenue i-au cerut lui Leonard să se alăture personalului bisericii, pentru a ajuta la ucenicizarea oamenilor şi pentru a predica; totuşi, nu a fost clară decizia finală şi acest lucru nu a mai avut loc. în acelaşi timp, au sosit mai multe invitaţii din Noua Zeelandă, Irlanda, Elveţia şi alte locuri.
în prima săptămână din decembrie 1973 Leonard a predicat în Tallahassee, Florida. După ce au plecat acasă pentru a petrece Crăciunul şi Anul Nou, Leonard şi Martha au mers cu maşina la Colegiul şi Seminarul Asbury din Kentucky între 6 şi 11 ianuarie 1974. Două săptămâni mai târziu, Len i-a scris unui prieten: „O relatare din Asbury spune că Domnul a făcut lucruri mari acolo, în întâlniri, şi multe vieţi au fost schimbate; îi dăm slavă Lui!"

Din Kentucky, familia Ravenhill s-a îndreptat spre Alabama. Pe drum, Leonard a scris o scrisoare, comparând preţurile de la motelurile de pe acest traseu: „La Travel Lodge am plătit 7 dolari pe noapte, dar în Tuscaloosa ni s-au cerut 14,5 dolari pe cameră; am mers mai departe şi am găsit o cameră cu 10 dolari, dormind la fel de confortabil."
în prima jumătate a lunii februarie Leonard a predicat în Anniston, Alabama. întâlnirile trebuiau să dureze patru zile, dar de vreme ce Duhul Sfânt începuse să mişte în fiecare serviciu, întâlnirile s-au prelungit până la opt zile. Leonard i-a scris unui prieten după ce a ajuns acasă:

> Slava Domnului a umplut templul. Predicatorii din zonă au venit în număr mare. într-o noapte, erau prezenţi aproape treizeci şi au venit şi la întâlnirile de dimineaţă. Pastorul le-a spus oamenilor că a petrecut primele trei zile pocăindu-se şi că nu se mai poate gândi la vreun lucru pentru care ar trebui să se pocăiască. Le-a mai spus şi că majoritatea erau capre, nu oi, de vreme ce nu îl luau în serios pe Domnul. Acum vrea să fie cel mai sfânt om din oraş. Un om dependent de tutun timp de treizeci şi trei de ani a fost eliberat total, la fel şi un doctor cu aceeaşi problemă. Sâmbătă seara am petrecut două ore în rugăciune cu doisprezece oameni. Cred că vor vedea lucruri mari în biserica aceea.

După ce a ajuns acasă din Alabama, familia Ravenhill a plecat din nou în Bahamas pentru o vizită la doctorul lui Leonard în vederea unei posibile operaţii. A fost examinat temeinic şi s-a ajuns la concluzia că fie are un blocaj lângă rinichi, fie o posibilă tumoră. A fost programată imediat o operaţie la un spital din Louisiana.
în prima duminică după ce au ajuns în Bahamas au auzit o predică minunată de la un predicator băştinaş. Leonard a spus următoarele despre el:

> A fost excelent. Simţeai că îşi stăpânea mesajul şi că mesajul îl stăpânea pe el. Predica a reflectat transpiraţia studiului şi rouă cerului - o combinaţie rară. Oh, de-am avea parte mai mult de aşa ceva!

La întoarcerea în Louisiana, Leonard a fost operat cu succes în New Orleans, la spitalul Oschner, câteva săptămâni mai târziu. Din camera sa, a scris familiei Moore: „Colegul meu de cameră este catolic. Tânărul preot vine în fiecare dimineaţă pentru a-

l împărtăşi; îi ia aproximativ un minut şi este un spectacol fad şi gol. A venit doctorul şi mi-a spus că mâine voi merge acasă - ce bine!"
Muriel Norris, soţia lui, Jesse Norris, vecinii familiei Ravenhill din Zachary, i-a scris familiei Moore: „Doctorii au trebuit să cureţe multe locuri infectate, dar se pare că au avut succes. Inima lui Len a bătut, cumva, neregulat, dar acum se simte mai bine."
însănătoşirea lui a mers bine, şi după puţină odihnă s-a întors la programul obişnuit.
în luna mai din acea primăvară, Leonard şi Martha au mers în sud, în Texas, pentru mai multe întâlniri la First Baptist Church din McAllen. Mulţi misionari din Mexic au trecut graniţa pentru a participa la aceste întâlniri şi oamenii veneau de departe. într-o seară, întâlnirea a durat trei ore, de vreme ce Dumnezeu lucra cu putere. Mai târziu, Leonard a relatat:

Oamenii de aici au fost deranjaţi de Domnul. O fată de aici ne-a vizitat şi ne-a spus că atunci când era studentă la universitatea Baylor, orele de capelă erau extrem de plictisitoare. Le vorbea un judecător; apoi Jean Dixon, spiritista, care nu le-a răspuns întrebării „Este Isus Domn?". Cât este de tragic faptul că la un colegiu baptist nu există hrană spirituală pentru un număr mare de studenţi!

în a doua jumătate a lunii mai, Leonard şi Martha au mers spre vest într-o călătorie lungă care i-a dus în Los Angeles, unde Len a predicat la Colegiul Baptist California din Riverside. în timpul acelei săptămâni au fost mişcaţi mulţi studenţi şi tineri predicatori. După zilele petrecute în Riverside, Leonard a predicat la o biserică baptistă din Anaheim. Pastorul bisericii era un tânăr serios care a fost influenţat şi ajutat enorm de timpul petrecut cu Ravenhill.
Pe 18 iunie, Leonard i-a scris unui prieten:

Tocmai mi-am sărbătorit cea de-a şaizeci şi şaptea zi de naştere. Privind înapoi de-a lungul anilor, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru părinţii mei creştini minunaţi, pentru soţia mea încântătoare, pentru cei trei fii dragi şi pentru prieteni extraordinari.
Viaţa îşi are loviturile, încercările, dezamăgirile ei de la aşa-numiţii creştini, suferinţele ei fizice şi tot ce aduce ea unei fiinţe umane, plus săgeţile învăpăiate ale celui rău şi opoziţia lui continuă.
Dar harul fără seamăn al lui Isus a însemnat mai mult decât toată opoziţia. Cât de mult avem de învăţat cu toţii despre biruinţa lui asupra tuturor faptelor căzute ale omului! Ce triumfuri ale harului Său ar trebui să fim noi, pentru a arăta slava Lui, a Celui care ne-a chemat din întuneric în cea mai minunată lumină a Sa.

Leonard şi Martha s-au îndreptat spre est, spre Carolina de Nord, unde Len a predicat la Greensboro în timpul primei săptămâni din luna august. Se pare că 1-a vizitat acolo pe vechiul său prieten, Vance Havner, pe care îl iubea. Ravenhill şi Havner aveau un respect şi o dragoste trainice unul faţă de celălalt. Apoi au mers cu maşina în Gadsen, Alabama, unde trebuia să predice între 11 şi 18 august.
în acea lună, Leonard a primit o scrisoare de invitaţie la *World Congress on Evangelism* (Congresul mondial despre evanghelizare) din Lausanne, Elveţia, în iulie 1975. Aici veneau 3000 de oameni aleşi din toată lumea, pe bază de invitaţie. Leonard a vrut să cunoască voia lui Dumnezeu în această privinţă. Dacă mergea, trebuia să vorbească, de asemenea, la două mii de studenţi din Anglia la o conferinţă pentru Operation Mobilization.
Dar Leonard încă nu ştia exact care era voia lui Dumnezeu şi în acele momente a spus: „Irlanda mă cheamă şi ea pentru o conferinţă de vară în aceeaşi perioadă, dar toate acestea vin când inima mea vrea să stea în această ţară mare şi să se lupte împotriva diavolului, în timp ce el caută să gonească naţiunea înspre iad."
în toamna aceea Leonard a predicat în Chattanooga. în acea săptămână a venit cineva la Leonard, spunându-i că pastorul lui 1-a auzit pe Len spunând că dacă pastorii ar

predica ceea ce vroia Domnul să predice, unii ar fi concediaţi. Pastorul a făcut ceea ce a

spus Ravenhill şi rezultatul a fost concedierea lui. A început o altă biserică imediat şi aceasta a devenit o lucrare înfloritoare.

Spre sfârşitul anului 1974 şi în mijlocul lunii ianuarie a anului următor, dr. Sherwood Wirt, redactorul de la *Decision Magazine,* 1-a vizitat pe Leonard. Wirt a spus că viaţa i-a fost schimbată de o scrisoare pe care i-o trimisese Leonard. Au vorbit cinci ore despre trezire, despre starea prezentă a bisericii şi despre posibilităţile unei alte mişcări naţionale ale Duhului Sfânt. Chiar dacă Wirt era celebru, Leonard s-a bucurat de timpul petrecut cu el, spunând: „Este un om foarte smerit şi plăcut şi caută încă realitatea."

Dr. Wirt i-a spus lui Leonard că trebuie să vorbească la conferinţa mondială despre evanghelizare din Lausanne, Elveţia, în următorul an, la care veneau liderii principali ai lumii evanghelice. Singurul răspuns al lui Ravenhill a fost: „Voi merge dacă Domnul îmi va arăta clar acest lucru."

începând cu luna ianuarie 1975, în următoarele opt luni a scris mai mult şi a călătorit mai puţin. Familia Ravenhill a pornit din nou la drum în luna septembrie, îndreptându-se spre Sadusky, Ohio, unde Leonard a predicat între 7 şi 14 septembrie. Mai târziu, Leonard a scris:

Am avut întâlniri bune şi am stat la un motel drăguţ. Proprietarul lui a venit la întâlniri. Mi-a oferit strălucitorul său Rolls Royce din 1962 pentru perioada în care am stat acolo. Dacă mi l-ar fi dat, cred că l-aş fi acceptat! Chevy-ul nostru 76 este roşu aprins, ca maşinile de pompieri!

în scrisorile din anii '70 către prietenii lor au făcut numeroase referinţe la diferite locuri şi experienţe:

31 iulie 1974

Alţi 8000 de kilometri cu maşina după călătoria spre vest. Domnul a dat har în McAllen, Texas. Studiile biblice de dimineaţa au fost binecuvântate în mod special şi mulţimea părea să crească în fiecare zi. Şi întâlnirile de seara au fost o binecuvântare. Mulţi din misionarii de acolo s-au furişat din Mexic pentru a ne auzi şi se pare că au fost învioraţi şi provocaţi.

Am ajuns în Florida fără să vedem acel flux prezis. Dar a fost un val în biserica unde am mers! într-o seară, Domnul a mişcat pastorii care erau acolo. Aproximativ cincizeci dintre ei au venit jos să se roage şi unii au stat acolo ore în şir. Un tânăr a stat în rugăciune de la ora 21 până la ora 7. Aceşti oameni dragi se luptă împotriva carnalităţii şi a duhului lumii din bisericile lor.

Am primit o invitaţie în Noua Zeelandă pentru a participa la o conferinţă bună de acolo Pastele viitor. Aceasta necesită multă rugăciune. în orice caz, nu voi merge aşa departe, atât de mult timp fără Martha. Dumnezeu trebuie să ne vorbească în mod clar cu privire la plecarea noastră împreună.

1 septembrie 1974

Am trecut din Vancouver, B.C., aproape de Pittsburgh în cinci zile — aproximativ 5600 km, ceea ce este prea departe şi prea rapid pentru noi, nişte bătrâni. în Vancouver am predicat Armatei Salvării, la care nu am mai fost de ani buni. Domnul Şi-a manifestat puterea într-un mod minunat.

22 ianuarie 1975

Colegiul Asbury, Wilmore, Kentucky

întâlnirile de la Asbury au fost de pe altă lume. Seară de seară slava Domnului a umplut templul; El a umplut şi altarul, întâlnirile ţinând patru ore.

Trebuia să terminăm într-o vineri seara. Fără să ştim, nişte bărbaţi au postit şi s-au rugat să mai rămânem şi sâmbătă şi ca aceasta să fie cea mai bună zi. Dumnezeu a răspuns. Serviciul

de la capelă de dimineaţă care trebuia să dureze cincizeci de minute a durat patru ore. Şi serviciul de duminică seara a durat tot patru ore. Mulţi oameni au venit la altar să se roage şi să îl caute pe Dumnezeu.
Miercuri dimineaţa eu am fost vorbitorul de la capela seminarului. Oamenii tocmai se întorseseră din vacanţa de Crăciun şi capela era plină. Am predicat din Isaia 6 şi Domnul mi-a dat o ungere puternică. Fără să îl întreb pe preşedintele seminarului, le-am cerut studenţilor să îl caute pe Dumnezeu şi i-am invitat la altar pentru a ne ruga; acei băieţi voinici au umplut partea din faţă. Slava este numai a Lui!

2 septembrie 1975
In frumoasa Carolina de Nord L-am văzut pe Domnul lucrând. în unele seri aveam, probabil, cincizeci de predicatori în audienţă şi cam jumătate din ei au fost zdrobiţi înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. E adevărat dacă spunem că slava Domnului a umplut templul, puterea Domnului a fost prezentă şi bucuria Domnului ne-a umplut inimile. Cu siguranţă, îngerii au avut parte de un timp minunat mărind lauda Lui în cer pentru rodul muncii sufletului Său.
Am mers apoi în Gadsden, Alabama. Din nou, Domnul a lucrat extraordinar. în două seri, prezenţa manifestată a lui Dumnezeu a fost zdrobitoare. Vineri seara aproape întreaga biserică era zdrobită în pocăinţă, iar pastorul a stat în faţa lor plângând pentru nevoia şi sterpiciunea sa, cerându-le să îl ierte. El conduce o şcoală creştină bună şi cred că devine prea ocupat cu ea.
6 decembrie 1975
Săptămâna trecută am fost în Sandusky, Ohio. Domnul a venit cu putere. Ziua de joi nu va fi uitată niciodată. Am încercat să predicăm despre cel mai minunat moment din veşnicie:
Niciun om nu a fost în stare să ia cartea din mâna Celui ce stătea pe tron.
Decembrie 1975
Ne aşteptăm să plecăm pe 16 ianuarie şi să fim pe drum restul lunii. După aceea vom fi aici până în mai, după câte ştiu, când voi predica patru zile la conferinţa lucrătorilor de la Mississippi Free Will Baptist. Am primit o invitaţie insistentă ca după aceea să merg în Noua Zeelandă şi în Australia pentru a sluji câteva luni, dar nu am luat încă nicio decizie în privinţa aceasta.
ÎN TEXAS
în 1974, pentru familia Ravenhill a devenit clar faptul că timpul petrecut de ei la Zachary se apropia de final din mai multe motive. Au existat nişte neînţelegeri între unele persoane şi au fost aduse critici nefondate la adresa lui Leonard care erau false şi defăimătoare. Nu putea să facă nimic în această privinţă, decât să

se roage şi să umble cu integritate. într-un final, familia Ravenhill a văzut clar că era timpul să caute călăuzirea lui Dumnezeu pentru un nou loc de slujire.
Când s-au confruntat cu posibilitatea de a pleca din Zachary, Leonard şi Martha nu ştiau unde să meargă şi aşteptau călăuzire, chiar dacă li se deschiseseră mai multe uşi. Cel puţin şase persoane le-au oferit câte o proprietate pe gratis, inclusiv o casă frumoasă cu 24 ha din Florence, Alabama, pentru 20000 de dolari. Leonard a răspuns: „Nu am nicio călăuzire să fac asta; ce vrea Dumnezeu?" Familia Ravenhill ştia că nu trebuie să se mute fără îndrumarea clară a lui Dumnezeu. în acele momente, Len i-a scris unui prieten:
Sunt aproape convins că slujba mea este „să mă ascund", dar încă nu ştiu unde. Dealurile din Kentucky sunt tentante împreună cu prietenii noştri, Billy şi Bobbie Moore, care sunt acolo, dar ei s-ar putea să se mute, şi atunci, unde am rămâne? Prietenia omenească contează într-

adevăr şi duhurile înrudite ajută: *După cum fierul ascute fierul, tot aşa este şi chipul unui prieten faţă de alt prieten*[10].
Curând li s-a făcut o invitaţie pe care au perceput-o ca pe o chemare de la Domnul. în 1975, un mic grup de creştini din Seguin, Texas, 1-a contactat pe Leonard cerându-i să fie pastorul lor. Leonard mai vorbise acestui grup atunci când călătorise în diferite locuri, dar discuţiile nu ajunseseră în punctul în care i se cerea să îi păstorească. Credincioşii de acolo vroiau să stea sub învăţătura lui şi plănuiau să deschidă o mică librărie creştină care să fie legată de lucrarea bisericii.
Pastoratul nu se afla dincolo de gândurile lui Ravenhill. El avusese parte de o lucrare de pastorat roditoare în Marea Britanie cu ani în urmă şi uneori şi-a exprimat dorinţa de a o face din nou: „Sunt momente în care inima mea tânjeşte să păstorească o biserică şi să încep să zidesc sfinţii într-o lucrare pastorală mai apropiată."
[10] în traducerea Dumitru Comilescu: *tot aşa şi omul aţâţă mânia altui om*

Mulţi oameni erau de părere că Leonard nu putea fi pastor deoarece nimeni nu putea să îndure o predicare atât de dură în fiecare săptămână. Poate că este o urmă de adevăr în aceasta, dar dorinţa sa de a avea o lucrare pastorală 1-a făcut să vadă această oportunitate ca fiind voia lui Dumnezeu. La data de 5 iunie, Len i-a scris unui prieten:
Călăuzirea noastră în acest moment se pare că este de a merge în Texas. Un frate de acolo ne-a spus că ne va da 4000 mp de teren. Există o librărie care se va ocupa de distribuirea cărţilor mele, lucru ce a fost făcut atât de puţin în ultimul an.
Două săptămâni mai târziu, o scrisoare din data de 20 iunie a expus călăuzirea pe care o primiseră:
Tocmai ne-am întors dintr-o altă călătorie în Texas. Un frate de acolo ne-a dat 4000 mp de teren şi cred că vom construi ceva acolo cu banii de pe casa noastră de aici. Locul acela se numeşte Seguin. Este un oraş de provincie situat la 56 km la est de San Antonio. Acest loc nu are nici măcar o gheretă cu hamburgeri sau o îngheţată bună. Este un studiu biblic bun acolo şi există nişte oameni ai rugăciunii care se vor ocupa de distribuirea cărţilor mele.
în prima săptămână din luna octombrie, maşina care transporta lucrurile lor se îndrepta spre Seguin. Martha avea dureri mari la un picior şi Leonard a trebuit să facă aproape totul, ajutat de nişte prieteni.
Două săptămâni mai târziu, Leonard le-a scris prietenilor lor, Billy şi Bobbie Moore:
Dragii mei Billy, Bobbie şi băieţii,
24 octombrie, 1975
Suntem de aproape două săptămâni aici şi încă nu ne-am mutat în casă. Am sosit cu mobila noastră şi nu am găsit nici apă, nici curent, nici telefon. Lucrurile încep să se îmbunătăţească însă.

Astăzi am fost la o întâlnire bună de casă, cu nişte oameni drăguţi, cu un duh şi o atmosferă bună. David şi Nancy au parte de binecuvântarea lui Dumnezeu; el este pastor interimar timp de câteva săptămâni. M-a sunat din Noua Zeelandă să-mi spună că biserica de acolo mă invită să merg să vorbesc la 160 de pastori în prima săptămână din luna decembrie. Ei vor plăti biletul meu, dar nu şi al Marthei. Ea doreşte să meargă să îşi vadă noul nepoţel. Aş putea să stau şi să mai predic încă trei săptămâni, ceea ce ar acoperi şi biletul Marthei. Rugaţi-vă împreună cu mine pentru aceasta, vă rog. Problema mea este timpul. Trebuie să revin la zi cu scrisul şi corespondenţa.
Ne simţim mai bine de când am ajuns în Texas. Umiditatea nu e la fel de mare. Vă rog să ne scrieţi sau să ne telefonaţi. Vă iubim şi ne este tare dor de voi!
Len şi Martha
Astfel, Seguin a fost locul în care Leonard a păstorit din nou o biserică pentru prima dată în peste treizeci de ani. în această perioadă nu a călătorit prea mult, ci s-a dedicat

lucrării de păstorire, de scriere, de rugăciune şi unei lucrări care se ocupa cu literatura creştină. Aceşti ani au fost liniştiţi şi lipsiţi de prea multe evenimente, Leonard conducând o lucrare roditoare într-o mică adunare.
în luna iulie din anul următor, întâlnirile erau din ce în ce mai aglomerate; Len i-a scris unui prieten despre binecuvântarea lui Dumnezeu asupra bisericii din Seguin:
Duminică am avut casa plină, chiar dacă unii membri au fost plecaţi. Dorim să-L lăsăm pe Tatăl să atragă oamenii aici. Unii oameni conduc aproape 200 km dus-întors pentru a lua parte la întâlniri, alţii cel puţin 160 km. îi dăm slavă Domnului că au această foame şi sete după neprihănire. Ce minunat că Domnul poate frânge pâinea şi fiecare suflet înfometat poate primi ceea ce are nevoie. Toţi sunt săturaţi potrivit cu nevoia lor.
Duminica viitoare s-ar putea să predic din „ *El m-a dus în casa de ospăţ, şi dragostea era steagul fluturat peste mine"* (Cântarea Cântărilor 2:4). Pot exista insuficienţe, dar nu în domeniul spiritual. Din plinătatea Lui primim, şi har după har.

în următoarea scrisoare adresată familiei Moore pe 19 august 1976 le-a vorbit, de asemenea, despre binecuvântarea continuă a lui Dumnezeu:
Am avut parte de o duminică bună. Nu m-am simţit deloc în stare să predic, dar Domnul îl binecuvântează pe cel sărac, pe cel care este în nevoie şi a venit cu binecuvântarea Sa. Am contemplat Efeseni 2:4-6, unde Pavel vorbeşte despre faptul că am fost aduşi la viaţă împreună cu Hristos şi că ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti. Predicatorii ne spun întotdeauna că Hristos vine după noi, dar de ce nu ne spun mai multe despre faptul că ne-a luat cu El să şedem în locurile cereşti în Hristos Isus? Scopul real al milei Sale faţă de noi nu a fost doar să ne răscumpere, oricât de măreţ ar fi acest lucru, ci şi să ne expună întreaga veşnicie ca operă a Sa, făcută în Hristos Isus, şi să facă de cunoscut tuturor oamenilor părtăşia tainei lui Hristos pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască prin biserică înţelepciunea felurită a lui Dumnezeu, potrivit cu scopul etern pe care 1-a hotărât în Hristos Isus, Domnul nostru. Ce zi, când Dumnezeu va expune întreaga lucrare de răscumpărare înaintea tuturor oamenilor, pentru a o vedea!
în prima săptămână din luna martie 1976, Ravenhill a predicat la First Baptist Church din Euless, Texas. Apoi a plecat pentru a se odihni înainte de a predica unei adunări de o sută de predicatori şi de studenţi de seminar. în prima după-amiază şi seară a vorbit trei ore. A doua zi a vorbit de trei ori câte două ore şi în a treia şi ultima dimineaţă peste două ore. Audienţa sa era formată din predicatori şi studenţi de la un seminar care erau serioşi, înfometaţi după o viaţă spirituală şi după adevăr.
Leonard s-a reîntors la sfârşitul lunii aprilie în biserica baptistă Park Avenue din Titusville, Florida. După câteva zile petrecute acolo, i-a scris unui prieten:
îţi mulţumesc pentru rugăciuni. întâlnirile de la Titusville au fost maiestuoase din pricina prezenţei Lui. Joi seara S-a coborât Dumnezeu. în faţă erau aproximativ şaizeci de predicatori şi şaptezeci de doamne zdrobite în rugăciune. Din

nou şi din nou, veneau predicatori şi îmi spuneau: *‚De ce întârzie trezirea,* cartea ta, mi-a schimbat viaţa." Mulţi au spus că vieţile lor au luat o altă întorsătură. Un tânăr predicator şi-a petrecut toată noaptea în rugăciune şi alte persoane au venit aici să se roage întreaga noapte.
în octombrie, Leonard şi Martha s-au întors la Bethany Fellowship din Minneapolis, unde îşi petrecuseră primii şapte ani din Statele Unite. Au avut parte de o primire foarte caldă, regală, putând să îi întâlnească pe vechii prieteni şi colegi de pe câmpul Evangheliei. Acolo a predicat împreună cu episcopul negru Kivengere din Africa, pe care Leonard 1-a numit „un suflet mare".
La mijlocul lunii noiembrie, s-au întors în Texas şi au condus până în Fort Worth pentru a se ruga cu dr. Oscar Thompson, profesor de evanghelizare la Seminarul

Teologic Baptist Southwestern, care se lupta cu cancerul. Dr. Thompson (39 de ani) tocmai trecuse printr-o operaţie de extirpare a tumorii. Clipele acelea au fost preţioase - mai mulţi profesori de la seminar s-au întâlnit cu Leonard, şi timpul petrecut împreună s-a sfârşit cu lacrimi şi rugăciune pentru trezire.

BISERICA *FIRST BAPTIST* DIN ATLANTA

Ravenhill a fost predicator musafir la First Baptist de mai multe ori, prima dată în 1976. Aceste întâlniri au fost iniţiate de Dan DeHaan, profesor biblic şi mai târziu capelan la echipa de fotbal Atlanta Falcons. Lui Leonard i s-a cerut să vorbească despre închinare. Penny DeHaan, soţia lui Dan, a scris mai târziu despre acel timp excepţional pentru atât de mulţi oameni:

Len şi Martha erau foarte speciali pentru mine. Aş putea scrie o carte despre influenţa pe care au avut-o asupra vieţii mele. Soţul meu, Dan DeHaan, 1-a auzit pe Jack Taylor spunând că Leonard Ravenhill era singurul profet în viaţă din lume. Len a venit în Atlanta ca să ţină nişte prelegeri despTe închinare; acestea au fost filmate la biserica First Baptist, Atlanta, iar dr. Charles Stanley a participat de asemenea la sesiuni.

Dan era foarte emoţionat atunci când s-a dus să îl aştepte pe Leonard la aeroport, dar şi-a revenit imediat. Ei au avut o relaţie ca cea a lui Pavel cu Timotei.

In aceste întâlniri Len predica, se ruga şi apoi părăsea amvonul pentru a se duce în camera sa de hotel. Oamenii însă stăteau şi se rugau până dimineaţa. Atunci a avut loc o adevărată mişcare a Duhului Sfânt la biserica First Baptist, iar Len şi dr. Stanley au devenit prieteni buni.

îmi amintesc de faptul că în acest timp ne întâlneam cu Martha şi o ascultam cum le încuraja pe unele femei. S-a uitat la mine şi mi-a spus: „Viaţa ta va fi grea, dar harul lui Dumnezeu este de ajuns." Tristeţea din ochii ei şi gingăşia atingerii ei sunt încă dragi inimii mele. Dan a fost cel de-al doilea soţ al meu, care a murit într-un accident de avion, aşa că acele cuvinte m-au mângâiat de multe ori. Devotamentul ei faţă de Leonard şi propria sa umblare cu Domnul au impresionat atât de mult inima mea.

îmi amintesc de faptul că Martha a stat acasă atunci când erau în Anglia. Ea avea grijă de bunul mers al familiei când Leonard venea în America. Era o femeie uimitoare. Am spus multor oameni că viaţa ei a avut un efect atât de profund asupra propriei mele vieţi doar prin faptul că am urmărit-o în casa ei şi am petrecut câteva zile cu ei. Vieţile lor erau total „în contratimp" cu această lume.

într-o seară, când Leonard şi Martha au venit să ne viziteze, a venit şi dr. Stanley şi liderii bisericii lui pentru a lua cina împreună şi am avut parte de un timp frumos în Domnul. Leonard 1-a încurajat pe dr. Stanley în lucrarea sa şi a început să se roage zilnic pentru el. Când a auzit acest lucru, dr. Stanley a izbucnit în plâns şi apoi 1-a invitat pe Len să vină la biserica First Baptist şi să predice până când va veni trezirea. Len a fost acolo câteva săptămâni; atunci 1-a rugat pe Dan şi pe alţi oameni ai rugăciunii să meargă în munţi, lângă Atlanta, şi să se roage pentru oraş. S-au rugat până când Leonard a simţit că Domnul le-a dat eliberare şi s-au întors toţi acasă.

Chiar acum, când scriu aceste lucruri, mi-e atât de dor de ei. întotdeauna au fost o sursă de putere şi am ţinut legătura cu ei de-a lungul anilor.

Leonard s-a întors la biserica First Baptist a doua oară în octombrie 1978. Acesta a fost un timp special atât pentru el, cât şi

pentru familia First Baptist, iar Len îşi aduce aminte întotdeauna cu plăcere de acele momente. Leonard a scris familiei Moore din Atlanta:

Dragi Bill, Bobbie şi băieţi,

Bună! Salutări din Atlanta cea rece. Ce a făcut Dumnezeu aici? Nu vă pot spune, pentru că e dincolo de cuvinte. întâlnirile durează peste trei ore şi avem parte de multe convertiri, vieţi

schimbate şi lanţuri rupte în vieţile oamenilor. S-au iniţiat întâlniri de stradă printre dependenţii de droguri şi prostituate şi o nouă întâlnire de rugăciune.
în anul 1979, Leonard a vizitat pentru a treia şi ultima oară biserica First Baptist şi a rămas acolo o lună. Mai târziu a relatat ceea ce s-a întâmplat acolo în detaliu:
Am predicat câteva săptămâni în Atlanta. Acolo este o biserică bună, iar Charles Stanley este un pastor minunat şi un lucrător profetic. La întâlniri participau 7 500 de oameni, deşi capacitatea sălii era de doar 3 500 de locuri, ceea ce înseamnă o mulţime bunicică. Am predicat despre cam tot ce ştiam şi unele lucruri pe care nu le ştiam. Acum, ce ar trebui să fac?
întâlnirile durau până la miezul nopţii şi a trebuit să amplasăm microfoane pe coridoarele bisericii, astfel încât oamenii să poată face mărturisiri publice. După o astfel de seară, m-am întrebat despre ce să predic la următoarea întâlnire. Atunci, la ora 2 noaptea, am simţit că Domnul îmi spune: „Predică despre fiul risipitor." I-am spus Domnului: „Doamne, pastorul spune că biserica lui a fost curăţită din nou şi din nou, iar eu să predic despre fiul risipitor?" Aveam îndoieli, dar am predicat despre asta. Am predicat despre doi fii risipitori - unul care a plecat într-o ţară îndepărtată şi unul care a rămas acasă şi care, de asemenea, a cheltuit tot ce avea. Fratele mai mare a zis: „De ce nu mi-ai dat un viţel îngrăşat?" Tatăl i-a răspuns: „Nu pot face asta. Toată cireada este a ta. Fratele tău şi-a primit banii cash, iar pământul a rămas al tău; dar tu nu ai făcut nimic cu el."
în mijlocul mesajului am spus: „Ştiţi, sunt mulţi taţi risipitori aici. Vă trimiteţi copiii la şcoli creştine ca să nu

trebuiască să mai aveţi un altar în familie. Câţi dintre voi, bărbaţilor, sunteţi împăraţi şi preoţi în casele voastre? Vă deschideţi voi Biblia în fiecare zi pentru a vă învăţa copiii? Fiecare tată risipitor care nu citeşte Cuvântul lui Dumnezeu copiilor lui şi nu se roagă cu ei să vină aici."
Dintr-o dată, o mulţime de bărbaţi s-a năpustit spre amvon. Cum mai plângeau ei! După ce m-am rugat cu ei, i-am lăsat să plece.
Apoi m-am uitat la balconul mare, plin de tineri, şi am spus: „Cum rămâne cu voi, copii? Voi, adolescenţilor, trimiteţi întotdeauna mamelor voastre o felicitare în care scrieţi ceva de genul 'Eşti cea mai bună mamă din lume'. O dată pe an sunteţi drăguţi, iar restul anului sunteţi rebeli, veniţi târziu acasă şi pierdeţi vremea. Haideţi, coborâţi de la balcon, pocăiţi-vă şi căutaţi-L pe Dumnezeu." Atunci mulţi tineri au năvălit spre amvon în timp ce Dumnezeu mişca prin Duhul Său.
In cele din urmă, m-am adresat întregii adunări: „Fiţi atenţi! Aici nu poţi opri maşina în afara bisericii la lumină, fiindcă o prostituată îţi va deschide uşa şi se va urca lângă tine. Nu poţi merge în spatele bisericii deoarece străzile sunt pline de homosexuali. Voi aveţi o biserică frumoasă şi cochetă; dar când aţi ieşit ultima dată la acei leproşi imorali? Când aţi răspândit ultima dată compasiune?"
Apoi am continuat: „Fiecare persoană care îşi recunoaşte eşecul, să vină să se roage chiar acum." Locul din faţă s-a umplut imediat şi biserica s-a umplut până în uşă. L-am rugat atunci pe Charles Stanley să se roage pentru aceşti oameni. Când a venit la amvon, era palid ca moartea. „Nu mă pot ruga pentru voi", a spus el, „nu mă pot ruga pentru voi. Motivul pentru care voi nu îi iubiţi pe cei pierduţi de lângă voi, motivul pentru care nu i-aţi vizitat pe oameni şi nu le-aţi întins o mână, motivul pentru care preferaţi să rămâneţi acasă în loc să mergeţi pe aleile dosnice şi să îi salvaţi pe cei pierduţi este pentru că eu nu am făcut-o. Rugăciunea mea a fost: 'O, Dumnezeule, scoate lepădătura aceasta din oraş.'"
în acele săptămâni, la biserica First Baptist a avut loc o mişcare spirituală adâncă, mulţi oameni fiind mântuiţi şi schimbaţi prin harul lui Dumnezeu. De asemenea, dr. Stanley a fost afectat pentru totdeauna de predicile lui Leonard şi de exemplul său de viaţă. Câteva luni mai târziu, Leonard a aflat că Dumnezeu

continua să lucreze acolo: „Am primit veşti din Atlanta; biserica de acolo este foarte binecuvântată. Tot oraşul a fost împânzit de întâlniri de rugăciune iniţiate de oamenii care

frecventează biserica. Acestea sunt nişte pregătiri pentru ceva mai măreţ."
Spre sfârşitul anului 1976, Leonard a predicat din nou la colegiul Asbury din Wilmore, Kentucky. Pe 2 februarie 1977 a scris următoarele lucruri despre acel timp:
întâlnirile din Asbury au fost minunate. Domnul a făcut lucruri mari. Este o provocare să stai în faţa a 1400 de oameni de două ori pe zi, dar unul dintre versetele mele favorite este *"...îl umpli... de râuri dumnezeieşti pline cu apă"* (Psalmul 65:9). în El există îndestulare pentru toate nevoile noastre.
Vineri dimineaţa am predicat despre Ana şi tot locul părea că cedează pe măsură ce Domnul mişca. Apoi a venit în faţă un profesor şi le-a spus studenţilor că pot merge înapoi la cursuri sau pot rămâne să se roage. Mulţi au plecat. Mi-aş fi dorit să nu fi spus nimic, ci doar să-L lase pe Domnul să lucreze.
în iulie 1977, Leonard a primit două invitaţii pentru o lucrare din luna decembrie în Noua Zeelandă. El le-a cerut prietenilor să se roage: „Rugaţi-vă să ştim ce să facem în privinţa asta. Este un zbor lung şi chiar am nevoie de acest timp pentru a scrie. Voia Lui este singura care contează cu adevărat."
Luna septembrie 1-a purtat pe Leonard spre estul Texasului pentru a predica la biserica First Presbyterian din Marshall, Texas. Mulţimile de oameni erau mari şi prezenţa lui Dumnezeu plana asupra întâlnirilor în fiecare seară; mulţi oameni îl căutau pe Domnul, inclusiv un vicar anglican care a venit plângând şi a început să se roage stăruitor. El a participat la fiecare serviciu până duminică, atunci când trebuia să predice la biserica lui. Exact un an mai târziu, Leonard s-a întors la această biserică pentru a predica încă o săptămână.
în august, Len a predicat din nou în Forth Worth, de data aceasta la biserica baptistă James Avenue. Din nou, a cerut ca partenerii săi de rugăciune să mijlocească: „Biserica la care o să mergem se află pe urmele Seminarului Teologic Baptist

Southwestern, care are în jur de 2500 de studenţi. Rugaţi-vă să îi putem influenţa pe unii dintre ei."
Leonard a mai avut câteva angajamente de onorat până la finalul anului 1977 şi încă scria şi predica în biserica din Seguin. Spre sfârşitul anului, a predicat la conferinţa naţională a baptiştilor Free Will din oraşul Kansas şi apoi la o conferinţă de stat din Indiana.
Apoi s-a întors în Texas pentru a predica la biserica First Baptist din Seguin. După câteva zile au plecat din nou la drum, conducând prin Atlanta, Georgia, unde a predicat timp de câteva zile la biserica prezbiteriană Westminster, fosta biserică a lui dr. Peter Marshall.
Leonard i-a scris unui prieten în iunie, simţindu-se descurajat de ceva timp:
Am gustat pentru prima dată în viaţa mea ce înseamnă să fii „dispreţuit şi părăsit de oameni" din partea creştinilor. Nu mă voi văita şi nu îmi va păsa de mine. Este totuşi adevărat că dragostea fără neprihănire este un agape siropos.
In iunie 1978, Leonard şi Martha au început să simtă că poposirea lor în Seguin se apropia de final. Nu se ştie exact de ce, cu excepţia faptului că Len se simţea gata să revină la lucrarea mai amplă de predicare pe care o cunoscuse dintotdeauna. Nu erau încă siguri, aşa că o perioadă au aşteptat voia Domnului. Pe 14 iunie au plecat să vorbească unei adunări de o mie de studenţi din Memphis, Tennessee, şi apoi au mers la o biserică mică de ţară din Alabama, de care s-au bucurat foarte mult. Călătoria s-a încheiat la Naples, Florida, cu două săptămâni de odihnă şi de căutare a călăuzirii Domnului pentru viitor.
în iulie, Leonard a fost invitat de David Wilkerson să predice la centrul Teen Challenge din Lindale, Texas. Len a fost înviorat de întâlniri şi de timpul petrecut cu vechiul său prieten. La finalul acestei perioade, Ravenhill a spus:
întâlnirile au fost bune, ţinând de la 19:30 până la 11:30 şi în dimineaţa următoare de la 8:30 la 11:30. Era o foame reală după Domnul. Când Isus a întins masa, ei au mâncat! Când am

ajuns, l-am găsit pe fratele David deprimat, deoarece soţia lui tocmai trecuse printr-o operaţie complicată şi era posibil să mai fie operată o dată.
Din Lindale, au condus spre vest de Tulsa pentru a ajunge în Oilton, Oklahoma, la biserica prietenului lor, Bill Ryan, pentru cinci zile; într-o zi Len a predicat la 1400 de studenţi de la universitatea Southern Nazarene din Bethany, Oklahoma. „Mă rog ca Domnul să arunce un obuz acolo", a spus el.
La întâlnirile de la Oilton, în prima seară a venit un autobuz plin cu studenţi de la Universitatea Baptistă Oklahoma, mergând 500 km dus-întors; apoi s-au întors seară de seară cu maşinile personale. Au venit şi predicatori din mai multe state. Foamea pe care a văzut-o în pastori şi în tineri 1-a încurajat mult pe Leonard. După aceste întâlniri din ce în ce mai mulţi studenţi au început să îl sune pentru a-i cere ajutorul şi să îi spună că doresc să îl viziteze.
începând cu 15 septembrie, Leonard predica la o biserică baptistă mică din Louisville, Kentucky. Duhul Sfânt a mişcat mult inimile oamenilor în acea săptămână. Imediat după terminarea întâlnirilor, Leonard i-a scris unui prieten:
Am predicat în Louisville. Dumnezeu a lucrat mult în această biserică. A avut loc o reală atingere a trezirii. Soţii şi soţiile plângeau, mărturisindu-şi răceala şi rebeliunea. La întâlniri a participat şi avocatul lui Muhammed Aii şi luni am mâncat cu el.
în aceste întâlniri din Louisville, Mike Bickle, din oraşul Kansas, a fost schimbat. Un prieten i-a spus lui Mike că Leonard predica în Louisville, aşa că au condus cinci ore pentru a ajunge la biserica baptistă unde predica Len şi l-au auzit vorbind de mai multe ori în minatoarele trei zile. Unul dintre serviciile de dimineaţa a fost întâlnirea care i-a schimbat cel mai mult viaţa lui Bickle în treizeci şi cinci de ani de când era creştin:
Nu mai luasem parte, şi nici nu urma să o mai fac, la o întâlnire care să fie mai plină de prezenţa sfântă a lui Dumnezeu

ca în acea dimineaţă, în mica biserică baptistă. Acolo se aflau, probabil, trei sute de oameni. Toate întâlnirile au fost bune, dar acel serviciu de dimineaţă a fost cel mai minunat dintre toate la care am participat vreodată pe parcursul întregii mele experienţe creştine.
Predicile lui Ravenhill erau întotdeauna însufleţite, interesante şi puternice. Primul mesaj de dimineaţă a fost aşa, cu siguranţă, dar ce mi-a rămas în minte după întâlnire a fost sentimentul prezenţei sfinte ale lui Dumnezeu. Când Leonard a terminat de predicat, a spus simplu: „Să ne rugăm." După ce s-a rugat, nicio persoană din cele trei sute prezente acolo nu s-a mişcat. Nimeni nu s-a ridicat să plece. Era prânzul şi oamenii erau probabil flămânzi, dar prezenţa lui Dumnezeu era atât de copleşitoare şi atât de reală încât nimeni nu a îndrăznit să se mişte. Fiecare a început să îngenuncheze spontan sau să se prosteamă şi au început să îl caute pe Dumnezeu.
Am fost atât de împovărat de sentimentul slavei şi măreţiei lui Dumnezeu, încât tot ceea ce am putut să fac era să gem în tăcere. Am gemut şi iarăşi am gemut; nu ştiam ce altceva să fac. A fost cel mai sfânt şi mai profund timp de rugăciune pe care l-am văzut vreodată; a durat aproximativ o oră. Aveam douăzeci şi doi de ani şi I-am spus Domnului în inima mea: „Doamne, dacă aceasta este adevărata rugăciune, atunci mă dedic ei." A fost cel mai special timp pe care l-am trăit vreodată în prezenţa lui Dumnezeu. De atunci nu am mai fost niciodată într-o întâlnire ca aceea.
Am plecat deci de acolo şi am început să devin cu adevărat serios în privinţa lucrurilor spirituale. L-am mai auzit apoi pe Ravenhill de mai multe ori în anii care au urmat, dar nu a mai fost ca la acele întâlniri din Louisville, în special acea întâlnire de dimineaţă când Dumnezeu a coborât printre noi.[4]
La sfârşitul anilor '70, o altă invitaţie avea să redirecţioneze drumul lui Leonard şi al Marthei printr-o uşă deschisă care urma să aducă o nouă influenţă şi roadă prin vieţile

lor. Le-a adus, de asemenea, nişte prietenii mai apropiate decât avuseseră vreodată.

13

LEONARD, *LASTDA YS* ŞI PRIETENII DIN TEXAS

224

Chiar dacă sunt cunoscut ca apologet al credinţei creştine, ocupându-mă cu aspectele intelectuale ale creştinismului, îi datorez cu adevărat lui Leonard Ravenhill orice fel de pasiune pentru Dumnezeu şi pentru rugăciune care au apărut în mine. Prin harul lui Dumnezeu el a fost catalizatorul care a făcut ca pasiunea mea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu să continue şi astăzi.
RAVI ZACHARIAS

în 1979, Leonard şi Martha locuiau încă în Seguin, continuând lucrarea de rugăciune, de păstorire, de corespondenţă internaţională şi de scriere. A şasea carte a lui Leonard a fost gata în timpul primei jumătăţi a anului. Iniţial s-a gândit să o intituleze *America: Born Yesterday, Dying Today, Dead Tomorrow {America: născută ieri, azi pe moarte şi mâine moarta),* dar a ales un alt titlu - *America is Too Young to Die {America este prea tânără să moara).*
Cartea a fost publicată în acel an, ca rezultat al convingerii sale că America se află din ce în ce mai mult sub judecata divină. Cartea este expresia durerii sale cu privire la faptul că America se afla deja pe aceeaşi cale a pierzării ca celelalte naţiuni din istorie. Evident, era dezamăgit că trezirea nu ajunsese încă în America în secolul al XX-lea. Dar Leonard încă spera să vadă o trezire naţională despre care ştia că era singurul mijloc de protecţie pentru Statele Unite.
în prima jumătate a anului 1979 familia Ravenhill a fost pusă în faţa unei noi decizii. Un apel telefonic a adus cu sine o invitaţie într-un nou loc de slujire, de data aceasta în:r-un alt oraş din Texas, la cinci ore depărtare de Seguin, spre nord-est.
FRUMOASA REGIUNE DIN ESTUL TEXASULUI
Lindale este un oraş mic din estul Texasului, aflat la 130 km la est de Dallas, pe drumul naţional 20, la norc de Tyler. Acesta

este locul în care Leonard şi Martha au venit să locuiască în 1979, la ţară.
Invitaţia a venit din partea lui David Wilkerson, a cărui misiune - Teen Challenge - se afla la est de Lindale. Existau, de asemenea, numeroase misiuni, organizaţii ale bisericilor şi organizaţii non-denominaţionale în zona Tyler-Lindale care se concentrau pe instruirea lucrătorilor pentru câmpul de misiune şi pentru evanghelizarea în jurul lumii.
Ravenhill deja predicase Cuvântul lui Dumnezeu unora dintre aceste grupuri în anii precedenţi. Liderii lor doreau ca personalul şi studenţii lor să asculte predicile lui Leonard şi accentul pe care îl punea acesta pe rugăciune şi pe trezire. Acum exista posibilitatea de a învăţa şi de a influenţa o generaţie viitoare de predicatori, evanghelişti, misionari şi lucrători creştini care urma să se împrăştie până la marginile pământului.

Ravenhill ajunsese o persoană creştină publică, internaţională şi o legendă pentru mulţi oameni. Vocea lui a influenţat multe persoane din generaţii mai tinere. însă rămânea de văzut cât de deschise urmau să fie unele dintre lucrările locale faţă de lucrarea sa. Predicarea lui Ravenhill şi seriozitatea lui „separa deseori bărbaţii de băieţi", din punct de vedere spiritual. în unele cazuri aceasta se dovedea a fi adevărat. în timp ce Len şi Martha se rugau în privinţa acestei decizii, oportunitatea de a influenţa în mod special viitori lideri creştini stătea pe inima lui Leonard. Dacă şi-ar fi putut folosi ultimii ani ajutând la formarea următoarei generaţii de lideri, atunci mesajul şi influenţa lui ar fi sporit mai mult. Acest lucru era important pentru Leonard, care acum ajunsese la şaptezeci şi doi de ani. Decizia a fost luată, invitaţia a fost acceptată şi mutarea a avut loc în noiembrie.
Len şi Martha s-au alăturat fiului lor, David, şi soţiei sale, Nancy, în construirea a [două] case pe terenul aflat la 11 km de Lindale, în Garden Valley. Casa lui Leonard şi a Marthei se afla la 3 km de drumul naţional 20, de-a lungul unui drum şerpuit care ducea la intrarea casei lor, ascunsă ochilor şi cuibărită între pinii frumoşi ai Texasului.

Lucrările de acolo erau The Agape Force, Teen Challenge, Last Days Ministries, Calvary Commission şi altele. Acolo se mai aflau câţiva cântăreţi creştini ca Dallas Holm, Barry McGuire, The Second Chapter of Acts şi Jimmy and Carol Owens. Casa lui David Wilkerson se afla foarte aproape de casa familiei Ravenhill.
Leonard a început o lucrare constantă de predicare săptămânală la unele dintre bisericile şi lucrările locale. El era, de asemenea, vorbitorul principal la unele dintre conferinţele lor anuale. De asemenea, a predicat în mod regulat la biserica Community Christian Fellowship din Garden Valley, unde mergea împreună cu Martha.
Puţini oameni i-au fost prieteni foarte apropiaţi, dar Dumnezeu i-a făcut parte de prieteni buni în estul Texasului, în ultimii săi ani, ca Dale Brown, Bob Elliott, Keith Green, Sonny Jaynes, Winkie Pratney, David Wilkerson şi alţii. La sfârşitul vieţii sale, acesta era grupul său de fraţi pe care îi iubea şi pe care se sprijinea printr-o prietenie apropiată. Unul dintre acei fraţi speciali era Joe Fauss.

JOE FAUSS ŞI CALVARY COMMISSION

Lui Leonard i-a plăcut în special lucrarea de la Calvary Commission din Lindale care a fost fondată şi condusă de dr. Joe Fauss. S-ar putea să fi fost lucrarea sa preferată de acolo, chiar dacă nu a spus niciodată acest lucru în mod public. Len îi îndrăgea pe Joe şi pe soţia lui, Charlotte, în special pentru dragostea şi lucrarea lor pentru bolnavi, pentru cei zdrobiţi şi pentru cei nevoiaşi. David Ravenhill a spus următoarele despre Joe şi Charlotte:
A existat un motiv pentru care Joe şi Charlotte Fauss erau doi dintre preferaţii tatălui meu. El putea mirosi un ipocrit de la un kilometru. Ei sunt nişte „oameni profitabili", mărind împărăţia în mod discret atât acasă, cât şi peste hotare.[1]

[1] Citat din *Challenging the Impossible: Discovering Beautiful Trophies for Jesus* (Provocând Imposibilul: descoperirea trofeelor frumoasî pentru Isus) (Lindale, Texas: Hope House Publishers,20O5),pag.VII, de David Ravenhill.

Leonard a început să vorbească la conferinţele Calvary Commission şi a predat acolo de mai multe ori pe an, în mod regulat. La unul dintre serviciile din Lindale, Joe a adus la biserică mai mulţi deţinuţi dintr-o închisoare pentru a-şi spune mărturiile despre cum au venit la Hristos. Ei au fost însoţiţi de patru gardieni înarmaţi. în timp ce Joe mergea în faţă împreună cu aceşti bărbaţi care fuseseră mântuiţi, Leonard, stând la

marginea coridorului, 1-a apucat de mână şi i-a spus: „Ce trofee minunate ale harului, frate!" Joe era unul dintre bărbaţii cei mai dragi inimii lui Leonard din întregul Texas.

DIN NOU LA DRUM

Având o bază solidă acasă şi un birou, Leonard a început să călătorească din nou în mod regulat. începutul anului 1980 1-a găsit în Mobile, Alabama, fiind însoţit de fiul său, David, predicând la o conferinţă biblică de două săptămâni la biserica baptistă Cottage Hill, păstorită de Fred Wolfe.

Leonard a fost impresionat cu adevărat de inima deschisă şi de duhul înfometat al credincioşilor din Cottage Hill şi a simţit că inima lui este împletită cu cea a lui dr. Holfe şi a bisericii. Mai târziu, Wolfe a spus: „întâlnirile pe care le-am avut la Cottage Hill cu fratele Leonard au depăşit cu mult aşteptările noastre. Focul încă mai arde. Am primit mai multe scrisori cu privire la aceste două săptămâni decât cu privire la orice altă întâlnire din trecut."[2]

Leonard a călătorit mult pe la biserici şi conferinţe în timpul acestor ani. în Texas a călătorit din valea Rio Grande (sud) până în El Paso (vest) şi în oraşe mari ca San Antonio, Dallas, Fort Worth şi altele. în anii aceştia a predicat, de asemenea, de mai multe ori în Oklahoma; a vorbit de mai multe ori în întâlnirile unei biserici mici din Oilton, Oklahoma, păstorită de Bill Ryan, bunul său prieten.

în 1979 Leonard a fost invitat de Al Whittinghill să vorbească timp de o săptămână la Precept Ministries din Chattanooga, Tennessee, întâlnirile fiind conduse de Jack şi Kay Arthur. Familia

: Scrisoare de la Fred Wolfe, 2010.

Ravenhill a călătorit apoi pe coasta de est pentru a participa la lucrările din biserica Times Square, New York City şi din Florida.

La începutul anilor '80 Leonard a predicat din nou la biserica baptistă Park Avenue din Titusville, Florida, reîntorcându-se acolo după şapte ani. Pastorul Peter Lord a spus că întâlnirile au fost uimitoare, lucrarea lui Leonard având un impact măreţ asupra multora care au venit să îl audă.

Una dintre oportunităţile lui Leonard din această perioadă, care i-a influenţat mult pe ceilalţi, a fost să vorbească la 700 Club pentru postul de radio CBN din Virginia Beach, Virginia, în luna iulie a anului 1980. Pat Robertson 1-a intervievat pe Leonard într-o emisiune televizată în acea seară, în direct. în timp ce Leonard a început să vorbească despre starea generală a bisericii, despre trezire, rugăciune şi starea de urgenţă a naţiunii, atmosfera serii a fost caracterizată de o tăcere sfântă care a cuprins întreaga audienţă. Atât Pat Robertson, cât şi colegul său, Ben Kinchlow, au fost mişcaţi adânc de ceea ce împărtăşea Ravenhill. Era ca şi cum nu mai auziseră niciodată ceva atât de adânc şi de uns. Programul a fost urmărit de zeci de mii de oameni din toată America de Nord.

După terminarea programului, Robertson a oprit toate activităţile obişnuite şi a convocat spontan personalul pentru ca Leonard să poată să îi vorbească. La finalul acelui timp, Kinchlow a venit la Leonard fiind în mod evident foarte mişcat în inima sa şi i-a spus: „Frate Ravenhill, adevărul pe care l-ai spus astăzi este ceea ce am căutat pe parcursul întregii mele vieţi de creştin."

Odată cu venirea lunii august, studenţii au început să se întoarcă la colegiile locale pentru semestrul de toamnă, iar aceasta însemna că întâlnirea de rugăciune de vineri seara urma să aibă din nou o participare mai numeroasă decât cea din întâlnirile de vară. La data de 22 august, Leonard i-a scris lui Billy Moore: „începem întâlnirile de rugăciune ale noului an şcolar în această săptămână, la Dale şi Betty Brown acasă.

Suat sigur că Domnul ne va da un botez mai adânc în rugăciune şi o privire mai îndeaproape la eternitate."
Pe 1 septembrie 1980, familia Ravenhill a mers în Tupelo, Mississippi, unde Len a predicat timp de trei zile la două sute de predicatori în serviciile de dimineaţă şi de dupâ-amiază ale unei

conferinţe şi apoi la 400 de oameni în fiecare seară. Apoi au condus spre est, ajungând în Watkinsville, Georgia, lângă Athens, pentru a participa la nişte întâlniri de acolo. întorcându-se în Texas, Leonard a continuat să lucreze la o carte nouă, să conducă întâlnirile de rugăciune de vineri seara, să vorbească diferitor slujitori din jurul Lindale-ului şi să consilieze multe persoane.
In plus, scria săptămânal multe scrisori celor care îi cereau sfatul şi ajutorul. Pe lângă acest program plin, oamenii îl sunau în mod continuu să îşi anunţe vizita, sau apăreau fără să anunţe. Leonard i-a scris unui prieten despre această dilemă:
Când ne-am întors acasă, a fost o singură zi în care nu am avut niciun musafir; următoarele zece zile, însă, în fiecare zi au venit oameni cerându-ne ajutorul. Telefonul a sunat din toată ţara din partea unor oameni care căutau ajutor şi care îl căutau pe Dumnezeu. Am avut cincizeci de vizitatori până acum în această lună şi încă mai sunt două săptămâni din ea.
în luna noiembrie, Leonard a predicat la două ore de casa lor, în direcţia sud-est, la biserica baptistă Fredonia Hills din Nacogdoches, Texas. Săptămâna de întâlniri a fost susţinută în rugăciune de un număr neobişnuit de mare de creştini care făcea o adevărată lucrare de mijlocire.
în prima săptămână din februarie 1981 Len şi Martha au condus de-a lungul Texasului până în El Paso pentru a predica la Centro Vida Church, la invitaţia lui Gary Carnie, directorul de la El Paso Teen Challenge în week-endul din 7-9 februarie, unde Leonard a vorbit de trei ori în acele zile de sâmbătă şi duminică.
Luni după-amiază Leonard a vorbit la o întâlnire pentru lucrători şi apoi s-a reîntors la Centro Vida în acea seară. Pe când se afla acolo, Len a predicat la o biserică mesianică nou formată în oraş.
Impactul asupra lui Carnie şi a familiei sale, la fel ca şi asupra multora care au participat la servicii, a fost semnificativ. Din prima seară, a existat o zdrobire adevărată în aceste servicii. Lucrătorii care veniseră să îl audă pe Ravenhill se smereau şi se pocăiau. în acel timp a fost turnat un duh de rugăciune şi au

început să se înalţe rugăciuni spontane în toată congregaţia, oamenii strigând către Dumnezeu unul după altul. în ultima seară pastorul era atât de zdrobit încât nu putea vorbi, aşa că 1-a rugat pe Carnie să încheie întâlnirea.
Fiind gazda familiei Ravenhill în acele zile, acel timp a fost foarte deosebit pentru Carnie personal. Leonard i-a împărtăşit lui Gary despre accidentul său în incendiul din Chicago şi despre relaţia sa cu dr. Tozer. Au vorbit, de asemenea, despre povara pe care o simţea Leonard de a deschide o şcoală biblică similară cu Cliff College, pe care o frecventase el. Dorinţa de a deschide o astfel de şcoală nu s-a materializat niciodată. Carnie şi Leonard au rămas prieteni buni până la sfârşitul vieţii lui Len. De-a lungul anilor Gary i-a trimis lui Leonard multe cărţi bune second-hand. Mai târziu, lucrarea lui Gary în El Paso a devenit El Paso Challenge, unde continuă să se roage şi să evanghelizeze şi astăzi.
în toamna anului 1982, Leonard a predicat la conferinţa unei misiuni în Atlanta, la

şase sute de studenţi. O femeie care vorbea şi ea la acea conferinţă s-a supărat pe Leonard deoarece el a spus că persoanele care nu aveau o viaţă de rugăciune şi care totuşi vroiau să plece ca misionare nu ar trebui să păşească pe câmpul de misiune. Această afirmaţie a deranjat-o pe femeie, aşa că i-a respins mesajul, spunând că Ravenhill era cel mai arogant, cel mai sarcastic şi mai lipsit de ungere predicator pe care-1 auzise vreodată.
Dar studenţii care participau la acea conferinţă aveau o perspectivă diferită; mai mulţi tineri au spus că Domnul le arătase adevărata lor viaţă de rugăciune şi că urmau să înceapă o întâlnire de rugăciune vinerea seara. Un grup de tinere a spus că avea nevoie de ajutor real pentru a putea avea o viaţă de rugăciune. Roadă lucrării lui Leonard din acel week-end era evidentă. Se pare că nu era vinovat de ceea ce îi fusese imputat.
în 1983 Leonard a predicat la Brooklyn Tabernacle din New York City în ultima săptămână a lunii aprilie. La serviciul de dimineaţa au participat o mie de persoane, iar seara şi mai multe. Marţi seara la întâlnirea de rugăciune au venit o mie de oameni şi s-au rugat cu adevărat mai mult de trei ore. Comentariul lui

Leonard de mai târziu a fost scurt, dar suficient: „Pur şi simplu extraordinar."
Din New York, Leonard a călătorit spre Institutul Biblic Moody din Chicago şi apoi la Colegiul Wheaton. Cuvintele sale către un prieten, după aceea, au fost scurte: „Am ajuns să predic la Moody într-o seară şi mulţi au fost zdrobiţi înaintea Domnului." El s-a întors din nou la Moody la sfârşitul anilor 1980 şi într-o seară, când le-a predicat a văzut o adevărată lucrare a lui Dumnezeu printre studenţii la teologie.
ÎNTÂLNIRI DE RUGĂCIUNE
în 1981, Leyland Paris din Lindale a iniţiat o întâlnire de rugăciune pentru liderii creştini din acea zonă şi 1-a întrebat pe Joe Fauss dacă misiunea lui va putea găzdui această întâlnire. Scopul era ca oamenii să aibă parte de un timp personal cu Leonard şi să se roage cu el. Ei au început să se strângă în fiecare luni dimineaţă la capela de rugăciune Calvary Commission. La prima întâlnire au participat Leonard, Leyland Paris, Joe Fauss, Keith Green şi alte câteva persoane. întâlnirea de rugăciune de lunea a crescut până la douăzeci de persoane care veneau constant, săptămânal.
Leonard mai găzduia o întâlnire de rugăciune pentru pastori odată pe lună, la el acasă. Această întâlnire de rugăciune avea loc în doua zi de joi din fiecare lună. în cele din urmă, a fost mutată la Calvary Commission până în septembrie 1994. La ea participau oameni din Houston, Dallas, Oklahoma City şi din alte locuri mai îndepărtate. Unii conduceau ore în şir pentru a putea participa la ele, trebuind să plece la miezul nopţii pentru a putea ajunge la ora 10 la întâlnirea lunară de rugăciune.
Deseori veneau pastori de la biserici mari bine-cunoscute şi înainte ca întâlnirea să se termine, ei ajungeau să se roage cu lacrimi. Simţeau că aveau nevoie să fie acolo, dar deseori deplângeau faptul că nu vor putea fi în stare să aplice în bisericile lor ceea ce auziseră de la Leonard.
Unul dintre pastorii care au venit pentru câteva zile acasă la Leonard în această perioadă a fost Carter Conlon, care acum este

prim pastor la biserica Times Square din New York City. Această vizită i-a schimbat viaţa lui Conlon:
Eram pastor al unei biserici de ţară din estul statului Ontario, Canada, la începutul anilor 1990, când am primit un telefon într-o zi de la Leonard Ravenhill. Auzise cumva câteva

mesaje de-ale mele şi simţea că Dumnezeu vrea să ne întâlnim, în 1991, m-a invitat acasă la el pentru o vizită de trei zile. Ştiam despre reputaţia lui şi despre cărţile sale şi am simţit că Dumnezeu vrea să merg să fiu cu el. Am stat cu el fiecare ceas din zi, timp de trei zile. Am vorbit, ne-am rugat şi am avut o părtăşie adevărată.
El şi-a petrecut acele zile revărsând în mine unele valori esenţiale despre adevărata rugăciune, despre integritate în lucrare, despre nevoia după oameni care să predice neprihănirea şi povara lui personală de a se ruga pentru mine.
Era şi foarte amuzant, deşi nu mă aşteptam. în cea de-a doua zi, în timp ce luam prânzul, l-am întrebat: „Frate Ravenhill, de ce îmi acordaţi atâta atenţie? Eu sunt un nimeni -sunt doar un predicator dintr-un oraş mic al Canadei. Petreceţi toată ziua cu mine şi puneţi în mine valorile dvs. Sunt foarte recunoscător că îmi acordaţi tot acest timp, dar de ce îmi arătaţi atât interes?"
Mă aşteptam să zică ceva măgulitor sau înălţător, dar s-a uitat la mine zâmbind şi a spus: „Ei bine, Biblia ne spune că Domnul este Cel care îi ajută pe cei neajutoraţi şi tu pari a fi cam neajutorat." Apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a început să râdă. Atunci Martha a spus: „Oh, Leonard!" Apoi, întorcându-se spre mine, a zis: „Nu-i acorda atenţie — întotdeauna spune lucruri de genul ăsta!" Lucrul acesta mi-a arătat un om care era foarte pasionat de lucrurile lui Dumnezeu şi care totuşi, nu-şi pierduse abilitatea de a râde şi de a se bucura de oameni.
în dimineaţa celei de-a treia zi, înainte de a pleca spre aeroport, eram în sufragerie iar Leonard stătea pe un scaun. El mi-a zis: „Frate Carter, am un cuvânt de la Domnul pentru tine. Nu fac acest lucru prea des, dar ştiu că aceasta este de la Dumnezeu. Arn stat în rugăciune devreme în dimineaţa aceasta şi ştiu că Dumnezeu mi-a dat ceva pentru tine. Din această zi te voi numi sufletul meu pereche. Este un lucru pe care nu l-am făcut des cu alte persoane de-a lungul vieţii mele. Făgăduiesc să

mă rog pentru tine în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele. Dumnezeu are ceva nou pentru tine, curând. El îţi va folosi viaţa pentru a spune Cuvântul Lui."
El şi-a ţinut promisiunea şi a ţinut legătura cu mine în mod constant, scriindu-mi de două ori pe lună. în aceste scrisori mă încuraja şi îmi spunea că ascultase mesajele mele.
Fără să ştiu, Leonard i-a trimis două casete cu predici de-ale mele lui David Wilkerson în New York City. Wilkerson le-a pus în torpedoul maşinii sale şi a uitat de ele. Doi ani mai târziu, în timp ce făcea curăţenie în maşină, le-a găsit. Pe atunci el se ruga şi îi cerea Domnului să îi trimită un ajutor la biserica Times Square, deoarece povara devenea prea mare pentru el. Când a văzut casetele în maşină, ambele cu acelaşi predicator, a ştiut că nu este o coincidenţă.
în timp ce Wilkerson conducea spre Pennsylvania în acea săptămână, mi-a ascultat predicile. Dumnezeu i-a vorbit cu privire la mine şi a oprit maşina pentru a mă suna. O săptămână mai târziu mă aflam în New York, vorbind în biserica Times Square într-o marţi seară. Acesta a fost începutul călătoriei care m-a adus în New York.
Leonard a fost o legătură indispensabilă între David Wilkerson şi mine. El a auzit cu adevărat vocea lui Dumnezeu şi sunt extrem de recunoscător că m-a sunat.
Am părăsit casa lui Leonard fiind cam nedumerit în ceea ce priveşte direcţia în care vroia Dumnezeu să mă îndrept. Am ţinut însă cont de sfatul lui când îi citeam scrisorile. El mă încuraja şi îmi împărtăşea lucrurile pe care Dumnezeu i le spunea. Mă îndemna să continui să mă rog, să fiu sincer în ceea ce priveşte adevărul şi să nu mă dau înapoi de la rostirea adevărului.
Unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus a fost foarte important: „Nu lăsa pe nimeni şi nimic să te jefuiască de Cuvântul lui Dumnezeu care este în gura ta. Unii oameni îţi vor oferi lucruri. Trebuie să fugi de ele." A început să plângă şi repeta în continuu: „Fugi de toate aceste lucruri, fugi de ele! Nu lăsa să intre în viaţa ta nimic care să ia Cuvântul lui Dumnezeu din gura ta. Fugi de ele!" El spunea acest lucru atât de des încât a întipărit ceva în inima mea.
Apoi a venit ziua când un om bogat a venit la mine şi mi-a oferit ceva foarte atractiv pentru lucrare. Imediat ce cuvintele au ieşit din gura lui, cuvintele lui Leonard s-au năpustit în mintea

mea: „Fugi de toate acestea! Fugi de ele!" Sunt, deci, foarte recunoscător pentru pauza de trei zile pe care am petrecut-o cu fratele Ravenhill şi pentru numeroasele scrisori care au urmat. Ca rezultat al faptului că Dumnezeu a vorbit prin Leonard Ravenhill, acum mă aflu la Times Square Church. Am devenit pastor aici în august 1994, aşa că m-a mişcat foarte mult faptul că am fost la înmormântarea lui reprezentând biserica noastră.
îmi amintesc că stăteam lângă sicriul său, la mormânt. Erau câţiva pumni de pământ şi o singură floare deasupra. în timp ce stăteam acolo cugetând la modalitatea în care Dumnezeu 1-a folosit pe Len ca eu să ajung unde sunt acum, mi-am amintit încă o dată de cuvintele lui: „Fugi de toate acestea!"
Leonard Ravenhill a fost cu adevărat un om care a trăit ceea ce a predicat. îi mulţumesc atât de mult lui Dumnezeu pentru el! Un om evlavios poate face mai mult pentru viaţa ta în trei zile decât cineva cu un mesaj amestecat timp de treizeci de ani. A avut cu adevărat impact asupra vieţii mele şi îi sunt dator. Când voi ajunge în cer îl voi îmbrăţişa puternic pentru ceea ce a făcut pentru mine.
Mulţi oameni veneau de la mari distanţe pentru a-1 întâlni şi a-1 auzi pe Ravenhill. într-o săptămână, câţiva menoniţi au venit tocmai din Pennsylvania pentru a-1 auzi vorbind. Alţii veneau uneori cu avionul din diferite părţi ale ţării doar pentru a-1 asculta.
Aşa-zisul creştinism din America îl deranja foarte mult - era total împotriva falsului evanghelism TV, care promova şinele şi cerşea bani. Mesajul lui era despre sfinţenie, rugăciune şi despre adevărata predicare a lui Hristos.
Ceea ce ne exemplifică Ravenhill este rezumat într-un cuvânt - priorităţi. El s-a concentrat asupra priorităţilor corecte din punct de vedere spiritual. Le spunea tinerilor: „Nu trebuie neapărat să mergeţi la seminar pentru a fi folosiţi de Dumnezeu. Dacă vă dedicaţi cu adevărat rugăciunii şi Cuvântului lui Dumnezeu, dacă vă luaţi şase cărţi şi staţi singuri cu Dumnezeu, acestea vă vor face mai mult bine decât orice altceva."

SONNY JAYNES
Sonny Jaynes a fost unul dintre oamenii preferaţi ai lui Ravenhill din estul Texasului. Sonny a lucrat cu misiunile locale şi a devenit un frate apropiat al lui Ravenhill. La acea vreme, era implicat în şcoala de ucenicie Agape Force, care se afla foarte aproape de casa lui Leonard, şi a slujit tinerilor care aveau vieţi tulburate luându-i în casa lui pentru a-i ajuta să găsească eliberare în Hristos.
Sonny vroia să adune tot ce putea din viaţa lui Leonard. După părerea lui Sonny, „Leonard a fost ultimul dintr-o specie rară." Când Sonny 1-a întâlnit prima dată pe Ravenhill, citea cărţile lui A.W. Tozer şi a fost surprins să afle că Leonard îl cunoştea pe Tozer îndeaproape. Prietenia cu Len a crescut şi Sonny preţuia fiecare ocazie de a fi cu familia Ravenhill.
La sfârşitul anilor 1980, Leonard a mutat întâlnirea de rugăciune din casa lui Dale şi Betty Brown în clădirea misiunii Last Days Ministries. La acea vreme Jaynes şi Ravenhill erau deja prieteni apropiaţi. De multe ori Sonny era cel care îl ducea pe Leonard cu maşina să predice la diferite biserici.
Len îl suna în mod regulat pe Sonny doar ca să se asigure că e bine. Leonard cerea în glumă să vorbească cu episcopul, tachinându-1 pe Jaynes, deoarece acesta îl privea pe Leonard ca pe un tată spiritual. Sonny are multe amintiri cu privire la timpul petrecut cu Ravenhill:
Predicile lui Leonard erau foarte puternice. Uneori ungerea Duhului Sfânt era atât de puternică şi de convingătoare încât adunarea amuţea. Spunea întotdeauna adevărul, fără niciun fel de reţinere. L-am auzit vorbind în oraşul Kansas la o întâlnire a lucrătorilor, la două

mii de bărbaţi din toate mediile posibile. Autoritatea predicării lui acolo a fost foarte puternică. Erau sute de persoane care plângeau şi îl căutau pe Dumnezeu în rugăciune.
Mai târziu, întâlnirea de rugăciune s-a mutat de la casa lui Len la Calvary Commission. La una dintre întâlniri, un student 1-a întrebat pe Leonard dacă are să îi spună vreo vorbă înţeleaptă pentru viitorul lui. Leonard a răspuns: „Ascultă,

ascultă, ascultă." Acesta era răspunsul lui obişnuit la asemenea întrebări - simplu şi direct.
în ceea ce priveşte impactul său asupra lucrărilor din această zonă, numai cei care vroiau să fie influenţaţi erau afectaţi. Unii dintre ei stăteau departe de el deoarece era prea sincer şi aceasta îi făcea să se simtă inconfortabil.
într-o duminică Leonard a predicat la biserica Agape Force din Garden Valley. Atunci când a terminat, adunarea se afla într-o tăcere sfântă şi asupra ei s-a aşternut o linişte apăsătoare. Majoritatea era sub o convingere sfântă şi nimeni nu se mişca. Leonard nu chema oamenii la altar după predicile sale, dar uneori Dumnezeu o făcea în locul lui - oamenii începeau să se roage şi să îl caute pe Dumnezeu.
Un punct forte a lui Leonard era simţul umorului şi isteţimea sa. Dacă a avut o slăbiciune, aceea a fost faptul că era foarte direct şi tăios în cuvintele sale. Nu era o persoană diplomată. Spre deosebire de „profeţii" moderni de astăzi, Leonard nu a ezitat să vestească tot planul lui Dumnezeu. Cuvintele sale scoteau rădăcinile, distrugeau şi smulgeau în aceeaşi măsură în care clădeau şi plantau. Rugăciunile sale pentru o trezire adevărată, deşi erau ascuţite şi usturătoare, erau pline de zdrobire şi de lacrimi. Avea o pasiune pentru o trezire adevărată care era contagioasă.
Cea mai bună moştenire pe care a lăsat-o Leonard a fost faptul că a trăit ce a predicat. Viaţa lui era o epistolă vie. Cred că acesta este motivul pentru care mulţi predicatori se temeau de el. Atât el, cât şi Martha au trăit o viaţă simplă şi sfântă.
într-o zi, stăteam lângă Martha Ravenhill în biserică, după ce Leonard a trecut în veşnicie. Un om a spus de la amvon că Leonard a petrecut câteva ore zilnic în rugăciune. Martha s-a aplecat spre mine şi mi-a spus: „Deseori erau şi cincisprezece ore pe zi."
Cele două cărţi care m-au influenţat cel mai mult au fost *De ce întârzie trezirea?* şi *America este prea tânără ca să moară.*
Interviu cu Sonny Jaynes, 2010

KEITH GREEN ŞI LAST DAYS MINISTRIES
Au existat câţiva oameni din Lindale faţă de care Leonard era foarte apropiat. Dale Brown, un fermier din Lindale, şi Bob Elliott, un farmacist local, erau doi bărbaţi mai apropiaţi de vârsta lui Leonard, cu care el a petrecut timp în părtăşie şi rugăciune. Dale şi Bob erau prietenii cei mai apropiaţi ai lui Leonard din Lindale. Un alt prieten era Keith Green, tânărul cântăreţ de muzică creştină contemporană care era şi predicator.
Keith era fiul unui cântăreţ şi profesor de matematică din New York. S-a născut în 1953 în Sheepshead Bay, New York, iar familia lui s-a mutat în California în anul 1957. Bunicul său 1-a învăţat să cânte la pian şi a început să scrie cântece înainte de a împlini şase ani; a înregistrat primul album la vârsta de unsprezece ani.
în anii adolescenţei sale, Keith a căutat adevărul şi răspunsuri la întrebările sale. Călătoria lui 1-a purtat prin misticismul estic, proiecţia astrală, budism şi alte forme filosofice de gândire în care nu a găsit niciun răspuns care să îi satisfacă inima şi mintea.
în 1973, Keith a cunoscut-o pe Melody Steiner şi după un an s-au căsătorit. Amândoi erau angajaţi compozitori pentru canalul media CBS, căutând tot timpul mulţumirea interioară şi pacea. Atât Melody cât şi Keith erau evrei, dar au început să participe la

un studiu biblic de casă în Coldwater Canyon, San Fernando Valley, lângă Hollywood. Nu a trecut mult timp şi realitatea lui Isus Hristos le-a fost clară într-un mod puternic şi salvator.
Keith şi Melody au început să participe la studiile biblice obişnuite, la serviciile de la biserică şi au căutat să le slujească altora. Şi-au deschis casa lor de pe strada Dolorosa din Woodland Hills pentru oamenii de pe stradă care erau în nevoie. Inimile deschise ale lui Keith şi Melody Green au avut dintr-o dată o misiune full-time, conducând oameni la Hristos şi purtând de grijă dependenţilor de droguri şi oamenilor fără casă. Keith cânta acum în calitate de creştin şi avea un singur mesaj - Isus este adevăratul Mesia, Autorul vieţii. El iartă păcatul şi oferă viaţă veşnică. Puterea şi pasiunea din cântecele lui Keith erau contagioase, facându-1 să explodeze pe scena muzicii creştine

contemporane cu puterea spirituală a unei tornade. Keith îi cunoştea pe mulţi dintre muzicienii creştini contemporani lui -Barry McGuire, Randy Stonehill, Larry Norman şi grupul Second Chapter of Acts. Stonehill a spus următorul lucru despre puterea muzicii lui Green: „Nu am mai auzit niciodată aşa ceva."
Keith a semnat un contract cu Sparrow Records pentru mai multe înregistrări în 1977. Primul său album, *For Him Who Has Ears to Hear {Pentru cine are urechi de auzit)* a ajuns imediat în topul vânzărilor, depăşind orice album de debut din istoria muzicii creştine. Şi alte albume au fost foarte populare. Keith a devenit artistul creştin cu cel mai mare impact din America.
în acest timp Keith citea cărţi despre adevărata pocăinţă şi despre nevoia de a zdrobi pământul înţelenit al sufletului. A fost foarte afectat de acest lucru şi a început să se roage şi câte o noapte întreagă uneori. în timp ce începea să împărtăşească adevărurile pocăinţei adevărate cu grupul Last Days, curând a avut loc o mişcare adevărată a Duhului printre ei. Aceasta a început să se extindă şi în vecinătate şi oamenii au început să vină la uşa lor întrebând cum pot fi mântuiţi. Keith şi-a dat seama că Dumnezeu lucra cu putere, dar nu avea o bază teologică suficientă pentru a şti ce se întâmplă sau ce să facă în continuare.
Pe când se afla într-un turneu, Keith a primit cartea *De ce întârzie trezirea?.* Nu a putut să o lase din mână şi a terminat-o până dimineaţa. Keith ştia că trebuie să îl întâlnească pe acest Ravenhill, deoarece Dumnezeu lucra într-un mod care reflecta realitatea găsită în cartea lui Leonard. Acea întâlnire avea să aibă loc mai curând decât se gândea Keith.
Nu după mult timp, Keith şi Melody au aflat că Leonard predica în zona Los Angeles şi au plecat într-acolo ca să-1 audă. întâlnirea s-a limitat la o scurtă prezentare, şi apoi s-a ivit ocazia să îi spună lui Ravenhill ce făcuse Dumnezeu printre ei. Keith şi Melody i-au cerut sfaturi şi, în timp ce Leonard le vorbea şi le punea întrebări, au ştiut că avuseseră parte de o atingere a trezirii, în acea zi, în Los Angeles, s-a născut o relaţie adevărată şi de lungă durată.

La sfârşitul lunii martie 1979, Keith a plecat spre Tulsa, Oklahoma, pentru nişte concerte locale şi, în timp ce se afla acolo, a fost invitat, fără să se aştepte, la universitatea Oral Roberts.
Mai multe mii de tineri s-au strâns în stadionul mare pentru a-1 auzi pe Keith. în timp ce îşi împărtăşea mărturia, Duhul Sfânt a început să mişte într-un fel neobişnuit - mulţi studenţi au început să îşi mărturisească public păcatul, să plângă şi să îl caute pe Dumnezeu. Atunci, un oficial al şcolii s-a grăbit să urce pe platformă, a luat

microfonul şi a spus mulţimii de oameni că ceea ce se întâmpla era greşit şi nu mai putea continua. Imediat, lucrarea lui Dumnezeu s-a încheiat la fel cum începuse. Keith ştia că Duhul Sfânt fusese întristat. Era foarte supărat şi a vrut să vorbească cu Leonard despre acest lucru. Leonard auzise deja ce se întâmplase, deoarece câţiva oameni din Lindale participaseră la întâlnirea de la Universitatea Oral Roberts şi l-au sunat apoi pe Len. Ravenhill i-a sunat pe Keith şi pe Melody în dimineaţa următoare şi aceştia au condus din Tulsa până în Lindale pentru a fi cu Leonard şi cu Martha.
Len i-a scris unui prieten despre această experienţă:
Am avut o discuţie lungă cu Keith Green, care a fost la ORU. Aproximativ şase mii de tineri au venit la întâlnirea de sâmbătă seara. Au început să răspundă o mie de tineri şi mulţi dintre ei plângeau. Un bărbat, simţindu-se vinovat, a strigat în public că este homosexual. Imediat, un capelan al şcolii a mers în faţă şi a spus că sunt unele păcate care nu trebuie mărturisite în mod public. Aceasta a stins totul. Ediţia din ziua următoare a unui ziar a avut ca titlu principal „Un capelan împiedică trezirea."
Melody Green îşi aminteşte clar acea experienţă:
Dumnezeu lucra acolo, la Oral Roberts, când conducerea şcolii a stins lucrarea lui Dumnezeu şi a oprit-o. Locuiam încă în California şi călătorisem cu maşina la Oral Roberts. Pe când ne aflam în Tulsa, am primit un telefon de la Leonard. Aproape că am leşinat; auzise faptul că Dumnezeu lucrase acolo şi a sunat ca să ne încurajeze.

Leonard, Last Days şi prietenii din Texas
Am mers deci cu maşina până în Lindale pentru a-i vedea pe Len şi pe Martha. Eram cu Winkie Pratney, care ne-a condus la ei. îmi amintesc că îmi era teamă pentru că mă gândeam că „se va uita la mine şi va şti fiecare gând rău pe care l-am avut vreodată sau orice lucru rău pe care l-am făcut vreodată. Va vedea prin mine." Nu a fost deloc aşa, bineînţeles. Eu vedeam astfel lucrurile deoarece predica atât de dur.
Când am ajuns acasă la ei, Len şi Martha au ieşit să ne salute, ne-au invitat înăuntru, iar Martha ne-a adus fursecuri proaspete şi ceai. La acea vreme Keith era destul de supărat din pricina experienţei de la Oral Roberts şi îi spunea lui Leonard că Dumnezeu va aduce judecata Sa asupra acelui loc din pricina lucrurilor care se petrecuseră acolo. Leonard a trebuit să îi spună că nu era un lucru potrivit. Din acel moment am devenit prieteni buni şi când ne-am mutat acolo, nu după mult timp, am fost vecini. Erau aşa de drăguţi şi de ospitalieri! Erau, cu adevărat, minunaţi![4]
Kathleen Dillard, soţia lui Wayne Dillard, liderul de la Last Days, îşi aminteşte de relaţia familiei Ravenhill cu această misiune încă de la începutul ei:
Leonard a interacţionat cu LDM încă de pe vremea când noi ne aflam în Los Angeles, în 1978. La acea vreme, Domnul a venit şi ne-a vizitat cu o adevărată revărsare a Duhului Său; a fost o rupere de nori profundă a prezenţei Sale. în timp ce Duhul Său era revărsat asupra LDM, oamenii din zona în care locuiam veneau la noi şi ne întrebau: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" Apoi am auzit de Leonard şi de cartea lui, *De ce întârzie trezirea?,* şi de faptul că era un expert în domeniul trezirii. Urma să vină să vorbească în Los Angeles; Keith a dat de urma lui, i-a povestit despre tot ceea ce se întâmplase cu noi, a obţinut intrarea şi acesta a fost punctul de plecare.
în 1979, Last Days ştia că avea nevoie de un loc adecvat pentru personalul său tot mai numeros şi pentru lucrarea misionară. De vreme ce Los Angeles-ul era mult prea scump, au
Interviu cu Melody Green, 2010. [5] Interviu cu Kathleen Dillard, 2010.

început să se gândească la alte locuri. Curând, Keith a aflat de la Red Sheperd, prietenul său, că mica sa fermă din estul Texasului era de vânzare. Acesta ar fi fost un

loc perfect pentru lucrare. Era exact ceea ce avea nevoie Last Days, şi de asemenea s-a întâmplat să fie la trei kilometri depărtare de familia Ravenhill.
Mutarea unei întregi lucrări din California în Texas a reprezentat un pas mare. Mutarea a avut loc la începutul toamnei, în acel an. In luna august, Keith a scris în jurnalul său:
3 august 1979 - Peste aproximativ o lună ne vom muta în Texas! Umblarea mea este cam la fel. Sunt încă leneş, întârziat şi neascultător. Te rog, Isuse, ajută-mă. Sunt gata. Ajută-mă![6]
Curând, proprietatea s-a transformat într-o bază potrivită pentru lucrări de tot felul: închinare şi rugăciune, învăţare, diferite activităţi la fermă. Clădirea putea găzdui tot personalul, avea o sală de mese şi o tipografie. A fost amenajată o pistă pentru avionul mic al misiunii, astfel încât Keith să poată călători mai uşor.
De la începutul mutării, liderii Last Days s-au potrivit culturii din estul Texasului, exceptând câteva aspecte. Lucrarea lui Leonard printre ei a început imediat, fiind invitat să le vorbească din prima săptămână de la mutarea lor.
Keith a fost dintotdeauna un spirit liber, nu unul care căuta aprobarea oamenilor, dar a fost conştient, de asemenea, de exemplul pe care îl dădea celorlalţi. Când lucrarea s-a mutat în Texas, a simţit că ar trebui să îşi radă barba, ca să nu îi îndepărteze pe sătenii din estul Texasului. Purta sandale flip-flop oriunde mergea, probabil şi la concertele sale şi atunci când predica.
Keith era oarecum retras şi aproape timid într-un fel, dar atunci când se afla printre cei pe care îi cunoştea şi în care avea încredere era gata să împărtăşească lucruri cu ei, să râdă şi să

[6] *Make my life aprayer: Glimpses ofGodfrom the Ministry and Personal Journals of Keith Green* (Transformă-mi viaţa într-o rugăciune: Licăriri ale lui Dumnezeu din lucrarea şi jurnalele personale ale lui Keith Green) (Eugene, Oregon: Harvest House Publishers, 2001), pag. 75, Keith Green.

dezvolte relaţii. S-a tuns singur şi „se juca" de-a frizerul cu tinerii din lucrare tunzându-se unul pe altul.
Keith era mai dur cu el însuşi decât era cu alţii. Deseori lucra până târziu şi îşi suna prietenii noaptea să le împărtăşească ceva, uitând cât este ceasul. Pe scenă era aceeaşi persoană ca şi în afara ei. Despre el, oamenii puteau spune că „ceea ce vezi, aceea vei primi". Fie că era în public, fie că era singur, era autentic, sincer, pasional şi zelos în tot ceea ce făcea.
Ca relaxare, Keith se plimba până la marginea proprietăţii pentru a se ruga, sărea într-un tractor ca să cosească iarba, juca tenis şi mulgea vacile de la fermă. Mergea la licitaţiile care aveau loc în estul Texasului pentru a achiziţiona diverse lucruri pentru misiune, economisind mii de dolari cumpărând lucruri la mâna a doua în loc de lucruri noi.
Keith avea o inimă tandră, o dragoste adevărată pentru oameni şi se implica în vieţile celor cărora le slujea. In ciuda succesului şi popularităţii sale, Keith nu a primit niciodată un salariu şi a trăit întotdeauna o viaţă simplă. Spre finalul vieţii sale a spus: „Mă pocăiesc de înregistrarea oricărui cântec sau de urcarea mea pe scena vreunui concert dacă muzica mea şi mai ales viaţa mea nu v-au stârnit o gelozie sfântă şi nu v-au făcut să vă predaţi mai adânc lui Isus."
Keith era pe culmile popularităţii în lumea muzicii creştine contemporane şi ar fi putut alege o cale foarte diferită care să îi fi adus mult mai multă popularitate şi bani. Dar, după mai mulţi ani de înregistrări a început să îl deranjeze aspectul comercial al acestei industrii şi a simţit că vânzarea muzicii sale nu permitea ca ea să ajungă la acei oameni care nu şi-o puteau permite.
In final, Last Days Ministries a luat decizia radicală, de care nu se mai auzise înainte,

de a da albumele lor în schimbul unei sume de bani pe care o stabilea cumpărătorul, în funcţie de posibilităţile lui. Lipsa banilor nu trebuia să îi împiedice pe oameni să asculte muzica sa. Aceasta a fost o poziţie extremă, luând în considerare natura competitivă a industriei de înregistrare. După ce a încheiat contractul cu Sparrow, Keith a putut să îşi ofere muzica gratis. Oamenii puteau comanda muzică de la misiunea Last Days

pentru orice sumă doreau, iar dacă nu îşi permiteau să dea nimic, puteau primi un album gratuit.

Leonard şi Martha locuiau foarte aproape de Last Days şi erau consideraţi bunicii spirituali ai liderilor de acolo. Ei băteau la uşa lui Leonard atunci când intervenea o problemă care îi depăşea, iar el îi primea de fiecare dată cu bucurie. A fost o legătură care i-a susţinut, i-a ajutat să ierte multe greşeli şi să vindece relaţii.

Keith era motivat întotdeauna de o pasiune de a creşte în adevărul biblic, de a fi autentic şi de a respinge ce era superficial sau fals. In timp ce conducea această lucrare, el se concentra pe căutarea lui Dumnezeu şi pe rugăciune, pe studiu biblic, ucenicie, evanghelizare, publicare, misiuni şi pe luarea unei atitudini în faţa greşelilor din acele zile pe care le vedea în evanghelismul american modern care îl dezonora pe Domnul.

Familia Ravenhill a avut un mare impact prin viaţa şi lucrarea ei asupra lui Wayne şi Kathleen Dillard din Last Days, ca şi asupra familiei Green. Kathleen încă simte influenţa lor până în ziua de astăzi:

Scaunul de judecată al lui Dumnezeu este mesajul pe care l-aş descrie ca fiind marca lucrării lui Leonard. Au fost câteva ocazii în care l-am auzit pe Leonard predicând acest mesaj şi de câteva ori am alergat în pădure pentru a striga la Dumnezeu şi pentru a mă pocăi.

Am vrut să petrec mai mult timp lângă Len şi Martha, aşa că atunci când aveau nevoie de cineva care să îi ajute la curăţenie în casă, eu eram prima voluntară. Ştiam că după ce îmi termin treaba puteam să petrec un timp cu ei. Martha aducea sandviciuri şi ceai şi aveam privilegiul de a vorbi un timp cu ei într-un context personal. Stăteam jos şi Leonard ne relata întâmplări din trecut.

într-o zi, pe când mă aflam acasă la ei făcând curăţenie, am întrebat-o pe Martha: „Cât timp se roagă Leonard?" Ea mi-a arătat podeaua din dormitorul lor şi mi-a zis: „Se roagă acolo, cam opt ore pe zi."

Apoi am întrebat-o: „Şi tu te rogi tot opt ore pe zi?" Martha a izbucnit în râs şi a zis: „Oh, nu, draga mea, este prea multă treabă de făcut în casă; dacă m-aş ruga atât de mult, n-ar face nimeni toată treaba din jur." Toţi cei care au cunoscut-o pe

Martha ştiau că era un meteorit spiritual, dar ea a îmbrăţişat bucuroasă rolul de ajutor şi sprijin al lui Len.

Când Wayne şi cu mine ne pregăteam să ne căsătorim în 1980, am decis să mergem la ei pentru a primi sfaturi cu privire la căsătorie. Am fost destul de îndrăzneţi în întrebările noastre, îl auzisem pe Len spunând că nu s-au certat niciodată în anii lor de căsnicie, aşa că i-am determinat să fie mai specifici: „Frate Leonard, ce vrei să spui prin ceartă? Este oare posibil aşa ceva?" Len a răspuns: „Am avut o singură neînţelegere, şi aceasta din vina mea."

Ascultând sfaturile lor şi aflând că viaţa lor de căsnicie nu a fost un câmp de luptă, şi că amândoi credeau că mariajul nu trebuie să fie aşa, ne-am plecat capetele aşteptând rugăciunea lor de binecuvântare şi le-am spus că am dori să îmbrăţişăm aceeaşi cale. După treizeci de ani de căsătorie, trecând prin multe circumstanţe iritabile, cred că nu am avut mai mult de două neînţelegeri mai serioase; ne-am bucurat de cea mai fericită căsnicie din câte am întâlnit.

Mulţi alţii ar avea aceeaşi mărturie astăzi, şi anume că Leonard şi Martha au fost cel

mai mare catalizator din viaţa lor şi totuşi Ravenhill nu a ştiut ce a însemnat lucrarea lui pentru ei. El era un tată spiritual pentru mulţi pe care nu i-a cunoscut niciodată personal.

KEITH GREEN ŞI RAVENHILL: O PRIETENIE ADÂNCĂ

Atunci când Last Days Ministries s-a mutat din Texas în 1979, Keith avea douăzeci şi şase de ani, iar Leonard şaptezeci şi trei. Keith l-a iubit pe Leonard şi l-a privit ca pe un tată spiritual, iar Leonard l-a iubit pe Keith ca pe un fiu. Amândoi aveau un duh profetic, niciunul nu tolera compromisul spiritual şi amândoi aveau o marcă distinctivă a zelului şi a pasiunii pentru Hristos. Atunci când Keith avea în vedere ceva ce Leonard ştia că nu era corect, îi spunea: „Nu, Keith, nu ai vrea să faci acest lucru; nu ar fi cea mai bună alegere." întotdeauna Keith a ascultat şi a urmat îndeaproape sfatul lui Leonard.

Amândoi au avut un impact asupra a mii de vieţi pentru Hristos, chiar dacă Leonard avea şaptezeci şi doi de ani de credinţă

iar Keith fusese creştin doar şapte ani înainte să moară. în ciuda diferenţei de vârstă, exista o intimitate şi o prietenie apropiată între ei. Keith a avut doi prieteni foarte apropiaţi - Leonard şi Winkie Pratney. Ei au fost cele două influenţe spirituale principale din viaţa lui Keith. La data de 29 noiembrie, Keith a scris în jurnalul său următoarele: „Lucrarea este pe o corabie liniştită. Dumnezeu ne priveşte cu atenţie şi eu mă apropii din ce în ce mai mult de Len Ravenhill."

Leonard le dădea cărţi lui Melody şi lui Keith pe care considera că trebuie să le citească şi întotdeauna le semna. Keith iubea cartea *The Hidden Life of Prayer {Viaţa ascunsă de rugăciune),* de D.M. Mclntyre, pe care i-o dăduse Ravenhill. Leonard i-a dat lui Melody o carte cu imnuri baptiste, deoarece vroia ca ea să cunoască marile imnuri ale credinţei. Au mai fost multe alte cărţi pe care le-a pus în mâinile lor.

Keith şi Melody treceau regulat pe la familia Ravenhill fără să sune înainte. Keith se simţea liber să apară neinvitat, aşa cum ar face un fiu. Len a spus:

îmi amintesc că într-o zi stăteam în biroul meu când deodată uşa a fost deschisă cu forţă. M-am gândit imediat: „Fie e un hoţ, fie e Keith". A dat buzna, spunând: Salut, tată! Acordă-mi un minut. Tocmai am descoperit că toate drumurile nu duc la Roma, ci la scaunul de judecată al lui Hristos!

Ori de câte ori apăreau aceşti vecini spontani, Martha dispărea în bucătărie şi se întorcea cu ceai şi cu fursecuri făcute în casă. Melody îşi aminteşte de faptul că atât Leonard cât şi Martha erau întotdeauna îmbrăcaţi frumos în timpul zilei, Leonard având o cămaşă călcată atent, pulover şi pantaloni largi, iar Martha purta o rochie frumoasă, având părul prins într-un coc.

Keith şi Melody i-au dus pe Leonard şi pe Martha la primul film pe care l-au văzut aceştia vreodată. Mai târziu, Melody a spus: „Probabil că a fost primul şi ultimul lor film." Familia Ravenhill nu fusese niciodată într-un cinematograf. Keith şi Melody i-au convins pe Leonard şi pe Martha să meargă să vadă cu ei *Chariots of Fire {Carele de Foc),* povestea adevărată a lui Eric Liddell, un creştin scoţian care a alergat spre slava lui

Dumnezeu la Olimpiada din 1924. Filmul a câştigat patru premii importante şi este pe locul 19 în topul de 100 de filme britanice, întocmit de Institutul de Film Britanic. Ne este greu să ni-i imaginăm pe Keith şi pe Leonard stând împreună, mâncând din aceeaşi pungă de popcorn la un film. Probabil că numai Keith şi Melody i-ar fi putut duce pe Len şi pe Martha într-un cinematograf. Dar acest lucru s-a întâmplat cel puţin o dată şi ambele cupluri s-au bucurat de acea seară.

Predicile lui Leonard i-au mişcat pe toţi liderii de la Last Days. Din pricina faptului că toţi erau tineri, lucrarea sa avea câteodată un efect de condamnare asupra unora dintre ei, lucru pe care Leonard nu şi-1 dorea. Notiţele lui Keith în jurnalul său din data de 21 septembrie 1980 spuneau următoarele: „Astăzi Leonard a predicat la biserică. Mi-a fiert inima şi mi-a incendiat

sufletul, aşa că mi-am putut vedea păcatele."[7]
Leonard a suferit un mic atac de cord pe 27 ianuarie 1982. Keith şi Melody l-au vizitat la spital a doua zi. Keith a văzut că neputinţa lui Leonard de a vorbi reprezenta o luptă pentru el în dimineaţa aceea şi se întreba dacă Dumnezeu are cumva alte planuri pentru viitorul lui Len: „Dacă nu-şi va recăpăta vorbirea, cred că mâna lui Dumnezeu îl va încetini ca să se roage, să scrie şi să mediteze. Dar aceasta este treaba lui Dumnezeu, nu a mea."[8]

CHEMAREA SUBITĂ A LUI KEITH GREEN ACASĂ

Era o după-amiază călduroasă de miercuri, 28 iulie 1982, când Keith şi doi dintre copiii lui - Josiah (3 ani) şi Bethany (2 ani) -împreună cu pilotul şi cu alte opt persoane s-au urcat la bordul unui Cessna cu două motoare pentru a privi în fugă proprietatea lucrării Last Days. Treizeci de secunde mai târziu avionul s-a prăbuşit în copaci, la mai puţin de doi kilometri de pista de pe proprietatea Last Days, şi toate persoanele aflate în el au murit.

[7] Ibid, pag. 83. [8]Ibid,pag. 91,92.

După ce a mers la locul accidentului, Melody a plecat acasă. Prima persoană pe care a sunat-o a fost Leonard. Când acesta a răspuns, cuvintele ei au fost simple:
-Frate Leonard, s-au dus.
Len a întrebat:
-Ce vrei să spui?
-Keith s-a dus; avionul s-a prăbuşit; s-a dus.
Leonard i-a zis imediat:
Venim acum.
Mai târziu, Melody şi-a amintit ce a însemnat pentru ea în acea noapte prezenţa familiei Ravenhill:

Leonard şi Martha au venit imediat şi au fost o mare mângâiere pentru mine. Aveau nişte inimi pline de compasiune. Imediat, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său din Ioan 12:24 cu privire la moartea lui Keith: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod". Ştiam şi trebuia să cred faptul că Dumnezeu va aduce multă roadă prin moartea lui Keith, în acelaşi fel în care o făcuse prin viaţa sa."[9]

Cauza umană pentru prăbuşirea avionului a fost greşeala pilotului de a permite ca avionul să fie supraîncărcat. Dar cauza divină a fost realitatea mai măreaţă că Dumnezeu a hotărât acest moment ca Keith să meargă acasă, în cer. Lucrarea sa pământească se încheiase. Pentru multe persoane era dificil să creadă că aceasta putea fi voia desăvârşită a lui Dumnezeu. Sentimentul multora era următorul: „Cu siguranţă, moartea lui atât de timpurie nu poate fi în regulă."
Căile lui Dumnezeu sunt însă desăvârşite şi deseori se află dincolo de capacitatea omului de a înţelege. Mai mulţi slujitori pe care Şi i-a ales Hristos au fost chemaţi acasă devreme, oameni ca Henry Martyn (31 de ani) şi ca sfântul tânăr scoţian, Robert Murray M'Cheyne (29 de ani). Keith Green a intrat în rândul lor, ca un creştin care a plecat să fie cu Hristos de tânăr.

Interviu cu Melody Green, 2010.

într-o sâmbătă dimineaţă toridă din luna august s-au strâns sute de persoane pentru serviciul memorial din centrul lucrării Agape Force din Garden Valley. Muzica lui Keith a fost difuzată timp de treizeci de minute înaintea serviciului de înmormântare, iar Leonard a condus serviciul cu imnuri, mărturii şi cu o predică mişcătoare. Memorialul a fost o sărbătorire a slavei lui Dumnezeu în viaţa lui Green, tânărul în vârstă de douăzeci şi opt de ani. întâi au vorbit John Dawson de la *Youth With a Mission {Tineri cu o Misiune)* şi Melody Green, apoi Leonard a predicat cu bucurie,

cu siguranţă şi cu putere. Chiar dacă s-au vărsat multe lacrimi, nu a existat niciun duh de înfrângere, descurajare şi nicio perspectivă sumbră. Serviciul a fost plin de un har măreţ şi de un duh de bucurie. Toţi se bucurau de voia suverană a lui Dumnezeu în călătoria creştină trăită bine a lui Keith.
Leonard le-a scris prietenilor săi apropiaţi din familia Moore la o săptămână după înmormântarea lui Keith:
8-7-82
Dragi Billy şi Bobbie,
Probabil că aţi auzit de tragicul accident de avion petrecut aici, în urma căruia au murit doisprezece oameni. îmi este greu să îmi imaginez că Keith nu va mai veni în biroul meu, spunând: „Salut, tată! Cum merge treaba?" Aproape întotdeauna era strălucitor, dar a avut şi zile întunecate. Din momentul decolării până în cel al prăbuşirii s-au scurs mai puţin de treizeci de secunde. La serviciul memorial i-am întrebat pe cei o mie două sute de oameni dacă ar fi bucuroşi să păşească în veşnicie la numai 30 de secunde după ce au fost avertizaţi. Acum Keith a plecat, dar aşa cum spune şi Cartea, el vorbeşte „încă, măcar că este mort." Muzica şi broşurile sale vor răspândi adevărul pe care el 1-a crezut.
Mai târziu, Andrae Crouch, renumitul cântăreţ de muzică gospel şi pastor al bisericii New Christ Memorial din San Fernando, California, 1-a descris pe Green ca fiind un muzician briliant şi un om cu caracter care a lăsat o moştenire a muzicii ce încă atinge inimile oamenilor de astăzi. Adevărul este că Green a

lăsat mult mai mult decât o simplă moştenire a muzicii. Toţi care ştiau de el au fost afectaţi mai mult de moştenirea trainică a unei dragoste pasionale şi radicale pentru Isus Hristos.
Relaţia lui Leonard cu Last Days nu s-a schimbat deloc după moartea lui Keith, în ceea ce priveşte influenţa şi dragostea lui faţă de lideri şi de studenţi, iar aprecierea pe care i-o acordau ei a rămas aceeaşi. Leonard şi Martha nu au dat niciodată înapoi, continuând să-i ajute şi să îi încurajeze. Kathleen Dillard a spus astfel: „Leonard a vegheat asupra noastră ca şi când noi am fi fost propria-i grădină. Avea grijă de noi şi smulgea buruienile atunci când era nevoie, cu o inimă plină de grijă. Eram ca puii de păsări, cu gurile deschise, Leonard hrănindu-ne cu adevărul. Ne-au privit ca pe o lucrare şi au stat cu noi pe tot parcursul drumului nostru. Familia Ravenhill a avut un impact atât de adânc asupra vieţilor noastre, ale tuturor!"
La câteva săptămâni de la moartea lui Keith, Melody a ieşit afară într-o dimineaţă şi a fost surprinsă să-i vadă pe Leonard şi pe Martha pe genunchi pe stratul ei de flori, plantând narcise galbene. Melody i-a întrebat: „Ce faceţi? Vă rog, ridicaţi-vă!" Leonard i-a răspuns: „O, le plantăm pentru că vor înflori în fiecare an." Acum, după douăzeci şi opt de ani, narcisele încă înfloresc în fiecare an pe proprietatea din Garden Valley.
După moartea lui Keith, Leonard le-a consacrat Domnului pe cele două fiice ale familiei Green, Rachel şi Beka Green. Leonard a făcut parte din liderii care s-au rugat şi au împuternicit-o pe Melody să conducă lucrarea Last Days după moartea lui Keith. Unul dintre rezultatele relaţiei dintre Leonard şi Last Days a fost influenţa broşurilor şi scrisorilor pe care le trimitea Last Days în toată lumea. Pe măsură ce Last Days publica din ce în ce mai mult scrierile lui Leonard, mesajul lui a câştigat o nouă influenţă într-o nouă generaţie de creştini şi de lideri creştini din pricina piedestalului pe care era aşezat Keith Green în întreaga lume.
DALE ŞI BETTY BROWN
Dale şi Betty Brown erau prieteni apropiaţi cu familia Ravenhill. Dale, un fermier de succes foarte muncitor din Texas îl

iubea mult pe Hristos. El fusese crescut ca quaker şi avea o inimă mare pentru Domnul şi pentru oameni. Ar fi greu să găseşti un cuplu mai plin de har şi mai smerit decât familia Brown. Ei erau chintesenţa harului creştin, a evlaviei şi a bunătăţii. în multe aspecte Dale şi Betty erau „patriarhii" spirituali ai zonei Garden Valley. Oamenii le cereau ajutorul în multe situaţii, casa lor fiind ospitalieră şi deschisă pentru multe întâlniri de rugăciune care aveau loc în mod regulat.
Ei au fost, probabil, prietenii cei mai apropiaţi ai lui Leonard şi ai Marthei din ultimii ani ai vieţii lor.

BURT FORNEY

Burt Forney este un om de afaceri din Lindale care i-a cunoscut pe Leonard şi pe Martha, prima dată ca prieten şi apoi ca vecin. După moartea lui Leonard, familia Forney a achiziţionat casa de lângă cea a Marthei şi a fost vecina ei până când Martha s-a mutat. Burt îşi aminteşte de tăria şi harul Marthei:

Martha era binevoitoare şi amabilă, dar era şi puternică. Rămânea tot timpul în spate, sfatuindu-1 şi protejându-1 pe Leonard. După ce Leonard a murit, ne-am mutat lângă Martha. Era o vecină minunată; la acea vreme era deja în vârstă - avea înjur de optzeci şi cinci de ani. De multe ori oamenii veneau cu maşina, se opreau şi apoi porneau din nou, vrând probabil să vadă unde locuise Leonard. Mulţi veneau crezând că încă mai locuia acolo. Martha ieşea şi le ura bun venit, dându-le posibilitatea să exprime ce a însemnat Len pentru ei. Chiar şi astăzi, la şaptesprezece ani de la moartea lui, oamenii încă mai vin să vadă unde a locuit.
Uneori, apăreau oameni ciudaţi care îi spuneau Lui Leonard că Domnul i-a trimis să fie cu el sau să fie ucenicii lui. Câteodată era nevoit să îi trimită pe oameni în anumite locuri în care spera că urmau să primească ajutor. Uneori erau doar confuzi, dar alteori aveau, probabil, probleme grave.

Probabil că cea mai mare influenţă pe care a avut-o Leonard în ultimii săi ani a fost influenţa prin rugăciune. Unul dintre cele mai bune mijloace pentru a influenţa astfel pe mulţi oameni a fost întâlnirea de rugăciune de vinerea seara.

14

ÎNTÂLNIREA DE RUGĂCIUNE DE VINEREA SEARa

Keith Green

Cea mai slabă întâlnire a bisericii, fără nicio excepţie, este întâlnirea de rugăciune. Dacă nu suntem puternici în rugăciune, îi spunem lui Dumnezeu: „Ne descurcăm bine, mulţumim."
Omul care îşi pleacă genunchiul înaintea Tatălui nu îşi va pleca niciodată genunchiul înaintea oamenilor.
în 1980, Leonard a început o întâlnire de rugăciune vinerea seara în casa mare a bunilor săi prieteni, Dale şi Betty Brown, în partea rurală din Garden Valley. El a ţinut peste 500 de întâlniri de rugăciune săptămânale, începând din 1979 şi până la câteva săptămâni înainte de moartea sa. Oamenii conduceau şi cincisprezece ore pentru a ajunge la o întâlnire, şi apoi parcurgeau acelaşi drum înapoi casă.

Linda şi cu mine am fost privilegiaţi, împreună cu unii creştini din biserica noastră, să

participăm la multe dintre aceste întâlniri de rugăciune de-a lungul anilor '80. Uneori un grup de oameni sau nişte cupluri mergeau acolo după serviciu şi se întorceau acasă la miezul nopţii.
Nu există un mod corespunzător de a exprima atmosfera de la întâlnirile de rugăciune ţinute de Leonard. întâlnirea de rugăciune care avea loc într-o cameră familială mare, aflată pe o proprietate rurală întinsă, începea la 19 fix. Leonard le ura bun venit tuturor, apoi citea un pasaj din Scriptură, comentându-1 cam zece minute, după care se ruga primul. Rugăciunile sale erau centrate pe Dumnezeu şi atât de pline de viaţă şi de putere încât toţi erau înălţaţi, văzând mai mult din măreţia şi maiestatea lui Dumnezeu. Rugăciunea sa de început dădea tonul serii.
Apoi urma un timp de cântare. Keith Green conducea imnurile cântând şi la pian. Uneori, începea spontan să cânte: *„JSfânt eşti, Sfânt eşti, Sfânt eşti, Dumnezeu puternic / Toate lucrările Tale vor slăvi numele Tău pe pământ, în cer şi pe mări."* în mod normal acest timp de cântare dura cel puţin o jumătate de

oră şi era atât de înălţător încât nimeni nu vroia ca aceasta să se oprească. Dar apoi îţi aminteai că urmează mesajul lui Ravenhill.
Era timpul ca Ravenhill să vorbească. Stând pe un scaun, în faţa unui şemineu imens, vorbea de obicei despre ceva care avea legătură cu viaţa creştină, subiecte ca trezirea, rugăciunea, misiunea sau un fragment biografic din Scriptură, ca cel în care Ilie se confruntă cu o naţiune religioasă decadentă, Moise dorind slava lui Dumnezeu sau Pavel în închisoarea din Filipi. Predicile lui, care durau o oră, hrăneau şi stârneau inimile flămânde, şi tinerilor credincioşi zeloşi li se oferea imaginea a ceea ce este creştinismul nou-testamentar fără capcanele religioase.
După ce vorbea Leonard, urma timpul de rugăciune. De obicei trasa anumite direcţii specifice pentru acest timp:
Rugaţi-vă pentru tot ceea ce aveţi pe inimă, dar fiţi serioşi în privinţa lucrului pe care îl cereţi şi nu fiţi centraţi pe voi înşivă; fiţi scurţi şi la obiect; nu este vremea să predicaţi în rugăciunile voastre. în seara aceasta haideţi să ne rugăm în mod specific pentru Europa de Est şi pentru înaintarea Evangheliei, încă sunt mulţi care suferă persecuţie acolo sub comunism, aşa că haideţi să ne rugăm pentru România, Serbia şi Ucraina şi pentru celelalte ţări îngrădite din est. Haideţi să îl implorăm pe Dumnezeu să îşi viziteze oamenii de acolo şi să îşi toarne binecuvântarea asupra Evangheliei acolo. Acum, să ne rugăm.
Când începea timpul de rugăciune împreună cu ceilalţi, Leonard nu era întotdeauna primul care se ruga, deoarece imediat începea altcineva. Chiar dacă erau aproape optzeci de persoane, exista ceva cu privire la întâlnirea de rugăciune care aducea o liberate de a-ţi exprima pur şi simplu inima faţă de Dumnezeu în rugăciune. Rareori erau rugăciuni superficiale sau de suprafaţă în această întâlnire. Era o atmosferă care îi făcea pe oameni să fie reali faţă de Dumnezeu în rugăciune, şi să strige la El în sinceritate. Dacă o persoană se simţea vinovată de ceva, se ruga cu o pocăinţă adevărată, cerând o inimă nouă şi o viaţă schimbată. Dacă cineva simţea povara unui suflet pierdut, rudă de-a sa, se ruga fervent, cu pasiune. Dacă cineva se simţea împovărat pentru misiuni, simţeai că se ruga, cu adevărat, în mod eficace.

Rugăciunea era liberă, fără reţineri, plină de zel, sinceră şi adâncă, dar întotdeauna se desfăşura în ordine, fiind controlată de Duhul Sfânt şi ziditoare pentru toţi cei de acolo. însuşi Dumnezeu era centrul şi miezul întregului timp de rugăciune.
Momentul de rugăciune colectivă dura între o jumătate de oră şi o oră. Cei prezenţi nu erau conştienţi de timp, ci doar de eternitate, de dragostea pentru Hristos, de nevoile proprie-i inimi şi de nevoile altor persoane. Uneori, o oră în rugăciune era percepută ca cincisprezece minute în aceste întâlniri.

Spre finalul serii, Leonard încheia timpul de rugăciune. Nu se gândea la nimeni altcineva. Era liber să fie el însuşi, fără a fi conştient de ceilalţi. Dar a avut de asemenea harul să se roage într-un fel în care îi zidea pe toţi cei prezenţi acolo. Rugăciunile lui erau întotdeauna potrivite: centrate pe Dumnezeu, pasionale, înlăcrimate şi unse. Ştiai că îl apuca pe Dumnezeu. Nu doar spunea rugăciuni, ci se ruga în Duhul Sfânt, călăuzirea şi dragostea lui Hristos direcţionându-i rugăciunile.
Uneori se ruga timp de zece minute şi apoi, în timp ce încheia, cobora încet vocea şi în final aducea laudă lui Dumnezeu, întotdeauna exista o notă de mulţumire faţă de Dumnezeu pentru toate îndurările Lui şi o consacrare a inimii şi a vieţii faţă de voia lui Dumnezeu. în general era ultimul care se ruga, deoarece după ce se ruga el, nimeni nu mai îndrăznea să o facă.
Când se termina întâlnirea, oamenii mai zăboveau la discuţii şi la părtăşie. Uitam că mai exista ceva în afara zidurilor acelora. Uitam de toate poverile pământeşti şi capcanele unei lumi temporare, trecătoare. Eram în prezenţa lui Dumnezeu şi nu vroiam să plecăm. într-un final, oamenii îşi luau rămas-bun în jur de ora 22 şi plecau acasă.
în martie 1980, Leonard i-a scris unui prieten despre întâlnirea de rugăciune:
Vinerea trecută Domnul ne-a vizitat în mod puternic. De obicei aştept până când timpul de rugăciune ajunge „pe culme". Credeam că suntem în cel mai înalt punct, aşa că m-am rugat. Dar după ce m-am rugat, un tânăr student a strigat: „Oh, Dumnezeule, fa ca această naţiune să îşi vadă păcatul de a ucide

pruncii prin avort!" Inimile noastre au fost sfâşiate şi mulţi au început să plângă.
După două luni, a scris din nou:
Chiar dacă mulţi studenţi au plecat pe parcursul verii, totuşi se strâng mulţimi cum n-au mai fost niciodată la întâlnirea de rugăciune. Aseară locul a fost îmbulzit. Săptămâna trecută am avut parte de o întâlnire de rugăciune unică.
Puterea adevărului şi prezenţa lui Dumnezeu din întâlnirile de rugăciune erau la un asemenea nivel încât nimeni nu pleca neschimbat. Să fii acolo cu Leonard şi Keith Green conducând întâlnirea, era raiul pe pământ. întotdeauna atmosfera era impregnată de realitatea spirituală, de bucurie şi de sfinţenie.
Lui Leonard îi plăcea să se roage cu suflete flămânde care erau serioase în ceea ce îl privea pe Hristos. într-un week-end, a predicat la o biserică şi a făcut următoarele comentarii cu privire la vinerea precedentă: „Am avut parte de o întâlnire de rugăciune extraordinară vineri. Nu aş fi acceptat nici 10 000 de dolari ca să nu particip la ea. Dumnezeu a venit şi noi eram zdrobiţi şi umiliţi înaintea Lui."
Keith şi Melody preţuiau întâlnirile de rugăciune şi întotdeauna se aflau acolo. Pentru Melody, acestea sunt nişte amintiri minunate:
Când mă gândesc acum la aceasta, era uimitor, deoarece acele seri de vineri constau în mare în prezenţa personalului nostru tânăr de la LDM. Keith conducea închinarea la pianină, apoi Leonard predica timp de o oră sau mai mult. Mi se pare uluitor faptul că a oferit atât de mult timp şi s-a stors pe sine pentru un grup de tineri.[1]
Deşi întâlnirea de rugăciune era compusă din majoritatea liderilor tineri din LDM, ar fi nepotrivit să lăsăm impresia că doar ei participau la aceasta. La finalul săptămânii îşi croiau drum spre
Interviu cu Melody Green, 2010

casa familiei Brown pastori, evanghelişti, muzicieni creştini bine cunoscuţi şi alţii.
Când vorbea în biserici, lui Leonard îi plăcea să povestească despre întâlnirile de rugăciune de vinerea:
Trăiesc într-o zonă cu celebrităţi. David Wilkerson locuieşte în spatele nostru, Agape Force este mai sus pe aceeaşi stradă, iar Keith Green locuieşte mai jos. Barry McGuire locuieşte chiar mai sus de noi şi Dallas Holm chiar în spatele nostru. Wilkerson îşi construieşte noua locuinţă la aproximativ un kilometru de noi. The Second Chapter of Acts a cumpărat 40 de hectare şi Jimmy şi Carol Owens au cumpărat 4 hectare. Este o zonă plină de staruri.

Dar cel mai atractiv lucru pe care îl avem este o întâlnire de rugăciune în serile de vineri, într-o casă vis-a-vis de a noastră. Mă rog pentru toţi - sunt nişte oameni foarte drăguţi; de asemenea, vin şi o sută de studenţi. Ştiţi cât de departe stau? Parcurg o distanţă de până la 400 km dus întors în fiecare vineri seara, doar pentru a se ruga.

Kathleen Dillard îşi aminteşte de întâlnirile de rugăciune cu multă afecţiune:

Acele seri de vineri au avut un impact mare. întotdeauna anticipam rugăciunea lui Leonard. Deseori simţeam că suntem nişte mici pui în prezenţa unui leu mare atunci când se ruga el. Simţeam că până şi măduva spinării îmi tremura atunci când mijlocea el.[2]

NIP MCCORMICK: MURIND, EL S-A RUGAT

Influenţa întâlnirii de rugăciune a fost semnificativă în viaţa unui tânăr. Nip McCormick era un bărbat căsătorit în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, tată a trei copii, din Denton, Texas. Umblarea lui spirituală părea a fi superficială şi uneori îndoielnică, dar totuşi familia lui mergea cu regularitate la biserică.

[2] Interviu cu Kathleen Dillard, 2010

Nip a fost diagnosticat cu cancer în 1983. Din acel moment, nu a vrut să mai rateze vreo întâlnire de rugăciune de-a lui Ravenhill sau vreun serviciu divin. După diagnostic, viaţa lui spirituală a început să înflorească şi să ardă ca o rachetă, în primul rând din pricina influenţei întâlnirilor de rugăciune de vinerea seara.

Nip mergea în Dallas pentru a urma un tratament vinerea dimineaţa şi după-amiaza se întorcea în Lindale cu unii dintre noi. Timiditatea lui s-a transformat în dorinţă după realitatea spirituală care s-a revărsat spre alţii, repredicându-ne cuvântările lui Leonard în drum spre casă. „L-ai auzit pe Leonard spunând acest lucru? Ştiai că e în Biblie? Cât de mare şi de real este Isus!"

îmi amintesc că eram în maşină cu Nip, în Dallas, după un tratament pentru cancer, în timp ce ne îndreptam spre Lindale pentru întâlnirea de rugăciune. Când m-am uitat la el, am simţit că urma să moară şi că nu se va însănătoşi. în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji, am simţit o bucurie profundă şi recunoştinţă pentru faptul că Dumnezeu a făcut o lucrare extraordinară în Nip şi că era gata pentru cer. A mai avut doar câteva luni de trăit şi a fost chemat în ceruri în primăvara anului 1984. Nip a fost o lumină strălucitoare pentru toţi cei care l-au cunoscut la sfârşit.

La un an de când a început să se lupte cu cancerul, Nip şi soţia lui, Susan, au părăsit Texasul pentru o croazieră în Florida. După câteva zile, s-a prăbuşit pe acel vas şi a fost dus în Miami cu elicopterul. Am prins un zbor şi am mers la spital, unde l-am găsit inconştient. Am petrecut după-amiaza vorbindu-i şi rugându-mă cu el; a doua zi dimineaţa a murit.

în timp ce zburam spre Texas, legătura dintre Nip şi Leonard îmi stăruia în minte. Dumnezeu 1-a folosit pe Leonard să-1 aducă pe Nip într-o viaţă creştină abundentă la finalul călătoriei lui. El a murit ca Keith Green - un tânăr zelos în vârstă de douăzeci şi opt de ani care îl iubea pe Isus Hristos. Dumnezeu a captat adânc inima lui Nip şi întâlnirile de rugăciune de vineri seara au fost instrumentul ales de Dumnezeu pentru a-1 pregăti pentru moarte.

Dumnezeu foloseşte de obicei ceva sau pe cineva pentru a-Şi face voia şi pentru a-Şi duce la îndeplinire scopul în vieţile majorităţii copiilor Lui. în cazul lui Moise a fost un rug aprins

neaşteptat; în cel al lui Iona a fost o călătorie în burta peştelui; în cel al lui Petru a fost lepădarea de Isus. în cazul lui Nip McCormick a fost o serie de întâlniri de vineri seara, stând şi ascultându-1 pe un profet în vârstă predicând şi rugându-se.

întâlnirea de rugăciune de vineri seara era reprezentativă pentru realitatea influenţei

lui Ravenhill în vieţile multor oameni. Nip nu a avut parte niciodată de un timp personal cu Ravenhill, şi totuşi viaţa lui Leonard a fost vasul ales la acea vreme pentru lucrarea lui Dumnezeu în Nip McCormick. Totul a început într-o seară de rugăciune de vineri.
Sute de alte persoane ar avea aceeaşi mărturie. Mulţi oameni care sunt risipiţi acum prin lume pot repeta acelaşi lucru: „Lucrarea adevărată a lui Dumnezeu din viaţa mea a început într-o seară de vineri în estul Texasului la o întâlnire de rugăciune minunată.
262 Oh, Mântuitorul meu, îţi spun încă o dată, cu cea mai mare insistenţă - învaţă-mă să mă rog! Sădeşte în mine toate dispoziţiile de care este nevoie pentru rugăciunea în Duhul Sfânt. Fă-mă smerit, simplu şi docil. Fie să pot face tot ceea ce-mi stă în putere ca să devin astfel. La ce-mi foloseşte să mă rog dacă Duhul Sfânt nu Se roagă cu mine? Vino, Duhule Sfânt, vino să lucrezi în mine! Intră în posesia înţelegerii şi a voinţei mele şi condu-mi acţiunile, nu numai în momentul rugăciunii, ci în orice moment. Nu pot să-L glorific pe Dumnezeu, nici să mă sfinţesc, decât prin Tine.
JEAN-NICOLAS GROU 1750

Influenţa rugăciunii a început devreme în viaţa lui Leonard, chiar înainte de naşterea sa, prin vieţile mamei şi bunicii sale. A continuat mai adânc cu exemplul şi conducerea tatălui său. Propria sa viaţă de rugăciune a înflorit după convertire şi a continuat prin nopţile de rugăciune în care s-a implicat. Aceasta s-a adâncit mai mult la Colegiul Cliff, sub influenţa lui Samuel Chadwick, şi într-un final, s-a maturizat într-o lucrare. Dumnezeu i-a dat lui Leonard Ravenhill o viaţă ascunsă de rugăciune, probabil chiar mai mult decât darul predicării.
Ca tânăr creştin, scopul principal al lui Leonard nu a fost în primul rând să fie un predicator, ci un om al rugăciunii. Viaţa lui de rugăciune şi de predicare a fost o revărsare a părtăşiei sale zilnice cu Dumnezeu.
Pentru ca cineva să îl înţeleagă cu adevărat sau să îl aprecieze pe Leonard Ravenhill, trebuie să ştie că el era în primul rând un om al rugăciunii. S-a dedicat unei vieţi disciplinate de rugăciune care a durat peste şaptezeci de ani de creştinism personal.

VIAŢA DE RUGĂCIUNE A LUI RAVENHILL

Cum s-a rugat el? Au circulat multe poveşti despre câte ore a petrecut el zilnic în rugăciune. Au circulat multe zvonuri. „S-a rugat zilnic patru ore" - „Obişnuia să se roage zilnic opt ore" -„Ştiai că se ruga în fiecare noapte?" Doar Martha a ştiut cu adevărat cât se ruga. Alţii doar au avut o idee despre aceasta sau au repetat ce li se spusese.

Pot spune cu siguranţă că el este singurul om pe care l-am cunoscut vreodată care s-a rugat mai mult decât a studiat sau a citit. A petrecut zilnic ore în şir singur rugându-se consistent şi concentrat. Uneori se ruga ore la rând între miezul nopţii şi 5 dimineaţa.
Avea un timp de rugăciune singur în fiecare dimineaţă fie în dormitor, fie în biroul său. Apoi bea un ceai cu Martha şi după ceva timp de studiu şi prânz, se ruga un timp mai îndelungat după-amiaza.
Seara dormea de obicei câteva ore şi apoi se trezea pe la miezul nopţii şi mergea în biroul său. Acolo citea, medita, se închina şi se ruga câteva ore, apoi se întorcea în pat.
Uneori rugăciunea sa era aproape şocantă. Era întotdeauna proaspătă, reală şi sinceră încât puteai şti că se roagă cu adevărat în Duhul Sfânt cu ungere şi că era conectat la Dumnezeu într-un mod neobişnuit. Leonard avea elocvenţă în rugăciune, o intimitate cu Dumnezeu care uneori era aproape jenantă. Era genul de rugăciune care îl mustra pe cel căldicel, îl mişca pe cel evlavios şi îi inspira pe toţi cei care aveau o inimă pentru Dumnezeu. Viaţa lui de rugăciune i-a făcut pe alţii să realizeze că ei nu îl cunoşteau pe Dumnezeu ca el.
Leonard se ruga cu un zel dat de Dumnezeu, cu lacrimi şi cu pasiune. Rugăciunea privată

concentrată era centrul programului său. Se mai ruga de câteva ori pe săptămână cu alţi credincioşi, într-o mare măsură, a împlinit sfatul apostolic: *Stăruiţi în rugăciune, vegheaţi în ea cu mulţumiri"* (Coloseni 4:2) şi *,faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii"* (Efeseni 6:18).
Jacob Aranza, în prezent pastor în Lafayette, Louisiana, a locuit uşă în uşă cu familia Ravenhill timp de cinci ani, în estul Texasului. La acea vreme, Aranza era un evanghelist care îl cunoştea îndeaproape pe Leonard şi care a petrecut multe ore în prezenţa lui. De multe ori Aranza ajungea acasă din călătoriile sale în miezul nopţii. Coborând din maşină, deseori îl vedea pe Leonard prin fereastra biroului său la lucru şi la rugăciune. Un asemenea exemplu a avut un impact profund asupra lui Jacob:

Pasiunea lui Leonard pentru Dumnezeu i-a alimentat viaţa de rugăciune. Deseori stătea zilnic în rugăciune ore întregi. Mulţi oameni au vorbit despre cât timp a petrecut Ravenhill în rugăciune. Nu este nevoie să încercăm să calculăm. Realitatea este că era frecvent, consistent şi consta în mai multe ore petrecute astfel în fiecare zi. Rugăciunea nu era o parte a vieţii lui - era însăşi viaţa lui.
încă îmi amintesc că îmi spunea: „Nu vreau să întâlnesc un om care a scris mai multe cărţi decât mine sau care este un predicator mai bun sau care a predicat mai multor oameni decât mine. Vreau să întâlnesc un om care are mai mult din Dumnezeu în viaţa lui decât mine. Ăsta este lucrul după care tânjesc." Spre deosebire de majoritatea predicatorilor de astăzi, Leonard şi-a petrecut mai mult timp singur cu Dumnezeu decât cu oricine altcineva.[1]
Leonard a avut o lucrare unică de rugăciune, însă despre unele aspecte ale ei nu s-a scris şi nu s-a vorbit niciodată. A fost o perioadă de timp în Marea Britanie când Dumnezeu 1-a folosit să se roage cu oamenii care aveau cancer. Uneori oamenii îi trimiteau un cec pentru a-i plăti drumul să vină să se roage pentru cineva: „Vrei să vii să te rogi pentru o persoană care are cancer?" S-a confirmat faptul că în Anglia au fost vindecate şapte persoane consecutiv după ce Ravenhill s-a rugat pentru ele o perioadă de timp.
A venit apoi o zi în care nu a mai simţit călăuzirea de a se ruga pentru bolnavii de cancer în acel mod. El credea că acestea erau daruri pe care le dădea Dumnezeu şi că niciun om nu le putea poseda sau controla doar pentru că aşa dorea el. Leonard a crezut în vindecarea divină, nu în vindecarea prin credinţă.

RUGĂCIUNEA ŞI OAMENI AI RUGĂCIUNII

Una dintre marile bucurii ale lui Len a fost să spicuiască din vieţile oamenilor rugăciunii. Vorbind despre cum s-a luptat Iacov în rugăciune, a spus:

[1] Interviu cu Jacob Aranza, 2010

Ţi-ai petrecut vreodată o noapte în rugăciune luptându-te astfel? Am format o echipă cu doi bărbaţi care se luptau cu mine în rugăciune. Ne istoveam în întâlnirile de stradă şi în cele din case. Trăiam cu unt şi cu pâine luni întregi. Noaptea, când mergeam la culcare, un frate spunea: „Simt că trebuie să mă
rog-",,
în acel moment, ştiam ce urma să se întâmple. Imediat ce unul vroia să se roage, atunci vroia şi celălalt. De vreme ce eram liderul echipei, ce era să fac? Trebuia să mă rog! Nu aş renunţa pentru nimic în lume la acele nopţi petrecute în rugăciune cu cei doi bărbaţi. Odată ne-am rugat cinci zile la rând. Deseori petreceam trei nopţi pe săptămână rugându-ne, plângând şi gemând.
Mi-ar plăcea să-L fi văzut pe Isus înviind morţii, dar, mai presus de toate, dacă aş putea vedea un lucru, acesta nu ar fi momentul când a umblat pe ape. Dacă aş putea avea o singură experienţă, aş vrea să-L fi auzit pe Isus rugându-se.
Lui Len îi plăcea mult să se roage cu alţi oameni. Amintirile sale cu privire la anii în care a petrecut mult timp în rugăciune cu ceilalţi evanghelişti din Anglia i-au rămas pe tot parcursul vieţii:

Doi fraţi care călătoreau în echipa mea erau, pur şi simplu, prinţi ai rugăciunii. Eram şase tineri în acea echipă şi nu aveam, în total, nici măcar cinci dolari. Aproape în fiecare zi masa noastră consta într-o felie de pâine şi o jumătate de roşie.
Am învăţat mai mult de la aceşti bărbaţi decât am învăţat vreodată de la vreun alt om. Ne întorceam de la întâlnirile de stradă unde eram loviţi cu pietre şi împroşcaţi cu apă, mâneam o felie de pâine, poate şi o jumătate de roşie, beam o ciocolată caldă şi spuneam: „Băieţi, după miezul nopţii ne vom ruga un timp."
Lui Leonard îi plăceau mult vieţile oamenilor rugăciunii, în special relatările biblice ale bărbaţilor şi femeilor din Scriptură. Predicând despre cum s-a rugat Ilie, a spus:
întotdeauna mi-au plăcut cărţile şi le colecţionez. Sper să strâng mai multe. Există o carte în două volume, *Life of William Booth {Viaţa lui William Booth)* de Harold Begbie, şi două

volume scrise despre Hudson Taylor, *The Growth of a Soul {Dezvoltarea unui suflet)* şi *The Growth of a Work of God {Dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu).*
în Iacov 5 găsim biografia scrisă de Dumnezeu în două volume a unuia dintre cei mai măreţi oameni care au trăit vreodată: Volumul 1 - „*£/ s-a rugat"* şi volumul 2 *„J£l s-a rugat din nou".* Ilie s-a rugat şi s-a rugat din nou. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi dau seama cât de puţine lucruri ştiu despre rugăciune. Cei mai mari oameni nu sunt cei care umblă pe lună, ci aceia care umblă cu Dumnezeu. Acest om, Ilie, a umblat cu Dumnezeu.
Văd din ce în ce mai mult că arma pe care ne-a dat-o Dumnezeu este rugăciunea. Ucenicii lui Isus nu au spus niciodată: „Doamne, învaţă-ne să facem minuni, învaţă-ne să vindecăm sau învaţă-ne să predicăm." Ei au spus: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm."
Leonard a petrecut mult timp cu Duncan Campbell, omul pe care 1-a folosit Dumnezeu în trezirea din Insulele Hebride din anii 1949-1950. S-au rugat deseori împreună atât în Marea Britanie, cât şi în America:
L-am cunoscut îndeaproape pe Duncan Campbell şi am avut privilegiul de multe ori să mă rog cu el, de obicei între 5 şi 6 dimineaţa. El stătea şi îmi vorbea cu ochii plini de lacrimi; cum spunea Bunyan, „apa sălăşluia în ochii lui". îl întrebam despre venirea Duhului Sfânt printre scoţienii din insulele periferice:
- Erau beţivi sau turbulenţi? încălcau cele zece porunci în mod regulat?
- Nu, aveau o neprihănire proprie, mi-a răspuns el. Aceasta era problema. Dar Duhul lui Dumnezeu a venit
peste toate comunităţile. Cârciumile şi sălile de dans s-au închis şi nu s-au mai deschis ani la rând.
într-o dimineaţă, Duncan a spus în felul său transparent, scoţian: „Len, printre prezbiterienii aceştia, în fiecare dimineaţă este adus Cuvântul lui Dumnezeu, iar tatăl îl citeşte. în fiecare seară, după cină, copiii sunt strânşi în jurul Cuvântului lui Dumnezeu."

Fiecare dintre aceşti copii poate recita varianta scurtă a catehismului, care este de fapt Cuvântul lui Dumnezeu rezumat din punct de vedere doctrinar. Poţi auzi un copil de şapte ani care vorbeşte despre ispăşire şi care o înţelege. Dar chiar aici Dumnezeu a curăţat comunitatea şi a mântuit pe mulţi care nu fuseseră niciodată convertiţi cu adevărat.
Nimic nu îl impresiona pe Ravenhill ca un creştin care se ruga cu adevărat. Când observa acest lucru în viaţa cuiva, ştia că acea persoană chiar îl cunoaşte şi îl caută pe Dumnezeu. Asta 1-a impresionat mai mult decât activitatea exterioară sau darurile în lucrare.
REX ANDREWS
Era un om în Illinois care 1-a impresionat cel mai mult pe Ravenhill în ceea ce priveşte o viaţă ascunsă de rugăciune.
Rex Andrews trăia în Zion, Illinois, şi ducea o viaţă de mijlocire care a influenţat mii

de vieţi şi multe ţări. Un om care a lucrat cu el a certificat faptul că Andrews a petrecut fiecare noapte în rugăciune, de la ora 23 până la ora 5, din 1944 până puţin înainte de moartea sa din 1976, o perioadă de treizeci şi doi de ani. El se ruga în fiecare noapte şi în ultimii doisprezece ani ai vieţii sale nu şi-a părăsit casa.
Leonard a vorbit deseori despre viaţa de rugăciune a lui Andrews. Rex a scris două studii biblice importante - *What the Bible teaches about Mercy* (Ce *ne învaţă Biblia despre îndurare)* şi *Meditations in the Revelation (Meditaţii din Apocalipsa).* Leonard şi Martha păstrau un exemplar al celei de-a doua cărţi pe noptiera lor din dormitor şi citeau din el în fiecare seară.
Leonard credea că o astfel de viaţă de rugăciune privată făcea mai multe pentru împărăţia lui Dumnezeu decât ar fi putut să facă vreodată lucrarea exterioară foarte agitată. El tânjea să vadă tineri care să aleagă rugăciunea ca principala lor ocupaţie şi lucrare.
Când prietenii lor, Doug şi Millie Detert, i-au vizitat în Lindale, au vorbit şi s-au rugat, apoi au vorbit şi s-au rugat mai mult. într-o seară, după cină, Leonard i-a zis Marthei: „Doug şi cu mine vom merge să ne rugăm." înainte să îngenuncheze, Leonard

s-a avântat într-o altă lamentare despre starea naţiunii şi a continuat să vorbească. Dintr-o dată s-a deschis uşa şi a intrat Martha. „Am crezut că ai venit aici să te rogi." Când au auzit acest lucru, ambii bărbaţi s-au pus pe genunchi! Doug Detert a spus: „Ne-am rugat, iar inimile noastre s-au încălzit într-o credinţă înnoită. Era o onoare să stau umăr lângă umăr cu un asemenea leu printre oameni."
Len a exercitat o influenţă enormă asupra bărbaţilor mai tineri spre o viaţă de rugăciune vitală, încurajându-i să adopte rugăciunea ca pe lucrarea lor principală. La o întâlnire de rugăciune, Leonard 1-a menţionat pe un tânăr:

> Am vorbit din nou în această dimineaţă cu un tânăr care a fost aici nu cu mult timp în urmă. Poate că nu l-aţi văzut. Unii dintre voi nu ştiţi nimic despre el. Se roagă minim opt ore pe zi, dar dacă îi spui de acest lucru unuia care merge la seminarul din Dallas, ar crede că eşti nebun. în aceste zile seminariştii ar spune şi că Iosua era nebun pentru că credea că i s-a spus să mărşăluiască în jurul cetăţii de câteva ori. însă unele lucruri nebuneşti sunt înţelepciunea lui Dumnezeu şi unele lucruri înţelepte sunt nebune în faţa lui Dumnezeu.

Leonard a cunoscut personal bărbaţi care aveau o viaţă ascunsă de rugăciune. Un tânăr din estul Texasului era unul dintre acei bărbaţi. Uneori, Leonard vorbea despre el: „Există un bărbat în vârstă de treizeci şi doi de ani care locuieşte la 80 km de aici. El se roagă câte zece ore pe zi. Nu vorbesc despre vremea lui David Brainerd sau a lui John Hyde, omul rugăciunii. Se întâmplă aici, în America, chiar acum."
în ceea ce priveşte oamenii rugăciunii, a fost de acord cu Samuel Chadwick, care a spus:

> Singura grijă a diavolului este de a-i ţine departe de rugăciune pe creştini. Nu îi e frică deloc de studiile lipsite de rugăciune, de lucrarea lipsită de rugăciune şi de religia lipsită de rugăciune. El râde de truda noastră şi îşi bate joc de înţelepciunea noastră, dar tremură atunci când ne rugăm. Niciun om nu este mai mare decât viaţa lui de rugăciune.

Leonard a vorbit deseori despre înţelepciune în scrisorile lui, deoarece îi încuraja întotdeauna pe ceilalţi să se îndrepte înspre o viaţă de rugăciune mai adâncă. în martie 1961, le-a scris prietenilor săi, familia Bloom:

> Mai degrabă aş asculta un om rugându-se decât să-1 ascult predicând. O femeie de nouăzeci şi cinci de ani din Anglia 1-a auzit deseori pe C.H. Spurgeon predicând şi rugându-se. Ea mi-a

spus că rugăciunile sale înălţau adunarea în eternitate. Rugăciunea a schimbat-o pe Ana. Ea se ruga pentru un copil, dar nu a primit doar un copil, ci şi un profet. Rugăciunea a schimbat-o pe Ana şi fiul ei a schimbat Israelul.

RUGĂCIUNEA ÎMPREUNĂ CU ALŢII

Rugăciunea privată nu era singura componentă a vieţii lui Leonard de rugăciune. El se ruga împreună cu alţi credincioşi de câteva ori pe săptămână. Joia dimineaţa era o întâlnire de rugăciune pe care o conducea pentru pastori şi pentru lideri creştini. Renumita sa întâlnire săptămânală avea loc în fiecare vineri seara. Existau şi alte momente săptămânale, cu prieteni sau cu musafiri, când putea fi găsit pe genunchi cu alte persoane, în jurul tronului de har.

El a deplâns în special slăbiciunea în rugăciune a celor mai multe biserici locale. Simţea că cea mai puternică întâlnire a bisericii trebuie să fie cea de rugăciune, dar spunea că în general aceasta era cea mai slabă, în cazul în care exista. Pe vremea sa, biserica americană a secolului al XX-lea a părăsit practica istorică a întâlnirii zilnice sau săptămânale de rugăciune, ceea ce reprezenta, pentru el, o degradare. îi ofensa sau îi trezea pe pastori spunându-le că cel mai slab lucru din orice biserică este întâlnirea de rugăciune. Leonard a făcut legătura în mod direct între eficacitatea adevăratei lucrări cu viaţa de rugăciune a bisericii. Perspectiva sa era: „Rugăciune puţină - putere puţină; mai multă rugăciune - mai multă putere; multă rugăciune - multă putere":

Dacă aş mai fi într-o lucrare pastorală, având autoritatea să conduc lucrarea bisericii, ar exista o cameră deschisă 24 de

ore/24 de ore. Nicio biserică nu se poate aştepta să aibă parte de trezire printr-o întâlnire de rugăciune care are loc o dată pe săptămână. înainte ca Duhul Sfânt să vină la Rusalii, ucenicii erau adunaţi şi se rugau de zece zile. După ce a coborât Duhul, ei „stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni". Mai târziu, apostolii au spus: „Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvântului". Cred că aceasta este adevărata problemă. Nu prea există perseverenţă în rugăciune.

Dacă Leonard ar putea spune ceva astăzi pentru a provoca biserica americană, ar spune ceea ce a zis deseori în mesaje şi în cărţi:

Oh, fraţii mei în lucrare! Majoritatea rugăciunilor noastre constau în sfaturile noastre date lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră este pătată de ambiţie, fie pentru noi, fie pentru denominaţia noastră. Să piară gândul acesta! Scopul nostru trebuie să fie numai Dumnezeu. Onoarea Lui este în joc. Fiul Lui binecuvântat este ignorat, legile Lui încălcate, numele Lui profanat, Cartea Lui uitată şi casa Lui este transformată într-un circ al eforturilor sociale.

Aveţi o întâlnire săptămânală de rugăciune în biserica voastră? Răspunsul vostru arată cât sunteţi de spirituali şi cât de mult depindeţi de Dumnezeu sau de abilitatea umană şi de organizare. Primul lucru pe care 1-a făcut Biserica primară a fost să se roage. Acesta este ultimul lucru pe care îl face biserica modernă de astăzi. Biserica de la început a văzut lucruri măreţe ca răspuns la rugăciune. Astăzi vedem puţine lucruri din cauză că neglijăm rugăciunea. Aceasta era prima lor alegere. Astăzi este ultima noastră scăpare. înainte ca biserica de la început să facă orice altceva, ea s-a rugat. Noi facem orice altceva, numai să ne rugăm nu. Era pe primul loc al priorităţilor lor. Pentru noi este ultima prioritate. Sfinţii Noului Testament au avut parte de înzestrare divină fără niciun fel de echipament. Astăzi avem echipamentul, dar nu şi înzestrarea. Dacă suntem slabi în rugăciune, suntem slabi peste tot.

IN LUMINA ETERNITĂŢII

CHEMAREA LA RUGĂCIUNE A LUI RAVENHILL

Nicicând n-are Dumnezeu nevoie de răbdare mai multă ca atunci când poporul Lui „se roagă"! Noi îi spunem ce să facă şi cum să facă; dăm sentinţe şi facem aprecieri. într-un

cuvânt, spunem de toate, numai de rugat nu ne rugăm! Şi nu există Şcoală Teologică în care să învăţăm această artă. Care Şcoală Biblică are *Rugăciunea"* în programa analitică? Şi, de fapt, lucrul cel mai important pe care-1 poate învăţa cineva este patosul şi focul rugăciunilor din Sfânta Scriptură. Dar unde şi cine le mai învaţă azi pe acestea? Hai să scoatem şi ultimul bandaj, să deschidem rana, să spunem deschis că cei mai mulţi dintre directorii şi profesorii şcolilor noastre nu se roagă, nu varsă lacrimi, nu cunosc agonia rugăciunilor de mijlocire. Pot să dea învăţături despre ceva ce ei înşişi nu ştiu?

Rugăciunea cere putere a voinţei. Rugăciunea recunoaşte lucrarea neterminată cu şi pentru Dumnezeu. Rugăciunea este o luptă pentru oamenii foarte maturi, înarmaţi complet şi conştienţi de posibilităţile harului. Duhul meu este mâhnit şi inima bolnavă din pricina trândăviei care ne face să ezităm să ne rugăm. Marele meu profesor, Samuel Chadwick, a spus:

„Nu există nicio putere ca cea a rugăciunii biruitoare, ca cea a lui Avraam care a mijlocit pentru Sodoma, a lui Iacov care s-a luptat în liniştea nopţii, a lui Moise care a stat în spărtură, a Anei care era intoxicată de durere, a lui David a cărui inimă era sfâşiată de remuşcări şi de durere, a lui Isus care a transpirat cu picături mari ca de sânge. O astfel de rugăciune izbuteşte. Ea îi transformă pe muritorii de rând în oameni ai puterii. Aduce putere, foc şi ploaie. Aduce viaţă deoarece îl aduce pe Dumnezeu."

Noi, creştinii, suntem în robie pe multe planuri personale, casnice, în activităţile misionare şi din biserici. Dar lanţurile se rup şi închisorile se deschid atunci când biserica se roagă lui Dumnezeu. Rugăciunea fără încetare, rugăciunea care sfarmă statu-quoul, rugăciunea care ne goleşte de orice alt interes, rugăciunea care ne entuziasmează prin posibilităţile ei imense, rugăciunea care îl vede pe Dumnezeu ca pe Cel care stăpâneşte în cer, atotputernic să mântuiască.

Rugăciunea râde de situaţiile imposibile şi strigă „Se va îndeplini." Rugăciunea vede toate lucrurile sub picioarele Sale. Rugăciunea este motivată de dorinţa după slava lui Dumnezeu. Rugăciunea unui creştin poate deveni un ritual. Locul rugăciunii este mai mult decât un teren unde ne descărcăm de toate grijile, frământările şi temerile noastre. Locul rugăciunii nu este un loc unde să laşi o listă de cumpărături înaintea tronului unui Dumnezeu cu resurse nesfârşite şi cu o putere nelimitată.

Cred că locul rugăciunii nu este doar un loc unde îmi las poverile, ci şi un loc unde primesc o povară. El îmi preia poverile iar eu le iau pe ale Lui. Pentru a cunoaşte acea povară, trebuie să auzim vocea Domnului. Pentru a auzi acea voce, trebuie să fim liniştiţi şi sa ştim că El e Dumnezeu.

Putem să ne lăsăm săbiile rugăciunii noastre să ruginească în teaca îndoielii? Ar trebui ca harpele rugăciunii noastre să atârne dezacordate în sălciile necredinţei? Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al puterii fără egal şi al tăriei incredibile, dacă Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu neschimbător, dacă virtutea lui Hristos este la fel de proaspătă astăzi ca atunci când S-a oferit pe Sine pentru prima oară lui Dumnezeu, după înviere, şi dacă Duhul Sfânt poate să ne stimuleze aşa cum a făcut-o cu părinţii noştri spirituali, atunci toate lucrurile sunt posibile astăzi.

Oh, fraţi în lucrare, mă rog ca tu şi cu mine să putem dori cu înfocare ceva din această artă a mijlocirii. După părerea mea, există două lucruri pe care trebuie să le facă un lucrător - să predice şi să se roage. Oamenii mari ai bisericii primare s-au dedicat rugăciunii şi Cuvântului şi au lăsat altora responsabilitatea de a sluji la mese şi de a-i vizita pe bolnavi. Biserica primară s-a rugat, fiecare biserică trezită s-a rugat şi fiecare participant la rugăciunea pentru trezire a cunoscut ce înseamnă agonia. Chiar dacă există unele mijlociri înlăcrimate în spatele scenei, totuşi în creştinismul modern rugăciunea este străină.

Rugăciunea este încordată şi extenuantă. Rugăciunea înseamnă a răbda şi a te lepăda de sine, o moarte zilnică de bunăvoie. E greşit când, în loc să ne rugăm, facem anumite lucruri doar ca să le facem pe plac altora.

Predicatorul *trebuie* să se roage. Nu e vorba că *poate* să se roage sau că *ar putea* să se roage, ci că *trebuie* să se roage dacă are de gând să aibă o biserică spirituală. Nu există nicio altă cale spre putere în afară de cea a rugăciunii. Rugăciunea ascunsă este

ca un foc mocnit în adâncul pământului, cu mult sub conul liniştit al unui vulcan. Chiar dacă aparent sunt doar ani de inactivitate, mai devreme sau mai târziu va avea loc o explozie. Aşa se întâmplă cu rugăciunea în Duhul — nu moare niciodată.
Ce piatră de moară are predicatorul în jurul gâtului său dacă nu este un om al rugăciunii! Lipsa rugăciunii - lipsa puterii! Multă rugăciune - multă putere! Niciun predicator nu este mai mare decât viaţa lui de rugăciune.

RUGĂCIUNILE PASTORALE

Leonard a fost îndurerat deseori din pricina superficialităţii multor rugăciuni de la amvon. în timpul unei perioade de boală, a scris un articol despre acest subiect.

Un apel pentru pasiune în rugăciunea de la amvon

Am avut parte de încercări fizice prin boală de toate felurile, dintre care două atacuri de cord şi trei insuficienţe cardiace. în această perioadă m-am pregătit mai puţin pentru predici, bineînţeles, dar am ascultat tot felul de predicatori de la radio şi de la TV.
Sincer, sunt consternat de sărăcia din predicile de astăzi. Ea este întrecută doar de sărăcia rugăciunilor de la amvon. Cred că în tinereţea mea am fost răsfăţat de faptul că am ascultat în mod repetat giganţi ai amvonului din Anglia. I-am auzit de multe ori pe G. Campbell Morgan, W.E. Sangster, Marryn Lloyd-Jones şi pe unii dintre vechii predicatori aspri ai metodismului. Nu în ultimul rând, a fost bătrânul meu profesor, dr. Samuel Chadwick. Fiecare predică pe care o rosteau aceşti oameni mari era planificată foarte atent. Erau buni predicatori expozitivi, cu o engleză curată şi cu voci bune. Totuşi, în timp ce privesc înapoi, mă gândesc mai mult la rugăciunile pe care le-au oferit ei şi la intimitatea lor cu Dumnezeu, în timp ce deschideau serviciul divin. Niciunul dintre ei nu I se adresa lui Dumnezeu cu „Tu", Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu se opreau ca să îi ceară unui diacon din primul rând să se roage, aşa cum facem astăzi, când acel om este total nepregătit.

Dacă rugăciunea predicatorului este slabă la amvon, aceasta se datorează faptului că rugăciunea lui privată este slabă. în timp ce reflectam asupra acestui fapt, m-am gândit la Alexander Whyte. în urmă cu cincizeci de ani mi-a fost prezentat acest om şi cartea sa, *Characters of the Bible {Personaje din Biblie).* Vorbind despre Pavel în rugăciune, Whyte spune: „Pavel este la înălţime atât din punct de vedere intelectual, cât şi din punct de vedere spiritual, un teolog, dar şi un sfânt în rugăciunile sale. întreaga măreţie a minţii strălucite a apostolului nu ne este revelată nicăieri atât de mult ca în rugăciunile sale."
Acest lucru este adevărat cu privire la fiecare om, mai ales cu privire la predicatori. Whyte spune că după ce Pavel îi poartă pe cititorii săi cât de sus pot ei ajunge, Pavel însuşi se ridică mai sus şi mai sus în rugăciunile sale, în timp ce se înalţă în al treilea cer al răpirii şi al descoperirii.
Cred că este obligaţia predicatorului care stă la amvon să nu fie legat de pământ. El are o mare de feţe înaintea lui, feţe ale unor oameni confuzi, dezorientaţi, ispitiţi şi încercaţi, înşelaţi de diavol şi de viaţă. Cei mai mulţi, atunci când se află într-un serviciu divin de doar jumătate de oră, încă sunt limitată la lumea de afară.
Biblia îmi spune că Dumnezeu este un foc mistuitor. Ei bine, dacă Dumnezeu este un foc mistuitor, cum poate predicatorul să se roage şi să predice rece, fără compasiune? Whyte spune: „Trebuie să punem cea mai profundă Cristologie în rugăciunile noastre. Un motiv pentru care atât de multe dintre rugăciunile noastre private şi publice sunt atât de uscate, reci şi atât de pline de repetiţii este pentru că există atât de puţin din Hristos în ele."
Cât de adevărat! Cât de rar ne ridică pastorul din timp în eternitate atunci când se roagă. Cât de rar ne face rugăciunea lui să avem o descoperire orbitoare a Dumnezeului care locuieşte

într-o lumină de care nu poţi să te apropii. Cât de rar îl vedem pe tron, cu fiinţele sfinte care îl înconjoară, auzindu-le cum cântă: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!"
Se pare că pastorii contemporani nu vin la amvon să strige ca Ieremia: „Cum mă doare înăuntrul inimii mele! îmi bate inima, nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiţei şi strigătul de război". Iată-1 pe Ieremia, plângând pentru poporul

lui deoarece mai devreme, în profeţia sa, a spus că Israelul este închinat Domnului. Puritanul William Gurnall îi spune fiecărui predicator:
„Umpleţi-vă cu argumente din promisiunile date de Dumnezeu pentru a vă întări rugăciunile şi pentru a le face să primească răspuns de la Dumnezeu. Promisiunile sunt temeiul credinţei, iar aceasta, când este întărită, te va face înflăcărat. O asemenea înflăcărare se întoarce curând victorioasă de pe câmpul rugăciunii. Cu cât este mai puternic un om în Cuvânt, cu atât mai puternic va fi în rugăciune."
O rugăciune pastorală rămâne în minte mai bine decât orice, cu excepţia Cuvântului lui Dumnezeu. Deseori este o sursă de balsam sufletesc pentru ascultători. în ea, liniştea veşniciei poate să coboare. încă pot auzi în propria-mi inimă ecoul rugăciunilor unor oameni ca Samuel Chadwick, David Matthews, Dinsdale Young de la Westminster Hali şi Luke Wiseman de la biserica City Road din Londra. Cum ar putea uita vreunul dintre noi rugăciunile lui W.E. Sangster de la Westminster Central Hali?
Spun înaintea lui Dumnezeu că niciun predicator nu trebuie să stea la amvon şi să îndrăznească să se exprime în rugăciune dacă nu este un foc ascuns care să îi cutremure pieptul, dacă nu simte că are un vulcan personal care erupe, adresând cereri adevărate pentru oamenii pierduţi.
Predicatorii de astăzi găsesc orice scuză pentru eşecul lor în loc să afirme adevărul că nu au niciun fel de pasiune în rugăciune. Cât de puţini lucrători predică şi se roagă cu întreaga lor putere! Nimic nu e mai nepotrivit într-o asemenea chestiune cerească decât a fi plictisit. Lasă-i pe oameni să vadă că eşti serios. Oamenii nu vor alunga plăcerile lor cele mai dragi în urma unei cereri vlăguite. Richard Baxter a spus: „Am predicat ca un om pe moarte unor oameni pe moarte, şi ca şi cum era ultima dată când predicam."
Chadwick a spus că mai bine ar predica decât să cineze. La fel şi eu. Dar mai degrabă m-aş ruga decât să predic. Văd lărgimea sufletelor unor oameni ca John Wesley, care s-a rugat:

Lărgeşte, înflăcărează şi umple inima mea
Cu o dragoste fără limite, ca a Ta,
Şi condu-le la coasta Ta străpunsă
Pe oile pentru care a murit Păstorul lor.
Apoi, fratele său, Charles s-a rugat:
Aş vrea să răscumpăr timpul preţios
Şi să trăiesc mai mult doar pentru aceasta -
Să cheltui şi să mă cheltui pentru cei
Ce nu-L cunosc încape Mântuitorul meu;
Acest lucru să-mi testeze chemarea
Şi atunci când doar respir, să respir dragostea Ta.
Am fost la Westminster Chapel din Londra, unde doctorul Lloyd-Jones se ruga cincisprezece minute duminicile dimineaţa, în rugăciunea pastorală principală - cincisprezece minute! Un prieten de-al meu s-a dus peste mai mult timp să îl audă şi din nou doctorul s-a rugat timp de cincisprezece minute. Mulţi predicatori din zilele noastre nu pot predica nici cincisprezece minute, pentru că rămân fără combustibil - şi majoritatea lucrurilor pe care le spun sunt oricum doar fum!
Rămân consternat când văd rugăciunile lipsite de pasiune de la amvon deoarece par că sunt doar nişte repetiţii în van. Cred că nu e nepoliticos să spun că majoritatea rugăciunilor sunt

banale, plicticoase, vlăguite, fără pasiune, fără putere şi prea legate de pământ. Nu au nimic din calibrul unei rugăciuni a lui Ezra sau a psalmistului. Nimeni nu se aşteaptă ca un predicator din zilele noastre să izbucnească în lacrimi şi să strige cu cuvintele lui Isaia: „O! De ai despica cerurile şi Te-ai pogon" sau „Vino, Doamne, păşeşte în mijlocul nostru şi arată-ne slava Ta."
281

16
O PASIUNE SFÂnta

A.W. Tozer

Lasă-mă să beau paharul Tău
Taie-mi ramura uscată,
Pune îngrăşământ la pomul meu neroditor;
Reînnoieşte-mi izvorul secat,
O, Hristos al Calvarului.
Atinge-Te de ochiul meu înceţoşat,
Unge-mi limba gângavă;
Desăvârşeşte, Doamne drag, în mine
Ceea ce de-abia ai început.
Imputerniceşte-mă pentru povară,
Inţarcă-măpentru voia Ta;
Corectează-mă cu nuiaua Ta
Şi Te voi iubi şi mai mult.
Din suferinţa Ta, Doamne,
Mă rog „ umple-mă ";
O, lasă-mă să beau din paharul Tău,
Ca să Te pot urma pe Tine!
L.R. 1979

Există o poză a lui Leonard de la sfârşitul anilor '80 în care el stă relaxat la biroul său fiind înconjurat de peste tot de cărţi. Cartea care este cel mai aproape de el se numeşte *One Holy Passion {O pasiune sfânta).* Cât de potrivit! Poza relatează povestea. Dacă ar fi să îl descrii pe om în trei cuvinte, acestea ar fi „o pasiune sfântă". Leonard Ravenhill a fost, probabil, creştinul cu cea mai mare pasiune pe care l-am cunoscut vreodată.
Ce 1-a motivat? Motivaţia sa supremă a fost slava lui Hristos, dragostea lui Dumnezeu, o pasiune pentru suflete şi o loialitate faţă de adevărul Scripturii. în mod specific, el era motivat de o dorinţă de a vedea o altă trezire spirituală în ţară. Era centrat pe Dumnezeu în întregime şi respingea tot ceea ce era centrat pe om, artificial şi condus de divertisment în viaţa bisericii. Leonard era dedicat unui lucru - slava lui Dumnezeu şi sfinţenia vieţii.
Paul Washer, directorul Societăţii Misionare Heartcry, a spus următorul lucru despre el: „Am observat un lucru cu privire la Leonard Ravenhill - era periculos. Era foarte periculos." Ceea ce vrea să spună Washer este că Ravenhill era prea fierbinte pentru a putea coabita cu el. Pentru mulţi oameni era prea pasional şi prea zelos. Era prea radical pentru majoritatea oamenilor deoarece el ameninţa zona de confort a evanghelismului tradiţional mort. Atunci când Ravenhill predica într-o biserică, oamenii erau fie mânioşi şi împietriţi, fie entuziasmaţi şi smeriţi, dar nimeni nu rămânea neutru.

Leonard a fost modelul combinaţiei de adevăr unit cu foc spiritual. El nu rostea doar adevărul - ci realitatea vie a exemplului

său de viaţă. El a fost un exemplu de zel şi pasiune. Era plin de credinţă şi de Duhul Sfânt. Nu era o doctrină creştină care venea prin intermediul unui tradiţionalist. Ravenhill era plin de viaţă, de lumină şi de căldură spirituală. Viaţa şi doctrina sa exprimau realitatea creştinismului adevărat. El a înfrumuseţat doctrina despre Dumnezeu, Salvatorul nostru, în toate aspectele. A privit cu băgare de seamă la el însuşi şi la doctrină - la viaţa lui şi la adevăr.

Viaţa lui Ravenhill i-a influenţat pe toţi din jurul lui. El era un instrument ascuţit de treierat. Nimeni nu putea să rămână neafectat atunci când se afla în preajma lui, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp. Era o putere irezistibilă care radia din el parfumul unei vieţi abundente. Cei care l-au cunoscut erau conştienţi de faptul că harul lui Dumnezeu se afla peste el. Viaţa lui te făcea să îţi doreşti să îl cunoşti pe Dumnezeu. Cei care l-au auzit predicând, dar care nu l-au cunoscut personal au fost afectaţi de predicile lui. Cei care l-au cunoscut personal dar nu l-au auzit niciodată predicând au fost influenţaţi de viaţa lui. A.W. Tozer a zis: „în ceea ce îl priveşte pe Leonard Ravenhill, oamenii fie îl vor iubi, fie îl vor urî, însă nu vor rămâne indiferenţi în ceea ce îl priveşte."

Viaţa şi exemplul său de rugăciune erau atât de minunate încât îţi doreai să fii ca el din pricina evlaviei pe care o observai, îmi amintesc că uneori mă rugam: „Doamne, dacă aş avea de ales între a predica precum George Whitefield şi a avea o viaţă ca cea a lui Leonard Ravenhill, atunci îţi cer viaţa, nu darul de predicare." Nu e nicio exagerare să spui că nenumăraţi oameni au fost afectaţi puternic de predicile şi cărţile lui din pricina pasiunii sale, mulţi dintre ei neîntâlnindu-1 niciodată.

Bob şi Joann Rages din Sedalia, Missouri, sunt un exemplu de o astfel de influenţă, deşi ei au avut parte de binecuvântarea de a cunoaşte familia Ravenhill. Joann rememorează de acum aproape 40 de ani:

Soţul meu, Robert, şi cu mine am auzit pentru prima oară despre Leonard Ravenhill la sfârşitul anului 1971, pe când eram încă pierduţi în păcatele noastre. Chiar dacă eram perseverenţi în participarea la biserică, nu ştiam nimic despre Biblie sau despre adevărurile ei. Fratele meu, Charles Leiter, a insistat să cumpărăm un casetofon pe bandă şi ne-a dat câteva înregistrări

pe bandă de 18 cm care conţineau predici de-ale lui Ravenhill. Ascultam de obicei câte o predică în fiecare seară şi deseori o ascultam din nou, în timpul zilei, în timp ce-mi făceam treaba prin casă.

în mai 1972 Domnul ne-a convertit cu adevărat. Privim înapoi cu multă recunoştinţă la faptul că înainte de a fi mântuiţi, predicile lui Ravenhill au adus doctrinele biblice solide despre sfinţenia lui Dumnezeu, miracolul naşterii din nou, despre faptul că Dumnezeu este vrednic de predarea noastră deplină, că Dumnezeu doreşte o mireasă sfântă şi conştientizarea nevoii de un timp devoţional zilnic serios şi de rugăciune. Ca prunci spirituali, aceste principii fundamentale ale umblării creştine au devenit parte a încredinţărilor noastre de inimă care au rămas până în ziua de azi.

Doi ani mai târziu, în februarie 1973, Domnul 1-a adus pe preaiubitul frate Ravenhill în oraşul nostru natal din Sedalia, Missouri, pentru o săptămână de întâlniri. Aceasta a fost o încurajare aşa de mare pentru noi, deoarece la vremea aceea nu ne aveam decât unul pe altul în părtăşia creştină locală. Deseori, după întâlnirile de dimineaţă, băiatul nostru de şase săptămâni, Nathan, plângea. Odată, după un astfel de moment, Leonard 1-a bătut uşor pe spate şi i-a spus: „E în regulă, micuţule. Dumnezeu va avea nevoie de plămâni puternici pentru a predica

Evanghelia atunci când vei creşte." Prin harul lui Dumnezeu, Nathan a devenit, într-adevăr, predicator.

Leonard ţinea mult ca serviciile să nu fie deranjate. Când mai multe persoane au întârziat, el a oprit întâlnirea şi le-a spus uşierilor: „Dacă mai încearcă cineva să intre, opriţi-1 la intrare."

I-am invitat o dată pe Leonard şi pe Martha la ferma noastră pentru a lua ceaiul după o întâlnire de seară. El nu mânca înainte de a predica, ci petrecea acel timp în rugăciune. A fost o mare plăcere să îi avem în casa noastră. Căsnicia lor era un bun exemplu de dragoste, respect şi bunătate. încă îi pot vedea ţinându-se de mână în timp ce intrau în clădirea bisericii. De-a lungul anilor am fost uimiţi de faptul că acest om drag a rămas credincios în a ne trimite scrisori de încurajare şi că se ruga pentru noi.[1]

Scrisoare de la Joann Rages, 2010

O POVARA PENTRU POPOARE

Pasiunea lui Ravenhill nu era limitată la chestiunile spirituale din biserică. Inima şi viziunea lui erau mult mai largi, atât din punct de vedere naţional, cât şi din punct de vedere internaţional. Sufletul său era împovărat pentru multe naţiuni, dar în special pentru starea morală şi spirituală a Statelor Unite, ţara sa din anul 1958.

Povara sa pentru ţară a fost exprimată în mod special în scrisori săptămânale, deoarece vedea îndurarea lui Dumnezeu peste o naţiune binecuvântată care I-a întors spatele lui Dumnezeu, în anii '80, el i-a scris unui prieten:

Charles Wesley a scris în urmă cu două sute de ani: „Isuse, Tu eşti în întregime îndurare." Ei bine, dacă nu ar fi, în seara asta ne-am prăji.

Astăzi am făcut mai multe păcate în America decât restul lumii. Pretindem că avem şase sute de milioane de Biblii - aceasta înseamnă trei de fiecare persoană din America. Dar câte dintre ele au fost citite astăzi?

După părerea lui, America fusese blestemată cu binecuvântări şi dacă nu se pocăia, curând avea să fie binecuvântată cu blesteme:

Oh, fie să apară profeţi adevăraţi chiar acum, în generaţia noastră. Amvoanele noastre au mai multe marionete decât profeţi. în acest ceas de criză morală şi spirituală din Statele Unite avem nevoie de un profet în fiecare amvon al fiecărei biserici din această naţiune. Timpul este scurt - Dumnezeu trebuie să mişte America dacă e să fie salvată.

El a spus acelaşi lucru folosind termeni şi mai ofensivi într-o scrisoare din martie 1973:

America nu poate fi salvată de armate. Nu poate fi ajutată de ştiinţă, este prea bolnavă din punct de vedere moral pentru a fi ajutată de bănci şi este prea stricată pentru a fi ridicată de oamenii de ştiinţă. Acest lucru trebuie făcut de Domnul; dacă nu, suntem o naţiune care se îndreaptă spre coşul de gunoi.

Apoi, cu sarcasmul sfânt al unui profet din Vechiul Testament, continuă:

Continuă să visezi, biserică! Conduceţi autobuzele bisericii voastre, pastori orbi! Cântaţi-vă cântecelele, coruri plăpânde! Duceţi-vă copiii pierduţi într-o plimbare în căruţa cu fân, învăţători de şcoală duminicală hliziţi! Lucifer se relaxează, ştiind că el este pe şa, conducând omenirea spre nimicirea eternă. Şi totuşi noi ne jucăm de-a biserica. Va ajuta o nouă clădire? Poate un cântec nou să îl încânte pe păcătosul care piere? Poate o nouă turlă de biserică să îi cheme pe cei pierduţi la Hristos? Mă întreb dacă Domnul nu cumva îşi va ţine promisiunea şi ne va scuipa pe toţi din gura Lui!

Mă întreb când se va ridica cineva să vadă că noi, ca naţiune, suntem pe cale de a fi măturaţi de cascada Niagara din punct de vedere economic, moral şi spiritual!

Leonard nu era împovărat doar pentru America. Deseori se ruga cu lacrimi pentru Insulele Britanice, unde s-a născut, pentru Europa de Est şi de Vest, pentru Africa, America de Sud şi pentru multe alte ţări.

Leonard i-a scris unui prieten despre persecuţia din secolul al XX-lea şi despre martirii moderni ai zilei de astăzi:

Un prieten lucrător de-al meu din nordul Irlandei a fost închis. Ştiu că se opune Romei foarte tare şi nu ascunde niciodată acest fapt. Sunt sigur că oricare ar fi învinuirea, este închipuită. Cred că ne putem aştepta la mai multe lucruri de genul acesta deoarece Roma îşi înăspreşte strânsoarea asupra treburilor lumeşti.
Cred că în ultimii cincizeci de ani au murit mai mulţi oameni pentru Hristos decât în toate zilele, de când a murit Isus. înainte de invazia comuniştilor, se pare că biserica din Korea a fost cea mai curată din toată istoria. Alte zece milioane au murit prin persecuţia chineză comunistă, şi ce să mai spunem de Rusia şi Stalin! Nu e de mirare că această Carte vorbeşte despre oameni care sunt îmbătaţi cu sângele sfinţilor.

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII
GEORGE VERWER
George Verwer, fondatorul şi directorul de la Operation Mobilization este unul dintre liderii creştini internaţionali care au fost influenţaţi de Leonard mai întâi prin cărţile sale, apoi prin prietenia sa. Verwer reflectează astfel asupra influenţei omului pe care 1-a admirat atât de mult:
Cred că am ajuns să-1 cunosc prima oară pe Leonard scriindu-i despre cărţi. Propria lui carte, *De ce întârzie trezirea?,* a intrat în viaţa mea ca o tornadă şi a adus un caracter real credinţei mele. în tinereţea mea, aceasta a fost o carte foarte importantă. Mai târziu, în 1970, ne trimiteam scrisori despre ce făcea Dumnezeu în Marea Britanic
Părtăşia noastră din ce în ce mai puternică a venit mai târziu, când el locuia în Lindale. L-am vizitat acolo de câteva ori. Eram acasă la Leonard pentru a sărbători ziua lui de naştere şi a venit şi Keith Green. Urma să petrecem o oră în rugăciune. în acel timp de rugăciune, Domnul a lucrat în mine pentru a mă corecta într-un aspect. în ziua precedentă fusesem cu Keith şi atunci când a fost menţionat unul dintre albumele sale, am spus în trecere „Da, e minunat." Ascultasem mai multe melodii de-ale lui Keith, dar nu ascultasem acel album. Keith a venit deci la timpul de rugăciune, dar eu mă simţeam atât de vinovat pentru că nu fusesem sincer în acel mic detaliu încât l-am tras la o parte şi i-am spus: „Keith, trebuie să mă pocăiesc pentru ce ţi-am spus ieri." Am izbucnit în lacrimi de pocăinţă deoarece atunci când eram cu aceşti oameni nu puteam fi nesincer nici măcar într-un lucru mic.
Când mă aflam cu Leonard acasă la el, aveam întotdeauna parte de o experienţă minunată. El avea această viaţă uimitoare de rugăciune, care este o pasiune a vieţii mele, de asemenea. După părerea mea, moştenirea sa constă în trei lucruri. Mai întâi este accentul pe care 1-a pus asupra rugăciunii şi modul în care s-a rugat. El nu doar a vorbit despre rugăciune, ci s-a rugat, şi s-a rugat tot timpul. în al doilea rând, moştenirea cărţii *De ce întârzie trezirea?* este imensă. în al treilea rând, chemarea pe care a facut-o tuturor creştinilor şi predicatorilor la o dedicare radicală este colosală. El a trăit-o, a predicat-o şi a chemat

oamenii la ea, mai ales la dedicarea radicală pentru misiunea globală.
în 1991, Verwer i-a zis lui Leonard că Albania, o ţară care a fost mult timp închisă faţă de Evanghelie, se deschisese în sfârşit şi că acolo a fost ţinută recent o campanie. Acest lucru a adus un „Aleluia!" din inima lui Ravenhill şi apoi o perspectivă asupra Rusiei şi a Americii:
Nu mi-e teamă de Rusia. De ce să-mi fie? Arată-mi un singur verset din Scriptură care să spună că ar trebui să mă tem de duşmanii mei. Nu poţi - nu poţi să-mi arăţi niciunul. Nu cred că principalul vrăjmaş al Americii este Rusia. Cred că duşmanul numărul unu al Americii de-acum este însuşi Dumnezeu. Mi-e teamă că într-una din aceste zile Dumnezeu ne va reteza şi se va îndepărta de America, aşa cum s-a îndepărtat de Rusia în 1917.
După ce a predicat la conferinţa misionară a Operation Mobilization din Memphis, Tennessee, câteva zile mai târziu le-a scris prietenilor:
Săptămâna trecută am fost în Memphis. A fost minunat să vedem aproape patru sute de tineri doritori să meargă în Spania şi în Franţa pentru a câştiga suflete. Liderul lor, George Verwer, este un om bun şi păstrează un ritm uimitor.

A fost interesant să aflăm că există doar paisprezece creştini cunoscuţi în Afganistan şi aproximativ cincizeci în Tunisia. Lucrarea misionară este de obicei interzisă în aceste ţări, iar credincioşii sunt deseori trimişi în închisoare fără niciun motiv întemeiat. Cât suntem de favorizaţi noi aici să avem o astfel de libertate.
Fratele Verwer se plângea de faptul că întâlnirea de rugăciune aproape că s-a stins din bisericile locale de astăzi. A fost de curând la colegiul Asbury şi a spus că Domnul încă lucra acolo de când i-am vizitat eu. A spus că, drept rezultat al întâlnirilor pe care le-am ţinut acolo, peste optzeci de studenţi urmează să plece pe câmpurile de misiune din lumea întreagă în această vară. O singură sământă poate face o lucrare minunată de înmulţire. Slava să fie a lui Dumnezeu!

La o întâlnire de rugăciune, a spus: „Haideţi să ne rugăm în special în seara asta pentru Europa de Est. Acum mă rog pentru România în fiecare zi din viaţa mea." în luna septembrie, 1960, Ravenhill i-a scris unui prieten:
Naţiunile Unite răspândesc frica în mod voit. Ce dezastru este atunci când hoţii internaţionali pot intra în camera din faţă a Americii şi îi pot plănui osânda. Ultimele afaceri cu Rusia îmi fac greaţă. Atunci când Dumnezeu urma să distrugă Sodoma, nu 1-a avertizat pe Lot, primarul oraşului; i-a spus lui Avraam despre aceste lucruri. Nu îl va trimite pe Gavril la Washington. Cuvântul este pentru noi, poporul Lui. Isus nu a fost întotdeauna blând, tandru şi domol; El S-a dezlănţuit faţă de farisei: „Când se înserează, voi ziceţi: «Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roşu.» Făţarnicilor, [...] semnele vremurilor nu le puteţi deosebi?" Mă întreb dacă Dumnezeu crede că şi noi suntem înceţi. Cerurile se coboară din punct de vedere politic şi moral; observ că şi Francis Schaeffer spune că standardul credinţei oamenilor a scăzut din anii '60.
PREŞEDINŢI ŞI POLITICIENI
în 1973, atunci când a izbucnit scandalul Nixon Watergate şi când Nixon urma să fie adus în faţa justiţiei, Ravenhill a văzut lucrurile dintr-o perspectivă a împărăţiei şi i-a scris unui prieten:
Se întreabă cineva ce ar fi făcut preşedintele Nixon dacă era confruntat cu un Isaia sau cu un Ilie? Dumnezeu să Se îndure de cei cincizeci de lucrători care i-au predicat în mai multe rânduri lui Nixon atunci când el reprezenta audienţa lor la Casa Albă. Ei ar fi trebuit să se dezlănţuie împotriva păcatului şi a corupţiei, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Avem parte de o plagă a unor lucrători în miniatură care încearcă să facă ceea ce doar giganţii credinţei pot face.
Vai de noi! Nu avem niciun Moise care să scoată naţiunea din sălbăticia goală a eşecului moral, nu avem niciun David care să lupte cu monstruosul Goliat al drogurilor, niciun profet care să cheme înapoi poporul la Dumnezeu şi niciun Ioan Botezătorul care să sfarme liniştea amvonului fără glas şi să cheme poporul la pocăinţă.

Leonard putea fi neînduplecat în îndrăzneala sa faţă de liderii naţionali care conduceau naţiunea pe calea greşită:

Aceşti politicieni grei de cap cred că pot obţine o nouă naţiune prin obţinerea unei legislaţii noi, dar Isus ne-a învăţat că avem nevoie de oameni înnoiţi pentru a face lucruri noi. Ce grozav va fi atunci când toţi politicienii înşelători vor ajunge împreună în iad. Ei îmi amintesc de versetul „Orice om este înşelător".
Unui cadavru nu îi foloseşte la nimic să îi pui ochelari, iar unei femei moarte nu îi foloseşte la nimic să îi faci un facelift sau să o cosmetizezi. Politicienii fac acest lucru cu promisiunile lor mărunte. Dar sufletul naţiunii este mort şi numai Dumnezeu îl poate reînvia. Ţara are nevoi mari. Avem politicieni, dar nu şi oameni de stat, predicatori, dar nu şi profeţi.
în noiembrie 1976, i-a scris unui prieten:

Ei bine, Halloweenul a fost chiar aici şi Gerald Ford şi Jimmy Carter au fost actorii principali. Oricare ar ajunge în top, nu va avea o putere adevărată să conducă naţiunea. „Cei din interior" fac toate planurile şi apoi preşedinţii doar le anunţă. Ce binecuvântare, deci, că există o împărăţie care nu poate fi clătinată, condusă nu doar de un rege, ci de Regele însuşi. El are cheile iadului şi ale locuinţei morţilor.

în perioada în care Ronald Regan a fost preşedinte, Leonard a ştiut că nu este vreme de relaxare din punct de vedere spiritual doar pentru faptul că în Casa Albă se află un conservator:

Cel mai rău lucru este că astăzi există o foame de a auzi Cuvântului lui Dumnezeu. A existat vreodată o răspândire mai mare a Evangheliei ca în zilele noastre? Ai îndrăzni să presupui câte milioane de casete cu mesaje evanghelice sunt în ţară? Dar unde este randamentul? Există ascultători ai Cuvântului, dar unde sunt împlinitorii?

Se pare că mulţi creştini simt că naţiunea este în regulă acum, de vreme ce dl Regan este la conducere. Atitudinea este „Relaxează-te şi vei fi răpit". Dar lupta ne stă înainte. Puteri sinistre lucrează împotriva Domnului. Ce păcat că nici măcar un

politician nu pare să ştie că lupta noastră nu este una politică sau morală, ci una spirituală. Le spun oamenilor aşa - trezirea nu este importantă pentru America - este imperativă!

Pe fiecare amvon trebuie să atârnăm acest text îngroşat: *„Căci neamurile şi împărăţia care nu-ţi vor sluji vor pieri, şi neamurile acelea vor fi în totul nimicite"* (Isaia 60:12). A fost nevoie de zece năpaste pentru a-1 scutura pe Faraon de autoritatea pe care o avea asupra lui Israel. Vom avea nevoie de zece năpaste pentru a ne scutura de automulţumirea materialistă şi de somnul nostru spiritual? Trebuie Dumnezeu să ploaie foc din cer peste noi ca să ne oprească din fuga nebună spre flăcările iadului?

Timpul se scurge pe lângă noi, libertăţile se usucă şi intimitatea este distrusă. în curând nu va mai fi niciun depozit cu fonduri private. Băncile vor fi căutate în curând de federali. Dumnezeu a spus că va zgudui cerurile şi pământul, marea şi uscatul. Pânza impurităţii se strânge alarmant de mult în jurul naţiunilor. Două războaie mondiale nu au cutremurat pământul aşa cum este cutremurat în acest moment. Va dormi biserica în continuare în timp ce omenirea se îndreaptă spre abis? Un Dumnezeu care ne-a răbdat atâta nu mai poate închide prea mult timp ochii în faţa nelegiuirii noastre. El îi lasă pe oameni să ajungă până aici, iar apoi, când îşi anunţă victoria, intervine.

Dumnezeu i-a făcut pe asirieni toiagul mâniei Lui. El i-a trimis împotriva naţiunii ipocrite a lui Israel. Cine sau ce va fi toiagul Lui împotriva generaţiei noastre? Un colaps total în economia naţională? Un invadator străin? Mai multe cutremure sau inundaţii devastatoare? Mai multe năpaste, ca incurabilul virus HIV, în urma căruia aproape jumătate din victimele lui mor? Va înfrunta Dumnezeu păcatele noastre aşa cum le-a înfruntat pe cele ale Sodomei sau ne va lăsa doar să putrezim puţin mai mult? E groaznic să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu.[2]

La începutul anilor '80, el i-a scris unui prieten:

Keith Green a fost ultimul vorbitor la întâlnirea Washington for Jesus (Washington pentru Isus). Acolo se aflau

[!] *Revival God's way* (Trezirea după voia lui Dumnezeu), pag. 155, 156.

aproximativ 100 000 de oameni, dar nu a simţit vreo pocăinţă reală. El a spus că Domnul i-a vorbit că Şi-a luat mâna de pe această naţiune. Keith era zguduit când s-a întors acasă. Am încercat să îl înveselesc puţin. Domnul nu doreşte moartea vreunui păcătos, aşa că există speranţă ca măcar o altă rămăşiţă să fie mântuită.

Liderul de la Agape Force mi-a spus acelaşi lucru săptămâna trecută - că judecata este deja asupra noastră şi un predicator foarte cunoscut m-a sunat şi mi-a spus acelaşi lucru, între anii 1962 şi 1963, ca naţiune, am scos Biblia şi rugăciunea afară din şcoli. Apoi a început avalanşa morală. Kennedy a fost asasinat, rata crimei şi sarcinile printre adolescente au început să

crească îngrijorător de mult şi apoi a venit Vietnamul şi Watergate-ul.
Acum, doar o mică mână de oameni se aşteaptă ca o excursie la Washington cu o pancartă pe care scrie „Dumnezeu să binecuvânteze America" să schimbe situaţia. Uităm că Dumnezeu priveşte în timp ce această naţiune îi încalcă legile şi foloseşte numele Sfântului Său Fiu în deşert de milioane de ori zilnic. Unde, o, unde sunt profeţii? Poate că nu sunt departe zilele când focurile martirilor vor arde în naţiunea noastră.
Ce zi rea! Situaţia lumii degenerează foarte rapid. Oamenii îşi dau duhurile de frică. Dacă „înţeleptul" este atât de nebun, ce va face ignorantul?
Misiunea mondială ş-a aflat întotdeauna în inima lui Leonard. în ultimii săi ani petrecuţi în Texas, şi-a exprimat deseori povara în întâlnirile de rugăciune de vinerea seara:
Pentru mine este insuportabil faptul că biserica a trăit timp de două mii de ani, şi totuşi, încă există oameni în lume care nu aud Evanghelia. încă există o mie de triburi care nu au Evanghelia scrisă a harului lui Isus Hristos. Aceasta este parţial vina noastră. Sunt bucuros că am trăit într-o casă unde se vorbea numai despre Dumnezeu şi despre misionari. M-am rugat pentru misionari când eram atât de mic încât nu ştiam dacă erau misionari sau jucători de fotbal, dar m-am rugat pentru ei.
într-o seară, Leonard a vorbit despre starea din bisericile din diferite locuri. El a menţionat că atunci când comuniştii au pre.uat

conducerea în Ucraina, într-o biserică de două sute de membri, toţi, cu excepţia a zece persoane, s-au compromis şi i-au urmat pe comunişti, atunci când a pornit focul persecuţiei. Leonard a spus atunci: „Te întrebi câţi dintre prietenii noştri ar sta în picioare. Cred că trebuie să ne pregătim pentru cer şi pentru un posibil martiraj."
Lui Len îi plăcea să împărtăşească istorisiri despre misionarii din istorie. El le-a scris prietenilor săi, Billie şi Bobbie Moore, despre gloriile şi încercările misiunilor creştine:
James Chalmers a fost ucis pe râul Fly din Noua Guinee în urmă cu peste o sută de ani. Un şef de trib 1-a invitat la un banchet, dar Chalmers a sfârşit în meniul [acelei seri]. înainte de a muri, a scris: „Viaţa de sfinţenie nu este tihnită, ci plină de lupte; nu este cântec, ci conflict; nu este extaz, ci energie şi nu este linişte, ci cucerire."
A fost o misionară care a devenit, probabil, preferata lui Leonard. în 1966, Jackie Pullinger a cumpărat un bilet fără întoarcere pe un vas care mergea spre Asia. A ajuns până în Hong Kong cu o sută de dolari şi a stat acolo patruzeci şi patru de ani. Iniţial a găsit un serviciu ca profesoară în oraşul Kowloon Walled, unul dintre centrele principale ale lumii în care se producea opiu, aflat sub controlul criminalilor chinezi. Jackie a început cinci decenii de lucrare misionară apropiindu-se de oamenii nevoiaşi din unul dintre cele mai dure locuri din Asia.
în octombrie 1990, Leonard i-a scris lui Byron Paulus despre Jackie şi despre lucrarea ei:
Sper că ai citit cartea lui Jackie Pullinger, *Chasing the Dragon {Vânând Dragonul).* Această doamnă drăguţă tocmai m-a sunat din Hong Kong. M-a rugat din nou să vin şi să predic despre rugăciune şi despre a muri pentru Isus. Mi-ar plăcea aşa de mult să merg acolo, să dau învăţături şi să spăl picioarele sfinţilor.
China ameninţă că va zdrobi Hong Kongul, aşa că misionarii veterani sunt scoşi de acolo. Poate este vremea pentru o prezentare a cărnii şi a sângelui din Romani 12:1, 2.

Am nevoie de o confirmare divină dacă trebuie să merg acolo sau nu. Timpul este esenţial.
Un predicator din Canada a spus: „Dumnezeu îşi găseşte plăcerea în ascultarea noastră, în dragostea noastră, în rugăciunile noastre, în mărturisirea noastră şi în compasiunea noastră."
Binecuvântare din belşug în toate lucrările voastre.

Fiţi binecuvântaţi; ne rugăm pentru voi, Fratele Len R.

în 1981 Pullinger a fondat Societatea Sf. Stephen, o lucrare de recuperare a membrilor unor bande, a prostituatelor, a dependenţilor de droguri, adăpostind până la două sute de oameni în 2007. Leonard a aflat de lucrarea sa după ce a auzit un mesaj de-al ei pe o casetă şi a contactat-o pentru a-şi oferi ajutorul în orice avea nevoie pentru a-i susţine lucrarea. Jackie este foarte recunoscătoare pentru sprijinul lui Leonard în viaţa şi lucrarea ei:

Am câteva cărţi în bibliotecă date de Leonard. Sunt nişte opere creştine clasice din secolele XVII-XX. Pe măsură ce le citeam, Hristos strălucea sau aproape că ardea din acele pagini. Iată ce însemna să îl întâlneşti pe „Len", cum se semna el în scrisori. Cum s-a putut ca eu, o mică misionară din Asia, să devin o prietenă de-a lui Leonard Ravenhill, un predicator britanic legendar care s-a mutat în Texas?

Nu ştiu cum a auzit un mesaj pe care l-am spus într-o conferinţă şi mi-a scris că mai degrabă ar lua ceaiul cu mine decât cu regina! Mai târziu, m-am apropiat de el la o conferinţă şi am vorbit. Discuţia noastră a fost despre Isus. Iată un om care, prin reputaţia sa, oprea traficul din Londra atunci când predica şi de-a lungul anilor, a pledat pentru un răspuns ferm de a-L urma pe Isus. Totuşi felul lui nu era aspru, ci blând. îmi voi aminti întotdeauna faptul că, atunci când vorbea despre Hristos, ochii lui erau plini de lacrimi şi avea un nod în gât.

Acolo a început o corespondenţă de lungă durată, au apărut cărţile şi am primit întotdeauna încurajarea sa. Odată am avut două zile libere în Canada şi m-am gândit să merg la ei acasă, în Texas. Leonard şi Martha mi-au urat bun-veriit şi, în ciuda

anilor înaintaţi, au parcurs în pas vioi distanţa de la un terminal al aeroportului la un altul pentru a mă conduce, după ce am petrecut o noapte în casa lor. în cărţile pe care mi le-a trimis, Leonard a scris: „Pentru preaiubita noastră prietenă, Jackie P" şi „Pentru preaiubita noastră căutătoare de adevăr - Jackie, te iubim şi ne rugăm pentru tine."

A fost privilegiul meu neaşteptat să alerg alături de Leonard o parte din călătoria sa şi să fiu inspirată de dragostea lui faţă de Mântuitorul său pentru a-mi termina călătorie.
propna

în timpul războiului din Bosnia, la începutul anilor 1990, Len i-a scris prietenului său, Jack Morrison:

Dragă Jack şi familie,

Ora 3 dimineaţa, vineri

M-am trezit în dimineaţa aceasta gândindu-mă la Bosnia cea frântă, însângerată şi derutată. în Statele Unite şi în Anglia avem parte de un confort sufocant, în timp ce alte naţiuni sunt înfometate. Un preşedinte american a spus: „Tremur pentru poporul meu când mă gândesc că Dumnezeu este drept."

Mulţumesc pentru carte. Cea despre stundişti mă mişcă. O, predicator american, ridică-ţi patul şi vorbeşte despre Cel care este slăvit în sfinţenie!

Fiţi binecuvântaţi, Leonard şi Martha

RAVENHILL ŞI TOZER

Au existat câteva persoane care au fost catalizatori ai pasiunii spirituale din viaţa lui Leonard Ravenhill. Primii au fost părinţii lui, al doilea a fost Samuel Chadwick, dar cea mai mare influenţă asupra vieţii lui de mai târziu a exercitat-o A.W. Tozer, care a păstorit în Chicago timp de treizeci de ani, până în 1958.

Ravenhill 1-a întâlnit pe dr. Tozer înainte de 1951. Leonard 1-a considerat pe Tozer principalul său mentor după Chadwick şi a devenit unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai lui Leonard, până

la moartea lui Tozer, pe 12 mai 1963. Dovezile arată că Tozer a simţit că beneficiul spiritual era reciproc. L.R. a vorbit deseori despre timpul petrecut împreună:

îmi amintesc că de fiecare dată când mă duceam să îl văd pe dr. Tozer, el mă oprea înainte de a intra în biroul lui. Odată a spus: „Len, ultima dată când ai fost aici am vorbit despre realitatea veşniciei. M-am tot gândit la Isus stând pe tron. Niciunul dintre noi nu ar intra direct să-L privească în ochi, care acum sunt ca o flacără."
într-o zi mi-a spus: „Len, nu sunt prea îngrijorat de ce am făcut şi nu prea mi-e teamă de judecata lui Dumnezeu cu privire la viaţa mea de creştin. Lucrurile pe care le-aş fi putut face dar nu le-am făcut - acelea mă îngrijorează; lucrurile pe care le-am ratat." Apoi a spus: „Len, ştii ce? De-abia ne vom lua piciorul din timp şi îl vom muta în veşnicie, că ne vom şi pleca în umilinţă şi ruşine şi vom spune: 'O, Dumnezeule mare, uită-te la toate bogăţiile care erau în Isus Hristos.'"
într-o seară, Leonard predica bisericii lui Tozer; părea că întâmpină dificultăţi în predicare şi depunea efort să o ducă la bun sfârşit. „A fost greu - ca şi cum Dumnezeu ar fi plecat în vacanţă", a spus el. Leonard a terminat mai devreme predica; Tozer a venit la el şi i-a zis:
- Len., te-ai chinuit în seara asta, nu?
- Da, aşa e, a răspuns Leonard.
- Ei bine, asta a fost de fapt bunătatea lui Dumnezeu, a spus Tozer.
- Bunătatea lui Dumnezeu?, a fost ca şi cum mi-ar fi fugit pământul de sub picioare.
- Ei bine, iată de ce. De obicei un orator nu întâmpină niciodată dificultăţi deoarece ştie cum să manipuleze mulţimea şi rareori are probleme. Len, îmi amintesc că într-o duminică, aflându-mă în biserica mea, Dumnezeu a făcut să-mi fugă pământul de sub picioare în timp ce predicam; aveam musafiri din întreaga lume şi nu am predicat niciodată mai prost ca atunci. Când am terminat, mergeam pe culoar, iar un bărbat m-a oprit şi mi-a zis:

- Doctore, nu ai fost în apele tale în dimineaţa asta, nu-i aşa?
- Da, aşa e, dar de ce mă întrebi?
- Adevărul este că uneori Dumnezeu va face să-ţi fugă pământul de sub picioare ca să-ţi arate că El e Cel care contează, nu tu. Crezi că deţii controlul, şi nu este aşa. El este un Dumnezeu gelos; El a spus că *„Slava Mea n-o voi da altuia"*.
De fiecare dată când Ravenhill se afla în Chicago, îl vizita pe Tozer fie acasă, fie la biserică. Tozer vorbea liber şi deschis cu Leonard, primindu-1 întotdeauna cu bucurie: „Len, intră şi relaxează-te, hai să vorbim." Aveau discuţii lungi şi serioase cu privire la multe subiecte, ca rugăciunea, cărţi care le-au făcut mult bine, vechii scriitori mistici, puritani, predicare şi trezire. Deseori aveau discuţii mai profunde despre atributele lui Dumnezeu, Duhul Sfanţ, căutarea lui Dumnezeu şi starea morală a naţiunii. Când erau împreună, niciun subiect nu putea fi epuizat.
într-o scrisoare adresată unui prieten, Leonard a reflectat mai mult la câteva amintiri pe care le avea cu Tozer:
Am cunoscut predicatori mari din toată lumea, şi totuşi în mintea mea dr. A.W. Tozer a fost un predicator şi un profet fără pereche în această eră a bisericii. Totuşi, acest om uns nu avea calificările academice să vorbească în mod eficace maselor de oameni. Totuşi, cei cu doctorat îl ascultau bucuroşi. Doctorul a avut înţelepciunea care este de sus, care are o valoare mică pe piaţa înţelepţilor lumeşti de astăzi.
Odată, Tozer mi-a arătat un covoraş roş din biroul lui şi mi-a spus: „Len, deseori vin în acest birou şi mă întind cu faţa pe el de la 8 dimineaţa până la prânz şi mă închin. Nu cer nimic, nu rostesc niciun cuvânt de rugăciune sau de laudă — doar mă închin."
Erudiţia lui a fost călăuzită de Duhul şi mintea sa a fost inspirată de Duhul. Oamenii învăţaţi stăteau şi ascultau atunci când Tozer vorbea. Am auzit laude la adresa lui de la unii dintre cei mai mari predicatori ai vremurilor noastre. Mai există şi alţi bărbaţi care stau la amvoanele mari ale Alianţei Creştine Misionare care nu ar putea fi calificaţi niciodată ca stele academice, dar ei au acel lucru de care au nevoie pentru a comunica cu această generaţie.

O pasiune sfântă
Dr. Martin Lloyd-Jones, care era un adevărat admirator al lui Tozer, a fost numit ultimul predicator puritan. în Anglia, acolo unde biserica este departe de a fi la modă, dr. Martin Lloyd-Jones poate umple Westminster Chapel de două ori duminica, aşa cum a făcut-o şi dr. Campbell Morgan înaintea lui. Dr. Lloyd-Jones nu are niciun cor, nicio muzică specială, nu are pic de umor, nici tot felul de dispozitive şi nici nu cere bani. Rareori predică mai puţin de o oră. Totuşi, atunci când slujeşte, poţi fi conştient de faptul că biserica este umplută cu Dumnezeu, sau cu ceea ce John Greenleaf Whittier numea „tăcerea veşniciei." Dr. Lloyd-Jones nu a avut parte de instruire teologică, şi nici dr. Tozer sau Campbell Morgan.
La începutul anilor 1960, atunci când Ravenhill s-a aflat la Westminster Chapel, în Londra, vorbea cu dr. Lloyd-Jones după un serviciu divin de duminică. Lloyd-Jones 1-a întrebat:
- Când te vei întoarce în America îl vei vedea pe dr. Tozer?
- Da, îl voi vedea şi mă voi ruga cu el, a răspuns Leonard.
- Atunci spune-i, te rog, că *Urmărirea lui Dumnezeu,* cartea sa, va dăinui mai mult decât toate celelalte cărţi. Când toate cărţile de astăzi vor fi aruncate la coşul de gunoi, oamenii vor citi încă acea carte, a spus Lloyd-Jones.
Gândindu-se la omul care a scris o astfel de carte, Leonard a scris mai târziu:
Douăzeci şi cinci de ani de disciplină într-un birou cât un cuib de pasăre din spatele bisericii sale din Chicago au produs un astfel de om ca Tozer, care a produs o asemenea carte ca *Urmărirea lui Dumnezeu.* Aceasta, în schimb, a produs pe oceanul învăţăturii spirituale valuri care se unduiesc până la marginile pământului.[3]
Ar fi greu să găsim un autor mai potrivit decât Tozer care să ajute un creştin în căutarea sa după Dumnezeu. S-au vândut milioane de cărţi de-ale sale şi acestea au afectat nenumăraţi oameni de pretutindeni. Tozer era mai bun ca scriitor decât ca predicator, iar Ravenhill era mai bun ca predicator decât ca

[y] *Meat for Men* (Carne pentru oameni maturi), pag. 3[7].

scriitor. Cei doi bărbaţi se completau unul pe celălalt. Viaţa şi cărţile lui Tozer au hrănit căutarea plină de pasiune a lui Ravenhill pentru Dumnezeu. Amândoi susţineau cu vehemenţă că realitatea lui Dumnezeu trebuie să fie urmărită şi experimentată: *„Ţelul meu este însuşi Dumnezeu, nu bucurie sau pace",* era primul lor principiu de adevăr.
Respectul reciproc şi aprecierea dintre ei s-au adâncit odată cu trecerea anilor. Lui Tozer îi plăcea maxima renumită a lui Leonard: „Biblia spune că oamenii au urechi care îi mănâncă, dar eu nu am nicio chemare din partea lui Dumnezeu să le scarpin." Pentru Leonard a fost o lovitură adâncă atunci când Tozer a murit subit în 1963, când Leonard era în vârstă de cincizeci şi şase de ani. El încă nu vroia ca prietenul lui preaiubit să plece.
Dar Ravenhill ştia că toate căile lui Dumnezeu sunt cele mai bune. După moartea lui Tozer, Ravenhill a spus despre dragul său prieten: „Mi-e teamă că nu vom mai vedea niciodată un alt Tozer. Oamenii ca el nu sunt educaţi în colegii, ci sunt învăţaţi de Duhul."
Respectul şi prietenia dintre cei doi oameni a fost o realitate reciprocă trainică. Tozer simţea o apreciere adâncă pentru lucrarea lui Ravenhill:
în marile întreprinderi industriale unii oameni sunt folosiţi numai în cazuri de urgenţă. Pentru oamenii aceştia o fabrică ce funcţionează normal nu prezintă mult interes. Ei sunt interesaţi în problemele care se ivesc; sunt specialişti în rezolvarea lor.
în împărăţia lui Dumnezeu lucrurile stau cam la fel. Dumnezeu a avut întotdeauna specialiştii Lui interesaţi în problemele decăderii morale, ale bolii spirituale a vreunei naţiuni sau biserici. Din categoria lor sunt Ilie, Ieremia, Maleahi şi alţi proroci ca ei, oameni care au apărut la momente critice în istorie ca să mustre, să atragă atenţia, să îndemne pe oameni în numele lui

Dumnezeu şi a dreptăţii Lui.
Faţă de Leonard Ravenhill este imposibil să fii neutru. Cei ce-1 cunosc se împart în două tabere: cei care îl iubesc şi îl admiră cu devotament, şi cei care îl urăsc cu înverşunare. Ce se poate spune despre un om se poate spune şi despre cărţile lui, şi despre această carte. Cititorul ori va închide paginile ei ca să

caute un loc de rugăciune ori o va arunca mânios, cu inima închisă la avertismentele şi apelurile din ea.

O PASIUNE PENTRU REVERENŢĂ

Pasiunea lui Ravenhill nu era niciodată mai evidentă ca atunci când se afla într-un serviciu divin. Reverenţa faţă de Dumnezeu era mai importantă decât orice. Fie că era într-o conferinţă a lucrătorilor, fie că era la o biserică locală, seriozitatea şi reverenţa sa în timpul predicării impregnau atmosfera. Nu tolera nicio întrerupere într-un serviciu divin, nici nu le permitea oamenilor să arate lipsă de respect în vreun fel. Un exemplu de genul acesta a avut loc la o biserică baptistă, în anul 1978, în Fort Worth, Texas.
I-a speriat şi i-a şocat pe toţi cei de-acolo. Cu greu mi-a venit să cred că se întâmpla acest lucru. Era conferinţa biblică de primăvară a bisericii baptiste James Avenue şi întâlnirile fuseseră pline de prezenţa lui Dumnezeu întreaga săptămână. într-o seară, sala era arhiplină şi cântecele răsunau. După ultimul cântec şi după ultima rugăciune, Leonard s-a îndreptat spre amvon, dar în loc să îndrepte congregaţia înspre textul predicii, s-a uitat ţintă în spatele încăperii, şi-a îndreptat degetul acolo şi a început cu aceste cuvinte:
Voi, băieţii din spate - de când aţi intrat vorbiţi, râdeţi şi va prostiţi în casa lui Dumnezeu. Nu ştiu cum de vă imaginaţi că puteţi face aşa ceva. Dar în numele lui Dumnezeu, să nu mai scoateţi un cuvânt în întâlnirea aceasta! Acum fiecare să deschidă, vă rog, cu mine la 1 Corinteni 13. în seara aceasta voi predica despre dragoste.
Puteai să tai tensiunea cu cuţitul; teama faţă de Dumnezeu a venit asupra fiecărei persoane prezentă. Apoi Ravenhill a citit capitolul şi a continuat să predice despre dragoste cu o putere uimitoare. La finalul serviciului, tinerii au venit la el în lacrimi şi şi-au cerut iertare.
[4] *Why Revival Tarries {De ce întârzie trezirea?)*

într-o întâlnire, la o biserică baptistă mare din Fort Worth, serviciul divin s-a prelungit mult în acea seară deoarece Dumnezeu mişca inimile oamenilor. Atunci când oamenii plecau, am observat că nimeni nu vorbea. Fiecare pleca în linişte, ca să nu deranjeze pe nimeni. Prezenţa lui Dumnezeu era atât de reală încât nimeni nu a spus nimic.
Astfel de experienţe au avut loc deseori acolo unde a slujit Leonard. Teama şi reverenţa sa faţă de Dumnezeu nu permiteau nimic firesc în închinarea faţă de Dumnezeu. Atunci când era vorba de lucruri spirituale, el aducea o seriozitate faţă de Dumnezeu în toate lucrurile, încât era fără pereche.
Câteodată Ravenhill devenea sarcastic cu privire la noile abordări ale închinării care erau nebiblice şi centrate pe om. Atunci când a predicat despre cum a atins Uza chivotul lui Dumnezeu, a spus:
Uza s-a atins de chivot. El încerca doar să îl susţină. Dar astăzi noi nu numai că l-am susţine, dar l-am picta, am pune, probabil, o cutie muzicală contemporană înăuntru şi l-am face mai modern.
Astăzi, oamenii cântă: „Pune-ţi mâna în mâna Celui care a liniştit marea" - las-o baltă! Sau mai e noul cântec de astăzi, „Dă mâna cu Isus". Ascultă, atunci când îl vei vedea pe Isus nu

vei merge să-i spui: „Hei, amice, mă bucur că ai murit pentru mine!" Când îl vei vedea pe Isus vei fi paralizat de frică dacă nu vei avea un trup slăvit şi o minte slăvită.
Odată, Leonard a fost invitat să participe într-o întâlnire specială de grup a lucrătorilor ca unul dintre vorbitori, dar nu ştim din ce motiv a fost rugat să vorbească doar cinci minute. Când s-a ridicat să vorbească, a spus: „Există un motiv pentru care nu avem parte de trezire; iată care este"; apoi întorcându-se, a arătat înspre toţi slujitorii care stăteau pe platformă.

PREDICATORI PASIONALI CA VASE DE LUT

Leonard ne arată faptul că adevărata predicare vine prin intermediul oamenilor imperfecţi. Chiar dacă Ravenhill era

metodist din punct de vedere istoric, nu a rămas la doctrina perfecţiunii creştine sau a lipsei păcatului. El avea greşeli şi ştia acest lucru. Ştia că toţi credincioşii cresc încă în har, inclusiv el.
Uneori curajul şi zelul său îl făceau să vorbească într-un mod greşit şi dur, deşi nu era necesar. Ca toţi predicatorii, era un vas de lut deoarece era o fiinţă umană. Era un vas de lut în care Dumnezeu turna lucruri minunate. în afară de omul Isus Hristos, nu a mai existat niciun om perfect. Chiar dacă Ravenhill a fost un om sfânt şi neprihănit, nu am căzut niciodată în capcana de a-1 idolatriza sau de a-1 vedea într-un mod nerealist. El a avut imperfecţiuni, defecte, instabilităţi şi slăbiciuni. Nu spun aceasta ca să minimalizez persoana lui, ci doar ca să îl vedem aşa cum trebuie - un vas de lut în care se afla o comoară divină.
Este bine să avem eroi spirituali pe care să-i imităm, dar a idolatriza un om este cu totul altceva. Este o capcană subtilă care trebuie evitată. Scriptura spune: „Nu vă mai încredeţi, dar, în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preţ are el?" (Isaia 2:22). Trebuie să îi apreciem, să-i respectăm şi să îi onorăm pe oamenii lui Dumnezeu, dar niciodată să-i idolatrizăm sau să îi vedem perfecţi. însuşi Leonard a împărtăşit această perspectivă. El i-a iubit pe predicatorii lui Dumnezeu şi pe slujitorii Lui, dar a învăţat să îi privească într-un mod corect.
La sfârşitul anilor 1980, Scott Lee, pastorul bisericii baptiste Rockport din Arnold, Missouri, era student la seminarul teologic baptist Southwestern din Fort Worth. El îşi aminteşte de o experienţă vie atunci când 1-a auzit pe Ravenhill predicând, care după părerea lui a arătat umanitatea lui Leonard:
în jurul anului 1988 am luat parte la nişte întâlniri la care a predicat Len Ravenhill, în Fort Worth Symphony, unde se aduna biserica baptistă Common Ground la acea vreme. Două incidente mi-au rămas în minte ca dovadă a pasiunii sale înflăcărate care uneori îl făcea să pară dur.
în timp ce predica, o femeie care stătea în spatele sălii a început să râdă în mod inexplicabil. Părea a fi ceva accidental, deoarece nimic din ce spunea Ravenhill atunci nu era umoristic. Dar acest râset i-a captat imediat întreaga atenţie; s-a oprit, s-a uitat în spatele sălii şi a strigat: „Femeie, în iad nu vei mai

râde!" Apoi a îndemnat-o să se pocăiască şi să îşi pună încrederea în Hristos.
Mai târziu, în acelaşi mesaj, a spus ceva cu care un prieten de-al meu era total de acord. Frank, prietenul meu, stătea pe rândul din faţă, în faţa mea. Atunci când Ravenhill a rostit acea afirmaţie cu putere, Frank şi-a ridicat mâinile şi a strigat: „Aşa e!"
Se pare că această izbucnire i s-a părut nepotrivită lui Ravenhill, care s-a oprit imediat, s-a uitat direct la el şi a spus: „Aşa e? Bineînţeles că aşa e! Nu aş fi spus-o dacă nu era aşa. Şi nu am nevoie de o majoretă." După aceea a continuat să predice.
împărtăşesc aceste lucruri drept exemple ale ardorii, pasiunii, şi poate umanităţii fratelui

Leonard. Uneori fiecare dintre noi a vrut să spună un astfel de lucru, dar nu a îndrăznit. Fratele Ravenhill a îndrăznit.[5]

Leonard i-a mustrat de nenumărate ori pe oamenii care, aflându-se în audienţa sa, distrăgeau atenţia publicului sau erau lipsiţi de reverenţă. El nu a ezitat să menţioneze astfel de momente în predicile lui:

Am predicat într-o biserică modernă în urmă cu câţiva ani. în prima duminică dimineaţa, o doamnă se ridică şi iese chiar înainte de ora 12. Următoarea duminică a făcut acelaşi lucru. Când i-am spus ceva pastorului despre acest lucru, el a zis: „O, face asta de cinci ani de zile." „Nu o va mai face după ce o să vorbesc cu ea", i-am zis eu.

Bineînţeles, a treia duminică, la aceeaşi oră, s-a ridicat să plece. I-am spus: „Doamnă, unde pleci? Dacă nu poţi petrece o oră în prezenţa lui Dumnezeu, ce te vei face în veşnicie? Ştiu că ieşi aşa în fiecare duminică, dar ce te vei face când vei ajunge în cer? Te vei plictisi de îngeri, de închinare, de adorare şi de sfinţenia strălucitoare a lui Dumnezeu. Ce vei face deci - te vei duce în iad? E singura alternativă pe care o ai." Am predicat toată săptămâna următoare şi nu a mai venit deloc să mă asculte.

' Scrisoare de la Scott Lee, 2010.

într-o întâlnire de lucrători, el a devenit foarte agitat deoarece în timpul predicii au început să râdă doi bărbaţi; el i-a invitat să iasă afară din cauza lipsei lor de reverenţă:

Ascultaţi, prieteni! Dacă pentru voi este distractiv, atunci mergeţi acasă; eu îmi vărs inima aici predicând despre veşnicie - sunteţi cumva pastori? Trebuie să veniţi acum la acest altar! Acest mesaj este la fel de vital ca oricare altul pe care l-am predicat. Acesta este un timp de criză, iar asta este toată reverenţa pentru Dumnezeu de care dispuneţi? Nu e de mirare că biserica voastră este neevlavioasă. Predic direct din Scriptură, aşa că dacă nu vă place, plecaţi. Dacă aceasta este reverenţa pe care o aveţi pentru Dumnezeu, atunci sunteţi bolnavi. Poate că voi nu sunteţi serioşi, dar eu sigur sunt.

Astfel de răspunsuri şi de reacţii ale lui Raevnhill ne oferă o evaluare onestă a caracterului său uman. Cum ar trebui privite astfel de reacţii de-ale lui Len? Era necesar să îi mustre pe oameni public, aşa cum a facut-o? Probabil că nu. A acţionat el greşit în astfel de situaţii? Răspunsul sincer este *da.*

Probabil că uneori sunt necesare astfel de mustrări, dar nu într-o asemenea măsură. Este bine să tragem concluzia că uneori Leonard a depăşit limitele înţelepciunii în astfel de răspunsuri publice. Astfel de reacţii publice în faţa oamenilor nu îl schimbă pe cel care a greşit şi probabil că pun capăt oricărei receptivităţi din partea congregaţiei.

Părerea noastră este că astfel de răspunsuri din partea lui nu erau călăuzite de Duhul Sfânt, ci mai degrabă reprezentau transformarea pasiunii lui Leonard în frustrare. Un „amin" zelos sau oameni care vorbesc între ei pe scaunele bisericii nu necesită o mustrare publică. Problema este că nu toate lucrurile pe care le fac oamenii şi care distrag atenţia în serviciile bisericii merită o mustrare publică. Dar indiferent care a fost motivul, Leonard nu a văzut lucrurile în felul acesta.

Erau momente în care Leonard simţea că o biserică nu-i primeşte mesajul şi era frustrat. Toţi predicatorii au şi zile proaste. Uneori părea că reacţionează neînţelept la ceva care 1-a prins pe picior greşit într-un serviciu divin. într-o altă seară probabil că ar

fi răspuns altfel. în cea mai mare parte a timpului Leonard a umblat în Duhul, dar nu avea întotdeauna dreptate în reacţiile sale. Unele comentarii publice pe care le-a făcut erau, fără îndoială, foarte bune, dar altele nu.

Oamenii care l-au înţeles pe Leonard ştiau de ce răspundea el aşa uneori. Era vorba despre loialitatea sa înverşunată faţă de adevăr şi faţă de slava lui Dumnezeu. El era gelos pentru slava lui Dumnezeu. Nimeni nu se îndoia de faptul că privea foarte serios împărăţia lui Dumnezeu. A.W. Tozer a vorbit despre acest lucru atunci când a scris despre inima înflăcărată a lui Leonard:

Un astfel de om este predispus să fie drastic, radical, uneori poate violent, şi mulţimea curioasă care se adună să îl privească îl va cataloga în curând ca fanatic extremist. în acest sens, au dreptate. Acestea sunt calităţile cerute de circumstanţe. Lucrarea sa este orientată înspre urgenţe, iar acest lucru îl face diferit.[6]
Ravenhill era conştient de faptul că era perceput ca fiind o persoană prea strictă, îngustă şi chiar o persoană care condamnă. Vorbind despre Martin Luther, Leonard a spus: „Empatizez cu ceea ce a spus Luther: 'M-am născut să mă lupt cu diavoli şi cu vrăjbi; treaba mea este să îndepărtez piedicile, să tai spinii, să umplu mlaştinile, să deschid şi să fac cărări drepte. Dacă e să greşesc, fie să spun adevărul cu o prea mare severitate decât să fac pe ipocritul şi să îl ascund.'"
Aceasta arată de ce a vorbit aşa cum a vorbit. Leonard ţinea mult ca sufletele să audă adevărul încât nu a vrut să intervină ceva atunci când Duhul Sfânt lucra în inimile lor. Motivaţiile sale erau bune, chiar dacă uneori metodele erau îndoielnice. Chiar şi zelul său neînţelept a pus teamă de Dumnezeu în oameni.
Lecţia de aici este clară. Fiecare creştin trebuie să-şi amintească faptul că cei mai buni predicatori din lume sunt totuşi oameni şi nu trebuie să fie idolatrizaţi. Aşa cum Frances Bevan a scris în imnul ei, *Dumnezeu are o comoară în cer.*
[6] *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?)*

Vase de lut, ciobite, urâte, Dar comori ca cele din vechime; Proaspete din slavă, strălucind luminos, Aurul ceresc neşters, neschimbat.
însăşi mâna lui Dumnezeu umplând vasul
Din slava de sus;
Inimile care tânjesc sunt liniştite pentru totdeauna
Cu acele bogăţii ale harului Său.
Astfel, doar prin vase de lut Strălucind într-un har nesfârşit Ajungând la inimile împovărate şi singure, Străluceşte lumina în faţa lui Isus.
Vase nevrednice, zdrobite,
Care poartă de-a lungul anilor înfometaţi
Bogăţii date cu o mână mărinimoasă,
Darul măreţ al lui Dumnezeu - Fiul Său preţios.
Ravenhill a predicat deseori în cercurile mişcării Holiness şi întotdeauna i-a lovit dur cu adevărul, necruţând pe nimeni. Intr-o biserică, a spus: „Voi, femeile, aveţi păr lung, fuste lungi şi mai aveţi un lucru - limbi lungi." El a predicat astfel de lucruri pentru că vroia ca cei care se încred în neprihănirea lor exterioară să cunoască faptul că creştinismul este o problemă a inimii înaintea lui Dumnezeu, nu doar a lucrurilor exterioare.
Perspectiva sa cu privire la efemeritatea vieţii şi la apropierea eternităţii a adus un caracter real predicii sale. Citându-L pe Domnul Isus, Leonard spunea deseori: „Cât este ziuă, trebuie să lucrez [...]; vine noaptea", apoi adăuga: „şi vine repede - trebuie ridicate poveri şi trebuie duse bătălii."
Leonard era eliberat de teama de oameni, de dorinţa de a-i impresiona şi de teama că standardele sale înalte îl vor costa mult. El i-a scris unui prieten:
Săptămâna trecută ne aflam într-o biserică baptistă unde în fiecare seară au participat în jur de cinci sute de oameni.

Experienţa mea obişnuită constă în faptul că, de obicei, predicatorul îmi spune: „Frate Ravenhill, am avut parte de cel mai mare număr de oameni care au venit vreodată la întâlnirile noastre; dar îmi pare rău că am avut parte de cele mai mici daruri de dragoste din ultimii cinci ani." De ce? Pentru că atunci când predic, îi rănesc pe oameni. Nu îi mint şi nu îi mângâi. Nu încerc să fiu popular şi nu îmi pasă dacă cineva mă place sau nu. Domnul nu mi-a spus niciodată să fiu plăcut de alţii. Isus a fost unul dintre cei mai urâţi oameni care au trăit vreodată.
Leonard a privit viaţa creştină la fel ca Tozer - fiecare credincios este un soldat aflat în spatele

liniilor inamice, născut pe câmpul de luptă, nu pe terenul de joacă. El a privit toate aspectele vieţii în termenii unui război spiritual real; a ştiut că noi nu ne luptăm împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva puterilor şi stăpânirilor. El a spus: „Niciun om care plănuieşte să se lupte în ring nu se aşteaptă ca oponentul său să stea acolo şi să fie lovit. Vor exista lovituri date şi încasate. Aşa este şi cu duşmanul nostru - el loveşte înapoi. Nu putem semna niciodată un tratat de pace cu el."
Leonard a predicat şi a scris despre dezvoltarea Islamului în ţările vestice încă din anii 1960. El i-a cunoscut istoria, i-a înţeles falsa doctrină, i-a urmărit dezvoltarea istorică şi a avertizat cu privire la pericolele lui. L-a văzut aşa cum este, în tot zelul său agresiv şi demonic:
In Anglia de acum, în locul a şase sute de biserici creştine istorice avem 600 de moschee islamice. Cea mai mare trezire care are loc acum este printre musulmani. De ce? Pentru că ei sunt gata să moară. Nu-i poţi speria pentru că sunt gata să moară pentru credinţa lor. Noi nu suntem însă pregătiţi să murim. Nu suntem pregătiţi nici măcar să trăim.
Leonard a povestit deseori că i-a auzit pe marii predicatori englezi ai zilelor lui, dintre care Samuel Chadwick, Alexander Whyte şi Martyn Lloyd-Jones. El i-a cunoscut pe mulţi predicatori renumiţi ai anilor '60 şi '70. Dar nu cruţa pe niciunul dacă el credea că a compromis Biblia sau învăţătura ei în vreun fel. Era mai dur cu el însuşi decât cu ceilalţi.

Leonard nu accepta compromisul nici chiar atunci când acest lucru îl costa în mod personal. în cealaltă parte a ţării locuia un om de afaceri care dădea familiei Ravenhill o maşină nouă în fiecare an. Ei luau maşina dintr-un anumit loc atunci când Leonard trebuia să predice undeva.
După câţiva ani omul a avut o cădere morală şi se pare că nu s-a pocăit. După aceea, Leonard nu a mai acceptat o altă maşină. Răspunsul lui simplu a fost: „Nu pot lua parte la asta acceptând un cadou de la cineva care de bună voie trăieşte în păcat vizibil."
Pe 5 iunie 1963 a scris familiei Bloom:
Este foarte adevărat că această cale devine din ce în ce mai anevoioasă, iar lupta duşmanului se înteţeşte din ce în ce mai mult pe măsură ce trec zilele. Există un singur lucru pe care îl putem face, şi acesta este să ne luptăm în continuare şi să ne luptăm până la capăt. Slavă Lui, că harul Lui este îndeajuns. Tuturor ne stau înainte lupte în timp ce ne ţinem de calea cea veche şi refuzăm să ne compromitem cu această manie modernă a unei evanghelii contrafăcute.
Leonard nu era unul care să se oprească din a spune adevărul despre care ştia că trebuie auzit. într-un an, în preajma Crăciunului, le-a scris unor prieteni şi le-a spus: „Acest Crăciun simulat al oamenilor lumeşti este o asemenea farsă! Ei cântă despre naşterea Lui, şi totuşi se comportă ca nişte păgâni."
Zelul lui Ravenhill nu a dat niciodată semne de slăbiciune sau descreştere deoarece privirea sa spirituală era orientată întotdeauna înainte şi în sus. Una dintre caracteristicile de seamă ale conversaţiilor sale era parfumul unui adevăr măreţ ce se afla întotdeauna pe inima sa şi care l-a făcut pe el şi pe alţii să continue să îl cunoască pe Domnul:
Tocmai am observat faptul că după ce i-a fost descoperită măreţia Domnului lui Isaia, el continuă şi vorbeşte despre „Cel Sfânt" de douăzeci şi nouă de ori în profeţiile sale. O viziune ca cea primită de Isaia va schimba o persoană pentru totdeauna. Niciodată ea sau el nu va mai fi mulţumit doar cu a mânca pâine

şi a pribegi pe acest pământ prăfuit. Există lucruri mai nobile, dar nu mulţi le vor, chiar dacă există încă unii care o fac.
Rugăciunea lui Amy Carmichael - Fă-mă uleiul Tău, Flacără a lui Dumnezeu!" - A fost dorinţa şi rugăciunea întregii vieţi a lui Leonard. El a trăit cu o pasiune sfântă - doar Hristos!

17
PREDICAREA: CEL MAI SERIOS LUCRU DIN LUMe

Atunci când Leonard Ravenhill mergea la amvon, predica.
RlCHARD OWEN ROBERTS
Predica neunsă este păcatul de neiertat al amvonului modern.
L.R.
Ce este un predicator adevărat? Leonard a pus deseori această întrebare şi a dat şi răspunsul: „Un predicator adevărat este un om trimis dintr-o altă lume în lumea aceasta cu un mesaj din acea lume pentru oamenii pierduţi din această lume care în curând vor merge în următoarea lume."
Predicarea a reprezentat lucrarea vieţii lui timp de peste şaptezeci de ani. Pentru Leonard, aceasta era cea mai importantă lucrare din lume. El credea asta pentru că ştia că predicarea este mijlocul principal pe care 1-a ales Dumnezeu pentru salvarea păcătoşilor prin Evanghelie. Mesajul este slujba împăcării pe care Dumnezeu a dat-o bisericii (2 Corinteni 5:18,19). Pavel spune că Dumnezeu a ales prin nebunia[1] predicării, „nebunia mesajului propovăduit" literal, să îi mântuiască pe cei care cred (1 Corinteni 1:21).
Lui Ravenhill îi plăcea mult predicarea biblică, în parte datorită faptului că a cunoscut şi a auzit mulţi predicatori mari ai secolului al XX-lea - Dr. M. Lloyd-Jones, A.W. Tozer, Stephen Olford, Duncan Campbell, Samuel Chadwick, Conrad Murrell, G. Campbell Morgan şi mulţi alţii din America şi din întreaga lume.

[1] Folosirea cuvintelor „Nebunie" sau „prostie" din 1 Corinteni 1:21 se referă la atitudinea lumii faţă de mesajul predicat. Predicarea este o nebunie pentru lumea care nu îl cunoaşte pe Dumnezeu, pe când realitatea este faptul că predicarea este înţelepciune divină. „Nebunia" predicării descoperă atât înţelepciunea, cât şi puterea lui Dumnezeu de a-i salva pe cei care cred mesajul.

Campbell Morgan, Lloyd-Jones şi Chadwick erau întotdeauna favoriţii.
Leonard a crezut în importanţa predicării probabil la fel de mult ca orice om din istorie. A avut cea mai înaltă perspectivă asupra ei ca fiind un mijloc al harului, considerând-o metoda hotărâtă de Dumnezeu pentru înaintarea Evangheliei pe pământ. Nu s-a depărtat niciodată de practica şi prioritatea ei, până la sfârşitul vieţii sale.

PREDICAREA LUI RAVENHILL

Ceea ce a spus predicatorul englez, Archibald Brown, despre predicarea Evangheliei reprezintă o descriere bună a activităţii lui Ravenhill:
Evanghelia este un fapt, deci spune-1 în mod simplu.
Evanghelia este un fapt plin de bucurie, deci spune-1 cu bucurie.
Evanghelia este un fapt care ţi s-a încredinţat, deci spune-1 cu credincioşie.
Evanghelia este un fapt al unui moment infinit, deci spune-1 cu seriozitate.
Evanghelia este un fapt al iubirii infinite, deci spune-1 cu simţire.
Evanghelia este un fapt greu de înţeles pentru unii, deci spune-1 cu ilustraţii.
Evanghelia este un fapt despre o Persoană, deci predică-L pe Hristos.
Aceste lucruri îl descriu pe Ravenhill la amvon. Leonard era un predicator profetic, un glas care striga în pustia societăţii secolului al XX-lea. Ceea ce a spus el într-un articol a fost adevărat cu privire la el însuşi:
Un profet adevărat nu va adopta metodele de pe strada Madison.

[2] *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?)*

Nu va căuta sponsori, nu va face avere şi nu va cerşi favoruri.
El nu va căuta niciun fel de prosperitate, nu va tezauriza bunuri şi nu va căuta să impresioneze.
Nu va rosti nimic superficial şi nu va vorbi la modul general.
El nu va conduce nicio paradă şi nu va aştepta nicio răsplată.
Nu va fi un bufon şi nici nu se va lăsa distrat.
îşi va găsi plăcerea în a-şi purta crucea, cunoscând agonia duhului şi neliniştea sufletului.
Leonard s-a născut să fie predicator, chiar dacă iniţial poate că nu acesta a fost scopul său principal. Dumnezeu 1-a făcut un predicator parţial din pricina vieţii sale de rugăciune. Prioritatea lui Leonard era rugăciunea, şi apoi predicarea. Viaţa sa de rugăciune a reprezentat puterea din spatele predicării sale pline de putere. Toţi cei care îl auzeau predicând erau influenţaţi, întotdeauna a avut atenţia oamenilor atunci când se afla la amvon. Predicarea lui însemna o elocvenţă şi o exprimare pasională ţinută sub autoritatea Duhului Sfânt. Leonard era unul dintre puţinii oameni din secolul al XX-lea care puteau capta atenţia ascultătorilor pe tot parcursul unei predici de două ore.
Leonard era aceeaşi persoană fie că predica într-o biserică de casă la cincizeci de membri, fie că era la o conferinţă naţională unde se aflau zece mii de oameni. Lui nu îi păsa de numere şi nu dorea să îi impresioneze pe oameni. îi păsa de slava lui Dumnezeu şi de sufletele oamenilor. Vroia ca adevărul lui Dumnezeu să fie onorat printr-o predicare plină de credincioşie.
Odată, Ravenhill a spus: „JPredica mea este lungă şi puternică, dar nu şi greşită. Este cea mai bună predică" — după o pauză, a adăugat: „pe care o pot oferi." El vroia să spună că lua în serios predicarea, depunând întotdeauna cele mai mari eforturi.
Predica sa obişnuită începea cu o afirmaţie simplă, interesantă, ca „Dumnezeu nu are nevoie de niciun sponsor - El are nevoie doar de oameni", sau „Profeţii sunt oamenii de urgenţă ai lui Dumnezeu pentru momentele de criză". Apoi stabilea contextul pasajului din care predica. Dacă vorbea din viaţa de

rugăciune a lui Hristos din Evanghelia după Luca, începea cu următoarele cuvinte: „Luca a fost numită pe drept evanghelia rugăciunii", şi apoi continua şi arăta cum ilustra Luca viaţa de rugăciune a lui Isus mai mult decât oricare alt autor al evangheliilor.
După ce Leonard îşi începea subiectul, era curând înălţat la un alt nivel vorbind cu o pasiune aşa de grăitoare încât adunarea era lovită cu un simţ al prezenţei lui Dumnezeu, simţind o convingere de păcat de care nu puteai scăpa. Uneori cuvintele lui răneau foarte adânc, dar Duhul lui Dumnezeu era asupra cuvintelor lui. El a spus unui grup de predicatori: „Nu există nimic în lume care să fie pe locul doi după predicare, nici chiar slujba din Casa Albă. Problema de astăzi este că avem prea mulţi predicatori morţi care ţin predici moarte unor oameni morţi."
Al Whittinghill a studiat mult predicile lui Leonard de-a lungul multor ani şi a ştiut foarte bine darurile sale de predicator. Whittinghill priveşte predicile lui Ravenhill cu discernământ şi înţelepciune:
Len ştia cum să îi atragă pe bărbaţi şi pe femei în mesajul său vorbindu-le prin relatări, ilustrări şi exemple. Părea că ştie exact când să pună acele întrebări pătrunzătoare, când să facă pauze lungi şi folosea umorul într-un fel în care părea că va conduce la o şi mai profundă convingere de păcat. Era un maestru al comunicării, dar majoritatea bisericii se putea alege doar cu acest lucru din predica sa, dacă nu era pregătită să se confrunte cu problemele adevărate ale inimii.
Caracterul şi atributele glorioase ale lui Dumnezeu păreau să fie fondul tuturor predicilor sale. Cei care îl auzeau păreau că văd puţin din marele Dumnezeu pe care el L-a iubit atât de pasional. Putea picta cuvintele în imagini atât de clare încât ascultătorii săi se simţeau transpuşi în realităţile pe care le descria. Deseori spunea ascultătorilor poveste după poveste,

care erau ca loviturile de ciocan pentru inimă, până când toate lucrurile păreau că se unesc într-un sunet de trompetă de netăgăduit, care te chema să cazi cu faţa la pământ înaintea

Acestui Rege vrednic şi să înfrunţi problemele reale ale vieţii spirituale.[3]
Ceea ce îi surprinde pe unii care au avut parte de o expunere minimă la predicarea lui Ravenhill este să vadă paleta largă a subiectelor sale. Acest lucru se vede într-un exemplu de predici specifice:
O inimă care arde
Un om al lui Dumnezeu
Tânjeşti tu după pocăinţă?
Botezul cu foc
Botezul pocăinţei
Botezul Duhului Sfânt
Fii sfânt în toată purtarea ta
Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu
Iată, el se roagă
Alegând mai degrabă să suferi
Rugăciunea disperată
Veşnicia
Păcătoşenia afară din cale a păcatului
întristându-lpe Duhul Sfânt
Ana şi rugăciunea eficientă
Iadul nu are nicio ieşire
Evanghelismul Hot Dog
Ioan Botezătorul şi focul lui Dumnezeu
Iată-mă - Vai de mine - Du-te; Isaia 6
Maiestatea lui Dumnezeu
Scaunul de judecată al lui Hristos
Supremaţia lui Hristos
Ce este viaţa ta?
Serii multiple de predici includ:
O inimă curată
Necazuri
Eliberarea de robie: Romani 8
Evrei 11
[3] Scrisoare de la Al Whittinghill, 2010

Rugăciunea de mijlocire
Intimitatea cu Dumnezeu
Cuvântări cu privire lapredicare
Cuvântări cu privire la trezire
Rugăciunea cere sfinţire
Psalmul 51
Rugăciunea pentru trezire
Predica de pe Munte
Preţul uceniciei
Preţul închinării
Fericirile
Sfinţenia lui Dumnezeu
Scaunul de judecată al lui Hristos
Viziune întreită
închinarea

Cercurile în care predica Leonard erau largi şi variate. Pe cât de strictă şi de strâmtă era viziunea sa cu privire la creştinismul istoric, pe atât de largă era lucrarea sa de predicare în cadrul evanghelismului practicant. El a predicat în cadrul multor grupări şi denominaţiuni - anglicani, arminieni, Assemblies of God, Bible churches, calvinişti, carismatici, Alianţa Creştină şi Misionară, Church of God, dispensaţionalişti, biserici Holiness, independenţi, baptişti independenţi, luterani, metodişti, moravieni, prezbiterieni, reformaţi, baptişti reformaţi, baptişti de sud şi biserici Vineyard. Leonard predica oriunde şi peste tot pe unde era invitat, indiferent de cadru.
în anii 1970 şi 1980 Ravenhill a făcut o lucrare amplă printre baptiştii de sud. El părea să aibă o dragoste specială pentru multe dintre bisericile şi pastorii lor, deoarece L-a văzut pe Dumnezeu la lucru printre ei. în iunie 1973, i-a scris unui prieten: „Există în aceste zile o mişcare spirituală reală printre baptiştii de sud. Ei sunt flămânzi şi treziţi în căutarea lor după o viaţă autentică plină de Duhul. Săptămâna următoare voi predica într-o altă biserică S.B.C. care are o capacitate de o mie de persoane."
într-o săptămână, lucrarea lui putea fi de a predica la patruzeci de persoane, la o biserică de ţară. în următoarea săptămână putea fi într-o biserică din centrul unui oraş, care avea cinci mii de membri. în orice cadru el era acelaşi om - credincios adevărului,

autentic, cu autoritate şi, aşa cum zice Scriptura, *,plin de credinţă şi de Duhul Sfânt".*
La o biserică baptistă mare din Nashville, Tennessee, Leonard a început o serie de întâlniri, iar în prima seară pe primul rând, în faţă, stăteau liderii şi diaconii de acolo. El le-a arătat din Scripturi care trebuie să fie calificările morale ale liderilor. în următoarea seară au mai venit doar pastorul şi o mână de membri ai bisericii.
înainte de a treia seară, s-a împrăştiat vorba despre predica mişcătoare şi mulţimile de oameni au început să crească. Audienţa depăşea capacitatea sălii-gazdă şi a fost nevoie să se găsească un alt loc de întâlnire. Domnul a început să reverse din prezenţa Sa şi întâlnirile s-au prelungit, durând câteva săptămâni. Majoritatea membrilor bisericii-gazdă au refuzat Cuvântul predicat, dar mulţi creştini înfometaţi din zona Nashville şi-au deschis inimile. Lui Leonard îi plăcea să predice inimilor flămânde.
Unii oameni aveau impresia că Ravenhill era omul unei singure predici, adică avea un singur mesaj - trezirea. Este de înţeles, dar de fapt predica lui viza mult mai mult decât doar trezirea. Alţii spuneau că predica lui consta într-o compilaţie a câtorva adevăruri - trezirea, rugăciunea, sfinţenia vieţii. Este întrucâtva adevărat, dar este totuşi insuficient. O examinare atentă a predicilor sale arată faptul că el a vorbit despre o sumedenie de texte, doctrine şi subiecte.
Este adevărat că predicile lui Leonard au fost impregnate cu două doctrine principale - trezirea şi rugăciunea. S-a întors din nou şi din nou la aceste subiecte care erau ţesute prin aproape fiecare predică şi carte. Acele adevăruri au fost ţesute în inima lui încă din tinereţea sa.
El era un specialist în ceea ce priveşte mesajul de trezire. Acesta era mesajul său pentru biserica din generaţia lui. Nu era persoana la care puteai merge să ceri ajutorul în privinţa teologiei tehnice a trezirii. Au existat alţii mult mai potriviţi pentru asta. Dar în ceea ce priveşte importanţa şi nevoia de trezire, nimeni nu era mai bun ca Leonard Ravenhill.
în general nu era un predicator pastoral (deşi spunea deseori lucruri foarte încurajatoare). Predicarea lui era în duhul profeţilor

din Vechiul Testament, care au transmis povara Domnului pentru zilele în care trăiau. Leonard a vorbit deseori despre lucrarea lor:

„Povara Domnului" este afirmaţia folosită deseori de profeţii Vechiului Testament. Ei erau oameni ai lui Dumnezeu conştienţi de circumstanţele din jurul lor şi de starea oamenilor. Ei cunoşteau şi dreptatea Dumnezeului Atotputernic. De aceea, erau conştienţi că orice popor care se depărta de adevărul lui Dumnezeu urma să aibă parte de judecata divină. Drept rezultat, erau profund împovăraţi şi prin inspiraţia Duhului Sfânt au fost constrânşi să strige împotriva păcatelor poporului.[4]

Nu e vorba că nu ar fi dat învăţături sau nu ar fi predicat într-un mod în care să îi încurajeze pe credincioşi. El a funcţionat deseori ca predicator expozitiv, în special în bisericile în care predica la o serie de întâlniri. Bisericile în care predica aveau parte deseori de un serviciu de prânz, în care luau şi masa. în timpul mesei el dădea învăţături dintr-un pasaj din Scriptură. în astfel de întâlniri îi plăcea mult să predice din Predica de pe Munte sau din Evrei 11.

în 1977, la o biserică baptistă din Fort Worth, Texas, prezentările sale din timpul prânzului cu privire la Fericiri au fost mai consistente şi mai edificatoare decât orice am auzit vreodată. Leonard a rămas fidel textului, neabătându-se la dreapta sau la stânga. A arătat întotdeauna că avea o pătrundere şi înţelepciune extraordinare în ce priveşte Cuvântul lui Dumnezeu.

Un alt adevăr pe care Leonard a simţit că e nevoie să îl predice a fost judecata finală. El a cugetat, ca şi Pavel, la neprihănire, înfrânare şi la judecata care avea să vină. în ceea ce priveşte judecata viitoare, a vorbit despre acest lucru devreme, în lucrarea sa din Anglia, descoperită aici într-un fragment de predică din anii 1930:

„într-o biografie scurtă şi strălucită a unui predicator american renumit se spune că acesta avea nişte obiceiuri foarte bizare. Unul era acela de a purta în buzunar o mână de pietre

Revival Praying {Rugăciuneapentru trezire), pag. 9.

preţioase, precum un diamant, un safir, un rubin, un smarald ş.a. Umbla şi scotea una dintre aceste pietre, o ţinea în lumină şi o rotea pentru a căuta nuanţele diferite sau lumina reflectată de soare. Toţi oamenii care îl vedeau spuneau că e puţin ciudat.

Numele predicatorului era Jonathan Edwards. Poate că era ciudat, dar acesta nu era singurul lucru ciudat cu privire la el. A ţinut o predică foarte renumită pe care oamenii au considerat-o extremă, numită *Păcătoşii în mâinile unui Dumnezeu mânios.* A doua oară când a predicat-o în Enfîeld, Connecticut, oamenii au început să cadă de pe scaune şi se ţineau de băncile bisericii, strigând după îndurare.

Au existat mai multe motive pentru puterea şi ungerea lui Edwards, unul dintre ele fiind faptul că s-a rugat: „Oh, Dumnezeule, întipăreşte veşnicia în ochii mei." Probabil că am spus o astfel de rugăciune, dar dacă Dumnezeu ar întipări eternitatea în ochii noştri, sunt convins că am fi cu totul alţi oameni.

Odată, cineva i-a zis eruditului Daniel Webster: „Ai o minte colosală. Care este cel mai măreţ gând pe care l-ai avut vreodată?", la care Webster a răspuns: „M-am gândit la multe lucruri, dar cel mai terifiant şi mai cutremurător gând pe care l-am avut vreodată este acesta - răspunderea mea personală în faţa lui Dumnezeu."

în Cuvântul lui Dumnezeu există aproximativ un milion de cuvinte. Un scriitor de imnuri numeşte Biblia „o lădiţă de aur unde sunt stocate giuvaerele adevărului, imaginea trasată de cer a lui Hristos, Cuvântul cel viu."

Sugerez ca, aşa cum Edwards alegea câte o piatră preţioasă şi o ridica în lumină, să selectăm şi noi un cuvânt din această „lădiţă de aur" şi să îl ţinem sus, în lumina veşniciei. Cuvântul pe care l-aş alege eu este *judecată.* Sper ca voi să fiţi măcar suficient de preocupaţi ca să spuneţi: „Te rog, Doamne, dă-mi o nouă descoperire a acestei realităţi copleşitoare a scaunului de judecată al lui Hristos!"

Leonard a avut o minte excepţională, o memorie uimitoare şi un dar de predicare unic.

De obicei, predica mai mult de o oră, fără notiţe. Conţinutul era excelent şi plin de autoritate, captând atenţia tuturor. Predica lui poate fi descrisă doar ca având o dovadă dată

de Duhul şi de putere; *„prin Duhul Sfânt trimis din cer",* după cum spune apostolul Petru.

GÂNDURILE LUI RAVENHILL CU PRIVIRE LA PREDICARE

Nu mă supăr dacă în urma predicii mele, oamenii devin convinşi de păcat, dar nu vreau ca în urma predicii mele ei să ajungă în robie.

Există trei feluri de predicare - gură către ureche, intelect către intelect şi inimă către inimă. Un mesaj pregătit în minte va atinge doar mintea, dar un mesaj care arde în inimă va pune pe jar celelalte inimi.

Evlavia apostolică, curăţia apostolică şi puterea apostolică sunt nevoile de astăzi.

Majoritatea predicatorilor sunt leneşi, confuzi sau nebuni. O diplomă nu naşte un predicator, aşa cum nici o cingătoare din piele nu face un profet dintr-un om.

Am petrecut Crăciunul acesta în Bahamas. Duminică dimineaţa am auzit cea mai plictisitoare predică pe care o poate bolborosi un om la amvon. Ce ruşine! Oile flămânde privesc în sus şi nu sunt hrănite. Vai de păstorii leneşi!

Isus a citat din Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc". Isus nu a făcut niciodată niciun lucru până când nu a putut spune „Duhul Domnului este peste Mine." Cum rămâne cu tine? Nu există nimeni care să îţi dea o autoritate adevărată de a predica - nici seminarul, denominaţia ta sau oricine altcineva.

Doar priveşte continuu la tron, ţine-ţi genunchii pe pământ şi încrederea în faptul că eşti aşezat cu Hristos în locurile cereşti, nu în mod fictiv, ci în realitate. Fii sigur că şi tu poţi spune cu Pavel: *‚J^-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva",* şi aş adăuga la aceasta „nici la amvonul lui".

Sunt convins că în zăduful general al confuziei teologice şi morale sunt încă mulţi oameni care întreabă: „Există vreun

cuvânt de la Domnul?" Ei nu sunt interesaţi de jongleriile tale teologice, de vocabularul tău elastic, de o altă analiză a vreunui eveniment politic recent sau de osânda apropiată a bursei de valori. Ei vor cuvântul răscumpărării.

Rămâi la vestea bună. Isus a venit să ne elibereze, nu să ne înfricoşeze. Acesta este anul tău, predicatorule. Trăieşte pe genunchi atunci când nu eşti la amvon, dar stai pe picioarele tale când te ridici să predici şi proclamă plin de curaj anul de îndurare al Domnului. Dumnezeu să fie cu tine![5]

Există trei lucruri care lipsesc din predica modernă -imensitatea, intensitatea şi eternitatea.

Predicatorilor, haideţi să ne luăm toţi o zi de pauză şi să ne cercetăm pentru a vedea dacă suntem succesorii apostolilor sau nu; altfel, dr. Mackenzie s-ar putea să aibă dreptate atunci când spune: „Uneori ne-am făcut vinovaţi de exercitarea unei lucrări care nu poate produce un creştin nou, la fel cum nici un schelet nu poate naşte un copil viu."

O predică născută în minte atinge mintea, dar o predică născută în inimă atinge inima.

Sunt sătul de predicatori care se poartă ca nişte lei la amvon, dar ca nişte pisici vagaboande atunci când coboară de la amvon.

Profetul este nesocotit de ceilalţi în timpul lucrării sale, dar apărat de istorie.

Care este îndatorirea predicatorului? Să îi pregătească pe oameni pentru eternitate.

în predicare, fâ-i pe oameni să vadă că eşti serios. Oamenii nu îşi vor alunga cele mai dragi plăceri în urma unei cerinţe fără vlagă.

[5] *Sodom HadNo Bible* (Sodoma nu a avut Biblie), pag. 49, 50.

George Whitefield era unul dintre preferaţii lui Len din istoria bisericii. El s-a desfătat

în dragostea lui Whitefield pentru Hristos şi în felul în care 1-a folosit Dumnezeu.
Probabil că cea mai minunată voce din istorie a fost cea a lui George Whitefield, un contemporan al lui Wesley şi, la un moment dat, un conlucrător de-al său. Un om stătea pe marginea drumului, la 1,5 km de locul în care vorbea Whitefield, fără amplificare, şi omul a fost mântuit ascultând acea predică. Renumitul actor David Garrick a auzit că George Whitefield urma să predice în Londra la 5 dimineaţa şi a mers să-1 asculte.
Vă vine să credeţi că s-a trezit la 5 dimineaţa ca să meargă să-1 asculte pe acel om? Oh! Vă puteţi imagina două - trei mii de oameni aşteptând la acea oră, dimineaţa, să asculte un predicator? Whitefield era un om pe care Dumnezeu 1-a avut în întregime şi viaţa lui a fost uluitoare.

SE CAUTĂ: UN NOU SOI DE PREDICATORI

„Dacă Isus S-ar întoarce azi, nu ar curăţa templul - ar curăţa amvonul." Aşa vedea Leonard predicile contemporane. El cerea o perspectivă înaltă asupra predicării, o consacrare mai înaltă şi mai sfântă faţă de adevărata predicare şi oameni sfinţi care să ocupe amvoanele din ţară. A deplâns superficialitatea amvonului modern şi suna deseori din trâmbiţă din cauza ei, ori de câte ori şi oriunde putea:
Amvoanele noastre au mai multe marionete decât profeţi. Cred că predicatorul obişnuit de azi este o amestecătură între un junior executiv de la IBM şi un manager de la restaurantul McDonalds. Puţini sunt cei care au o povară adevărată. Singurul lucru de care pare că îi pasă predicatorului este faptul că biserica are lipsuri financiare.
Cu altă ocazie, a vorbit despre predica modernă:
Mă înfurii atunci când mă gândesc la predica împrăştiată de astăzi. Când citesc unele predici ale marilor oameni din anii

1600 sunt nespus de umilit de apa chioară pe care predicatorii de radio şi TV o prezintă ca Evanghelie. M-aş bucura dacă jumătate dintre ei ar muri mâine. O doamnă a menţionat că predicatorul ei se roagă pentru cei morţi. Când sunt întrebat dacă eu fac lucrul ăsta, răspund: „Nu, eu doar le predic."
Leonard reprezenta o mare inspiraţie şi încurajare pentru predicatori, dar putea fi şi cel mai rău coşmar al lor, un adevărat ghimpe în coastă. Mustrările sale deseori tăiau adânc atunci când îşi îndrepta degetul spre o audienţă de pastori şi spunea: „Motivul pentru care avem atâţia pitici în bănci este pentru că avem atât de multe păpuşi la amvoanele noastre."
El dădea pe faţă tot ceea ce era superficial, firesc sau carnal în lucrarea creştină. Putea fi foarte necruţător cu cei care nu erau serioşi în lucrarea care să îl onoreze pe Dumnezeu. El a stabilit un standard de neatins în lucrare pentru tinerii slujitori, ceea ce îi descuraja pe unii, iar pe cei care erau cu adevărat chemaţi de Dumnezeu îi inspira. Leonard a crezut faptul că în fiecare generaţie Dumnezeu ridică întotdeauna predicatori adevăraţi, şi el îi chema întotdeauna să iasă la iveală:
O, fie ca profeţii adevăraţi să apară chiar acum, în generaţia noastră. Amvoanele noastre au mai multe marionete decât profeţi. în această vreme de criză morală şi spirituală din America avem nevoie de un profet la fiecare amvon şi în fiecare biserică a acestei naţiuni.
Părerea mea solemnă este că Domnul va ridica în curând un nou soi de predicatori, nu în primul rând oameni academici, ci născuţi din Duhul, umpluţi cu Duhul, controlaţi de Duhul, ale căror nume nu au fost auzite niciodată, care vin din locuri pe care nu le ştim, spunând lucruri pe care nu le-am mai auzit niciodată, făcând lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, în nişte vremuri despre care nu am crezut niciodată că vor veni. Sunt sigur că ei o să vină. Nu vor avea nevoie de nicio tehnică de pe Madison Avenue, nu vor căuta niciodată niciun sponsor, nu vor cerşi nicio favoare, nu vor face nicio avere, nu vor solicita niciun sprijin, nu vor căuta să impresioneze, nu vor rosti nimic superficial, nimic general şi nu vor căuta nicio răsplată. Nu vor

fi bufoni, nici nu se vor aştepta să fie distraţi. Ei vor cunoaşte suferinţa duhului şi neliniştea

sufletului, care nu sunt experimentate de evangheliştii de profesie. Fie ca Domnul să grăbească ziua venirii lor!
Noi nu doar că avem nevoie de un alt Isaia - avem nevoie de câte unul la fiecare amvon din ţară. Profeţii erau nişte figuri tragice prin însăşi natura chemării lor. Aveau o loialitate de foc faţă de Dumnezeu şi o inimă zdrobită din pricina păcatului poporului. Ezechiel a trebuit să stea pe o parte timp de trei sute nouăzeci de zile fără a avea parte de confortul de a se întoarce; Isaia a trebuit să umble gol în faţa poporului timp de trei ani. Pastorii noştri drăguţi şi meschini ar muri în urma unei astfel de tensiuni. Dar eu refuz să-mi atârn harpa în salcie. Dumnezeu Se va ridica şi îşi va risipi duşmanii.
în anii 1980, Leonard a scris familiei Breshears: Dragă John şi Virginia,
în ultimele trei seri de miercuri am predat un curs despre predicare în cadrul lucrării Agape Force. Mă aşteptam să existe câteva zeci de oameni interesaţi de un asemenea curs, dar au venit câte două-trei sute şi o să vină chiar mai mulţi săptămâna aceasta. Acest lucru îmi oferă şansa de a pune o temelie în minţile şi inimile unor tineri creştini buni.
Duminica trecută, dimineaţa, am predicat la serviciul divin de la Agape despre scaunul de judecată al lui Hristos. Mi s-a spus că unii oameni au plâns şi nouă ore după ce întâlnirea s-a încheiat. Unii dintre liderii importanţi au fost cu adevărat zdrobiţi.
Stăpânul a spus: *„J)uhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc".* Gândurile mele s-au cristalizat în acest adevăr simplu - predica neunsă este păcatul de neiertat de la amvon. Ce binecuvântare este faptul că adevărata ungere nu este pentru cei bogaţi, cu buzunare adânci, sau pentru intelectuali, decât dacă sunt mai întâi zdrobiţi la cruce. Sunt sigur că cel mai greu lucru pe care îl obţii în această lume este ungerea lui Dumnezeu peste viaţa ta şi este, de asemenea, cel mai greu lucru de păstrat.
Vă iubim pe toţi, Leonard şi Martha

Leonard nu a tolerat sub nicio formă liberalismul. El considera că lucrătorii care negau sau compromiteau Scriptura nu ar mai trebui să se afle deloc în lucrare:
Am auzit un predicator spunând că în povestea cu Iona şi cu peştele este ceva dubios (în limba engleză este folosit cuvântul *fishy,* care provine de la *fish)* - normal că este; nu e despre un măgar, nu? Ceea ce vroia să spună era că povestea este o ficţiune. Nu este adevărat, deoarece Isus a spus că Iona s-a aflat în burta peştelui timp de trei zile şi trei nopţi. Deci predicatorul acesta neagă ce a spus Isus? Adevărul este că un predicator care neagă Biblia ar trebui să-şi încheie lucrarea şi să meargă să vândă hamburgeri. Dacă este un liberal, trebuie să plece. L-aş concedia dacă mi-ar sta în putere să o fac.
UMORUL ÎN PREDICARE
Pe cât era Leonard de serios în ceea ce privea predicarea, simţul umorului era dezvoltat şi funcţiona întotdeauna. E surprinzător cât umor folosea în predici. Ieşea la iveală aproape de fiecare dată când predica. Făcea glume intenţionate cu privire la multe lucruri, fie despre el, fie despre alţii. El vedea întotdeauna umorul ascuns în lucruri. Deseori era vorba de glume tăioase sau remarce distractive pline de dragoste care vizau stabilirea unei relaţii cu audienţa sa şi, în acelaşi timp, ilustrarea adevărului. Uneori, prima afirmaţie a sa la biserică era o glumă.
Atunci când a predicat în 1980 în sud, la biserica baptistă Cottage Hill din Mobile, Alabama, în prima duminică dimineaţa a început astfel: „Deseori am vorbit în străinătate cu un traducător de care nu îmi plăcea. Deci este aşa de bine să vorbesc într-un loc în care oamenii înţeleg engleza chiar dacă nu o pot vorbi!"
în februarie 1976, i-a scris unui prieten: „Bănuiesc că dacă decid să fiu 'mare', ca alţi evanghelişti, voi avea nevoie de butonii potriviţi şi poate chiar va fi nevoie să îmi găuresc urechile! Până la urmă, un evanghelist de clasă trebuie să aibă un semn distinctiv, nu-i aşa?"
George Verwer 1-a invitat pe Leonard să vorbească la o conferinţă din Memphis, Tennessee la sfârşitul anilor 1980. Atunci

când Leonard s-a ridicat să vorbească pentru prima dată, a spus, tachinându-1: „Stilul de îmbrăcăminte al lui George este perfect -pentru anii 1960." Leonard a trebuit,

probabil, să mortifice mult din umorul care îl avea. El ar fi fost de acord cu Charles Spurgeon, care a spus:

> Uneori, când spuneam ceva amuzant în predică, nu îmi ceream scuze deoarece dacă Dumnezeu mi-a dat umorul, intenţionez să-1 folosesc pentru cauza Lui; mulţi oameni au fost captaţi, urechile lor au fost deschise şi atenţia lor a fost câştigată de o remarcă amuzantă. Dacă cineva poate demonstra că aceasta este o nelegiuire şi nu o aptitudine naturală, atunci voi renunţa la ea. Dar umorul este o înzestrare a naturii şi trebuie să fie consacrat şi folosit pentru slava lui Dumnezeu.

Leonard a stat într-o casă din Chicago atunci când a predicat la biserica drlui Tozer. într-o zi, stăpâna casei a spus: „Mă duc la salonul de înfrumuseţare. Merg la acelaşi salon de înfrumuseţare de douăzeci de ani." Len s-a uitat la ea şi şi-a spus în sinea lui: „Femeie, dacă mergi acolo de douăzeci de ani, cum arătai atunci când au început să lucreze la înfăţişarea ta?"

într-o predică, a spus: „Soţia mea scumpă nu are nicio bijuterie. Ea primeşte în dar unele haine foarte scumpe. într-o zi, mi-a spus: 'cred că am nevoie de o broşa'; i-am zis, deci: 'atunci mergi în oraş la unul dintre cele mai mari magazine din America şi, draga mea, să nu cumva să te gândeşti la preţ. Poţi cumpăra din K-Mart[7] tot ce vrei.'"

într-o altă predică, a spus:

> Am auzit că guvernul a acordat 35000 de dolari pentru cercetări cu privire la porcul mistreţ din Pakistan. Mă întreb ce vor face mistreţii cu ei? De asemenea, Reginei Angliei i s-au acordat 68000 de dolari ca să nu planteze bumbac pe proprietăţile ei din Mississippi. Drăguţa - câtă nevoie are de ei! Unui apicultor din Washington i-au fost subvenţionaţi 600000 de dolari. Am fost înţepaţi! Cred că dacă m-aş apuca de un studiu despre broaştele cu platfus sau despre gândacii crăcănaţi, s-ar putea să primesc şi eu o subvenţie.

[7] un lanţ mare de magazine ieftine, (n.trad)

Leonard a folosit umorul la amvon în mod regulat, privindu-1 ca pe un lucru acceptabil în lucrarea sa, pentru a-şi atinge scopul de a comunica aşa cum trebuie. La o biserică, a spus: „Ştiţi, cineva mi-a zis ieri că 'Banii vorbesc' 'Da, am spus eu, aşa este, dar mie îmi spun doar *la revedere*'".

PREDICAREA PROFETICĂ

Deseori, Leonard a spus: „Cea mai mare nevoie a amvonului de astăzi o reprezintă bărbaţii cu adevărat unşi de Dumnezeu." Perspectiva lui nu s-a schimbat niciodată:

> Profeţii din zilele de pe urmă nu au venit încă, dar vor veni. Oameni conduşi de Dumnezeu, oameni hrăniţi de Dumnezeu, oameni înflăcăraţi de Dumnezeu, oameni care au auzit lucruri precum Pavel, pe care nu le este îngăduit să le rostească, oameni cu un devotament aproape sălbatic pentru Hristos şi cruce, oameni care nu au niciun fel de ambiţie de a fi unii dintre cei mai renumiţi evanghelişti din ţară, oameni care nu poftesc o bucată de friptură de la restaurantul local, ci oameni cu inimi învăpăiate şi care au un glas înflăcărat pentru a-i salva pe alţii din focul iadului şi pentru a-i prezenta flăcării Duhului Sfânt. Fie ca ei să ajungă curând la această generaţie laodiceană.

Atunci când Leonard folosea cuvântul profet, se referea la ceva diferit de sensul contemporan, ceva biblic şi istoric. Nu se referea la cineva care să prezică viitorul sau să prezică ce urma să se întâmple; se referea mai degrabă la un om trimis de Dumnezeu cu o autoritate divină să dojenească, să mustre şi să spună un mesaj pentru acea oră, ca Ilie, Ieremia sau Amos. Predicarea profetică este predicarea care aduce vocea vie a lui Dumnezeu prin Cuvântul rostit de predicator. Este vorba de predicare în puterea Duhului Sfânt pentru cei prezenţi. Este Dumnezeu care vine ca să-i confrunte pe oameni cu un mesaj specific prin mesagerul Lui.

Propriile cuvinte ale lui Leonard definesc ceea ce vrea să spună atunci când vorbeşte despre nevoia de predicatori profetici:

Există un gol teribil în creştinismul evanghelic de astăzi. Persoana-lipsă din rândurile noastre este profetul. Omul cu o mare ardoare, care este dintr-o cu totul altă lume, omul care este respins de alţi oameni, chiar şi de cei buni, deoarece îl consideră prea auster, dedicat prea sever unei cauze, prea negativist şi nesociabil.

Să fie la fel de direct ca Ioan Botezătorul. Să fie, un timp, o voce care strigă în pustia teologiei moderne şi a religiei stagnante. Să aibă un singur scop ca apostolul Pavel, care spunea: *,/ac un singur lucru".*

Să respingă favorurile eclesiastice. Să se nege pe sine, să nu caute folosul propriu, să nu se glorifice pe sine, să nu se promoveze pe sine. Să nu spună nimic care să atragă oamenii la sine, ci doar ceea ce îi va mişca pe oameni către Dumnezeu.

Să vină zilnic de la tronul unui Dumnezeu sfânt, locul unde a primit instrucţiunile cu privire la ziua respectivă. Prin harul lui Dumnezeu să destupe urechile milioanelor de oameni asurziţi de zăngănitul banilor smulşi în această vreme de hipnoză materialistă.

Să strige cu o voce pe care nu a mai auzit-o acest secol deoarece a avut o viziune pe care niciun om din acest secol nu a avut-o. Fie ca Dumnezeu să ni-1 trimită pe acest Moise ca să ne scoată din pustia materialismului cras unde suntem muşcaţi de şerpii cu clopoţei ai poftei şi unde oamenii luminaţi, dar complet orbi spirituali, ne conduc spre un Armaghedon cât mai grabnic. Dumnezeule, ai milă! Trimite-ne profeţi!

Altă dată a scris: „Profeţii sunt unici. Evangheliştii moderni stârnesc banii, dar profeţii stârnesc iadul. Evangheliştii de astăzi ascultă de chemarea oamenilor, dar adevăraţii profeţi ascultă de chemarea lui Dumnezeu."

Robert Jennings, un pastor din Missouri, avea douăzeci şi trei de ani atunci când 1-a auzit pe Ravenhill predicând în 1972, la conferinţa biblică Milldale din Zachary, Loisiana:

Predicarea şi rugăciunea lui Ravenhill erau pătrunzătoare şi reale - „Doamne, ne-am săturat de întâlnirile normale!" Predica sa era un foc ce ardea repede, cu un caracter urgent, cu sobrietate, cu autoritate şi cu un simţ al veşniciei. Ca tânăr creştin, slava şi vrednicia lui Hristos pe care le declara, şi

deşertăciunea tuturor celorlalte lucruri au ajutat la modelarea profundă a minţii mele. în fiecare seară, după întâlniri, prietenii mei şi cu mine ne uitam unul la celălalt şi spuneam: „Ai auzit asta?"[8]

PREDICA EDIFICATOARE

Uneori, Leonard se îndepărta de subiectul trezirii, al rugăciunii sau al pocăinţei, şi predica despre adevăruri care îi încurajau şi îi edificau pe credincioşi. îi plăcea mult să vorbească despre slava cerească şi despre sfinţii de acolo, despre slava moştenirii noastre veşnice şi despre slava şi dragostea lui Hristos. El deborda de gingăşie, pasiune şi de un duh blând atunci când vorbea despre realităţile cereşti:

într-o zi mă voi duce la o încoronare ce va face ca încoronarea reginei Angliei să arate ca o chiuvetă murdară de bucătărie. Eu voi vedea încoronarea Regelui. Mai mult, am un loc rezervat în cer. Dar se pare că voi nu aveţi din moment ce arătaţi aşa de plictisiţi! Am un loc rezervat în cer! Voi aveţi? Nu va fi minunat să fiţi împreună cu cei răscumpăraţi? Să mergi şi să dai mâna cu apostolul Pavel cu toate cicatricile sale şi să îl vezi pe bătrânul Avraam acolo! Ascultaţi, dacă aş putea împinge doar puţin uşa cerului, doar pentru o clipă, ca voi să puteţi zări puţin din el, nu v-aţi mai întoarce niciodată la păcate vechi, nu v-aţi mai îndoi niciodată şi nu v-aţi mai teme niciodată!

Când eu şi sora mea eram mici, împingeam uşor uşa unei camere în care nu aveam voie să intrăm şi priveam puţin cadourile pe care urma să le primim în ziua de Crăciun; credeţi că dormeam în noaptea aceea? Nici gând - eram foarte entuziasmaţi! Ei bine, nu ar trebui să ne

entuziasmăm atunci când vedem puţin din ce este pregătit pentru noi?
Dar noi am pierdut din vedere eternitatea; am pierdut din vedere măreţia şi slava Sa. Aceste lucruri sunt rezervate pentru aceia dintre noi care sunt păstraţi prin puterea lui Dumnezeu prin credinţă, gata să ni se reveleze!

[8] Interviu cu Robert Jennings, pastor la Highway M Chapel din Sedalia, Missouri, 2010.

Leonard a predicat deseori cu o mare profunzime despre realitatea siguranţei şi speranţei pe care o au credincioşii în Hristos:
Vă amintiţi de un imn care spune: *,^im nevoie de Tine în fiecare oră, Doamne îndurător"!* în Anglia obişnuiam să cântăm un imn: *,£)oamne, nu mă rog pentru ziua de mâine şi nevoile ei, dar păstrează-mă, călăuzeşte-mă în toate, Doamne, doar astăzi."* Apoi cineva a conştientizat următorul fapt: „Nu trăiesc o zi dintr-o dată", aşa că au scris un imn - *,^m nevoie de tine în fiecare oră".* Apoi cineva a zis: „Nu trăiesc o oră dintr-o dată", aşa că au scris imnul pe care bunica mea îl cânta tot timpul: *„Clipă de clipă sunt păstrat în dragostea Sa."*
PREDICAREA PE STRĂZI
Punctul forte al lui Leonard era predicarea pe străzi şi predicarea în aer liber, pe care le-a practicat aproape patruzeci de ani în Marea Britanie înainte să se mute în America. Evanghelismul lui era direct, plin de dragoste şi curajos. Mărturia sa proprie a fost că rareori s-a întâmplat să aibă întâlniri de stradă în care oamenii să nu îngenuncheze pentru a-L căuta pe Dumnezeu şi pentru a se ruga cu adevărat, fie că era la miezul nopţii, mărturisindu-L înaintea unei mulţimi de beţivi şi de prostituate, sau la prânz, înaintea oamenilor de afaceri şi studenţilor.
Leonard şi colegii lui predicau, apoi discutau cu oamenii, uneori stând ore în şir sfătuind şi rugându-se pentru oamenii care apoi aveau să se nască din nou din Duhul lui Dumnezeu. Predica lui era puternică, îndemnându-i pe oameni să se refugieze în Hristos şi să se pocăiască şi să creadă Evanghelia.
Având de-a face cu sufletele flămânde, Leonard nu făcea niciun compromis ca să producă decizii rapide pentru Hristos. într-o serie de întâlniri, o tânără de nouăsprezece ani care trăia cu un bărbat divorţat a venit la Len spunându-i că vrea să cunoască mai mult Scriptura. După ce a întrebat-o despre viaţa sa, i-a spus că trebuie să se pocăiască şi să îl caute pe Domnul. Ea a început să plângă şi a spus că îi va lua câteva ore să se împace cu Dumnezeu. A promis că va face asta şi i-a spus că îl va părăsi pe acel bărbat

chiar în seara respectivă. Leonard a lăsat-o singură cu Dumnezeu, având încredere în faptul că Duhul Sfânt era în stare să o aducă la o pocăinţă adevărată. Dar nu a încercat să o convingă să spună o rugăciune. El a lăsat-o să cumpănească preţul pe care avea să îl plătească pentru urmarea lui Hristos!
în Anglia era o femeie care îl jignea pe Leonard pe străzi, numindu-1 *vierme,* deoarece era tulburată de predicile lui, dar lui nu îi păsa. Catolicii din Marea Britanie, când treceau pe lângă el, îi strigau întotdeauna că „Tu nu eşti ordinat cu adevărat!" Iarăşi, nu i-a păsat. A devenit atât de obişnuit cu opoziţia din lucrarea în aer liber încât orice ar fi întâmpinat, nu simţea nicio teamă sau ezitare.
în week-enduri Leonard vorbea cu oamenii care ieşeau din cinematografe sau din baruri. Când predica, era iubitor şi drăguţ cu cei aflaţi în nevoie şi cu cei zdrobiţi, dar era fără teamă în prezenţa oamenilor mândri şi răi:
Am ţinut o întâlnire în fiecare sâmbătă seara timp de trei ani şi veneau regulat beţivi şi prostituate. într-o seară, un bărbat a început să se enerveze şi vorbea tare. „Vreau să vă spun ceva", a strigat el, „Eu nu eu am cerut să vin în această lume". „Prietene, nu poţi să ceri nici

când să ieşi din această lume", i-am răspuns eu.
Leonard discuta cu oamenii de pe străzi, uneori stând ore în şir să îi sfătuiască şi să se roage cu ei. El era împotriva tehnicilor evanghelistice moderne ieftine, prevăzute să producă o decizie rapidă pentru Hristos, făcând o rugăciune. Astfel de metode erau împotriva a tot ceea ce credea el. Spunând acestea, el îi îndemna pe oameni să alerge la Hristos, să se pocăiască şi să creadă în Evanghelie fie că se afla în biserici, fie la colţ de stradă, cu oameni împietriţi care îl respingeau pe Hristos. îi era milă de ei, dar nu se temea de ei.

RlCHARD OWEN ROBERTS DESPRE RAVENHILL

Richard Owen Roberts, directorul International Awakening Ministries din Wheaton, Illinois, este considerat de mulţi cea mai înaltă autoritate în viaţă în domeniul istoriei trezirilor. A petrecut

mult timp cu Ravenhill şi 1-a auzit predicând de mai multe ori. Roberts personal a experimentat o revărsare a Duhului Sfânt în Chicago, în timpul predicării lui Leonard, la sfârşitul anilor 1980, când a avut loc o întâlnire la aula Torrey-Gray, din cadrul Institutului Biblic Moody, la care au participat mulţi oameni. Roberts are nişte convingeri ferme în ceea ce priveşte influenţa şi importanţa lucrării lui Ravenhill în cadrul bisericii americane:

Lucrarea de predicare a lui Leonard Ravenhill, în ceea ce priveşte omiletica de la amvon, a fost, cu siguranţă, diferită şi dificil de schiţat. Nu urma tiparul obişnuit, dar nu asta contează. Forma predicii este un subiect care mă interesează extrem de puţin. Convingerea de păcat şi împuternicirea divină sunt aspectele majore ale predicării. Nu am nicio îndoială că am fi mult mai eficienţi în lucrare dacă am studia rugăciunea şi puterea Duhului Sfânt în loc de omiletica.

în Luca 3, Ioan Botezătorul a făcut o afirmaţie puternică cu privire la Hristos: „£7 *vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc"* (Luca 3:16). Aceasta este realitatea cea mai importantă. Leonard este o reprezentare minunată a celor două realităţi - un botez cu putere şi un botez cu pasiune şi puritate. Acestea îl reprezintă cu adevărat pe Leonard Ravenhill.

Leonard era împuternicit de Duhul Sfânt, fiind un om al purităţii şi un om al pasiunii. John Wesley a spus următoarele cu privire la William Grimshaw: „Daţi-mi trei Grimshaw şi întreaga Anglie va arde pentru Dumnezeu, deoarece Grimshaw este un om al focului şi peste tot pe unde merge, focul lui Dumnezeu se coboară."

Aşa simt şi eu cu privire la Ravenhill. Era extrem de pasionat, credea în adevărata sfinţenie şi trăia îmbrăcat cu putere de sus. De aceste trei lucruri are nevoie disperată orice tânăr predicator. Fără ele, lucrarea sa va fi, în cea mai mare parte, fără nicio valoare.[7]

în ultimii săi ani, Martyn Lloyd-Jones şi soţia lui, Bethan, se aflau în Ţara Galilor pentru vacanţa lor anuală de vară. Când a ajuns la o capelă mică într-o duminică, şi-a dat seama că pastorul ar dori ca el să vorbească, dar că îi este teamă să i-o ceară.

[7] Interviu cu Richard Owen Roberts, 2010.

Lloyd-Jones s-a oferit să o facă, şi doamna Lloyd-Jones a adăugat: „Lăsaţi-1 - predicarea este viaţa lui." Acelaşi lucra era adevărat şi cu privire la Leonard Ravenhill.

Spre sfârşitul vieţii sale, Len a fost întrebat: „Dacă ai şti că Dumnezeu te va lua de pe scenă, care ar fi ultimul tău mesaj pentru biserica din America?" Leonard a răspuns: „în primul rând, noi nu îl cunoaştem cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă L-am cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu, nu am mai avea nevoie să cunoaştem pe altcineva. Dar dacă nu îl cunoaştem, va trebui să îi cunoaştem pe toţi ceilalţi. în al doilea rând, aş spune că am pierdut total din vedere scaunul de judecată al lui Hristos."

Când a împlinit optzeci de ani, Leonard a spus: „Am predicat timp de şaizeci şi cinci de ani şi astăzi tremur în faţa Cuvântului lui Dumnezeu mai mult ca niciodată."
337

18

SEMNELE UNUI PREDICATOR ADEVĂRAT

SÂNGELE EFICIENT

Crimă! Şi e comisă de o persoană care are parte de un mediu perfect, fără să aibă aparent vreun motiv pentru o aşa trădare.

Cain şi-a ucis propriul frate, pe Abel. Nu a existat niciun martor uman. Dar! „Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul". Nimic nu este ascuns de El. Probabil că trupul neînsufleţit a fost ascuns bine - aşa cum a făcut şi Moise cu egipteanul său de mai târziu — şi a inventat o scuză pentru absenţa fratelui său. Poate că a minţit, prefăcându-se că îl caută şi poate că a mimat o durere artificială prin nişte lacrimi forţate. Un criminal s-ar înjosi la orice. El a părăsit scena crimei având conştiinţa înfierată, dar fiind satisfăcut. Stai puţin - mai trebuie făcut un lucru; trebuie ascuns cadavrul, iar urmele trebuie distruse. S-a terminat totul: soarele de dimineaţă a uscat „sângele celui nevinovat", dar el vorbeşte! Dumnezeu spune „Glasul sângelui frateiui tău strigă din pământ Ia Mine". Cain nu poate reduce la tăcere sângele.

„Sângele eficient" - articol evanghelistic scris de Leonard în 1932

Amvonul de astăzi nu a avut niciodată parte de aşa de multă educaţie şi de aşa de puţină revelaţie.

L.R.

Oare trebuie ca, din teamă faţă de oamenii muritori, să împiedic acţiunea Duhului din mine? Sau neînfricat în faptă şi în cuvânt, să fiu un adevărat martor pentru Domnul meu?

Oare, pentru a domoli gloata nesfântă, trebuie să înmoi adevărurile Tale şi să îmi îmblânzesc limba?

CHARLES WESLEY

PREDICAREA PLINĂ DE VIAŢĂ

Adevărata predicare trebuie să fie plină de viaţă, nu plictisitoare. Odată, Ravenhill a spus: „Această generaţie de predicatori a făcut bine un lucru - a reuşit să-L facă pe Isus Hristos plictisitor."

Predicarea lui Leonard nu L-a făcut niciodată pe Hristos plictisitor. Predica sa animată şi unsă în mod natural L-a făcut pe Hristos măreţ, frumos şi slăvit. El a predicat cu viaţă şi cu vigoare despre marile adevăruri — păcătoşenia excesivă a omului, sfinţenia infinită a lui Dumnezeu şi măreţia răscumpărării care este în Hristos. El putea face în aşa fel încât fiecare adevăr să fie viu şi atractiv pentru suflet, atractiv în sensul că devenea foarte real pentru ascultător. Predicarea lui era dătătoare de viaţă şi cu autoritate. în termenii săi, „predica plină de viaţă generează viaţă, în ceea ce priveşte predicarea moartă, Ravenhill a spus odată: „E nevoie de oameni vii care să predice Cuvântul viu. Vai, avem încă bărbaţi morţi la multe amvoane, spunând predici moarte unor oameni morţi."

SMERENIA ÎN PREDICARE

Adevărata predicare trebuie să fie într-un duh de umilinţă. Cineva a trimis o broşură pentru întâlnirile din biserica sa, o broşură care avea o poză cu Leonard Ravenhill, cu

titlul „Leonard Ravenhill este un alt Ieremia." Aceasta l-a supărat: „Nu voi aproba

un lucru atât de ridicol. Nu sunt vrednic să îi leg încălţămintea, cu atât mai mult să fiu comparat cu el."

Leonard a exemplificat întotdeauna smerenia în viaţa lui. Odată, i-a scris unui prieten:

Mă bucur că Dumnezeu a binevoit să folosească lucrarea mea limitată. înaintea lui Dumnezeu nu există oameni mari şi mici, ci doar credincioşi Lui şi necredincioşi Lui. Eu sunt doar o spiţă a roţii, dar a fi ultimul în împărăţia Sa binecuvântată este mai minunat decât a fi cel mai mare dintre legiunile lui Lucifer. Suntem într-un mare pericol atunci când lăsăm ca realizările noastre să devină temelia încrederii noastre. Dacă în seara asta mă simt mai puternic pentru că am predicat timp de şaizeci de ani, atonei sunt un nebun.

PREDICAREA CARE ADUCE OFENSĂ

Teologul şi cântăreţul Michael Când cântă despre Hristosul care te ofensează în cântecul său, *Scandalon {Piatra de poticnire),* când vorbeşte despre Cel care vine şi care este o pricină de poticnire pentru oameni:

De-a lungul căii vieţii se află o Piatră de poticnire neclintită Şi toţi care trec pe aici trebuie să fie ofensaţi; Pentru unii El este o piedică, pentru alţii El este calea, Pentru că toţi ar trebui să cunoască deranjul credinţei.

Separe că Piatra de poticnire de astăzi nu ofensează pe nimeni,
Imaginea pe care o prezentăm poate fi ignorată;
E posibil să fim ca ceilalţi, de demult?
Vom învăţa noi vreodată că toţi cei care vin trebuie să se poticnească?
El va fi adevărul care îi va ofensa pe toţi,
Piatra care îi va face să se poticnească şi Stânca ce îi va face să cadă;
Mulţi vor fi zdrobiţi astfel încât El să îi poată întregi,
Mulţi vor fi striviţi şi îşi vor pierde propriul suflet.

Scandalon, Michael Când, 1985.

Acesta este Hristosul pe care L-a predicat Ravenhill, Isus cel istoric, care ofensează. Uneori predica adevărată îi va ofensa pe oameni. Prin asta ne referim la predica negativă, care taie şi răneşte, uneori lovind ascultătorii foarte tare. Uneori, predica lui putea fi ca un vânător care trăgea săgeţi ascuţite care loveau ochiul taurului sau ca un ciocan în mâinile unui mare zidar, bătând un cui cu o singură lovitură. Pe Ravenhill nu-1 interesa să placă oamenilor sau să îi distreze, cu atât mai puţin să îi facă să se simtă bine. El putea răni foarte adânc. Aşa cum spunea Tommy Littleton despre Leonard, „Profeţii nu sunt prea drăgălaşi atunci când spun 'Aşa vorbeşte Domnul.'" Unele biserici sau grupări nu îl mai invitau pe Leonard a doua oară pentru a le sluji. O experienţă ilustrează acest fapt.

DeVern Fromke, bine-cunoscutul autor şi predicator din Indiana, şi Ravenhill erau programaţi să fie vorbitorii principali la o întâlnire cu mulţi lucrători baptişti din Indiana. Când Fromke a sunat mai târziu persoana de legătură pentru a da confirmarea, i s-a spus:

- O, domnule Fromke, nu aţi primit un telefon de la noi? S-au schimbat planurile pentru această conferinţă. Sperăm să nu fie o problemă pentru dvs.
- Nu, am multe lucruri de făcut şi aceasta îmi oferă mai mult timp pentru ele. Dar m-ar interesa să ştiu ce s-a întâmplat, a răspuns Fromke.
- Ei bine, ca să fiu sincer, liderii s-au răzgândit. Unii dintre ei l-au mai auzit pe Leonard Ravenhill şi s-au simţit scalpaţi de predica sa. Când au aflat că va predica aici, au decis că nu mai vor să fie scalpaţi încă o dată.

Experienţele de genul acesta erau un lucru obişnuit pentru Leonard. Aşa cum observa Doug Detert în anii 1960, „uneori biserica unde predica Ravenhill nu îl ţinea prea mult timp acolo". Mulţimea religioasă de tradiţionalişti nu îl putea asculta, de obicei, pe Leonard decât o dată, dar oamenii obişnuiţi îl ascultau cu bucurie. La mijlocul anilor '80, Leonard i-a scris unui prieten:

Astăzi se protestează împotriva corespondenţei de duzină, dar se pare că avem parte de un

de duzină, care este aşa de des întâlnită. Dr. Tozer obişnuia să spună: „Trebuie să spun adevărul, iar adevărul nu este primit prea bine, nici chiar de către sfinţi."

Leonard vorbea unui vicar influent al Bisericii Angliei într-o catedrală; vicarul i-a spus: „Dle Ravenhill, noi nu îţi recunoaştem ofdinarea", la care Leonard i-a răspuns: „Ei bine, nici Roma nu v-o recunoaşte pe a voastră."

Len era neînfricat, nu îi era teamă niciodată să spună adevărul în mod personal sau de la amvon, indiferent de cum îi făcea pe oameni să se simtă. Ştia că adevărul va ofensa. Predica lui, aşa cum spunea cineva, îl mângâia pe cel tulburat şi îl tulbura pe cel care se simţea confortabil. Nu îi păsa pe cine deranja: „Mii de predicatori care nu ar îndrăzni să scoată iadul din Biblia lor îl scot din predica lor."

PREDICA ADRESATĂ INIMII

Predica lui Ravenhill se adresa întotdeauna inimii. Nu a fost niciodată doar o simplă informare teologică. Ascultătorii lui ştiau că lor le vorbea. Cuvintele sale veneau deseori în conştiinţă ca o sabie ascuţită ce străpungea inima.

Aceasta înseamnă predicarea biblică adresată conştiinţei. Când Petru a vorbit la Cincizecime, Biblia spune: „ei au rămas străpunşi în inimă", literal „ei au rămas înjunghiaţi în inimă" (Fapte 2:37). Predica trebuie să străpungă inimile bărbaţilor şi femeilor păcătoase.

Adrian Dieleman vorbeşte despre această realitate a predicării:

Prin lucrarea Duhului, atunci când vorbeşte Domnul oamenii sunt străpunşi în inimă. Nu este un sentiment plăcut. De fapt poate fi cel mai dureros şi terifiant sentiment pe care îl poate avea o persoană de pe acest pământ. Cuvântul grecesc pentru „străpuns în inimă" este foarte descriptiv. Gândiţi-vă la suliţa unui soldat care este înfiptă în trupul duşmanului, sau la o albină care îşi înţeapă victima, sau la un boxer care îşi năuceşte

rivalul cu o lovitură în cap sau la o săgeată care loveşte o căprioară sau o pasăre.

Nu este ceva pe care să-1 poţi ignora şi el cere un răspuns deoarece este şocant, surprinzător şi în acelaşi timp dureros. Acesta este genul de răspuns pe care l-au avut cei care l-au ascultat pe Petru predicând Cuvântul.[2]

Pastorul Geoffery Thomas din biserica baptistă Alfred Place, Aberystwyth, Ţara Galilor, vorbeşte despre această nevoie de a te adresa inimii atunci când predici, în *O Nouă Autoritate,* o predică de-a sa din Marcu 1:21-28:

Priviţi la relatarea din Scriptură despre Sisera, generalul armatei lui Iabin ca la o ilustrare a acestui aspect al predicării. După ce este învins în luptă, Sisera fuge în cortul lui Iael, soţia lui Heber, căutând un loc de scăpare. Iael îi dă nişte lapte, îl acoperă cu o pătură călduroasă şi apoi îi bate un ţăruş în frunte, fixându-i capul în pământ (Judecători 4:17).

Folosind această analogie pentru predicare, Al Martin spune: „Predicatorul trebuie să folosească retorica pe care a utilizat-o Iael cu Sisera, punând ţăruşul la tâmpla ascultătorului şi înfigându-1 până la creier."

Majoritatea predicilor de astăzi doar iau ţăruşul de la cort şi înlătură mătreaţa de pe capul lui Sisera în loc să îi înfigă capul în pământ. Dacă predica trebuie să fie cercetătoare şi vie în aplicabilitatea ei, ar trebui să facă ceva mai mult decât să aranjeze nişte bucle şi să treacă la lucrurile serioase, la întipărirea fermă a adevărului în capetele ascultătorilor.

Charles Bridges spune: „Predicile generale care sunt predicate tuturor nu sunt, de fapt, predicate nimănui." Adunarea trebuie determinată să simtă convingerea de păcat adânc şi ferm. Ei trebuie determinaţi să simtă mângâierea promisiunilor preţioase şi magnifice. Trebuie făcuţi să simtă că Hristos este pentru ei, că sângele Lui le poate curăţa păcatele. Ţăruşul adevărului trebuie bătut până la capăt dacă vor să discearnă cu suflet, din perspectiva

zilei judecăţii, fie că sunt sau nu printre

[2] Străpuns în inimă, predică de-a lui Adrian Dieleman din Faptele Apostolilor 2:37; www.trinitycrc.org/sermons/ac02v37.html

oile lui Hristos. Nimic mai puţin decât aceasta constituie predicarea biblică.[3]

Predicarea lui Ravenhill a produs această realitate. El înfigea întotdeauna ţăruşul în capul ascultătorilor lui. Deseori predica lui era ca o înţepătură de albină, ca o lovitură de boxer sau ca o săgeată care loveşte inima. Acesta era lucrul care diferenţia predica sa de cele obişnuite.

PREDICA CE SCHIMBĂ VIEŢILE

Adevărata predicare schimbă vieţile oamenilor. Mulţi oameni au fost convertiţi, ajutaţi şi transformaţi în urma lucrării lui Ravenhill. Au existat multe exemple de vieţi schimbate cărora le-a mărturisit despre Domnul prin predicile sale.

Leonard a predicat în New York City de câteva ori la biserica baptistă Calvary, păstorită de Stephen Olford. El a predicat, de asemenea, la The Gospel Tabernacle, fondată de A.B. Simpson. După ce a predicat acolo într-o duminică, o tânără i-a zis: „V-am auzit predicând în urmă cu câteva luni în biserica baptistă de pe strada West 57. Nu am uitat ce aţi spus. Am plecat acasă şi am rezolvat problema cu Dumnezeu. Aţi vorbit din Isaia 6 şi am văzut imaginea mea şi a păcatului meu. Am văzut, de asemenea, realitatea unei lumi pierdute. în seara aceea am mers acasă şi am spus: 'Doamne, iată-mă! Am o funcţie într-unui dintre cele mai înalte birouri dintr-o companie. Sunt secretara personală a unui multimilionar. Dar iată totul - este al Tău; ia-le. Voi fi o misionară.' Aşa că acum sunt într-o şcoală biblică de şase luni."

Leonard a vorbit într-o biserică din Anglia pe care o păstorea P.T. Forsyth. Pastorul urma să plece din oraş şi i-a zis lui Ravenhill: „Len, vei predica duminică seara şi vor fi mulţi ascultători."

în acea seară, a fost prezentă şi o femeie renumită, considerată de unii a fi cea mai păcătoasă fiinţă din oraş. După serviciul divin,

[3] *A New Authority* (O nouă autoritate), Geoff Thomas, predică din Marcu 1:21-28, biserica baptistă Alfred Place, 10 noiembrie, 2002,
www.alfedplacechurch.org.uk/

ea 1-a aşteptat pe Leonard. Ravenhill a spus: „Deci ce problemă ai?"

- Ce problemă am?!? M-aţi ridiculizat în seara asta! Aţi vorbit numai despre beţivi, mincinoşi şi despre oameni care nu vor să ierte. Toţi ştiu că vă refereaţi la mine!
- Nu, nu, i-am răspuns eu.
- Nu spuneţi asta, mi-a zis ea.

în seara aceea am predicat din versetul „Dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre". S-a uitat în ochii mei şi mi-a zis:

- Ravenhill, eu nu am mai vorbit cu un vecin de cinci ani şi cu altul de trei ani şi voi merge în iad înainte să vorbesc cu vreunul dintre ei.
- Bine, tu vei merge în iad şi eu voi merge la culcare, i-am spus eu.
- Nu îmi voi ierta vecinii!
- Deja mi-ai spus asta, i-am zis eu.
- întâi voi merge în iad, a repetat ea.
- Bine, ţi-am spus să mergi în iad, pentru că eu voi merge la culcare.

Atunci am simţit că trebuie să mă rog, aşa că m-am aşezat pe genunchi şi am început să mă rog. Dintr-o dată, am auzit un zgomot şi mi-am dat seama că era pe genunchi, plângând. Acea femeie a fost mântuită în acea seară. Drept rezultat, soţul ei a fost mântuit. După câteva săptămâni, el a murit într-un accident de la o mină de cărbune. A doua zi, a apărut la uşa noastră şi ne-a zis: „Vreau să vă spun că aseară soţul meu a fost ucis în mina de cărbuni. Şi sunt atât de fericită." M-am gândit: „Fericită? De ce, că ai scăpat de el?" „Nu, nu, nu! Sunt atât de fericită că înainte să moară s-a pocăit! Vedeţi, dacă nu îmi iertam vecinul, nu mă pocăiam şi apoi el nu ar fi fost mântuit."

Leonard predica la biserica First Baptist din Boise, Idaho. în timpul serviciului, pastorul i-a zis: „Vezi doamna aceea de acolo, cea cu ochelarii mari? Ea este o mormonă foarte intelectuală. îşi poate susţine convingerile religioase în faţa oricui. E foarte bine că stai două săptămâni. îţi va lua cel puţin două săptămâni să pătrunzi în mintea ei briliantă."

Nu a durat două săptămâni. Femeia a fost convertită din prima seară. A doua zi, a venit la serviciul de dimineaţă foarte bucuroasă:
- O, domnule Ravenhill, aseară am fost eliberată după zece ani de religie mormonă strictă printr-un singur cuvânt pe care l-aţi spus.
- Nu am spus niciodată niciun cuvânt cu privire la mormoni.
- Nu, doar ai citat Evrei capitolul 1, care spune: *„JEl a făcut curăţirea păcatelor".* Imediat ce aţi zis asta, mi-am spus: „Asta e! Domnul a făcut-o prin Sine însuşi. Nu a avut nevoie de niciun ajutor!" Ea a fost transformată din ziua aceea.
Leonard a predicat pentru transformarea inimii, nu doar pentru a oferi informaţii biblice. S-a rugat ca Duhul Sfânt să lucreze la mesaj şi prin mesaj şi rezultatul a constat în vieţi schimbate.
Nu tolera predica superficială, nici predicile care erau uscate şi plictisitoare. Uneori era un critic sever al predicilor doar pentru că ştia cum trebuie să fie o predică dacă era ca Dumnezeu să fie onorat:
Predici slabe! Ieri am ascultat două predici trase de păr. Niciuna dintre ele nu a avut suficientă vlagă să mişte puful de pe nasul unui gâscan. Cel care a predicat a reuşit să treacă prin toată cartea Maleahi în 25 de minute şi a spus că a avut prea mult timp la dispoziţie. Eu nu cunosc deloc sentimentul acesta! Dar predicatorul nu a spus nimic despre masa Domnului care era spurcată şi despre jertfele pătate despre care vorbeşte Maleahi. Nu a spus nimic nici despre faptul că Domnul curăţă preoţia. Nu a prezentat deloc tulburarea sufletului acestui profet în timp ce rostea ultimul cuvânt înainte ca Domnul să lase Israelul singur timp de patru sute de ani. Cred că fiecărui predicator trebuie să i se amintească faptul că nu este un descendent al oratoriei greceşti, ci succesorul profetului evreu.
Semnele unui predicator adevărat

PREDICAREA cu PUTERE:
UNGEREA DUHULUI

în noiembrie 1992, Leonard predica într-o conferinţă mare denominaţională. în acea săptămână i-a scris unui prieten:
La serviciul de seară, înaintea mea a predicat un pastor briliant. A strălucit, dar aşa face şi gheaţa. El a lăsat cercuri de gheaţă împrejurul amvonului. Dar, din fericire, după aceea a coborât focul şi le-a topit. Slavă Domnului pentru Duhul Sfânt care nu poate fi corupt. Nu poate fi mituit, cumpărat şi nu te poţi târgui cu el. El ordinează şi tot el retrage.
Adevărata predicare trebuie să fie făcută cu putere spirituală. După o cunoaştere profundă a Bibliei şi a teologiei, cea mai importantă nevoie a predicării este ungerea Duhului Sfânt. Persoana şi lucrarea Duhului Sfânt erau puncte centrale în doctrina lui Ravenhill şi în perspectiva sa cu privire la adevărata lucrare, într-o predică despre Ioan Botezătorul, el a spus următoarele:
Există tot atâtea feluri de predici pe câte feluri de predicatori sunt. O predică este ziditoare, dar nu te convinge de păcat. Unele predici se adresează emoţiilor, altele intelectului. Predicile lui Isus, ale lui Ioan Botezătorul şi ale lui Petru atacau atât conştiinţa, cât şi voinţa umană. Aceştia trei au avut un lucru în comun - ungerea Duhului Sfânt.
Leonard era un predicator uns. Pentru ascultători era evident că predica având autoritate divină. Un motiv este că întotdeauna le cerea celorlalţi să se roage ca Duhul Sfânt să se odihnească peste el atunci când predica: „Săptămâna asta merg să predic la San Antonio, unde se vor strânge sute de predicatori; rugaţi-vă pentru mine, pentru că

aştept ca Duhul să mă îmbrace cu putere de sus."
Oecolampadius, reformatorul elveţian din secolul al XVI-lea, a spus: „Mult mai mult bine s-ar aduce slujirii prin câţiva bărbaţi buni şi cu pasiune decât printr-o mulţime de oameni căldicei." Acest lucru exprimă convingerea lui Leonard. El a cunoscut din

experienţă ungerea Duhului Sfânt care a rămas peste el şi care a generat „mult mai mult bine". Tony Sargent, în cartea sa excelentă despre predicile lui Martyn Lloyd-Jones, *The Sacred Anointing {Ungerea Sfântă),* vorbeşte despre slăbiciunea predicii contemporane în relaţie cu nevoia vitală de ungere cu Duhul Sfânt:

Majoritatea cărţilor despre predicare accentuează nevoia de pregătire, de un program şi de a lucra după un orar bine stabilit. O citire la întâmplare a contribuţiilor moderne confirmă acest lucru. Dacă se face referire la ungerea şi dependenţa de Duhul Sfanţ în actul predicării, aceasta pare a fi întâmplătoare, un aspect secundar de luat în considerare. Lloyd-Jones critica o omitere aşa de gravă. Acesta este motivul pentru care atâtea cărţi despre predicare nu reuşesc să îi ajute pe predicatori. Ele nu se ocupă de acest fenomen vital.[4]

Este un comentariu trist cu privire la educaţia teologică -majoritatea seminariilor şi colegiilor biblice neglijează rolul Duhului Sfânt în special în predicare şi în lucrarea creştină, în general. Majoritatea cursurilor omiletice despre predicare nu fac decât să vorbească despre acest adevăr vital.
Cu siguranţă, un profesor bun de omiletică ar afirma că viaţa predicatorului ar trebui să fie controlată de Duhul Sfânt. Dar este neglijată acordarea unei atenţii majore faţă de necesitatea lucrării Duhului Sfânt în predicare, sau chiar total omisă. Aceasta este o omitere gravă şi tragică. Ravenhill a vorbit despre această problemă actuală:

Aceasta este ziua unui Duh Sfânt limitat şi gonit chiar şi în cercurile fundamentaliste. Folosim superficial afirmaţiile scripturistice şi suntem lipsiţi de echilibru atunci când le interpretăm şi leneşi până în punctul impotenţei când vine vorba de însuşirea valorii lor inestimabile. Domnul predicator va lustrui cu elocvenţă cuvântarea şi predica sa, slujindu-L pe Domnul cu ardoare pentru a apăra inspiraţia divină a Bibliei.

[4] *The Sacred Anointing* (Ungerea Sfântă), Tony Sargent (Wheaton: Crossway Books, 1994), pag. 35, 36.

Totuşi, câteva respiraţii mai târziu, acelaşi om va fi auzit raţionalizând cu un calm de moarte acelaşi Cuvânt inspirat, spunând că minunile sale nu mai sunt de actualitate şi declarând cu fermitate: „Acest text nu este pentru zilele noastre." Aşa este acoperită cu apa îngheţată a necredinţei predicatorului credinţa noului credincios.[5]
Această realitate nu a fost neglijată de predicatori din istorie ca George Whitefield şi C.H. Spurgeon şi nu a fost neglijată nici de Ravenhill. Persoana Duhului Sfânt era o realitate pentru el în viaţa sa zilnică şi în lucrarea publică. El a crescut şi s-a convertit într-un climat spiritual unde Duhul lui Dumnezeu era real. A ştiut acest lucru chiar înainte de convertirea sa. întâlnirile de rugăciune la care lua parte Leonard aveau acelaşi caracter real.
La Colegiul Cliff acest lucru a fost cultivat chiar mai mult. Len nu era unul dintre acei creştini care ignora persoana şi lucrarea Duhului dându-şi seama mai târziu că Duhul Sfânt era real şi activ, încă din adolescenţă, de când s-a convertit, el 1-a văzut pe creştin ca pe unul care era controlat şi împuternicit de Duhul Sfânt.
Leonard considera că nevoia stringentă a zilelor noastre este de predicatori care să fie plini de Duhul Sfânt şi împuterniciţi de Duhul Sfânt. Predicatorii de astăzi trebuie să fie ca Mica, cel care a strigat: *,JDar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoştinţa dreptăţii şi de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, şi lui Israel, păcatul lui"* (Mica 3:8) şi ca Simeon, despre care Scriptura spune: *,JDuhul Sfânt era peste* e/" (Luca 2:25). Leonard i-a scris unui prieten în anii 1980: „Observ din ce în ce mai mult că predica de astăzi şi-a pierdut autoritatea. I-am învăţat pe oameni să îl cheme în ajutor pe Dumnezeu în loc să cerşească mila Sa." El era de părere că întreţinerea unei vieţi unse este costisitoare. Nu

considera că orice predicator o poate obţine, ci că o viaţă de ascultare este calea de a o menţine (Faptele Apostolilor 5:32). Spre sfârşitul vieţii, a zis:

[5] *Why Revival Tarries* (De ce întârzie trezirea?), pag 96.

Mulţi predicatori se mistuie complet şi apoi vin la mine şi îmi spun: „Frate Ravenhill, chiar am nevoie de o vacanţă." Eu le spun întotdeauna: „Nu, nu ai nevoie - tu ai nevoie de o peşteră." Ei nu petrec timp singuri cu Dumnezeu în mod consecvent. Apoi devin slabi, sterpi din punct de vedere spiritual şi uscaţi pentru că nu îşi întreţin şi nu îşi revigorează viaţa spirituală. Dar oamenii nu vor să rămână singuri pentru că le e teamă de singurătate. Nu o putem suporta. Dar dacă nu ştii cum să rămâi singur cu Dumnezeu, nu îl vei cunoaşte mai adânc.

Nu există nicio zi de Rusalii nedureroasă. Mulţi vor să pună mâna pe puterea pe care au primit-o sfinţii în camera de sus, dar cine doreşte cei trei ani de urmare a Stăpânului, apoi cele zece zile de aşteptare în camera de sus? Există o pregătire, un preţ şi deseori o durere adevărată.

Predicile lui chemau întotdeauna puterea divină în vorbire, îndemnându-i şi sfatuindu-i mereu pe oameni spunându-le că puterea lui Dumnezeu peste predicator era cea care făcea diferenţa în predicarea adevărată:

Fraţilor, să cădem din nou pe genunchi pentru a redescoperi evlavia apostolică şi puterea apostolică. Să piară predicile neputincioase!

A murit oare predica maiestuoasă? Este predicarea cu suflet arzând o artă pierdută? Am făcut concesii predicilor rapide, tip snack, sau ne străduim să aducem „puterile veacului viitor" în fiecare întâlnire?

Predicatorii fac renumite amvoanele, dar profeţii fac renumite închisorile. Suntem sătui de oameni cu haine moi şi cu o vorbire şi mai moale care folosesc râuri de cuvinte însoţite doar de o lingură de ungere. Aceştia cunosc mai multe despre competiţie decât despre consacrare şi ştiu mai multe despre promovare decât despre rugăciune.

PREDICÂND FIIND CONŞTIENT DE VEŞNICIE

Pe biroul lui Leonard din Lindale se afla o clepsidră care măsura douăzeci de minute. Când primea musafiri, le spunea în glumă: „Fii atent la clepsidra asta. Când se scurge nisipul, trebuie

să pleci! Douăzeci de minute - atât poţi rămâne!" Dar foarte rar i-a lăsat pe oameni să plece aşa curând; de obicei petrecea două sau trei ore cu ei. Clepsidra îi amintea de veşnicie şi de faptul că timpul se scurgea pentru toţi.

Ravenhill considera că predicatorii au nevoie să fie conştienţi de veşnicie. El umbla cu această conştientă. Trăia zilnic în lumina eternităţii. S-a rugat deseori rugăciunea lui Jonathan Edwards: „Doamne, imprimă-mi eternitatea în ochi!" *What is Your Life {Ce este viaţa ta?)* este o predică bine-cunoscută de-a sa despre scurtimea vieţii şi despre realitatea veşniciei, bazată pe Iacov 4:14: *„Căci ce este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur, care se arată puţintel, şi apoi piere."*

într-o zi, pe Leonard 1-a vizitat un bărbat, care 1-a întrebat: „Frate Ravenhill, tu vorbeşti despre puritani ca Robert Hawker, John Owen şi acei oameni mari. Care este diferenţa dintre oamenii din acel secol şi cei de astăzi?" Leonard a răspuns: „O, e uşor - ei trăiau în lumina eternităţii şi noi trăim doar în lumina timpului."

Leonard avea toate însuşirile unui predicator adevărat. El le-a exemplificat şi a crezut că toţi predicatorii ar trebui să facă la fel. Istoria îl va privi ca pe unul dintre cei mai puternici şi mai influenţi predicatori din secolul al XX-lea.

19

TEOLOGIA LUI RAVENHILL

Un frate cu mintea ascuţită a terminat de curând de citit scrierile lui Jonathan Edwards. El deplânge acum predicile de astăzi, care ocolesc intelectul. Există puţin raţionament în ziua de astăzi. Apostolul Pavel a zdruncinat tihna împăratului Felix atunci când a raţionat cu el despre neprihănire, înfrânare şi judecata care va veni. Ce predică trebuie să fi fost! Oh, de-am avea o copie a notiţelor lui Pavel!
L.R.

Teologia lui Leonard Ravenhill este importantă, chiar dacă uneori este greu să o identifici sau să o rezumi. El era prea complex în perspectivele sale şi prea adânc în viaţa sa. Fiul său, David, o spune, probabil, cel mai bine:

Nu sunt sigur dacă cineva ar putea defini clar teologia tatălui meu. Când se afla printre baptişti, predica despre botezul cu Duhul Sfânt. Când se afla printre penticostali, predica despre sfinţenie. A citit scriitori din toate curentele teologice şi a spicuit din toţi. Eu l-aş numi un arminian mai mult decât un calvinist, dar a ştiut cum să susţină ambele poziţii. Ştiu că nu a avut o perspectivă a răpirii pre-tribulaţioniste.[1]

Ravenhill nu era un teolog şcolit. După un an de colegiu biblic, nu a mai avut parte de nicio educaţie teologică oficială. Dar teologia era importantă pentru el şi predica doctrină. Teologia fără viaţă spirituală nu prezenta niciun interes pentru el. Simpla teorie i se părea nefolositoare, dar teologia biblică ce modela mintea şi încălzea inima era vitală pentru Leonard. Ştia că adevărul, aplicat de Duhul Sfânt, era cel care îi schimbă pe oameni şi îi face liberi.

Uneori, accentele doctrinare ale lui Leonard îi făceau confuzi pe unii oameni. într-o zi putea vorbi ca John Wesley şi a doua zi ca George Whitefield. Nu era întotdeauna echilibrat în predicile sale. Nu încerca să fie. El trăgea salve peste minţile oamenilor, permiţând fiecărei accentuări să stea în picioare singură. Leonard

Interviu cu David Ravenhill, 20 L0.

nu încerca să arate relaţia dintre diferite adevăruri. El doar le declara. Nu era un profesor tehnic, ci o voce puternică a adevărului către inimile oamenilor. într-o zi predica un adevăr, iar în alta un adevăr complementar care părea că îl contrazice pe cel iniţial. Acesta era el şi aceasta era lucrarea pe care i-o dăduse Dumnezeu. Iată, probabil, o parte din motivul pentru care predica lui era atât de puternică.

PREDICAREA DOCTRINARĂ

în anii 1980, Leonard i-a scris unui prieten despre nevoia păstrării temeliilor credinţei:

în anii 1900, Dr. Francis L. Patton, evlaviosul şi abilul preşedinte al Seminarului Princeton de la începutul secolului al XX-lea, a scris: „Singura speranţă a creştinilor este reabilitarea doctrinei paulinice. Fie mergem mult, mult, mult înapoi la întrupare şi la sângele ispăşitor, fie mult, mult înainte la ateism şi la disperare." Mă întreb ce ar spune Patton astăzi. Sunt sigur că ar fi acelaşi mesaj, dar mai puternic.

A predicat Ravenhill doctrina? Mulţi oameni nu cred asta, dar alţii ar spune că a predicat doctrina biblică şi teologia în diferite moduri.

După treizeci de ani de expunere la lucrarea lui Leonard, sunt de acord cu a doua părere. Ravenhill a predicat doctrină în multe aspecte.

Această idee trebuie clarificată. Deşi nu era un predicator educat la un seminar, mulţi alţi predicatori din trecut nu au fost nici ei educaţi din punct de vedere academic - Spurgeon, Lloyd-Jones şi Tozer. Dar chiar dacă nu era oficial un om academic, a fost educat cât se poate de bine din punct de vedere teologic. Istoria lui Ravenhill îl

înfăţişează deseori predicând despre teme doctrinare.
Era greu să vezi exact opinia lui Ravenhill în puncte mai delicate ale teologiei. Atunci când primea întrebări teologice, uneori îi era greu să ofere un răspuns clar. Leonard nu ţinea la niciun sistem teologic făcut de om, chiar dacă era familiar cu toate.

El a beneficiat de pe urma multor scriitori şi teologi buni, fie că erau calvinişti sau arminieni. I-a iubit în special pe puritani. De asemenea, a cules mult din toate mişcările evanghelice istorice: anglicană, baptistă, prezbiteriană, metodist-wesleyană sau metodist-calvinistă galeză.
Predicarea lui Ravenhill reflecta influenţa doctrinară şi devoţională a teologilor uriaşi din trecut. El a spicuit din multe tradiţii în studiul şi predica sa. Chiar dacă nu a predicat în mod specific într-un stil expozitiv, mesajele sale au fost totuşi pline de marile doctrine al Bibliei.
Un fragment dintr-o predică cu privire la Vechiul Testament din anul 1936 reflectă o perspectivă înaltă şi maiestuoasă:

Dumnezeu nu era o simplă zeitate tribală ebraică aşa cum credeau naţiunile păgâne, ci era Dumnezeul naţiunilor şi Arbitrul istoriei lumii. El putea folosi chiar şi pe cel păgân pentru a-Şi împlini planurile. Sabia lui Nebucadneţar era sabia Domnului.
Există o paralelă modernă. Nu a fost oare Vladimir Lenin o armă de pedeapsă în mâna lui Dumnezeu? El controlează întreaga istorie şi este un Dumnezeu sever, hotărât să dezrădăcineze idolatria. Ezechiel spune că toate păcatele sociale ale lui Iuda porneau de la lăcomie şi idolatrie. Reacţia lui Dumnezeu faţă de idolatrie este o furie intransigentă. El este Dumnezeul dumnezeilor şi Dumnezeul popoarelor.[2]

Leonard predica deseori cu claritate despre diferite doctrine, chiar dacă oamenii de multe ori nu realizau acest lucru din pricina stilului său de predicare. Era echilibrat în perspectiva sa despre suveranitatea lui Dumnezeu şi despre responsabilitatea omului. A văzut ambele adevăruri şi le-a predicat la fel de bine.

[2] *The Flame (Flacăra),* noiembrie-decembrie, 1936.

DUMNEZEU ESTE SUVERAN

Ravenhill credea în faptul că Dumnezeu domnea peste toate lucrurile prin conducerea şi stăpânirea lui Hristos. Toate lucrurile merg spre finalitatea lor în Fiul, aşa cum a declarat într-o predică:

Dumnezeu plănuieşte în voia Lui suverană ca întreaga istorie umană să se împlinească în Hristos. Nu îmi pasă de cât de îmbătate sunt popoarele astăzi cu nelegiuirea lor! Nu-mi pasă că politicienii sunt la fel de ipocriţi astăzi ca în vremea lui Nixon sau a oricărui alt [preşedinte]. Nu îmi pasă cât sunt de intoxicaţi oamenii cu nelegiuirea lor. Nu îmi pasă că oamenii spun că ne aflăm acum mai aproape de o explozie în Orientul Mijlociu decât am fost vreodată în ultimii ani. El plănuieşte în voia Lui suverană ca întreaga istorie să se împlinească în Hristos.

într-o predică de la sfârşitul vieţii sale, a vorbit minunat despre suveranitatea absolută a lui Dumnezeu şi despre atributele Sale maiestuoase:

întreaga lume pare să se destrame. Dar Hristos Se află încă pe tron şi ce binecuvântare e să fim parte a unei împărăţii veşnice. Mă gândesc deseori la un vers al unui imn: *„Doamne, tronul Tău nu va trece ca împărăţiile semeţe ale acestei lumi; împărăţia Ta stă în picioare şi se măreşte, până când toate creaturile Tale vor fi sub stăpânirea Ta. "*
Regele nostru nu poate fi determinat niciodată să abdice, nu poate fi învins niciodată, nu poate greşi niciodată în strategia Sa de război şi El şi-a avut planul Său întotdeauna. Cât de bine este să ştim că El este suveran şi ca va face totul după buna plăcere a voii Sale. La Dumnezeu nu există greşeli.
Dumnezeul atotputernic, care a locuit singur întreaga veşnicie, împărtăşeşte totul cu noi. El îşi

este atotsuficient, prin însăşi natura Sa. A fost o vreme când nu a existat timp şi cer -unde slava Sa este acum manifestată - nu era niciun pământ care să îi captiveze atenţia, niciun univers care să aibă nevoie să fie susţinut prin cuvântul puterii Lui. Nu existau oameni care să fie salvaţi şi nici îngeri care să îi cânte laudă. Dumnezeu era

singur în Cele Trei Persoane egale ale Sale în divinitate, cu o grandoare sfântă care te face să te minunezi.
Despre atributele lui Dumnezeu:
Dumnezeu locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, într-o slavă de nedescris, într-o măreţie inimaginabilă, într-o bucurie negrăită, într-o înţelepciune de nepătruns şi într-o veşnicie incomensurabilă.
Despre slava lui Dumnezeu în creaţie:
Oamenii care au mers pentru prima dată pe lună au adus poze splendide. Dacă priveşti de aproape, poţi vedea stâlpii care îl susţin, nu-i aşa? Nu minţi! Nu îi poţi vedea pentru că nu există! Acei astronauţi au privit înapoi la pământ şi au văzut că el nu era susţinut pe nimic. Aşa că guvernul a trebuit să plătească 50 miliarde de dolari pentru a-i duce pe acei oameni pe lună, ca să descopere că pământul nu este susţinut de nimic.
Ei bine, asta nu-i nimic! Iov a ştiut acest lucru în urmă cu cinci mii de ani, când a spus: *„JZl ... spânzură pământul pe nimic".* Nu este minunat? Australia e acolo şi sub ea nu este nimic altceva decât apă. Acum, poţi lua o măsură de apă şi să o lipeşti de fundul unei găleţi? Dumnezeu poate - El spânzură pământul pe nimic.
Despre întrupare:
Se pare că ofensa întrupării constă în faptul că nu poate fi cercetată şi de aceea, este înlăturată de înţelepciunea veacului acestuia. Cuvântul a devenit trup, dar nu există niciun răspuns la aceasta în laboratorul ştiinţific. Ceea ce nu poate fi explicat de ştiinţă este considerat a fi neadevărat şi este chiar dispreţuit. Dar, binecuvântat fie Domnul, Invizibilul a devenit vizibil. Cel îmbătrânit de zile Şi-a început zilele pământeşti într-o iesle, dar nu în ieslea de pe felicitările de Crăciun.
Deci din punct de vedere logic, dacă hanul era aglomerat, atunci şi staulul era aglomerat, aşa că trebuie să fi fost plin de balegă şi de un miros respingător. Acolo a venit Domnul slavei pentru noi şi pentru mântuirea noastră. Iată misterul, măreţia şi

veşnicia. înţelepţii au venit şi I s-au închinat. Oamenii înţelepţi încă fac acest lucru, pentru că niciun om care îl respinge pe Hristos nu este înţelept. Păstorii au venit să se plece înaintea marelui Păstor şi Episcop al sufletelor noastre.
De acest Crăciun m-am gândit mult la naşterea Domnului din Măria. El ar fi putut veni aşa cum s-a înălţat Ilie - într-un car de foc. Atunci evreii L-ar fi primit. Dar Dumnezeu a luat-o pe Măria - trupul, emoţiile, substanţa ei şi tot ce avea ea şi prin ea ni L-a dat pe Fiul Său.
în acelaşi fel, El binecuvântează lumea nu numai prin ceea ce spunem noi, ci prin ce oferim. El ia ceea ce avem noi şi prin aceasta, face un canal prin care să-i binecuvânteze pe alţii, aşa că noi suntem meniţi să fim o pâine frântă şi un vin revărsat, ca prin noi — prin Duhul care este în noi — alţii să fie atinşi. Doar canale, Stăpân binecuvântat!
El a venit, binecuvântat să îi fie Numele! Ieslea - ce pericol aducea ea! Stătea întins acolo, învăluit în ţărâna noastră. Cel îmbătrânit de zile a devenit un copil care a venit în timp. Mâinile pruncului care nu se putea hrăni singur într-o zi aveau să dea o binecuvântare care urma să hrănească cinci mii de oameni. Acel obrăjor catifelat avea să fie scuipat în curând din gâturile murdare ale oamenilor nelegiuiţi. Acei ochişori de bebeluş aveau să fie în curând o flacără de foc. Acea gură fără cuvinte avea să spună în curând la mii de miliarde care dorm sub pământ sau sub ocean: „Sculaţi-vă!" împăraţii vor vâna acest bebeluş pentru a-L ucide. Niciunul dintre ei nu-L va chema să mănânce la masa lui. Dar într-o zi, fiecare împărat care a trăit vreodată îşi va pleca genunchiul înaintea Lui.
Leagănul Său, grajdul rudimentar este gol şi încălzit de sudoarea animalelor obosite. Câtă

dragoste şi bunăvoinţă doar pentru noi! înţelepţii au venit şi I s-au închinat atunci; înţelepţii încă fac acest lucru.

CENTRALITATEA LUI HRISTOS

în ceea ce priveşte domnia lui Hristos, Leonard nu a fost niciodată evaziv. întreaga sa viaţă, s-a ţinut de poziţia biblică a unui Domn-Mântuitor. Hristos nu este doar un Mântuitor, ci şi Domn a toate. Pentru Ravenhill, ideea că un păcătos poate să îl

„accepte" pe Isus ca Mântuitor în timp ce îi respinge domnia era străină de Biblie şi era catalogată ca o evanghelie falsă.

El a făcut deseori apel ca biserica să se întoarcă la centralitatea lui Hristos însuşi. într-o scrisoare adresată familiei Moore din martie 1976, Leonard a spus:

Cred că accentul prea mare pus acum pe darurile Duhului Sfânt îl îndepărtează de la centru pe Domnul şi Mântuitorul nostru în gândirea multor oameni care îi mărturisesc Numele. Acesta este un lucru nesănătos şi trebuie să fie oprit şi corectat. Toate lucrurile stau prin Hristos. El este Capul. El a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor. Prea multă vorbărie despre binecuvântatul Duh Sfânt descentralizează lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu în Hristos. Dumnezeu nu a intenţionat niciodată ca odaia de sus să eclipseze Calvarul.

Atunci când Ravenhill auzea falsa doctrină, o dădea pe faţă, nu tăcea. într-un mesaj, el s-a adresat ereziei super-credinţei şi predicatorilor prosperităţii:

Isus a spus bisericii din Apocalipsa: „ *Pentru că zici: , Sunt bogat, m-am îmbogăţit'"* - spuneţi, voi, cei care predicaţi prosperitatea — dacă prosperitatea financiară este îrtotdeauna scopul lui Dumnezeu, de ce mustră această biserică? De ce nu îi felicită şi nu le spune: „Voi trăiţi exact cum vreau Eu să trăiţi!"

DOCTRINA MÂNTUIRII

REGENERAREA: LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Leonard a privit regenerarea ca pe lucrarea Duhului Sfânt în mod exclusiv, aşa cum au făcut-o şi apostolii, reformatorii protestanţi, puritanii, primii baptişti, metodiştii şi prezbiterienii. El considera că regenerarea era începutul vieţii spirituale în păcătos şi că aceasta era implicată în adevărata convertire.

O examinare atentă a predicilor lui Ravenhill de-a lungul anilor arată că el vorbea clar despre naşterea din nou prin care se referea în mod specific la regenerarea făcută de Duhul Sfânt:

„Dacă un om este cu adevărat născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, acesta este lucrul cel mai radical de această parte a eternităţii. El devine o creaţie nouă cu o inimă şi o minte nouă! Nimeni nu îţi poate da o inimă curată în afară de Dumnezeu." El arată în această afirmaţie că naşterea din nou este atât o schimbare profundă în natura umană, cât şi o lucrare supranaturală a lui Dumnezeu, nu o lucrare a omului. într-o scrisoare, Ravenhill a spus:

Observ că mulţi evanghelişti se îngrijorează din pricina lipsei de durabilitate în aşa zisele convertiri ale oamenilor cărora le slujesc în întâlnirile lor. Adevărul e că majoritatea predicatorilor predică doar o jumătate de evanghelie. Tot ceea ce predică ei este iertarea, dar un om are nevoie de ceva mai mult decât doar de iertare. El are nevoie de regenerare şi conştiinţa lui trebuie să fie curăţită de faptele moarte prin sângele lui Hristos, pentru a-L sluji pe Dumnezeul Cel Viu. Un om nu este creştin până când Dumnezeu nu locuieşte în El. Trebuie să aibă loc un miracol. Trebuie să încetăm să îi întrebăm pe oameni dacă sunt mântuiţi. Toţi cred că, într-un fel, sunt mântuiţi. De ce să nu îi privim direct în ochi şi să-i întrebăm: „Trăieşte Hristos în tine?" Dacă Hristos nu este într-o persoană, aceasta nu este născută din nou.

în ceea ce priveşte doctrina mântuirii, predicile lui erau din când în când de partea calvinistă, dar nu întotdeauna. El vedea ispăşirea ca pe o substituţie penală, că Hristos a murit ca preţ de răscumpărare pentru păcatele tuturor înaintea lui Dumnezeu. El a respins categoric orice perspectivă liberală cu privire la moartea ispăşitoare a lui Hristos.

ISPĂŞIREA ŞI PREDICAREA CRUCII

Hristos cel crucificat, îngropat, înviat şi înălţat Se afla în centrul predicii lui Leonard. El a

predicat crucea ca pe mesajul istoric al suferinţelor unui Mântuitor crucificat. Ravenhill putea descrie agoniile şi patimile lui Hristos la fel ca orice predicator din generaţia sa.

în februarie 1977, el i-a scris familiei Moore despre predica lui din duminica precedentă:
Cred că am avut un timp bogat duminică. Am reflectat la minunatul capitol 53 din Isaia. Martin Luther a spus că acest capitol ar trebui scris cu aur curat. Friederich Delitzsch, comentatorul Vechiului Testament, spune că Isaia ar fi putut sta la piciorul crucii lui Isus din pricina interpretării măreţe a evenimentului. Cât de minunat este faptul că El a murit pentru noi! Pavel spune că El a gustat moartea pentru fiecare om. O dragoste atât de minunată, de divină,/ îmi cere sufletul, viaţa, totul.
Predicile lui Leonard despre cruce nu erau doar un adevăr teologic sau fapte istorice despre suferinţa lui Hristos. Leonard a vorbit cu pasiune despre realitatea, puterea şi minunea lucrării lui Hristos pentru orice păcătos care se încrede în El. Cea mai bună modalitate de a descrie predicile lui Ravenhill despre ispăşire este de a-1 lăsa pe el să vorbească mai mult:
„Cel mai nelegiuit răufăcător care crede cu adevărat, în acel moment primieşte de la Isus iertarea", spune autorul acestui imn. Nu contează dacă e un om bogat care merge în Waldorf Astoria[3] din New York în această după-amiază cu soţia unei alte persoane de pe care curg diamante sau că e un vagabond de pe stradă. Nu contează, atâta timp cât acea persoană vine la cruce.
„S-a sfârşit." Implicaţia cuvântului grecesc este „Acest lucru e complet." Aceasta este răscumpărarea completă. Nu îi poţi adăuga nimic. Nu îi poţi lua nimic. Nu are nevoie de ceva pe care vreun preot să i-1 adauge. Isus a făcut o răscumpărare perfectă pentru oameni. Sângele Lui a fost vărsat. E mai mult decât tot sângele animalelor. Evrei 9:13,14 spune:
„Căci, dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropite peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţarea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţa
[1] Hotel de lux (n.trad.)

cugetul vostru de faptele moarte" El nu numai că a plătit preţul întreg pentru păcatul uman, ci 1-a şi ţintuit pe lemn. Asta a făcut.
Dacă înalţi crucea, ea cuprinde totul, aşa cum a spus Wesley: „Braţele iubirii care mă cuprind pe mine cuprind întreaga omenire." Dacă o ridici, arată înspre un cer fără vârf şi spre un iad fără fund, iar braţele sunt întinse pentru a salva.
De cealaltă parte a acelei cruci există un mormânt veşnic. Singura oprire către acel mormânt veşnic este lucrarea sfârşită a Domnului Isus. Vedeţi, s-a isprăvit. Moartea nu mai are putere asupra noastră. Puterea lui Satan a fost zdrobită. Cerul L-a primit. Următorul lucru nu este doar *„S-a isprăvit",* ci şi *‚^i înviat",* care va fi urmat de *‚Mă voi întoarce".*
Ravenhill continuă:
Vedeţi, acolo, în momentul în care Isus a spus *‚JS-a isprăvit",* mila şi adevărul s-au întâlnit, neprihănirea şi pacea s-au sărutat şi iadul a intrat în panică. Pământul s-a cutremurat, întregul pământ s-a zguduit pe axa lui. Pământul a tremurat în urma impactului păcatului pe care El l-a purtat pentru noi.
Evenimentul a fost atât de sacru încât era ca şi cum Dumnezeu Şi-a scos haina şi a atârnat-o de soare. A fost întuneric timp de trei ore. El nu a lăsat pe nimeni să-L vadă pe Fiul Său cum a fost făcut păcat pentru noi.
Isus Hristos, în taina lui Dumnezeu în întrupare, a fost aşa cum a spus Wesley: „Dumnezeul nostru micşorându-Se cât o şchioapă, de neînţeles, S-a făcut om". Cerurile cerurilor nu îl pot cuprinde. Totuşi El S-a îmbrăcat în trup şi sânge şi s-a strecurat în pântecele unei femei. Nu ştiu cum poate Dumnezeu deveni om. Dacă acest lucru este adevărat, atunci cum putem cunoaşte câtuşi de puţin cum a devenit El păcat? Ştiţi răspunsul? Nu, nu îl ştiţi. Nicio persoană vie nu îl ştie. Fiecare om care este onest, Spurgeon sau oricine altcineva, cu cât este

mai sincer cu atât mai mult va spune: „Mă minunez de cruce -mare este taina evlaviei".
Mă gândeam astăzi la acest imn măreţ al lui Wesley. El vorbeşte despre cruce:
Vrea Isus ca păcătosul să moară?
Atunci de ce atârnă acolo, pe cruce?
Ce vrea să spună acel strigăt final ciudat?

Păcătosule, El Se roagă pentru tine şi pentru mine, Iartă-i, Tată, O, iartă-i.
Ei nu ştiu că ei trăiesc prin Mine,
Tu.Miel iubitor, ispăşitor;
Tu, prin agonia Ta dureroasă,
Prin sângele, prin sudoarea, prin durerea,
Prin ruşinea, prin crucea şi patima Ta de pe cruce,
Prin moartea şi viaţa Ta preţioasă
Mă rog să îndepărtezi toate păcatele mele.
Cel mai puternic computer din lume nu poate calcula suma condamnării şi a vinei umane pe care a purtat-o El. A fost mai mare decât nisipul de pe ţărm sau decât stelele de pe cer. El nu merge în fiecare an, ca marele preot din Vechiul Testament - El merge o dată în sfânta sfintelor. Nu este împovărat de o cruce de lemn - El poartă păcatul lumii pe care Samson, cu toată puterea lui, nu l-a putut purta. Prin purtarea păcatului lumii El rezolvă o problemă pe care Solomon, cu toată înţelepciunea lui, nu a putut-o rezolva.
El o face o dată pentru totdeauna. Isus este împlinirea tuturor tipurilor şi umbrelor din Vechiul Testament. El este Mielul desăvârşit. El este porumbelul al cărui piept a fost însângerat şi aruncat şi apoi trimis să zboare. El este vaca cea roşie. El este prezentat ca Mare Preot. Marele Preot merge înăuntru o dată pe an şi în cele din urmă va muri. Dar Marele nostru Preot va trăi veşnic. El este jertfa desăvârşită şi Preotul, Profetul şi Regele desăvârşit.
DÂNDU-I PE FAŢĂ PE DUŞMANII CRUCII
Lui Ravenhill nu i-a lipsit niciodată dorinţa de a-i expune pe cei care sunt descrişi în Scriptură ca fiind „duşmani ai crucii lui Hristos". El privea liberalismul ca pe o necredinţă făţişă şi într-o scrisoare adresată unor prieteni l-a numit aşa cum este:
Biserica Metodistă Unită din Statele Unite a votat să nu accepte întreaga Scriptură ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu L-a luat pe Domnul prin surprindere. El demult le-a cunoscut gândurile cu privire la acest lucru. Aşa cum spune

imnul, *„Conflictul se înteţeşte din ce în ce mai mult pe măsură ce întoarcerea Regelui se apropie."*
Indiferent despre cine era vorba, el spunea întotdeauna adevărul despre pericolele din ce în ce mai mari ale compromisului şi ale declinului din biserică. Uneori, frustrarea sau mânia lui sfântă se revărsau. Nu tolera deloc clericul de profesie care nega autoritatea Scripturii.
într-o scrisoare adresată unui prieten din luna februarie 1973, Leonard a scris despre astfel de predicatori liberali: „Aceşti palavragii ar trebui să vândă popcorn sau nimicuri. Ei îndepărtează oamenii de pe Cale şi le vatămă sufletele."
Diferenţa dintre Leonard Ravenhill şi majoritatea predicatorilor de astăzi constă în faptul că el era dispus să vorbească în aşa fel încât să expună lucrurile aşa cum sunt ele, iar noi nu dorim asta. Lucrătorii de astăzi nu au un asemenea curaj. Majoritatea vrea să se poarte cu mănuşi cu păcatul şi cu compromisul. Foarte puţini sunt gata să vorbească atât de deschis. Mulţi pastori vor mai degrabă să fie plăcuţi decât să fie credincioşi. Mulţi doresc să fie văzuţi ca fiind optimişti, necritici, acceptându-i pe toţi, aşa că au grijă la exprimarea lor pentru a nu ofensa.
Dar nu şi Leonard. El era fidel adevărului indiferent de ceea ce gândeau oamenii şi nu era preocupat să aibă un punct de vedere politic corect în biserică. Vorbea deschis, aşa

cum spune apostolul Pavel că trebuie să vorbească adevăraţii lucrători: , JVw *umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu"* (2 Corinteni 4:2). El nu tăcea, chiar dacă cuvintele lui ofensau. în această privinţă era ca Isaia: *„JDe dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui şi izbăvirea lui, ca o făclie care s-aprinde"* (Isaia 62:1).
Ravenhill vorbea clar, onest, direct, sobru şi convingător:
Mulţi dintre noi nu tânjim după slava Bisericii de demult deoarece noi nu am cunoscut niciodată adevărata trezire. Rămânem pe loc în status quo şi dormim liniştiţi noaptea în

timp ce generaţia noastră se îndreaptă rapid spre noaptea eternă a iadului. Ruşine, ruşine nouă! Isus a alungat nişte schimbători de bani afară din templu, dar înainte să îi alunge, a plâns pentru ei. A ştiut cât de aproape era judecata lor. Apostolul Pavel a trimis o scrisoare pecetluită cu lacrimi sfinţilor din Filipi, scriindu-le: *„Căci v-am spus de multe ori, şi vă mai spun şi acum, plângând: sunt mulţi care se poartă ca vrăjmaşi ai crucii luiHristos"* (Filipeni 3:18).
Observaţi că el nu spune că ei sunt vrăjmaşi ai lui Hristos; ei sunt mai degrabă vrăjmaşii crucii lui Hristos. Ei neagă sau subestimează valorile răscumpărătoare ale crucii. Sunt mulţi oameni de felul acesta astăzi. Biserica Romei nu se declară o vrăjmaşă a lui Hristos. Ea se sprijină din plin pe numele Lui sfânt. Totuşi, neagă crucea spunând că fecioara este co-răscumpărătoare. Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu a fost crucificată şi ea? Mormonii folosesc numele lui Hristos şi totuşi sunt departe de adevărul ispăşirii. Nu avem lacrimi pentru ei? Nu ne va roşi obrazul atunci când ei ne vor acuza de nepăsare la scaunul de judecată, spunând că ei erau vecinii noştri şi o ruşine pentru noi, dar nu şi o povară pentru faptul că erau pierduţi?

CONVERTIREA

în ceea ce priveşte conţinutul doctrinar al Evangheliei, Leonard a predicat un mesaj evanghelic curat. După părerea lui, invitaţia evanghelistică modernă - „spune rugăciunea asta şi acceptă-L pe Isus ca Mântuitor al tău" - era departe de a fi scripturistică. Mesajul său evanghelic era întotdeauna domnia lui Hristos, regenerarea, îndreptăţirea prin credinţă, înfierea şi adevărata convertire.
Convertirea, aşa cum o vedea Ravenhill din punct de vedere biblic, nu este doar o decizie a voinţei cu privire la Hristos, bazată pe o informaţie intelectuală despre Isus. El ştia că există o diferenţă între o credinţă umană doar şi credinţa mântuitoare. Există o credinţă pur intelectuală care oferă un consimţământ mental adevărurilor doctrinare creştine. O astfel de credinţă nu mântuieşte pe nimeni.
Credinţa mântuitoare, pe de altă parte, este total diferită. Ravenhill a crezut că credinţa mântuitoare este un har lucrat în

inimă de Duhul Sfânt. Adevărata credinţă îl are ca obiect pe însuşi Hristos şi este urmată de ascultarea de El. în ceea ce priveşte predicarea datoriei credinţei, Leonard credea că fiecărei persoane i se poruncea de către Dumnezeu să se pocăiască şi să vină la Hristos, deoarece El este oferit fără plată în Evanghelie.
El credea că Scripturile spun faptul că această convertire este o schimbare radicală şi autentică în mintea şi inima unei persoane cu privire la Dumnezeu, la păcat şi la şinele său. Este o întoarcere de la păcat la Dumnezeu în Isus Hristos.
Esenţa convertirii, potrivit lui Ravenhill, este adevărata pocăinţă de păcat şi credinţa

mântuitoare în Hristos. O asemenea credinţă este lucrată în inimă de Duhul Sfânt şi este o credinţă dependentă, aducându-1 pe păcătos la Isus ca Domn. Păcătosul vine cu adevărat în supunere faţă de Hristos deoarece harul supranatural 1-a transformat. Aceasta este evanghelia pe care a predicat-o Leonard timp de peste şaptezeci de ani.

ECLESIOLOGIA:

PERSPECTIVA LUI RAVENHILL CU PRIVIRE LA BISERICĂ

Ravenhill a iubit biserica, trupul lui Hristos, deoarece Hristos a iubit-o şi S-a dat pe Sine pentru ea. Dar era în mod continuu frustrat din pricina bisericii, aşa cum o vedea el. Şi-a exprimat unele opinii cu privire la biserică în prezenţa lui David Mains din Chicago în programul său radio Chapel of the Air din anii '90:

DM: Pe o scară de la 1 la 10, cum ai clasifica biserica din ziua de astăzi?

LR: Pe o scară de la 1 la 10, i-aş da bisericii, adică bisericii evanghelice, un patru. Observ o lipsă a perspectivei eterne şi a măririi lui Dumnezeu în evanghelismul actual şi aceasta se răsfrânge, bineînţeles, asupra bisericii.

DM: Dacă ar trebui să faci din biserică o învingătoare şi să transformi acel patru într-un opt sau nouă, ce te-ai strădui să schimbi? [Să presupunem că] acum tu eşti noul antrenor.

LR: Avem nevoie să luăm din nou în considerare maiestatea lui Dumnezeu. Duminica trecută, seara, am întrebat

■^■B

o adunare: „Aţi venit aici să-L întâlniţi pe Dumnezeu sau să auziţi o predică despre Dumnezeu?" Am întrebat acest lucru de multe ori în multe biserici şi doar o dată am primit un răspuns de la o persoană care a spus: „Vin cu sinceritate să îl întâlnesc pe Dumnezeu."

DM: Leonard, după ce standard vrei ca bisericile să fie judecate? Vrei să fie judecate din perspectiva clădirilor pentru că, evident, acestea au o rată de succes foarte ridicată în America? Mărimea congregaţiei pare a fi mare. Bugetele sunt, de asemenea, mari. După ce judeci o congregaţie?

LR: Le-aş judeca după sfinţenia şi după caracterul lor. Aş merge în jurul comunităţii şi aş spune: „Ce fel de oameni vin din cutare biserică?"

Ravenhill a văzut starea moartă în care se aflau multe biserici şi îl durea acest lucru. A vorbit deseori despre aceasta, uneori chiar cu sarcasm. într-o scrisoare către Billy şi Bobbie Moore, el a scris: „Tocmai m-am uitat pe fereastră şi am văzut un stol de ulii în jurul bisericii. Ştiam că e moartă, dar nu mă gândeam că până şi ulii ştiu asta!" în iunie 1973, i-a scris unui prieten:

Mă tulbură foarte tare decăderea bisericii. Totuşi, El se va ridica şi îşi va risipi duşmanii. Dumnezeu aşteaptă de atâta timp! El închide ochii doar pentru o vreme în faţa nelegiuirii oamenilor şi a leneviei bisericii. Vine o nouă zi. Sunt sigur că Domnul va face o lucrare rapidă şi va scurta rebeliunea păcătoşilor.

Leonard a crezut dintotdeauna că biserica nu reuşea să se ridice la adevărata ei responsabilitate. El simţea că bisericii îi lipseşte povara de care avea nevoie pentru a face faţă situaţiei din societate. Predicatorii ar trebui să aibă mai multă povară, mai mult zel şi mai multă durere pentru starea bisericii care, în mintea lui, nu a fost niciodată ceea ce trebuia să fie:

Adevăratul om al lui Dumnezeu are o durere de inimă, este întristat din pricina lumescului din Biserică, a orbirii ei, a corupţiei din ea, din pricina faptului că în Biserică se tolerează păcatul, a lipsei sale de rugăciune. El este tulburat de faptul că

rugăciunea Bisericii nu mai dărâmă fortăreţele diavolului. îi este ruşine de faptul că nu mai scoate strigăte de disperare în faţa unei societăţi condusă de diavol, turbată din pricina păcatului. *„JVoi de ce n-am putut să-l scoatem?"* (Matei 17:19).

„Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie" (Psalmul 126:5). Acesta este edictul divin. Aceasta înseamnă mai mult decât a predica cu zel. Este mai mult decât o expunere scolastică. Este mai mult decât oferirea unor predici foarte exacte din punct de vedere exegetic şi perfecte din punct de vedere omiletic. Un astfel de om, fie că este predicator sau un membru de biserică, este consternat de autoritatea scăzută a Bisericii în drama actuală a cruzimii din lume. El se ghemuieşte de durere din pricina faptului că oamenii au urechile surde în faţa Evangheliei şi riscă de bună voie să ajungă într-un iad veşnic. Sub această povară complexă, inima lui este zdrobită până la lacrimi.

BISERICA: O RĂMĂŞIŢĂ?

Odată, Leonard a spus: „Mi-e ruşine că sunt parte din Biserica lui Isus Hristos de astăzi deoarece cred că ea este o ruşine pentru un Dumnezeu sfânt." Ce a vrut să spună şi de ce a spus-o? El a vrut să spună că este ruşinat că e o parte a ceea se crede a fi Biserica astăzi. A spus acest lucru deoarece acea reprezentare a bisericii nu este ceea ce spune Biblia că trebuie să fie adevărata biserică.

Ravenhill a văzut mult firesc în bisericile unde a predicat. Simţurile lui erau exersate bine pentru a discerne între bine şi rău. A observat întotdeauna lumescul din bisericile evanghelice:

Săptămâna aceasta, cuplurile proaspăt căsătorite din această biserică au întâlnirea lor obişnuită de la mijlocul săptămânii sub forma unei petreceri pe plajă. Unii dintre ei sunt renumiţi pentru costumele lor de baie. Ne întrebăm ce gândeşte lumea despre o astfel de prostie. Cine poate citi Noul Testament cu o inimă sinceră şi în acelaşi timp să se simtă în largul lui atunci când priveşte la biserica de astăzi? Veriga cea mai demnă de milă din astfel de biserici este, de obicei, pastorul. Vai de cei care conduc oile pe un pământ sterp!

Drept rezultat, Leonard era întotdeauna supărat pe protestantism deoarece nu se ridica la standardele biblice. Se ridică, în mod normal, întrebarea: Ce este biserica, în opinia lui Leonard? Este întreaga Biserică Protestantă sau doar rămăşiţa creştinilor readuşi la viaţă? Nu se poate răspunde repede la această întrebare. Uneori nu era clar ceea ce credea Leonard despre natura bisericii.

Uneori părea că perspectiva lui e prea largă, incluzând întregul protestantism în adevăratul creştinism. De aceea o astfel de afirmaţie ca „Mi-e ruşine că sunt parte din Biserica lui Isus Hristos de astăzi" este îndoielnică. Fiecărui creştin adevărat îi este ruşine să facă parte din acest protestantism plin de compromis şi de necredinţă. Dar creştinătatea nu este adevărata biserică a lui Isus Hristos, care în realitate este întotdeauna după chipul Domnului ei. Ravenhill a chemat întotdeauna creştinătatea să fie sfântă şi ascultătoare. Dar cum poate o entitate de oameni neregeneraţi să aducă roadă adevăratului creştinism? E o greşeală să pui egal între protestantism şi adevărata biserică a lui Isus Hristos. Uneori Leonard se pare că a făcut această greşeală.

Dar problema nu este clarificată aşa de uşor. Alteori Leonard a vorbit clar despre natura adevăratei biserici, ca fiind formată doar din credincioşii adevăraţi, iar acest lucru se vede într-o afirmaţie dintr-un mesaj de-al lui:

Nu trebuie să tremurăm sau să ne temem din pricina a ceea ce ne vor face oamenii. Biserica va câştiga - aceasta înseamnă că adevăratul trup al lui Hristos va supravieţui instabilităţii politice şi a imperiilor financiare. *Staţi în picioare, staţi în picioare pentru Isus/Lupta nu va fi lungă...* Sunt convins că biserica, adică trupul credincioşilor cu adevărat regeneraţi, nu a întâmpinat niciodată vreo provocare mai mare.

El spune „biserica, adică trupul credincioşilor cu adevărat regeneraţi"; aici Ravenhill defineşte adevărata biserică ca fiind formată doar din credincioşii regeneraţi. Despre creştinismul contemporan, el spune:

[4] *Revival God's Way {Trezirea după voia lui Dumnezeu).*

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII

Cu limbajul isteţ al tehnicii moderne de a vinde, masele sunt păcălite să cumpere o loţiune de bronzare, aplicată doar dintr-o sticluţă, ce dă culoare fără ca omul să vadă soarele. Mi se pare că facem reclamă şi pledăm pentru un creştinism care are culoarea, dar nu şi caracterul lucrului adevărat.[5]

în cartea sa, *Why Revival Tarries {De ce întârzie trezirea?),* Leonard o spune şi mai clar atunci când declară: „Conflictul de secole se află asupra noastră. Acest lucru distorsionat, nebiblic, numit biserică, ce se amestecă cu lumea şi îl dezonorează pe aşa-numitul Domn al ei, a fost dezvăluit - este o fraudă. Adevărata Biserică este născută de sus."[6]

Leonard a crezut că adevărata biserică era atât de importantă încât acesta era motivul principal pentru care judecata era întârziată. Pe 2 februarie 1977, i-a scris unui prieten despre aceasta:

în fiecare zi există un răcnet mare de blasfemii şi de înjurături care se ridică de pe pământ, iar Domnul îl aude. închinarea şi adorarea compensează acest răcnet din iad în fiecare zi. Singurul lucru care împiedică acum revărsarea mâniei lui Dumnezeu este mica rămăşiţă a sfinţilor adevăraţi care mai sunt încă pe aici.

Mai târziu şi-a amintit de influenţa pe care au avut-o părinţii lui asupra înţelegerii sale: „Din copilărie am fost învăţat că Dumnezeu are întotdeauna o rămăşiţă. Sunt sigur că acest lucru este adevărat chiar şi în aceste zile îngrozitoare."

Aceste afirmaţii înlătură ideea că Ravenhill a considerat liberalismul doctrinar ca fiind inclus în adevărata Biserică a lui Isus Hristos. Prin definiţie şi prin deducţie, aceasta elimină o mare parte din protestantism şi chiar din evanghelismul declarat, care neagă puterea creştinismului experimental. Leonard merge şi mai departe atunci când dă pe faţă o mare parte din evanghelismul modern ca fiind total diferit de adevăratul creştinism:

[5] *Meat for men (Carne pentru oameni maturi)*

[6] *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?)*

Noi, creştinii, ne jucăm pe gazon în timp ce oamenii pier? Acest creştinism de genul „mergi la biserică o dată pe săptămână, dă-ţi zeciuiala şi cântă în cor" este o bătaie de joc, dacă aceasta este limita slujbei noastre creştine şi dimensiunea pasiunii noastre pentru suflete.

Astfel de afirmaţii sunt o mare lovitură pentru creştinătatea americană a secolului al XX-lea, deoarece Ravenhill afirmă că acest creştinism modern care se vede în majoritatea bisericilor este „o farsă".

Rezumând, Ravenhill a văzut Biserica adevărată ca fiind formată doar din creştini regeneraţi, risipiţi prin biserica lărgită. El a considerat biserica o rămăşiţă dintr-un sistem mai larg al creştinătăţii declarate. El ştia că majoritatea creştinătăţii declarate era falsă. Perspectiva lui era foarte limitată: „Mă îndoiesc că mai mult de *2%* din creştinii profesanţi din Statele Unite sunt, cu adevărat, născuţi din nou."

Astfel, Leonard a văzut adevărata biserică ca fiind în „biserica" mai mare. Adevărata biserică este formată doar din cei care sunt îndreptăţiţi doar prin credinţa în Hristos. Nimeni nu se află în adevărata biserică a lui Isus Hristos dacă nu se află în Hristos însuşi.

TREZIREA DIN BISERICĂ

Ravenhill a fost dintotdeauna condus de o dorinţă de a vedea renaşterea vieţii spirituale din biserică. Inima lui bătea pentru o trezire trimisă de Dumnezeu în biserică şi pentru adevărata evanghelizare realizată prin biserică. Piedica din calea trezirii, potrivit lui Ravenhill, este starea spirituală joasă a bisericii declarate.

Leonard era convins că mulţi creştini trăiesc deseori sub chemarea lor adevărată şi nu

reuşesc să posede tot ceea ce ar putea experimenta ca şi creştini. Chemarea lui specială era de a-i trezi pe cei care dormeau din biserică. Predica lui se ocupa de cel cu inima rece care tolera păcatul şi lumea. El a fost trimis pentru astfel de credincioşi declaraţi.

Leonard era la înălţime atunci când îi chema pe toţi creştinii să se oprească din a mai sta între două păreri şi să devină serioşi în ceea ce priveşte creştinismul adevărat. Leonard a luptat împotriva compromisului cu ferocitatea lui Ilie de pe muntele Cârmei.
Unii creştini sunt înclinaţi să persiste în zonele gri ale unei inimi împărţite. Leonard ardea griul aşa cum arde focul pleava. El folosea Sabia Duhului, uneori cu severitate, tăind şi făcând ca un trup de credincioşi regeneraţi slăbiţi sau compromişi să se trezească şi să răspundă chemării. El ţintea la inimă şi de obicei îşi atingea ţinta cu putere. O biserică trezită era tânjirea şi pasiunea lui. A murit în credinţă, nevăzându-şi împlinită dorinţa inimii, în ceea ce priveşte o trezire naţională. Dar nu şi-a pierdut niciodată povara sau pasiunea de a-i chema pe toţi creştinii: *„Veniţi-vă în fire, cum se cuvine, şi nu mai păcătuiţi/*" (1 Corinteni 15:34).
Leonard a văzut întotdeauna nevoia în cadrul bisericii şi a vorbit despre motivele pentru acest lucru:

> Studenţii serioşi ai creştinismului sunt deranjaţi şi mâhniţi din pricina progresului slab pe care îl face biserica în zilele noastre. Unii au crezut că botezul copiilor va aduce mulţimea. Alţii au crezut că tinerii care urmează cateheza îşi vor face treaba, iar alţii au crezut că botezul în apă va aduce mai mulţi adepţi la credinţă.
> Apoi unii cred că şcolile biblice sunt răspunsul pentru ca mesajul să ajungă la păcătoşi. Alţii erau siguri că taberele biblice vor face ca ţara să ia foc. Dar toate aceste metode au eşuat. Cred că principala cauză pentru lipsa curajului, a sacrificiului şi a zelului pentru Domnul şi pentru cei pierduţi este lipsa unei adevărate închinări şi devoţiuni.

DOCTRINA SFINŢIRII

Leonard a crescut într-un context britanic al metodismului wesleyan împreună cu influenţa teologiei britanice Nazarene. Cred că s-a considerat un metodist istoric, chiar dacă nu s-a aliniat bisericii metodiste. Până să intre el în lucrare, liberalismul pătrunsese deja în biserica metodistă din Anglia. Ravenhill era un

metodist al secolului al XVIII-lea, născut în secolul al XX-lea. In centrul acestei moşteniri se află o adevărată sfinţenie a inimii în viaţa creştinului.
Urmărirea lui Dumnezeu în sfinţenie era o realitate pentru Ravenhill. El a crezut în adevărata sfinţenie în viaţa creştinului. A ştiut din punct de vedere biblic că Hristos schimbă natura şi inima unui om, creând în el o neprihănire adevărată şi o sfinţenie adevărată prin lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt. Odată ce are loc această schimbare, începe sfinţirea. Din acel moment, creştinul se află întotdeauna în procesul de transformare după chipul lui Hristos. Aceasta este realitatea sfinţirii pe care a crezut-o Leonard.
în ceea ce priveşte doctrina sfinţirii, atât metodismul wesleyan cât şi biserica Nazarene au rămas din punct de vedere istoric la aşa-numita desăvârşire creştină sau sfinţire deplină. Ei nu au folosit termenul desăvârşire „fără de păcat", ci „desăvârşire creştină" sau „sfinţire deplină".
Desăvârşirea creştină ne învaţă că sfinţirea este o experienţă desluşită pentru toţi credincioşii cu ajutorul căreia se obţine eliberarea de păcat. Poziţia doctrinară şi etică a bisericii Nazarene declară în mod clar:

Credem că sfinţirea deplină este acel act al lui Dumnezeu, ulterior regenerării, prin care credincioşii sunt eliberaţi de păcatul originar sau de depravare şi sunt aduşi într-o stare de devotament total [consacrare] faţă de Dumnezeu, iar ascultarea sfântă din dragoste este făcută desăvârşită.[7]
O astfel de definiţie este şi o reprezentare precisă a doctrinei metodiste referitoare la sfinţirea deplină. Scopul nostru de aici nu este să prezentăm această poziţie, ci mai degrabă să înţelegem poziţia lui Ravenhill în timp ce se relaţionează la trecutul său teologic, la instruire şi la tradiţie.
în problemele care aparţin sfinţirii, Ravenhill punea deseori un accent arminian deoarece îi chema pe credincioşi să umble în sfinţenie şi în ascultare. El a rămas la poziţia istorică principală -
[7] Poziţia doctrinară şi etică a bisericii Nazarene, http://www.nazarene.org.

că sfinţirea este poziţională, progresivă şi experienţială. în esenţă, doctrina lui a avut aceste componente.
SFINŢIREA POZIŢIONALĂ
In primul rând, să prezentăm perspectiva lui asupra sfinţirii poziţionale. Credinciosul este sfinţit în Hristos în momentul îndreptăţirii prin unirea cu Hristos, şi astfel este pus deoparte pentru Dumnezeu pentru totdeauna. Ravenhill credea că toţi creştinii sunt printre „cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi" (1 Corinteni 1:2). Fiecare creştin a fost pus deoparte ca unul dintre sfinţii lui Dumnezeu pe temeiul unirii lui cu Hristos. Leonard ar spune un „amin" acestei învăţături. Toţi credincioşii au fost sfinţiţi deoarece sunt în Hristos şi astfel sunt sfinţi înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este sfinţirea poziţională.
Leonard a crezut că omul cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos şi că, prin unirea cu Hristos, creştinul este mort faţă de viaţa veche. Credinciosul este o persoană nouă cu o natură nouă şi acum este liber de stăpânirea şi puterea păcatului. Nu este nicio îndoială că aşa vedea Leonard sfinţirea în Hristos.
Ceea ce nu reiese clar din învăţătura lui este perspectiva sa asupra rămăşiţelor păcatului înnăscut. Dacă Leonard a crezut că păcatul este eradicat din creştin prin lucrarea Duhului Sfânt, el nu şi-a făcut suficient de clară această poziţie. Nu a predicat niciodată eradicarea păcatului în experienţa creştină, aceasta însemnând că cei credincioşi ar putea fi fără păcat sau perfecţi în această viaţă. în această privinţă, vederile lui au părăsit poziţia clasică a perfecţionismului din istorie.
Se pare că perspectiva lui era faptul că păcatul nu era eradicat în creştin. Păcatul este, încă, o problemă pentru creştini; dacă nu e aşa, atunci de ce sunt chemaţi la pocăinţă în Noul Testament? Leonard a predicat faptul că trebuie să ne luptăm cu păcatul, dar întotdeauna dintr-o poziţie a biruinţei pe temeiul morţii lui Hristos. Crucea a fost cea care a condamnat la moarte păcatul, nu sfinţirea creştinului.
Chiar dacă Leonard nu a predicat absenţa totală a păcatului, a pus un mare accent pe biruinţa creştinului asupra păcatului.

Mesajul său pentru creştini - ca ei să umble într-o sfinţenie adevărată şi să nu practice păcatul - era o parte esenţială a predicii sale. John Breshears a fost ajutat de Leonard în această privinţă atunci când John 1-a auzit pentru prima dată:
Afirmaţia lui Ravenhill adresată creştinilor - „Nu trebuie să păcătuiţi!" - a fost o mare lovitură pentru inima mea mândră atunci când am auzit-o pentru prima dată. Dar pot să spun că acest aspect nu poate fi evidenţiat niciodată îndeajuns de mult! Dintre toate predicile sale, cred că aceasta a fost afirmaţia teologică care m-a ajutat cel mai mult de la el. în cartea 1 Ioan nu spune „atunci când" păcătuieşti, ci „dacă" păcătuieşti.
Principiul de bază pe care 1-a evidenţiat Ravenhill aici nu era acela că credincioşii nu vor mai păcătui niciodată, ci că, din pricina primirii unei naturi noi prin regenerare, creştinii nu mai

sunt nevoiţi să păcătuiască, ci pot umbla în neprihănire. Păcatul nu este norma, ci mai degrabă excepţia pentru păcătos, din pricina unirii sale cu Hristos.

SFINŢIREA PROGRESIVĂ

în al doilea rând, Ravenhill a crezut în sfinţirea progresivă. Leonard a subliniat întotdeauna creşterea în har şi în cunoaşterea lui Dumnezeu. Aceasta este terminologia biblică, iar Leonard era un om biblic. El a lăsat ca Scriptura să îi determine opiniile şi terminologia. Predicile lui Leonard nu au indicat faptul că el credea că o experienţă cu Dumnezeu îl poate aduce pe creştin într-o poziţie în care să nu mai existe păcat. îşi mărturisea în rugăciune păcatul, eşecurile şi lipsa de asemănare cu Hristos. îi sfătuia întotdeauna pe oameni să zorească, să apuce şi să crească în harul şi cunoştinţa lui Hristos:

Este bine să mergi la cruce ca să primeşti viaţă prin regenerare şi să mori pentru a fi sfinţit. Dar chiar şi în aceste experienţe creştine nu există finalitate. Este o moarte zilnică. Eu trebuie să demonstrez că faptele mele sunt în conformitate cu

teologia mea. Dacă e ca Dumnezeu să crească în viaţa mea, atunci cineva trebuie să se micşoreze. Dacă sunt preocupat de maturizarea spirituală, atunci trebuie să îl văd mai mult pe Dumnezeu şi aceasta înseamnă că îi voi vedea pe alţii mai puţin. Dacă vreau să nu îmi fie ruşine la venirea Lui (tonul din 1 Ioan 2:28 sugerează că unii vor vrea să se ascundă), atunci trebuie să îmi urmez cu sârguinţă chemarea înaltă a lui Dumnezeu în Hristos. Nu există nicio scară rulantă spre vârfurile atrăgătoare ale viziunii spirituale. Fie ca toţi să ne rugăm: „Doamne, este, într-adevăr, o urcare dificilă, dar în Tine se găseşte belşug de har; ...ajută-mă Tu să urc"[8]

Predicile lui Ravenhill despre sfinţenie erau uneori prea dure pentru unele biserici şi pentru unii creştini practicanţi. După ce Leonard a plecat dintr-o biserică unde predicase, unii membri de acolo s-au plâns că a predicat prea mult despre sfinţenie. Răspunsul lui a fost: „Ultimul cuvânt despre subiectul acesta este al Domnului: *'...şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul'"* (Evrei 12:14). Alternativa pentru sfinţire nu este, deci, aşa de dulce! Iadul va fi un loc dezgustător plin cu mincinoşi, hoţi, prostituate, ucigaşi ş.a. în fiecare zi mă voi hotărî pentru sfinţenie, nu pentru iad. Iadul este canalul colector final al secolelor, ce nu mai are nicio ieşire."

La data de 11 august 1974, Leonard i-a scris familiei Moore, încurajându-o să îşi amintească faptul că maturizarea şi creşterea nu sunt deloc un proces instantaneu:

El merge înaintea oilor Sale. Nu ne spune cât de lungă este călătoria, nici cât de abrupt este drumul, cât de singuratică este calea sau cât de periculoasă este călătoria. El doar spune: *„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare. "* Ce promisiune! Puritatea instantanee este posibilă, prin sângele lui Hristos, dar maturitatea instantanee nu. Aceasta vine prin nuia pe măsură ce Domnul îl foloseşte pe diavol ca să II ajute să ne transforme pe noi în sfinţi.

Meat for Men (Carne pentru oameni maturi).

Realitatea sfinţirii nu se termină niciodată, până la moarte. Ţinta lui Leonard în viaţa creştină era o poziţie mai înaltă şi îi chema şi pe alţii să urmărească acest scop.

SFINŢIREA EXPERIENŢIALĂ: BOTEZUL CU **DUHUL** SFÂNT

în cele din urmă, doctrina sa despre sfinţire era şi experienţiaiă. El a crezut şi a avut de câteva ori -experienţe aducătoare de sfinţenie de la Duhul Sfânt în viaţa sa creştină.

Leonard nu era penticostal, chiar dacă predica printre ei şi era revendicat de unii dintre ei. Dar, precum Martyn Lloyd-Jones şi mulţi alţii înainte de el, Ravenhill a crezut faptul că un botez al Duhului („ungerea", aşa cum îi plăcea să o numească) este distinct de regenerare şi este deseori ulterior convertirii.

Leonard a crezut că un astfel de botez cu Duhul este experienţial şi că deseori îl aduce pe credincios la un nou nivel de siguranţă, putere şi biruinţă în viaţa creştină. El a crezut, de asemenea, că ungerea şi revărsarea Duhului Sfânt poate fi experimentată de multe ori şi că nu

era limitată la o experienţă singulară. A crezut faptul că Duhul poate fi revărsat dintr-o dată asupra unui creştin sau asupra unei biserici, oricând.
în această privinţă, i-a plăcut foarte mult cuvântul biblic *deodată* care face referire la caracterul imediat al lucrării Duhului atunci când este turnat - *„Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi"* (Maleahi 3:1). Promisiunea unei lucrări a lui Dumnezeu care va avea loc deodată şi rapid i-a dat speranţă lui Ravenhill şi a folosit argumentul unor astfel de versete în rugăciuae. în *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?),* el spune:
Unii creştini nu pot spune când au fost mântuiţi. Dar nu am întâlnit niciodată un om care să fi fost botezat cu Duhul Sfânt şi cu foc şi să nu poată spune când a avut loc acesta. Un astfel de om plin de Duh zguduie popoare pentru Dumnezeu, ca Wesley,

care a fost născut din Duhul, umplut cu Duhul şi care a trăit şi a umblat în Duhul.[9]
O astfel de opinie nu este o depărtare de învăţătura creştină istorică, chiar dacă învăţătura penticostală şi carismatică a dus această perspectivă înspre nişte extreme nebiblice. Baptiştii, metodiştii, luteranii şi prezbiterienii din istorie au ţinut cu toţii de o revărsare a Duhului ulterioară regenerării şi pe care o descriu în mod biblic „botez". Octavius Winslow, baptistul din secolul al XlX-lea devenit anglican care a păstorit două biserici din New York City şi trei în Anglia în perioada 1833-1878, vorbeşte despre această nevoie mare de o creştere a prezenţei şi a puterii Duhului Sfânt în vieţile noastre de zi cu zi:
Lucrul de care are nevoie Biserica lui Dumnezeu ca întreg, de el avem şi noi nevoie în aceeaşi măsură ca creştini individuali - un botez mai adânc cu Duhul Sfânt. Cititorule, cum se face că nu eşti mai înrădăcinat în adevăr - că piciorul tău nu mai stă neclintit pe Stâncă? De ce nu te bucuri mai mult în Hristos Isus, de ce sângele iertător nu mai atinge în mod sensibil conştiinţa ta, de ce pecetea înfierii nu se mai imprimă adânc pe inima ta, de ce *,4 va, Tată"* nu este mai frecvent şi cu un accent mai puternic, mai dulce pe buzele tale?
De ce îi lipseşte conştiinţei atât de mult sensibilitatea, zdrobirea de inimă şi căinţa în duh? De ce se face apel la scaunul harului atât de rar, de ce rugăciunea însăşi este percepută atât de mult ca o îndatorire şi atât de puţin ca un privilegiu şi de ce atunci când ne rugăm suntem caracterizaţi atât de puţin de zdrobirea umilă a unui păcătos care se pocăieşte, de curajul filial al unui copil înfiat, de ungerea îmbelşugată a unui preot regal?
Lăsaţi ca măsura mică în care aţi primit influenţa Duhului Sfânt să dea răspunsul. *,ylţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?"* - L-aţi primit ca Martor, ca Pecetluitor, ca învăţător, ca Mângâietor, ca Duhul înfierii, ca Cel ce locuieşte în voi? Aţi uitat voi că Domnul e viu, înălţat pe tron pentru a vă da Duhul
Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?).

Sfânt şi că, mai grabnic decât un tată, este gata să dea daruri bune copilului Său?
Aţi uitat voi că El este pregătit să deschidă larg ferestrele cerului şi să reverse peste voi o aşa binecuvântare care să confirme credinţa voastră, să vă alunge îndoielile, să vă spulbere frica, să vă înarmeze pentru luptă, să vă întărească pentru necaz, să vă ofere o imagine neumbrită a faptului că sunteţi acceptaţi în Preaiubitul şi să vă asigure că veţi „fi scrişi printre cei vii, la Ierusalim"?
Atunci, pe măsură ce preţuiţi lumina feţei lui Dumnezeu, pe măsură ce doriţi să creşteţi în cunoştinţa lui Hristos, pe măsură ce tânjiţi să fiţi mai fermi, mai de neclintit, sporind totdeauna în lucrul Domnului, oh, căutaţi să vă bucuraţi de o măsură mai mare din prezenţa, dragostea şi ungerea Duhului Sfânt. Hristos S-a ridicat la cer pentru a vă oferi această binecuvântare nepreţuită şi pentru a vă spune, pentru încurajarea voastră: *„...cereţi, şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină."* °
Limbajul lui Winslow este important. El nu spune: creştinul nu posedă prezenţa deplină a Duhului, ci foloseşte unii termeni ca *„măsură, influenţă, revărsare, un grad*

mai mare". Aceasta este terminologia experienţială, aşa cum o foloseşte Biblia în relaţie cu experienţa creştină. Winslow pledează pentru o *creştere* a influenţei Duhului în şi asupra creştinului prin mai multe revărsări ale Duhului în momente diferite.
în jurul vârstei de optsprezece ani, Leonard a avut parte de o experienţă puternică atunci când Duhul a fost revărsat peste el. După aceea, Duhul Sfânt a fost evidenţiat clar în predicile lui şi el a aplicat aspectul experienţial al lucrării Duhului Sfanţ în întreaga sa viaţă şi lucrare creştină. El a pus asupra creştinului responsabilitatea de a aştepta şi de a zăbovi cu seriozitate până când este îmbrăcat cu puterea lui Dumnezeu. în *Meat for Men {Carne pentru oameni maturi),* el spune:
[10] *Have You Received the Holy Spirit Since You Believed?(Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?)* Octavius Winslow, www.actavius-
winslo-w.org.2010.

Astăzi nimeni nu mai are timp să aştepte. Unii spun că nu mai este nevoie să aşteptăm venirea Duhului Sfânt deoarece El a fost dat. Sunt sigur că au dreptate. Dar sunt la fel de sigur că există o nevoie de a aştepta, astfel încât să facem un tur condus de Duhul în jurul inimilor noastre. Avem nevoie să spunem împreună cu George Croly:
Duhule al lui Dumnezeu, coboară peste inima mea, Dezvaţ-o de pământ, lucrează prin toate pulsaţiile ei; Apleacă-Te la slăbiciunea mea, măreţ cum eşti Şifă-mă să Te iubesc aşa cum trebuie să iubesc.
Oferta obişnuită a evangheliştilor din zilele noastre este: „Dacă ai nevoie de putere, vino la altar să o primeşti." Acesta nu este un apel mai moral decât cel pe care îl faci unui angajat de la benzinărie atunci când te duci să alimentezi: „Fă-i plinul". Acest şibolet nu aduce niciun fel de schimbare morală sau de putere spirituală care să facă o lume bolnavă de păcat să ştie că Dumnezeu Şi-a vizitat poporul."
Leonard nu a folosit niciodată doar un cuvânt care să definească experienţa revărsării Duhului. El a folosit alternativ termenii de botez, umplere sau revărsare. Mai târziu a îndrăgit cuvântul *ungere,* chiar dacă pe măsură ce anii treceau a folosit din ce în ce mai mult termenul de *botez* atunci când se referea la revărsarea Duhului. Ceea ce era important pentru Leonard era realitatea experienţei, nu doar terminologia corectă.
Prin revărsarea Duhului Sfânt, Leonard a primit un grad de siguranţă a calităţii sale de fiu pe care nu o cunoscuse înainte şi a primit o biruinţă asupra păcatului pe care nu o experimentase înainte. Faptul că era mort faţă de păcat ca şi creştin a devenit mai real pentru el decât oricând. A fost un botez definitiv şi sfinţitor al Duhului pe care 1-a experimentat după patru ani de la convertirea sa.
Iată doctrina lui Ravenhill despre Duhul Sfanţ în experienţa creştină. La regenerare, creştinul primeşte sălăşluirea Duhului Sfanţ în el. Creştinul este apoi responsabil să îşi predea zilnic viaţa
stăpânirii Duhului Sfânt, ca o jertfa vie, şi să fie umplut zilnic cu Duhul. Sfinţirea înseamnă eliberarea iniţială de sub puterea păcatului, urmată apoi de biruinţă reală şi progresivă asupra păcatului, o viaţă de curăţie, de creştere şi de sfinţenie din ce în ce mai mare.
Apoi pot exista revărsări sau botezuri cu Duhul Sfânt ulterioare care au loc uneori în servicii divine, atunci când mărturiseşti altora Evanghelia sau când te închini. Pentru aceste revărsări ulterioare trebuie să te rogi şi trebuie să le cauţi: *„J)eci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!"* (Luca 11:13). Cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre de Duhul Sfanţ care ne este dat. Ravenhill a crezut în faptul că lucrarea de sfinţire a Duhului este experienţială, nu doar teoretică.
Dacă unii oameni din istorie, ca Martyn Lloyd-Jones, au pus accentul pe siguranţa sau pe dragostea divină ca fiind principalele efecte ale revărsării Duhului, accentul principal al lui Ravenhill cădea pe împuternicirea pentru lucrare şi pentru mărturisirea Evangheliei, fapt care este afirmat clar în Fapte 1:8: *„Ci voi veţi primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste*

voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului."
Se pare că împuternicirea divină este rezultatul principal al botezului cu Duhul Sfânt în biserica primară. După înviere, ucenicii au avut o mare bucurie şi siguranţă chiar înainte de Ziua Cincizecimii. Botezul cu Duhul Sfanţ asupra bisericii de la Cincizecime a fost ceea ce a transformat în mod puternic biserica din Fapte într-o comunitate curajoasă şi mărturisitoare, aşa cum redă Luca: *„Cei ce se împrăştiaseră mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântur* (Fapte 8:4). Ravenhill nu a încetat niciodată să predice şi să scrie despre nevoia bisericii şi a predicatorilor de a fi împuterniciţi de Duhul Sfânt:
Calea de ieşire de sub tirania apăsătoare a păcatului nu este prin strategii omeneşti. Şi-atunci, care-i calea de ieşire? Calea lui Dumnezeu! *lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor"*

(Zaharia 4:6). Lumea nu-L cunoaşte pe Duhul Sfânt; El nu dă năvală în inimi carnale. Noi, credincioşii, suntem canalele Sale. Ungerea Duhului, înzestrarea cu putere de sus, puterea nepământeană vor zgudui pământul.
Echipamentul divin al puterii va zgudui întăriturile iadului de pe pământ, va oferi o împuternicire pentru a îl hărţui pe diavol şi puterile lui, de a frânge jugul care ţine milioane sub apăsarea superstiţiilor şi a practicilor oculte, înrobiţi de alcool şi droguri, înlănţuiţi de pofte şi patimi, de a lua cu asalt păgânătatea în strigăte de biruinţă, puterea de a anihila cultele şi de a-i elibera pe captivi, puterea care va acoperi cu slavă numele Lui.
Ieşirea din mocirla aceasta generalizată a păcatului este: genunchii la pământ, ridicaţi-vă spre cer în mijlocire, apoi ieşiţi afară către oameni, botezaţi cu focul pasiunii şi grijii pentru soarta sufletelor, şi câştigaţi-i în vederea revărsării finale a îndurării dinaintea zilei mâniei Lui![12]
Convingerea lui Ravenhill că însuşi Duhul Sfânt face în aşa fel încât Cuvântul predicat să vină cu putere asupra inimilor era corectă. Aceasta a fost experienţa sa regulată. El 1-a citat pe D.M. Mclntyre care vorbea despre efectul predicilor lui Martin Boos mai devreme în istorie:
înainte să izbucnească marea trezire din Gallneukirchen [Austria], Martin Boos a petrecut zile şi deseori nopţi în agonia singuratică a mijlocirii. Apoi, când predica, cuvintele lui erau înflăcărate şi inimile oamenilor erau ca iarba pârjolită.[13]
în ceea ce priveşte împuternicirea dată de Duhul, el era convins că doar predicatorii spirituali vor produce oameni cu gândire spirituală. Aceasta vine doar prin Duhul Sfânt. O astfel de ungere nu poate fi învăţată sau adusă de oameni, ci, aşa cum a spus Ravenhill, trebuie să fie „urmărită şi câştigată... este câştigată prin lupta în rugăciune din odăiţă. Biruinţa nu se câştigă la amvon aruncând gloanţe savante şi ghiulele intelectuale, ci se câştigă în

[12] *Revival God's way (Trezirea după voia lui Dumnezeu).*
[13] *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?).*

rugăciune. Când ciocanul logicii şi focul zelului n-au reuşit să deschidă inima de piatră, ungerea o deschide."[14]
Leonard a fost criticat de fundamentaliştii care negau faptul că ungerea Duhului Sfânt este pentru această perioadă din istoria bisericii: „Ieri am auzit că un om a spus de la amvonul unde am slujit anul trecut, în Florida: 'Ravenhill este un mincinos; nu există umplere cu Duhul Sfânt după ce suntem mântuiţi. Primim totul deodată.'"
O astfel de perspectivă este produsul dispensaţionalismului secolului al XX-lea şi reprezintă o negare a naturii supranaturale a creştinismului biblic. Ravenhill a combătut această formă de creştinism intelectual mort aproape pe parcursul întregii sale lucrări, mai ales după ce a venit în America.

Leonard a respins făţiş perspectiva modernă a penticostalismului asupra lucrării Duhului Sfânt în viaţa creştină, în 1980 el i-a scris unui prieten:

Am auzit o predică moartă de la un predicator mort „umplut cu Duhul". El a spus că a fost umplut cu Duhul Sfânt, că a vorbit în limbi şi că apoi a fost mântuit. Ce teologie este asta?! Sper să vorbesc mâine cu el despre asta. Ne putem întreba ce au crezut tinerii care l-au ascultat despre o asemenea zăpăceală.

Interpretarea încântătoare a unei vieţi pline de Duhul este o noutate modernă şi nu are niciun fundament biblic. Botezul cu Duhul Sfânt nu este un drum doar cu bucurii. După ce Domnul nostru a fost botezat de Duhul, a avut parte de acuzaţii, de Gheţimani şi apoi de o cruce.

ESCATOLOGIA

Centrul escatologiei lui Ravenhill era reprezentat de aspectele practice, nu de detalii. Realitatea întoarcerii lui Hristos, faptul că intrăm în veşnicie în momentul morţii şi măreţul adevăr al scaunului de judecată al lui Hristos - aceste realităţi mai măreţe

Ibid.

ale sfârşitului vremii şi ale sfârşitului vieţii au rezumat doctrina sa despre lucrurile de la sfârşit.

în ianuarie 1973, Leonard a scris familiei Breshears:

Am refuzat invitaţiile de a sluji în Australia, Irlanda şi Noua Zeelandă pentru că simt că în acest an trebuie să scriu o carte despre Scaunul de Judecată al lui Hristos. Rugaţi-vă să primesc acea înţelepciune care este de sus, vă rog. O, dacă am avea parte de o vedere mai dinainte a eternităţii! Cât de conştienţi sunt oamenii şi deseori credincioşii de timp, bani, îmbrăcăminte, poziţie şi posesiuni!

Lui Ravenhill nu i-a păsat prea mult de detaliile sfârşitului vremii. Chiar dacă propovăduia iminenţa celei de-a doua veniri a lui Hristos, nu a accentuat detaliile escatologice. Leonard era un purist; nu urmărea toanele celor care îi învăţau pe oameni despre profeţii care vorbeau despre fiecare detaliu al unui sistem de profeţii de la sfârşitul vremurilor. Nu îl interesau deloc noutăţile perspectivelor moderne. El pur şi simplu se ţinea de acele adevăruri care sunt evidente prin ele însele în Scriptură. Isus Hristos Se va întoarce a doua şi ultima dată la fel cum S-a înălţat la cer - literal, fizic şi vizibil - pentru a-i judeca pe toţi oamenii în ultima zi din istorie. Leonard a crezut că cea de-a doua venire a lui Hristos va fi literală, finală şi va mistui totul. El va veni să judece întreaga istorie la judecata finală şi apoi va domni pentru totdeauna. Povara pe care o simţea atunci când predica despre a Doua Venire îi cerea să accentueze realitatea centrală a ceea ce conta cel mai mult. întrebările „când, cum şi unde" referitoare la întoarcerea lui Hristos nu sunt la fel de importante ca siguranţa, iminenţa şi finalitatea venirii Sale. Responsabilitatea morală a răspunsului nostru cu privire la întoarcerea lui Hristos este ceea ce conta pentru Leonard. Dacă Domnul Isus Se întoarce într-adevăr, atunci ce fel de oameni trebuie să fim? Ravenhill a întrebat: „Când a fost ultima oară când o adunare a ridicat mâini sfinte şi a spus împreună: *'Da, vino, Doamne IsuseU* Vai, cât de legaţi suntem de pământ!"

Teologia lui Ravenhill

Realitatea morţii, a faptului de a fi cu Hristos în veşnicie şi de a sta în faţa scaunului de judecată al lui Hristos era mult mai importantă pentru el decât detaliile vremurilor din urmă. Al Whittinghill, prietenul bun al lui Leonard, vorbeşte despre aceasta:

Cuvântul *eternitate* era pe peretele camerei sale de studiu pentru a-i aminti mereu care este perspectiva corectă a lucrurilor. El a privit toate lucrurile în lumina ei. Ea era cea care îl conducea atunci când lua decizii. A vorbit şi a meditat în mod constant la scaunul de judecată al lui Hristos. Cine poate să uite că 1-a auzit vorbind despre ziua în care toţi oamenii vor sta

înaintea lui Hristos şi îi vor da socoteală? Conştientizarea copleşitoare a chemării înalte de a predica şi a privilegiului ei părea că îl anima în multe feluri. El a umblat în lumina veşniciei, nu doar în lumina timpului.
Accentul pe care 1-a pus apostolul Pavel pe întoarcerea lui Hristos a fost vital pentru inima lui Ravenhill: *„...să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos"* (Tit 2:12-13). Acesta este centrul doctrinei escatologice a lui Ravenhill. Leonard nu a crezut în doctrina premilenară modernă a răpirii bisericii. El simţea că aceasta subminează îndatorirea actuală a bisericii şi că evită unele suferinţe pe care aceasta este chemată să le îndure. De asemenea, el credea că împiedică ascultarea completă a bisericii în toate lucrurile şi a spus: „Biserica de astăzi vrea să fie răpită de la responsabilităţi."
La mijlocul anilor '80, Leonard a vorbit la colegiul Criswell din Dallas într-o sală arhiplină şi a fost primit foarte bine. La finalul serviciului, binevoitorul dr. W.A. Criswell i-a prezentat lui Leonard o copie a noului Studiu Biblic Criswell. Ravenhill, nefiind unul căruia să îi placă să primească, atenţia celorlalţi, a primit-o cu mulţumiri. Dar studiul biblic premilenial nu 1-a adus niciodată pe Leonard în poziţia de a îmbrăţişa poziţia premilenară a răpirii, despre care a crezut întreaga viaţă că este o doctrină nebiblică.

Leonard a predicat cu pasiune a Doua Venire, dar a contestat doctrina modernă a răpirii pretribulaţioniste. El a considerat că această doctrină este o invenţie modernă şi că ea a vătămat Scriptura din mai multe puncte de vedere. Pentru a cunoaşte în mod clar poziţia sa, nu trebuie decât să îi asculţi predicile şi să îi citeşti cărţile cu atenţie.

LECŢII DIN TEOLOGIA LUI RAVENHILL

Există câteva lecţii importante pe care le tragem din călătoria teologică a lui Ravenhill.

1. Trebuie să ştim ce credem

Ravenhill ne exemplifică necesitatea de a şti ce credem din punct de vedere teologic. El este un exemplu de seriozitate în căutarea unei cunoaşteri mai adânci a lui Dumnezeu în Scriptură şi în marile scrieri ale istoriei bisericii. A citit Biblia adânc şi în mod continuu timp de mai multe ore în fiecare săptămână. O citea, medita şi îşi lua notiţe; putea cita în mod liber porţiuni extinse din orice parte a Bibliei.
Fiecare creştin trebuie să fie înrădăcinat şi întemeiat pe adevărurile Bibliei şi pe marile adevăruri ale teologiei. Acest proces trebuie să fie elaborat printr-un studiu adevărat pentru a fi echipat să ştie ce crede cu adevărat.
Poate că Leonard nu a avut dreptate în fiecare punct al doctrinei creştine, dar a studiat, cu siguranţă, acele puncte, a meditat asupra lor şi s-a dedicat unui studiu serios. Leonard a ştiut în mod clar ce a crezut şi a proclamat acel lucru. El a umblat în lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu. Era extrem de loial faţă de tot ceea ce vedea că este biblic. Nu a îmbrăţişat tradiţia în detrimentul adevărului. Moştenirea lui Ravenhill exemplifică o seriozitate biblică de care este mare nevoie astăzi.

2. Trebuie să trăim ceea ce credem

Viaţa lui Leonard ne arată de asemenea necesitatea de a trăi ceea ce credem şi de a practica adevărul pe care îl proclamăm, într-o scrisoare către Bill şi Bobbie Moore, Len a scris: „La ce

foloseşte faima fără credinţă, banii fără milă, măreţia fără har, popularitatea fără puritate, învăţătura fără blândeţe şi viaţa fără libertate?" Ascultarea practică faţă de adevăr nu este opţională, potrivit teologiei lui Ravenhill. El a practicat ceea ce a predicat. Fiul lui, David, 1-a numit pe Leonard „o epistolă vie".
Ravenhill ne-ar spune că dacă facem trafic cu doctrina spirituală netrăită este periculos

deoarece, aşa cum zicea el, „teologia din sala de clasă iese de pe carosabil atunci când ne confruntăm singuri cu duşmanul." Creştinul trebuie să umble în lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu. Ravenhill a fost auzit deseori vorbind despre această nevoie:
Unii dintre voi nu au nevoie de mai multă lumină din partea lui Dumnezeu. Trebuie să deveniţi serioşi în ceea ce priveşte ascultarea de lumina care vi s-a dat deja. Probabil că ar trebui să anunţăm un moratoriu în privinţa întregii predicări de-a lungul naţiunii timp de şase săptămâni şi să postim şi să ne rugăm. De ce ar trebui Dumnezeu să ne spună ceva nou când noi nu ascultăm de ceea ce El ne-a arătat deja şi nu umblăm în lumina pe care ne-a dat-o El?
Dumnezeu nu le dă credincioşilor o înţelegere a adevărului doar pentru a ne umple minţile de cunoştinţă. El ne-a revelat adevărul ca noi să-1 credem şi să-1 aplicăm. *„Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă poruncesc Eu."* (Ioan 15:14). Ceea ce este important nu este cât de multe cunosc creştinii, ci cât de mult ascultă de adevărul pe care mărturisesc că îl cunosc.
3. Teologia trebuie să fie \ie în inimă şi în afecţiuni Ravenhill a arătat aceasta în mod consistent. Adevărurile doctrinare trebuie să fie vii şi proaspete pentru individul creştin. Doctrina biblică trebuie să. aducă mare bucurie inimii şi, uneori, lacrimi în ochi. Adevărul trebuie să vibreze, să acorde viaţă proaspătă şi să nu rămână niciodată teoretic. Dacă adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu nu trec de minte, ca să preia controlul afecţiunilor şi emoţiilor, atunci teologia este încă. doar teoretică. Un predicator rece, calculat, nu mişcă niciodată pe nimeni. Dacă predicatorii nu sunt ei înşişi mişcaţi de adevăr, atunci de ce să fie

mişcat cel care îi ascultă? Predicile moarte predicate de oameni morţi produc doar moarte. Viaţa dă naştere la viaţă. Adevărul trebuie să fie la fel de viu în inimă ca şi în minte.
4. Nevoia noastră prezentă după Duhul Sfânt
Pentru Ravenhill problema nu este terminologia, ci realitatea. Suntem noi predicatori plini de Duhul Sfânt? Se odihneşte puterea Lui peste predica ta? Este puterea lui Dumnezeu peste lucrarea ta? Strigi tu după ungerea Lui şi împuternicirea dată de El? Dacă aceasta nu este o realitate vie în viaţa fiecărui creştin şi a fiecărui predicator, atunci teoria şi terminologia nu contează. Ceea ce contează este dacă experimentăm puterea lui Dumnezeu asupra vieţilor şi lucrărilor noastre, potrivit cu Matei 5:6 şi Luca 11:13.
RĂMÂNE, TOTUŞI, UN MISTER
Chiar dacă Ravenhill a predicat un mesaj biblic, nu cred că l-ar fi interesat să fie evaluat din punct de vedere teologic. El nu putea fi încadrat într-un şablon teologic. A citat mult dintr-o gamă largă de oameni care erau diferiţi între ei, diferiţi şi de el din punct de vedere teologic. Dacă el recunoştea adevărul în lucrarea unui scriitor, îl aprecia, indiferent de apartenenţa sa denominaţională.
Nu cred că Leonard a împăcat în mintea lui problemele teologice de durată cu care se luptă studenţii. Existau anumite zone secundare ale teologiei de care el nu era interesat deloc. Era mai mult genul practic de om decât un teolog.
Predicile lui uneori îi făceau pe oameni să spună: „Nu sunt sigur dacă domnul Ravenhill este un calvinist sau un arminian, dar ştiu un lucru — el este o voce care strigă în pustie îndreptându-i pe oameni spre Hristos."
Adevărul este că Leonard nu a încercat să fie în nicio tabără teologică. A iubit doctrina biblică, dar era prea mare pentru vreun sistem. A meditat asupra adevărurilor măreţe şi adânci ale teologiei şi experienţei creştine şi le-a aplicat trăirii zilnice. în viaţă şi în lucrare, a luat seama la el însuşi şi la învăţătură. în această privinţă, el a împlinit cuvintele apostolului: *„ca să facă în
totul cinste învăţăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru"* (Tit
2:10).

Atunci când cercetezi teologia lui Ravenhill şi încerci să ajungi la o concluzie finală, rămâi, totuşi, în mister. Mă întreb în ce tabără teologică s-ar încadra Ioan Botezătorul. Sunt sigur că mulţi oameni ar fi fericiţi să ne-o spună. Dar eu sunt mulţumit să las misterul să dăinuiască.

20
EVANGHELIZAREA DUPĂ VOIA LUI DUMNEZeu

Evanghelismul nostru contemporan, computerizat este aproape la fel de eficient ca încercarea de a topi un aisberg cu un chibrit

Ravenhill a fost în primul rând un evanghelist, dar nu evanghelistul tipic. El a văzut o legătură vitală între evanghelism, starea spirituală a bisericii şi climatul moral al naţiunii: „Cea mai mare piedică în calea trezirii din America este evanghelismul modern." La început afirmaţia lui pare îndoielnică deoarece, la suprafaţă, pare că nu există nicio legătură între aceste realităţi; dar, la o examinare mai atentă, există motive de a concluziona că el are dreptate.

PREDICAREA EVANGHELISTICĂ DIN ANII 1930

Pasiunea şi personalitatea lui Leonard în primii săi ani de evanghelizare au fost observate de cei care l-au cunoscut. T.A. Noble a scris despre începuturile lui Ravenhill:

Ravenhill era întotdeauna îmbrăcat imaculat. El se alăturase echipei trekkerilor de sud condusă de Jack Ford în 1930. Fusese la Colegiul Cliff, după care 1-a asistat pe Arthur Fawcett la Bolton şi pe Maynard James la Oldham, devenind pastorul misiunii Oldham în 1934. Avea o personalitate pitorească care putea capta imaginaţia mulţimii, avea o lucrare evanghelistică dinamică şi s-a dedicat unei lucrări de predicare şi de rugăciune.[1]

[1] *In the Steps of John Wesley (Pe urmele paşilor Ivi John Wesley),* citat în Called to be Saints: A Centenaiy History of the Church of Nazarene în the British Isles 1906-2006, pag. 118.

începând cu anul 1932, Leonard a predicat ca evanghelist în toată Anglia şi în anumite zone din Ţara Galilor. A avut multe experienţe cu oameni din toate poziţiile sociale, pe oriunde mergea. Dumnezeu a trimis mulţi oameni să îl asculte pe Ravenhill, oameni care aveau nevoie de mesajul său unic şi pasional pe parcursul acelor ani:

în oraşul în care am întâlnit-o pe draga mea soţie a avut loc un serviciu divin sâmbătă seara şi am predicat din Psalmul 51. O femeie a venit în faţa bisericii ca să vorbească cu mine; era cea mai vrednică de milă, cea mai urâtă persoană pe care am văzut-o vreodată. Am văzut câteva femei urâte, în afară de cele prezente, bineînţeles! Dar ea era, cu adevărat, urâtă. Nasul ei semăna cu o banană şi era zbârcit ca o prună uscată. Purta haine negre din cap până în picioare. Am întrebat-o:

-Ce problemă ai?

-Mă numesc dna Shepherd. în urmă cu patruzeci de ani eram ofiţer în Armata Salvării. Lucram cu o altă femeie ofiţer şi nu ne înţelegeam prea bine; apoi, într-o seară, m-am înfuriat. Am venit acasă, mi-am luat boneta Armatei Salvării, am rupt-o şi am băgat-o în foc. Mi-am luat Biblia, am rupt fiecare pagină şi am ars-o. Mi-am tăiat uniforma şi am ars-o. Şi timp de patruzeci de ani...! O, i-am ascultat pe William Booth şi pe colonelul Brengle. L-am ascultat predicând şi pe comisarul Railton. I-am auzit pe toţi uriaşii Armatei. Duhul meu nu a răspuns

nici măcar o dată; eram la fel de moartă ca o piatră! Dar în seara aceasta, Dumnezeu a vorbit. Chiar acum vreau să mă pocăiesc de păcatul meu şi să îi cer să-mi dea iarăşi bucuria mântuirii, a răspuns ea.
Leonard era plin de viaţă şi elocvent în predicarea lui evanghelistică. Unul dintre primele sale mesaje predicate în 1939 a fost publicat în *The Flame {Flacăra)* şi o porţiune din el dă un exemplu al adevăratei predicări evanghelistice:
O, fie ca orice păcat nemărturisit, ascuns şi uitat din viaţa ta să aibă acum o mie de limbi pentru a cânta un bocet dureros al condamnării. Fie ca nelegiuirile tale să prindă grai, să te fluiere dezaprobator şi să te chinuie până când te pocăieşti; fie ca orice fărădelege uitată în mod intenţionat sau din neglijenţă

să învie. în timp ce stai în pat diseară, fie ca fantoma fiecăruia dintre acele păcate să intre în dormitorul tău, să te strige pe nume şi cu o voce funebră şi cu degete scheletice să arate înspre tine ŞL să te numească părintele lor. E mai bine pentru tine să ai o noapte nedormită pe pământ decât milioane în iad. Chiar acum mulţi oameni se zvârcolesc în paturile lor în moarte veşnică pentru mai puţine rele decât ai făcut tu.
Nebunii îşi bat joc de nevinovăţie, iar proştii râd de castitate. Să dea Dumnezeu ca acea coardă a conştiinţei care este ruptă să mai vibreze o dată, şi să îţi simţi şi să îţi recunoşti propria lepră înaintea Lui!
îţi recunoşti şi îţi admiţi vina? Bine! Atunci de ce încerci să o îndepărtezi tu singur? Pe altarele evreieşti au fost jertfite trupuri de animale care, dacă ar putea fi puse împreună, ar fi mai înalte decât muntele Everest, iar de sub acele altare s-au vărsat râuri de sânge. Dar aceste eforturi de a eradica păcatul au fost lipsite de vreun rod şi zadarnice. Ce poate spăla păcatele noastre? Nimic, în afară de sângele lui Isus, sângele preţios şi curat al Mielului lui Dumnezeu.
- Leonard Ravenhill, *The Flame (Flacăra),* 1939
POVARA ŞI PASIUNEA PENTRU EVANGHELIE
Evanghelizarea a fost lucrarea lui Leonard toată viaţa sa. A fost darul său spiritual principal şi o putere motivatoare personală. Chiar de la vârsta de cincisprezece ani Leonard putea fi găsit săptămânal pe străzile din Leeds vorbindu-le oamenilor despre Hristos şi împărtăşind Evanghelia în aer liber. Acesta a fost începutul a peste şaptezeci de ani de evanghelizare consecventă.
Pentru Ravenhill, realitatea iadului şi a veşniciei părea că a rămas proaspătă tot timpul. La sfârşitul anului 1976, i-a spus unui prieten: „Avem nevoie de o înţelegere proaspătă a faptului că oamenii sunt pierduţi. Puţini sunt cei cărora se pare că le pasă. Există milioane de oameni care nu I-au auzit încă numele după două mii de ani de istorie a bisericii." El s-a gândit la starea pierdută în care se află oamenii, a meditat la ea şi a predicat în lumina ei; în special a predicat despre ea. Faptul că oamenii pier era o povară care îl însoţea permanent:

M-am aşezat la biroul meu şi lacrimile au început să îmi curgă pe obraz. Domnul a imprimat în mintea mea numele unui bărbat. Nu îl văzusem niciodată pe acel om. Ştiu că era destul de bogat. Nu-i mai ştiu numele, dar îl ştiu şi îl iubesc pe fiul său. Am început să mă gândesc la acel om, cu toate privilegiile lui, la viaţa lui socială şi la tot ce are, dar numele lui nu este scris în cartea vieţii; el va experimenta a doua moarte întreaga veşnicie.
Nu mă interesează cât de multe cunoşti despre Cuvântul lui Dumnezeu. îi întreb pe oameni astăzi: „îl cunoşti pe Dumnezeu?" şi de obicei, ei dau înapoi. Dar acesta este singurul motiv pentru care ne aflăm aici, pe acest pământ. Dacă întreb de ce a venit Isus în lume, oamenii îmi răspund de obicei că „El a venit în lume ca să îi mântuiască pe păcătoşi." Dar Isus a spus în Ioan 17: *„Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat."* El nu a venit să te scape de iad sau să îi facă pe oamenii răi buni -El a venit să îi facă pe oamenii morţi vii. Dacă eşti viu în El, îl vei iubi mai mult.
EVANGHELISMUL MODERN: SMULGEREA ROADELOR NECOAPTE
Ravenhill ştia că evanghelismul secolului al XX-lea a fost cântărit şi a fost găsit uşor:

„Nu am niciun motiv să cred că metodele evanghelistice care au eşuat în ultimii zece ani vor avea succes în următorii zece ani. Dumnezeu are nevoie de oameni -oameni noi cu un mesaj nou, cu o ungere nouă, o viziune nouă şi o autoritate nouă."
Ravenhill nu era serios doar în privinţa evanghelizării, ci şi în privinţa metodelor folosite. El se opunea practicilor nebiblice care nu rezultau într-o convertire adevărată, ci doar asigurau decizii rapide pentru Hristos. Leonard a exprimat acest lucru pe larg când vorbea cu David Mains:
Predicarea evanghelistică este mai provocatoare, dramatică şi mişcătoare şi poartă cu sine o mai mare responsabilitate decât [are un doctor când] face o operaţie pe cord deschis. Nu facem noi operaţie pe cord deschis în evanghelizare? Cred că

evanghelismul din zilele noastre este duşmanul cel mai mare al trezirii deoarece este atât de superficial!
Predicatorii puritani s-au temut mai mult decât de orice altceva de păcatul de a „smulge roade necoapte". Le era teamă de convertiri false în lucrarea lor şi de faptul că aceasta ar putea fi calea spre condamnarea lor, nu spre mântuirea lor.
Ştiaţi că Spurgeon, cel mai mare câştigător de suflete din zilele sale, în cincizeci de ani de predicare nu a făcut niciodată o chemare la altar? Apoi a fost urmat de A.C. Dixon, care a început să le folosească. Unul dintre jurnalişti i-a spus acestuia:
-Dl Spurgeon a fost aici ani de zile şi nu a făcut nici măcar o dată o chemare la altar. El le-a spus oamenilor: „Dacă sunteţi neliniştiţi cu privire la sufletele voastre, veniţi la mine în birou mâine dimineaţă." în lunga sa lucrare din Londra era ceva normal să existe o procesiune constantă în biroul său lunea, dis-de-dimineaţa şi până seara.
-Principiul meu este ,3ate fierul cât e cald", a fost răspunsul lui Dixon.
-Ei bine, Spurgeon a considerat că dacă fierul este fierbinte la ora 20 duminică seara, va rămâne fierbinte şi în dimineaţa următoare, dacă Duhul Sfânt este, într-adevăr, la lucru, a replicat jurnalistul.
Vedeţi, noi nu facem altceva decât să smulgem roade necoapte. Dacă am avea un calculator care să calculeze câte decizii s-au luat în evanghelizarea din ultimii zece ani, [am afla că] fiecare persoană s-a convertit de cel puţin de două ori. Aşa că de-abia se găseşte un rod trainic.
Ravenhill a ştiut că răspunsul oamenilor la evanghelizări nu înseamnă neapărat ceva. A ştiut că răspunsul oamenilor la Evanghelie poate fi doar emoţional şi că nu va fi trainic.
O parte a problemei are de-a face cu faptul că lipseşte predicarea care să aducă o convingere de păcat. Aşa cum spunea Ravenhill, „Noi încercăm să-i mântuim pe oameni înainte ca ei să ştie că sunt pierduţi. Le cerem oamenilor să aştepte în Camera de Sus, deşi ei nu au îngenuncheat niciodată la cruce."
într-o biserică, cincizeci de femei au izbucnit în plâns şi au venit să se roage. Toate au afirmat că vor să umble cu Dumnezeu indiferent ce le-ar costa aceasta. Câteva luni mai târziu, pastorul

i-a spus lui Leonard că multe dintre ele nu au mai venit la biserică după acele întâlniri. Leonard nu a fost foarte surprins. Experienţa lui de predicator 1-a învăţat să nu caute un răspuns fizic în predicare sau să depindă de ceea ce observa în exterior.
El considera că evanghelismul modern este incomplet, deoarece făcea rău sufletelor oamenilor. A judecat metodele evanghelistice moderne nu după succesul imediat, exterior, ci după roadă care persista. Dovedesc convertiţii o schimbare adevărată a vieţii? îl iubesc ei pe Hristos şi Biblia? Doresc ei să se închine lui Dumnezeu şi doresc ei părtăşia cu alţi creştini? Acestea sunt dovezile pe care Leonard le aştepta într-o

convertire adevărată.
O anumită lucrare evanghelistică nu 1-a impresionat, nici chiar cu toată activitatea ei exterioară. El a exprimat acest lucru într-o scrisoare adresată unui prieten:
Cred că falimentul evanghelismului din zilele noastre este arătat clar de faptele lor. Un raport pe care îl am în faţă arată că din 4106 decizii pentru Hristos făcute prin noul lor program din 178 de biserici, doar 3% s-au alăturat bisericilor. Cu aceeaşi metodă, ei plănuiesc să întreprindă o cruciadă mondială de un miliard de dolari în viitorul apropiat. Sunt oare aceşti oameni atât de orbi în faţa statisticilor? Vă amintiţi când au invadat un oraş mare din sud în urmă cu câţiva ani? Au întocmit un raport în care au spus că oraşul a fost zguduit, dar un pastor din oraşul respectiv mi-a spus că nu s-au văzut prea multe schimbări ca rezultat al acelui efort.
Evanghelismul de azi, cu drăguţii lui comedianţi creştini, cu birourile lui computerizate, cu oamenii lui care au un salariu de vârf şi cu mijloacele lui de publicitate poate face multe lucruri. Dar focul nu coboară niciodată peste computere şi peste personalul din birou, ci doar peste cei cu inima zdrobită, flămânzi după Dumnezeu şi smeriţi. Focul Duhului Sfanţ este nevoia!
Una dintre caracteristicile unice ale lui Ravenhill era onestitatea lui şi faptul că era gata să menţioneze nume, lucrări sau metode despre care ştia că sunt îndoielnice sau greşite. El a vorbit

împotriva oricărui lucru sau oricărei persoane despre care simţea că îl dezonorează în mod public pe Dumnezeu. Odată, a spus:
Am fost uimit să aflu că un evanghelist celebru a predicat la un festival de muzică rock. Şi Isus ar fi făcut asta, dar nu i-ar fi numit pe beţivii şi pe curvarii aceia înrăiţi „băieţi buni", aşa cum s-a întâmplat la acea întâlnire. Apoi a pus capac cerând „binecuvântarea" asupra jocului de fotbal Orange Bowl. Cum îndrăzneşte cineva să invoce sângele Fiului Etern asupra unei mulţimi de păcătoşi, mulţi dintre ei mizând, fără îndoială, pe acest joc şi luând numele Domnului în deşert? Lucrul ăsta mă face să mă gândesc la următoarea rugăciune:
Doamne drag şi Tată al omenirii,
Iartă-ne căile noastre nebuneşti;
Reîmbracă-ne într-o minte dreaptă
în vieţi mai curate, să găsim binecuvântarea Ta
Intr-o laudă reverenţioasă mai adâncă.
METODELE EVANGHELISTICE ÎN EVANGHELIZARE
Ravenhill nu a crezut în invenţia modernă a unui evanghelism al „deciziei rapide" care a mai fost numit şi „regenerare decizională" - opinia potrivit căreia o decizie pentru Hristos produce regenerare. Asta se întâmplă atunci când oamenii care îşi exprimă câtuşi de puţin vreun interes spiritual sunt grăbiţi să spună o rugăciune şi să ia repede o decizie pentru Hristos. Ei se roagă o rugăciune a „păcătosului" şi apoi li se spune că sunt mântuiţi. Pentru astfel de „convertiri" nu este nevoie de nimic altceva decât de presiunea oamenilor şi de o rugăciune simplă, rapidă.
Ravenhill s-a opus ideii moderne de invitaţii publice forţate. în locul acestora, a crezut în predicare şi în a-ţi pune încrederea în Duhul Sfanţ pentru a-Şi face lucrarea. Leonard a văzut regenerarea şi convertirea autentică la Hristos ca pe o lucrare a lui Dumnezeu făcută în inimile oamenilor. El i-a avertizat deseori pe aceştia în privinţa pericolelor manipulării umane în încercarea de a produce noi convertiri. Leonard a privit acest lucru ca pe o „inoculare" religioasă împotriva adevăratei Evanghelii:

Când oamenii primesc o inoculare, de fapt li se dă o doză moderată a bolii de care sunt protejaţi. Mă întreb dacă acest lucru nu este adevărat în privinţa celor mai mulţi oameni care declară că sunt creştini - ei primesc doar o măsură de creştinism care îi împiedică să

primească creştinismul adevărat.
Leonard ştia că nu era onest să comunice aspectele pozitive ale Evangheliei şi să le ignore pe cele negative. în centrul predicării sale se afla întregul mesaj al lui Hristos şi întregul plan al lui Dumnezeu, fie că predica necreştinilor, fie că le predica celor credincioşi. în iunie 1974 a scris următoarele:
Ieri mă gândeam la faptul că, dacă predicile lui Isus ar fi fost la fel de inofensive ca ale noastre, ei nu L-ar fi răstignit niciodată. El este piatra pe care au lepădat-o zidarii. Astăzi noi încercăm să „colorăm" acea piatră şi să îl facem mai acceptabil pentru păcătoşi. încercăm să înfrumuseţăm Evanghelia şi să o prezentăm în stilul hollywood-ian cu filme evanghelice, trucuri şi parodii. Vai de predicatorii falimentari ai acestui ceas! Ei nu ţes, nici nu torc. Deseori sunt prea leneşi pentru a o face pe vreuna dintre ele.
Atunci când s-a adresat evanghelizării slabe făcute de atât de mulţi oameni, Ravenhill a făcut deseori apel la un mesaj mai bine echilibrat: „Văd [peste tot] toate aceste abţibilduri numeroase: ‚Zâmbeşte! Dumnezeu te iubeşte!'; ce părere aveţi de un alt abţibild - 'Domnul pedepseşte pe cine-1 iubeşte'? Ar merge aşa ceva? Aminteşte-ţi - Biblia spune: ‚Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea'. Da, aşa este. O iubeşte. Dar haideţi să o echilibrăm. Aceeaşi Biblie mai spune: 'Dumnezeu Se mânie pe cel nelegiuit în fiecare zi.' Asta se referă la tine, dacă nu eşti în Hristos. Ai face bine să te pocăieşti acum, înainte să fie prea târziu."
PREDICÂND POCĂINŢA
Evanghelismul lui Leonard a pus deseori mult accent pe doctrina biblică a pocăinţei. El a văzut-o ca pe o parte esenţială a

Evangheliei, care nu se poate negocia. Din pricina acestei accentuări, existau unele persoane care nu erau de acord cu mesajul lui, numindu-1 legalist şi inaplicabil în ziua de azi. într-o zi a primit o scrisoare care reflecta perspectiva modernă a multor oameni:
Domnule Ravenhill,
V-am auzit predicând două seri şi am fost foarte dezamăgit deoarece aţi pus accentul pe pocăinţă. Ar trebui să ştiţi că Evanghelia după Ioan a fost ultima evanghelie scrisă şi că Ioan nu foloseşte niciodată cuvântul *pocăinţă.* Aceasta arată că astăzi nu este nevoie de pocăinţă.
Ravenhill i-a răspuns:
Acest argument este la fel de nefolositor precum un costum de baie pentru o raţă. Dacă cel care a scris [această scrisoare] ştia că Ioan a scris ultima evanghelie, ar fi trebuit să fie bine informat şi asupra faptului că Ioan a fost, de asemenea, peniţa umană a cărţii Apocalipsa. Acesta a fost ultimul mesaj al lui Ioan şi acolo el foloseşte cuvântul *pocăinţă* de şapte ori. Se pare că pocăinţa a devenit iarăşi la modă. Sunt sigur că fratele care mă dispreţuieşte că predic pocăinţa crede în iad. Dar ştie el că niciunul din termenii folosiţi pentru iad nu este folosit vreodată de Ioan? Deci, potrivit logicii sale, predicarea despre iad trebuie să dispară şi ea. Există zeci de lucruri vitale menţionate de celelalte Evanghelii pe care Ioan le omite. Dar eu, unul, nu voi înceta să le predic.[2]
în anii 1980, problema pocăinţei şi domnia lui Hristos erau dezbătute foarte mult în cercurile evanghelice. Unii evanghelici declaraţi, chiar conservatori, popularizau ideea că dacă pocăinţa şi supunerea faţă de Hristos ca Domn sunt considerate o parte esenţială a Evangheliei biblice, atunci se adaugă fapte harului. Argumentul ar fi că dacă le spunem păcătoşilor că trebuie să se pocăiască şi să se predea lui Hristos ca Domn pentru a fi mântuiţi
' Meat for Men (Carne pentru oameni maturi).

înseamnă că adăugăm fapte la mântuire în loc să le spunem că harul este fără nicio plată.
în timp ce această controversă s-a dezlănţuit în biserica americană în anii 1980, Ravenhill a văzut-o ca pe una dintre dovezile că evanghelismul american se depărtase de poziţia biblică. El nu a ezitat să vorbească despre miezul lucrurilor cu privire la pocăinţă:

Se observă din ce în ce mai mult că oamenii fie au o religie a minţii, fie au o religie moartă sau o perspectivă foarte superficială asupra lucrurilor reale. Se pare că astăzi evanghelistul obişnuit oferă prea mult pentru prea puţin. Este acceptată o pocăinţă superficială, dacă o putem numi aşa, şi apoi acelei persoane îi este garantată îndreptăţirea în faţa dreptăţii divine, o siguranţă veşnică, eliberare de iad şi titlul de proprietate asupra unei vile de primă clasă din cer. Ce parodie a realităţii! Dumnezeu să aibă milă de noi!
Newsweek a raportat faptul că şase americani proeminenţi s-au convertit recent la creştinism. Dar nimeni nu a menţionat convingerea de păcat sau primirea lui Hristos ca Domn. Văd, deci, mai mult ca oricând slăbiciunea evanghelismului modern, îi punem pe oameni să vină la altar şi să se roage rugăciunea păcătosului pentru a cere iertare. Dar când implora milă păcătoşii, care sunt rebeli faţă de Dumnezeu? Mila, ca şi pocăinţa, este un cuvânt urât pentru majoritatea evangheliştilor.
Perspectiva veche a evanghelizării este ca oamenii să nu vină la altar cinci minute şi apoi să plece, ci să stea şi să caute faţa lui Dumnezeu până când au parte de o strămutare reală.
Cu o altă ocazie el a pus în contrast accentul biblic cu evanghelismul de astăzi şi a condamnat practicile fireşti ale evanghelismului modern:
Această lume prostească a „oamenilor înţelepţi" crede că Evanghelia este o simplă alternativă pe care o oferim stilului ei de viaţă preferat. Trebuie să proclamăm cu voce tare faptul că Evanghelia nu este o opţiune, ci este un ultimatum divin. Pocăieşte-te, sau vei pieri; întoarce-te, sau vei arde. Aceasta este vremea în care o societate păcătoasă are nevoie de evanghelişti

care îi pot ţine fermecaţi (captivaţi) pe cei legaţi de iad. Fie ca Dumnezeu să ne numere şi pe noi printre astfel de bărbaţi.
în doar câţiva ani o mână de oameni neinfluenţi pe plan social, cu buzunarele goale şi cu mâinile goale au răsturnat lumea pentru Domnul Isus Hristos. Ce diferenţă dramatică faţă de abordarea evanghelistică de astăzi! Apostolii nu aveau niciun fel de aur, dar aveau multă slavă. Evangheliştii de astăzi au mult aur dar niciun fel de slavă. Eforturile noastre de obârşie umană sunt depuse de generaţii la rând fără să producă, însă, o trezire adevărată care să zguduie cultura, unde climatul moral al societăţii să fie schimbat şi impactul să fie resimţit în întreaga naţiune. Evanghelismul nostru contemporan computerizat este la fel de eficient ca încercarea de a topi un aisberg cu un chibrit.
Predicarea Evangheliei înzestrată cu tot felul de dispozitive ar fi eşuat şi în zilele apostolilor ca şi acum. Vi-i puteţi imagina pe Pavel şi pe colegii lui confruntând această societate păgână, nelegiuită de astăzi cu fete care îşi leagănă şoldurile şi cu băieţi care cântă bătând din palme „Ţi se va întâmpla ceva bun!" sau oferindu-i prosperitate în schimbul unei donaţii?
Ravenhill era întotdeauna foarte onest atunci când se adresa păcătoşilor. El nu a încercat să îi preseze pe oameni să ia o decizie sau să le stârnească emoţiile. Nu era un evanghelist cerşetor. El afirma cu sobrietate că Dumnezeu le porunceşte tuturor oamenilor, de pretutindeni, să se pocăiască, să creadă în Evanghelie şi să vină la Hristos fără nicio rezervă. Oricine vine va fi mântuit. Oricine nu vine va pieri. Acestea erau mesajul şi metoda evanghelistică ale lui Ravenhill. El nu era de acord cu noutăţile evanghelistice moderne care făceau Evanghelia agreabilă:
Am observat o afirmaţie a unui frate săptămâna trecută. El a vorbit despre o „agape siropoasă" care e pe toate drumurile. Câtă dreptate are! Aceasta este vremea în care Duhul Sfânt este neglijat, chiar dacă se pune accentul pe daruri şi pe putere. Dar, fără îndoială, accentul nu se pune pe sfinţenie. Această prezentare siropoasă a Evangheliei are aproximativ acelaşi caracter cu al unei stridii, aceeaşi coloană vertebrală cu cea a unei meduze şi este la fel de înmiresmată ca un sconcs.
La fiecare o mie de broşuri pe care scrie „Dumnezeu este dragoste" poate găseşti una care să spună că Isus va veni ca un

foc mistuitor, răzbunându-Se pe cei care nu îl cunosc pe Dumnezeu şi care nu ascultă de Evanghelie. Acestea sunt nişte vremuri periculoase şi câtă nevoie avem de profeţi adevăraţi! Există un evanghelist care stă pe strada Bourbon din New Orleans; el a câştigat 130000 de dolari anul trecut. Printre „convertiţii" săi se numără liderul mafiei din New Orleans şi o stripteuză care a fost „convertită" în urma slujirii sale. Ei bine, ea îşi practică încă meseria, spunând că Dumnezeu i-a dat un corp frumos şi că îi place să îl afişeze. Atât despre convertirile evanghelismului modern!
Vă puteţi imagina un program TV naţional care să înceapă cu citirea textului din Naum capitolul 1 versetul 2 - „Domnul este un Dumnezeu gelos şi răzbunător; Domnul Se răzbună şi este plin de mânie; Domnul Se răzbună pe potrivnicii Lui şi ţine mânie pe vrăjmaşii Lui"? Dacă evanghelistul şi-ar începe programul cu asta, i s-ar permite oare să vorbească şi în următoarea seară? Ce spuneţi despre evanghelistul firesc şi strălucitor care are privirea şi motivaţia aţintite spre donaţie şi care speră că va primi o recomandare pentru alte biserici mari? Dumnezeu să aibă milă de noi!
Unde spune Noul Testament că evanghelizarea se face în câteva seri de întâlniri într-o biserică? Pavel a stat doi ani într-un loc până când oamenii au fost ucenicizaţi. Sunt sigur că ideea modernă a câtorva seri de întâlniri într-o biserică nu este total scripturistică. Nu ni se spune să „îi mântuim pe oameni"; ci „faceţi ucenici din toate neamurile". Aceasta nu se poate face fără să rămâi într-un loc mai mult timp. Dacă biserica ar fi făcut asta cu ani în urmă, probabil că nu am mai fi în noroiul acesta.
Leonard a crezut în faptul că adevărata predicare evanghelistică este un sacrament, a crezut că aşa cum Hristos a fost trimis din punct de vedere istoric omenirii prin trupul Măriei, tot aşa Hristos este trimis din punct de vedere spiritual omenirii prin predicarea Evangheliei, prin Duhul Sfânt. Dumnezeu vine prin cuvântul predicat la inima şi la conştiinţa păcătosului şi Hristos este manifestat prin mijlocul rânduit de Dumnezeu -mijlocul predicării. în aceşti termeni, el L-a predicat pe Hristos păcătoşilor prin Evanghelie. A predicat Evanghelia foarte dur şi cu mare seriozitate, nescutindu-i deloc pe păcătoşi de nevoia urgentă de a-şi vedea starea înaintea lui Dumnezeu:

Pentru a merge în iad nu trebuie să îţi baţi joc de Dumnezeu, să aduci batjocură numelui lui Isus sau să comiţi adulter - trebuie doar să continui aşa cum eşti! Cel mai mare păcat nu este adulterul; cel mai mare păcat este: „Pot să îmi conduc viaţa fără Dumnezeu!"
Perspectiva lui Leonard era că biserica din secolul al XX-lea are cea mai ineficientă evanghelizare din întreaga istorie, în ciuda celor mai scumpe cruciade evanghelice şi a întâlnirilor evanghelistice suprapuse cu programele radio zilnice care învăluie naţiunea. în ciuda tuturor acestor lucruri, poporul se află mai aproape ca niciodată de putrezire totală şi de judecată. Ravenhill a ştiut că evanghelismul modern este greşit din pricina diagnosticului nepotrivit dat problemei omului şi din pricina folosirii metodelor evanghelistice lumeşti care îl dezonorează pe Isus Hristos. în cuvintele sale:
Ajuţi un cadavru să vadă dacă îi dai o pereche de ochelari? Cosmetizarea îi va restaura sănătatea? Aşa primeşte naţiunea o îmbunătăţire de suprafaţă prin predicarea ineficientă şi prin leucoplasturile politicii. Mai nou, evangheliştii poartă o marionetă pe genunchi şi o lasă să rostească cuvinte aproape blasfematoare. Ce diferenţă între aceste marionete şi Cincizecimea! Petru este la capătul opus faţă de marionete!
Leonard considera că există o mare diferenţă între trezire şi o cruciadă evanghelistică. Predicatorii secolului al XX-lea au încurcat relaţia dintre cele două, dar Leonard le-a diferenţiat întotdeauna:
în evanghelizare, oamenii organizează [lucrurile] pentru oameni - în trezire oamenii agonizează după Dumnezeu. în evanghelizare oamenii se adună - în trezire oamenii tremură.

Evanghelizarea este condusă de om - trezirea este condusă de Dumnezeu. Evanghelizarea presupune ca omul să vorbească din partea lui Dumnezeu - trezirea presupune ca Dumnezeu să vorbească prin oameni. Evanghelizarea este deseori amuzantă -trezirea este deseori uimitoare. Evanghelizarea este deseori scumpă - trezirea este explozivă. Evanghelizarea îl atinge pe

aproapele meu - trezirea mă atinge pe mine. Evanghelizarea aduce deseori doar rededicare - trezirea aduce o reformă adevărată.

Leonard a devenit bine cunoscut în America din pricina afirmaţiilor sale originale şi unice. Unele dintre cele mai bune afirmaţii ale sale au fost legate de evanghelizare şi de evanghelişti.

- Un evanghelist popular îţi atinge emoţiile, dar un profet adevărat îţi atinge conştiinţa.
- Doar pentru faptul că există o oarecare măsură de entuziasm religios într-un loc, nu înseamnă neapărat ceva; când circul vine în oraş există, de asemenea, entuziasm.
- Trebuie să facem ceea ce putem pentru Dumnezeu înainte ca El să ne dea puterea să facem ceea ce nu putem face.
- Orice metodă de evanghelizare va funcţiona dacă Dumnezeu este în ea.
- E uşor să-i „mântuieşti" pe oameni. Problema este să îi faci să se simtă pierduţi.
- Cred că orice biserică este fie supranaturală, fie superficială. Nu există niciun teren de mijloc.
- Lumea se îndreaptă înspre focul iadului deoarece biserica a pierdut focul Duhului Sfânt.
- Deşi există un milion de căi de intrare în iad, nu există niciuna de ieşire.
- Nu e nebun cel care schimbă povara păcatului pentru povara Domnului.
- Am eşuat în a face păcatul ofensiv şi pe Hristos atractiv.
- Răspunsul pentru focul iadului este focul Duhului Sfânt.

Evanghelizarea după voia lui Dumnezeu

Mulţi tineri au venit la Leonard de-a lungul anilor, cerându-i să se roage pentru ei deoarece vroiau darul şi ungerea sa pentru evanghelizare. El i-a refuzat întotdeauna spunând: „Toţi vor mantaua mea, dar nimeni nu îmi vrea sacul şi cenuşa." Leonard i-a mustrat puternic pe liderii unei lucrări naţionale de trezire: „De ce conduceţi o trezire în biserica altcuiva când biserica voastră e moartă? E absurd."

Ravenhill a fost unul dintre primii evanghelişti din secolul al XX-lea. Unii predicatori se simţeau ofensaţi sau se speriau de el, fiindcă, de obicei, perspectivele sale dădeau pe faţă lucrarea lor ca fiind firească sau superficială. Dar oamenii evlavioşi şi buni care au trudit în lucrările evanghelistice din timpul lui Ravenhill au considerat că Leonard abia dacă avea un egal, fiind un evanghelist unic.

21
TREZIREA DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU

Orice am spune despre trezire, trebuie să recunoaştem următorul lucru - ea este un act de îndurare în suveranitatea lui Dumnezeu.

L.R.

Principalul motiv pentru care nu avem parte de trezire este faptul că suntem mulţumiţi să trăim fără ea.

Leonard Ravenhill nu era îndrăgostit la fel de mult de trezire ca de Răscumpărător.

Aceasta este perspectiva prietenului său galez, Des Evans.
Chiar dacă spusele lui Evans sunt adevărate, Leonard chiar a iubit lucrarea lui Dumnezeu în trezire. Inima lui bătea pentru ea şi aceasta a fost obiectul dorinţei sale puternice timp de mai mult de şaptezeci de ani. Predicile şi cărţile sale au arătat acest lucru pe tot parcursul vieţii lui.
într-o scrisoare către prietenul său, John Breshears, Ravenhill a definit cum vedea el trezirea. „Trezirea, în sensul istoric, presupune că Dumnezeu îi ridică pe cei morţi din punct de vedere spiritual în număr mare şi umple bisericile cu oameni născuţi din Duhul. în analiza finală înseamnă, cu adevărat, trezirea sfinţilor şi este o rechemare făcută de Duhul Sfânt de a trăi conform Noului Testament. [Trezirea] presupune ca oamenii să pregătească o cale pentru Dumnezeul nostru şi apoi să îl urmeze în mod implicit atunci când Se coboară pe acea cale."
Leonard a sunat din trâmbiţă pentru a chema [oamenii] la o trezire adevărată, deoarece generaţia americană căreia îi predica nu văzuse nicio trezire. Sunetul lui de trompetă era atât de drastic, lipsit de teamă şi radical, iar accentul său părea lipsit de echilibru uneori. Chiar şi cărţile sale dezvăluie uneori o accentuare prea mare a mesajului trezirii. Dar o accentuare proaspătă venită printr-o voce profetică trebuie să fie uneori dezechilibrată, astfel încât să restaureze o zonă neglijată a adevărului.

Trezirea, rugăciunea şi evanghelizarea erau specialităţile lui Ravenhill. El a fost evanghelist timp de şaptezeci şi doi de ani şi de mai multe ori a fost martorul unor mişcări reale ale Duhului Sfânt în nordul Angliei şi în Ţara Galilor.
In cartea sa, *Revival Praying {Rugăciunea pentru trezire),* Leonard spune în prefaţă:
în ceea ce priveşte titlul pe care l-am ales, puriştii teologi probabil că mă vor vâna pentru unirea acestor două cuvinte: *rugăciune* şi *trezire.* Dar după ce m-am rugat şi am reflectat, nu am putut găsi altul mai potrivit. Criticii mei vor evidenţia cu o acurateţe dureroasă că în timp ce rugăciune este un cuvânt al Noului Testament, trezire nu este menţionat în el. Vor fi glacial de corecţi în diagnosticul lor. Cu toate acestea, le-o voi întoarce îndreptându-le atenţia spre faptul incontestabil că, deşi cuvântul trezire nu este menţionat direct prin inspiraţie, el se găseşte în Noul Testament printr-o deducţie inspirată. Cine poate nega faptul că în cartea Faptele Apostolilor este prezentă trezirea şi că în aceeaşi carte rugăciunea este căsătorită cu trezirea?[1]
Aproape toate cărţile lui Ravenhill au fost despre trezire. El a scris şi a dat învăţături despre trezire mai mult decât majoritatea liderilor creştini deoarece el s-a rugat pentru ea mai mult decât majoritatea. De asemenea, predicarea lui a arătat acelaşi lucru. Fie că era vorba despre o serie de prelegeri pe acest subiect sau despre o singură predică, nimeni nu putea să nu observe urgenţa pe care o simţea cu privire la nevoia de trezire spirituală:
Dumnezeu a promis că va cutremura cerurile şi pământul, marea şi uscatul. Mă rog ca, înainte să le cutremure pe toate în judecată, să cutremure biserica în mila Sa cu o trezire. Se va ridica o nouă recoltă de profeţi şi va cutremura popoarele, adunând ultima recoltă de suflete în răscumpărare înainte ca cerurile să trimită indignarea înväpăiată a unui Dumnezeu sfânt asupra societăţii îmbibate de păcat.

[1] *Revival Praying (Rugăciuneapentru trezire).*

Poate că va trebui să ne alăturăm într-un sens mai profund profeţilor de demult cuprinşi de durere, înainte ca cerurile să se deschidă şi ploaia binecuvântată de care avem nevoie să vină. Mecanismul ruginit al denominaţiilor este prea rigid pentru a mai funcţiona în aceste zile. Cu alte cuvinte, burdufurile vechi nu vor putea cuprinde vinul nou al împărăţiei lui Dumnezeu

atunci când va veni trezirea.
Acum mă rog în timpul nopţii mai mult decât am făcut-o vreodată. Mă bucur să o fac pentru că ştiu că timpul e pe sfârşite pentru noi. Nu vreau să îmi văd generaţia murind fără să fie martora unei treziri de la Duhul Sfânt care să ţină lumina aprinsă în biserică săptămână de săptămână, zi şi noapte, şi întreaga adunare să vibreze din pricina veşniciei. Pentru acest ceas rău avem nevoie de râuri, de râuri şi de alte râuri de putere.
Ravenhill s-a rugat pentru trezire timp de mai mult de şaptezeci de ani. A petrecut nopţi întregi rugându-se pentru trezire. Ceea ce 1-a făcut să tânjească după ea a fost dorinţa de a-L vedea pe Dumnezeu glorificat:
Am petrecut zile întregi pe câmpuri sau în păduri rugându-mă pentru trezire împreună cu alţi câţiva oameni dragi. Şi nu renunţ; încă aştept. Nu îmi atârn harpa în salcie deoarece nişte ţipi isteţi vin şi îmi spun că Biblia nu vorbeşte despre trezire în zilele noastre.

SLAVA TREZIRILOR TRECUTE

De-a lungul anilor, Leonard a vorbit de multe ori despre trezirile din trecut pentru a inspira credinţă şi rugăciune. El a cunoscut în detaliu istoria mişcărilor de trezire:
A captat vreodată slava trezirii evanghelice din vremea lui Wesley inimile metodiştilor de astăzi? Au auzit ei de bărbaţii botezaţi cu foc din echipa lui Wesley? Oameni ca John Nelson, Thomas Walsh şi o mulţime de alţii ca aceştia ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieţii, bărbaţi persecutaţi şi aruncaţi pe străzi atunci când ţineau întâlniri în stradă? Aşa cum sângele curgea din rănile lor, tot aşa curgeau lacrimile din ochii lor.

Armata Salvării nu îşi poate citi istoria evanghelică înflăcărată fără lacrimi. Au pus oamenii din mişcarea Holiness o pază la uşa salonului de înfrumuseţare ca nu cumva vreo soră să intre pentru a-şi încreţi părul în timp ce la un bloc distanţă se află un şir de prostituate care încearcă să îşi vândă trupurile lor distruse de păcat fără ca nimeni să le spună despre dragostea eternă? Se uită penticostalii înapoi cu ruşine atunci când îşi amintesc de vremurile când treceau peste limitele teologice, dar, cu slava Domnului în mijlocul lor, când aveau o viaţă de biserică normală, ceea ce presupunea nopţi de rugăciune urmate de semne şi minuni şi de daruri autentice ale Duhului Sfânt? Când nu erau oameni care să se uite la ceas şi când întâlnirile lor ţineau ore în şir, fiind pline de putere sfântă? Nu avem nicio lacrimă pentru aceste amintiri sau ruşine din pricina faptului că copiii noştri nu ştiu nimic despre o astfel de putere?
Alte denominaţii şi-au avut zilele lor de trezire. Gândiţi-vă la vizitările măreţe printre prezbiterienii din Corea şi la trezirea care a cutremurat pământul din Shantung, printre baptişti. Au dispărut cu totul acele zile? Nu avem nicio lacrimă pentru trezire?
Ne mirăm când evangheliştii noştri neruşinaţi anunţă că tocmai au avut parte de o trezire minunată, în care mii de oameni s-au adunat la altar. Apoi, ca să îi liniştească pe fundamentaliştii rigizi, adaugă: „Dar nu a fost nimic senzaţional şi niciun fel de dezordine." Dar poate exista vreun cutremur care să nu aducă vâlvă sau o tornadă fără dezordine? Lucrarea înflăcărată a lui Wesley nu a cauzat nicio mişcare? Biserica Angliei i-a trântit în nas toate uşile unui om trims de Dumnezeu, al cărui nume era John Wesley. Acest om binecuvântat, Wesley, a terminat Oxford-ul, spunând că a „eşuat complet", chiar cu creierul unui student, cu focul unui zelot şi cu limba unui orator.
Apoi a venit ziua de 24 mai 1738, când John a fost născut din Duhul la o întâlnire de rugăciune de pe strada Aldersgate. Mai târziu a fost umplut cu Duhul. Acest om botezat cu foc a zguduit trei împărăţii în treisprezece ani. Iar Jerome Savonarola a zguduit Florenţa, din centrul Italiei, până când faţa „călugărului nebun" a devenit o groază pentru florentinii din zilele lui şi o pricină de batjocură pentru mulţimea religioasă.

Apoi a fost John Knox. Aşa cum un nou-născut vine dintr-o dată la viaţă, tot aşa este şi cu trezirea. în secolul al XVI-lea, Knox şi-a însuşit rugăciunea Rahelei, strigând: „Dă-mi Scoţia, ori mor!" Knox a murit, dar cât timp va fi o Scoţie, va trăi şi Knox.
Apoi a fost Nicholas Zinzendorf, căruia îi era ruşine de lipsa de iubire şi de roade a

moravienilor şi care a fost topit şi motivat de Duhul Sfânt până când, dintr-o dată, a venit trezirea în jurul orei 11, miercuri dimineaţă, 13 august 1727. Apoi a început Mişcarea moraviană, din care s-a născut o întâlnire de rugăciune despre care ni se spune că a durat literalmente 100 de ani. Din acea întâlnire s-a născut o mişcare misionară care a ajuns până la marginile pământului.
Ravenhill a crezut faptul că fiecare biserică trebuie să fie vie în orice vreme, plină de puterea Duhului lui Dumnezeu. Dacă această perspectivă este corectă sau greşită, rămâne de văzut. Nu există niciun fel de îndoială că Leonard a crezut în ea cu toată fiinţa lui. El a spus deseori: „Nu trebuie să faci reclamă vreunui foc. Toţi vin fugind acolo unde este foc. Astfel, dacă biserica ta este în flăcări, nu va trebui să îi faci publicitate. Toţi din jur vor şti deja despre asta."

TREBUIE SĂ SE FACĂ DIFERENŢA ÎNTRE EVANGHELIZARE ŞI TREZIRE

Una dintre disputele principale pe care le-a avut Ravenhill cu biserica americană a fost legată de eşecul ei de a face distincţia între evanghelizare şi trezire. Evanghelismul modern a înceţoşat cele două lucruri în minţile multor lideri de biserică şi lucrători. Leonard a ştiut că aceasta e o greşeală gravă care aducea multă confuzie şi învăţătură greşită. El a văzut că biserica secolului al XX-lea a pierdut definiţia şi claritatea cu privire la evanghelizare şi la trezire. Leonard şi-a menţinut întotdeuna perspectiva istorică mai biblică potrivit căreia evanghelizarea este activitatea bisericii de a duce Evanghelia unei lumi pierdute, pe când trezirea înseamnă că Dumnezeu coboară asupra bisericii cu mare putere pentru a-Şi trezi poporul. Prima este activitatea creştinilor şi a

doua este doar lucrarea lui Dumnezeu. El şi-a petrecut mult timp şi a consumat multă energie pentru a clarifica relaţia dintre trezire şi evanghelizare.
Lui Leonard i-a plăcut afirmaţia lui Paul Rees: „Trezirea şi evanghelizarea, chiar dacă sunt strâns legate între ele, nu trebuie să fie confundate. Trezirea este o experienţă în Biserică; evanghelizarea este o expresie a Bisericii."
Odată, David Mains 1-a întrebat pe Leonard: „Cum recomanzi să-şi petreacă lucrătorii majoritatea timpului lor? în consiliere, rugăciune sau în pregătirea predicilor?" Răspunsul lui Ravenhill a fost: „Cred că au nevoie să recitească istoria trezirilor. Nu cred să existe în America 12 oameni care să fi văzut vreodată o trezire."
Leonard tânjea să îl vadă pe Dumnezeu venind printre oamenii Lui cu putere şi ca aceasta să se reverse în societate ca o trezire. El a crezut că trezirea poate şi trebuie să se întâmple, că este responsabilitatea noastră să trudim pentru ea şi că cei mai mulţi creştini nu sunt suficient de serioşi cu privire la ea. Predica sa a reflectat acest lucru tot timpul:
Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. Atunci când vine cu putere, El arde mândria, pofta, materialismul şi alte păcate. Şi doar pentru faptul că există puţin entuziasm religios într-un loc nu înseamnă neapărat ceva; când vine circul în oraş există, de asemenea, entuziasm. Sfinţii din Noul Testament aveau puterea Duhului, dar nu şi echipamentul. Astăzi avem echipamentul, dar nu şi puterea.

O TEOLOGIE A TREZIRII

Chestiunea a fost discutată secole la rând. Trezirea este o lucrare a lui Dumnezeu sau a omului? Este în primul rând responsabilitatea lui Dumnezeu sau a bisericii? Creştinii pot face ceva pentru a asigura binecuvântarea revărsării Duhului Sfânt?
Care a fost perspectiva lui Ravenhill cu privire la trezire? Trebuie să începem prin a spune că Leonard nu era un teolog tehnic al trezirii. Există alte surse mai bune pentru aceasta. Leonard nu a fost tehnicianul care să definească trezirea, ci mai degrabă profetul care a arătat că avem nevoie urgentă de ea. El a

sunat din trâmbiţă pentru trezire, nu a rostit prelegeri academice despre ea.
Deşi Leonard a ştiut că trezirea era lucrarea Duhului Sfânt, el făcea parte din şcoala care crede că voia lui Dumnezeu este întotdeauna de a răspunde la rugăciuni şi la ascultarea poporului Său prin trimiterea unei treziri.

S-AU ÎNŢELES RAVENHILL ŞI CHARLES G. FINNEY?
Spre deosebire de Charles Finney, care a negat că trezirea este miraculoasă prin natura ei, Ravenhill a crezut că trezirea este intervenţia divină a lui Dumnezeu printr-o putere supranaturală. Finney nu a crezut asta. El a crezut că trezirea este doar o alegere de a-i oferi o ascultare proaspătă lui Dumnezeu şi că nu e deloc miraculoasă. El şi-a făcut cunoscute convingerile în *Lectures on Revival (Prelegeri despre Trezire),* ţinute de el în oraşul New York în anul 1835:
O trezire nu este un miracol. Un miracol a fost definit în mod general a fi o intervenţie divină, o punere de-o parte sau o suspendare a legilor naturii. O trezire nu este un miracol din acest punct de vedere. Toate legile materiei şi ale minţii rămân în funcţie. într-o trezire ele nu sunt nici suspendate, nici date la o parte.
O trezire nu este un miracol, potrivit cu o altă definiţie a termenului „miracol" - ceva care se află mai presus de puterile naturii. în religie nu există nimic dincolo de puterile obişnuite ale naturii. Ea constă în întregime în exercitarea corectă a puterilor naturii; atât şi nimic mai mult. Atunci când oamenii devin religioşi, nu sunt împuterniciţi să exercite lucruri pe care nu le puteau face înainte. Ei exercită puteri pe care înainte le aveau sub o altă formă şi le folosesc pentru slava lui Dumnezeu.
O trezire nu este un miracol şi nu este dependentă de un miracol în niciun sens. Este un rezultat pur filosofic al folosirii corecte a mijloacelor stabilite la fel ca oricare alt efect produs de aplicarea mijloacelor. Poate exista un miracol printre cauzele lor anterioare sau nu. Apostolii s-au folosit de minuni doar ca de un mijloc de a atrage atenţia asupra mesajului lor şi de a stabili autoritatea lui

divină. Dar minunea nu a fost trezirea. Minunea era un lucru; trezirea care o urma era altceva. Trezirile de pe vremea apostolilor erau legate de minuni, dar nu erau minuni.
Pentru o lungă perioadă de timp, Biserica a presupus că trezirea este o minune, o intervenţie (o interferenţă sau o întrerupere) a puterii divine. în câţiva ani doar, lucrătorii au admis în mod general că trezirea este promovată prin folosirea mijloacelor... Dumnezeu a răsturnat în mod general teoria care spune că trezirile sunt minuni.[2]
Este un citat lung, dar e necesar să vedem direct din cuvintele lui Finney ce a crezut el şi ce i-a învăţat cu adevărat pe alţii.
Ravenhill nu a fost de acord cu perspectiva lui Finney nici chiar la nivelul cel mai de bază. El a crezut că o trezire este miracoloasă prin însăşi natura ei. Perpsectiva lui cu privire la acest subiect era orthodoxă din punct de vedere istoric şi, spre deosebire de perspectiva lui Finney, era corectă din punct de vedere teologic.
Nu afirm că Ravenhill nu 1-a simpatizat deloc pe Finney. El 1-a apreciat pe evanghelistul secolului al XlX-lea şi a crezut că Finney a fost folosit de Dumnezeu. Dar Leonard nu era de acord cu el în problema importantă şi de bază a definirii adevăratei naturi a trezirii. Perspectivele lor sunt prea depărtate una de cealaltă pentru a nu vedea diferenţa dintre ele.
TREZIREA: REVĂRSAREA DUHULUI SFÂNT
Ce a crezut Leonard despre trezire? Trebuie să începem prin a spune că el a crezut că o trezire este o revărsare a harului divin de către Dumnezeu Duhul Sfânt. în esenţa ei, aceasta face o trezire miraculoasă în natura ei. Ravenhill a crezut din toată inima acest lucru. Dacă trezirea este, aşa cum i-a scris Leonard lui John Breshears, „[atunci când] Dumnezeu îi învie pe cei morţi din punct de vedere spiritual în mare număr şi umple bisericile cu oameni născuţi din Duhul", atunci cum poate fi trezirea altfel decât miraculoasă? într-un mesaj, el a spus:
[2] *Lectures on Revival (Prelegeri despre trezire)* de Charles Finney.

Avem un cimitir local unde toată lumea este unită. Dar ar aduce viaţă acolo zece mii de Biblii? Nu, slova omoară; Duhul este Cel care dă viaţă. Bărbaţii sfinţi vorbeau aşa cum erau mânaţi de Duhul Sfânt. Ce cuvântare! Nu e de mirare că marele Felix a tremurat arunci când Pavel a vorbit despre neprihănire, înfrânare şi de judecata care avea să vină. Să dea Dumnezeu ca în acest ceas critic al istoriei omenirii să vedem adunări întregi tremurând în

faţa Cuvântului Său sfânt.
Definiţia lui Ravenhill este exact ceea ce neagă Finney -„Dumnezeu îi învie pe cei morţi din punct de vedere spiritual în număr mare", ceea ce reprezintă o intervenţie sau întrerupere divină a ordinii naturale a lucrurilor.
Leonard ar fi provocat orice om care contesta că adevărata trezire este miraculoasă şi supranaturală în natura ei. I-au plăcut mult cuvintele lui John Willison din 1742:
O zi a lucrării Duhului ar aduce cu ea multe binecuvântări rare şi bogate, cum ar fi descoperiri ale slavei Răscumpărătorului, convingeri cu privire la răutatea şi ticăloşia păcatului, multe cununi ale biruinţei şi triumfului în Hristos şi adăugări măreţe la prietenii şi ucenicii Lui. Apoi lumina Evangheliei ar străluci cu claritate, cunoştinţa salvatoare ar creşte, ignoranţa şi eroarea ar dispărea, bogăţiile harului fără plată ar fi manifestate şi Satan ar fi legat.
Atunci lucrătorii şi rânduielile ar fi vii, păcătoşii liniştiţi ar fi treziţi, sufletele moarte ar trăi şi inimile s-ar topi, poftele puternice ar fi subjugate şi lui Dumnezeu I s-ar naşte mulţi fii şi fiice. O astfel de zi ar vindeca despărţirile, ar cimenta spărturile, ne-ar face pe toţi cu aceeaşi inimă şi cu un singur gând şi ar aduce pe pământ cerul. Aceasta ar îndrepta nedreptăţile noastre, ar înlătura plângerile noastre şi ar uni turma împrăştiată a lui Hristos. Ar face ca adevărata religie şi persoanele sfinte să fie stimate, viciul să cadă în dizgraţie şi nelegiuirea să îşi ascundă faţa. Apoi sabatele şi celebrarea cinei Domnului ar fi zile cereşti. Rugăciunea şi lauda, conversaţiile spirituale, discuţiile despre Hristos şi despre dragostea răscumpărătoare ar fi cele mai mari plăceri ale noastre. O, roagă-te deci pentru astfel de vremuri!

Când era vorba de natura supranaturală a trezirii, Ravenhill era deseori la înălţime: „Prin *trezire* mă refer la o lucrare a lui Dumnezeu care închide magazinele şi opreşte traficul, iar luminile din sanctuar nu se sting timp de o lună sau chiar mai mult." El se referea la o intervenţie din ceruri cu o mare putere. Leonard a afirmat mai multe lucruri cu privire la aceasta:
£pTrezirea este acţiunea Duhului asupra credincioşilor care şi-au părăsit dragostea dintâi.
• Trezirea presupune restaurarea adevăratei doctrine.
(£> Trezirea însemnă reaprinderea puterii rugăciunii în vieţi individuale.
©Trezirea înseamnă să vezi că Dumnezeu trebuie să fie slăvit fie prin mila Sa, fie prin judecata Sa.
• Trezirea înseamnă ascendenţa spiritualului asupra materialului.
©Trezirea este pasiunea Duhului în credincios de a cunoaşte şi de a împlini întreaga voie a lui Dumnezeu.
©Trezirea înseamnă disponibilitatea de a renunţa la tot pentru ca Dumnezeu să fie totul în toate pentru individ şi pentru biserică.
• Trezirea este lucrarea „fără limită de timp" a lui Dumnezeu asupra sfinţilor, care are ca efect o mişcare de-a lui Dumnezeu printre păcătoşi.
• Trezirea înseamnă că răscumpăraţii plâng cu inimile zdrobite pentru o naţiune cu vieţile zdrobite.
• Trezirea nu este un lux, ci o necesitate pentru naţiune.
• Trezirea nu este o alternativă umană, ci un imperativ divin.
Predicile şi rugăciunile lui Leonard erau pline de realitatea faptului că Dumnezeu intervine în problemele oamenilor din

istorie pentru a trimite treziri. El vine dintr-o dată, prin Duhul Său, asupra unei biserici sau a unei comunităţi. Len a cunoscut în mod experienţial în mai multe rânduri de-a lungul anilor venirea Duhului Sfânt asupra oamenilor lui Dumnezeu cu o putere însufleţitoare. în octombrie 1973, întorcându-se acasă după o săptămână glorioasă petrecută într-o biserică din sud, a scris:
Cum îi descrii un apus strălucitor unui orb? Cum îi explici un sonet clasic unui om total surd? Cum descrii în cuvinte o întâlnire de la marginea veşniciei, îmbibată de o putere dintr-o altă

lume? Am avut o întâlnire ca aceasta săptămâna trecută. Dumnezeu a lucrat. Ce rugăciune, ce plânset, ce strigăte către Dumnezeu! O, de-am avea parte de mai multe întâlniri de felul acesta în toată ţara!
Chiar şi o examinare elementară asupra accentului pe care îl punea Ravenhill pe trezire arată că Dumnezeu trebuie să vină în mod supranatural, altfel nu există nicio trezire.

TREZIREA: DUMNEZEU E SUVERAN

în al doilea rând, Leonard a crezut că Dumnezeu este suveran în trezire. în ceea ce priveşte suveranitatea lui Dumnezeu, Leonard a ştiut foarte bine că trezirile sunt periodice şi că Dumnezeu lucrează în perioade diferite de-a lungul istoriei trimiţând treziri. El a ştiut că Biblia ne învaţă că există perioade rânduite cu o binecuvântare sporită care vin din prezenţa mâinii drepte a lui Iehova. Aşa cum spunea Leonard într-o predică, „Trebuie să ne aducem aminte mereu că omul poate construi altarul şi poate pregăti jertfa, dar numai Dumnezeu poate trimite focul."
Ravenhill a ştiut că existau perioade suverane de înviorare şi a spus-o deseori în predicile şi învăţătura sa:
Am în faţa mea relatarea scrisă de Jonathan Edwards. Realizăm noi faptul că marea trezire din Noua Anglie din anul 1735 nu a fost orchestrată sau planificată? Jonathan Edwards ar fi putut spune: „Ei bine, vom aştepta, pentru că peste două săptămâni George Whitefield, cel mai mare predicator de la

apostolul Pavel încoace, vine în America." Dar nu a făcut asta. Edwards predica doctrina regenerării când, dintr-o dată, în primăvara anului 1735, pe când predica în mod obişnuit, Duhul Sfânt a coborât peste acele întâlniri.
Alteori Leonard a spus-o chiar mai apăsat: „Nu putem să organizăm mişcarea Duhului, aşa cum nu putem sculpta norii care vor trece pe cer mâine. Dumnezeu este suveran în trezire."

TREZIREA: OMUL ESTE RESPONSABIL

Leonard a crezut că Biserica este responsabilă în privinţa trezirii. A fost pe deplin convins că revărsarea Duhului trebuie să fie dorită, că trebuie să ne rugăm şi să trudim pentru ea. Teologia metodistă veche a lui Ravenhill spunea că biserica este responsabilă să facă ceea ce a poruncit Dumnezeu în toate vremurile. Leonard a susţinut că voia lui Dumnezeu este să trimită treziri, iar credincioşii sunt responsabili să fie plini de Duhul Sfânt şi să umble în Duhul. El nu a lăsat loc morţii spirituale în biserică, ci a crezut că biserica e menită să experimenteze prezenţa puternică a Duhului lui Dumnezeu. Chiar dacă nu a crezut că omul poate face ca trezirea să aibă loc, a crezut că biserica poate vedea cum trezirea are loc dacă devine suficient de serioasă în ceea ce priveşte rugăciunea şi căutarea lui Dumnezeu. El a afirmat deseori faptul că trezirea implică responsabilitatea omului:
Există teologi care insistă asupra faptului că trezirea este un act suveran al lui Dumnezeu, independent de acţiunea umană. Acest lucru nu poate fi corect. întreaga istorie umană de la Cincizecime încoace se împotriveşte acestei opinii. Dacă Dumnezeu lucrează fără oameni, atunci de ce le-a spus ucenicilor să aştepte până când sunt împuterniciţi şi apoi să meargă în toată lumea?
în lumina acestor lucruri, Leonard a considerat că toţi creştinii trebuie să fie foarte serioşi atunci când se roagă şi când trudesc pentru trezire. Uneori pare că spune că biserica face ca trezirea să se aibă loc. El nu a crezut acest lucru, dar a crezut că exista o

neconcordanţă între ceea ce a promis Dumnezeu şi ceea ce experimenta biserica declarată. Din perspectiva lui, foarte puţini credincioşi aveau îndeajuns de multă dorinţă, seriozitate sau rugăciune pentru trezire:
Singurul motiv pentru care nu vedem trezirea este pentru că suntem mulţumiţi să trăim fără ea. Dacă jumătate din creştinii din America ar fi interesaţi de împărăţia lui Dumnezeu măcar

pe jumătate faţă de cât sunt de interesaţi de indicele Dow Jones, atunci am avea parte de trezire.
Dumnezeu să aibă milă de noi, pentru că după ani de scris, folosind munţi de hârtie, râuri de cerneală şi o terminologie ţipătoare obositoare cu privire la cele mai mari întâlniri pentru trezire din istorie, încă ne confruntăm cu o corupţie crasă în fiecare popor şi cu o biserică ce se roagă cel mai puţin de la Cincizecime încoace.
Avem nevoie în acest ceas de bărbaţi şi femei înflăcăraţi. O, de-am fi de zece mii de ori mai aprinşi pentru Domnul, de-am fi încinşi de focul Duhului Sfânt până când tot ceea ce este pământesc va străluci de focul Lui divin!
Patru cuvinte simple sunt cel mai des asociate cu numele lui Leonard Ravenhill - De ce întârzie trezirea. El a crezut că trezirea întârzie din pricina neajunsurilor din biserică şi a exprimat deseori acest lucru:
De ce întârzie trezirea? Răspunsul este destul de simplu. Ea întârzie din pricina mai multor lucruri:
• deoarece evanghelismul este comercializat atât de mult
• deoarece Evanghelia a fost ieftinită foarte mult
• din pricina neglijenţei noastre
• din pricina fricii de oameni
• deoarece ne lipseşte carecterul urgent în rugăciune
• deoarece furăm slava care îi aparţine doar lui Dumnezeu

Când şi de ce vine trezirea? Leonard a considerat că se întâmplă din pricina faptului că există un popor pregătit care îl caută pe Dumnezeu şi care e gata să primească binecuvântarea lui Dumnezeu în trezire. Pentru a-şi susţine opinia, el a vorbit despre trezirea din 1949 din insulele Hebride:
Un pastor a spus recent: „Ne-am dori ca trezirea să vină la noi aşa cum a venit în insulele Hebride." Dar trezirea nu a venit în acele insulele doar pentru că şi-au dorit asta! Cerurile s-au deschis şi puterea minunată a lui Dumnezeu a cutremurat acele insule deoarece copiii plăpânzi ai ţăranii au sfinţit un post, s-au strâns într-o adunare solemnă şi au aşteptat într-un travaliu udat de lacrimi înaintea tronului Dumnezeului Cel viu. Acea vizitare a venit din pricina faptului că El a găsit un popor curat, cu o viziune arzândă şi cu o pasiune împovărată. Ei nu aveau motive duble în rugăciunile lor. Ochiul lor era îndreptat doar spre slava lui Dumnezeu. Nu erau geloşi pe un alt grup, dar erau geloşi pentru Domnul oştirilor.
Ravenhill i-a îndemnat pe toţi credincioşii să devină serioşi în privinţa nevoii după trezire. Dar viaţa lui a evidenţiat şi o altă realitate care nu a depins de apariţia trezirii. El ne-a arătat că un om poate umbla în mod continuu într-o viaţă proaspătă din punct de vedere spiritual, fie că biserica o face sau nu, fie că există trezire sau nu. A fost de acord cu Tozer în privinţa faptului că fiecare dintre noi poate avea din Dumnezeu atât cât doreşte. Toţi suntem atât de spirituali pe cât vrem să fim. Starea bisericii nu îl împiedică neapărat pe credincios să umble în părtăşie zilnică cu Hristos la un nivel mai adânc.
în septembrie 1973, el şi-a exprimat dorinţa după o cercetare serioasă a inimii bisericii de pretutindeni:
Ce păcat că nu avem un papă protestant care să poată opri predicile din toate bisericile şi să stabilească o lună pentru o trezire naţională. Am încercat aproape orice altă cale. Organizarea nu a facut-o, aşa că acum trebuie să înceapă agonia.

Trezirea după voia lui Dumnezeu

în ultimii săi ani, Leonard era în mod evident dezamăgit din pricina faptului că încă nu văzuse trezirea venind, trezirea pentru care se rugase atâta timp! El a umblat în credinţă, dar nu a obţinut promisiunea înainte de a muri. David Ravenhill reflectează asupra stării inimii şi perspectivei lui Leonard cu privire la nădejdea pe care a avut-o

până la sfârşit:

Cred că a fost o anumită dezamăgire din pricina faptului că nu a văzut o trezire adevărată până la urmă. El şi-a dedicat viaţa rugăciunii pentru trezire. Nu cred că a renunţat vreodată să se roage cu adevărat ca Dumnezeu să-Şi învioreze lucrarea. Urgenţa manifestată de el a rămas mare, şi rugăciunea lui pentru trezire a fost măreaţă. A trăit cu aşteptarea ca, la sfârşit, să aibă loc o trezire spirituală, fie că trăia să o vadă, fie că nu. Inima lui spunea deseori: „Până când, o, Doamne?"

Cred, de asemenea, că era dezamăgit atunci când privea, în general, la biserică, atunci când vedea că bisericile construiesc alei pentru jocuri cu popice, cheltuind milioane de dolari pentru factori de divertisment care să îi atragă pe oameni. El gândea: „De ce trebuie bisericile să investească în alei pentru jocuri cu popice; de ce nu este prezenţa lui Dumnezeu suficient de atractivă?" Acest gen de lucruri l-au înflăcărat şi mai mult. Cu cât vedea mai mult că biserica merge în acea direcţie, cu atât devenea mai aprins şi mai dedicat mesajului său. El nu a ajuns să trăiască să vadă alte compromisuri chiar mai extreme în biserica practicantă, care l-ar fi întristat şi mai mult.

Chiar dacă Leonard nu a văzut nicio trezire având loc în America, el tot a umblat cu Dumnezeu în credinţă şi nădejde, predicând şi rugându-se pentru trezirea după voia lui Dumnezeu.

22

SCRISORILE: UN MOD DE A SLUJI

A scrie scrisori este o adevărată sarcină pentru mine. După ce am fost plecat timp de două săptămâni, în ultimele şapte zile am răspuns la optzeci de scrisori. Majoritatea cuprind întrebări din partea unor persoane neliniştite. Şi aceasta este o adevărată slujire.

L.R. OCTOMBRIE 1981

Majoritatea lucrării lui Leonard s-a desfăşurat înainte de folosirea computerelor, şi el nu a avut niciodată vreunul. A avut o viaţă şi o slujire de corespondenţă în scris. Scrisorile şi telefonul erau singurele mijloace de comunicare. A primit mii de scrisori şi le-a scris oamenilor din întreaga lume - predicatorilor renumiţi, misionarilor, pastorilor, liderilor creştini, oamenilor cunoscuţi dar şi multor creştini care i-au scris pentru a-i cere sfatul.

O familie a strâns scrisorile lui lunare din 1969 până în 1994, o colecţie de cinci sute de scrisori. Leonard a menţinut relaţiile nu prin telefon, ci prin scrisori. Fiecare pagină pe care le-o scria oamenilor era considerată de el un aspect serios al chemării sale ca slujitor al lui Isus Hristos.

La data de 23 septembrie 1981, i-a scris unui prieten: „în săptămâna asta am răspuns la cincizeci de scrisori. E bine că oamenii pun atâtea întrebări, dar devine, cu siguranţă, obositor. Astăzi am pus la poştă şaizeci şi trei de scrisori." Acesta este un exemplu al slujirii prin scrisori regulate pe care o făcea Leonard săptămânal, dacă nu călătorea.

în istoria bisericii valoarea scrisorilor este foarte mare. Multe beneficii şi multă slujire a rezultat din multele scrisori care au schimbat vieţi, după cum vedem mai ales în vieţile unor oameni ca William Jay şi John Newton.[1] Pastorul Dean Olive din Madison,

[1] în ceea ce priveşte valoarea scrisorilor, citiţi *The Autobiography of William Jay {Autobiografia lui William Jay),* publicată prima oară în 1854 şi retipărită de The Banner of Truth Trust în 1974; citiţi de asemenea colecţia scrisorilor lui Newton recent publicată, intitulată *Letters of John Newton*

Alabama, ne arată acest lucru din istoria creştinismului atunci când spune:
William Jay a beneficiat de pe urma citirii scrisorilor lui John Newton, negustorul de sclavi convertit şi transformat într-un predicator al Evangheliei. în autobiografia sa, Jay îl citează pe Newton: „Socoteam că fac mai mult bine prin celelalte lucrări ale mele decât prin 'Scrisorile' pe care le-am scris fără studiu sau vreo schiţă publică. Dar Domnul mi-a spus: 'Vei fi cel mai folositor prin ele', iar eu am învăţat să spun 'Facă-se voia Ta! Foloseşte-mă după placul Tău, numai fă-mă folositor!'"
Jay a împărtăşit apoi cât de folositoare au fost scrisorile lui Newton nu numai pentru alţii, ci şi pentru el: „Mii de oameni au avut parte în mod repetat de beneficii şi desfătări în urma lecturării acestor cuvântări ale inimii! Ele nu vor înceta niciodată să fie găsite drept mijloace ale harului atâta timp cât Dumnezeu are o biserică pe pământ. în ceea ce mă priveşte, obişnuiesc să citesc o astfel de scrisoare în seara fiecărui sabat, după truda zilei, şi ce înviorare şi beneficiu am de pe urma lor!"[2]
Ceea ce a spus Jay despre slujirea prin scrisori a lui Newton poate fi spus şi despre Ravenhill. în cuvintele lui Jay, mii de oameni au avut parte în mod repetat de beneficii şi desfătări în urma lecturării acestor cuvântări ale inimii lui Ravenhill! Mulţi alţii pot mărturisi despre numărul de scrisori pe care l-au primit de la el. în fiecare zi punea creionul pe hârtie pentru a trimite gândurile inimii lui şi altora.
(Scrisorile lui John Newton), care a fost publicată prima oara în 1869 şi care conţine schiţe biografice şi observaţii făcute de Josiah Bull. Nu pot recomanda această carte îndeajuns de mult. Este o mină de aur de gânduri spirituale. Alte volume de acest fel sunt *The Letters of Charles Haddon Spurgeon (Scrisorile lui C.H. Spurgeon), The Letters ofD.Martyn Lloyd-Jones (Scrisorile lui D.Martyn Lloyd-Jones),* şi *The Letters of John Calvin (Scrisorile lui John Calvin),* toate publicate de The Banner of Truth Trust. Toate acestea sunt nişte exemple excelente care ilustrează beneficiul real al scrisorilor ca slujire. [2] *olivelifeandletters.blogspot.com* Dean Olive

Scrisorile: un mod de a sluji
Leonard s-a autodisciplinat pentru a le scrie oamenilor, deoarece a văzut în asta o slujire vitală pentru cei în nevoie. Dacă cineva îşi făcea timp să scrie, el îşi făcea timp să răspundă. Uneori îşi încheia scrisorile cu Efeseni 6:19, arătând dorinţa sa ca ei să se roage pentru el: *,^i pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei"[1]* A avut şi un alt motiv pentru care menţiona acest verset: „Am adăugat Efeseni 6:19 în scrisorile mele în speranţa ca cititorul să se agate de termenul *cuvânt."[7]"*
De obicei scrisorile sale erau scurte, de o pagină sau două. Era cunoscut din pricina faptului că uneori trimitea scrisori de o singură propoziţie! Leonard nu era o persoană care să irosească prea multe cuvinte. în 1979, cea mai scurtă scrisoare pe care am primit-o de la vreo persoană a venit fără să o solicit: „Dragă Mack, am început o întâlnire de rugăciune în fiecare vineri seara. Vino, te rog. Al tău în rugăciune, Leonard." Ce scrisoare! Am luat-o în serios şi am participat la majoritatea întâlnirilor de rugăciune de vinerea seara, începând cu anul 1980 timp de câţiva ani.
Scrisorile lui erau în mod normal pline de ştiri din lucrare, comentarii asupra evenimentelor naţionale şi internaţionale, asupra stării bisericii, asupra noilor cărţi pe care le citea şi a noutăţilor cu privire la familia sa. Doug Detert îşi aminteşte de faptul că Leonard şi Martha formau o echipă în scrierea scrisorilor:
Fratele Len scria multe scrisori zilnic, atunci când soţia mea, Millie, era stenografa lui, unele dintre ele având un conţinut foarte usturător, scrise unor oameni despre care el simţea că sunt compromişi în doctrina şi comportamentul lor. Leonard a spus: „în orice caz, i le arăt întotdeauna Marthei înainte să le trimit şi pe nouă din zece ea le aruncă la gunoi!"
[3] *Meat for Men (Carne pentru oameni maturi).*

SCRISORI

3 martie 1984
Dragă frate Mack,
îţi mulţumesc pentru comoara de materiale pe care am primit-o azi de la tine. Le voi arhiva pe toate pentru referinţe. Sunt pe deplin convins că Statele Unite şi toate celelalte naţiuni intră într-o nouă perioadă de întunecime. Totuşi există o slavă care nu s-a arătat încă. Cartea cu citate din rugăciuni pe care ţi-am trimis-o este un amestec de gunoi şi de comori. Tu le vei discerne, ştiu asta.
Fiţi binecuvântaţi tu, draga ta Linda, şi copiii voştri scumpi.
Efeseni 6:19
Fratele Len Ravenhill
Nedatată
Dragă Mack,
Aşa cum a spus Samuel Chadwick, „Niciodată nu e nevoie să faci reclamă unui foc." Dacă ai o flacără sfântă a rugăciunii, ceilalţi vor veni.
îţi mulţumesc pentru grija ta plină de dragoste pentru mine. Acum scriu o schiţă a autobiografiei mele. Zilele par din ce în ce mai scurte pentru îndatoririle pe care le poate avea o persoană.
Omul care nu îşi va sacrifica stilul de viaţă pentru Dumnezeu nu îşi va da niciodată viaţa pentru El. De ce să ne temem? Suntem, într-adevăr, morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu. Slavă Lui! Tensiunile ne împing mai aproape de El. Slavă! Fratele Len. R.

Nedatată
Dragul meu frate Mack,
îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta binevoitoare şi pentru cartea bună. Astăzi ne lipsesc sfinţii şi oamenii care umblă în sfinţenie. Ne lipsesc şi predicatorii. Nu e suficientă doar expunerea; trebuie să existe şi explozie!
Un puritan a spus că timp de şase zile [pe săptămână] trăia pe creasta eternităţii, iar în a şaptea zi cobora pentru a împărtăşi meditaţiile, observaţiile şi descoperirile.
Peste o lună voi afla [mai multe] despre trei reeditări ale clasicilor de demult şi îţi voi spune despre ele.
Ţinta prea multor predicatori este succesul şi popularitatea; niciuna dintre ele nu cere integritate sau caracter. în aceste zile arde în mine Ioan 17:3 - *„JŞi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu."* Dacă ne ţinem de aceasta şi de Fapte 4:12 încă zece ani, s-ar putea să ajungem în închisoare.
Suntem liberi următoarea zi de joi la 9:30, dacă puteţi veni. Să mergem înainte! Vă iubim,
Fratele Len
Au fost câteva familii cărora Leonard le-a scris lunar timp de mai mulţi ani. Corespondenţa a durat peste treizeci de ani cu unii oameni.
JOHN ŞI VIRGINIA BRESHEARS, WARSAW, ILLINOIS
John şi Virginia au primit scrisori lunare timp de mai mulţi ani, pe mai multe subiecte, cuprinzând inclusiv discuţii despre prieteni comuni şi biserici.

Scrisă din Zachary, Louisiana, la începutul anilor '70
21 martie
Dragi John şi Virginia,
Salutări din sudul apos. în sfârşit suntem acasă după şase săptămâni de călătorii. Ne-am bucurat să te revedem, Virginia, şi să le cunoaştem pe mama şi pe surorile tale.
Domnul ne-a dat nişte întâlniri minunate. în timp ce predicam cel puţin doi oameni au răspuns chemării lui Dumnezeu la slujire. Ce oameni vor trebui să fie ca să lupte cu torentele de răutate care înghit ţara!
Oamenii vor spune: „Iată, aici este Hristos!" Chiar acum se spune lucrul acesta despre un

băiat din India care pretinde că este reîncarnarea lui Hristos. El îi amăgeşte pe mulţi deoarece vorbeşte numai din Biblie. Mi s-a spus că deja a avut peste o jumătate de milion de adepţi în Anglia, aceasta doar anul trecut. Nişte oameni de pe coasta de vest, de aici, i-au cumpărat un avion personal de trei milioane de dolari şi câteva maşini.
Ei bine, lucrurile se vor înrăutăţi. Baronii din industrie nu au avut niciodată o mai mare putere asupra oamenilor ca puterea pe care o au uniunile de astăzi. Ei deţin răscumpărarea naţiunii cu această putere teribilă.
Fie ca Dumnezeu să îi binecuvânteze pe oamenii care bâjbâie prin această ceaţă teologică! La cine pot merge ei? Există predicatori eretici care sunt ascultaţi de milioane de persoane în fiecare zi şi cărora, cu siguranţă, nu le lipsesc banii. Carismaticii sunt, fără îndoială, un amestec. Cine îi poate urma fără să renunţe la adevărurile străvechi care au dus Evanghelia în forma ei cea mai pură la marginile pământului? Sunt sigur că rugăciunea „Binecuvântează-mă!" este doar o rugăciune de copil. Dar a te ruga „Fă-mă o binecuvântare!" este cu totul altceva.
Totuşi, Dumnezeu îşi va câştiga oamenii. Ce provocare să vinzi tot, să-ţi iei o pereche de pantaloni de piele, şi să strigi în deşertul Navajo: *pregătiţi calea Domnului."* Asta a făcut Ioan Botezătorul. Astăzi ai fi aruncat în închisoare dacă ai face aşa ceva.
Acum se orchestrează o biserică universală, o bancă universală şi o societate unirasială; puterile satanice insistă pe unisex, iar femeile se îmbracă precum bărbaţii chiar şi în

biserică. Ar fi şocate dacă li s-ar spune că acesta a fost un complot malefic pentru a distruge rolul bărbatului, dar eu sunt sigur că aşa este.
Vom avea un weekend lung lângă Mobile, apoi ne vom întoarce aici timp de o săptămână. După întâlnirile noastre din Florida, vom merge în Bahamas, unde vom sta şase săptămâni. Voi lua material pentru a scrie despre scaunul de judecată al lui Hristos.
David şi Nancy sunt pe drum spre Noua Zeelandă pentru a lucra cu un bun frate despre care se spune că se roagă douăsprezece ore pe zi. Poate fi, cu siguranţă, o exagerare, dar chiar dacă s-ar ruga doar şase ore, este foarte neobişnuit, în dragostea şi pacea Sa, Leonard şi Martha
Martie 1984
Dragă frate John,
Am ajuns de o zi acasă, după şase săptămâni de călătorii. Vă mulţumim pentru rugăciunile şi pentru darul vostru folositor. Domnul a lucrat cu putere în unele locuri, iar în altele au fost doar întâlniri obişnuite în care am predicat. Dar au existat seri în care întâlnirea a fost cuprinsă de prezenţa Lui. Sufletele gemeau - o femeie din biserică a căzut într-un final sub o bancă şi a rămas acolo mai multe ore. Dar era transformată când a fost eliberată într-un final sau, mai degrabă, când Duhul Sfânt a câştigat-o de partea Sa.
Rugaţi-vă stăruitor ca să aflăm ce vrea Domnul să facem anul viitor. Până acum avem programată o săptămână de întâlniri la un Colegiu Biblic din Riverside, California. Acolo se află şapte sute cincizeci de studenţi şi mi s-a spus că mulţi dintre ei sunt înfometaţi după o mişcare a Duhului Sfânt.
Da, ai dreptate în privinţa a ceea ce ai scris. Dacă avem penticostali catolici, de ce să nu avem şi penticostali martori ai lui Iehova sau penticostali mormoni? Până la urmă mormonii cred în vorbirea în limbi ca principiu de bază al credinţei lor. Dacă dăm drumul câtorva capre în mijlocul oilor, atunci de ce să nu le dăm drumul tuturor?
Nu e corect să spui că oamenii catolici sunt mai aproape de adevăr decât alte culte. Refuz să îl împart pe Domnul Isus şi suferinţa Lui binecuvântată cu Măria, ca o co-răscumpărătoare.

Misa este o blasfemie şi rugăciunea pentru cei morţi este zadarnică.
Săptămâna trecută am fost la o întâlnire unde vin în mod regulat două călugăriţe. Predicatorul a spus că sunt nişte doamne drăguţe, şi nu mă îndoiesc de asta. Amândouă vorbesc în limbi, dar când le-am întrebat ce ar face dacă Biblia ar contrazice doctrina bisericii, ele au răspuns: „O, am sta de partea bisericii". Ar spune ele asta dacă ar avea Duhul Adevărului? Bine, poate

că unii ar avea nevoie de ceva timp ca să le vadă eroarea, dar dacă persistă în asta după ce zic că au fost umplute cu Duhul Sfânt de mai mulţi ani, atunci sunt convins că ele încă trăiesc în eroare şi că nu au Duhul.
Vrei, te rog, să marchezi câteva zile pe calendarul tău pentru rugăciune? De pe 3 până pe 7 iunie sunt programat să predic la cinci mii de pastori baptişti de sud din Philadelphia, la Conferinţa lor naţională anuală. Aceasta ar putea fi o oportunitate unică în viaţă. Apoi, pe 7 noiembrie voi predica la peste cinci sute de pastori baptişti la Conferinţa Baptistă din Florida. Acestea sunt uşile deschise de Domnul şi mă minunez, dar mă şi cutremur, şi voi asculta de El. La aceste evenimente mari au vorbit tot felul de predicatori, iar acum eu voi merge cu biata mea praştie şi cu piatră mea. Dar dacă Dumnezeu mă va împuternici, şi dacă ţinta este dreaptă şi motivele sunt curate, nu există niciun motiv pentru care Domnul să nu facă în acest an ceea ce nu a mai făcut niciodată acolo. Vă iubim şi ne rugăm pentru voi, Leonard şi Martha
22 ianuarie 1973 Zachary, Louisiana
Dragi John şi Virginia,
Chiar dacă e târziu, să aveţi un An Nou fericit şi sfânt. Cred că aţi îngheţat acolo. Şi noi am avut parte de ceva zăpadă în acest climat care în mod obişnuit este temperat.
în urmă cu o săptămână am fost în Forth Worth, Texas, ca să vorbesc la aproximativ o mie de pastori şi de predicatori. Domnul a dat Cuvântul. Bărbaţii plângeau, unii gemeau şi unii au rămas muţi. Mai contează care a fost reacţia lor atâta timp cât

au părăsit acel loc într-o altă dispoziţie a minţii decât cea cu care au intrat?
Se presupune că 1973 este anul în care America va fi zguduită. Oare de ce? Oare este o altă cale? Fără pocăinţă şi smerire adâncă înaintea Tatălui nu poate avea loc nicio trezire.
Ieri m-a şocat teribil faptul că după două mii de ani, după ce biserica a evanghelizat o sută de naţiuni, printre evrei nu a avut loc niciodată o trezire. *„Vi se va lăsa casa pustie"* încă este cuvântul teribil al Domnului pentru respingerea Fiului Său. Va lepăda Dumnezeu Statele Unite sau Anglia şi ne va părăsi aşa cum i-a părăsit şi pe evrei? Dacă s-ar fi făcut în Sodoma lucrările măreţe care au fost făcute de Duhul în mijlocul nostru, de mult s-ar fi pocăit. Noi mărşăluim graşi şi înfloritori înspre pierzania noastră. Cântăm *înainte, soldaţi creştini,* şi totuşi ne purtăm ca un membru speriat al Boy Scouts .
Fratele Andrew, care a scris *God's Smuggler (Contrabandistul lui Dumnezeu),* spune că Statele Unite a ucis mai mulţi creştini decât Rusia, adică i-am ucis cu confort, i-am sufocat şi le-am cântat cântece spirituale de leagăn în timp ce ei se îngrăşau şi visau la un palat în vârful dealului. O, voi, predicatori care vă hrăniţi pe voi înşivă, dar care îi înfometaţi pe oameni!
Tot ce are El mai bun să fie al vostru în acest an! Fie ca copiii voştri să vă numească binecuvântaţi pe măsură ce îi creşteţi pentru El. Vă iubim şi ne rugăm pentru voi, Len şi Martha
Nedatată
Dragi John şi Virginia,
Sper că vara este blândă cu voi şi că nu vă prăjiţi aşa cum ne prăjim noi aici majoritatea zilelor. Umiditatea este undeva la 100% în mai toate zilele şi asta face ca situaţia să fie şi mai rea. Ce păcat că nu putem spune că smerenia este aproape 100% printre cei răscumpăraţi ai lui Dumnezeu. Cu siguranţă, aşa ar trebui să fie!
[4] una dintre cele mai mari organizaţii ale tinerilor din Statele Unite care are ca scop educarea lor pentru a fi buni cetăţeni (n.trad.)

Astăzi am citit că John Calvin nu a ştiut cum să îşi exprime recunoştinţa faţă de scrisorile lui Pavel către Timotei. Bineînţeles, nu a citit niciodată *The Sword of the Lord, Moody Monthly* sau *Christianity Today.* Ar fi recunoscător şi pentru ele.
Pavel dă de înţeles că Timotei a avut parte de o binecuvântare specială în persoana bunicii sale, Lois, şi a mamei sale, Eunice. Bănuiesc că încă de când era copil, teama de Domnul a fost asupra lui. Ce binecuvântare pentru cei care au crescut într-o casă în care se află un altar familial. Mi-e milă de sufletele care nu au parte de o astfel de casă centrată pe Dumnezeu,

chiar dacă sunt milionare.
Luni plecăm spre Florence, Alabama, pentru câteva zile, apoi continuăm cu Greensboro, Carolina de Nord, şi apoi cu Gadsden, Alabama. Vă rog, rugaţi-vă ca Domnul să despice, cu adevărat, cerurile. Ieri, un predicator bătrân a stat cu mine două ore. El e sigur că economia naţională va cădea la anul.
în ceea ce priveşte Watergate-ul şi pe Richard Nixon, lordul Acton din Marea Britanie a spus: „Puterea corupe, dar puterea totală corupe complet." Aşa se pare că e. După cum văd eu, dl Nixon şi-ar fi putut recunoaşte greşelile şi şi-ar fi putut cere iertare naţiunii în urmă cu doi ani şi probabil că ar fi fost iertat totul şi s-ar fi încheiat totul, dar acum el se află aproape de moartea sa politică.
Ce zi va fi când neprihănirea va acoperi pământul şi Isus va împăraţi în maiestatea şi autoritatea Sa incoruptibilă.
Vă mulţumim încă o dată că vă rugaţi pentru noi, ne iubiţi şi ne ajutaţi. Len şi Martha

Scrisorile: un mod de a sluji

Nedatată
Dragi John şi Virginia,
Salutări de acasă, dulce casă. Am parcurs încă aproximativ opt mii de kilometri cu maşina, după călătoria din vest. Domnul a fost îndurător în McAllen, Texas. Studiile biblice de dimineaţa au fost binecuvântate în mod special şi mulţimea părea că se măreşte în fiecare zi. La un moment dat, pastorul a spus că veneau două sute de persoane la acele întâlniri. Şi întâlnirile de seara au fost binecuvântate. Mai mulţi misionari au venit din Mexic pentru a fi prezenţi aici şi au fost înviorați şi provocaţi.
Pe drum spre casă, ne-am oprit la o biserică de casă. Accentul de acolo se punea pe faptul că Duhul Sfânt le-a fost dat credincioşilor pentru a îi satisface sau pentru a-i face fericiţi. *„Voi veţi primi o putere*[1]*"* - ca să bateţi din palme, să vă ridicaţi mâinile când cântaţi sau vă rugaţi? Nu, adevărul este că trebuie să lucrăm cât încă este zi, pentru că vine noaptea, şi vine repede. Există poveri care trebuie ridicate şi lupte care trebuie purtate. Niciun om care a plănuit să devină un boxer nu se va aştepta ca oponentul său să stea acolo şi să se lase lovit. Vor exista lovituri de dat şi de încasat. Aşa este şi cu duşmanul nostru. El loveşte înapoi şi niciodată nu vom putea să semnăm un tratat de pace cu el.
E interesant să auzi un comentator de ştiri spunând că filmele care se produc astăzi reprezintă un exemplu de obscenitate extremă. S-a făcut un film despre viaţa sexuală a lui Isus care este atât de ofensator încât nici măcar francezii nu l-au difuzat în ţara lor. Ei bine, Dumnezeu va lăsa omenirea să continue până la un punct; apoi, dacă nu se pocăieşte, va veni judecata. Amintiţi-vă - Dumnezeu nu poate fi explicat, ci doar experimentat. O zi cu El este mai bună decât o mie de ore de instruire cu privire la El. Vă iubim şi ne rugăm pentru voi, Familia Ravenhill

AX WHITTINGHILL, WOODSTOCK, GEORGIA
Dragul meu Al,
Nedatată
Sper ca această [scrisoare] să te găsească cu o arsură în piept, pe care niciun antiacid nu o poate vindeca. Duminica trecută am ascultat un evanghelist TV vorbind despre bolile naţiunii, dar nu L-a menţionat nici măcar o dată pe Dumnezeu, pe Isus sau Cele Zece Porunci.
Credeam că universitatea Liberty vrea să predic o săptămână acolo, dar acum m-au invitat pentru două zile, în martie. Le-am spus: „Nu, mulţumesc; nu sunt de închiriat." Ce s-ar fi întâmplat dacă Moody s-ar fi dus în Anglia doar pentru două zile? El a stat opt luni şi a şocat întreaga naţiune.

Aruncă-ţi găleata, frate dragă - râul lui Dumnezeu este plin cu apă. Nu seacă şi nu îngheaţă. Nu e nebun cel care dă la schimb povara păcatului pentru povara Domnului. Fiţi binecuvântaţi; ne rugăm pentru voi, LenR.
Nedatată

Preaiubite frate Al,
Cecul tău a ajuns astăzi. Multe mulţumiri pentru el. Ce binecuvântare să poţi spune „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva". Doamnele vopsite, pudrate, parfumate care intră în bisericile noastre sunt ca toate celelalte -goale şi descoperite înaintea Lui, Cel cu care toţi oamenii au de-a face. Fiecare om va da socoteală la Scaunul de judecată. Atunci cel dintâi va fi cel de pe urmă şi cel de pe urmă va fi cel dintâi.
Când umblăm cu Domnul în lumina Cuvântului Său, întunericul acestei lumi nu ne biruie. Hudson Taylor a spus: „Atunci când Dumnezeu deschide fereastra cerului pentru noi, diavolul va deschide uşa iadului şi noi suntem prinşi între cele două." Cât de adevărat e! Hristos e pentru noi; deci cine poate fi împotriva noastră? Vă iubim şi ne rugăm pentru voi, Len şi Martha
14 martie 1994
Preaiubite frate Al,
Mi-a făcut aşa mult bine să vorbesc cu tine la telefon ieri! Mândria nu ne va face să cădem dacă ne vom aminti mereu atunci când mergem la amvon că suntem nişte robi netrebnici şi, precum Sf. Pavel, avem un „vai de mine" în lucrare. A fi ministrul educaţiei pentru guvern nu se compară deloc cu a fi slujitorul Evangheliei. Mulţi seminarişti de astăzi sunt în cea mai mare parte nişte dezastre la amvon. Domnul nostru a spus că mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi. El te-a ales pe tine, Al. Calificările de care are nevoie un predicator sunt date în Isaia 61:1-3.
Astăzi, vineri, mă rog pentru tine să ai o ungere aproape insuportabilă. în aceste zile, suntem năpăstuiţi cu o furtună de

firesc şi cu o vijelie de cruzime în lume. Diavolul pare că biruie, dar Dumnezeu nu este inculpat. Dacă Isus ar fi predicat cum se predică astăzi, nu ar mai fi fost răstignit. A fost respins atunci când S-a născut, cât timp a trăit şi la sfârşit. Ne putem aştepta la mai mult de atât?
Cei doi baptişti orbi, Clinton şi Gore, care ne conduc din Washington, amândoi au nevoie de Dumnezeu. Programul meu zilnic este acelaşi. Merg la culcare la 21-21:30 şi apoi mă trezesc la miezul nopţii. Ieri am avut mai mult de treizeci de predicatori la întâlnirea noastră de rugăciune. Dumnezeu a vorbit.
1 şi 2 Timotei continuă să se deschidă înaintea mea pe măsură ce Domnul îmi deschide înţelegerea. Cât de minunat e că El trăieşte veşnic ca să mijlocească pentru noi. Dovada succesiunii apostolice este succesul apostolic.
Dumnezeu nu poate fi explicat, dar poate fi experimentat. Toate frunzele noastre de smochin vor cădea în faţa scaunului de judecată. Cel dintâi va fi cel de pe urmă şi cel de pe urmă va fi cel dintâi. Când umblăm cu Domnul în lumina Cuvântului Său, întunericul evenimentelor din lume nu ne intimidează.
Nu am venit la Hristos împovărat de vină şi condamnat. Am venit la El din pricina faptului că tatăl meu mântuit îşi iubea Biblia, îi plăcea mult să se roage şi să participe la întâlnirile evanghelistice de stradă. Eu am văzut că nu iubeam niciunul dintre aceste lucruri. Viaţa lui m-a provocat mai mult decât toate predicile pe care le-am auzit. Fiţi binecuvântaţi voi şi copiii voştri, Fratele Len
Nedatată
Dragă frate Al,
Lumina din cer străluceşte mai puternic pe măsură ce iluziile pământeşti dispar. Se pare că acum avem credincioşi de teflon - nimic nu se lipeşte.
Am mai trecut de o piatră kilometrică. Acum sunt în cel de-al optzeci şi optulea an de viaţă. Bunătatea şi îndurarea m-au urmărit. Lui îi dau toată slava. Pământul este al Domnului, iar Biblia este manualul posesorului. Cu cât ajungem să îl cunoaştem mai mult, cu atât îl găsim mai adevărat. Noi ne încredem în Dumnezeu, dar Dumnezeu în cine Se încrede?

Galateni 2 m-a mişcat în această săptămână. Fiţi binecuvântaţi voi şi copiii voştri, Fratele Len

Preaiubite frate Al,
Nedatată
iţi oameni, întăriţi-vă". Bătălia noastră este singura în care combatanţii trebuie să fie blânzi şi slabi, pentru că *„în slăbiciune ei au fost făcuţi puternici".* Aşa cum spune Isaia, *„ologii iau parte la ea"* [la pradă].

Acum este miezul nopţii. Am dormit o oră şi apoi m-am trezit cu o povară pentru voi. Pavel i-a spus lui Timotei: *„Timotee, păzeşte ce ţi s-a încredinţat."* Aşa să faci şi tu, frate.

Aveţi noua carte a lui Richard Owen Roberts, *Revival (Trezirea)l* Este cea mai bună carte nouă despre trezire din acest deceniu. Doresc să ştiu care este părerea voastră despre ea.

Am anulat toate întâlnirile de anul acesta, cu excepţia uneia dintr-o biserică mică de ţară. Dumnezeu are pentru noi o dimensiune pe care nu am atins-o încă. Binecuvântări, Fratele Len R.

Nedatată

Al, fratele meu drag,

Din nou suntem supraîncărcaţi, dar trebuie să lucrăm cât încă e ziuă. Măcelarul care nu îşi mănâncă prânzul este un sărman măcelar. Predicatorul care nu-şi trăieşte propria Evanghelie este un sărman predicator. Isus este pâinea vieţii, o pâine care nu este niciodată veche. El este apa vieţii, o apă care nu este niciodată stătută. El este lumina vieţii, lumină care nu este niciodată slabă.

în acest an nu plănuiesc să mai cumpăr cărţi. Fratele Arnold Dallimore ne-a oferit studiul complet al lui Whitefield. De asemenea, a apărut un studiu nou, masiv al lui William Cowper. Un prieten îmi va trimite o copie.

Sf. Pavel, prinţul persecuţiei, a devenit prinţul predicării, după Domnul nostru minunat.

Pentru cel neevlavios, a muri este ceva inutil; pentru cel evlavios, a muri este un câştig. Păcătosul chinuit de vină deja spune: „Iadul, iadul este pentru sufletul meu." Fiţi binecuvântaţi, LenR.

Nedatată De la Al către Leonard

Dragă frate Leonard,

‚£,a cruce, la crucea unde-am văzut pentru prima dată lumina şi unde povara inimii mele a căzut." Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că m-a făcut în stare să înţeleg misterele crucii zilnic, mai adânc.

Vă mulţumesc sincer pentru minunata copie a cărţii lui Adolphe Monod, *A Dying Man 's Regrets (Regretele unui om pe moarte).* Cred că tipul acesta de mesaj este cel care ar trebui pus în faţa bisericilor şi cred că trebuie să se ceară un verdict. Vă sunt recunoscător pentru rugăciunile voastre şi pentru vegherea continuă pentru sufletul meu aflat în nevoie. Cuvintele nu pot exprima respectul şi dragostea pe care le am atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru soţia dumneavoastră preaiubită, dar îmi voi preschimba recunoştinţa în rugăciuni şi manifestări practice ale dragostei şi grijii mele.

Ori de câte ori mă uit prin corespondenţă şi văd o scrisoare de la dumneavoastră, inima mea tresaltă, cu adevărat, de bucurie pentru că ştiu că urmează să fiu binecuvântat de ceea ce voi citi.

Fie ca Dumnezeu să continue să vă dea puterea şi încurajarea Sa înnoite. Mă rog în mod specific pentru dumneavoastră, pentru ca cei ce vă vizitează casa să fie mai sensibili la nevoile dumneavoastră personale şi la programul dumneavoastră. Vă rog să nu ezitaţi să mă sunaţi, fie zi, fie noapte, dacă există vreo povară pe care să o purtăm împreună cu dumneavoastră sau pentru care să ne rugăm.

în fiecare zi devine din ce în ce mai evident că răutatea adâncă a inimii care a pătruns în sistemul nostru de guvernământ se va manifesta în curând printr-o ostilitate făţişă şi printr-o vrăjmăşie faţă de lucrurile pe care fiecare creştin le preţuieşte. Noaptea vine. Fără îndoială, vine noaptea în care

lucrarea evanghelistică va avea un preţ mai mare! Fie ca Dumnezeu să ne găsească în aceste zile credincioşi, pe măsură ce ne lipim de Domnul nostru minunat şi preamărim virtuţile Sale.

Sunteţi foarte iubit în Domnul,

Al Whittinghill

DAN ŞI PENNY DEHAAN, ATLANTA, GEORGIA

Dragi Dan şi Penny,

Nedatată

Cât de plăcut a fost să aud despre voi săptămâna aceasta şi să aflu de întâlnirile din Columbia. Fie ca în acest weekend să fii uns în mod neobişnuit, Dan; mă rog pentru asta. Am experimentat acest lucru săptămâna trecută în Fort Worth, Texas. Sunt sigur că Domnul a vorbit cu putere celor câţiva profesori care au venit de la seminarii. A fost minunat să vedem feţele doritoare ale multor tineri care erau acolo.

Va veni o zi când *sfinţenie Domnului* va fi pe căpăstrul cailor, aşa cum era pe coiful marelui preot. Până la acea zi, să o predicăm încontinuu acestor situaţii carnale din biserici.

Dacă umblăm în lumină, atunci vom vedea capcanele. Cred că diavolul vrea mai degrabă să ne facă prea ocupaţi, ca şi creştini, decât să ne facă să ne îmbătăm. Hudson Taylor a spus că misiunea lui din China s-a rugat pentru bani şi o doamnă bogată din America le-a trimis ce aveau nevoie. Acest lucru s-a întâmplat în mod repetat. Apoi, cu o anumită ocazie s-au rugat şi nu s-a întâmplat nimic; nu au primit niciun ban. Taylor şi-a dat seama atunci că aştepta de la acea femeie să împlinească nevoia lor şi Domnul a tăiat acea sursă. S-au pocăit, apoi banii au început să vină imediat din Australia.

Nu avem nicio direcţie finală cu privire la unde trebuie să mergem mai departe. Trebuie să existe vreun loc în care oamenii să vrea să se roage şi să se lupte lupta cea bună a credinţei. în acest ceas de criză morală şi spirituală în Statele Unite avem nevoie de un profet în fiecare amvon al oricărei biserici din această naţiune. Vă iubim şi ne rugăm pentru voi, Familia Ravenhill

Nedatată

Dragă Dan,

în apărarea sa minunată, martirul Ştefan a spus: *„JDumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam."* Unde, când şi de ce? Totuşi, cel mai important lucru este acesta - când ni s-a arătat El nouă în slava Sa? Predicile au fost reduse la nişte simple prelegeri. Nu mai este o Veste bună, ci un sfat bun. Dumnezeul slavei nu este umbrit de heruvimi şi de serafimi. Ei încă nu încetează să strige zi şi noapte: *„JSfânt, sfânt, sfânt!"* Creştinii practicanţi de astăzi nu ştiu nici măcar dacă Hristos a fost sau nu în sanctuar. Ei ar şti, bineînţeles, dacă slava lui Dumnezeu s-ar fi coborât peste un serviciu al bisericii.

Mulţi din predicatorii de la radio îl prezintă pe cel Mare şi înălţat ca pe Dumnezeul foarte darnic. El este prezentat ca Slujitorul oamenilor, care e gata să ofere orice favor doresc ei. Apropo, trebuie să vă luaţi cartea *Justification of God (îndreptăţirea lui Dumnezeu),* de P.T. Forsyth. Spurgeon a spus că Forsyth s-a născut cu o sută de ani înainte de vremea sa. Citiţi-1; s-ar putea să vă şocheze uneori, dar are un mesaj pentru această vreme.

Donald Grey Barnhouse a vorbit la Conferinţa Keswick din Anglia în anul 1939, anul în care a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial. S-a întors la prima conferinţă de după război şi a predicat cuvânt cu cuvânt ultima cuvântare pe care a ţinut-o când a fost acolo. Pot spune cu sinceritate că atunci când predic un mesaj „vechi", el renaşte de fiecare dată când îl predic, aşa că este proaspăt. Vă iubim şi vă binecuvântăm, Leonard şi Martha

FAMILIA BILLY MOORE, SCOTTSDALE, ARIZONA

Atunci când Steven Moore, cel mai mare fiu al lui Billy şi Bobbie Moore, a plecat la colegiu în toamna anului 1974, Leonard a avut pe inimă să îi scrie o scrisoare de încurajare şi sfătuire:

IN LUMINA ETERNITĂŢII
Dragul meu Steve,
Luni, 9 septembrie
Doar câteva rânduri [îţi scriu] înainte să începi un nou capitol din viaţa ta. Parcă au trecut doar câţiva ani de când ai mers pentru prima dată la şcoală! Bănuiesc că şi mama ta a plâns în acea zi, nu-i aşa?
Ai fost binecuvântat cu un cămin minunat şi cu părinţi buni. Ei se vor gândi la tine tot ca la un „băiat", chiar şi atunci când vei avea proprii tăi băieţi. Mamele şi taţii rămân cu noi întotdeauna. Mai mult decât atât, ai avut parte de un cămin creştin, şi acesta este cel mai bun lucru pe care îl poate avea un copil.
Acum ai ajuns la una dintre principalele răscruci ale drumului. Vor mai fi şi altele, ca momentul în care îţi vei alege o carieră sau când te vei căsători. (Asigură-te că o suni întâi pe mama ta!) Dar timpul de acum este un test pentru multe lucruri, printre care şi pentru caracterul tău.
Vei fi întotdeauna departe de părinţii tăi, dar nu şi de ochiul Tatălui Ceresc. Vei fi departe de casă, dar mai aproape ca niciodată de căminul Lui. îţi vei suna uneori prietenii, dar îl poţi suna pe El oricând, chiar şi în timpul examenelor!
Steve, cred că totul se reduce la aceasta. Când intri în lume, fie conduci, fie asculţi. Asigură-te că vei conduce. Unele lucruri vei fi nevoit să le faci, ca a asculta de profesorii tăi, dar pentru alte lucruri poţi alege.
în afara unui cămin evlavios este o lume dură. Păcatul nu este totdeauna urât, nu arată rău şi nu duhneşte totdeauna. El poate veni cu mult farmec. Dar eu sunt una dintre multele persoane care au încredere în tine. Ştiu că îl iubeşti pe Hristos, şi aceasta va fi cea mai bună perioadă de timp - prezenţa şi vocea Lui atunci când te îndoieşti, puterea Lui atunci când eşti provocat din punct de vedere moral şi spiritual în anumite situaţii şi harul Lui atunci când eşti batjocorit pentru că aperi adevărul şi neprihănirea.
Să ai o călătorie plăcută şi scrie-mi dacă pot să te ajut vreodată. Să fii încredinţat de faptul că mă voi ruga pentru tine în fiecare zi. Să ţii legătura în mod constant cu cei de acasă prin telefon sau prin scrisori. Tu eşti prima „pasăre" care va părăsi cuibul familiei şi vor urma curând şi alţii. Toate „păsările" noastre au plecat, dar ei sunt nişte bărbaţi buni, pe care îi iubim

şi de care suntem iubiţi. Păstrează un program bun, mănâncă bine, învaţă bine şi roagă-te! Cu dragoste, Leonard şi Martha
Apoi Leonard i-a scris lui Bobbie despre plecarea lui Steve, dându-i sfaturi şi încurajându-1:
Steve este un băiat mare. Are caracter, dar va fi testat, deoarece acesta este singurul mod în care îşi poate întări caracterul. Scaunul lui gol îţi va mişca inima ori de câte ori îl vei vedea. Asta face parte din viaţă.
Dar priveşte acest lucru în alt mod. El nu se duce la închisoare sau la spital, pentru vreo operaţie complicată. El nu merge la război, fiind posibil să nu mai revină. Nu părăseşte casa într-o criză de nebunie. Să fim, deci, foarte recunoscători.
Când Hudson Taylor, fondatorul misiunii China Inland, a plecat de acasă, mama lui 1-a condus. Când vasul pe care se afla părăsea portul din Liverpool şi se îndepărta, Ioan 3:16 a devenit foarte real pentru ea - îl dădea pe singurul ei fiu pentru alţii. Cu dragoste pentru amândoi, Leonard şi Martha
Darren Moore, fiul cel mai mic al lui Billy şi Bobbie, era şi el foarte apropiat de Leonard. Şi-au trimis mai multe scrisori de-a lungul anilor, de când Darren avea cincisprezece ani.
20 octombrie 1977
Dragul meu Darren,
Salutări din inimă din Texasul fierbinte. Păstrează, te rog, căldura, pentru că tu o suporţi mai bine!
Scrisoarea ta m-a binedispus. Mă bucur că te alegi cu ceva de pe urma casetelor mele. Mă simt încurajat de faptul că alţi băieţi şi alte persoane primesc adevăruri din ele.
Nu, nu eşti prea tânăr să începi să te gândeşti serios şi adânc la lucrurile veşnice. Eram de

vârsta ta atunci când am început să văd că există lucruri mai mărețe decât comorile acestei lumi. C.H. Spurgeon era de vârsta ta atunci când Domnul 1-a găsit.

Dacă mai târziu te vei duce la o școală biblică, înseamnă că vei citi cărți bune și vei primi sfaturi bune din partea profesorilor. Asta înseamnă că poți investi de pe acum o sută de dolari în niște cărți bune care vor fi o carne spirituală pentru omul tău lăuntric. Un set întreg al lui Tozer costă foarte puțin, de vreme ce toate sunt cărți broșate. Pot să-ți fac o listă.
îmi place să citesc biografiile și autobiografiile oamenilor mari, în special ale predicatorilor. Dumnezeu nu vrea neapărat să facă cu noi exact ceea ce a făcut cu ei și prin ei, dar deseori observăm un tipar al lucrării Sale, mai ales în privința faptului că toți trec prin cuptorul de foc. Privește la Daniel în groapa cu lei sau la cei trei copii evrei în cuptor sau la Pavel, în încercările sale mari și în închisoare.
Darren, sunt sigur că unul dintre cele mai mărețe lucruri pe care le poate stăpâni un om este stăpânirea de sine. Grecii obișnuiau să spună: „Cunoaște-te pe tine însuți". Cred că Domnul spune: „Fiule, stăpânește-te pe tine însuți". Mă refer la faptul că trebuie să ne controlăm pofta pentru mâncare și pentru alte lucruri. Trebuie să dormim, dar nu trebuie să fim leneși. Trebuie să facem bani pentru a trăi decent, dar trebuie să veghem în privința lăcomiei. Avem nevoie de părtășia cu oamenii, dar avem mai multă nevoie de părtășia cu EL. Nu trebuie să ne ascundem în mănăstiri, dar trebuie să știm când trebuie să ne retragem din fața oamenilor atunci când simțim că Dumnezeu vrea asta. Cu o noapte în urmă m-am trezit pe la ora 1:00 și am lucrat până la 4:30 deoarece am simțit îndemnul puternic de a scrie. Am terminat de făcut multe lucruri și îi mulțumesc Domnului pentru tot ce mi-a dat.
Știi că vă iubim pe voi, familia Moore, mai mult decât pe toți oamenii din America. Le voi scrie mai târziu tatălui și mamei tale.
Cu dragoste față de toți, Leonard Ravenhill
22 iunie 1981
Dragul meu Darren,
Sper că nu muncești prea mult. Vreau să îți spun despre o nouă carte de Martyn Lloyd-Jones, *The Puritans: Their Origins and Successors (Puritanii: Originea și Succesorii lor),* publicată de Banner of Truth. Aceia erau niște oameni care acum par să fi

dispărut de pe pământ. Trebuie să faci rost și de *Martyr's Mirror {Oglinda Martirului)* și de *Miller's Church History (Istoria Bisericii după Miller).* Treci pe la noi o dată să ne vezi. Cu dragoste pentru toți, Leonard
Nedatată
Dragul meu Darren,
Bună, prietene! Sper că încă împrăștii vopseaua pe picturile acelea minunate! Cum mai merge cu cititul? Cartea aceea, *The Hidden Life ofPrayer (Viața ascunsă de rugăciune),* este, cu siguranță, o capodoperă și o mină de aur plină de comori spirituale.
La Agape Force, lângă noi, este o școală biblică. Au un curs de șase săptămâni. Poate că vei putea să faci un curs de vară aici. Ar fi așa de bine să fim lângă tine!
Dacă vei citi toate cărțile lui dr Tozer, vei căpăta multă înțelepciune. El are un discernământ adânc în problemele spirituale. De asemenea, *Arena ofFaith (în Arena Credinței)* și *King of Earth (împăratul Pământului),* amândouă de Eric Sauer, merită citite.
Darren, răscumpără timpul. E atât de prețios! Zboară fără să observi. Cu dragoste, Leonard
BYRON PAULUS, NILES, MICHIGAN
Dragă frate Byron,
14 august 1990
îți mulțumesc pentru scrisoarea ta înviorătoare și pentru veioză. întunericul acesta este ușor de explicat. în urmă cu șaizeci de ani toate bisericile aveau întâlniri de stradă. Acea lumină a mărturiei s-a stins. Apoi exista o întâlnire săptămânală de rugăciune; acum s-a stins și acea lumină. De asemenea, duminica seara erau servicii divine, dar acum, în majoritatea

bisericilor, nu mai sunt. Existau zece lumini (cele Zece Porunci) în fiecare sală de clasă. Acum şi aceste lumini au fost stinse. Totuşi, Dumnezeu Se va ridica şi îşi va împrăştia duşmanii!

înainte să fie o voce pentru Dumnezeu, omul trebuie să audă vocea lui Dumnezeu. Singurele opţiuni ale omului sunt sângele Mielului sau mânia Mielului. Oamenii deştepţi păşesc pe lună, iar oamenii curajoşi păşesc pe unele părţi ale fundului oceanului. Dar oamenii înţelepţi păşesc cu Dumnezeu. Nu există oameni mari sau oameni mici în împărăţia lui Dumnezeu, ci doar oameni credincioşi Lui sau necredincioşi Lui.

în această perioadă am nevoie de călăuzire. Primesc invitaţii din toată lumea pentru a sluji. S-ar putea să merg în Londra, Anglia. Se pare că se vor strânge 11000 de persoane pe noul stadion din Londra, 70% dintre ei fiind predicatori. De asemenea, ce ocazie va fi să fiu cu voi acolo şi să vorbesc câte două ore în fiecare zi la misiunea Life Action. Doar voia Lui contează în toate acestea.

Eu şi Martha apreciem mult sprijinul vostru material şi spiritual.

Vă iubim şi ne rugăm pentru voi toţi, Leonard Ravenhill

Dragă Byron,

Aprilie 1991

Frate bun, lucrează câtă vreme este zi - vine noaptea, sau deja a şi venit? Cât de multă dreptate avea Isus în profeţia Sa: *„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe"l* Corupţia înghite popoarele şi violenţa este tovarăşul nostru zilnic. Dar Duhul Său nu Se va lupta pururea în oameni. Pericolul nostru naţional este nespus de mare.

în ciuda acestui fapt, Regele Etern va domni în slavă. Puţini sunt cei care intră în Casa Albă, dar milioane de oameni se vor întâlni la Marele Tron Alb. Ce zi! Toţi papii, prinţii, monarhii şi preşedinţii vor da socoteală pentru conducerea lor. Se gândesc vreodată la acest lucru mafioţii sau regii pornografiei?

Dumnezeu stăpâneşte vârtejul şi furtuna; norii sunt praful de sub picioarele Sale. Noi, bătrânii, suntem copiii fragili ai ţărânei, slabi, şi plăpânzi. Dar „în Tine ne încredem, Tu nu greşeşti."

O, mila lui Dumnezeu care amână judecata Sa! Cât de privilegiaţi suntem să îi fim ambasadori! împărăţia Sa va dura

întreaga eternitate slăvită. Binecuvântate fie toate lucrările voastre pentru împărăţia Sa!

Ne rugăm pentru voi şi vă mulţumim,

LenR.

Noiembrie 1992

Byron, frate drag,

Mi s-a spus că avem un preşedinte a cărui prietenă este pe coperta revistei *Playboy.* De asemenea, se pare că homosexualii au pătruns în multe locuri şi cred că Bill Clinton le va permite să intre în armată. în următorul deceniu cei neinformaţi vor fi înşelaţi, iar noi vom avea nevoie de întreaga armură a lui Dumnezeu. Aceasta este o luptă spirituală care nu acceptă nicio retragere şi niciun armistiţiu cu duşmanul. Ce binecuvântare să avem Deuteronom 33:24!

Duminica trecută au fost predicate zece mii de predici perfecte din punct de vedere omiletic şi exacte din punct de vedere exegetic. A lipsit un lucru, însă. Pavel, după o lungă lucrare, încă striga: *„să-L cunosc pe ET* Putem construi altarul şi putem pregăti jertfa, dar numai Dumnezeu poate trimite focul. Noi ne luptăm împotriva indiferenţei lumii şi a inerţiei bisericii, întrebarea este: Vor rămâne frunzele noastre de smochin până în ziua venirii Lui? O, slava care încă nu s-a descoperit în această generaţie!

Vă mulţumim încă o dată pentru dragostea, rugăciunile şi cadourile voastre, Len şi Martha

Septembrie 1994

Această scrisoare a fost scrisă cu două luni înainte de moartea lui Leonard.
Dragă frate Byron,
Dl John Newton, scriind în zilele lui John Wesley, a spus: „Lupta noastră va fi din ce în ce mai dură pe măsură ce se apropie venirea Regelui nostru."
Astăzi ne luptăm împotriva filmelor de acasă, televizorului, industriei filmului de un miliard de dolari,

industriei berii de un miliard de dolari, împotriva pericolului jocurilor de noroc, al cluburilor de golf, al cluburilor de distracţie, a cluburilor de noapte şi împotriva multor altor lucruri. Cât de mult avem nevoie să cunoaştem Isaia 66, precum şi cuvintele lui Petru: „aw *propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer".* Ce însărcinare este aceea de a sta între un Dumnezeu viu şi o lume pe moarte!
Cei doisprezece ucenici au auzit cea mai bună predică, dar nu au spus niciodată: „Doamne, învaţă-ne să predicăm" sau „Doamne, învaţă-ne să cântăm". Dar ei L-au auzit rugându-Se, ca în Ioan 17, şi L-au rugat: *„J)oamne, învaţă-ne să ne rugăm".* Miezul nopţii şi aerul muntelui au fost deseori martorii rugăciunilor Sale; dar luminile din camera de rugăciune s-au stins în prea multe biserici.
La data de 18 iunie, îmi voi începe cel de-al optzeci şi optulea an. Bunătatea şi îndurarea m-au urmărit. în Luca 15, fratele mai mare a zis: „fratele meu este mort". Tatăl a spus: „Fiul meu era mort". Ei bine, băncile bisericilor noastre sunt pline de oameni morţi. Dar cel care schimbă povara păcatului cu povara Domnului nu e nebun. Cât de ciudat e că oamenii care spun „Isus poate veni azi" plănuiesc să divorţeze mâine.
Aţi văzut vreodată vreo mireasă mizerabilă, goală şi murdară în ziua nunţii ei? Sunt pe deplin convins că Tatăl sfânt care a vrut ca o fecioară să îl nască pe Fiul Lui va vrea o fecioară care să îi fie mireasă Fiului Său. Vegheaţi şi rugaţi-vă - fiţi binecuvântaţi, Leonard Ravenhill
FAMILIA BLOOM SPARTANBURG, SOUTH CAROLINA
Dragă familie Bloom,
29 septembrie 1960
Observ mai mult ca niciodată lucrarea de amăgire a diavolului. Seara trecută am primit un telefon de la un grup care vroia să anuleze o întâlnire la care trebuia să predic. Ei simt că eu înclin înspre cruciadele de vindecări în masă. Aceste acuzaţii nu sunt adevărate şi nu mă afectează câtuşi de puţin. Văd, însă, puterea sinistră a diavolului în toate acestea. Seara trecută am

avut un oaspete care a văzut recent mâna Domnului la lucru în nişte întâlniri din Germania. Este un om foarte spiritual. El spune că singurul lucru esenţial pentru acest ceas este un popor curat.
M-aţi întrebat despre Duncan Campbell; iată ce a experimentat el: Era într-o întâlnire şi, chiar înainte de a predica, Domnul a vorbit inimii sale:
-Despre ce vei vorbi?
-Despre Duhul Sfânt, a răspuns el.
-De ce vorbeşti despre Duhul Sfânt când tu I-ai pierdut puterea?, simţi el provocarea în inima sa.
Aceasta 1-a năucit pe Campbell şi s-a întors acasă. S-a închis undeva până la orele dimineţii, când a auzit paşii fiicei sale. în timp ce stătea întins pe podea, ea şi-a pus mâna pe capul lui şi s-a rugat. Din acea zi el a devenit un alt om. El mi-a spus personal că nu ar îndrăzni să se roage ca Domnul să îi dea vreunei alte persoane viziunea pe care a avut-o el. Vă rog, rugaţi-vă pentru mine, aşa cum fac şi eu pentru voi. în lanţurile Calvarului Leonard şi Martha
18 noiembrie 1965
Preaiubită familie Bloom,
Anticipez cu nerăbdare cele câteva zile pe care le voi petrece cu voi. Nu mă interesează prea mult numărul oamenilor care vor veni. Nu merit vreun număr mai mare decât cel de care aveţi

voi parte. Cuvântul spune: *„Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor."* Vreau ca El să facă această adunare.
Vom pleca de aici joi, 2 decembrie, ne vom opri o noapte în Charlotte, dacă trenul ajunge acolo, şi vom vizita o fată care a fost aici. Apoi sâmbătă voi fi cu voi.
M-aş bucura dacă ar fi alocat un spaţiu pentru bebeluşi, ca să fie cât mai puţine distrageri. Aş prefera, de asemenea, să existe un singur reportofon la fiecare serviciu. Aceste reportofoane devin o pacoste. De obicei se opresc cu cinci minute înainte de final, aceste minute fiind atât de vitale mesajului! Cred că s-ar putea înregistra o singură casetă, iar aceasta să fie manevrată într-o zonă în care să nu distragă [atenţia] oamenilor.

De asemenea, aş dori ca ultimul rând să fie ţinut liber până la ultimul imn, înainte de predică, pentru ca oamenii să nu meargă în faţă după ce începe predica.
Nădăjduiesc să vin la voi în plinătatea binecuvântării Evangheliei lui Hristos. Nu am nimic de vândut, de cerşit sau de promovat în afară de slava Sa. O altă dorinţă - te rog să nu o laşi pe Martha ta să mă hrănească prea mult. Acelaşi în Hristos, LenR.

O SCRISOARE CĂTRE COPII

[Această scrisoare a fost scrisă la începutul anilor '90] Dragi copii,
Sunteţi foarte binecuvântaţi să aveţi părinţi şi bunici care îl iubesc pe Domnul şi să trăiţi într-o casă în care nu există blesteme, beţie sau ceartă.
Să citiţi cărţi bune, în special *Protestant Saints (Sfinţii protestanţi), Lives of Missionaries (Vieţile misionarilor)* şi *Heroes ofour Faith (Eroii credinţei noastre).* Mă rog pentru voi toţi. Vegheaţi şi rugaţi-vă întotdeauna. Leonard Ravenhill

O SCRISOARE DESCHISĂ PRIVITOARE LA FORMAREA PENTRU LUCRARE

Leonard i-a scris într-un an redactorului unei reviste creştine ca răspuns la un articol care susţinea că tinerii lucrători trebuie să aibă orice calificare posibilă pentru a atinge o lume din ce în ce mai intelectuală. Scrisoarea începe cu titlul *Eu nu sunt de acord.*
Domnule,
După ce am citit articolul din data de 28 aprilie al plăcutei dumneavoastră reviste, inima mea strigă după experienţele acelui editorial minunat şi mintea mea strigă împotriva sfatului scrisorii căreia i se adresa editorialul.

în primul rând, permiteţi-mi să spun că eu sunt total pentru educaţia creştină. Am vorbit personal cu unii dintre misionarii buni ai Alianţei Creştine Misionare (Christian Missionary Alliance). Ştiu că mulţi dintre ei nu ar fi putut face lucrarea de traducere pe care au realizat-o atât de bine dacă nu ar fi fost nişte oameni deştepţi. în timp ce citeam această scrisoare la care a răspuns editorialul dumneavoastră, mi se părea că pot vedea faţa preaiubitului dr. Tozer suprapusă peste ea.
Această modă de a te închina la altarul intelectualităţii loveşte şi sferele politice. O revistă de top a redactat un articol care spunea că liderii politici ai naţiunii trebuie să fie acoperiţi cu doctorate. Aceasta l-ar fi exclus pe sir Winston Churchill.
Să avem educaţie, fiindcă avem, fără îndoială, nevoie de ea într-o mulţime de locuri! Dar un IQ ridicat nu aduce cu el curaj. Nici titlul aurit al doctoratului nu garantează tăria de caracter şi sacrificiul, nici măcar o moralitate relativă sau disponibilitatea de a-1 lăsa pe un om mai bun să obţină slujba.
Călătoream cu trenul într-o ţară din Europa şi pe scaunul de lângă mine era unul dintre cele mai cunoscute ziare din toată lumea. Era sâmbătă seara, aşa că am mers la rubrica despre biserică. Acea ţară este renumită pentru predicatorii ei şi bărbaţii din America consideră că e o mare onoare să obţină un doctorat în amfiteatrele ei. Iată ce m-a şocat. Pe măsură ce citeam secţiunea dedicată bisericii, erau sute de anunţuri ale bisericilor şi aproape fiecare pastor numit avea una sau două diplome. Aproape toţi aveau câte o diplomă de masterat sau de doctorat.
Dar, în ciuda acestei etalări fantastice, ţara în care ei predică este grav lovită de biserici goale

şi de tineri rebeli. Aşa că un predicator educat şi intelectual nu este, deci, răspunsul. Recuperarea bisericii nu depinde de o nouă specie de mecanici teologi care să repare vechiul motor evanghelic astfel încât să îi bată pe teologii nemţi.
Din nou, permiteţi-mi să spun că sunt total în favoarea educaţiei în rândul slujitorilor. Şcolarizarea este bună, în special cea teologică, atunci când stă pe genunchi. Nu consider că dentistul meu este prost dacă nu ştie scorurile jucătorilor de baseball sau ce cal a câştigat cursa din Kentucky. Sunt sigur că afaceristul zdrobit de griji vrea să audă ceva din cer atunci când merge la biserică. Dar dacă îi este oferită o prelegere ştiinţifico-politică sau doar o dizertaţie despre calamităţile sociale, va

frecventa sanctuarul din ce în ce mai puţin. Lucrul de care are nevoie sufletul trudit este o predică îmbibată de Duhul; atunci se va ospăta şi va aduce mulţumiri.
Predicarea înseamnă mai mult decât a rosti o cuvântare perfectă din punct de vedere omiletic şi exactă din punct de vedere exegetic. Aceste lucruri sunt bune atunci când ne sunt ghid, dar sunt oribile atunci când ne subjugă. Astăzi vedem cei mai falimentari, mizerabili şi imorali oameni din toate timpurile. în mijlocul poftelor şi confuziilor, au nevoie să audă un mesaj ceresc. Cum vor auzi fără un predicator şi cum va predica el fără ungere? Ungerea este prerogativa lui Dumnezeu. Al dumneavoastră în rugăciune, Leonard Ravenhill

O LECŢIE DIN SCRISORILE LUI RAVENHILL

Având o inimă care să iubească şi să se ocupe de oameni.

Scrisorile lui Leonard arată importanţa de a avea dorinţa de a-i ajuta pe oameni încurajându-i şi iubindu-i. Exemplul lui ne arată că trebuie să fim interesaţi de oameni în mod individual ca şi creştini, nu dintr-un motiv egoist de a ne clădi lucrarea, ci de dragul lor, chiar dacă noi nu primim nimic în schimb.
Exemplul lui Ravenhill ne arată că noi, creştinii, trebuie să ne gândim şi să ne rugăm pentru oameni în mod individual dintr-o inimă plină de dragoste pentru Dumnezeu. în această privinţă Leonard era ca Domnul lui, având dragoste pentru cei în nevoie şi pentru cei flămânzi din punct de vedere spiritual. Scrisorile pot fi o reală slujire a dragostei faţă de oameni. Dar fie că folosim sau nu această lucrare, trebuie să ne mişte o inimă plină de dragoste ca să ne pese de ceilalţi, de vreme ce legea lui Hristos o porunceşte.
Este uşor pentru cei din lucrarea publică să aibă o perspectivă înaltă cu privire la importanţa vreunei persoane şi să înceapă să treacă cu vederea importanţa vitală a îngrijirii persoanelor în mod individual. O relaţie de unu la unu are deseori un mai mare impact decât o lucrare de predicare sau de învăţătură. Oricât de importantă e lucrarea publică, dinamita lucrării de la persoană la persoană aduce o roadă care, altfel, nu ar fi posibilă.

Scrisorile: un mod de a sluji

Probabil că Ravenhill a avut un mai mare impact asupra vieţii individuale decât asupra bisericilor sau a altor lucrări. El a ştiut că era important să slujească persoanelor în mod individual deoarece şi-a dat seama cât de adânc poate o viaţă să afecteze o altă viaţă. Lui i s-a întâmplat acest lucru prin Samuel Chadwick şi Tozer şi viaţa lui a făcut acelaşi lucru pentru alţii.
Leonard nu s-a văzut niciodată pe sine mai important decât altcineva. Fie că era cu un predicator faimos sau cu un adolescent, nu a manifestat favoritism. El a privit fiecare persoană ca pe un individ important. Nu a trecut cu vederea individul pentru a se concentra pe mulţime. Len a excelat în relaţionarea cu oamenii printr-un timp personal cu ei şi mai ales prin scrisori.
Ca rezultat, atunci când Dumnezeu îi oferea familiei Ravenhill o relaţie cu cineva, începeau să curgă scrisorile. Devotamentul lui faţă de slujba de scriere a scrisorilor a

fost arătat în sute de scrisori pe care le-a scris în fiecare an. Numărul de scrisori ajungea uneori la peste şaptezeci pe săptămână. Era o disciplină de lepădare de sine pentru a avea o astfel de practică şi a făcut-o pentru că era importantă pentru Domnul şi pentru el.
Unii predicatori şi pastori nu au o astfel de inimă. Ei văd doar mulţimile, nu şi persoanele individuale. Astfel de oameni nu au timp pentru o persoană, mai ales dacă acea persoană nu e de folos în vreo măsură lucrării lor. Unii sunt doar oportunişti, foarte prietenoşi cu cei de care au nevoie, dar neinteresaţi atunci când nu beneficiază de pe urma unei relaţii.
Faptul de a-i iubi pe oameni şi a-ţi păsa de ei în mod individual, prin scrisori sau tehnologie, caracterizează inima lui Isus şi aceasta a fost şi inima lui Leonard. Iubirea faţă de oameni se vede cu adevărat în momente când stai faţă în faţă cu ei, prin scrisori adevărate sau prin telefoane. A.W. Tozer i-a spus odată lui Ravenhill: „Leonard, îi voi iubi pe oameni chiar dacă asta mă omoară". Lui Leonard i-a plăcut asta. El a avut o inimă pentru fiecare persoană pe care a întâlnit-o. Fiecare creştin trebuie să îi urmeze exemplul, fie că scrie sau nu scrisori.

23

DOI PRIETENI SPECIALI

Cred că nu l-am văzut niciodată fără o carte în mână. Chiar şi în anii bătrâneţii nu puteai discuta cu el fără să menţioneze o carte pe care el considera că trebuie să o citeşti. Unul dintre lucrurile pe care mi le amintesc cel mai mult sunt mâinile tatălui meu. Când eram copil, vizitam deseori anticariate. Când găsea o carte atractivă, mâinile sale mari parcurgeau cu delicateţe cartea, cotorul şi paginile. Imediat ce era selectată o carte, era ţinută ca pe o comoară care trebuia dusă acasă.
PHILIP RAVENHILL
Din mai multe puncte de vedere, Leonard Ravenhill a avut o viaţă cu multe faţete. Ca şi creştin în anii tinereţii sale, a fost evanghelist şi predicator de stradă. El era mijlocitor, predicator, autor, conferenţiar, artist şi poet.
în plus, toată viaţa sa a fost un şoarece de bibliotecă şi un imnolog. A avut doi prieteni intimi întreaga sa viaţă - cărţile şi imnurile. După dragostea sa pentru Biblie şi pentru rugăciune, cele mai bune cărţi şi imnurile vechi ale credinţei creştine erau întotdeauna partea centrală a pelerinajului său spiritual.
CĂRŢILE
C.S. Lewis a spus: „Ori de câte ori deschidem o carte pentru a o citi, recunoaştem insuficienţa punctului nostru de vedere." A citi cărţi este un act de smerenie deoarece reprezintă o recunoaştere a faptului că nu posedăm tot ceea ce avem nevoie să ştim. In viaţa creştină avem nevoie de cărţi pentru cunoaştere, înţelegere şi pentru a căpăta o perspectivă mai largă şi mai matură. Este sănătos să recunoaştem că avem nevoie de ajutor din partea bogăţiei de cunoaştere a altor oameni şi am fi aroganţi dacă am gândi altfel.
Acesta era sentimentul lui Leonard. A citit cărţi care i-au schimbat viaţa încă de la începutul umblării sale creştine. El i-a ştiut pe cei mai buni autori din istoria creştină şi era un student meticulos şi silitor al lucrărilor lor. Una dintre primele cărţi pe care a citit-o ca şi creştin a fost *Foxe 's Book of Martyrs (Cartea despre Martiri a lui Foxe),* despre care mai târziu a spus: „Nu cred

că poţi citi copiilor tăi întreaga *Carte despre Martiri a lui Foxe,* dar sunt bucuros că am citit-o când eram adolescent şi că mi-a schimbat viaţa."
Cu o ocazie fericită am putut intra în camera de studiu a lui Leonard, unde bibliotecile mari erau pline de cele mai bune comentarii, biografii, relatări misionare, lucrări teologice, clasici devoţionali şi multe comori rare din trecut.
Era o mare plăcere să iau o carte de pe rafturile lui Leonard şi să discutăm despre ea. El cunoştea în mod invariabil aspectele importante ale fiecărui volum pe care îl avea şi ştia valoarea aurului literar pe care îl deţinea. Aveai efectiv parte de educaţie atunci când aflai de la Ravenhill care cărţi sunt bune şi care sunt cele mai bune. Winkie Pratney îşi aminteşte de expertiza lui Leonard şi de standardele înalte pe care le avea în domeniul lecturii:

El a scris cărţi minunate pentru că a citit cărţi minunate. Era unul dintre puţinii oameni pe care i-am cunoscut personal care erau extrem de ahtiaţi după marii clasici creştini din multe ere ale istoriei bisericii. Dispreţuia majoritatea materialelor creştine care astăzi sunt promovate ca best-selleruri. Ultima dată când am avut privilegiul de a-1 scoate afară, am mers la un târg de cărţi creştine cel mai bine vândute. Şi-a petrecut majoritatea timpului străbătând culoarele, uitându-se în zadar după ceva valoros şi mormăind ceva despre negustorii din templu.

Cunoaşterea literaturii creştine istorice pe care o deţinea Leonard era vastă. Biblioteca lui l-ar face invidios pe orice creştin. Modul în care a folosit cărţile ca instrumente date de Dumnezeu atât pentru lucrarea sa, cât şi pentru a altora era minunat. Citea întotdeauna - în primul rând Biblia, apoi o paletă largă de autori din fiecare perioadă a istoriei bisericii.
O plimbare prin biblioteca sa confirma acest lucru. Pe un raft era aşezată colecţia din 1831, legată în piele - *Wesley's Hymns (Imurile lui Wesley),* şi copii ale celor mai bune cărţi de imnuri din trecut. Mai jos erau primele ediţii ale misticilor creştini de demult, ca *Lucrările lui Fredrick Faber,* o ediţie mai veche a *Lucrărilor*

Complete ale lui Francois Fenelon, scrierile lui Madame Guyon şi a altor mistici din istorie.
Dintre scriitorii mai recenţi erau lucrările primilor autori ai Fraţilor din Plymouth - J.G. Bellet, C.H. Machintosh, William Kelley, Thomas Kelley, J.N. Darby, Anthony Norris Groves, G.H. Lang şi numeroase volume ale lui J.B. Stoney.
Mergând mai departe, existau mai multe colecţii mai vechi ale scriitorilor devoţionali şi comentatori ca F.B. Meyer, H.A. Ironside, G. Campbell Morgan, Oswald Chambers şi Francis Havergal.
Apoi privirea ne este atrasă de cărţile de teologie şi de biografiile marilor teologi - lucrările lui John Owen, Thomas Manton, John Flavel, Jonathan Edwards, Abraham Kuiper, Arthur Pink, John Newton, J.C. Ryle, Charles Hodge, A.T. Robertson, Alfred Edersheim, William G.T. Shedd, William Cunningham şi R.L. Dabney.
Biografiile şi autobiografiile care umpleau rafturile erau pe cât de numeroase, pe atât de glorioase - Charles Wesley, John Wesley, William Jay, George Whitefield, Daniel Rowland, John G. Paton, Henry Martyn, William Borden din Yale, John Sung, Watchman Nee, Wang Ming Dao, Howell Harris, Charles Finney, Asahel Nettleton, Amy Carmichael, C.T. Studd, David Brainerd, Jonathan Edwards, J.C. Ryle, C.H. Spurgeon, George Muller, Ffudson Taylor şi Martyn Lloyd-Jones. Lista poate continua.
Ravenhill a citit mult şi atent, reţinând mult din ceea ce citea; putea să citeze în predici pasaje lungi ale unor autori şi imnuri fără să se folosească de vreo notiţă. Odată a spus: „Albinele adună miere din multe flori. Pe parcursul lecturii mele de-a

lungul anilor cred că am strâns multe gânduri în subconştientul meu" - aceasta este, cu siguranţă, o afirmaţie modestă!
Leonard avea un mare discernământ în privinţa a ceea ce citea. El privea dincolo de problemele de suprafaţă despre care scria un autor şi îl evalua cu minuţiozitate. După ce a citit o carte, a concluzionat:
Tocmai am recitit o carte a unei anumite persoane despre criza noastră naţională. El ne-a oferit o capodoperă a informării

greşite şi o mulţime de lucruri despre care el crede că sunt profetice, dar care sunt doar patetice. în această ediţie a scos profeţiile care apăreau în cea precedentă şi care nu s-au împlinit. Cel mai rău lucru atunci când prevesteşti ceva este să nu ţi se împlinească profeţia. Acest om are un scor mare la capitolul greşelii.
Joe Fauss din Lindale şi-a amenajat un nou birou în casa liii şi 1-a întrebat pe Leonard ce cărţi să cumpere. Len a spus: „Să punem de-o parte o zi pentru a merge în Waxahachie. Acolo e o librărie bună." S-au uitat împreună la fiecare titlu de pe fiecare raft. în timp ce -mergeau prin magazin, Leonard spunea: „Cumpără-1 pe Alexander Maclaren, pe Joseph Parker, pe acesta şi pe acela!" Atunci când era vorba de cărţi care să îi ajute pe fraţi în lucrare, era ca un copil în magazinul cu dulciuri.
Leonard s-a bucurat, de asemenea, şi a apreciat lucrările lui Arthur Pink. După ce a citit *Seven Sayings of the Savior on the Cross (Cele Şapte Cuvinte de pe Cruce ale Mântuitorului)* scrisă de Pink, Leonard a remarcat: „Nu am mai citit niciodată o carte care să mă mişte atât de mult. Am citit-o pe vas, când mă întorceam acasă. Am douăzeci de cărţi de-ale lui, dar nu ştiu câte a scris."
Leonard cunoştea multe despre cărţile privitoare la trezirile istorice, la mişcările de rugăciune, la predicatorii demult uitaţi, cât şi despre vieţile oamenilor rugativi din trecut. Oriunde predica, recomanda întotdeauna cele mai bune cărţi şi biografii. Vroia ca fraţii să fie atât inspiraţi, cât şi educaţi prin trecut ca să fie mai echipaţi pentru viitor.
Marii eroi ai istoriei creştine l-au inspirat întotdeauna pe Ravenhill. El a citit despre vieţile liderilor creştini din fiecare secol. într-o predică, a exprimat nevoia de mai mulţi reformatori care să facă ceea ce a făcut Martin Luther:
Când întreaga Europă era neagră ca noaptea, un om L-a auzit pe Dumnezeu. Numele lui era Martin Luther. Ce s-a întâmplat? A zguduit întreaga Europă. El nu a inventat îndreptăţirea prin credinţă. Ajunsese într-un cimitir. Biserica din întreaga Europă era un cimitir spiritual, plin de oasele

oamenilor. Atunci Luther a fost înviat de Duhul lui Dumnezeu. El a crezut în Evanghelie şi a spus: „Acum sunt liber în Hristos; nu am nevoie de papă; nu am nevoie de un preot; nu am nevoie de sacramentele bisericii." A mers mai departe şi a zguduit întreaga Europă pentru Isus Hristos, doar cu o Biblie.
Leonard l-a iubit într-un mod special pe Robert Murray M'Cheyne, tânărul predicator scoţian din secolul al XlX-lea, din Dundee, şi i-a citit viaţa şi predicile:
Cu ani în urmă, în Dundee, am stat în reverenţă şi am citit marea inscripţie de pe piatra de temelie a bisericii Sf. Petru, unde a slujit M'Cheyne. El a ştiut ebraica destul de bine pentru a conversa cu evreii europeni învăţaţi. Gustul său pentru educaţie i-a trezit apetitul pentru cei mai buni poeţi dintre clasicii greci. El şi-a ascuns jurnalul de ochii iscoditori, scriind în latină. Ca autor de imnuri, marile sale opere *Jehovah Tsidkenu (Iehova, neprihănirea noastră)* şi *When This Passing World is Done (Când această lume trecătoare nu va mai fi)* i-au oferit un loc printre cei nemuritori.
Dar M'Cheyne a excelat într-o artă mai măreaţă decât toate acestea, deoarece el este cunoscut ca un om al rugăciunii. Biserici mai mari ca ale sale i-au oferit un salariu mare pentru slujirea

lui, dar, prin har, le-a refuzat pe toate. El era mulţumit cu soarta lui, deoarece nicio biserică nu îi putea oferi mai mult timp pentru rugăciune. „Cât de real este Dumnezeu!", a spus el odată; „Dumnezeu este singura persoană cu care chiar pot vorbi."
Leonard a cumpărat trei cărţi cu cincisprezece cenţi de la colegiul Cliff. Una dintre ele era *Power through Prayer (Putere prin Rugăciune)* de E.M. Bounds. Acea carte, împreună cu *The Life of David Brainerd (Viaţa lui David Brainerd),* i-au schimbat viaţa.
Ravenhill i-a citat mult pe John Owen, Jonathan Edwards, John Bunyan, Charles Wesley, John Wesley, George Whitefìeld şi William Gurnall, toţi fiind printre preferaţii lui. Existau câteva cărţi pe care le recomanda întotdeauna: *Christian in Complete Armour (Creştinul în Armură Completă)* de Gurnall, *Looking unto*

Jesus {Privind ţintă la Isus) de Isaac Ambrose, *Fair Sunshine (Raze curate de Soare)* de Jock Purves, *The Soul of Prayer (Sufletul rugăciunii)* de P.T. Forsyth şi *The Hidden Life ofPrayer (Viaţa ascunsă de Rugăciune)* de D.M. Mclntyre. Acestea se aflau primele pe lista sa de cărţi recomandate, alături de *The Diary of David Brainerd (Jurnalul lui DavidBrainerd).*
Prietenul său bun, Al Whittinghill, vorbeşte despre profunzimea influenţei pe care a avut-o Leonard asupra altora în folosirea cărţilor ca lucrare:
Len a avut o pasiune de a citi cărţi care erau veşnice în ţinta şi impactul lor. Marii clasici erau prietenii lui cei mai buni. El a citit cărţi pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, nu doar pentru a obţine un mesaj de la El. Len întotdeauna dădea cărţi altora. Preţuiesc mult cărţile pe care mi le-a trimis, care au însemnările lui scurte, învăpăiate, pe prima pagină. Uneori aceste cărţi erau ascunse şi neştiute pentru majoritatea oamenilor din zilele noastre, dar întotdeauna erau nişte bijuterii, fiind pline de slava Domnului. întotdeauna le-am considerat ca pe nişte cărţi care „trebuie să te pună cu faţa la pământ."
Ne-a uimit mereu pe mulţi cum reuşea fratele Len să extragă ilustraţii puternice din vieţile sfinţilor care au trăit cu secole în urmă şi pe care Dumnezeu i-a folosit să aducă un impact asupra istoriei. El era, cu adevărat, un învăţat al căilor lui Dumnezeu în istoria bisericii. Era un gânditor profund care s-a expus istoriei şi ştiinţei şi care a filtrat multe scrieri ale marilor intelecte ca să găsească ilustraţiile care să îi facă pe oameni să cadă cu faţa la pământ înaintea lui Dumnezeu.[1]
în cartea sa, *Sodom Had No Bible (Sodoma nu a avut Biblie),* Leonard are un capitol intitulat *Portete ale predicatorilor din timpul trezirilor,* care constă în zece biografii scurte ale predicatorilor din trecut. îi include pe Francis Asbury, Richard Baxter, Jonathan Edwards, George Fox, William Grimshaw, W.P. Nicholson, Gideon Ousely, Jerome Savonarola, John Wesley şi George Whitefield, având o anexă cu predica lui Edwards: *Sinners*
Doi prieteni speciali
Interviu cu Al Whittinghill, 2010

în the Hands of an Angry God (Păcătoşii în Mâinile unui Dumnezeu Mânios).
Aceasta reflectă într-o oarecare măsură aria lărgită a lecturii sale despre istoria bisericii, având în vedere în special faptul că mare parte a timpului său de studiu a fost înainte de reeditarea acestor cărţi. A descoperit cărţi în librăriile sau anticariatele pe care le frecventa regulat pentru a găsi cele mai bune volume.
într-o săptămână, i-a scris unui prieten: „Am citit cartea recentă a lui Elton Trueblood, *The Incendiary Fellowship (Părtăşia Incendiară);* mi se pare foarte interesantă."
într-o scrisoare către un alt prieten, a spus: „Am dat deja două sau trei biblioteci şi cea pe care o am acum nu este prea mare. Nu că le-am citit pe toate, dar când mă uit la

majoritatea dintre ele sunt provocat şi apoi îmi amintesc că majoritatea autorilor nu au folosit niciodată un dispozitiv de editare a textelor. Cât de mult au produs fără acea tehnologie şi cât de puţin producem noi cu ea!"

SFATUL LUI RAVENHILL CU PRIVIRE LA CITIRE

Predicatorule, vrei să ştii cum să predici? Studiază cartea bună a lui Ian McPherson *The Burden of the Lord (Povara Domnului).* Ia o porţie din Alexander Whyte în fiecare săptămână din cartea sa republicată, *Bible Characters (Personajele Bibliei).* Aurul lui nu păleşte niciodată. încearcă-1, de asemenea, şi pe P.T. Forsyth. El îţi va arăta demnitatea şi blestemul predicatorului. A.W. Pink este supus greşelii, ca toţi oamenii, dar şi el spune câteva lucruri minunate. De asemenea, *The Pulpit Commentary (Comentariul Predicatorului)* merită toţi banii şi este o mină de bogăţii spirituale pentru toate zilele [vieţii] tale.

Fiecare predicator trebuie să citească o dată pe an *New Testament Holiness (Sfinţenia nou-testamentara)* al lui Thomas Cook şi, de asemenea, *The Path ofPrayer (Cărarea Rugăciunii)* şi *The Way to Pentecost (Drumul spre Rusalii)* de Samuel Chadwick. Cărţile lui James S. Stewart - *Heralds of God (Vestitorii lui Dumenezeu)* şi *A Faith to Proclaim (Credinţa care trebuie proclamată)* - îţi vor mişca şi ele sufletul.

Există trei volume asupra cărţii Isaia de E.J. Young, publicate de Eerdmans. Este cea mai bună lucrare asupra cărţii Isaia din secolul acesta. De asemenea, priveşte la comentariile lui R.C.H. Lenski. El are zece volume asupra Noului Testament. Este foarte proaspăt, dar nu sunt sigur de editură.

Să ocoleşti necurmat monstruozitatea pe care ei o numesc o carte cu schiţe de predici. Dacă Dumnezeu 1-a inspirat pe predicatorul care a scris cartea, de ce nu te-ar putea inspira şi pe tine? Schiţele de predică ale unei alte persoane sunt o pereche de cârje şi multe dintre ele sunt doar creierele unor oameni morţi. E obligat Dumnezeu să le învie?

Există o carte scrisă în 1684 de William Gumall pe Efeseni 6, *The Whole Armor ofGod (întreaga Armură a lui Dumnezeu).* Spurgeon a spus că fiecare predicator ar trebui să o citească. Apoi recomand restaurarea simţului maiestăţii lui Dumnezeu prin citirea cărţii *The Existence and Attributes ofGod (Existenţa şi Atributele lui Dumnezeu)* de Stephen Charnock, deoarece astăzi nu avem o teologie solidă.

Dacă vrei o carte bună despre rugăciune, atunci citeşte-o pe cea pe care am publicat-o, intitulată *A Treasury of Prayer (Un tezaur despre rugăciune)* de E.M. Bounds, compilată din cele mai bune scrieri ale lui E.M. Bounds despre rugăciune.

S-a întâmplat ca doi predicatori foarte renumiţi care îmi sunt prieteni, ambii fiind iubitori de cărţi bune, să fie în aceeaşi dimineaţă la un anticariat teologic în Philadelphia. Fără să ştie unul de altul, amândoi erau pe genunchi, uitându-se la cărţile de pe rafturile de jos; ce surpriză au avut să se întâlnească faţă în faţă după colţul unei canapele, căutând cărţi rare!

Aşa căuta Leonard cărţi. El achiziţiona imediat cele mai bune lucrări, găsindu-i întotdeauna pe cei mai buni vânzători de cărţi şi cele mai bune librării. îi plăcea mult să comande cărţi bune en gros pentru a le da oamenilor.

După război, familia a vizitat magazine de antichităţi unde oamenii scăpau de lucrurile vechi pentru a-şi cumpăra unele noi.

Len mergea în aceste magazine pentru a căuta cărţi, nu antichităţi. David Ravenhill preţuieşte acele zile:

îmi amintesc de faptul că, pe când eram copil, tata ne ducea pe munţii mici cu mlaştini dintre Lancashire şi Yorkshire, oprindu-ne în micile oraşe în care tata ne lua în magazinele de antichităţi, căutând cărţi vechi. El avea un apetit de nestăvilit când era vorba de lectură. Ne ducea deseori în piaţa în aer liber din Manchester unde căuta printre stivele de cărţi din

dughene, sperând să găsească măcar una pe care să o vrea. Am acum biblioteca sa de peste trei mii de cărţi şi sunt uimit de câte a citit! Pot lua aproape orice carte şi să găsesc o subliniere sau notiţă pe margine. Biblioteca lui era foarte variată. I-a citit pe toţi vechii scriitori, atât arminieni, cât şi calvinişti, şi pe ceilalţi care nu se încadrau în niciuna dintre aceste două categorii. Comanda mereu cărţi pentru a le putea da oamenilor despre care se gândea că vor beneficia de pe urma lor.

Haroldo Silva, prietenul lui Leonard de la Bethany Fellowship, spunea că Len lua o anumită carte de pe raft, vorbea despre autor, menţiona dacă era un arminian sau un calvinist, mai făcea nişte comentarii suplimentare şi apoi o punea la loc. La un moment dat, s-a oprit şi a spus: „Ştii, dacă autorul este un om al rugăciunii, chiar nu-mi pasă dacă este calvinist sau arminian."

Pe unii oameni s-ar putea să-i surprindă să afle că ultima carte a lui Leonard a fost scrisă cu unsprezece ani înainte de moartea sa. *Revival God's Way (Trezirea după voia lui Dumnezeu)* a fost publicată în 1983. După acel an, chiar dacă a scris mereu, nu au fost publicate alte cărţi de-ale sale.

Dorinţa sa îndelungată de a termina ceea ce a reprezentat opera sa fundamentală, *The Judgment Seat of Christ (Scaunul de Judecată al lui Hristos),* nu s-a concretizat niciodată. El a început să lucreze la ea încă de la începutul anilor '60. La sfârşitul lunii aprilie 1991 lucra din greu la căutarea materialelor pentru manuscris şi i-a scris unui prieten:

în sfârşit, după zece ani de pregătire adevărată, încep să scriu despre scaunul de judecată al lui Hristos. Văd viaţa ca pe o insulă foarte mică înconjurată de oceanul eternităţii.

Din motive necunoscute, cartea nu a fost publicată şi materialul nu a fost găsit niciodată de familie.

Influenţa pe care a avut-o Ravenhill prin cărţi ajunge departe, în vieţile a mii de oameni. Ce lecţii trebuie învăţate din exemplul său?

1. Importanţa citirii corecte: Citeşte cele mai bune cărţi Aceasta este cea mai importantă lecţie pe care ne-o oferă
dragostea sa pentru cărţi. Când Ravenhill se pregătea prima dată pentru lucrare, a aflat care erau cei mai buni autori şi a început să le citească lucrările. El a avut o curiozitate sfântă de a citi cărţile potrivite şi nu s-a mulţumit niciodată cu ceva mai puţin.

Mai târziu, în următorii ani, Leonard nu şi-a pierdut deloc timpul sau energia cu cele mai bine vândute cărţi contemporane dacă acestea nu erau substanţiale şi nu erau adresate inimii. Nu îl interesa să urmărească cea mai nouă modă în ce priveşte cărţile sau să citească autori populari care se dovedeau a fi superficiali.

Fie că era vorba de comentarii, de teologie, de lucrări creştine istorice sau biografice, biblioteca lui era una dintre cele mai bune existente. Mulţi tineri şi pastori au fost educaţi în biroul lui, aflând ce autori ar trebui să citească şi pe care ar trebui să îi evite. Leonard a stabilit un standard pentru alţii în ce priveşte importanţa lecturării celor mai bune cărţi pentru lucrarea creştină.

Cei care vor să exceleze în viaţa lor creştină şi să fie folosiţi de Dumnezeu trebuie să facă aceeaşi alegere. în viaţa sau lucrarea creştină nu există scurtături, dacă vrem să îi slujim lui Hristos aducând roadă. O parte din această alegere o reprezintă lecturarea bună şi înţeleaptă a celor mai bune cărţi.

2. Disciplina citirii: Citeşte în mod consecvent ,JDisciplinează-te ca să fii evlavios" (1 Timotei 4:7)[2]. Acesta a
fost exemplul de viaţă al lui Leonard. El le-a lăsat predicatorilor un exemplu fenomenal de disciplină personală în obiceiul de a studia. Citea întotdeauna. Aceasta era o parte fundamentală a disciplinei sale zilnice. Pe lângă citirea consistentă, zilnică a

[2] în traducerea Dumitru Cornilescu: *caută să fii evalvios.*

Bibliei, el citea întotdeauna o carte sau două. Când termina o carte, începea o alta. Atunci când citea, scopul primordial al lui Leonard nu era să găsească material pentru predică, ci să îşi hrănească în primul rând propriul suflet. El ştia că dacă nu se hrănea în mod consistent cu adevărul, nu avea nimic de la Domnul pentru a le sluji altora. Obiceiurile de studiu ale lui Leonard arătau o autodisciplina extraordinară care presupunea ore întregi în fiecare zi. El stătea izolat mai multe ore, singur, cu Dumnezeu, cu Biblia şi cu cărţile sale minunate.
Acesta era standardul pe care 1-a avut Leonard pentru el însuşi şi pentru toţi cei din lucrare. Toţi predicatorii ar trebui să fie nişte cititori disciplinaţi. Leonard nu avea nicio compasiune faţă de predicatorii leneşi sau inconsecvenţi în disciplinarea lor pentru studiu. Nu există nicio scuză. Dacă un predicator nu are maturitatea de a se autodisciplina să citească, nu ar trebui să fie la amvon, deoarece nu are nimic valoros de spus. Oamenii care rostesc predici superficiale sunt leneşi în camera lor de studiu. Omul care nu poate practica autodisciplina nu are ce căuta în lucrarea creştină. Fiecare creştin trebuie să citească întotdeauna Biblia în mod consecvent, împreună cu o carte bună. Termină o carte şi roagă-te ca să ştii ce să citeşti în continuare.
IMNURILE
Leonard a iubit imnurile întreaga sa viaţă. El le-a citit zilnic în casa lui şi în casa bunicii sale, începând să le memoreze înainte de a împlini cinci ani. Când era mic, simţea uneori că predicatorii pe care îi auzea erau plictisitori, aşa că citea cartea de imnuri în timpul bisericii. Până să împlinească zece ani a devenit familiarizat cu mai multe imnuri decât cunosc mulţi adulţi. Când a împlinit cincisprezece ani ştia majoritatea imnurilor metodiste. El i-a auzit pe metodiştii evlavioşi, pe englezii holiness şi pe slujitorii zeloşi ai Armatei Salvării cântând imnuri măreţe cu pasiune şi cu veneraţie.
Mai târziu, Leonard a ajuns să memoreze sute de imnuri măreţe din istorie scrise de Charles Wesley, Isaac Watts, Frances

Havergal, Fanny Crosby şi mulţi alţii. întreaga sa experienţă de viaţă împreună cu o convertire adevărată l-au echipat pe Ravenhill pentru a fi un catalizator pentru promovarea imnurilor.
Atunci când predica îi plăcea să citeze şi să dea învăţături din imnuri, arătând adâncimea experienţei pe care o exprimau autorii imnurilor. Dragostea sa pentru imnuri şi cunoaşterea celor mai bune imnuri şi a celor mai buni autori probabil că nu au putut fi întrecute de nimeni.
Când a intrat în lucrare era evident locul pe care îl ocupau imnurile în viaţa sa. Ele au ieşit la iveală în predicile sale. Versurile imnurilor erau citate în mod regulat în mesaje şi articole, subliniind ideea lui. Putea cita cele mai rare imnuri cu uşurinţă şi acurateţe. Al Whittinghill vorbeşte despre influenţa şi pasiunea lui Leonard în această privinţă:
Nu conta din ce denominaţie proveneau atâta timp cât îl glorificau cu adevărat pe Domnul. El propunea întotdeauna imnuri ca *Come Thou Almighty King {Vino, Tu, împărate Atotputernic)* şi *Break Thou the Bread of Life {Frânge Tu pâinea vieţii)* înainte de a predica. Iubea imnurile care înălţau persoana lui Hristos şi care îi erau cântate în mod direct. El aprecia întotdeauna muzica ce părea că exprimă atitudinea şi atmosfera cerească. De multe ori cita o strofa dintr-un imn scris cu secole în urmă care lămurea foarte bine mesajul. Mă întrebam întotdeauna: „Cum îşi aminteşte de aceste lucruri atât de bine?" El şi le amintea deoarece le-a cântat timp de cincizeci de ani, luându-şi deseori cu el o carte de imnuri în momentele pe care le petrecea

singur cu Dumnezeu, închinându-se lui Hristos prin cântări.[2]

Leonard a iubit în mod special combinaţia dintre devoţiunea bogată faţă de Hristos şi o teologie adâncă. El putea cita pasaje lungi din multe imnuri ale fiecărei denominaţii. Ar fi greu să găseşti un imn în engleză cu care el să nu fi fost familiar.

Pe 6 iulie 1972, într-o scrisoare către familia Moore, Leonard a spus: „Mă gândesc la un imn vechi" şi apoi a citat imnul din

[2] Interviu, Al Whittinghill, 2010

secolul al XlX-lea scris de Oswald Allen, *Today Thy Mercy Calls Me (Astăzi, mila Ta mă cheamă):*

O, îndurare atotcuprinzătoare,
Uşa ta mereu deschisă;
Ce m-aş face fără tine,
Atunci când inima şi ochii mă lasă?
Când toate lucrurile par a-mifi împotrivă,
Că mă aduc la disperare;
Ştiu că o poartă este deschisă,
Că o ureche îmi va auzi rugăciunea.

Odată, Leonard a predicat într-o biserică mare din Philadelphia şi mai târziu a comentat cu privire la muzică:

în timpul cântării, pastorul a spus: „Tocmai am descoperit faptul că nu avem nevoie de cartea noastră de cântări, ci doar de o carte cu imnuri bune." Vă puteţi imagina un bărbat care păstoreşte o biserică de o mie de membri spunând: „Tocmai am descoperit un imn - *Oh, For a Thousand Tongues to Sing (O, de-aş avea o mie de limbi să cânt/"?* Când a zis asta, mi-am spus: „Unde a fost toată viaţa lui?" Am cântat cântecul acesta pe când eram copil şi abia ajungeam cu nasul la spătarul băncii.

John şi Charles Wesley au fost printre autorii lui preferaţi de imnuri şi i-a citat, a vorbit despre viaţa, lucrarea şi imnologia lor deseori:

Charles Wesley ne-a oferit minunatul imn pentru copii. Obişnuiam să îl cânt pe genunchii mamei în fiecare seară până pe la vârsta de zece ani. *„Gentle Jesus, meek and mild, look upon a little child (Isuse blând, duios şi liniştit, priveşte la un copilaş/'* preluat, presupun, din 2 Petru, unde acesta vorbeşte despre blândeţea şi duioşia lui Hristos.

I-a plăcut foarte mult imnul lui Charles Wesley despre predicare şi a spus că fiecare predicator ar trebui să îl pună pe prima pagină a Bibliei sale:

Predică Cuvântul

Oare ar trebui ca, de frica omului,
Să frânez lucrarea Duhului în mine?
Sau neînfricat în faptă şi în cuvânt
Să fiu un martor adevărat pentru Domnul meu?
îngrozit de privirea încruntată a unui muritor Să acopăr Cuvântul Dumnezeului Preaînalt?
Cum să îndrăznesc să stau atunci în faţa Ta, Şi cum să îndur mânia Ta?
Ca să liniştesc mulţimea nesfinţită
Să înmoi oare adevărurile Tale şi să îmi îndulcesc limba? Să câştig jucăriile comune ale pământului sau să fug De crucea pe care Tu, Domnul meu, ai îndurat-o?
Ce este atunci cel de a cărui batjocură mă tem, A cărui furie sau duşmănie mă fac să mă tem? Un om! Un moştenitor al morţii, un sclav Al păcatului, o spumă pe val!
Da, oamenii pot să urle, dacă Tu îţi vei întinde Aripile Tale care îmi umbresc capul; Dacă, în toată suferinţa, dragostea Ta duioasă Tot se va dovedi înviorarea mea sigură.
Dă-mi puterea Ta, O, Dumnezeul puterii, Şi apoi vânturile pot bate şi furtunile pot mugi; Eu voi fi martorul Tău credincios; E sigur - pot totul prin Tine.

într-o scrisoare către Byron Paulus, Leonard a vorbit despre unul dintre scriitorii lui

favoriţi de imnuri: „Da, Isaac Watts - ce înţelegere profundă a avut atunci când a scris *When I Survey the Wondrous Cross (Cândprivesc minunata cruce), Joy to the World (Bucurie lumii)* şi *Join AU the Glorious Names (Alătură-te tuturor numelor glorioase),* care spune *"Profet glorios al Dumnezeului meu, buzele mele vor binecuvânta numele Tău.""*

Există imnuri americane minunate pe care Leonard nu le-a cunoscut până să vină în America, precum *Great is Thy Faithfulness (Mare este credincioşia Ta).* Acesta a devenit unul dintre imnurile sale preferate. Imnul favorit al lui Leonard a fost, probabil, *Crown Him with Many Crowns (încoronaţi-l cu multe cununi),* de Matthew Bridges, pe care îi plăcea mult să-1 cânte:

Încoronează-L cu multe cununi pe Mielul de pe tronul Său, O! Cum îneacă imnul ceresc toată muzica în afară de a Lui; Trezeşte-te, suflete, şi cântă despre El, Cel care a murit pentru tine Şi proclamă-L Rege fără seamăn în întreaga veşnicie.

Încoronează-L ca Fiu al Fecioarei, Dumnezeul întrupat, născut Ale cărui mâini au câştigat acele trofee purpurii care acum îi
împodobesc fruntea;
Roadă a trandafirului mistic, din el ieşind tulpina, Rădăcina de unde curge întotdeauna îndurare, Pruncul din Betleem.

Încoronează-L ca Fiu al lui Dumnezeu, înainte de începutul lumii, Şi voi, care călcaţi pe unde a călcat El, încoronaţi-l ca Fiu al Omului; Care a cunoscut fiecare durere care străpunge pieptul uman Şi care le ia şi le poartă singur, ca toţi să se odihnească în El.

Încoronează-L ca Domn al vieţii, care a biruit mormântul
Şi care S-a ridicat biruitor din luptă pentru aceia pe care a venit să-i
salveze;
Noi cântăm acum slava Sa, a Celui care a murit şi S-a înălţat în ceruri, Care a murit să aducă viaţă veşnică şi care trăieşte ca moartea să moară.

Încoronează-L ca Domn al păcii, a cărui putere mânuieşte un sceptru Ca de la un pol la altul războaiele să înceteze, şi să fie numai rugăciune
şi laudă;
împărăţia Lui nu va avea sfârşit şi împrejurul picioarelor Sale străpunse Florile curate ale paradisului îşi răspândesc parfumul lor dulce.

Încoronează-L ca Domn al dragostei, priveşte mâinile şi coasta Sa;
Acele răni, încă vizibile sus, sunt glorificate în frumuseţe;
Niciun înger din cer nu poate suporta pe deplin acea privelişte,
Dar ochiul lui mistuitor coboară în faţa misterelor atât de strălucitoare.

Încoronează-L ca Domn al Cerului, întronat în lumile de sus, Incoronează-L ca Regele căruia I s-a dat numele minunat al Dragostei; Incoronează-L cu multe cununi în timp ce tronurile cad înaintea Lui, Incoronaţi-L, împăraţilor, cu multe cununi, deoarece El este Regele tuturor.

Incoronează-L ca Domn al domnilor care domneşte peste toate Care odată a fost omorât pe pământ, El, Cuvântul întrupat, pentru
păcătoşii răscumpăraţi;
Acum trăieşte pe tărâmul luminii unde sfinţii şi îngerii îşi cântă zi şi noapte Cântecele lor înaintea Lui, a Dumnezeului, Răscumpărătorului, Regelui lor.

Incoronează-L Domn al anilor, Monarhul timpului,
Creatorul sferelor în desfăşurare, nespus de sublim;
Bun venit, Răscumpărătorule, bun venit! Pentru că Tu ai murit pentru mine,
Slava şi gloria Ta nu vor pieri o întreagă veşnicie.

MOŞTENIREA IMNURILOR LUI RAVENHILL

Ce a lăsat Ravenhill pentru generaţiile viitoare în ceea ce priveşte muzica pentru

închinare înaintea lui Dumnezeu?

Restaurarea Imnurilor

într-o seară, Leonard a spus unei biserici: „Nu mă deranjează acele refrenuri; sunt în regulă, dar pierdeţi enorm dacă le cântaţi doar pe acestea. Trebuie să vă procuraţi o carte de imnuri. Dacă tot ceea ce cântaţi e binecuvântare, bucurie şi 'Te iubesc, Doamne', e în regulă. Dar haideţi să aducem, dacă pot folosi cuvântul, ceva îndrăzneală în cântarea noastră." El a avut dreptate atunci când a dat acest sfat. Leonard a adus bisericii secolului al XX-lea o dragoste pentru imnuri de care acum avem nevoie mai mult decât atunci când trăia el. Exemplul lui trebuie urmat de credincioşii de astăzi.

Aprecierea adâncă pe care o avea Ravenhill pentru imnuri a avut impact asupra unei întregi generaţii ce se depărtase de cântarea imnurilor din pricina tradiţiei moarte din biserici. O generaţie mai tânără de credincioşi din a doua jumătate a secolului al XX-lea a confundat imnurile cu serviciile religioase moarte şi cu plictiseala religioasă. Drept urmare, mulţi dintre cei care au

480 devenit atunci creştini au învăţat să cânte doar cântece din Scriptură sau cântece de laudă contemporane.

Pe măsură ce apărea muzica de laudă, refrenele Scripturale şi muzica creştină contemporană, în biserica evanghelică s-a pierdut în mod progresiv aprecierea faţă de imnuri, acestea fiind înlocuite de o muzică slabă din punct de vedere teologic şi deseori foarte superficială. S-a întrecut măsura şi schimbarea a fost totală, fără ca oamenii să observe. Biserica, în general, a început să piardă adâncimea conţinutului din imnurile mai vechi.

Superficialitatea din versuri şi din conţinutul teologic este la ordinea zilei în majoritatea cercurilor evanghelice. Teologia din cea mai mare parte a muzicii creştine contemporane ar încăpea într-un degetar, chiar dacă în ultimii ani s-au văzut nişte îmbunătăţiri.

Nu lipseşte ceva atunci când o adunare cântă doar cântece optimiste, vesele şi superficiale? Dacă vrem creştere în har, avem nevoie de ceva mai adânc şi mai edificator. Credincioşii se adună pentru închinare, dorind să fie hrăniţi mai adânc, iar ei ajung să cânte nişte cuvinte proiectate ca:

Fiecare mişcare pe care o fac, o fac în Tine, Tu mă faci să mă mişc, Isuse! La, la, la, la, la, la La, la, la, la, la, la

Astfel de versuri nici măcar nu comunică adevărul curat despre relaţia credinciosului cu Hristos şi, cu siguranţă, nu produce o perspectivă mai înaltă cu privire la Hristos sau un nivel mai adânc al sfinţirii. De ce sunt, deci, creştinii mulţumiţi cu mai puţin? Crede cu adevărat vreun credincios sincer că astfel de cântece sunt mai bune decât:

Isuse, numai gândul la Tine îmi umple pieptul cu dulceaţă; Dar e cu mult mai dulce să văd faţa Ta Şi să mă odihnesc în prezenţa Ta.

O, speranţă a fiecărei inimi căite, O, bucurie a tuturor celor blânzi, Cât de iertător eşti cu cei care cad! Cât de bun eşti cu cei ce caută!

huse, fii Tu singura noastră bucurie, Aşa cum vei fi cununa noastră; Doamne, fii slava noastră acum Şi o veşnicie.

Avem nevoie de ceea ce posedă doar marile imnuri -căsătoria dintre teologia Scripturii cu devoţiunea adâncă faţă de Isus Hristos în întreaga viaţă. în cântarea în comun e nevoie de doctrină şi devoţiune şi asta se realizează pe deplin doar în cântarea imnurilor. Chiar dacă s-a văzut oarecum o creştere a folosirii imnurilor în ultimii ani, este nevoie, totuşi, de un progres mai mare şi de o reformă.

Observ o prejudecată faţă de cântarea imnurilor. Aceasta se datorează în parte faptului

că am văzut slăbiciunea muzicii bisericii evanghelice. în cel mai fericit caz, este descurajant să participi la o biserică ce se declară a fi scripturistică, doar pentru a fi martor la o cântare siropoasă, superficială, non-teologică care nici nu edifică mintea, nici nu mişcă sentimentele.
în parte, nevoia noastră este întoarcerea la imnuri. Pastorii, bătrânii şi liderii de închinare ar trebui să depună un efort concentrat de a-şi conduce bisericile în învăţarea multor imnuri vechi. Ele sunt atât de multe încât e imposibil să epuizezi stocul. Restaurarea imnurilor va aduce din nou o bogăţie şi o adâncime în cântarea adevărului, lucruri care nu se găsesc în alte forme ale muzicii ce se folosesc în biserica evanghelică. Rezultatul va consta într-un proces de maturizare şi într-o apreciere a adevărului care vor ridica biserica la un nivel mai adânc în Dumnezeu.
Dacă a existat vreodată un predicator care să ajute biserica în acest aspect, acela a fost Ravenhill. în această privinţă, a fost un reformator.

Importanţa imnurilor
Atunci când Len a început întâlnirile de rugăciune de vinerea seara, din Lindale, el le-a spus liderilor misiunii Last Days că dacă aveau de gând să vină la întâlnirile sale, trebuiau să înveţe să cânte imnuri. A fost greu pentru ei, deoarece cântecele erau vechi! Ei aveau impresia că „vechi" înseamnă, cu siguranţă, cântece religioase plictisitoare. Dar Len a insistat, spunând că în imnuri se aflau slava şi caracterul lui Dumnezeu şi că aveau nevoie să le cunoască. Le-a spus mai în glumă, mai în serios, că nu vor putea participa dacă nu vor învăţa imnurile. Acesta era Leonard -insistent, ferm şi intransigent. A câştigat bătălia; ei au învăţat imnurile şi i-au rămas întotdeauna recunoscători.
Multe cântece contemporane l-au întristat pe Ravenhill deoarece acestea erau centrate pe om. A observat că majoritatea lucrurilor pe care le făcea biserica modernă în cântare şi în închinare nu produc uimire şi reverenţă faţă de Dumnezeu. Doar pentru că muzica este populară nu înseamnă că este şi biblică sau că îl onorează pe Dumnezeu. Leonard a crezut în faptul că muzica din biserică ar trebui să fie reverenţioasă, nu siropoasă. Ea ar trebui evaluată doar după criteriul calităţii. îi displăcea mediocritatea din versuri sau din melodie deoarece ea nu reflecta măreţia şi imensitatea lui Dumnezeu.
Robert Elmore, bine-cunoscutul muzician creştin, a spus: „Există slujitori care îşi hrănesc adunarea cu bucatele tari ale Cuvântului în timp ce îşi înconjoară predica doar cu laptele pasteurizat al muzicii."[3]
Leonard a crezut că acest lucru este greşit, în mod cert. în închinare trebuie oferit doar superlativul, atât în predicare, cât şi în muzică. Orice e mai puţin de atât înseamnă compromis, fiind rezumat bine de Jerry Solomon când a spus: „Nu îi oferim lui Dumnezeu ce avem mai bun atunci când folosim această abordare."[4] Leonard ar spune: „Nu e permis niciun compromis! Fă

[3] *The place ofMusic in the Christian Life (Locul muzicii în viaţa creştină),* Robert Elmore, The Christian Imagination, pag. 430.
[4] *Music and the Christian (Muzica şi creştinul),* Richardson, Texas: Probe Ministries, 1992.

ca muzica să fie centrată pe Dumnezeu şi să fie maiestuoasă, sau nu mai cânta deloc."
Marele beneficiu al imnurilor are, în principal, două aspecte, în primul rând, imnurile sunt biblice. Sfinţii din Vechiul şi din Noul Testament au cântat imnuri. Acest gen de muzică - imnurile - este la fel de vechi în istoria creştină ca şi însăşi Biblia. Nicio altă

formă de cântec nu este mai biblică decât aceasta.
în al doilea rând, imnurile reprezintă un mod excepţional de edificare, într-o măsură în care chiar majoritatea refrenelor scripturale nu o fac. Aceasta se datorează faptului că autorii de imnuri au exprimat întotdeauna o teologie adâncă şi o experienţă creştină în imnuri. Prin ele vine o adâncime a înţelegerii care nu este posibilă în alte forme de laudă către Dumnezeu.
Experienţa creştină profundă a fost exprimată întotdeauna prin imnuri mult mai mult decât prin muzica de laudă sau prin muzica contemporană. Adâncimile suferinţei, descurajării, lacrimilor, durerilor, lipsurilor, necazurilor şi chiar ale morţii nu au reprezentat niciodată tema muzicii creştine moderne. Cea mai mare parte a muzicii creştine contemporane pare uneori să fie doar nişte puf şi vată pe băţ religioasă pusă pe o tonalitate distractivă. O astfel de alegere este o dietă spirituală proastă ce produce anemie spirituală. Cântarea poate despovăra pe moment, dar nu face nimic pentru suflet atunci când acesta trece prin cele mai grele momente din viaţă. însă atunci când treci prin foc, cântă un imn sau două care arată harul lui Dumnezeu în cel mai greu moment şi vezi ce va urma:
Când întunericul pare să îi acopere faţa Mă odihnesc în harul Său neschimbător; In fiecare furtună puternică şi năvalnică Ancora mea este prinsă după perdea.
Jurământul, legământul, sângele Său
Mă sprijinesc în potopul copleşitor;
Când tot ce este împrejurul sufletului meu se prăbuşeşte,
Atunci El este toată speranţa şi sprijinul meu.
- Edward Moţe

Dumnezeu lucrează într-un mod misterios Pentru a-Şi aduce la îndeplinire minunile; El lasă urme pe mare Şi călăreşte pe furtună.
Voi, sfinţi temători, primiţi un curaj proaspăt;
Norii de care vă temeţi atât de tare
Sunt plini de îndurări şi se vor rupe
în binecuvântări deasupra capului vostru.
Nu îl judeca pe Domnul după un sentiment slab, Ci încrede-te în El că îţi va da harul Său; în spatele unei providenţe încruntate El ascunde o faţă zâmbitoare.
Planurile Lui vor merge înainte cu repeziciune, Arătându-se în fiecare clipă; Mugurul poate avea un gust amar, Dar floarea va fi dulce.
Necredinţa oarbă este sortită, fără îndoială, greşelii Şi examinează în zadar lucrarea Lui; Dumnezeu este propriul Său traducător Şi El o va spune clar.
- William Cowper
Cu cât este mai adâncă întristarea sau încercarea, cu atât mai adânc trebuie să fie adevărul pe care îl cântăm. „Cântarea vată pe băţ" nu ne va ajuta atunci când în viaţa noastră va apărea cea mai mare pustiire sau pierdere.
Ravenhill a ştiut că acest lucru e adevărat. El a văzut cum teologia şi experienţa creştină sunt ţesute în fiecare imn şi cum au adus întotdeauna la iveală adevărul imnurilor pe care le-a iubit şi le-a cântat.
într-o scrisoare către un prieten, Ravenhill se bucura de slava adevăratei mântuiri şi 1-a citat pe unul dintre autorii săi preferaţi de imnuri: „Dl Wesley a exprimat bine lucrul acesta când a zis: *,Născut să-i învie pe fiii pământului, născut pentru a le da a doua*

naştere.'" Slavă lui Dumnezeu că am avut deja această experienţă transformatoare. Chiar acum noi suntem fiii lui Dumnezeu.
într-o săptămână, Leonard predica la o biserică din Anglia, unde cu două sute de ani înainte, slujise Augustus Toplady. Ravenhill a vorbit în acea dimineaţă despre imnul

renumit al lui Toplady, *Rock ofAges (Stânca Veacurilor):*

Cu mulţi ani în urmă, pastorul acestei biserici era un om pe nume Toplady. El a scris acel imn minunat, *Stânca veacurilor, străpunsă pentru mine, lasă-mă să mă ascund în Tine.* El a privit astfel păcatul din pricina a ceea ce face păcatul! Fie te descotoroseşti tu de el, fie se descotoroseşte el de tine!

Apoi Ravenhill a folosit cadrul slujirii lui Toplady şi imnul lui pentru a ilustra şi pentru a aplica adevărul ascultătorilor lui din acea zi. Deseori făcea asta. Când predica despre a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea şi puterea noastră Leonard cita un imn, ca cel binecunoscut al lui Elizabeth Pretiss, care îi oferea nişte aplicaţii bogate:

Mai multă dragoste pentru tine, O, Isuse, Mai multă dragoste pentru Tine! Ascultă-mi rugăciunea Pe care o fac cu genunchiul plecat.

Aceasta este dorinţa mea arzătoare: Mai multă dragoste, O, Isuse, pentru Tine, Mai multă dragoste pentru Tine, Mai multă dragoste pentru Tine!

Apoi devenea foarte personal când ajungea la aplicaţie: „Când te rogi tu *'Mai multă dragoste pentru Tine, O, Isuse, pentru Tine?'* Iţi umple dragostea Lui inima? Poţi spune împreună cu autorul de imnuri: *'Aceasta este dorinţa mea arzătoare - mai multă dragoste'!* Poţi spune împreună cu Wesley *'Tu, Isuse, eşti tot ce doriescT*

O astfel de folosire a imnurilor în predicare le-a adus ascultătorilor săi realitatea creştinismului experienţial care este

mult mai mult decât un consimţământ intelectual cu privire la nişte lucruri. Este dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile noastre de Duhul Sfânt.

Ce ar trebui să ia toţi creştinii din dragostea lui Ravenhill pentru cărţi şi pentru imnuri? Să le iubim, să le folosim, să le citim, să le aplicăm şi să îi slujim pe alţii cu ele. Disciplinaţi-vă cu ele pentru a deveni evlavioşi, mai întâi pentru sfinţirea voastră personală şi apoi pentru alţii. Acestea pot schimba călătoria noastră creştină şi pe a lor, de asemenea.

24

DOAR O VIAŢĂ: IN SFÂRŞIT ACASĂ PENTRU TOTDEAUna

Leonard, 1993

Sunt lucrurile pentru care trăieşti vrednice de moartea lui Hristos? INSCRIPŢIE DE PE PIATRA FUNERARĂ A LUI LEONARD RAVENHILL

Văd viaţa ca pe o mică insulă înconjurată de oceanul eternităţii.

Sfârşitul anilor '80 a adus o schimbare clară, finală în lucrarea publică a lui Ravenhill. El a predicat mult mai ales printre bisericile baptiste şi în conferinţe mari de-a lungul ţării. Când era acasă, predica deseori la Agape Force, Youth With a Mission, Last Days Ministries, la Biserica Garden Valley Community şi alte biserici locale din estul Texasului.

Anii '90 au adus o schimbare clară şi finală pentru Leonard şi Martha. Nu mai erau atâtea lucrări publice şi călătorii, ci atunci când Len a împlinit optzeci şi trei de ani, a început să slujească mai mult persoanelor individuale. Prietenul lui Len, Al Whittinghill, a observat clar acest lucru:

Pe măsură ce anii treceau şi itinerariul său devenea mai lejer, lucrarea lui părea că se concentrează pe altceva. Uneori veneau şi patruzeci de persoane pe săptămână acasă la ei

pentru a se întâlni cu el în camera sa de studiu. Ei observau focul adânc din inima lui Len şi vroiau să stea la picioarele celui în ale cărui oase se aprinsese un foc ceresc.
Cine poate număra apelurile telefonice primite de la predicatori şi de la alte persoane ce veneau la orice oră din zi sau noapte din toată lumea? îi asculta cu răbdare pe oameni cum îşi vărsau inimile. Apoi, ca şi cum ar fi putut citi fiecare inimă, dădea câteva îndemnuri şi sfaturi care, adesea, schimbau acea persoană pentru totdeauna.[1]
Interviu cu Al Whittinghill, 2010.

O altă parte din timpul lor, în special duminica, o petreceau într-o întâlnire a unei noi biserici începute de David Wilkerson cu câţiva ani în urmă. Familia Ravenhill făcea parte din această părtăşie în acel timp, şi uneori Wilkerson împărţea timpul de predicare cu Ravenhill.
Leonard se confrunta acum din ce în ce mai mult cu probleme de sănătate. El i-a scris lui Doug Stringer din Houston:
Preaiubite frate Doug,
îţi mulţumesc pentru telefon. Dacă Dumnezeu vrea să venim într-o zi în Houston, vom veni, dar acum Marta şi cu mine ne revenim după o răceală puternică. Apoi un nerv sciatic din piciorul stâng mi-a provocat o durere mare. Acum şchiopătez, dar aşa a păţit şi Iacov! Se pare că nu voi călători mult în acest an, dar spun împreună cu psalmistul: *„Soarta mea este în mâna Ta".* Aşa cum spunea autorul de imnuri, *„Gata să rămân, gata să plec, gata să stau în locul meu; gata pentru slujire umilă sau măreaţă, gata să fac voia Lui."*
Fiţi binecuvântaţi, Fratele Len
Leonard a continuat să se roage la fel de mult şi să scrie multe scrisori prietenilor şi susţinătorilor. El continua să conducă nişte întâlniri de rugăciune şi să-i încurajeze pe tinerii care se aflau în jurul lui. Foamea lui spirituală continua să fie contagioasă pentru ceilalţi şi avea o inimă plină de pasiunea de a persevera în căutarea lui Dumnezeu:
Acum, în ultimii mei ani, am doar o ambiţie - să mă apropii mai mult de Dumnezeu. Sunt hotărât în acest an mai mult ca niciodată să îl cunosc pe Isus Hristos într-un mod nou, aşa cum nu L-am cunoscut înainte. Vreau să îi descopăr măreţia. Vreau să îi descopăr acea slavă pe care a avut-o împreună cu Tatăl. îi mulţumesc pentru tot drumul pe care m-a condus de când eram un băiat de 15 ani, în Anglia. Am trecut prin perioade dure, prin perioade furtunoase, bune, dificile, rele şi altele. Totuşi, „Există un loc de odihnă lângă inima lui Dumnezeu." Nu este adevărat?

Doar o viaţă: în sfârşit acasă pentru totdeauna

Mike Bickle, un pastor din Kansas City, Missouri, a fost o persoană pe care lucrarea lui Leonard a influenţat-o mult în anii '90, chiar dacă influenţa iniţială începuse cu câţiva ani în urmă. El a început să lectureze cărţile lui Ravenhill pe când avea 16 ani şi era membru în biserica prezbiteriană din St. Louis, în 1972. Persoana care le slujea tinerilor din biserică împrăştia cărţile lui Ravenhill printre tinerii grupului de o mie de membri. Impactul spiritual a fost semnificativ în cazul lui Bickle şi a altor tineri din biserică.
Pentru Mike, Ravenhill a devenit foarte important. El şi-a început călătoria citind toate cărţile lui Ravenhill pe care le putea găsi, ceea ce 1-a condus şi la scrierile lui E.M. Bounds şi ale lui A.W. Tozer. Apoi Ravenhill a devenit principala influenţă spirituală a lui Bickle, chiar dacă Mike nu îl întâlnise şi nu îl auzise predicând niciodată.
Au trecut zece ani până ca Mike Bickle să îl întâlnească personal pe Ravenhill. David Ravenhill a intrat în legătură cu liderii bisericii lui Bickle din Kansas City. Acest lucru i-a oferit lui Mike oportunitatea de a-1 cunoaşte personal pe Leonard, de a-1

vizita în Texas de câteva ori şi i-a deschis o uşă lui Leonard de a predica în Kansas City de două ori timp de zece zile.

CONFERINŢA VINE YARD DIN ANAHEIM, 1989

Bickle a fost prezent la una dintre ultimele lucrări importante ale lui Leonard care a avut loc la Conferinţa Naţională Vineyard Fellowship de pe stadionul din oraşul Anaheim între 6 şi 9 februarie 1989. Au fost prezente nouă mii de persoane şi alte patru mii au fost întoarse din drum.

Mulţi oameni care au participat la conferinţă nu mai auziseră pe cineva ca Ravenhill, având o predică atât de pătrunzătoare şi o abordare atât de serioasă a împărăţiei lui Dumnezeu. Un lider Vineyard a spus mai târziu: „Acea mulţime nu a auzit niciodată un om care să predice şi să se roage ca Ravenhill. Ei nu au auzit niciodată idei şi subiecte ca ale lui, combinate cu duhul, greutatea şi solemnitatea vieţii lui Leonard. Chiar şi modul direct şi critic cu care vorbea era marcat de puterea lui Dumnezeu."

Leonard a predicat de două ori în două zile şi apoi a treia oară unui grup de predicatori. în timpul predicilor, a fost revărsat un duh de zdrobire şi de smerenie, majoritatea oamenilor fiind pe genunchi, în lacrimi, căutându-L pe Dumnezeu. Martorii oculari au spus că a fost un moment sfânt şi profund şi că nu au mai văzut sau experimentat vreodată ceva asemănător.

Leonard s-a referit pe scurt la timpul petrecut cu predicatorii într-o scrisoare către un prieten: „Tocmai am predicat la 4500 de predicatori în Anaheim. Mulţi dintre ei erau zdrobiţi, plângeau şi se pocăiau."

Mai târziu, Bickle a reflectat asupra vieţii şi influenţei moştenirii lăsate de Ravenhill:

O mare parte a moştenirii lăsate de Leonard Ravenhill constă în faptul că el a avut impact asupra multor persoane mai tinere decât el în anii '80 şi '90. El a fost vocea pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a le da multor oameni viziunea şi înţelegerea adevăratei rugăciuni şi treziri. Cred că există mii de oameni de cincizeci şi şaizeci de ani în care încă mai ard acei tăciuni spirituali aprinşi, care au ADN-ul lui Ravenhill imprimat în ei din punct de vedere spiritual. Cred că se află în întreaga Americă, gata să iasă în faţă pentru Dumnezeu la momentul potrivit, în zilele noastre.

Ce mi-a plăcut cel mai mult în cartea lui, *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?),* a fost momentul în care a spus că predicatorii au nevoie de două lucruri — viziune şi pasiune. Au nevoie de o viziune a veşniciei şi de o pasiune spirituală. Nu cunosc niciun alt om din Statele Unite care să fi atins acea coardă a veşniciei ca Ravenhill, cu excepţia lui A.W. Tozer.[2]

1994: BĂTĂLIA FINALĂ

Când a venit toamna, Leonard a simţit că lucrarea sa publică se sfârşea. Ultima întâlnire de rugăciune pe care a condus-o a avut loc la Calvary Commission la data de 14 septembrie 1994. El a

[2] Interviu cu Mike Bickle, 2010.

spus ce avea pe inimă în dimineaţa aceea celor prezenţi, fiind foarte transparent:

Cine s-ar bucura să meargă chiar acum să stea înaintea Regelui? Va trebui să răspunzi pentru toate predicile tale. Azi m-am trezit la 3 gândindu-mă la aceasta. Am predicat timp de peste şaptezeci de ani. Dacă predici o oră, folosind 7200 de cuvinte, atunci pentru şaizeci de ori pe an, timp de şaptezeci de ani, vei avea peste treizeci de milioane de cuvinte pentru care să îi dai socoteală lui Dumnezeu.

Cu cât citesc mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât îmi străpunge mai mult inima. Mă face să mă opresc, să mă gândesc şi să meditez. Acum mă gândesc mai mult la eternitate decât am

facut-o întreaga viaţă. Oamenii noştri nu sunt conştienţi de eternitate. Credeţi că o persoană care este gata pentru veşnicie ar rata o întâlnire de rugăciune?
Fiecare persoană şi fiecare predicator va sta înaintea lui Dumnezeu. Aceea este ultima zi a socotelii. Vreau să trăiesc având înaintea mea valorile eternităţii. Dacă ne judecăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, nu trebuie să ne temem de judecată. Dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, aceasta este tot ceea ce se cere de la noi - să umblăm în lumină.
Aceasta este dorinţa mea pentru voi - ca toţi să aveţi parte de mai multă viziune, putere şi înţelegere decât am avut eu parte vreodată. Ţineţi minte - niciun predicator nu a avut vreodată un Dumnezeu mai mare, o Biblie mai mare sau un calendar mai mare decât voi. Fie ca Dumnezeu să ne ajute.
Două zile mai târziu, pe 16 septembrie, Leonard le-a scris prietenilor săi, Billy şi Bobbie Moore. Dumnezeu îi vorbise în mod clar şi el le-a scris pentru a le împărtăşi nişte veşti:
Preaiubiţi Bill şi Bobbie,
16 septembrie 1994
Astăzi, după mai mult de şaptezeci de ani la amvon, mă retrag din lucrarea de predicare. Sper să înflăcărez suflete prin ceea ce scriu.
Cu mulţi ani în urmă v-ara întâlnit pe voi. Pentru noi a fost o lucrare a lui Dumnezeu. Voi aveţi de-a face cu bijuterii la

serviciul vostru, dar amândoi sunteţi nişte bijuterii pentru noi deoarece aveţi caracterul unei bijuterii - integritate, onestitate, puritate şi niciun fel de vicleşug. Ne-aţi îmbogăţit vieţile.
Ca niciodată înainte, avem nevoie să ne îmbrăcăm zilnic cu armura lui Dumnezeu, să stăm în picioare şi să ne împotrivim chiar şi atunci când nu înţelegem.
Fiţi binecuvântaţi, L&M Ravenhîll
Chiar dacă în ultimii ani Leonard avusese câteva atacuri de cord moderate, vorbirea lui nu a fost afectată niciodată şi şi-a revenit întotdeauna. Dar ultimul atac, din 28 septembrie, 1-a slăbit total. La ora 9 dimineaţa Leonard şi Martha aveau părtăşia de dimineaţă când, dintr-o dată, s-a prăbuşit pe canapea. Ea a ştiut cumva că acesta era ultimul.
A stat în spital timp de o săptămână, apoi familia a decis să îl aducă acasă şi să primească îngrijiri acolo. Uneori răspundea la muzică, dar nu a putut să comunice în ultimele săptămâni de viaţă.
Joe Fauss era cu el într-o noapte, la scurt timp după atacul de cord. Martha a decis să nu îl conecteze la aparate. Uneori i se oprea respiraţia pentru câteva momente, apoi începea din nou; a rămas inconştient încă şapte săptămâni.
In acele săptămâni Leonard asculta muzică şi, uneori, îşi ridica mâinile ca şi cum vroia ca cineva să se apropie. Dar când vreo persoană se apropia, părea să o îndepărteze. într-un final, Martha şi-a dat seama că se închina în timp ce asculta muzică.
La data de 15 octombrie, Martha le-a scris despre starea lui Len lui Billy şi Bobbie Moore, prietenii lor buni:
Dragi Billy şi Bobbie,
Vă mulţumesc sincer pentru scrisoarea şi cecul vostru. Dragostea voastră a însemnat aşa de mult pentru noi în aceşti mulţi ani! Voi şi familia voastră aveţi un loc special în inimile noastre. Len a petrecut o săptămână în spital şi apoi l-am adus acasă. Starea lui rămâne neschimbată; poate că e doar puţin mai slăbit. Dar are multă pace. Primeşte oxigen în mod continuu şi fluide.

E aşa de bine că îl avem pe Paul aici pentru că manevrează aceste dispozitive şi ne ajută în multe feluri! El şi familia lui iubită mă întăresc mult şi mă mângâie. Lăsăm imnurile vechi să cânte zi şi noapte. Lui Len îi place asta şi deseori îşi ridică mâinile în închinare.
Cu dragoste pentru voi şi întreaga familie,
Martha şi Len

O lună mai târziu, familia Moore a primit o altă scrisoare de la Martha:
15 noiembrie 1994 Dragi Billy şi Bobbie,
Vă mulţumim pentru scrisoare şi pentru darul vostru folositor. Nădăjduiesc că sunteţi bine cu toţii. Starea lui Len nu s-a schimbat. Mâine se împlinesc şapte săptămâni de când a avut atacul, iar doctorii spun că nu va mai rezista nici măcar două săptămâni.
Are pace şi nu pare că suferă, chiar dacă faptul că îşi dă seama că nu poate să îşi exprime gândurile este, probabil, dificil pentru el. Mi-ar plăcea mult să ştiu ce simte, ce vede şi ce aude în duh, dar acest lucru nu ne este permis. încă îi place să asculte vechile imnuri şi uneori, încă ridică mâna stângă în închinare. Este un post lung pentru el - aproape cincizeci de zile fără mâncare, doar cu puţină hrană prin tuburi.
Martha
în ultimii săi ani, veşnicia a fost cel mai măreţ lucru din gândurile lui Leonard şi acum era gata să intre în slava eternă. îi plăcea un poem care îi fusese trimis cu ani în urmă de autorul său, Walden Parker:
După o sută de ani
Nu va conta prea mult, prietene,
După o sută de ani
Dacă trăieşti într-o casă impunătoare
Sau pe pontonul unui râu;
Dacă hainele de pe tine sunt făcute la croitor
Sau dacă sunt confecţionate altfel,

Dacă mănânci fripturi mari sau fasole, sau prăjituri -După o sută de ani.
Contul tău din bancă nu va conta,
Nici marca maşinii pe care o conduci,
Pentru că mormântul va revendica toate bogăţiile şi faima
Şi lucrurile pentru care te lupţi.
Există un hotar cu care toţi trebuie să ne întâlnim
Şi nimeni nu va întârzia;
Atunci nu vor mai conta nici toate locurile în care ai fost,
Fiecare va păstra acea data.
în veşnicie vom avea doar
Ceea ce am dat altora pe pământ;
Când mergem în mormânt vom putea salva
Doar lucrurile cu valoare eternă;
Ce valoare are, prietene, câştigul pământesc
în faţa căruia unii oameni se pleacă întotdeauna?
Vezi tu, destinul tău va fi pecetluit
Peste o sută de ani.
într-o seară, când David Ravenhill şi-a dat seama că Leonard nu îşi va mai căpăta niciodată cunoştinţa, s-a aşezat lângă patul tatălui său şi a început să scrie despre el:
Am cunoscut un om care şi-a dat viaţa pentru a vedea focul trezirii, S-a rugat ziua, s-a rugat noaptea pentru a da naştere acestei dorinţe unice; El nu a avut decât o singură obsesie — să vadă o mireasă slăvită îmbrăcată într-o puritate fără pată, fiind adusă lângă Mirele ei.
Puterea sa la amvon a fost egalată de foarte puţini;
Totuşi, a iubit odaia, acolo, cu Dumnezeul pe care îl cunoştea;
In timp ce alţii luptau pentru aplauzele oamenilor, bogăţie sau faimă,
El nu a avut decât o singură ambiţie - să înalţe numele Stăpânului său.
Timp de optzeci şi şapte de ani a trăit doar pentru eternitate, Un om al credinţei, al înţelepciunii şi al adevăratei smerenii; A ştiut că odată va trebui să stea înaintea scaunului de judecată al lui
Dumnezeu, Aşa că a alergat pentru a câştiga premiul, pentru a-şi încheia misiunea.

Doar o viaţă: în sfârşit acasă pentru totdeauna

Averea pe care a lăsat-o în urmă nu a constat în capital sau în aur, Ci în vieţi transformate şi provocate, a căror poveste nu s-a spus încă; Viaţa nu are un privilegiu mai mare decât acesta pe care l-am avut eu -De a-l cunoaşte pe acest om mare al lui Dumnezeu şi de a-l avea ca tată.

într-o scrisoare către prietena lor, Martha Bloom, Leonard a spus cu ani în urmă: „Continuă să cânţi, Martha; în curând vom cânta cu toţii un cântec nou!" Aceste cuvinte au devenit reale pentru el într-o duminică frumoasă când Leonard a adormit în pace în Isus în jurul orei 12, pe 27 noiembrie 1994.

în acea dimineaţă însorită de noiembrie, un om din estul Texasului a murit în pace. O viaţă de optzeci şi şapte de ani a trecut ca un abur - o singură viaţă care a atins multe alte vieţi. „O singură viaţă - curând va fi trecut." El a citat deseori acel poem şi acum a devenit real pentru el. Nu a fost niciun titlu de ziar sau reportaj despre moartea lui. După cum a spus Winkie Pratney, „au fost destul de puţini oameni la înmormântarea sa. Dar întreaga sa viaţă a căutat să le îndepărteze privirile oamenilor de la el şi să le îndrepte spre Hristos. De ce ar fi, deci, diferită moartea sa?"

Cu optsprezece ani mai devreme, Leonard i-a scris unui prieten despre a avea har atunci când mori:

Gândul care mi-a venit în dimineaţa aceasta din Scripturi este că *,JIristos a nimicit moartea şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea".* Ce victorie pentru El! El a nimicit moartea murind şi apoi a adus din ea viaţa veşnică. A spus: *,JEu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor".* El este Rege asupra morţii, zguduind stăpânirea mormântului.

Doar creştinul priveşte moartea în ochi fără teamă. Aceasta îmi aminteşte de femeia care a venit la John Wesley, cerându-i să se roage pentru ea să aibă har când va muri. El a refuzat-o, iar ea 1-a întrebat de ce. El i-a răspuns: „Pentru că lucrul de care ai nevoie chiar acum este har de a trăi".

Cât de adevărat este şi cum avem noi nevoie de acest lucru zi de zi! Ce binecuvântare că harul este fără plată, că mila este fără plată şi că dragostea lui Hristos este fără plată!

Leonard a primit şaptezeci şi doi de ani de har pentru a trăi şi acum el a avut har să moară.

După ce Keith Green a murit,

Leonard a spus: „Dumnezeu îşi îngroapă lucrătorii, dar îşi continuă lucrarea" şi acum, doisprezece ani mai târziu, era rândul lui.

M-am întrebat dacă Leonard a avut vreun regret în timpul vieţii lui. Dacă a avut într-adevăr, trebuie să fi fost puţine. A avut un regret pe care 1-a exprimat în ultimul său an: „Dacă aş fi petrecut mai mult timp singur cu Dumnezeu în loc să predic şi să planific cum voi schimba lumea, aş fi fost un om foarte diferit."

Martha a scris familiei Moore după moartea sa: Dragi Billy şi Bobbie,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea şi cecul vostru. Sunteţi atât de atenţi şi de buni. Apreciez toate telefoanele, dragostea şi rugăciunile voastre.

Len este acum în slavă cu Domnul pe care L-a iubit în mod suprem şi pe care L-a slujit cu atâta credincioşie. Ce extaz şi ce bucurie pentru el - în sfârşit acasă! Fără durerile sau poverile pe care le-a purtat în mod continuu. El a trăit pentru veşnicie.

Vă iubesc pe toţi, Martha

SERVICIUL FUNERAR

A fost un serviciu simplu, cu mai puţin de trei sute de participanţi. Serviciul a fost condus de Bob Roberts, un pastor baptist local din zona Lindale. Au vorbit atât Paul, cât şi David. După ce Dallas Holm a condus cântarea // *is Well with my Soul (E bine cu sufletul meu),* a vorbit Paul.

Mesajul lui Paul Ravenhill

E bine cu sufletul meu. Fără asta, nimic altceva nu contează. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit tatăl meu de la această dimineaţă e ca noi să fim, cumva, crispaţi. într-un fel cred că

astăzi el este ca un războinic care a ajuns acolo şi care a văzut, aşa cum a spus John Bunyan, „bucuriile tuturor

necazurilor sale şi roadele întregii sale munci" pe care nu le-a putut vedea pe pământ.
Apoi, într-un alt sens, cred că el este acum ca un copilaş care a intrat într-o împărăţie unde totul este nou şi unde se găsesc toate lucrurile după care a tânjit. Uimirea este mult mai mare decât ne-am putea imagina.
Astăzi am citit locul unde Scriptura spune: *,prin lumina Ta vedem lumina".* Un verset din Proverbe spune şi el: *„cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zile?'* (Proverbe 4:18). La miezul zilei, duminică, 27 noiembrie, tata a păşit în lumina desăvârşită a luminii prezenţei Domnului. Unii m-au întrebat de ce a fost bolnav timp de şaizeci de zile. De ce şaizeci de zile? Ei bine, noi credem că lucrul ideal este ca, ajungând la sfârşitul călătoriei noastre, Domnul să ne ia dintr-o dată. Dar cred că e un privilegiu faptul că Domnul, la sfârşit, îi permite unei persoane să stea faţă în faţă cu duşmanul. Tata, cu toată intensitatea şi pasiunea lui, a trăit intens în opoziţie faţă de acel duşman şi la final, l-a înfruntat. El nu a renunţat, ci a înfruntat moartea timp de nouă săptămâni prin acel atac de cord.
îmi amintesc că tata obişnuia să povestească modul în care m-a dedicat [Domnului] ca misionar atunci când aveam o lună. Eram în Scoţia, în locul unde s-a născut David Livingstone, în primul dormitor al lui Livingstone. Patul era izolat printr-un cordon şi nimeni nu putea ajunge la el. Dar, nefiind nimeni în jur, tata a trecut peste acea sfoară şi m-a pus în pat, rugându-se: „Doamne, fa din acest copil un misionar." S-a întâmplat că, atunci când tata a avut ultimul atac de cord, tocmai plecasem spre Paraguay şi m-am întors doar pentru o zi. Când a murit, am încercat să dau de fratele meu, David; şi el predica chiar în acel moment, aşa că niciunul dintre noi nu a fost acolo în momentul atacului de cord, nici în momentul morţii sale, toate acestea din pricina Evangheliei. Acestea sunt doar câteva aspecte pe care tata le-ar fi dorit, şi aşa le-a plănuit Dumnezeu. Pe tot parcursul acestor evenimente a avut pace. A început să respire din ce în ce mai puţin şi, în cele din urmă, a păşit în lumina lui Dumnezeu. Suntem adunaţi să ne amintim de el. Mesagerul a plecat, dar adevărul rămâne.
După ce am ajuns aici săptămâna aceasta, conduceam maşina într-o zi şi Domnul mi-a adus aminte de un verset: *„a fost dus de îngeri".* Poate că unii dintre voi nu l-aţi cunoscut pe

tata în mod intim, poate unii l-aţi cunoscut. Chiar dacă era considerat a fi printre cei mai mari predicatori ai acestei lumi, el s-a privit întotdeauna ca un cerşetor pentru că a ştiut cine era, a ştiut de unde a venit şi a ştiut că orice lucm pe care îl avea era de la Domnul, nu de la el. Sunt sigur că tata nu ar fi vrut să se spună altfel decât că „a murit cerşetorul".
Pentru tatăl meu erau valabile cuvintele: „Dincolo de pagina sfântă, Te caut pe Tine, Doamne; Duhul meu gâfâie după Tine, O, Tu, Cuvânt viu!" De atâtea ori a încercat să îi aducă pe oameni înapoi la aceasta! Chenflrea lui era de a ne face să ne dăm seama că Duhul lui Dumnezeu trebuie să vină la noi, că însuşi Dumnezeu trebuie să vină într-o viaţă. Ieri am observat o hârtie pe biroul lui; pe margnea ei era scris cu cerneală roşie: „Predicatorul de astăzi nu a avut parte niciodată de mai multă educaţie şi de mai puţini revelaţie." El era împotriva capetelor pline şi a inimilor goale. Era împotriva bisericii care are cunoştinţă, dar nu şi dragoste, şi religie fără viaţă şi pasiune. Era împotriva ideii că rugăciunea şi lauda pot fi învăţate.
Ultimele cuvinte ale regelui David căire Solomon au fost: „Şi tu, fiule Solomoane, cunoaşte pe Dumnezeul tatălui tău şi slujeşte-I cu toată inima şi cu un suflet binevoitor" (1 Cronici 28:9).
Trebuie să vedem aspectul spiritual al ucrurilor. Am trecut pe lângă aceste precepte. Am trecut pe lânjă Proverbe. Cu alte cuvinte, trăim în nişte vremuri în care biserica crede că viaţa unui creştin poate fi învăţată. Dar religia tafilui meu a venit din inimă. Cred că inima nu are nicio măsuiă, însă mintea are. Obiectul iubirii inimii a meritat totul. într-in fel, tatăl meu nu-i

putea suferi pe cei ce reduceau creştiniîmul la o serie de răspunsuri uşoare, sau pe cei care încercau să rostească principii spunând: „Fă asta şi vei fi creştin."
Pentru el, rugăciunea însemna sângerarea inimii, predicarea revărsarea vieţii şi închinarea predarea sufletului. Dacă vrem să prezentăm ceva înaintea lui Dumnezeu, acel lucru trebuie să pătrundă în adâncul nostru şi să vină din adâncul Duhului. Tot ce este spiritual trebuie să vini din adâncul inimii noastre.
Tata era o persoană care uneori părez necioplită. Se lăsa dus de val deoarece subiectul lui era mull mai mare decât el însuşi şi era dincolo de cuvintele sale. Pasiunea pentru acest

lucru îl umplea de entuziasm. Dar în asta el a găsit ceea ce era de la Duhul Sfânt.
Dacă ne-ar putea vorbi astăzi, ştiind ceea ce ştie el acum în cer, ne-ar spune: „Copii, deschideţi-vă inimile; lăsaţi ca inimile voastre să se reverse. Uitaţi de orthodoxia voastră sau de faptul că oamenilor le plac sau nu cuvintele voastre. Mai presus de toate, Dumnezeu este Cel Omnipotent."
Doug Stringer, un prieten vechi de-al lui Leonard, şi-a amintit de acea zi:
Am luat parte la serviciul funerar şi apoi am mers la cimitir. Iată-1 pe acest mare om al lui Dumnezeu odihnindu-se într-un mic cimitir de ţară în afara unui oraş necunoscut din estul Texasului. Acest lucru a exemplificat atât de mult smerenia vieţii sale! Mi s-a amintit în acea zi că generaţia actuală strigă după taţi spirituali adevăraţi şi după mame ale credinţei, aşa cum Ravenhill a fost pentru atât de mulţi oameni. Când fratele Leonard a murit, am simţit o mare pierdere şi L-am întrebat pe Domnul cine ar putea umple vreodată acel loc în viaţa mea. Răspunsul lui a fost blând, dar clar: „Fiule, acum este rândul tău să fii un tată spiritual pentru următoarea generaţie." Uneori mă simţeam îndemnat să îl sun, iar el îmi spunea: „O, frate Doug, tocmai mă rugam pentru tine." Am fost atât de smerit de faptul că cineva atât de important în împărăţia lui Dumnezeu îşi făcea timp să se roage pentru mine. Leonard Ravenhill a lăsat o moştenire bogată în urma lui. Fie ca şi noi să lăsăm o moştenire acestei generaţii, una pe care ea va fi onorată să o ducă mai departe cu pasiune pentru Dumnezeu şi compasiune pentru suflete.
MORMÂNTUL LUI LEONARD
Cimitirul Garden Valley e un loc frumos. Este înconjurat de peisaje de ţară; intri pe o poartă mică, mergi aproximativ cincizeci de metri înspre colţul din spate, din dreapta, şi găseşti mormântul lui Leonard. Puţin mai sus de el se află piatra funerară a lui Keith Green. Aici aşteaptă întoarcerea lui Hristos rămăşiţele pământeşti ale lor. Leonard şi Keith vor învia împreună din acel mormânt în acea zi măreaţă. E mişcător să fii acolo, în acel loc liniştit, privind la cuvintele de pe piatra de mormânt a lui Len: „Sunt lucrurile

pentru care trăieşti vrednice de moartea lui Hristos?" Aceasta a fost una dintre maximele sale preferate, scrisă în multe dintre scrisorile sale, iar acum se află pe mormântul lui.
Curând după plecarea lui Leonard, Martha le-a scris lui John şi Virginiei Breshears:
Dragi John şi Virginia,
Vă mulţumesc pentru scrisoarea voastră prietenească şi pentru dragostea şi rugăciunile voastre. Len se află acum cu Domnul pe care L-a iubit suprem şi pe care L-a slujit cu atâta credincioşie. Bucuria lui este deplină acum. El şi-a trăit întreaga viaţă având înaintea lui valorile eternităţii. A fost soţul şi tatăl perfect pentru noi şi îi vom duce dorul teribil de mult. Dar ştim — căile lui Dumnezeu sunt întotdeauna desăvârşite. îmi amintesc de zilele fericite petrecute în casa voastră cu mulţi ani în urmă.
Dumnezeu să vă binecuvânteze din plin în tot ceea ce faceţi!
în dragostea Lui, Martha Ravenhill
în anii care au urmat morţii lui Leonard, David Wilkerson a susţinut-o pe Martha din punct de

vedere financiar lunar, din pricina dragostei sale pentru familia Ravenhill şi pentru că aprecia vieţile lor.
Winkie Pratney, vecin şi prieten cu Leonard şi Martha ani de zile, este predicator, scriitor şi evanghelist internaţional ce îşi petrece jumătate din timpul lui în Noua Zeelandă, ţara sa natală, şi cealaltă jumătate în Lindale, Texas. Winkie era acasă, în Texas, când a auzit că Leonard a murit. La două luni după înmormântare, Winkie a scris despre moartea vechiului soldat al lui Hristos:
Un om a murit în acest an şi a trecut în slavă. Nu a fost subiectul niciunui titlu de ziar şi la înmormântarea lui au venit destul de puţini oameni. Atât el, cât şi familia lui au vrut să fie aşa. întreaga sa viaţă a căutat să le îndrepte privirea bărbaţilor şi femeilor de la om la Hristos. De ce i-ar fi diferită moartea? L-au înmormântat pe Len la câteva zeci de metri depărtare de Keith

Green, tânărul său prieten, în micul cimitir din apropierea căminelor lor. El s-a dus, dar lucrarea sa dăinuieşte.
L-am cunoscut pe Len prin intermediul cărţilor, aşa cum o fac mulţi studenţi ai şcolilor biblice din toată lumea. Oricine are şansa periculoasă de a da peste cartea lui Leonard de incendiere spirituală, clasica *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?),* are parte de câteva nopţi nedormite din pricina convingerii de păcat, de multă meditaţie cu privire la rugăciune şi de o tentaţie şi mai mare de a plagia. Len a avut propriul fel de mânui cuvintele, pe care şi l-a dezvoltat pe când era un tânăr predicator în Marea Britanie, unde el şi prietenii lui îşi propuseseră să înveţe o pagină din dicţionarul Oxford în fiecare zi.
L-am întâlnit personal la Teen Challenge, în Brooklyn, la începutul anilor '60, când am petrecut o vară înspăimântătoare în ghetouri cu David şi Don Wilkerson. Len era atunci capelanul de la Teen Challenge şi stârnea teamă de Dumnezeu în acei bieţi dependenţi de droguri care probabil că se gândeau că fiecare capelan vorbeşte cu accent britanic, că predică două ore şi că se roagă şase ore în fiecare zi.
Len a luat în serios atât rugăciunea, cât şi predicarea. El mi-a zis: „Dacă ai o mie de oameni cărora să le vorbeşti timp de o oră, atunci eşti responsabil pentru o mie de ore din timpul acelor oameni. Cât trebuie să te pregăteşti pentru acele o mie de ore?"
Leonard L-a iubit pe Dumnezeu şi pe oameni, dar puţini oameni pot spune cu sinceritate că i-au fost apropiaţi. Aşa cum spunea Tozer, el a trecut testul unui adevărat profet - mă face să mă simt confortabil? Ori de câte ori îl vizitam pe Len, eu ascultam în cea mai mare parte. Ce i-ai putea spune sau da unui om care s-a rugat pentru trezire şi pentru suflete mai bine de şaptezeci de ani?
După moartea lui, îmi pot imagina scena ca şi când ar avea loc acum. Stau lângă el în capelă, în seara dinaintea înmormântării. Cei trei fii ai lui Len se află acolo, fiecare arătând în modul său investiţia unică pe care a facut-o tatăl lor în lume: un misionar, un pastor şi evanghelist şi un custode al unui muzeu. Tovarăşa curajoasă şi partenera irlandeză de viaţă, Martha, se află acolo, întâmpinându-i mereu pe cei care au venit să îi vadă soţul pentru ultima dată. Singurul lucru care lipseşte în seara aceasta sunt ceaiul şi fursecurile ei.

Mă uit pentru ultima dată la acea faţă nobilă care acum este liniştită şi ciudat de eliberată de bătălia pe care a dus-o întreaga sa viaţă. în seara asta e ceva diferit cu privire la el - mă gândesc eu. Apoi îmi dau seama: nu are ochelari. Nu mai are cărţi de scris. Nu mai are oameni pe care să trebuiască să îi vadă. Cursa este încheiată. Acum e rândul nostru.
„La revedere, Len", spun atunci când am parte de un scurt moment singur, lângă sicriu. Ştiu că acum este doar o carcasă şi că adevăratul om este deja acasă. Spun încet, dar ştiu că poate auzi: „La revedere, soldat bătrân; ai luptat lupta cea bună şi ţi-ai sfârşit alergarea."
El este, probabil, ultimul uriaş din vremea sa. Nădăjduiesc în Dumnezeu că ceea ce a predicat şi a scris va fi folosit de El să ridice o altă generaţie care să poarte făclia, aşa cum a făcut-o el. Probabil că el este omul pe care prietenul său, Tozer, 1-a avut în minte atunci când a spus: „Am discutat mult despre profeţie, dar acum avem nevoie de omul cu darul profeţiei. Unde

este omul care poate vedea dincolo de întreaga paradă de confeti şi să ne spună de unde au venit toate acestea şi încotro se îndreaptă? Mă rog ca acel om să vină, iar atunci când va veni, probabil ca va fi puţin cam mânios pe lume."

Martha a decis să se mute în Argentina pentru a locui cu fiul lor, Paul. A trebuit să îşi abandoneze casa, locul unde era înmormântat Len şi tot ceea ce au cunoscut împreună în America, timp de treizeci şi şase de ani. A împărtăşit această decizie cu prietenii lor, Al şi Mary Madeline Whittinghill, printr-o scrisoare:

Dragi Al şi Mary,

Fiul meu, Paul, şi soţia lui, Irene, speră să se întoarcă în Argentina în următoarele câteva luni şi plănuiesc să se stabilească acolo. Când se va deschide acea uşă, voi merge cu ei. La cei optzeci şi opt de ani ai mei, timpul meu aici este scurt. Vă voi anunţa când va avea loc mutarea.

Nădăjduiesc că voi şi întreaga familie sunteţi bine. Cred că toţi copiii voştri au crescut, poate sunt chiar la facultate acum. Cum trec anii! Fie ca ei să vă aducă aceeaşi binecuvântare pe care ne-au adus-o băieţii noştri nouă. Ei îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu şi umblă cu El. Asta face mai mult decât orice

bogăţie lumească. Domnul să vă binecuvânteze din plin pe voi
şi toată lucrarea voastră pentru Stăpânul.

în dragostea Lui, Martha Ravenhill

Martha a scris familiei Moore din Argentina, în anul 2000: Dragi Billy şi Bobbie,

în curând voi împlini nouăzeci de ani. Sunt binecuvântată că nu trebuie să muncesc. îmi petrec majoritatea timpului citindu-mi Biblia şi rugându-mă. De când am venit aici, am citit Biblia de cinci ori. Piciorul meu drept îmi provoacă multă durere, dar [medicii] spun că singurul lucru care ar rezolva problema ar fi o înlocuire a şoldului. Pastilele pentru uşurarea durerii mă ajută.

Dumnezeu a fost atât de credincios faţă de mine de-a lungul anilor! Cu siguranţă, ar fi frumos să ne vedem, dar eu sper că nu mai am mult de trăit aici. Pare că a trecut atât de mult de când Len a plecat acasă! Bătrâneţea aduce multe încercări, dar avem un Dumnezeu credincios. Sper să mă alătur curând lui Len şi lui Phillip.

Vă iubesc pe amândoi şi întreaga familie,

Martha

în septembrie 2001, Martha a suferit un atac de cord acasă, în Argentina. David a venit acasă la Paul pentru a fi cu ea. Ea a murit pe 12 septembrie 2001, la aproape şapte ani de la moartea lui Leonard. Ce întâlnire trebuie să fi avut ei în cer, fără nicio suferinţă, fără lacrimi, fără nicio povară - pentru totdeauna cu Domnul.

Dacă s-ar afla aici, Leonard ar suna din trâmbiţă pentru luptă către toţi credincioşii. El ne-ar conduce în ea, dacă ar putea. îmi amintesc clar cum o cânta. Cântecul lui pentru toţi cei care rămân în urmă se găseşte în cuvintele lui Ernest Shurtleff, din 1888:

Condu-ne, o, Rege etern,
Ziua bătăliei a venit;
De acum încolo în câmpurile cucerite
Corturile ne vor fi căminul.
Prin zilele de pregătire Harul Tău ne-a făcut puternici;
Şi acum, o, Rege etern, înălţăm cântecul nostru de bătălie.
Condu-ne mai departe, o, Rege etern, Până când războiul sălbatic al păcatului va înceta
Şi sfinţenia va şopti Dulcele amin al păcii.
Pentru că împărăţia cerească nu vine
Cu loviturile răsunătoare ale săbiilor,
Nici cu sunetul tobelor tulburătoare;
Ci ea vine cu faptele iubirii şi ale îndurării.

Condu-ne mai departe, o, Rege etern;
Nu Te urmăm cu teamă,
Pentru că bucuria se iveşte precum dimineaţa
Oriunde apare faţa Ta.
Crucea Ta este ridicată deasupra noastră;
Noi călătorim în lumina ei;
Cununa aşteaptă cucerirea,
Condu-ne, O, Dumnezeule puternic.
Len şi Martha au intrat în odihnă. Nu mai e niciun biscuit englezesc de servit, nicio carte de citit sau de scris, nicio predică de spus, nicio luptă de purtat şi nicio credinţă de exercitat. Acolo nu este nicio lacrimă şi nicio teamă. Sunt acasă. Au primit cununa vieţii. Ei îl văd pe Rege acolo, în frumuseţea Lui. Casă, dulce casă. Leonard şi Martha sunt acasă pentru totdeauna.

25

APRECIERI CARE IL ONOREAZĂ PE DUMNEZeu

Leonard Ravenhill e unul dintre puţinii oameni pe care îi cunosc care au fost adevăraţi profeţi.
DA VID WILKERSON
Leonard a fost ca măduva spinării a ceea ce este cel mai important pentru împărăţia lui Dumnezeu.
AL WHITTINGHIll

Leonard şi Martha au fost iubiţi de mulţi oameni. Şi ei, la rândul lor, i-au iubit cu adevărat pe ceilalţi şi i-au făcut să se simtă iubiţi. Vaylard şi Lorna Zupke au avut dreptate: „Am avut puternica impresie că Dumnezeu ne-a pus în mod special pe inimile lor pentru a se ruga pentru noi." Probabil că Doug Detert exprimă cel mai bine acest lucru:
Ultima dată când i-am vizitat pe Len şi pe Martha am avut o anumită impresie - şi poate că e doar o impresie, nu un fapt; am simţit că interesul lui Len pentru noi, ca şi familie, şi pentru mine în special avea, de fapt, în spate o adevărată afecţiune. El mă iubea.
Mulţi alţii au simţit la fel. Leonard şi Martha s-au rugat pentru mulţi oameni şi i-au încurajat pe atâţia! Ei îi făceau pe ceilalţi să simtă că viaţa lor era importantă şi i-au tratat ca pe nişte copii spirituali şi ca pe nişte prieteni.
De-a lungul anilor, sute de oameni şi-au exprimat sentimentele cu privire la familia Ravenhill. Iată câteva dintre multele aprecieri:
Jacob Aranza, pastor Lafayette, Louisiana
Leonard şi Martha au fost un dar incredibil pentru trupul lui Hristos. Primul meu contact cu Len a fost atunci când am citit cartea sa clasică, *Why Revival Tarries (De ce întârzie*

trezirea?). L-am auzit predicând pentru prima dată la conferinţa Agape Force, unde a vorbit despre scaunul de judecată al lui Hristos. M-am mutat pentru a fi aproape de Leonard în 1984 şi am cumpărat casa pe care fiul lor, David, a construit-o lângă ei.
Relaţia pe care am avut-o cu Leonard s-ar putea descrie cel mai bine ca relaţia dintre Pavel şi Timotei. Am avut privilegiul ca fratele Len să-mi fie mentor timp de patru ani, iar Michelle să fie învăţată de Martha. Ei au fost ca nişte bunici pentru copiii noştri. Când 1-a binecuvântat pe cel de-al doilea copil al nostru, Christian Martyn, în sufrageria noastră, Len i-a oferit chiar Biblia pe care a adus-o din Anglia în America atunci când şi-a început pentru prima dată lucrarea aici.
A-l auzi pe fratele Len predicând poate fi explicat doar ca o experienţă, nu ca o predică.

Fiecare cuvânt de-al său te condamna, pătrundea şi era mai mult un tăciune aprins pentru inimă decât nişte cuvinte pentru ureche!
Ne-am rugat deseori împreună, aceste momente fiind mereu îmbelşugate şi puternice. Am făcut un legământ împreună ca atâta timp cât eu stăteam în picioare pentru a predica, el să stea cu faţa la pământ, rugându-se. Totuşi, cea mai memorabilă întâlnire am avut-o după ce m-a auzit predicând.
în timp ce ţineam nişte întâlniri prelungite într-un oraş din apropiere, familia Ravenhill a apărut pe neaşteptate, într-o duminică seara, să mă audă predicând. După părerea mea, mesajul fusese bun, conţinutul clar şi oamenii inspiraţi.
In următoarea dimineaţă m-am dus acasă la el ca să-1 întreb ce părere avea despre predică. El a fost brutal de sincer şi mi-a spus: „Ai fost prea amuzant. Vrei prea mult ca oamenii să te placă. Probabil că ţi-ai petrecut după-amiaza mâncând şi vorbind cu oamenii în loc să te rogi!"
Avea dreptate. Mă ospătasem la masa greşită şi avusesem părtăşie cu persoana nepotrivită! Chiar dacă acest lucru s-a întâmplat cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, mi-1 amintesc ca şi când ar fi fost astăzi. Acea conversaţie m-a învăţat mai multe decât toate momentele de rugăciune pe care le-am avut împreună.
încă îl pot auzi spunând: „Diferenţa dintre predicatorii din America şi predicatorii din Anglia este că în America pastorii au birouri, iar în Anglia au o cameră de studiu!" Odată mi-a spus că a venit la el o femeie şi i-a spus: „îmi aminteşti de

predicile bunicului meu!" Atunci când Leonard a întrebat-o cine era bunicul ei, ea a răspuns: „Charles Spurgeon".
Rădăcinile sale englezeşti, călătoriile în toată lumea, pasiunea sa pentru studiu şi viaţa lui de rugăciune l-au făcut o torţă la amvon în timp ce alţii erau, deseori, doar nişte lumânări! De asemenea, cred că gustarea succesului la o vârstă fragedă şi oportunitatea de a-i întâlni pe mulţi dintre eroii şi mentorii lui spirituali, ca A.W. Tozer, l-au făcut să tânjească după un mai mare impact şi influenţă pentru Domnul.
După părerea mea, tăria lui consta în pasiunea neînduplecată pentru Dumnezeu, pentru adevăr şi pentru trezire spirituală. Acestea duceau în mod natural la slăbiciunile lui. Multe lucrări care nu cuprindeau aceste ingrediente nu erau foarte apreciate de el.
Leonard a fost chemat să fie o voce profetică, precum mulţi alţii înaintea lui, pentru a pregăti calea Domnului. Mulţi dintre cei pe care i-a influenţat culeg roadă pe care el a semănat-o şi pe care a udat-o cu lacrimi. Sunt sigur că cel mai mare seceriş al sămânţei pe care a semănat-o el şi pământul înţelenit pe care 1-a zdrobit atât de sârguincios vor da naştere la trezirea după care a tânjit el.
Jesse Barrington, pastor Biserica Grace Life Plano, Texas
Nu cred că am citit vreodată ceva de Ravenhill care să nu mă smerească, să nu mă facă să îmi evaluez gândirea şi să nu îmi ofere o perspectivă eternă mai mare. Aceasta este lucrarea pe care a avut-o el.
E ca şi cum ai simţi că te descurci bine în viaţa ta creştină, apoi îl auzi pe Ravenhill. Dintr-o dată eşti zdruncinat şi recunoşti cât de mult mai ai de crescut. Ravenhill a fost folosit de Dumnezeu pentru a-i stârni pe oameni să meargă înainte cu Hristos, tot mai adânc.

David Bercot Scroll Publishing Amberson, Pennsylvania
L-am întâlnit pentru prima dată pe Leonard în 1989, când avea optzeci şi doi de ani şi sănătatea îi era fragilă. La prima vedere nu m-aş fi gândit că Dumnezeu încă îl mai poate folosi pe acest om fragil cu părul alb. El umbla încet şi nesigur, iar uneori avea nevoie de ajutor pentru a se ridica şi pentru a se aşeza pe scaunul său. Totuşi, imediat ce şi-a deschis gura, mi-am dat seama că prima mea impresie a fost greşită. Chiar şi la acea vârstă, Leonard încă vorbea cu foc şi cu convingere şi părea că ochii lui îmi străpungeau direct sufletul.
Dan Betzer, prim pastor First Assembly of God Fort Myers, Florida

Era sfârşitul verii anului 1973 atunci când am aflat că Leonard Ravenhill va predica timp de o săptămână în nişte întâlniri din Biserica Metodistă Wilmore United, lângă campusul seminarului Asbury. I-am spus imediat soţiei mele, Darlene: „Trebuie să mergem la aceste întâlniri."
în acea seară ne aflam în sanctuarul arhiplin. Departamentul muzical din Asbury a deschis serviciul divin cu un mini-concert de 45 de minute în timpul căruia Ravenhill a stat tăcut în faţă, fără să îşi ridice privirea şi fără să participe în vreun fel. Când a fost prezentat de pastorul David Seamonds, Ravenhill a mers la amvon şi a spus domol, dar ferm: „Mă îndoiesc că mulţi dintre aceşti oameni au venit în această seară să asculte această muzică, aşa că nu vom mai avea nevoie de voi restul săptămânii."
Au fost câteva „aminuri" surde în mulţime, deoarece Ravenhill avea dreptate. Noi nu ne aflam acolo decât pentru a auzi Cuvântul rostit de omul lui Dumnezeu.
în acea primă seară a vorbit despre scaunul de judecată al lui Hristos. Vorbise timp de nouăzeci de minute când, dintr-o dată, şi-a închis Biblia pentru a-şi sfârşi mesajul. O doamnă care stătea chiar în faţa mea s-a ridicat şi a strigat: „O, vă rog, nu vă opriţi!"

Când s-a terminat serviciul, m-am dus în biroul bisericii şi l-am întâlnit pe fratele Ravenhill pentru prima dată. Am devenit imediat prieteni, începând o relaţie care avea să se adâncească vizibil de-a lungul anilor.
în următorul an, 1974, Darlene şi cu mine am înfiinţat o biserică în Sandusky, Ohio. L-am invitat pe Ravenhill să fie primul nostru evanghelist şi a venit cu Martha pentru o săptămână de întâlniri. în fiecare seară clădirea a fost arhiplină. La acea vreme slujeam ca şi capelan pentru Cleveland Browns[1] şi mulţi dintre jucători au venit din Cleveland pentru a participa la ele, la fel şi Miss Ohio.
Un pastor m-a sunat de departe pentru a-mi spune ca vrea să vină şi să stea în clădire în timpul întregii săptămâni de întâniri. „Pot veni şi să dorm pe o bancă din biserică noaptea?", a întrebat el. Bineînţeles că putea. Acel slujitor nu a părăsit niciodată sanctuarul decât pentru a merge să mănânce în apropiere. Puterea lui Dumnezeu a fost atât de mare printre noi în tot timpul acelei săptămâni binecuvântate!
După serviciul divin din fiecare seară, Leonard şi Martha veneau la noi acasă pentru a lua cina. Conversaţiile noastre se întindeau deseori până târziu în noapte. Fratele Ravenhill nu era doar un profet uns al lui Dumnezeu, ci era binecuvântat şi cu un simţ al umorului. Povestirile despre lucrarea lui timpurie erau fascinante şi deseori amuzante. Am fost invitaţi acasă la ei în Seguin, Texas şi în Lindale, de asemenea. în timpul fiecărei vizite, atunci când fratele Ravenhill nu era în camera sa de studiu rugându-se, obişnuiam să vorbim zi şi noapte. Ne-am scris scrisori deseori - adevărate comori pe care le-am păstrat de-a lungul anilor. O scrisoare, în special, rămâne deosebită.
în 1986 am fost ales ca pastor al bisericii în care slujesc şi astăzi. Primul an a fost brutal. M-am rugat în fiecare dimineaţă: „Dumnezeule, Te rog, scoate-mă de aici!" Maşina noastră a fost aruncată în aer în parcare, de către un membru furios al bisericii. De câteva ori în timpul acelui prim an, ferestrele bisericii noastre au fost sparte. Maşina pastorului asociat a fost distrusă de un alt membru şi am primit ameninţări cu moartea şi apeluri telefonice obscene.
[1] o echipă de fotbal american din Ohio, (n.trad.)

într-o zi i-am scris fratelui Ravenhill în disperare despre cât de greu era şi despre faptul că nu ştiam cât voi mai putea rezista în această biserică. Răspunsul lui a fost tipic Ravenhill:
Dragă Dan, biet Dan,
„Probabil că nimeni din istoria bisericii nu a suferit vreodată atât de mult ca tine. Martha şi cu mine vorbeam despre tine la micul dejun, chiar în dimineaţa aceasta, despre ce plăcere este pentru noi să cunoaştem un martir de statura ta."
Apoi, ultimul rând al scrisorii:
„Să nu-mi mai trimiţi niciodată o astfel de scrisoare." Nu am mai făcut-o!

Ravenhill era un profesor şi un factor motivatoriu incredibil. El a fost unul dintre puţinii oameni care mi-au schimbat cel mai mult viaţa. De-abia aştept să îl întâlnesc într-o zi în slavă! Scriu despre această amintire după 37 de ani de la prima noastră întâlnire. îmi amintesc deseori de multele noastre întâlniri de-a lungul anilor şi îi mulţumesc Domnului că a fost bucuria şi privilegiul meu de a avea un prieten ca Leonard Ravenhill.

Gary Carnie
Director, El Paso Challenge
El Paso, Texas

Felul în care l-am întâlnit prima oară pe Leonard a fost printr-un articol al revistei Decision. Era un articol mic intitulat *De ce nu mai plângem.* Am fost profund mişcat. Nu îmi venea să cred cât de pătrunzător şi de relevant era scriitorul Ravenhill.

Am mers la libraria baptistă şi i-am întrebat dacă au vreo carte de-a lui. Nu aveau nimic disponibil, aşa că a trebuit să aştept până când o nouă membră a conducerii a sosit aici, cineva care avea toate cărţile lui. Nu puteam să cred. Am întrebat-o dacă puteam să le citesc; apoi am aflat că o librărie în estul Texasului avea toate cărţile sale.

într-o dimineaţă, eram acasă, în camera mea de studiu, atunci când soţia mi-a spus dintr-o dată: „Gary, englezul acela despre care ai tot vorbit este la televizor." M-am grăbit să îl ascult. Leonard era intervievat în emisiunea 700 Club de către Pat Robertson. Am sorbit fiecare cuvânt. A vorbit despre rugăciune, trezire şi alte adevăruri minunate. Mai auzisem predici bune, dar niciuna ca ceea ce auzeam acum. Lucrurile despre care vorbea începeau să crească adânc în mine. Ştiam că bisericile din zona El Paso, unde locuiam eu, aveau nevoie de adevăr, aşa că m-am rugat şi apoi l-am sunat ca să îl invit să predice.

Mă gândeam că îmi va răspunde o secretară, dar a răspuns el. Am vrobit şi i-am cerut să vină să predice în El Paso. „Mă voi ruga în legătură cu asta", a fost singurul său răspuns. După două săptămâni am primit o scrisoare în care îmi spunea că o să vină. Am contactat mai multe biserici şi unele au fost interesate, aşa că am început să planific întâlniri.

în acele întâlniri am avut parte de o vizitare măreaţă a Domnului. Pastorul era atât de zdrobit încât nici nu putea încheia întâlnirile, rugându-mă pe mine să vin să o fac. Am vorbit mult despre harul suveran al lui Dumnezeu şi despre mişcarea Duhului Sfânt.

După aceste înâlniri, am păstrat legătura cu Leonard, vorbind uneori cu el sâmbăta. Din pricina distanţei dintre noi l-am văzut rar. Am vorbit în mod regulat şi era evident că el dorea prietenie şi părtăşie. Deseori părea singuratic şi dorea părtăşie cu oamenii. Impactul pe care 1-a avut asupra predicatorilor a fost imens. Centrul vieţii sale era Domnul Isus Hristos.

Leonard a lăsat în urma lui o moştenire a seriozităţii. Era serios cu privire la Dumnezeu şi predicile lui îi făceau pe alţii să simtă acea seriozitate. El a predicat despre terorile divine, despre mânia lui Dumnezeu şi despre ce înseamnă a fi serios cu privire la lucrurile lui Dumnezeu.

De asemenea, moştenirea lui de rugăciune este imensă. Obişnuia să spună că nimeni nu se poate ruga în locul tău; tu trebuie să te rogi pentru tine însuţi. Cu siguranţă, putem să ne rugăm pentru alţii, dar în final nimeni nu se poate ruga în locul meu. Era extrem de hotărât când vorbea despre rugăciune şi despre a-L apuca pe Dumnezeu. Leonard credea în faptul că nu

poţi îmbrăţişa acea viaţă de rugăciune dacă nu ai o chemare pentru aceasta.

Moştenirea lui constă şi în citirea de cărţi bune. El păstra întotdeauna o listă cu cele mai bune cărţi pentru a o da oamenilor. îi îndrepta pe tineri spre cărţi bune şi i-a influenţat mult pe oameni în privinţa acestora. Prima carte pe care mi-a spus să o citesc a fost *Christian in Complete Armor (Creştinul în armură completă)* de William Gurnall.

Nu cred să fi existat vreodată cineva ca Ravenhill. El a fost în multe aspecte un lup singuratic şi şi-a păzit viaţa sa privată cu Dumnezeu. Era un om neînfricat şi putea stârni agitaţie printre cei care se compromiteau.

Doug Detert Lider Teen Challenge Preşedintele Evergreen Center, Inc. Almond, WI.
Uneori Len îşi deschidea inima faţă de mine cu privire la diferiţi oameni şi la lucrările lor, oferindu-mi o privire din interior cu privire la ce presupunea să fii un lider de succes şi evlavios. El m-a vindecat de idolatria mea copilărească faţă de lideri renumiţi povestindu-mi despre umanitatea lor. Respecta chemarea lui Dumnezeu, dar avea prea puţină consideraţie faţă de oamenii care nu umblau pe drumul înalt al integrităţii şi al evlaviei.
Am lucrat la articolele şi cărţile lui Leonard nu numai pentru revista Teen Challenge, ci şi pentru alte publicaţii ca revista *Decision (Decizia)* şi *Herald o/His Corning (Vestitorul venirii Lui).* A fost o onoare pentru mine să fiu implicat în prelucrarea articolelor lui pentru a fi citite mai uşor. Mi-a dat tot materialul pentru cartea *Sodom Had No Bible (Sodoma nu a avut Biblie).* Uneori mă trezeam spunând: „Aceasta nu poate merge la tipar. Aduce prea multe ofense!" Alteori păstram expresiile exact aşa cum le scria.
Leonard era sarcastic şi avea un simţ al umorului bine dezvoltat. într-o zi nu o puteam găsi niciunde pe Millie şi în timp ce o căutam m-am întâlnit cu Leonard.
- Ai văzut-o pe Millie, am întrebat eu cât puteam de politicos.

- Da, a răspuns el, am văzut un câine mare mergând pe stradă cu ceva în gură; cred că era Millie.
Acesta era umorul lui sec, şi avea o sclipire în ochi când a spus-o.
La un moment dat în relaţia noastră, el mi-a oferit un sfat de neuitat: „Doug, să nu ajungi niciodată în punctul în care să nu mai ai pe nimeni de la care să poţi învăţa. Fiecare are nevoie de cineva care să vegheze asupra lui."
într-o zi, ne-a spus: „Trebuie să vizitaţi biserica lui A.B. Simpson, Broadway Tabernacle, unde dr. Paris Reidhead este pastorul actual." Ştiam foarte puţin despre denominaţia Alianţa Creştină şi Misionară, dar la recomandarea lui Len, Millie şi cu mine am mers cu metroul până pe Broadway, nr. 66. îl ascultasem pe Paris Reidhead cu câţiva ani înainte la Harvard Christian Fellowship, dar nu ştiam nimic despre el. în timpul predicii din acea duminică dimineaţă, am fost profund convins de lipsa mea de credinţă în ceea ce privea viaţa şi lucrarea mea viitoare. îi sunt dator vândut lui Len pentru faptul că ne-a sugerat să ne închinăm acolo în acea dimineaţă.
Chiar dacă Leonard era cu adevărat un uriaş spiritual, e bine să ne amintim că era un vas de lut şi că în multe situaţii era foarte pragmatic.
David Wilkerson a beneficiat mult de pe urma sfatului evlavios al lui Len, mai ales atunci când erau vecini în Lindale. David a plătit pentru transformarea garajului lui Len într-o cameră frumoasă de studiu şi o bibliotecă mare. Acesta a devenit locul preferat al lui Len din acea casă.
în timp ce vorbeam cu el în Texas, Len m-a întrebat dacă citisem *Christian in Complete Armor (Creştinul în armură completă)* de William Gurnall. Când i-am spus că „nu", s-a dus la rafturi şi mi-a pus în mâini o copie a acestui volum valoros: „Am plătit o grămadă de bani să achiziţionez această carte, aşa că data viitoare când voi vorbi cu tine te voi întreba dacă o citeşti!"
La începutul anilor '90, Len m-a sunat şi m-a rugat să-1 vizitez din nou în Lindale. Am fost foarte mişcat de promisiunea lui de a-mi plăti biletul de avion. Am mers şi el şi-a ţinut promisiunea.
în ultimii săi ani, Leonard a devenit din ce în ce mai preocupat de direcţia în care mergea biserica în general. De exemplu, deplângea lipsa reverenţei arătată de majoritatea

liderilor creştini. El mi-a vorbit despre eşecurile morale şi etice care năpăstuiau biserica practicantă.
Sonny Holland, Evanghelist Clinton, Louisiana
Leonard Ravenhill putea prezenta Evanghelia, fie predicată, fie scrisă, într-un mod unic, ce nu putea fi uitat curând. El era un om care vorbea cu autoritate şi care îi influenţa mult pe cei

care îl cunoşteau. Cartea sa, *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?),* a făcut înconjurul lumii.
La un moment dat am fost vecini în centrul de conferinţe Milldale din Zachary, Louisiana, dar amândoi eram implicaţi în evanghelizări şi nu prea aveam timp să stăm împreună. După ce l-am auzit predicând despre trezire, am avut întotdeauna în inima mea o foame nouă de a vedea o trezire de modă veche, insuflată de Dumnezeu, trimisă din cer, care să îl înalţe pe Hristos şi să omoare păcatul.
Acelea erau vremuri bune, în primii ani de lucrare, şi de-abia aştept să îl văd din nou şi să vorbim despre timpul pe care l-am petrecut împreună.
Aeron Morgan Queensland, Australia
Locuiesc în Australia, dar familia mea este în Ţara Galilor, acolo unde am crescut. Ne amintim de Leonard Ravenhill cu mult drag şi cu recunoştinţă faţă de Dumnezeu. El a stat de multe ori în casa noastră din Aberaman, uneori fiind împreună cu pastorii Glyn Thomas şi George Deakin, atunci când fratele Ravenhill se afla încă în mişcarea Calvary Holiness.
Am petrecut nişte momente incredibile cu el. Când îi citeam cărţile, citeam un autor care trăia ceea ce scria şi care practica ceea ce predica. Obişnuia să urce pe un munte destul de aproape de casa noastră la ora patru pentru a-L căuta pe Domnul şi rămânea acolo până pe la ora opt. Apoi cobora pentru micul dejun, după care mergea la biserică pentru o dimineaţă de rugăciune.
Aş putea împărtăşi multe lucruri care ne-au inspirat şi care au fost o binecuvântare pentru noi. Atunci eram adolescent, iar

acum am 75 de ani. Au fost nişte zile de neuitat cu nişte oameni ai lui Dumnezeu care au contribuit mult la modelarea vieţii mele şi la înrădăcinarea ei în adevăr şi în priorităţile spirituale. Singurul regret a fost că Leonard nu a putut veni la noi în Australia atunci când eram director la Colegiul Biblic A.O.G. I-am scris şi mi-a răspuns cu amabilitate, dar nu a putut veni. Curând după aceea a plecat să fie cu Hristos.
Jack Morrison
Rare Christian Books
Dixon, Missouri
L-am întâlnit pentru prima dată pe Leonard Ravenhill prin intermediul cărţilor. Am mers la una dintre întâlnirile sale de rugăciune din Lindale; a menţionat faptul că va merge la o biserică din Dallas şi m-a rugat să fac rost de o masă pentru cărţi. Aceasta a dat naştere la o prietenie intimă. în următorii ani, până la moartea sa, obişnuiam să mergem acasă la ei şi să petrecem timp cu Len şi cu Martha.
întâlnirile de rugăciune din serile de vineri erau foarte speciale. Ei îşi ţineau casa deschisă după întâlnirea de rugăciune. Leonard îşi încheia întotdeauna întâlnirea de rugăciune cu Mica 6:8: „Ţi s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?"
îl supăra perspectiva contemporană care spunea că, dacă oamenii erau mântuiţi, puteau trăi cum vroiau şi puteau face orice doreau. El ştia că aceasta este o doctrină falsă, nebiblică.
A simţit că unul dintre puţinele sale regrete şi greşeli a fost că nu a petrecut mai mult timp cu A.W. Tozer. A regretat foarte mult acest lucru.
Leonard era deseori înţeles greşit. Oamenii apăreau acasă la el la 8 sau 9 dimineaţa şi aflau că doarme sau că este indisponibil. Ceea ce nu ştiau ei era că se trezise pentru a se ruga de la miezul nopţii până la 5 dimineaţa şi că dormise doar câteva ore. Deseori se ruga mai multe ore noaptea. Avea convingerea că nu cunoşti niciodată o persoană până când nu te rogi cu ea.
Len citea întotdeauna o carte. De fiecare dată când predica cita dintr-o carte bună sau dintr-un imn. Era minunat să îl auzi

predicând. A fost un mare om al credinţei. S-a încrezut, cu adevărat, doar în Dumnezeu şi nu îşi înălţa numele deloc. Nu a înfiinţat niciodată vreo lucrare care să aibă numele lui pe ea. Nu

a avut o casă mare sau o lucrare mare, nici secretară şi nici angajaţi. El nu a făcut altceva decât să predice, să se roage, să studieze şi să scrie. Erau doar el, Martha şi Domnul. Nu era deloc preocupat de bani, ci s-a încrezut total în Dumnezeu. Leonard era cel mai abordabil om pe care l-am cunoscut vreodată; era acest gen de om.

Byron Paulus

Director Life Action Ministries

Buchanan, Michigan

Zelul şi pasiunea lui Leonard Ravenhill erau contagioase. De fiecare dată când l-am auzit a vorbit cu o asemenea urgenţă încât părea că era ultimul mesaj pe care îl predica pe pământ. Uneori sfârşea prin a se aşeza cu faţa la pământ şi a striga înaintea lui Dumnezeu, ca şi cum ar fi răspuns cu toată inima la propriul său mesaj!

Când îl vizitam acasă, prezenţa lui Dumnezeu îl învăluia. Nu voi uita niciodată explicaţia lui simplă pentru caracterul urgent care i-a definit viaţa: „Byron, dacă eşti gata să trăieşti fără trezire, aşa vei trăi."

Leonard era un mentor pentru mine şi pentru lucrarea Life Action în ceea ce priveşte mesajul trezirii. Mai mult decât oricine altcineva, el a ajutat la modelarea componentei profetice a lucrării noastre. Cartea sa, *America îs Too Young to Die (America este prea tânără să moară)* a fost atât de modelatoare pentru noi, încât a devenit stimulentul din spatele lucrării noastre multi-media cu acelaşi nume. Această lucrare a făcut înconjurul ţării timp de două decenii, a devenit un subiect special pentru televiziunea naţională şi a fost vizionat de mai mult de patru milioane de oameni.

Aproape în fiecare dimineaţă recit ultimele cuvinte pe care le-a scris el:

Doamne, umple-mi inima astăzi Cu pasiunea care nu se va stinge; Aprinde-o acum cu focul Tău sfânt

în aşa fel încât dorinţa timpului

Să nu mai invadeze său să stingă vreodată puterea născută din cer.

Vreau să fiu prins în voia Ta cea sfântă Pentru a împlini fiecare scop sfânt al Tău; Pentru ca orice efort al vieţii mele să aducă Laudă frenetică Regelui meu etern; Promit că din această zi şi până la mormânt Voi fi robul Tău necondiţionat.

îţi mulţumesc, Doamne, pentru Leonard Ravenhill

Dr Frankie Rainey

Profesor de Studii Biblice şi pastor al campusului Canadian Southern Baptist Seminary and College Cochrane, Alberta, Canada

Leonard Ravenhill se afla în biserica noastră, în Fort Worth, Texas în anii '70. Tocmai ajunsese la noi după o altă vizită în statul nostru unde predicase la o biserică. El ne-a spus că pastorul tânăr i-a zis: „Frate Ravenhill, îţi va face plăcere să afli că acum suntem o biserică nou-testamentară completă". Dedectând puţină mândrie, Leonard i-a răspuns: „Eu cred că şi biserica din Corint era o biserică nou-testamentară!"

Fratele Len nu ne-a menajat deloc în timp ce a predicat în biserica noastră, ci a spus adevărul în dragoste. în timp ce ne slujea, Domnul 1-a folosit pe Leonard Ravenhill pentru a ne face pe mulţi dintre noi să luăm nişte decizii care să ne schimbe viaţa.

Richard Owen Roberts, preşedinte International Awakening Ministries Wheaton, Illinois

Primul contact pe care l-am avut cu Leonard Ravenhill a fost în anii '80, atunci când un grup de tineri din zona Chicago a propus să îl aducem pe Leonard în Chicago pentru o serie de întâlniri în zonă. Aşa că l-au contactat şi el a fost de acord să vină în Wheaton. Acesta a fost primul nostru timp petrecut cu el şi a rămas în casa noastră.

Am aranjat câteva întâlniri în bisericile din zonă. Am sperat iniţial că va putea vorbi la Institutul Biblic Moody, dar nu s-a putut, aşa că am stabilit câteva întâlniri în nişte biserici din suburbiile vestice ale oraşului Chicago.

Am reuşit, totuşi, să stabilim o întâlnire publică în amfiteatrul Torrey din campusul Moody, unde am avut un timp minunat, în acea vineri seara strângându-se un mare număr de oameni. Serviciul de la Moody a fost un timp foarte motivator, mai mulţi studenţi postind şi rugându-se pentru trezire timp de mai multe zile înainte de vizita sa. Iniţial serviciul părea să fie destul de normal, chiar dacă Leonard vorbea foarte eficient, ca întotdeauna; însă nu am sesizat nimic extraordinar în timpul serviciului.
Apoi, în timp ce îşi încheia predica, a spus că se aflau mai mulţi studenţi acolo care au căzut din nou în păcat, fapt întâlnit des printre studenţii colegiilor biblice şi ai seminariilor. Această întâlnire a avut loc la sfârşitul anului universitar. Le-a spus că ar fi înţelept să se împace cu Dumnezeu, apoi a zis că altarul este deschis pentru rugăciune şi s-a aşezat, pur şi simplu, pe scaun.
Dintr-o dată, partea din faţă a amfiteatrului a fost umplută de studenţi, mulţi dintre ei prosternându-se cu lacrimi în ochi şi inimi zdrobite. Aceasta a durat ceva vreme. în timp ce Dumnezeu lucra, Leonard a decis dintr-o dată să plece. Unii dintre lideri nu prea au fost de acord cu dorinţa lui. Acum avea loc, prin lucrarea Duhului, lucrul pentru care mulţi se rugaseră. De ce să plece acum?
Dar el era hotărât să nu mai rămână. Nimeni nu a ştiut, cu adevărat, de ce a făcut-o. Probabil că nu vroia să stânjenească lucrarea lui Dumnezeu. Poate că nu se simţea bine sau poate că era obosit. Oricare ar fi fost motivul, chiar dacă mai mulţi lideri au încercat să îl convingă să rămână, el nu a dat înapoi, ci a rămas ferm în dorinţa sa de a merge în locul în care era cazat. Nu am înţeles niciodată de ce a făcut-o şi unii dintre noi am fost derutaţi - a fost unul dintre acele lucruri care te lasă perplex. Toate celelalte întâlniri din timpul acelei săptămâni au fost foarte eficiente.
Mai târziu, când predicam în estul Texasului, am mers acasă la el şi am avut un timp de părtăşie şi de rugăciune minunat. Aceasta se întâmpla cu puţin timp înainte de moartea sa. L-am întrebat atunci de ce privea cu ochi buni mişcarea *Third Wave (Al treilea Val).* Răspunsul lui mi-a făcut mare

plăcere: „M-am săturat de moartea din biserică într-atât încât mă bucur să merg oriunde este puţină viaţă." Atât de mult mă identificam cu răspunsul lui, încât aproape am aplaudat, deoarece după părerea mea, trebuie să fim deschişi la orice pare că este o lucrare a lui Dumnezeu atunci când avem dovezi clare că este o lucrare divină. Am văzut atât lucruri foarte reale, cât şi unele foarte false printre oamenii pe care îi cunosc din acele cercuri. Deci nu putem ignora toate aceste lucruri.
în ceea ce priveşte trezirea din secolul al XX,-lea trei dintre cei mai influenţi oameni din America au fost J. Edwin Orr, Armin Gesswein şi Leonard Ravenhill. Ei au slujit în cercuri relativ diferite, dar uneori drumurile lor s-au intersectat. Fiecare a avut o influenţă imensă în cercurile în care le-a fost îngăduit să slujească.
Armin a lucrat printre luteranii din Brooklyn şi apoi printre grupurile holiness din California şi Canada şi a fondat Revival Prayer Movement (Mişcarea de Rugăciune pentru Trezire). Edwin Orr a lucrat printre ramurile reformate ale baptiştilor şi prezbiterienilor şi influenţa lui a fost imensă, dar a trecut, de asemenea, peste multe bariere denominaţionale.
Pe de altă parte, Ravenhill a călătorit peste tot, oriunde era ascultat. Ei au atins diferite segmente ale bisericii într-un mod semnificativ. Aproape peste tot pe unde merg, găsesc oameni din toate mediile posibile care să mă întrebe: „L-aţi cunoscut pe Edwin Orr, sau pe Armin Gesswin? L-aţi întâlnit vreodată pe Leonard Ravenhill?"
în topul listei cărţilor care vorbesc despre trezire se află cele scrise de Leonard. Cred că influenţa lui este la fel de puternică acum ca şi atunci. Niciunul dintre cei trei nu mai este, dar influenţa lor a fost imensă.
Nu cred că Leonard a privit corect trezirea din perspectivă teologică. Mai degrabă cred că a fost folosit în mod minunat pentru a păstra vie această povară pentru trezire. Nu cred, însă, că s-a specializat pe stabilirea unei perspective biblice pentru trezire. Probabil că Edwin Orr a fost cel mai bun în acest domeniu.
însă cărţile şi predicile lui Len erau ca nişte împuşcături puternice, în sensul că nu te duceai la

ele să-ţi dezvolţi un fel de gândire despre trezire, ci să fii scuturat în legătură cu ce este în neregulă în biserică şi care sunt perspectivele corecte date de Duhul Sfânt. Cărţile sale erau fabuloase din acest punct de

vedere, dar nu cred că lucrarea sau cărţile lui au fost cea mai bună sursă de a căpăta o teologie biblică cu privire la trezire.

Aş spune că viaţa de rugăciune şi ungerea Duhului Sfânt au fost cele care, împreună, au făcut ca lucrarea şi viaţa lui Leonard să fie unice. Era evident faptul că a petrecut mult timp în rugăciune personală şi că a experimentat o ungere adevărată a Duhului Sfânt. Ambele realităţi erau incredibil de importante pentru lucrarea sa.

Moştenirea lui pentru noi constă în faptul că nu este neapărat nevoie să existe un declin spiritual continuu în biserici, ci că Duhul Sfânt este, cu adevărat, în stare astăzi să răstoarne biserici, denominaţii întregi şi chiar naţiuni. Cred că a fost un om plin de speranţă şi că a fost convins că predicarea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu va aduce rezultate.

Cred că mesajul lui a fost respins de către majoritatea bisericilor americane până la sfârşitul vieţii sale. Acum, oamenii care aud un predicator adevărat aducând un cuvânt real din partea lui Dumnezeu se îndepărtează spunând în sinea lor: „Ei bine, nu e ciudat? Nu e nou? îţi poţi imagina un om bătrân vorbind astfel, cu o asemenea energie?" E ca un circ, o ciudăţenie. Cred că Leonard a fost privit în acest fel de către unii oameni - un bătrân neobişnuit, un predicator demodat, dinamic, unul la care să te holbezi şi să fii în stare să spui: „Am mers să îl ascult pe acest om ciudat la acest serviciu divin extraordinar." Mulţi plecau, însă, neschimbaţi, fără să fie influenţaţi.

Uneori, în istorie, Dumnezeu a folosit oameni ca Leonard şi predici ca ale lui ca să transforme naţiuni întregi. El nu era cu nimic mai prejos decât acei oameni din trecut. Dar nu a fost dat ca prin lucrarea lui Ravenhill să apară o schimbare naţională. în America există acum o împietrire a inimii aşa de mare, încât mulţimile de oameni sunt împietrite şi nu mai au niciun fel de legătură cu realitatea creştinismului adevărat, aceasta din pricina unei forme de învăţătură care neagă, de fapt, puterea Evangheliei.

Atunci când Leonard Ravenhill predica, era ca o armă - te nimicea! Când păşea la amvon, predica! Curajul său, claritatea vorbirii şi abordarea predicilor lui care te aducea în faţa unei confruntări au fost folosite de Dumnezeu în mod minunat. El nu a linguşit masele din societate, ci a influenţat mulţimi de oameni. îndrăznesc să spun că dacă ai face o listă cu toţi

oamenii care au fost influenţaţi de Leonard, vei obţine un număr mare.

Dacă nu i-am fi avut pe Gesswein, Orr sau pe Ravenhill în secolul al XX-lea, probabil că naţiunea noastră nu ar mai fi existat acum.

Charles Stanley In Touch Ministries Atlanta, Georgia

Iniţial am cunoscut lucrarea lui Leonard Ravenhill prin citirea cărţilor sale. Atunci am început să am dorinţa din ce în ce mai mare de a-1 întâlni pe acest om care L-a cunoscut pe Domnul atât de intim şi care a ştiut cum să se roage.

Lucrurile care au făcut ca predicile lui să fie mai puternice decât cele ale predicatorilor de astăzi erau curajul, îndrăzneala, sinceritatea sa şi faptul că te făcea să te declari vinovat. A vorbit într-o zi unui grup de pastori şi nu s-a scuzat atunci când ne-a spus că majoritatea dintre noi se ruga foarte puţin, în ciuda faptului că rugăciunea era una dintre cheile principale ale lucrării adevărate.

Per total, efectul lucrării sale în biserica noastră a constat în faptul că el ne-a arătat cu adevărat importanţa rugăciunii şi că lucrarea Duhului Sfânt era legată de adevărata rugăciune. Cu cât ne rugăm mai mult, cu atât noi, creştinii, dorim mai mult [împlinirea] voii şi scopului lui Dumnezeu. Cu cât ajungem să fim mai dependenţi de Duhul Sfânt, cu atât este mai probabil ca Dumnezeu să lucreze în biserica noastră. S-a întâmplat exact acest lucru. Când privesc în urmă, [pot spune] că a fost o mare binecuvântare, iar eu eram ca un burete, dorind

să sorb tot ce puteam.
Astăzi nu mai avem parte de tipul de influenţă al lui Leonard, de vreme ce acum vorbim în mod normal despre conducere, conferinţe, organizaţii şi astfel de lucruri. Leonard ar spune: „Să ne plecăm să-L căutăm pe Dumnezeu, să ne rugăm şi să căutăm faţa Domnului." Astăzi predicatorii par să creadă că ne putem comporta ca lumea, că putem gândi ca lumea şi că putem avea, încă, efect asupra celorlalţi din punct de vedere spiritual. E foarte evident că lucrurile nu funcţionează astfel.

Acum, după treizeci de ani, când privesc înapoi, ceea ce este semnificativ pentru mine este imaginea sa de profet al lui Dumnezeu care se ruga ore în şir noaptea şi care credea cu adevărat că postul şi rugăciunea pot schimba orice. Mă simt enorm de binecuvântat de Dumnezeu pentru privilegiul de a-1 fi cunoscut.
Leonard ne-a lăsat o moştenire imensă. Ceea ce mă deranjează este faptul că se pare că el e deja uitat. Se pare că mulţi pastori de astăzi nu sunt interesaţi nici măcar să citească despre un om ca Leonard şi nu sunt interesaţi să citească ce a scris el sau să audă ce a predicat el. Astăzi, când îi menţionez numele sau cărţile, ei sunt nedumeriţi, neştiind despre cine sau despre ce vorbesc. Prin moartea lui Leonard Ravenhill am pierdut, cu adevărat, un om măreţ.
Darell Talley Fairfax, Virginia
Atunci când se aflau în oraş, fratele Ravenhill şi soţia lui dulce, Martha, obişnuiau să stea în casa părinţilor mei. Fratele Len petrecea în fiecare dimineaţă câteva ore în rugăciune, apoi apărea pentru a mânca ceva şi după aceea urmau conversaţii obişnuite cu cei care se aflau în jurul său. M-am bucurat întotdeauna de micile noastre convorbiri, atât de mult încât eu şi soţia mea, în 1978, înainte să ne căsătorim, am stat literalmente la picioarele lui în dormitorul părinţilor noştri, unde ne-a spus cum să trăim în viaţa de căsnicie din perspectiva spirituală. Cred că a funcţionat, deoarece după treizeci şi doi de ani suntem încă împreună.
Rareori am văzut un cuplu atât de complet atunci când partenerii se află unul în compania celuilalt, dar erau în regulă şi când nu se aflau împreună. Leonard a spus deseori că a fost îndemnat să-şi dedice fiii câmpurilor de misiune din Africa şi din alte părţi, deşi el însuşi a vrut dintotdeauna să meargă ca misionar. însă Domnul 1-a îndrumat să slujească păgânilor din America.
Ne-a împărtăşit faptul că un filantrop bogat a promis în anii '50 că poate face în aşa fel încât lucrarea lui să fie „mai mare decât cea a lui Billy Graham", o ofertă pe care, însă, a refuzat-o. întotdeauna a evitat să vorbească despre bani,

spunând simplu că oamenii bogaţi erau folositori ca mijloc de a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu, dar trebuia să veghezi asupra lor şi asupra predicatorilor TV bogaţi. Banii aduc întotdeauna cu sine pericolul de a corupe lucrurile. Părinţii mei şi prietenii lor bogaţi i-au susţinut pe Leonard şi pe Martha de-a lungul anilor şi, de asemenea, au susţinut lucrarea de misiune a fiilor lor.
Când îmi amintesc de aceste lucruri preţioase îmi dau seama cât de mult a însemnat familia Ravenhill pentru mine şi pentru toată familia mea. îmi va fi dor de ei în continuare. Leonard Ravenhill a fost, cu adevărat, un om special.
Kevin Turner Preşedinte
Strategic World Impact Bartlesville, Oklahoma
Iniţial am crezut că îmi va fi uşor să vorbesc despre dl Ravenhill şi despre impactul lui asupra vieţii mele. însă efortul a fost zădărnicit din pricina faptului că nu pot să rezum în cuvinte ce i-a fost împărtăşit sufletului meu de Duhul Sfânt prin Leonard.
După o săptămână de la întoarcerea mea la Hristos, mi s-a dat o casetă cu o predică de-a lui Ravenhill despre scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Nu mai auzisem niciodată Cuvântul lui Dumnezeu predicat cu o asemenea putere şi ungere. Am fost efectiv ţintuit pe podea, plângând necontrolat în timp ce îl vedeam pe Cel Mare şi înălţat care locuieşte veşnicia. în adevăr, eternitatea mi-a fost imprimată în privire.

Trebuie să mărturisesc că nu am terminat mesajul în acea seară, dar la un moment dat am stat cu faţa la pământ pe podea, acoperindu-mi urechile deoarece simţeam că sufletul meu va exploda, în mod cert. Eternitatea fusese turnată într-un loc limitat şi nu am fost în stare să cuprind forţa Duhului care îmi invada inima. Următoarele ore le-am petrecut într-un dezgust total faţă de mine şi într-o închinare maximă faţă de El, Cel care Şi-a fixat dragostea asupra mea. Nu ştiu cât am stat ţintuit la pământ, dar în acele momente am privit ţintă la Mielul lui Dumnezeu şi mi-am văzut viaţa ca un gunoi, aşa cum era.

în ziua următoare l-am întrebat pe prietenul care mi-a dat caseta cu acea predică dacă ştia cum îl puteam contacta pe Ravenhill. Aşa cum numai providenţa poate să o facă, un alt prieten care făcea treburi casnice acasă la familia Ravenhill mi-a dat numărul lor de telefon. Fiind nou în lumea creştină, încă nu fusesem îndoctrinat cu ideea că majoritatea „super-sfinţilor" vremii sunt de neatins. Aşa că, în naivitatea mea, am sunat pentru a vorbi cu Leonard.
Dl Ravenhill nu numai că a răspuns la telefon, dar imediat a început să toarne în viaţa mea, facându-şi timp să pună întrebări cu privire la sufletul meu şi să mă întrebe ce cărţi am citit. I-am explicat că sunt creştin de curând. Fără să se mai gândească, mi-a cerut adresa. La scurt timp, am primit în cutia poştală o scrisoare şi trei cărţi. Ştiind că am deja o Biblie, mi-a spus să citesc cărţile pe care mi le trimisese alături de Cuvântul lui Dumnezeu. Ţineam în mâini o carte scrisă în 1653 de un puritan pe nume Isaac Ambrose, *Looking unto Jesus (Privind ţintă la Isus)*, care are peste 850 de pagini inspirate din textul din Evrei 12:1,2.
în scrisoarea lui, Leonard a spus că o să-mi ia optzeci de zile să o citesc, că voi fi adus într-o vale unde voi fi disperat din pricina mea însămi, dar că apoi voi fi ridicat, fără îndoială, şi că spre finalul cărţii voi urca pe înălţimi.
în următorii ani, Leonard şi cu mine am continuat relaţia şi din când în când am putut să îl vizitez. Chiar dacă toate au fost memorabile, totuşi prima vizită rămâne unică.
La uşă a venit un om ce părea fragil; el m-a dus imediat în camera sa de studiu. Reacţia mea atunci când l-am întâlnit a fost similară cu cea pe care am avut-o când l-am auzit pentru prima dată predicând. în acea primă întâlnire mi-am petrecut majoritatea timpului stând cu faţa la pământ, plângând incontrolabil. El I-a vorbit lui Dumnezeu despre mine în cel mai simplu limbaj pe care ţi-1 poţi imagina.
De atunci mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani slujind ca misionar în zonele de război şi în cele în care creştinii sunt persecutaţi în mod activ. Atunci când slujeam departe de casă, soţia, fiica noastră şi cu mine am fost atacaţi de un grup de oameni. A fost groaznic să le văd pe soţia şi fiica mea ţipând şi fiind tratate astfel. După ce am scăpat, am fugit înapoi la casa noastră de misiune. Soţia mea plângea, fiica mea plângea, iar eu eram şocat. Gândul că aproximativ cincizeci-şaizeci de oameni

ne-au atacat şi strigătele după ajutor ale soţiei şi fiicei mele nu m-au lăsat să dorm.
în dimineaţa următoare, devreme, soţia mea s-a uitat la mine cu lacrimile curgându-i pe obraji, şi mi-a spus că era timpul să ne schimbăm biletele şi să ne punem familia în siguranţă. Era o cerinţă îndreptăţită a dragostei vieţii mele şi a mamei celor trei copii ai noştri. Ea avea nevoie de un cuvânt de la soţul ei şi, mai mult decât orice, de la Dumnezeu.
în timp ce mă rugam pentru a şti cum să îmi mângâi mireasa, ştiam că fuga nu este un răspuns; dar cum puteam să îi cer să rămână? în urechile mele au sunat ca o trompetă sfaturile unui om care şi-a făcut timp să se roage stăruitor pentru mine: „Cântăreşte-ţi viaţa în funcţie de pierdere, nu de câştig, nu de vinul băut, ci de cel vărsat pentru că cel care suferă cel mai mult are cel mai mult de oferit." Cuvintele lui Leonard au fost cuvintele adevărului pecetluite de Duhul Sfânt şi ne-au dat curajul de a risca şi de a considera pierderea un câştig.
Sunt foarte onorat să-1 fi întâlnit pe Leonard şi să fi fost constrâns de Isus prin viaţa lui.
AII Whittinghill Ambassadors for Christ-USA Marietta, Georgia
, fiere cel neprihănit, şi nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine, şi nimeni nu ia aminte că din pricina răutăţii este luat cel neprihănit. El intră în pace în groapa lui: cel ce umblă pe

drumul cel drept se odihneşte în culcuşul lui." - Isaia 57:1,2
Mi-a fost greu să cred atunci când am auzit că fratele Leonard Ravenhill a plecat să fie cu Domnul; pe atunci mă aflam în Africa de Sud. Am încercat să-mi imaginez cum s-a simţit când a intrat în slavă şi când L-a văzut pentru prima dată faţă în faţă pe Cel după care inima lui a tânjit timp de şaptezeci şi doi de ani. Leonard era o lumină care strălucea şi care ardea, la fel ca Ioan Botezătorul.
Am avut privilegiul de a-1 cunoaşte pe Leonard de mai mult de douăzeci de ani, de a-1 avea ca partener de rugăciune şi ca mentor. Prima dată când L-am auzit a fost atunci când o mie patru sute de predicatori au fost invitaţi să petreacă un weekend

cu el la un centru de recreere din Texas. în mod surprinzător, au venit mai puţin de cincizeci de persoane; dar ce weekend glorios a fost acela! După una dintre ultimele sale sesiuni, inima mea ardea de dorinţa de a cunoaşte mai multe. Vroiam să mă apropii de acest „tăciune aprins" şi să-i cunosc inima.
Când s-a terminat întâlnirea, atunci când ieşea pe uşă, a privit peste umăr şi ochii ni s-au fixat unul asupra celuilalt, privindu-mă de la distanţă. Apoi a spus: „Ai vrea să te alături Marthei şi mie la o ceaşcă de ceai?"
în timp ce stăteam cu acest cuplu binevoitor, inimile noastre s-au legat strâns. în acea zi Dumnezeu ne-a permis să stabilim o relaţie apropiată care avea să se adâncească în următorii ani. El a devenit un tată în credinţă şi în lucrare pentru mine. Numai cerul va descoperi influenţa colosală pe care a avut-o asupra împărăţiei lui Dumnezeu prin dorinţa lui pasională de a a-i încuraja pe predicatori şi de a-i propulsa în arena trezirii trimise de Dumnezeu.
E foarte benefic să te gândeşti la fratele Len şi să reflectezi asupra unora dintre lucrurile distincte cu privire la el, care au făcut din viaţa sa un canal atât de binecuvântat prin care Dumnezeu poate avea un impact veşnic asupra atâtor oameni cărora le-a slujit. în mintea mea, viaţa lui a fost caracterizată de câteva lucruri.
în primul rând, avea o teamă adâncă faţă de Dumnezeu care îmbiba tot ceea ce făcea sau spunea. Se temea atât de mult de Domnul încât nu se temea de niciun om. Aceasta reieşea din predicile lui. El nu a căutat favoarea oamenilor. A chemat în mod constant biserica la sfinţenia înaltă, pură şi frumoasă, aproape ca un purtător de cuvânt pentru pasiunea lui Dumnezeu.
Chiar dacă aceasta nu s-a făcut întotdeauna în mod delicat, s-a făcut mereu cu sinceritate şi cu inimă zdrobită. Chiar dacă unora li se păreau înviorătoare aceste lucruri, mulţi l-au urât din cauza aceasta. Era greu să rămâi neutru după ce îl auzeai pe fratele Len predicând. Era acel fel de predicare ce necesită un verdict din inima ascultătorilor. Aşa cum spunea deseori, „Oamenii au nişte urechi care îi mănâncă, dar eu nu am nicio chemare din partea lui Dumnezeu să-i scarpin."
în al doilea rând - intensitatea, imensitatea, eternitatea. Ravenhill mi-a spus deseori că aceste trei lucruri lipseau adesea din predicile zilelor noastre. Pentru el, acestea erau realităţi. Leonard a chemat cu ardoare biserica să trăiască în lumina

imensităţii caracterului glorios al lui Dumnezeu. Cât de des răsuna vocea lui de emoţie atunci când predica! Era evident că pasiunea care se revărsa din inima lui se născuse în urma unor momente bogate petrecute cu Domnul. Acesta a fost motivul pentru care a fost în stare să exprime inima Lui cu atâta forţă în mesajele pe care le-a predicat.
în al treilea rând, Ravenhill i-a căutat pe cei care umblau cu Dumnezeu şi dorea să aibă părtăşie cu ei. A vorbit deseori despre timpul pe care 1-a petrecut cu oameni ca A.W. Tozer, Duncan Campbell, Rees Howells şi mulţi alţii. El a căutat întotdeauna să înveţe de la uriaşi şi apoi să lase ca adevărul să se reverse din propria lui viaţă în a celor care erau flămânzi după însuşi Dumnezeu. A vrut să fie un tovarăş pentru cei care se temeau de Dumnezeu. A spus deseori că unul dintre lucrurile care îi plăcea cel mai mult să le facă era să bea un ceai cu un grup de inimi flămânde şi apoi să petreacă împreună o seară de rugăciune adevărată,

aşteptându-L pe Domnul şi aducându-I cereri. Rugăciunea a fost, într-adevăr, respiraţia vitală a fratelui Len.
în al patrulea rând, fratele Len a avut o perspectivă înaltă cu privire la cine este Dumnezeu şi a înţeles multe din misterele umblării prin credinţă şi ale încrederii zilnice în Domnul pentru purtarea Lui de grijă. El a ştiut cum să umble zi de zi, privind la Domnul pentru nevoile sale zilnice. L-am văzut cărându-şi cărţile în portbagajul maşinii sale în timp ce mergeam la diferite întâlniri. în acele zile cărţile nu erau legate într-un mod atrăgător, dar oamenii le doreau şi le cumpărau. Câştigurile erau folosite pentru susţinerea misiunilor şi a celor din familie care se aflau pe câmpul de misiune. S-a încrezut în Domnul şi El a purtat de grijă.
în al cincilea rând, el L-a văzut cu adevărat pe Dumnezeu ca fiind sfânt. Această viziune cerească ardea adânc în retina sa spirituală şi a afectat modul în care a privit toate lucrurile. Când erai cu el părea să transmită acel simţ al demnităţii şi maiestăţii care izvorăşte din tron şi care trebuie să umple viaţa fiecărui copil al Regelui. Părea că e marcat permanent de un simţ al maiestăţii, misterului şi al puterii lui Dumnezeu.
In ultimul rând, Len avea o măsură mare de curaj spiritual. L-am văzut înfruntând lucruri pe care majoritatea se teme să le pomenească. El nu încerca să îi impresioneze pe oamenii care îl ascultau. întotdeauna observam că predica şi că vorbea fiind

foarte conştient că era responsabil în faţa Lui. Cât i-a plăcut lui viaţa lui Ilie şi să îi îndemne pe oamenii lui Dumnezeu să ţină seama de cuvântul pe care i 1-a dat Dumnezeu lui Ilie, acela de „a se ascunde"! Leonard avea darul de a-i face pe oameni să vrea să plece pe vârful picioarelor de la întâlniri şi să intre în cămăruţa lor de rugăciune. Când vorbea despre necesitatea de a face voia lui Dumnezeu, o făcea întotdeauna cu îndemnul arzător şi reverenţios de a umbla pe căile Domnului.
Am fost conştient şi de caracterul uman al fratelui Len. Poate că unii nu cunoşteau latura lui blajină şi cea care era foarte blândă, dar îi dau slavă lui Dumnezeu că m-a lăsat să le văd. Chiar dacă de cele mai multe ori părea destul de aprig la amvon, l-am văzut plângând separat cu o milă duioasă pentru cei care erau în păcat. Se părea că toate lucrurile care îl împovărau şi îl supărau îl aduceau pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. A simţit în mod adânc dependenţa sa completă de Domnul. A iubit biserica Domnului nostru şi a rămas împovărat pentru ea zi şi noapte. Aceasta, de asemenea, 1-a ţinut pe genunchi, treaz în timpul orelor nopţii.
Leonard avea o abilitate ciudată de a pricepe evenimentele vremii şi de a fi în stare să cearnă şi să discearnă ceea ce se întâmpla din perspectiva lui Dumnezeu. îmi plăcea mult să-i primesc scrisorile ce păreau a fi ca nişte săgeţi de lumină care străluceau în întunericul a ceea ce se întâmpla la ştiri. Scrisorile lui erau întotdeauna atât de pătrunzătoare! Cred că acesta era unul dintre motivele pentru care majoritatea oamenilor i-a păstrat întotdeauna scrisorile. Ele erau deseori scrise în orele întunecate ale dimineţii, devreme, şi erau generate de urgenţa şi de povara apăsătoare. Când le citeai, întotdeauna te simţeai îndemnat şi încurajat.
Nu am cuvinte potrivite pentru a exprima sentimentul recunoştinţei faţă de Dumnezeu că mi-a oferit privilegiul de a-1 cunoaşte şi de a petrece timp cu fratele Ravenhill. Părea că întotdeauna este bucuros, din pricina faptului că respira acel aer neasemuit din jurul tronului lui Dumnezeu! Mi-a fost un prieten minunat şi un mentor autentic ca om al lui Dumnezeu şi ca predicator uns. L-am iubit pe acest frate drag. Cu greu trece o zi în care să nu îmi amintesc un lucru pe care mi 1-a spus sau o comoară pe care a predicat-o. Mulţi dintre noi îi datorăm aşa de multe pentru felul în care 1-a folosit Dumnezeu pentru a ne încuraja în propria noastră chemare şi umblare! Odată mi-a spus

că se rugase pentru mine timp de cincisprezece ani, în fiecare zi! Cine poate înţelege aşa ceva? „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit." Har minunat.
Fred Wolfe, pastor Luca 4:18 Fellowship Mobile, Alabama
în anul 1978, am petrecut o zi acasă la Leonard Ravenhill. Apoi, în anul următor l-am invitat

să predice timp de două săptămâni la biserica noastră, Cottage Hill Baptist, din Mobile, Alabama. Când i-am cerut să vină, mi-a spus că o s-o facă dacă vom fi de acord să avem o jumătate de noapte de rugăciune pentru întâlniri.
Anul trecut am petrecut, ca biserică, serile de vineri în rugăciune, aşa că am fost imediat de acord cu cererea lui. A venit să predice în primele două săptămâni din ianuarie 1979. în timpul acelor două săptămâni, Leonard a predicat timp de mai bine de o oră în fiecare seară, având un impact puternic asupra bisericii noastre, asupra oraşului nostru şi chiar mai departe. Cu siguranţă, biserica noastră nu a mai fost niciodată la fel după ce Ravenhill a venit printre noi. Sunt sigur că numai veşnicia va descoperi tot ceea ce a făcut Dumnezeu în Mobile în timpul acelor zile, cu treizeci de ani în urmă.
în timpul acelor zile în care s-au schimbat multe vieţi, Leonard avea mare grijă să slujească sub autoritatea şi aprobarea mea. în timp ce ne rugam împreună în acele momente, era foarte evident faptul că rugăciunea era în centrul vieţii şi lucrării sale. Leonard era un om puternic al lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp era şi foarte smerit. Era curajos ca un leu şi smerit ca un miel.
Ravi Zacharias, apologet creştin Atlanta, Georgia
Eram student la un colegiu biblic şi simţeam nevoia ca cineva să-mi fie mentor, să mă ajute şi să îmi arate dacă direcţia în care mă îndreptam era bună sau greşită. Aveam cărţi la dispoziţie şi obişnuiam să le frunzăresc, iar acum o puteam face cât doream în biblioteca universităţii. îmi amintesc bine de

după-amiaza dintre cursuri, atunci când am dat peste un autor care mi-a devenit mentor oportun. Leonard Ravenhill, englezul care a scris despre trezire, m-a mişcat adânc prin cartea sa, *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?).* Am început să o citesc în bibliotecă iar stilul ei înflăcărat şi afirmaţiile pline de putere mi-au captat atenţia, astfel încât pur şi simplu nu puteam lăsa cartea din mâini. De-abia aşteptam să se termine cursul ca să fug înapoi la Ravenhill şi să citesc încă zece sau cincisprezece pagini înainte să înceapă următorul curs.
De fapt Leonard a scris că poţi vorbi mult despre Dumnezeu şi că poţi cunoaşte multe despre El şi totuşi să îl cunoşti foarte puţin în relaţia ta cu El. Nu am vrut ca acest lucru să mi se întâmple. îmi amintesc de un paragraf pe care 1-a împărtăşit despre rugăciune, citându-1 pe Sf. Chrysostom:
Puterea rugăciunii a întrecut puterea focului, a închis gura leilor, a redus la tăcere anarhia, a potolit războaie, a potolit fenomenele naturii, a scos afară demoni, a rupt lanţurile morţii, a lărgit porţile cerului, a vindecat boli, a combătut fraude, a salvat oraşe de la distrugere, a oprit soarele din cursul lui şi s-a pus în calea fulgerului. Rugăciunea este o armură completă atotsuficientă, o comoară deplină, o mină ce nu se epuizează niciodată, un cer neumbrit de nori, un cer netulburat de furtună. Este rădăcina, izvorul şi mama a o mie de binecuvântări.
Apoi a citat din E.M. Bounds:
Nicio erudiţie, nicio puritate a dicţiei, nicio lărgime a perspectivei mentale, nicio floare a elocvenţei şi niciun har al persoanei nu poate compensa lipsa focului. Rugăciunea se ridică prin foc. Flacăra oferă atât acces cât şi aripi, atât acceptare cât şi energie rugăciunii. Nu există tămâiere fără foc, nici rugăciune fără flacără.
Scrierile lui Ravenhill mi-au modelat gândirea cu privire la rugăciune, la predicare şi la importanţa apropierii de Dumnezeu mai mult decât orice altă influenţă din anii petrecuţi la colegiul

biblic. Când i-am menţionat unui prieten de cărţile lui Ravenhill, el a răspuns într-o doară:
-A, da, Leonard Ravenhill. A predicat în biserica noastră din Londra, Ontario.
-Serios?
-Da, a predicat de şase sau de şapte ori. Ba chiar avem înregistrate pe casete predicile lui.
Nu-mi venea să cred ce şansă aveam!
-îmi poţi face rost de acele casete?

El mi le-a adus şi cu cât ascultam mai mult, cu atât mai profund eram mişcat să-mi doresc să fiu genul de om pe care îl descria Ravenhill - unul de care era nevoie în biserica lui Hristos, pentru ca aceasta să fie ceea ce a intenţionat Dumnezeu să fie. Am ascultat în fiecare seară, în camera mea, acele mesaje, determinând-o pe mama să îmi spună, la un moment dat: „Nu te-ai săturat de vocea acelui om?"
Apoi, cu câţiva ani în urmă, vorbeam la universitatea LeTourneau din Longview, Texas. Când eram în faţă, cineva mi-a spus că în auditoriu se află Leonard Ravenhill. Din acel moment am fost emoţionat, ştiind că el îmi va asculta mesajul.
După întâlnire, a venit un om care şi-a făcut loc printre persoanele binevoitoare din faţă şi mi-a spus: „E un om în scaun cu rotile care ar dori să dea mâna cu tine. Ai vrea să vii puţin în spate?"
L-am urmat în spate, unde cel din scaun şi-a întins mâna către mine: „Mă bucur mult să te cunosc, frate. Mă numesc Leonard Ravenhill."
Aproape că am căzut în genunchi. Acum aveam ocazia să îi spun acestui om ce a însemnat pentru mine lucrarea lui. A fost mişcat şi m-a invitat acasă la el, în Lindale, la un ceai în ziua următoare. Ce zi a fost aceea! Soţia lui amabilă, Martha, m-a servit cu ceai şi cu biscuiţi englezeşti şi Len şi cu mine am făcut mai multe vizite şi ne-am rugat. El m-a întrebat:
-Ce cărţi te-au influenţat cel mai mult?
-Cartea care m-a influenţat cel mai mult a fost cea scrisă de dumneavoastră, *Why Revival Tarries (De ce întârzie trezirea?),* am răspuns eu cu sinceritate.
Influenţa pe care a avut-o asupra mea continuă şi astăzi.

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII
Vaylard şi Lorna Zupke Randalia, Iowa
Leonard trăia cu adevărat conştient de Dumnezeu. Realitatea lui Dumnezeu era foarte puternică atât în viaţa lui Leonard, cât şi în cea a Marthei. Era atât de evident, de preţios şi de real! în viaţa lor era smerenie, chiar dacă am văzut măreţia spirituală pe care au avut-o şi ne acceptau cu adevărat în inimile lor. Ei erau, cu adevărat, calzi. Len ne scria întotdeauna, spunându-ne că se roagă pentru noi şi că avea poza familiei noastre pe tăbliţa cu anunţuri. Am avut impresia că Dumnezeu ne-a pus în mod special pe inimile lor ca să se roage pentru noi.
Leonard avea un mare respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu! A simţit în mod adânc în timpul serviciilor de predicare că omul trebuie să onoreze Cuvântul şi să îl onoreze pe Dumnezeu. Aceasta ne-a impresionat foarte mult! El a luat predica în serios, mai ales în bisericile în care mesajul începuse deja. Nu îi plăcea ca oamenii să întârzie la serviciul divin. Odată, în Fayette, Iowa, un cuplu a întârziat trei seri la rând. A treia oară, Len s-a oprit din predicare şi a spus: „Uşierii sunt rugaţi să îi conducă pe cei care întârzie pe rândurile din spate."
Cele mai măreţe cărţi pe care le avem în biblioteca de acasă sunt cele pe care ni le-a trimis Leonard, cărţi ca *The Hidden Life ofPrayer (Viaţa ascunsă de rugăciune)* şi *Invasion of Wales by the Spirit (Ţara Galilor invadată de Duhul Sfânt)* de James A. Stewart.
Părerea mea este că a predicat foarte dur. Predica dur oricărui grup cu care era, în special împotriva păcatelor şi slăbiciunilor sale. După cum a spus Tozer despre el, „Leonard Ravenhill poate fi dur cu ceilalţi deoarece este dur cu el însuşi."
Lucrarea lui Leonard ne aminteşte de ceea ce a spus Isaia, profetul: *,jStrigă în gura mare, nu te opri! înalţă-ţi glasul ca o trâmbiţă şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov, păcatele ei!".* Aceasta a făcut el. Putem spune despre el ceea ce s-a spus despre Ioan Botezătorul - a fost un om trimis de Dumnezeu; numele lui era Leonard Ravenhill. El a trăit în lumina eternităţii.

APENDICE A
SCURTE MATERIALE DIN PREDICILE ŢINUTE ÎN ANII 1930

E timpul, domnilor!

[Publicat pentru prima dată în numărul din ianuarie-februarie 1939 al revistei Flacăra, Manchester, Anglia]

înainte să călătorească pe apă înspre pământul său natal, un nativ hawaian a fost intervievat de un reporter al unui ziar naţional. A fost întrebat ce 1-a impresionat cel mai mult la primul său contact cu civilizaţia vestică. Pe scurt, răspunsul său a fost că era şocat de stăpânirea pe care o avea ceasul asupra vieţilor noastre.

TIMPUL

Ceasul spune: „E timpul să mănânci", apoi maşinăria se opreşte şi milioane de oameni pleacă din stupii industriei spre masă. Ceasul ticăie, declarând libertate maselor de oameni: uneltele, pixurile şi responsabilităţile sunt lăsate la o parte şi libertatea este recâştigată la o bătaie de ceas.

Prietene, acesta este un argument pe care nu îl poţi contesta. Timpul şi mareea nu aşteaptă pe nimeni. Putem modifica orele luminii zilei, dar nu putem lungi viaţa. Timpul este dictatorul tuturor. Ascultaţi-i pe poeţi:

-*Timpul, precum un torent care curge mereu îi îndepărtează pe toţi fiii lui.*

-*Nisipurile timpului se scurg...*

-*Viaţa, în cel mai bun caz, este foarte scurtă,*

Precum căderea unei frunze, Precum legătura unui snop.

Muzica este guvernată de timp. Călătoria, munca, termenele limită şi planurile omului - toate sunt guvernate de timp. Frânturile de conversaţie zilnică oferă nişte adevăruri atât de iluminatoare folosind cuvântul „timp" - timpul zboară, timpul se scurge, timpurile sunt rele, am avut un timp bun, mersul timpului, timpurile sunt grele, timpul face ravagii, timpul va spune, e timpul să acţionezi, e timpul să pleci şi multe alte astfel de banalităţi. Măsurăm timpul prin secunde, minute, ore, zile, săptămâni, luni, ani, decenii, secole şi milenii.

Dar noi împărţim timpul printr-o Cruce! Vorbim despre vremuri apuse şi moderne şi le numim î.Hr. şi d.Hr. La vremea potrivită, Hristos a murit pentru cei păcătoşi. El nu a fost o victimă ostilă care să fi fost condusă spre un final prea timpuriu de oamenii care L-au înţeles greşit. Nimeni nu I-a luat viaţa. El a avut puterea să Şi-o dea şi să o ia înapoi. Dumnezeu lucrează după un orar - orarul Lui. Atunci când a venit împlinirea vremurilor, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul său. Isus a cunoscut gândul Tatălui: „ATM *Mi-a venit încă ceasuF* şi *‚JPentru acest ceas*[11]*... am venit în lume."*

Astfel, Mântuitorul a murit pe dealul Golgotei pentru păcatele tale. îi vei cere iertare în acest moment? Ia aminte, prietene. Indiferenţa şi-a ucis miile ei, iar amânarea zecile ei de mii.

într-o zi am conversat cu un agent de bursă ascuţit la minte care mi-a spus despre un prieten de-al său din acelaşi domeniu. Acest prieten al lui îşi proptea de mult timp uşa de la magazin cu un câine bătrân rasa pot. Mii de oameni i-au trecut pragul, unii având remarce critice cu privire la santinela tăcută.

într-o zi, un bărbat care arăta obosit i-a oferit o jumătate de coroană pentru acel câine. Ce oportunitate! A acceptat imediat fiind recunoscător, doar pentru a se căi adânc mai târziu, când a descoperit că acel câine pot era un membru al unei perechi de câini pot care s-a vândut mai târziu cu peste o mie de lire.

[11] în traducerea Dumitru Cornilescu: *pentru aceasta*

Oportunitatea vieţii trebuie fructificată în timpul vieţii oportunităţii. Ai investi bucuros o jumătate de coroană pentru a câştiga o mie de lire. Dar iată o ofertă mai

uluitoare şi mai trainică: dă-I lui Dumnezeu timpul şi El îţi va dărui eternitatea.
ACUM ESTE TIMPUL POTRIVIT
Naşterea, viaţa şi moartea Domnului Isus au avut loc la vremea hotărâtă de Dumnezeu. Dar Biblia vorbeşte şi despre vremea păcătosului: *„Jată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii"* Dacă Dumnezeu spune *„J.stăzi",* atunci trebuie să iei seama la vocea Lui. Nu poţi fi mântuit când vrei tu sau când îţi place ţie. Amânarea este sergentul recrutat de iad. Aceasta este vremea, aşa că fii înţelept. Dacă vrei să fii mântuit, de ce nu astăzi?
Cu câteva luni în urmă, în adunarea noastră din Barnsley, a venit un om care tocmai fusese eliberat din închisoare. Era doborât de păcătoşenie şi era cunoscut pentru viaţa lui nesocotită. în acea dimineaţă L-a auzit pe Dumnezeu spunând „Acum este vremea potrivită". Simţind în acel moment că Dumnezeu îi oferea mântuirea, s-a întors, a acceptat îndurarea lui Dumnezeu şi a fost salvat. Astăzi, acel om este o minune pentru mulţi şi radiază de o bucurie sfântă. Experienţa lui le spune tuturor că oportunitatea este un mesager cu picioare lungi şi că amânarea este fatală.
TIMPURI PERICULOASE
Apostolul Pavel pare că a sărit peste un mileniu atunci când i-a scris lui Timotei. într-adevăr, orice ziar ar oferi un articol de actualitate dacă ar împrumuta cuvintele lui pentru a descrie orice stat comunist sau fascist: *„Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani* (Hitler şi Musolini), *lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi."*

Pavel foloseşte această listă înjositoare de adjective condamnabile atunci când vorbeşte despre zilele din urmă. Cred că zilele în care trăim acum sunt cele despre care vorbeşte Pavel.
Deseori auzim în întâlnirile din aer liber remarca: „Termină cu politica; predică ori religia, ori politica." Dar partidele politice ignoră religia? Nu! Iată cum decurge o rugăciune socialistă:

Socialismul nostru, care eşti pe pământ! Respectat să-ţi fie numele. Să vină obiectivele tale, să se împlinească voia ta precum în oraşe, aşa şi pe câmpuri. Drepturile noastre de toate zilele, dă-ni-le nouă astăzi şi nu ne ierta dacă îi iertăm pe cei care ne exploatează; nu ne da în mâinile clerului, veşnicul nostru duşman, ci izbăveşte-ne de rău.

Se pare că în Japonia Departamentul Educaţional a decis să se opună lecţiilor religioase şi ritualurilor care sunt incompatibile cu politica naţională. URSS-ul lipsit de Dumnezeu se luptă să înfiinţeze un front mondial unit anti-religios. Două mii de delegaţi din toată Uniunea Sovietică, adică cinci milioane de membri ai societăţii neevlavioase, au răspuns discursului preşedintelui lor, Emilian Yanoslavsky, cu stigăte răsunătoare şi au promis că vor desfiinţa religia. Canada are patru mii de şcoli duminicale atee. Doar în New York şaptezeci de mii de copii sunt instruiţi în ateism. Universităţile din Statele Unite se pare că sunt focarul naţionalismului şi ateismului comunist. Acum, în Germania, soarta pastorilor ei evlavioşi este necunoscută.
ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ ANGLIA?
Bine a mai spus Episcopul de Winchester:

Nici în zilele Imperiului Roman, nici când arianismul a lovit în inima credinţei creştine, nici când islamul a ameninţat să înghită creştinismul nu s-a confruntat biserica cu pericole atât de mari şi cu atacuri atât de dure ca cele care o ameninţă astăzi.

în Noginsk s-a făcut o emisiune anti-Dumnezeu în limba engleză şi Bernard Shaw începe fără ocolişuri cu pisele lui de

teatru referindu-se la Dumnezeu ca la „o sperietoare", la biserică -„un fel de poliţie auxiliară", la răstignire - „o cameră a ororilor" şi la autorul Apocalipsei, apostolul Ioan - „un dependent de droguri".
C.M.M. Joad, vorbind despre viitorul religiei din Marea Britanie, se exprimă în nişte cuvinte de o ură nedeghizată: „Biserica, la fel ca şi Camera Comunelor şi Familia Regală, vor fi subvenţionate ca nişte supravieţuitoare pitoreşti ale trecutului de un sindicat al milionarilor americani." Fără să cauţi prea mult, poţi găsi la un chioşc de ziare nu mai puţin de douăzeci şi cinci de publicaţii cotidiene sau săptămânale care răspândesc în mod regulat propagandă anti-religioasă.
Creştinilor, treziţi-vă! Iată un ultim cuvânt. Din nou, este oferit de apostolul Pavel: *„Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut'* (Romani 13:11). Prietene, ai adormit? Ai fost cloroformizat de păcat? Eşti inconştient de pericolul în care te afli? *,JDeşteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va* /wm/W(Efeseni5:14).
Walter Page a fost ambasadorul Statelor Unite în Anglia exact înainte de Primul Război Mondial. într-o zi îl şicana pe Jellicoe cu privire la o poveste spusă de strategul naval despre ataşamentul lui faţă de telefoane, pe care le avea prin toată casa. „Da", a spus domnul mării, „am unul chiar lângă pernă". Stătea acolo de ani de zile pentru urgenţele naţionale, dar chiar dacă nu era folosit, îl ţinea aproape. Apoi, într-o noapte, a sunat, iar comandantul a fugit spre flotă. Era pregătit!
„Şi voi, dar, fiţi gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Luca 12:40).

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII
Portretul unui predicator al trezirii: Viaţa lui George Whitefield
[Publicat pentru prima dată în revista Dayspring, Bethany Fellowship, 1963]
Aruncaţi o privire cu mine prin fereastra istoriei şi priviţi secolul al XVIII-lea forfotind de genii. Filfizonul pompos pe care îl vedem acolo este Beau Nash, cunoscut ca maestru de ceremonii pentru curţile din Bath. Mai târziu, John Wesley avea să îi dezumfle mândria.
Personajul interesant care se apropie acum nu este nimeni altul decât celebritatea literară, dr Samuel Johnson. John Wesley a refuzat invitaţia la o cină târzie cu Johnson deoarece aceasta l-ar fi împiedicat să se trezească devreme în dimineaţa următoare pentru rugăciune. (Ia aminte, predicatorule!) Tovarăşul drului Samuel Johnson, cu o peniţă ascuţită, este Boswell.
într-un loc nepretenţios, nu departe, se află un om care îşi flutură pensula pe ceea ce va constitui mai târziu o pictură faimoasă, numită *The Blue Boy (Băiatul albastru).* Bine lucrat, Gainsborough!
Intr-o altă zonă, având sudoare pe frunte, suflet şi minte, Howard luptă să facă reformă în închisoare.
în Casă, William Wilberforce, cu o limbă ca de scorpion, îi critica pe făcătorii de lege cu privire la relele sclaviei.
Philip Sheridan, dramaturgul şi politicianul irlandez, este încurajat din pricina lucrării sale *Schoolfor Scandal (Şcoala pentru Scandal).* Pentru un timp, Sheridan a deţinut teatrul Drury Lane. Mă întreb dacă David Garrick, prinţul actorilor, a jucat vreun rol în ea?
Auzi acele sunete cereşti? Iată un alt englez, pe nume Handel. Cu ochii plini de lacrimi şi mâinile înălţate spre cer, geniul cântă unele patrituri din oratoriul său,

Messiah, şi le presară cu câteva *aleluia.* (Din această pricină s-a spus că a scris beat oratoriul binecuvântat?)
Chiar înainte de a părăsi ţara de basm a Angliei din această perioadă şi de a sări peste canal pentru o privire fugitivă la geniul rău al lui Voltaire, haideţi să privim printr-o fereastră mică. Iată faţa

strâmbă a lui Hogarth pictând una dintre satirele sale politice care 1-au făcut nemuritor.
Să trecem în Franţa. Voltaire stă sus, măreţ, pe tronul său de scepticism. Nerecunoscând faptul că este ateu, acest deist briliant a turnat dispreţ şi satiră asupra doctrinelor creştine. Dacă a fost părintele Revoluţiei Franceze, probabil că a fost întărâtat de iezuiţii persecutori şi aspri care îşi solicitau beneficiile lor preoţeşti.
Dar se pare că Voltaire a fost şi un om plin de compasiune. El era onest în evaluări. W.E. Sangster din Westminster a spus: „Când a fost provocat să dea exemplu de un caracter la fel de perfect ca al lui Hristos, 1-a menţionat imediat pe John Fletcher din Madeley."
Aici încheiem, deci, călătoria noastră prin secolul al XVIII-lea cu recolta lui de intelectuali şi de oameni întreprinzători. Toate personajele menţionate mai sus au un loc sub soare şi fiecare a avut o artă.
Dar ce au fost Johnson şi Boswell în literatură, Reynolds şi Gainsborough în artă, Sheridan şi Garrick în teatru, aceea au fost John Wesley şi George Whitefield în biserica Dumnezeului Cel viu. Doar că ei erau astfel la modul superlativ.
Iată unul dintre acele paradoxuri binecuvântate pe care le face Domnul. Aşa cum cu ani în urmă familia Beecher stabilea moda în Noua Anglie, tot aşa familia Wesley din vechea Anglie era o familie cultă şi un model. Totuşi, acest specialist de la Oxford, John Wesley, este omul pe care Domnul îl foloseşte printre minerii de lângă Bristol, Anglia. Băiatul cu strabism care s-a născut într-o tavernă din Gloucester este acel David care a fost ales să evanghelizeze saloanele Angliei, cu proprietarii lor îmbrăcaţi în mătase.
Focul naşte foc. După părerea mea, John Wesley a preluat ceva din zelul său aprins de la George Whitefield. în aceste zile unii pretind că trezirea care este deseori numită Trezirea Wesleyană nu a fost deloc a lui Wesley. Cel puţin, spun ei, nu a început-o el. Pentru a dovedi sau a nega aceasta, putem aştepta marea zi a judecăţii.
în predicile în aer liber, înflăcăratul Whitefield 1-a precedat, cu siguranţă, pe Wesley. John a preluat torţa trezirii pe care a lăsat-o Whitefield atunci când a plecat în America.

Whitefield a ajuns în America după o luptă cu Atlanticul furtunos într-un vas pe care Comisia Maritimă nu l-ar atesta astăzi pentru o călătorie pe râu.
Din nou, Whitefield a aruncat un cărbune aprins al zelului său. De data aceasta a fost în inima lui Gilbert Tennent care, după câte suntem lăsaţi să credem, l-ar fi întrecut în predicare pe tutorele său, Whitefield, ceea ce pare imposibil! Totuşi, mulţimi mai mari decât cele ale lui Whitefield călcau zăpezile în picioare pentru a-1 auzi pe Tennent, după ce Whitefield a părăsit Noua Anglie.
Uită pentru moment de celelalte experimente pe care le-a făcut Benjamin Franklin. Chiar în acest moment îl vedem stând la amvonul lui Whitefield. Mergând înapoi de acolo în locul unde nu putea auzi prea bine, el a marcat un punct. Mai târziu a măsurat distanţa şi a ajuns la concluzia că treizeci de mii de oameni l-au auzit bine pe unsul Whitefield, fără nicio amplificare.

Dar auditoriul lui Whitefield nu era întotdeauna numeros. într-o călătorie care străbătea Atlanticul, când avea doar douăzeci şi cinci de ani, fiind elegant şi bine-facut, s-a adresat unui grup de doar treizeci de persoane. Amvonul lui era puntea ce se legăna a unui vas a cărui velatură era ferfeniţă! Pătura lui era o piele de bivol şi chiar dacă a dormit în partea cea mai protejată a vasului, a fost udat până la piele de două ori într-o singură noapte. I-au trebuit trei luni vasului pentru a vedea coasta irlandeză.
Fie că predica câtorva oameni la bocaportul unui vas, fie că electriza auditoriul vast al unui teren deschis, facându-1 să îl asculte atent, fermecat, mesajul lui Whitefield era acelaşi: *Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu."*
Felinarul care i-a luminat calea lui Whitefield ce ducea la împărăţia lui Dumnezeu a fost o carte. La Oxford, Charles Wesley 1-a văzut pe Whitefield şi i-a dat *The Life ofGod in the Soul ofMan (Viaţa lui Dumnezeu în sufletul omului),* de Henry Scougal.
în America, Whitefield a străbătut pădurile încâlcite pentru a ajunge la indieni. El a mers din trib în trib şi din casă în casă. Pentru a ajunge în taberele din Delaware, a străbătut pragurile furioase ale râului într-o canoe şubredă. I-a descoperit pe oamenii din pădurile

izolate. Aceştia trebuie să audă mesajul. Ei trebuie să aibă viaţa lui Dumnezeu în sufletele lor. Din mizeria taberelor de indieni acest predicator-serafim s-a mutat cu draga inimă în falnicele case istorice din Anglia. De unde toate acele trăsuri? Ce i-a adus împreună pe acei poeţi, nobili şi prinţi, filosofi şi intelectuali? Mândri de sângele lor albastru şi de viţa nobilă, acei aristocraţi au venit, unii dintre ei de trei ori pe săptămână, să audă cuvintele înflăcărate: *„Trebuie să vă naşteţi din nou".*
Din camera de lord, plină de aroma tăioasă a parfumurilor scumpe, Whitefield fugea spre o întâlnire de stradă. Urmăriţi-i bucuria atunci când spune: „Acolo eram onorat cu pietre, noroi, ouă stricate şi pisici moarte ce erau aruncate asupra mea."
Venind din Gloucester, Whitefield a ştiut că din pricina faptului că a fost prea explicit cu privire la Hristos în timpul domniei Reginei Măria, episcopul Hooper din Gloucester a fost ars în faţa propriei lui catedrale. Lui Whitefield nu i-a păsat de consecinţele ascultării. Şi Tyndale a fost asemenea lui Gloucester şi gândiţi-vă la ce 1-a costat credinţa sa!
Whitefield era din acelaşi material ca şi Baxter-Brainerd-M'Cheyne - el a purtat armura disciplinei în tăcere. Şi-a înfipt adânc ţăruşii în propria sa minte. Poruncile care începeau cu „să nu..." erau pentru el însuşi şi nu i-a forţat niciodată pe alţii să se îmbrace în sacul şi în cenuşa sa.
Cuvintele măgulitoare ale papei cu privire la Luther: „Această bestie germană nu iubeşte aurul" puteau fi spuse şi despre Whitefield.
Care a fost secretul succesului lui Whitefield? Cred că trei lucruri: a predicat o Evanghelie curată, a predicat o Evanghelie puternică şi a predicat o Evanghelie înflăcărată.
Cornelius Winter, care a călătorit, a mâncat şi a dormit deseori în aceeaşi cameră cu Whitefield, a spus: „Rareori, dacă nu chiar niciodată, încheia o predică fără lacrimi." De altă parte, o doamnă cu poziţie înaltă din New York a spus: „Dl Whitefteld era atât de vesel încât m-a tentat să devin creştină."
Oamenii literii din acea vreme îi frecventau întâlnirile. Lordul Chesterfield, pe cât era de rece, s-a încălzit când i-a ascultat

predicile. Lordul Bolingbroke, deşi nu era un critic generos, a spus: „Este cel maj extraordinar om din zilele noastre. Are cea mai dominantă elocinţă pe care am auzit-o vreodată în vreo persoană."
Se spune că David Hume, deşi un sceptic în filosofie şi un deist scoţian, a plecat odată la cinci dimineaţa să îl audă pe Whitefield predicând. Fiind întrebat dacă el crede în ceea ce predică Whitefield, a răspuns: „Nu, dar el crede!"
Benjamin Franklin al Americii, un filosof cu sânge rece, calculat, a spus despre Whitefield, promotorul trezirii: „A fost minunat să văd schimbarea făcută de predicile lui în manierele

locuitorilor din Philadelphia. De la nepăsare sau indiferenţă faţă de religie, se pare că întreaga lume devine religioasă."
John Newton, un uriaş predicator şi poet, a spus despre Whitefield: „Părea că nu predică niciodată în zadar." John Wesley spune despre el: „Am citit sau am auzit noi de vreo persoană care a chemat atâtea mii, atâtea mii şi mii de păcătoşi la pocăinţă? Mai presus de toate, am citit sau am auzit noi de cineva care să fi fost instrumentul binecuvântat al lui Dumnezeu de a aduce atât de mulţi păcătoşi de la întuneric la lumină şi de sub puterea lui Satan la Dumnezeu cum a facut-o Whitefield?" Bătrânul Henry Venn din Huddersfield şi Yelling a declarat: „Cu greu 1-a egalat cineva pe dl Whitefield."
George Whitefield a umblat cu cei mari. Marchizul din Lothian, Contele de Leven, Lordul Dartmouth şi Lady Huntingdon l-au susţinut şi i-au fost cu toţii prieteni. Dar mai mult, el a umblat şi a vorbit cu Dumnezeu. Auzea ce spunea Dumnezeu, vedea aşa cum vedea Dumnezeu şi iubea aşa cum iubea Dumnezeu. Un proverb arab spune: „Cel mai bun orator este cel care transformă urechile oamenilor în ochi." Acest suflet uimitor a făcut exact acelaşi lucru.
Fie ca Dumnezeu să ne dea astăzi oameni ca Whitefield, care pot sta la amvon ca nişte uriaşi, oameni cu inimile împovărate, cu buze care ard şi cu ochi cuprinzători. Şi, Doamne, te rog, fa-o repede!

A fost un om trimis de Dumnezeu
Oamenilor care au fost în templu în acea zi şi care l-au văzut pe marele preot în hainele sale glorioase şi frumoase li se va părea dificil să îl accepte pe acel excentric cu barbă de o austeritate cronică şi cu un limbaj obişnuit ca pe un profet trimis de Dumnezeu.
Dar Isus a spus despre acest om neobişnuit, impredictibil şi care nu se compromitea: *„dintre cei născuţi din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul*[1] (Matei **11:11).**
Secretul acestui uimitor Ioan este uşor de descoperit. Era un om unic cu un scop unic îndreptat spre slava lui Dumnezeu. El a avut un singur mesaj - de a-L întâmpina şi de a-L prezenta pe Hristos ca pe Răscumpărătorul lumii - şi un singur scop - de a face voia lui Dumnezeu.
Ioan a avut de ales în lucrarea sa. El ar fi putut da înapoi în faţa pericolului unei urzeli politice şi religioase ale opoziţiei. Dar pustnicul ars de soare nu a acceptat nicio invitaţie socială şi nu a semnat niciun contract de a netezi penele zburlite ale membrilor ofensaţi ai sinagogii.
Ioan ar fi putut cauza o agitaţie nostalgică predicând exact în acelaşi loc în care părintele Avraam 1-a oferit pe Isaac. Putea organiza tururi turistice în locul unde a căzut focul după rugăciunea lui Ilie. Le putea oferi numeroşilor turişti o bucată de stâncă din care Moise a luat piatra pe care a scris cele zece porunci. Putea să facă o grămadă de bani arătându-le oamenilor unde a despărţit Moise Marea Roşie.
Pentru a primi atenţie imediată, el putea înlătura ocupaţia romană a ţării sau putea să îi denunţe tăios pe rechinii schimbători de bani din templu. Putea avea grijă de asigurarea socială a cerşetorilor orbi şi a leproşilor. Oricare dintre aceste acte de îndurare puteau să îi lungească lucrarea şi viaţa. Dar el nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri. în schimb, a făcut ceea ce este rău în ochii păturii mai înalte a societăţii, adică a predicat neprihănirea.
Ioan Botezătorul a spus: *„Jată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice porn, care nu face rod bun, va fi tăiat şi aruncat în foc"* (Matei 3:10). Dacă omul acesta ciudat nu putea

strânge o armată, nu avea cum să zdrobească piciorul de fier al Romei sau să îi dea jos pe preoţii materialişti, cu interese politice. Dar atacul lui Ioan nu era împotriva unui simptom, ci împotriva unei cauze - păcatul. El nu era tulburat în acel moment de faptul că oamenii sufereau, ci de faptul că Dumnezeu era întristat deoarece legile Lui fuseseră încălcate, Sabatul Lui pângărit şi Casa Lui pustiită.
Acest profet netulburat îi tulbura pe toţi ceilalţi. Ioan a fost un profet de succes din

toate punctele de vedere. El a ajuns la toate clasele, din punct de vedere social, deoarece toţi erau sătui de nedreptate şi de opresiune. Precum flăcările de pe o clădire care arde noaptea, aşa i-a atras acest profet crescut în deşert pe soldaţi, legiunile străine, pe oamenii obişnuiţi şi pe vameşi. Avea un limbaj pe care ei nu-1 mai auziseră, dar îl înţelegeau. El a spus adevărul, un lucru ce nu se mai întâlnea nici în acele vremuri, nici astăzi.

Ioan nu a atacat vreo maladie socială sau vreo politică de război, ci nelegiuirea şi păcatul. El nu a spus: „doar crede". Nu le-a oferit păcătoşilor vise, un palat în cer sau un bilet gratuit la Ospăţul Nunţii Mielului. El le-a spus să aducă roade care să dovedească pocăinţa.

Unii spun astăzi că a cere pocăinţă de la păcătoşi e ca şi cum ai cere fapte în vederea mântuirii. Dar dacă predicarea pocăinţei înseamnă predicarea faptelor, atunci ei îi acuză atât pe Ioan, cât şi pe Isus, apoi continuă şi fac acelaşi lucru şi cu Petru şi Pavel. Evanghelismul nostru de astăzi, care accentuează fericirea, l-ar fi şocat pe Ioan Botezătorul. încercăm să-stârnim fericirea într-o inimă care este încă bolnavă de păcat. Oferim plasturi persoanelor care au nevoie de o operaţie spirituală radicală pentru a scoate cancerul carnalităţii. Predicăm pentru a aduce pace în inimi, dar Ioan a predicat pentru a produce panică!

Soldaţii păgâni l-au ascultat pe Ioan şi au aflat că armura lor nu putea opri săgeţile judecăţii lui Dumnezeu să intre în inimile lor. Chemările la altar sunt nişte invenţii moderne de a obţine rezultate atunci când Duhul Sfânt nu a onorat adevărul. Ioan Botezătorul, uns de Duhul, a pregătit calea pârjolind toate inimile

atunci când spunea cuvinte mai ascuţite decât orice sabie cu două tăişuri.

Soldaţii profund tulburaţi au făcut „chemarea la altar" strigând: „Ce trebuie să facem?" Apoi vameşii lacomi şi fără conştiinţă s-au ofilit în urma predicării lui Ioan şi au strigat acelaşi lucru: „Ce trebuie să facem?"

Oamenii de astăzi care predică la „trezirile" noastre sunt evanghelişti, nu oameni ai trezirii. Trezirea spulberă status-quoul. Nu putem avea o trezire născută din Duhul fără o transformare morală şi spirituală, la fel cum nu putem avea un cutremur fără daune.

Cu toate cunoştinţele noastre şi tehnica avansată din agricultură, omul încă nu poate strânge struguri din mărăcini sau smochine din ciulini. La fel, nu putem avea treziri de la Duhul Sfânt în urma planificării unor cruciade. Pruncii se nasc doar după travaliu. Trezirile sunt născute de uriaşii spirituali, nu de vorbitorii dibaci şi de evanghelişti care joacă golf. Ele sunt născute de profeţi ca Ioan Botezătorul.

Evanghelismul din ultimii douăzeci şi cinci de ani a fost cel mai costisitor din istorie. Metodele puternice au nevoie de oameni puternici cu salarii mari care să îi determine să îşi facă treaba. Trezirea nu costă niciodată nimic. Este lucrarea Domnului şi este minunată înaintea ochilor noştri.

Oamenii trezirii cu ochii umezi şi cu inimile zdrobite produc nişte păcătoşi cu ochii umezi şi cu inimi zdrobite, care se aşază la picioarele unui Dumnezeu sfânt.

„Adevărata trezire schimbă climatul moral dintr-o comunitate", a spus îndrăgitul dr. Tozer. Oameni ca Ioan Botezătorul şi-au cauterizat numele în istoria lumii.

Costul apropierii de inima lui Dumnezeu, al auzirii vocii lui Dumnezeu şi al împlinirii voii lui Dumnezeu este mare. Dumnezeu nu poate fi grăbit. Adâncul deşertului este singuratic, sărac, neprimitor şi tăcut. Dar acolo este locul unde arde tufişul, unde se aude glasul lui Dumnezeu, unde este dată viziunea şi unde are loc căsătoria cu voia Lui.

Evangheliştii vin în echipe, dar oamenii trezirii sunt întotdeauna singuri. Din această şcoală a rugăciunii a deşertului ies

oameni înflăcăraţi în cuptorul revelaţiei, dorind cu înfocare numai puterea de a face voia Lui. Ei apar pentru a deranja naţiunile şi pentru a-i elibera pe oameni. Şcoala profeţilor nu este niciodată supra-aglomerată. Nu există niciun plan de învăţământ cunoscut. Dumnezeu îl modelează pe om pentru a fi potrivit vremii. Un factor simplu este evident în toţi: sunt oameni singuratici, discreţi, pasionali, puternici şi persecutaţi. în acest moment suntem o naţiune distrusă din punct de vedere financiar, moral şi spiritual. Dacă am fi spirituali pe jumătate pe cât credem că suntem, am fi în sanctuar îmbrăcaţi în sac şi capetele noastre nevrednice ar fi unse de un pumn plin de cenuşă din cuptor.

O, de-ar veni oameni care să îl aştepte pe Domnul, să îi audă vocea, să aibă parte de un botez cu puterea şi cu autoritatea Sa pentru a-I duce mesajul unei biserici bolnave şi unei lumi aflate pe moarte! Am trudit prea mult în firea pământească. Am interpretat succesul prin câştig material şi am crezut că nişte clădiri, mulţimi şi donaţii mai mari sunt dovezi ale bunăvoinţei Lui. Am avut prea mult timp predicatori pitici; acum avem nevoie de uriaşi. Am avut prea multă vreme promotori; acum avem nevoie de profeţi. Ne-am jucat de-a evanghelismul cu o mie de dispozitive. Doamne, dă-ne în acest ceas întunecat al istoriei umane un Ioan Botezătorul, care să ardă şi să strălucească şi care să se roage aşa cum s-a rugat John Knox pentru Scoţia: „Dă-mi America, sau mor!"

Profetul

în vremea sa, profetul este acceptat pe deplin de Dumnezeu şi respins total de oameni. Dr. Gregory Mantie a avut dreptate când a spus cu ani în urmă: „Niciun om nu poate fi acceptat pe deplin până când nu a fost respins total de oameni." Profetul Domnului este conşient de ambele experienţe.

Profetul vine să aşeze ceea ce este deranjat. El vine să îl mângâie pe cel tulburat şi să îl tulbure pe cel tihnit. Lucrarea lui este de a-i aşeza în rândurile lor pe cei care sunt nelalocul lor. Nu este popular deoarece se opune celui popular în domeniul moral şi spiritual. în această lume de politicieni fără identitate şi de predicatori fără glas nu există vreo nevoie naţională mai urgentă ca aceea de a striga la Dumnezeu să trimită un profet adevărat.

Aşa cum spunea Austin Sparks, „Rolul profetului a fost aproape întotdeauna acela de a recupera." El este detectivul lui Dumnezeu care caută comorile spirituale pierdute. Gradul eficienţei lui este determinat de măsura lipsei sale de popularitate. Compromisul nu îi este familiar. El nu are nicio listă de preţuri; e total din „altă lume". Este, fără îndoială, controversat deoarece merge după ritmul unui alt toboşar. Profetul inspiră aerul neasemuit al inspiraţiei. El este „văzătorul" care ajunge să-1 călăuzească pe orb. Locuieşte în înălţimi cu Dumnezeu şi coboară în vale cu un „aşa vorbeşte Domnul". El împărtăşeşte ceva din ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu şi este conştient de iminenţa judecăţii.

Profetul locuieşte într-o izolare splendidă. El este direct şi hotărât. Mesajul lui este „pocăieşte-te şi împacă-te cu Dumnezeu, că de nu ...". Adevărul său provoacă deseori chinuri şi vocea lui nu este niciodată moale. El este răufăcătorul de astăzi şi eroul de mâine. Este excomunicat atâta timp cât trăieşte şi înălţat când este mort. Când este în viaţă este dezonorat cu porecle şi atunci când moare este onorat.

Atunci când trăieşte, profetul de multe ori nu are prieteni, iar atunci când moare este faimos. Este împotriva titulaturii în lucrare, dar apoi este numit sfânt de către posteritate. El mănâncă zilnic

pâinea întristării atâta timp cât slujeşte, dar îi hrăneşte cu pâinea vieţii pe cei care ascultă.
Profetul umblă înaintea oamenilor câteva zile, dar el a umblat cu Dumnezeu ani la rând. Este o năpastă pentru popor înainte ca el să fie năpăstuit de popor. Anunţă, declară şi denunţă. Are o inimă ca un vulcan şi cuvintele lui sunt ca focul. Dumnezeu îi vorbeşte despre oameni şi el vorbeşte cu oamenii despre Dumnezeu. Poartă făclia adevărului printre eretici în timp ce este batjocorit de oameni.
Profetul stă faţă în faţă cu Dumnezeu înainte să stea faţă în faţă cu oamenii. El se ascunde cu Dumnezeu în locul secret, dar nu are nimic de ascuns în piaţă. Este sensibil din punct de vedere natural, dar spiritual în mod supranatural. Are pasiune, scop şi spirit luptător. Este ordinat de Dumnezeu, dar desconsiderat de oameni.
Nevoia noastră în acest moment nu este ca dolarul să îşi recapete puterea, să evităm umilirea din punct de vedere naţional în scandalurile noastre, nici chiar să găsim un răspuns pentru problemele mai mari. Avem nevoie de un profet trimis de Dumnezeu!

APENDICE B SĂGEŢILE ÎNFLĂCĂRATE ALE LUI RAVENHILL

Prima cerinţă în rugăciune este să-L crezi pe Dumnezeu. Fiecare pas pe care îl faci în Isus Hristos îl înfurie pe diavol.
Dacă Hristos trăieşte în mine, atunci trebuie să fiu foarte atent pe unde merg cu El.
Dumnezeu nu trebuie să-Şi retragă, revizuiască, repare sau să-Şi revoce vreun cuvânt pe care L-a spus.
Nimeni nu a stat lângă Isus. Poate că nimeni nu va sta lângă tine. Este o viaţă singuratică, dar este o viaţă glorioasă.
Ce folos să vorbeşti în limbi duminica dacă ţi-ai folosit limba maternă în timpul săptămânii blestemând şi bârfind?
Vorbim despre botezul Duhului, dar este de fapt botezul lui Isus Hristos cu Duhul. De partea aceasta a eternităţii nu există niciun lucru pe care îl poţi avea care să nu vină prin Isus Hristos.
Pastorul care nu se roagă se joacă. Şi oamenii care nu se roagă se rătăcesc. Amvonul poate fi o vitrină în care sunt expuse talentele cuiva; odăiţa de rugăciune nu permite nicio etalare.
Cea mai mare ambiţie a vieţii mele este să fiu pe lista celor mai căutate persoane de diavol.
Un om care este intim cu Dumnezeu nu trebuie niciodată să fie intimidat de oameni.

Ochii Aceluia ca para focului au pătruns prin toate etalările laodicenilor. El vede, de asemenea, prin toate spectacolele noastre.
Cred că fiecare biserică este fie supranaturală, fie superficială. Nu cred că este un tărâm de miloc.
Lui Hristos I-a păsat suficient de mult de păcătoşi încât să moară pentru ei. Nouă ne pasă de păcătoşi suficient de mult încât să trăim pentru a-i câştiga pentru El?
Mulţi îi cer lui Dumnezeu să-i ajute. Puţini îi cer îndurare.
Niciun viciu, oricât de oribil ar fi, nu ne poate împiedica intrarea în cer dacă ne pocăim de el. Nicio virtute, oricât de admirabilă ar fi, nu ne va duce în cer fără

sângele lui Isus Hristos.
Sunt o mulţime de creştini care vor intra în cer faliţi. Şi sunt o mulţime de creştini care acum sunt aproape faliţi, trăind în sărăcie, dar care vor fi super-milionari când vor ajunge în eternitate.
îndurarea este dragostea în acţiune.
Cel mai rău lucru pe care ni-L dă Dumnezeu este mai bun decât cel mai bun lucru pe care îl oferă Satan.
Dacă Hristos nu este vrednic de tot ceea ce ai, El nu este vrednic de nimic din ceea ce ai.
Credinţa nu are nevoie de cârje.
Dacă un milion de oameni îmi zâmbesc în timp ce ştiu că Dumnezeu Se încruntă la mine, nu voi fi fericit. Dar dacă Dumnezeu îmi zâmbeşte în timp ce un milion de oameni se încruntă la mine, nu voi fi nefericit. Biblia nu dă greş niciodată.
Săgeţile înflăcărate ale lui Ravenhill
Un om care păcătuieşte nu se mai roagă, şi un om care se roagă nu mai păcătuieşte.
Singurii oameni care vor să schimbe Evanghelia sunt aceia care nu se lasă schimbaţi de ea.
Un om nu trebuie să fie judecat după înălţimea ambiţiilor sale, ci după adâncimea compasiunii lui.
Biblia nu poate fi desfiinţată de puterea omenească. Nu a fost compilată de mintea omenească. Nu a fost compilată de mâinile omeneşti şi nu poate fi distrusă de ele.
Poţi să-i dai o funcţie unui om în biserică, dar nu poţi să-i dai autoritate şi nici nu poţi să i-o iei; adevărata autoritate este dată în mod divin.
Dacă Dumnezeu ne-ar răscoli pe dinlăuntru pe unii din noi, ar putea să ne trimită în afară să răscolim lumea.
Gelozia este dragostea înăcrită.
Curăţirea de păcat este instantanee prin Sângele lui Isus Hristos.
Dumnezeu ne cere ceea ce avem mai bun pentru că El a dat ceea ce avea mai bun.
Dacă nu ai elan, nu te duce.
Mulţi creştini se roagă să fie binecuvântaţi, dar puţini se roagă să fie zdrobiţi.
Dumnezeu nu antrenează băieţaşi amatori. El antrenează soldaţi!
Marele câştigător de suflete a fost întotdeauna un mare iubitor de suflete.
556
557

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII
Rugăciunea este preocuparea cu nevoile noastre, lauda este preocuparea cu binecuvântările noastre, dar închinarea este preocuparea cu Dumnezeu însuşi.
Sunt lucrurile pentru care trăieşti vrednice de moartea lui Hristos? Fiecare mamă este o femeie de carieră. Este mult mai uşor să porţi o cruce decât să duci o cruce. Fiecare dintre noi este atât de evlavios pe cât vrea să fie.
Trăim într-o zi fără precedent când răul nu mai este numit rău. Am schimbat terminologia. Infracţiunea este acum infirmitate, sirepia este acum slăbiciune, şi drăcescul este acum deficienţă.
„Tu... îmi ungi capul cu undelemn" - dacă nu te unge El, nimeni altcineva nu o poate face.
Hristos nu mi-a cucerit afecţiunile dacă El trebuie să concureze pentru a primi atenţia mea.
Pe biroul meu am o lumânare şi un sfeşnic. Oamenii îmi spun: „Pot să-ţi iau o lumânare nouă?" Nu, mulţumesc; această lumânare este viaţa mea. A mai rămas foarte

puţin din ea. Dacă lucrurile nu se schimbă, nu mai am mult de trăit.
Ştiţi de ce cunoaştem atât de puţin din puterea lui Dumnezeu? Pentru că suferim atât de puţin şi ne încredem în El aşa de puţin.
Deseori mă rog: „Doamne, lasă Cuvântul Tău să-mi străpungă inima chiar acum".
Dumnezeu nu ne datorează nimic. El ne-a dat tot ce priveşte viaţa şi evlavia în Fiul Lui, Domnul Isus Hristos.
Săgeţile înflăcărate ale lui Ravenhill

Ce posesiuni are un om nu are prea mare importanţă, ceea ce posedă un om este important.
Există un cost al uceniciei; Dumnezeu nu are binecuvântări la reduceri de preţ.
Când Isus a lăsat deoparte cerul şi a luat firea noastră asupra Lui, a ştiut lucrul acesta.
Când noi lăsăm deoparte firea pământească şi umblăm în Duhul, știm lucrul acesta.
Nu cred că există în toată istoria alte două cuvinte mai semnificative decât aceste cuvinte rostite de un om la sfârşitul vieţii lui - „S-a isprăvit."
Prea mulţi dintre noi vrem să facem un tratat de pace cu Hristos, dar nu vrem să ne predăm în întregime lui Hristos.
La regenerare, prin moartea ispăşitoare a lui Hristos, inima este purificată instant, dar progresul spiritual este constant şi continuu.
Este prea multă organizare în camera unde servim cina şi nu este suficientă agonizare în camera de sus.
Dumnezeu nu poate fi explicat, dar poate fi experimentat. O zi cu El este mai bună decât o mie de ore de instruire despre El.
Biblia este plină de promisiuni nefolosite şi de cecuri neîncasate.
Biblia este fie absolută, fie învechită.
Râul lui Dumnezeu este plin cu apă. Nu seacă şi nici nu îngheaţă.
Cel mai sigur lucru din lume nu este moartea şi impozitele - este moartea şi eternitatea. Cu toate acestea, suntem atât de nepăsători.
Evangheliştii populari îţi ating emoţiile, dar adevăraţii profeţi îţi ating conştiinţa.

Ultimul cuvânt al lui Isus către Biserică a fost: *„Pocăieşte-te!"* Adevăratul păstor te conduce pe cale. El nu doar îţi arată calea.
Legea progresului spiritual se desfăşoară aşa: proces, apoi criză, urmată de un proces, apoi criză, până la infinit.
Ioan Botezătorul nu a făcut nicio minune. Cu toate acestea a fost mai mare decât orice profet din Vechiul Testament.
Nu trebuie să faci niciodată reclamă unui foc. Dacă biserica ta este aprinsă de focul spiritual, nu trebuie să-i faci reclamă. Comunitatea ştie deja.
Fii aprins pentru Dumnezeu şi oamenii vor veni să te vadă arzând.
Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. El mistuie mândria, pofta, materialismul şi orice alt păcat.
Sunt doar două categorii de oameni - aceia care sunt morţi în păcat şi aceia care sunt morţi faţă de păcat.
Copiii îţi pot zice ce se spune pe Canalul 7, dar nu ceea ce spune Matei 7.
Unele femei petrec ore întregi pentru a se pregăti din punct de vedere fizic pentru biserică. Ce s-ar întâmpla dacă toţi dintre noi am petrece tot atât de mult timp pregătindu-ne din punct de vedere spiritual pentru biserică, cu rugăciune şi meditaţie?
Maturitatea vine prin ascultare, nu neapărat prin etate.

Singura dată când poţi spune cu adevărat că „Hristos este tot ceea ce ai nevoie" este când Hristos este tot ceea ce ai.
Mare parte din creştinii declaraţi sunt prinşi în capcana fleacurilor şi vrăjiţi de materialism.

Numai Duhul Sfânt poate să facă oameni sfinţi.
Ne-am săturat de oameni în straie drăguţe, cu discursuri şi mai drăguţe care folosesc o niagară de cuvinte şi o linguriţă de ungere.
Succesul şi popularitatea în lucrarea creştină nu sunt dovezi ale spiritualităţii şi ale caracterului.
De ce te aştepţi să fii tratat mai bine decât Isus în această lume?
Isus Şi-a sfârşit viaţa umană pe o cruce. Noi începem viaţa prin moarte.
Oh, eternitatea! Niciun om nu o poate întinde şi niciun om nu o poate scurta.
Mărturiile sunt minunate. Dar prea adesea vieţile noastre nu se potrivesc cu cuvintele noastre.
Doar pentru că într-un loc este ceva agitaţie religioasă nu înseamnă neapărat mare lucru. Şi atunci când un circ trece prin oraş este agitaţie.
Caracterul nu se dezvoltă citind cărţi; ci experimentând necazuri şi încercări.
Trebuie să facem ceea ce putem pentru Dumnezeu înainte ca El să ne dea putere să facem ceea ce nu putem face.
Este o mare diferenţă între a-ţi schimba opiniile şi a-ţi schimba stilul de viaţă.
Cum poţi să răstorni întăriturile spirituale dacă nu ai suficientă tărie să închizi televizorul?

Toţi recunosc faptul că Ştefan era plin de Duhul când făcea minuni. Dar el era la fel de plin de Duhul şi când a fost omorât cu pietre.
Dacă un creştin nu are necazuri în lume, ceva nu e bine. Unitatea bisericii vine prin umilinţa colectivă.
Pentru apostolul Pavel slujirea nu era un joc ce trebuia jucat, ci o bătălie ce trebuia dusă. Amvonul nu a fost niciodată un teatru unde să etalezi puterile de predicare sau darurile de vindecare.
Ceea ce are nevoie biserica astăzi nu este un botez al Duhului, ci un botez al onestităţii.
Altarul este doar pentru două scopuri - sacrificiu şi moarte.
Poţi să ai toate doctrinele corecte şi totuşi să nu ai prezenţa lui Dumnezeu.
Poţi să ştii multe despre ispăşire şi totuşi să nu primeşti niciun beneficiu din ea.
Dacă întreaga biserică merge în înşelăciune, acest lucru nu scuză în niciun fel faptul că noi nu-L urmăm pe Hristos.
într-o zi vom vedea o Cincizecime care va pune în umbră Cincizecimea.
Oamenii dau sfaturi, dar Dumnezeu dă călăuzire.
Oportunitatea unei vieţi întregi trebuie prinsă în viaţa oportunităţii.
Dacă sfinţii sunt sarea pământului, atunci oamenii rugăciunii sunt sarea bisericii.

Mulţi pastori m-au criticat pentru că am luat Evanghelia prea în serios. Dar oare cred ei că în ziua judecăţii Hristos mă va pedepsi cu asprime spunându-mi: „Leonard, tu M-ai luat prea în serios!"?

Creştinismul nu a fost doar pus în cântar şi găsit uşor. A fost încercat, găsit nesatisfăcător şi respins.
Răspunsul la dilema naţională nu este Camera preşedintelui din Casa Albă, ci Camera de sus din Casa lui Dumnezeu.
Cei mai mulţi creştini mărturisitori trăiesc pe un „Creştinism Credit Cârd" - iau neascultarea aici şi plătesc mai târziu la ghişeu - scaunul de judecată al lui Hristos.
Iadul este închisoarea veşnică a lui Dumnezeu pentru toţi nepocăiţii.
Moartea vine la toţi, dar nu pune capăt la tot.
Toţi creştinii sunt la fel când se nasc din nou ca fii ai lui Dumnezeu, dar nu toţi dezvoltă aceeaşi viaţă spirituală în aceeaşi măsură.
Prefer să am zece oameni care îl vor pe Dumnezeu decât zece mii de oameni care vor să se joace de-a biserica.
Vreau să văd slava lui Dumnezeu venind peste noi astfel încât să nu fie nevoie să spunem tinerilor noştri să meargă la biserică, ci să tânjească să meargă în sanctuar, acolo unde este Dumnezeu.
Nu este nebun acela care schimbă povara păcatului cu povara Domnului.
Lumea nu aşteaptă o nouă definiţie a Evangheliei, ci o nouă demonstraţie a puterii Evangheliei.
Nu am reuşit să facem păcatul ofensiv şi pe Hristos atractiv.

Cu cât ai mai puţină bucurie în Hristos, cu atât ai nevoie de mai multă distracţie din această lume.
Divertismentul este substitutul diavolului pentru bucurie.
Să oferi o diplomă unui predicator care termină seminarul fără ca acesta să aibă o viaţă de rugăciune este ca şi cum ai scoate o maşină de pe linia de asamblare fără motor.
Trebuie să trăim, să ne mişcăm şi să ne avem fiinţa în Dumnezeu. Ochii noştri sunt uscaţi pentru că inimile noastre sunt uscate.
America este numită tărâmul celor liberi. Dar cineva se poate întreba: „Eliberată de ce?" Cu siguranţă nu eliberată de păcat, teamă sau durere; probabil eliberată de frica de Dumnezeu.
Sunt uluit şi buimăcit când oamenii îmi spun că sunt şaptezeci şi cinci de milioane de oameni în America care sunt plini de Duhul Sfânt, şi aceasta în timp ce noi suntem cea mai stricată naţiune de pe pământ.
Vai! Cina bisericii este mai atractivă decât Cina Domnului. Noi ne uităm după medalii, dar Dumnezeu se uită după cicatrice.
Niciun armistiţiu cu vrăjmaşul nostru şi nicio înfrângere - noi nu suntem doar supravieţuitori, ci mai mult decât biruitori.
Reputaţia este ceea ce cred oamenii că sunt eu. Caracterul este ceea ce ştie Dumnezeu că sunt eu.
Un om trebuie să asculte vocea lui Dumnezeu înainte ca el să poată fi o voce pentru Dumnezeu.
Pământul nu are colonişti permanenţi. Cu toţii suntem în stagiu.

Mulţi vor să fie buni, dar puţini vor să fie sfinţi.
Dacă nu avem oameni umpluţi cu Duhul înainte de a umple amvoanele noastre, atunci ei vor umple oamenii cu paie.
Dumnezeu nu i-a folosit pe cei din generaţiile trecute pentru că au avut mai mult timp

sau mai puţine ispite decât noi. El i-a folosit pentru că ei au avut mai mult din Dumnezeu decât avem noi.
Unii dintre voi vă întrebaţi: „Oare de ce nu mă împovărează Dumnezeu?" Vă spun eu de ce. Pentru că nu are încredere în tine, de aceea. Nu eşti suficient de puternic să porţi o povară.
Pavel nu a înfumuseţat niciodată Evanghelia. Este o Evanghelie glorioasă, este o Evanghelie sângerândă, o Evanghelie a sacrificiului; etica de bază a creştinismului este sacrificiul, nu succesul, ci sacrificiul.
Nu vreau să întâlnesc un om care a predicat mai mult decât mine sau care a scris mai multe cărţi ca mine. Vreau să întâlnesc un om care are mai mult din prezenţa lui Dumnezeu decât mine.
Biblia, această carte minunată - câteodată mă gândesc că mi-ar plăcea să mai trăiesc încă o sută de ani doar să stau şi să citesc Cuvântul lui Dumnezeu şi să îl explorez, pentru că este cel mai profund lucru din întreaga lume. Este revelaţia lui Dumnezeu însuşi.
Ce binecuvântare este să nu ai nici nume şi nici faimă, nimic altceva de făcut decât voia Lui şi nimic altceva de căutat decât slava Lui.
Niciodată nu vei creşte în har doar prin simpla citire a Bibliei. Vei creşte în har doar atunci când adevărul curge prin sângele tău.

Fie ca pacea Lui să fie scutul tău, pasiunea Lui tăria ta, dragostea Lui energia ta, blâneţea Lui măreţia ta, voia Lui hotărârea ta şi venirea Lui încurajarea ta.
Există un singur trup adevărat al lui Hristos şi toţi adevăraţii credincioşi sunt mădulare ale acestui singur trup. Aşa că îi facem un seviciu diavolului atunci când rănim un alt membru al trupului.
Este uimitor că toţi aceşti mari „oameni ai credinţei" din zilele noastre au credinţă pentru orice în afară de bani.
Cartea sfântă a Dumnezeului cel viu suferă mai mult din partea exponenţilor ei decât din partea oponenţilor ei.
Isus este Maestru de ceremonii.
Lumea aceasta este o garderobă pentru veşnicie.
Isus nu-Şi va pleca genunchiul înaintea papei, dar papa cu siguranţă îşi va pleca genunghiul înaintea lui Isus Hristos.
Ce mai avansare, agitaţie şi ambiţie în biserica de azi... Dar nu este trezire.
Păstrează o inimă deschisă faţă de cuvântul Lui deschis şi o gură deschisă ca să vorbeşti pentru El.
Problema noastră nu este tăria umanismului, ci slăbiciunea evanghelismului modern.
Cei trei băieţi evrei au umblat prin foc şi nu au fost arşi. Petru a umblat pe apă şi nu s-a cufundat atâta timp cât a privit la Isus. David nu se temea în timp ce umbla prin valea umbrei morţii. Dacă umbli cu El eşti în siguranţă.
A te umili este un lucru, dar a rămâne în umbră e altceva. De prima mă pot îngriji eu, dar pe cea din urmă El trebuie să o

înfăptuiască în mine; ce lucru binecuvântat este să fii pierdut în Dumnezeu.
Prefer să am o coajă de pâine în voia Lui perfectă decât să fac milioane şi să am binele Lui secundar.
Slavă lui Dumnezeu că, după cum a spus psalmistul, râul lui Dumnezeu este mereu plin cu apă; aşa că nu-i vei jefui pe alţii dacă tu iei nestânjenit din toată abundenţa lui.

Cei mai mulţi oameni văd biserica ca pe un butic mai degrabă decât locuinţa Dumnezeului veşnic.
Când asuprirea duşmanului devine grea, poate ar trebui să ne bucurăm în faptul că suntem vrednici de atenţia lui.
George Whitefield a fost cel mai mare evanghelist care a trăit vreodată.
Acest lucru este sigur - credinţa nu poate fi înfrântă şi Dumnezeu lucrează pentru acela care îl aşteaptă.
Văd din ce în ce mai mult că mare parte din lucrarea Domnului se face în firea pământească. Pare a fi uitată arta de a te opri ca să ştii că El e Dumnezeu.
Dacă oamenii nu primesc adevărul lui Dumnezeu, atunci vor înghiţi minciunile oamenilor.
Acum este mai mult interes faţă de Omul fărădelegii decât faţă de fărădelegea omului.
Veşnicia nu este o pauză în timp, ci sfârşitul timpului. Timpul este mica zi a omului şi veşnicia ziua lui Dumnezeu.

Eu vreau să hrănesc sufletele în nevoie care tânjesc după un loc mai înalt.
Mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-a mâncat niciodată dorinţa după o poziţie în conducere, cu toate că mi-a fost oferită din când în când. îmi cunosc limitele. Poate că va veni un timp când El mă va azvârli într-o asemenea poziţie, dar eu nu voi fi niciodată un candidat pentru mine însumi.
Vă rog să vă luaţi perioade regulate de odihnă. Este mai bine să te epuizezi decât să putrezeşti, dar este chiar şi mai bine să ajungi la capăt cu bine.
Zilele trecute am remarcat într-un mod nou de câte ori se spune în Iona că „Domnul a pregătit", şi, în final, „Domnul a pregătit un vierme"; ca să mănânce curcubetele pe care-L pregătise să-i ţină umbră lui Iona. Mă întreb ce vierme va pregăti El ca să distrugă lucrurile sub care se ascund unii dintre copiii Lui?
Sufletul priceput se roagă şi sufletul care se roagă primeşte pricepere.
Nicio cantitate de rugăciune nu ne va izbăvi de ispită, ci ne va izbăvi în ispită.
Rugăciunea este limba celui sărac în duhul.
Mi se pare că cel mai mare complot este că în timp ce oamenii se întreabă ce loc să-i dea lui Isus Hristos în istorie, El deja a decis ce loc să le dea în eternitate.
Nu poate exista o conducere a lui Hristos fără ca Hristos să domnească.
Gândiţi-vă numai ce au făcut eroii din Evrei 11 fără o Biblie şi ce puţin facem noi având o Biblie.

Avem o Evanghelie încântătoare, vie, eliberatoare. Dacă credinţa ar fi mai viguroasă, ar fi şi mai victorioasă.
Păcătoşii au nevoie de mângâieri reci şi predici fierbinţi până când ajung în locul pocăinţei.
Prefer să fiu măgarul lui Balaam de partea lui Dumnezeu decât cel mai iute cal de la carul lui Iehu.
Dumnezeu să ne dea discernământ din cer ca să ne izbăvească de decepţie pe pământ.
Dumnezeu trebuie să lucreze într-un om înainte ca să poată lucra printr-un om.
Maturitatea spirituală nu vine prin erudiţie, ci prin ascultarea strictă de voia lui Dumnezeu descoperită.
Doamne, nu lăsa să trăiască în mine nimic din ceea ce ar trebui să moară, şi nu lăsa să moară în mine nimic din ceea ce ar trebui să trăiască.
Mai bine să ai o voinţă tare şi o inimă moale, decât o voinţă moale şi o inimă tare.

Nu învăţăm un anumit lucru lăsându-1 în seama memoriei. învăţăm numai prin experienţă.
Refuz să permit oamenilor să mă linguşească sau să mă descurajeze.
Lumea nu este impresionată de un om care are o înţelegere corectă asupra „dispensaţiilor", dar o dispoziţie total greşită.
Lacrimile sunt o slujire despre care nu se predă, care nu este căutată şi care nu poate fi învăţată.

Gândeşte de două ori înainte de a vorbi; gândeşte de trei ori şi s-ar putea să nu mai vorbeşti deloc.
Viaţa creştină este mai mult decât emoţie, dar nu este lipsită de emoţie.
Adevărul nu se teme să fie demascat.
Ii putem da mult lui Dumnezeu - problemele, durerile şi laudele noastre. Dar nu-I putem da sfaturi.
Nu mă deranjează să fiu cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, dar nu vreau să fiu cel mai prost dintre ei.
Un duh gâlcevitor este un semn al imaturităţii.
Singurul lucru nepieritor de pe pământ este Biserica Dumnezeului cel viu.
Predicarea este proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu. învăţătura este explicarea lui.
Ce fel de biserică ar fi biserica mea dacă toţi membrii ei ar fi exact ca mine?
Viaţa creştină nu este o petrecere, ci un pelerinaj.
Puterea învierii lui Hristos este căutată deseori, dar părtăşia suferinţelor Lui este evitată.
Mai bine să mori făcând ceva pentru Dumnezeu decât să trăieşti nefacând nimic pentru EL
în Fapte 27, Pavel a fost poliţa de asigurare pentru toţi cei de la bordul corăbiei.
Fereşte-te de o atitudine nesfântă faţă de lucrurile sfinte.

Săgeţile înflăcărate ale lui Ravenhill
Avem prea mulţi oameni care studiază istoria bisericii şi prea puţini care o fac.
Oamenii sunt mai preocupaţi de întărirea arterelor lor decât de întărirea inimilor lor.
Pe tărâmul ascultării sunt o grămadă care abia îşi târâie picioarele.
Predicatorul de succes nu îşi încheie predica cu congregaţia la picioarele lui aplaudându-1, ci pe genunchi adorându-L pe Hristos.
Predicatorul trebuie să guste puterile veacului viitor dacă e ca el să predice oamenilor orbi şi surzi faţă de cerinţele veacului viitor.
Predicarea este ceva mult mai mult decât a fi doar încărcat de cunoştinţe teologice şi vocabular elastic.
Sarcina pastorului este să hrănească turma, nu să o producă. Şcoala prorocilor nu este niciodată aglomerată.

APENDICE C
POEZIA LUI RAVENHILL
Eroul C.T. Studd
(Despre viaţa lui C.T. Studd, renumitul campion englez la cricket din secolul al XlX-lea, care a renunţat la faimă şi la avere pentru a merge ca misionar în China, India şi în final în Africa. La cincizeci şi şase de ani, Studd a fondat ceea ce mai târziu a devenit Worldwide

Evangelization Crusade.)
Bătrânul Charlie a fost un jucător de cricket, După cum mulţi ştiu; Când participa în acest joc al lorzilor, Făcea întotdeauna spectacol.
El a condus, a împins, a tras şi a tăiat Acea minge cu multă uşurinţă; Pentru jucătorii uluiţi Charlie era un sâcâitor obositor.
Dar C. T. a încheiat jocul într-o zi Şi şi-a dat bastonul; Cu un „Aleluia" şi un zâmbet Şi-a pus pălăria în cui.
Viziunea pe care o primise Charlie Făcea cricketul să pară atât de lipsit de importanţă; El a socotit cu bucurie toate lucrurile ca o pierdere Şi s-a îmbarcat spre China.

Charlie a înfiinţat Cambridge Severi';
O, ce echipaj regal!
El a spus: „Plec, Doamne,
Ce vei vrea să fac? "
împreună cu Smith, Pohill şi restul
A făcut o treabă de bărbat;
A reparat orice lucru urât
Pe care Domnul i-a cerut să îl facă.
Când Charlie a ajuns la cincizecişitrei de ani,
S-a aşezat şi s-a întrebat
Dacă acum lucrarea lui se încheia
Şi s-a oprit.
Dar, dintr-o dată, a venit provocarea
Şi el, cu inima în flăcări,
A plecat să împlinească o slujbă mai măreaţă
închis în Congo-ul întunecat.
Charlie era un nebun pentru Hristos Care nu s-a plâns niciodată; Nu a considerat nimic a fi un sacrificiu, Ci s-a jertfit cu bucurie.
„ Dacă Isus Hristos este Dumnezeu ", a spus el, „ Şi El a murit pentru mine, Este o ruşine să vorbesc despre suferitele mele în lumina Calvarului."
*Oh, lasă-mă **să beau paharul Tău***
Curăţă mlădiţa mea ofilită; Pune îngrăşământ la pomul meu fără rod; Fă să ţâşnească izvorul meu secat, Oh, Tu, Hristos al Calvarului.
[1] grup de şapte studenţi de la Cambridge care s-a hotărât să plece misionar în China (n.trad.)

Poezia lui Ravenhill
Atinge-mi ochii-ntunecaţi; Unge-mi limba bâlbâită; Sfârşeşte, oh, Doamne scump, în mine Ceea ce Tu tocmai ai început.
împuterniceşte-mă pentru sarcină; înţarcă-mă pentru voia Ta; îndreaptă-mă cu nuiaua Ta; Şi mai mult Te voi iubi.
Mă rog, Doamne,
Ca din suferinţele Tale să mă umpli,
Ca să Te pot urma pe Tine.
Oh, lasă-măsă beau paharul Tău!
Cununa martirilor
Sfinţii din vechime erau bătuţi, judecaţi, Condamnaţi şi chiar crucificaţi. Aceşti martiri n-au bătut în retragere Când flăcările le atingeau picioarele. Vedeau sabia tiranului învârtindu-se, Dar tot nu făceau recurs.
Nu făceau niciun târg pentru vieţile lor,
Pentru copiii sau soţiile lor.
Toţi erau arşi în flăcări lent
în timp ce îngerii scriau numele fiecăruia
într-o carte pe care Dumnezeu o numeşte „ a Lui",
Pentru ca ele să fie proclamate înaintea tronului Său.

Atunci vom afla despre aceste celebrităţi Când fiecare îşi va primi cununa de martir, Când Dumnezeu va spune acestora: „Bine! Ai sfârşit alergarea, ai stăruit şi ai biruit Când oamenii îţi spuneau 'Nebun' în timp ce alergai. Dar acum Eu îţi recunosc numele cu bucurie. Acum eşti acasă! Vino şi locuieşte împreună cu Mine In bucurie, în toată eternitatea. "

575

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII

Doamne, eliberează

Aceste îndoieli şi temeri, de atâţia ani,
Tot sufletul mi-au încătuşat.
O, binecuvântate Domn,
Eliberează;
Vino-acum şi-l ia în stăpânire!
Şi-acum doresc, cu o fierbinte năzuinţă,
Să fiu un canal curat.
O, binecuvântate Domn,
Eliberează;
împărăteşte peste viaţa mea în mod suprem.
Oh, înalţă-mă, mai sus, sfinţeşte-mă cu foc,
Să locuiască-n mine slava Ta!
O, binecuvântate Domn,
Eliberează;
Şi izbăveşte-mă de păcat!
Acum, liber de păcat, sfinţit în interior, Dă-mi compasiunea Ta - lacrimile. Acum Tu, Domnul meu, Eliberează; Redă-mi anii pierduţi.
Cu orice preţ, aleg crucea Ta.
Valorile pământeşti le resping.
Sângele Tău acum
Eliberează;
Şi eu ador biruinţa Ta!

Revarsă-Te prin mine

Duh al Dumnezeului cel Viu, roagă-Te gândul Tău prin mine! Nu cer nimic altceva de la Tine decât puterea Duhului. Purifică-mă, îndeamnă-mă, călăuzeşte-mă, acoperă-mă. Duh al Dumnezeului cel Viu, roagă-Te prin mine gândul Tău.

576

Poezia lui Ravenhill

Putere a Dumnezeului veşnic, revarsă-ţi puterea prin mine!
Sfânta putere-a Cincizecimii Ţi-o cer.
Smerit, sfânt, spre slava Ta -
Putere a Dumnezeului veşnic, revarsă-Ţi puterea prin mine!
îndurare-a Dumnezeului Viu, transmite-Ţi dragostea prin mine! Nimic altceva decât iubirea Calvarului nu-mi împlineşte nevoia. Iubire ce arde, iubire ce tânjeşte; îndurare-a Dumnezeului viu, transmite-Ţi dragostea prin mine.
Har al lui Dumnezeu, veşnic har, atinge-ipe cei pierduţi prin mine,
Sensibilitate faţă de orice neam îţi cer!
Să-i iubesc, să-i ridic, s-ajung la ei, să-i învăţ;
Har al lui Dumnezeu, veşnic har, atinge-ipe cei pierduţi prin mine!
Viaţă a lui Dumnezeu, veşnică viaţă, revarsă-Te prin mine!
Nu cer nimic altceva decât viaţa Ta!
Viaţă ce constrânge, viaţă ce mărturiseşte -
Viaţă a lui Dumnezeu, veşnică viaţă - revarsă-Te prin mine!

Letargia noastră

Am coborât pe cărarea aburindă a junglei;
Printre flori şi copaci
Erau râuri şi fluturi superbi,

Dar mintea mea nu era îndreptată înspre acestea;
Capul şi picioarele îmi ardeau
Şi inima clocotea de ruşine
Atunci când îi vedeam pe cei bolnavi şi depravaţi
Care nu I-au auzit niciodată numele.
M-am gândit la bisericile noastre falnice
Şi la bănicle lor cu perne moi
Şi am plâns pentru milioanele condamnate de păcat
Care nu au auzit niciodată
Despre Hristosul fără pată de pe Calvar,
Care a murit pentru a le mântui sufletele;
Dacă nu există o schimbare, masele păgâne
Vor merge fără Hristos în mormânt.

577

ÎN LUMINA ETERNITĂŢII

Dumnezeule, ai milă de plinătatea noastră goală, Dumnezeule, ai milă de copacul nostru neroditor, Dumnezeule, ai milă de orbirea noastră la distanţă, Dumnezeule, blesteamă letargia noastră! Transformă cuvintele ultra-folosite în fapte, Transformă lenevia într-o preocupare născută din Duhul, Botează-ne cu mila Ta Care pune picioarele sub rugăciunile noastre.

în păgânătate...

Milioane-aşteaptă încă
în păgânătate...
Va ajunge Evanghelia oare
în păgânătate?
Cine se va scula şi se va duce
Afară, în acest păcat şi-această durere
Şi cine II va arăta pe Hristos, Mântuitorul
Păgânătăţii?
Soarele va apune curând
Peste păgânătate.
Dar ei încă aşteaptă
In păgânătate.
Pierduţi în întunericul păcatului,
Oare nimeni nu-i va câştiga pe-aceşti hoinari
Pentru Isus Hristos, împăratul nostru,
Din păgânătate?
Va deschide cineva calea
Spre păgânătate ?
Se vor alătura oare şi alţii luptei
Din păgânătate ?
Doamne, ridică o ceată
Cu inimi împuternicite să îndure
Tot ceea ce vei cere Tu
Pentru păgânătate.

578

Poezia lui Ravenhill

Acea cetate frumoasă

într-o ţară a desfătării se află o cetate frumoasă; Nn are nevoie de soare, deoarece nu este noapte niciodată; Dincolo de porţile ei de mărgăritar nimeni nu îmbătrâneşte, Zidurile ei sunt din iaspiz şi străzile din aur curat.
în această cetate binecuvântată nu există nimic necurat;
Acolo nu se va vedea niciodată moartea sau vreo boală;
Nimic întinat nu va intra în ea

Pentru că cetatea lui Dumnezeu este păstrată curată de orice păcat.
Pe măsură ce umbrele pământului se măresc, apropiindu-se noaptea, Toate judecăţile lui Dumnezeu vor cădea, curând lovind astfel; Dar de vreme ce Hristos m-a mântuit cu sângele Său, Voi locui veşnic cu El în acea cetate.
Iţi este scris numele acolo?
îţi este scris numele acolo?
In acea cetate frumoasă ce rămâne neclintită;
A fost înregistrat numele tău?
Vor călca picioarele tale pe aurul acelei cetăţi frumoase?
îţi este scris numele acolo?
Viziune
Este o povară care trebuie ridicată Şi o barieră care trebuie dată la o parte; Separe că Dumnezeu are nevoie astăzi De supraoameni.
Conducătorii nelegiuţi de sus
Par mulţumiţi să ruineze toate rasele
în timp ce creştinii îşi fac coroniţe din margarete
Şi se joacă.
Dumnezeule binevoitor, inspiră inimile noastre,
Atinge-ne cu foc din cer,
Dă-ne inimi înflăcărate,
Vieţi înflăcărate şi ochi cuprinzători.

Poezia lui Ravenhill
Copiii sunt o comoară de la Domnul
Dumnezeu ţi-a dat mieluşei să-i hrăneşti, Dumnezeu ţi-a dat picioruşe să le călăuzeşti, Dumnezeu ţi-a dat ochişori să-i faci să vadă Frumuseţea Domnului în tine.
Dumnezeu ţi-a dat inimioare să le umpli De cunoaşterea dulce a voii Sale; Dumnezeu ţi-a dat inimioare să le iubeşti Aşa cum ai fost iubit tu de sus.
Băieţeii tăi vor fi în curând bărbaţi,
Anii vor zbura şi atunci, chiar atunci,
Timpul va descoperi cât har
Au văzut ei pe faţa tatălui şi a mamei.
Ştiu că familia este comoara ta,
Ca să o instruieşti şi să o iubeşti după buna plăcere a Sa.
Crucea Calvarului
Ştiu că nu voi vedea niciodată
O cruce ca cea de pe Calvar;
O cruce pe care oamenii, săraci şi orbi,
L-au pângărit pe Salvatorul omenirii.
Acel păcat a fost înfăptuit de nebuni ca mine,
Dar Dumnezeu însuşi a atârnat pe acel lemn.
îmi place să cred că atunci când era atârnat acolo, Cu nicio privire duioasă, nimeni căruia să îi pese; Victimă a urii, trădat şi blestemat, Despărţit de Dumnezeu, murind de sete. îmi place să cred că S-a gândit la mine Atunci când era atârnat acolo, pe cruce.
Mă bucur să ştiu că va veni din nou,
Cel care a fost omorât de oameni pe o cruce;
Mă consider a fi printre sfinţii
Care aşteaptă venirea Lui din ceruri.
Nu de pe o cruce, ci de pe un tron
Va conduce El singur această lume, în curând.

Este tămâie pe altar?
Este tămâie pe altarul unde s-a scurs sângele lui Hristos? Parfumul mulţumirii pentru spinii

care i-au încununat capul; închinare şi dragoste pentru rănile de pe Calvar, Mijlocire înlăcrimată pentru recolta care nu s-a ivit încă.
Este tămâie pe altarul unde a fost omorât Mielul desăvârşit? Parfumul cererii oferit în numele Lui sfânt; Purtarea poverii Sale pentru a proclama jertfa Lui Supremă şi atotsuficientă, pentru că a plătit preţul sfânt.
Este tămâie pe altarul unde Hristos mijloceşte chiar acum? Durere, laudă şi mijlocire pentru sufletele care îl fac să Se încrunte; Puterea măreaţă a lui Dumnezeu aduce un efort sfânt al inimii Şi strânge pentru Miel răsplata suferinţelor Lui.
- de Kathleen Dillard, în cinstea lui Leonard

APENDICE D CĂRŢI RECOMANDATE DE RAVENHILL

• *A Treasury ofPrayer* - E.M. Bounds *O comoară despre rugăciune*
• *Autobiography ofGeorge Mtiller*
Autobiografia lui George Mu'ller - publicată la Perla Suferinţei
• *Autobiography of Richard Baxter Autobiografia lui Richard Baxter*
• *Better Things From Above* (classic on Hebrews) - Gregory Mantie *Lucruri mai bune de sus* (clasic pe Evrei)
• *Beyond Humiliation: The Way ofthe Cross* - Gregory Mantie *Calea crucii: dincolo de umilire* — publicată la Perla Suferinţei
• *Bible Characters From the Bible* - Alexander Whyte *Caracterizări ale personajelor din Scriptură*
• *Broken Bread*- John Follette *Pâine frântă*
• *Cambuslang Revival: The Scottish Evangelical Revival ofthe 18th Century* - Arthur Fawcett *Trezirea din Cambuslang: trezirea scoţiană evanghelică din secolul alXVIII-lea*
• *Christian in Complete Armor* - William Guraall
Creştinul în armură completă - o ediţie prescurtată de David Wilkerson este publicată la Editura Stephanus în două volume
• *Counterfeit Christ & Other Sermons* (meaty sermons) — Gregory Mantie
Hristosul contrafăcut & alte predici (predici cărnoase)
• *Depper Experiences ofFamous Christians* - James G. Lawson *Experienţe mai profunde ale creştinilor faimoşi*
• *Explore the Book* (6 volumes in 1) - J. Sidlow Baxter *Explorând Cartea* (6 volume în 1)

• *Fair Sunshine* (character studies of the Scottish Covenanters) -Jock Purves
Raze curate de soare (caracterizări ale unor martiri scoţieni din secolul al XVII-lea, partizani ai Covenant-ului) - publicată la Perla Suferinţei
• *Heart Talks on Holiness* - Samuel Logan Brengle *Discursuri de inimă despre sfinţire*
• *Helps to Holiness* - Samuel Logan Brengle *Ajutoare pentru sfinţire*
• *Hidden Life ofPrayer -D.M. Mclntyre*
Viaţa ascunsă de rugăciune — publicată la Perla Suferinţei
• *Historical Collections ofAccounts ofRevival* - John Gillies *Colecţie istorică cu relatări ale trezirilor*
• *In the Footprints of the Lamb* - G. Steinberger
Pe urmele Mielului - publicată la Editura Lampadarul de Aur
• *Into His Presence* (formerly titled: Practicai Prayer Portions) *în prezenţa Lui*
• *Invasion Of Wales by the Spirit Through Evan Roberts - James A. Stewart*
Ţara Galilor invadată de Duhul Sfânt prin Evan Robert -publicată la Perla Suferinţei
• *Knowing God*- James I. Packer *Cunoscându-L pe Dumnezeu*
• *Looking Unto Jesus* - Isaac Ambrose *Privind ţintă la Isus* - publicată la Perla Suferinţei

• *Martyrs Mirror* - T.S. vanBraght (better & bigger than Foxe's Book of Martyrs) *Oglinda martirilor* (mai mare şi mai bună decât cartea lui Foxe despre martiri)
• *Mighty Prevailing Prayer* - Wesley Duewel *Rugăciunea puternică biruitoare*
• *Path ofPrayer* - Samuel Chadwick
Cărarea rugăciunii - publicată la Perla Suferinţei

• *Praying Payson of Portland Rugativul Payson din Portland*
• *Praying Hyde: The Life of John Hyde*
Rugativul Hyde: Viaţa lui John Hyde - Publicată la Editura Lampadarul de Aur într-o formă prescurtată
• *Protestant Saints* - Ernest Gordon *Sfinţi protestanţi*
• *Refiner 's Fire* - editor Leonard Ravenhill, în 2 volume *Focul curăţitor*
• *Samuel Morris - Lindley Baldwin Samuel Moris*
• *Soul ofPrayer* - P.T. Forsyth *Sufletul rugăciunii*
• *Take Your Glory, Lord* - William Duma (great biography from Africa)
Doamne, ia-Ţi slava (o biografie extaordinară din Africa)
• *The Christian Book ofMystical Verse* - A.W. Tozer *Carte creştină de versuri mistice*
• *The Reformed Pastor* - Richard Baxter
Păstorul cu viaţa înnoită - publicată la Perla Suferinţei
• *The knowledge of the Holy* - A.W. Tozer *Cunoaşterea Celui Prea Sfânt* - publicată la Editura Logos
• *The Life and Diary of David Brainerd* - Jonathan Edwards *Viaţa şi Jurnalul lui David Brainerd* - publicată la Perla Suferinţei
• *The Life of God in the Soul ofMan* - Henry Scougal (this book changed George Whitefield's life)
Viaţa lui Dumnezeu în sufletul omului (această carte a schimbat viaţa lui George Whitefield) - publicată la Perla Suferinţei
• *The Pursuit of God*- A.W. Tozer
Urmărirea lui Dumnezeu - publicată la Perla Suferinţei
• *The Stundists* (Persecution of Believers in Russia) *Stundiştii* (Persecuţia credincioşilor din Rusia)

• *The Way to Pentecost*- Samuel Chadwick *Drumul spre Rusalii* - publicată la Perla Suferinţei
• *They Knew Their God,* 6 volumes - E.&L. Harvey
Ei L-au cunoscut pe Dumnezeul lor, 6 volume - publicate la Editura Harvey
• *Torch of the Testimony* (the best single volume on Church History) - John Kennedy *Flacăra mărturiei* (cea mai bună istorie a Bisericii într-un volum)
• *Walking with Giants* - Warren Wiersbe *Umblând cu uriaşi*
• *Works ofE.M. Bounds Lucrările lui E.M. Bounds*
• *Works ofEdward Payson, 3 volumes* (known as Praying Payson of Portland, the father of Elizabeth Prentiss)
Lucrările lui Edward Payson, 3 volume (cunoscut ca rugativul Payson din Portland, tatăl lui Elizabeth Prentiss)
• *Worldly Saints: Puritans As They Really Were* - Leland Ryken *Sfinţi în lume: Puritanii în adevărata lor lumină* - publicată la Reformatio

APENDICE E

SCRIERILE LUI RAVENHILL

Cărţile sunt trecute în ordinea apariţiei.
1959 Why Revival Tarries De ce întârzie trezirea?
1961 A Treasury of Prayer - L.R. editor O comoară despre rugăciune
1961 Meat for Men
Carne pentru oameni maturi
1962 Revival Praying Rugăciunea pentru trezire
1963 Tried and Transfigured încercat şi transfigurat
1971 Sodom Had No Bible
Sodoma nu a avut Biblie
1979 America is Too Young to Die
America este prea tânără să moară
1983 Revival God's Way
Trezirea după voia lui Dumnezeu